

Fremsat den 19. november 2020 af erhvervsminister (Simon Kollerup)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet¹⁾

(Ændringer som følge af revisioner af kapitalkravsdirektivet (CRD V) og krisehåndteringsdirektivet (BRRD II) m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253«.

2. I § 1, stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 64, stk. 3« til: »§ 64, stk. 4, § 64 e, stk. 1«, og efter »§ 350, stk. 4,« indsættes: »§ 351, stk. 1, 2 og 6-9,«.

3. I § 1, stk. 2, 2. pkt., ændres »§§ 176-178, § 266, stk. 2, § 274, stk. 3,« til: »§§ 176-178, 182 b-182 f, § 245 a, stk. 3, §§ 245 b og 260, § 266, stk. 1, §§ 271 og 274-276«, og »og §§ 310, 312, 313 og 313 b« ændres til: »§§ 310, 312, 313, 313 b og 344 d«.

4. I § 1, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »§§«: »64 d,«.

5. § 1, stk. 2, 4. pkt., ophæves, og i § 1, stk. 2, 5. pkt., der bliver 4. pkt., indsættes efter »finder«: »§ 64, stk. 4,«, »§ 264, stk. 3, nr. 11« ændres til: »§ 260, § 264, stk. 5, nr. 13, § 266, stk. 1, §§ 271 og 274-276«, og efter »§ 347, stk. 1,« indsættes: »§ 351, stk. 1, 2 og 6-9,«.

6. I § 5, stk. 1, nr. 6, ændres »kreditinstitut eller et fondsmæglersekskab I« til: »kreditinstitut, et fondsmæglersekskab I eller en ren industriel holdingvirksomhed«.

7. § 5, stk. 1, nr. 10, *litra b*, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Dattervirksomheder er hovedsagelig finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst én er en finansiel virksomhed, og mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.«

8. I § 5, stk. 1, nr. 36, ændres »en G-SIFI-buffer, jf. nr. 41, og en systemisk buffer, jf. nr. 43, jf. dog § 125 e, stk. 2 og 3« til: »en SIFI-buffer, jf. nr. 41, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 44, og en systemisk buffer, jf. nr. 46, jf. dog § 125 e, stk. 2«.

9. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 40 som nye numre:

¹⁾ Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 253, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringssekskabers tabsabsorberings- og rekaptaliseringsevne og af direktiv 98/26/EF (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296.

- »41) SIFI-buffer: Det kapitalgrundlag, som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. § 308, skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 5, på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag.
- 42) SIFI-buffersats: Den sats, som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) skal anvende til opgørelse af sin SIFI-buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 g.
- 43) Gearingsgradbuffer: Det kapitalgrundlag, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) skal opretholde i henhold til artikel 92, stk. 1a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013.«

Nr. 41-71 bliver herefter nr. 44-74.

10. I § 5, stk. 1, nr. 52, der bliver nr. 55, ændres »125 i« til: »268«.

11. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 75-79:

- »75) Nedskrivningsegne forpligtelser: Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, og som er omfattet af § 267 a, stk. 1, eller § 267 e.
- 76) Efterstillede nedskrivningsegne instrumenter: Instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1 og 2, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 77) Afviklingsenhed:
 - En virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 259.
 - En virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260.
- 78) Afviklingskoncern:
 - En afviklingsenhed og dens dattervirksomheder. En dattervirksomhed er ikke omfattet af en afviklingskoncern, hvis
 - dattervirksomheden selv er en afviklingsenhed,
 - dattervirksomheden er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed, eller
 - dattervirksomheden er etableret i et tredjeland, medmindre dattervirksomheden indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen.
 - Kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og det centrale organ, når mindst et kreditinstitut eller det centrale organ er en afviklingsenhed. Kreditinstitutternes og det centrale organs dattervirksomheder er også omfattet af afviklingskoncernen.
- 79) Kønsneutral lønpolitik: En lønpolitik baseret på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi uanset den ansattes køn.«

12. I § 5, stk. 6, nr. 10, ændres »artikel 25« til: »artikel 50«.

13. I § 14, stk. 1, nr. 7, indsættes efter »forsvarlige,«: »herunder at kravene i § 71 er opfyldt,«.

14. I § 43, stk. 4, 1. pkt., ændres »og realkreditinstitutter« til: »realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber«.

15. § 44 ophæves.

16. I § 64 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Den finansielle virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af stk. 1.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

17. I § 64, stk. 3, der bliver stk. 4, indsættes efter »og stk. 2«: »og 3«, og efter »en finansiell holdingvirksomhed« indsættes: », en blandet holdingvirksomhed«.

18. I § 64 c indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Et pengeinstitut, et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), som ikke er et pengeinstitut, er forpligtet til at påse, at nøglepersoner overholder § 64, stk. 1.«

19. I § 64 d indsættes som stk. 5 og 6:

»Stk. 5. Et gruppe 1-forsikringsselskab er forpligtet til at påse, at nøglepersoner overholder § 64, stk. 1.

Stk. 6. Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.«

20. Efter § 64 d indsættes:

»§ 64 e. Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Bestyrelsens sammensætning skal afspejle en tilstrækkelig bred erfaring.

Stk. 2. I gruppe 1- og 2-pengeinstitutter og større realkreditinstitutter skal mindst ét medlem af bestyrelsen have ledelseserfaring fra en anden relevant finansiell virksomhed.

Stk. 3. I realkreditinstitutter skal mindst ét medlem af bestyrelsen have erfaring eller dybere indsigt i obligationsmarkedet.«

21. § 70, stk. 4, ophæves.

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 4-6.

22. I § 70, stk. 7, der bliver stk. 6, ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-4«.

23. § 77 a, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., affattes således:

»Mindst 50 pct. af en variabel løndel til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal på tidspunktet for beregningen af den variable løn bestå af en balance af aktier, eller afhængigt af virksomhedens juridiske struktur tilsvarende ejerandele, aktiebaserede instrumenter eller tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed.«

24. I § 77 a, stk. 1, nr. 5, ændres »mindst 3 år« til: »mindst 4 år«, og »mindst 4 år« ændres til: »mindst 5 år«.

25. I § 77 a, stk. 6, 1. pkt., ændres »nr. 45« til: »nr. 48«.

26. I § 77 b, stk. 1, udgår »jf. lov om statsligt kapitalindskud, eller individuel statsgaranti, jf. kapitel 4 a i lov om finansiell stabilitet,«.

27. I § 77 d, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral.«

28. § 77 g, stk. 1, ophæves.

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 1 og 2.

29. § 77 g, stk. 3, der bliver stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal sikre, at de ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil, udpeges i henhold til Kommissionens delegerede forordning om kriterier til definition af ledelsesmæssigt ansvar og kontrolfunktioner, væsentlig forretningsenhed og væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, samt andre medarbejderkategorier, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på virksomhedens datterselskaber inden for samme koncern.«

30. I § 78, stk. 4, indsættes efter »for hvilke sådanne personer er direktører«: », har en kvalificeret andel på 10 pct. eller mere af kapitalen eller stemmerettighederne, eller i hvilken disse personer kan udøve betydelig indflydelse, eller er medlemmer af bestyrelsen.«

31. Efter § 124 indsættes:

»§ 124 a. Finanstilsynet fastsætter årligt et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag for de individuelle kreditinstitutter og meddeler dette til kreditinstitutterne. Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag baseres på en tilsynsmæssig stresstest og opgøres i procent af den samlede risikoeksponering.

Stk. 2. Den del af vejledningen om yderligere kapitalgrundlag, som er fastsat for at tage højde for andre risici end risikoen for overdreven gearing, skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde

- 1) kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,
- 2) den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing, og
- 3) det kombinerede kapitalbufferkrav i medfør af § 125 a.

Stk. 3. Den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, som er fastsat for at tage højde for risikoen for overdreven gearing, skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde

- 1) kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,
- 2) den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing, og
- 3) gearingsgradbufferkravet i artikel 92, stk. 1a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 4. Finanstilsynet skal ved gentagne eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag vurdere, hvorvidt der bør sættes et højere solvenskrav for instituttet, jf. § 124, stk. 3.«

32. I § 125 a indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. SIFI-bufferen i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. § 308, skal på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag mindst udgøre det systemisk vigtige finansielle instituts (SIFI) samlede risikoeksponeringer beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber multipliceret med SIFI-buffersatsen.«

Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.

33. § 125 a, stk. 7, der bliver stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Det kombinerede kapitalbufferkrav skal opfyldes med egentlig kernekapital i tillæg til:

- 1) Egentlig kernekapital, der skal opretholdes for at opfylde kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 2) Egentlig kernekapital, som opretholdes for at opfylde den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, eller § 125, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.
- 3) Egentlig kernekapital, som opretholdes for at opfylde den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, der er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.
- 4) Egentlig kernekapital, som opretholdes til at opfylde de risikobaserede elementer af krav om nedskrivningsegnede passiver som fastsat i § 266.«

34. I § 125 b indsættes før stk. 1 som nye stykker:

»Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, opfylder ikke det kombinerede kapitalbufferkrav fastsat i medfør af § 125 a, stk. 1, hvis ikke instituttet eller selskabet samtidig har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets

og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investerings-selskaber, det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, og det individuelle solvensbe-
hov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.

Stk. 2. Et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), der er udpeget i henhold til § 310, opfylder ikke gearingsgradbufferkravet, jf. artikel 92, stk. 1a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013, hvis det globalt systemisk vigtige finansielle institut (G-SIFI) ikke samtidig har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 samt de dele af det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, og det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing.«

Stk. 1-8 bliver herefter stk. 3-10.

35. I § 125 b, stk. 1, der bliver stk. 3, indsættes efter »§ 125 a, stk. 1,«: »og gearingsgradbufferkravet, hvor gearingsgradbufferkravet finder anvendelse,«, »stk. 5« ændres til: »stk. 7«, efter »det kombinerede kapitalbufferkrav« indsættes: »eller gearingsgradbufferkravet«, og »stk. 7« ændres til: »stk. 9«.

36. I § 125 b, stk. 2, der bliver stk. 4, indsættes efter »det kombinerede kapitalbufferkrav«: »eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet«, og efter »skal op-
gøre det« indsættes: »relevante«.

37. I § 125 b, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter »det kombinerede kapitalbufferkrav«: »eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet«.

38. I § 125 b, stk. 3, nr. 1, der bliver stk. 5, nr. 1, ændres »stk. 5« til: »stk. 7«.

39. I § 125 b, stk. 4, der bliver stk. 6, indsættes efter »som nævnt i stk. 1«: »og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2«, »stk. 3« ændres til: »stk. 5«, og »stk. 7« ændres til: »stk. 9«.

40. I § 125 b, stk. 6, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., ind-
sættes efter »som nævnt i stk. 1«: »og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2«.

41. I § 125 b, stk. 8, der bliver stk. 10, ændres »det« til: »de«.

42. I § 125 c, stk. 1, indsættes efter »der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, stk. 1,«: »eller gearingsgradbufferkravet, jf. artikel 92, stk. 1a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013,«.

43. § 125 e, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. I koncerner, hvori der indgår et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. § 310, og et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. § 308, og hvor der på konsolideret grundlag gælder både en G-SIFI-buffer og en SIFI-buffer, finder den højeste af henholdsvis G-SIFI-buffe-
ren og SIFI-buffere anvendelse.«

44. § 125 e, stk. 3, ophæves.

45. I § 125 g indsættes som stk. 3 og 4:

»Stk. 3. SIFI-buffersatsen afhænger af, hvilken kategori det systemisk vigtige finansielle institut (SIFI) placeres i, jf. § 308, stk. 7.

Stk. 4. Erhvervsministeren fastsætter en SIFI-buffersats for de enkelte kategorier af systemiskhed, jf. § 308, stk. 7, for et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI).«

46. I § 125 h, stk. 1, 1. pkt., udgår »ikkecykliske«.

47. I § 125 h, stk. 1, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»En systemisk buffersats må ikke anvendes til at afhjælpe risici omfattet af den kontracykliske buffersats, jf. § 125 f, SIFI-buffersatsen eller G-SIFI-buffersatsen, jf. § 125 g.«

48. § 125 h, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Vurderer erhvervsministeren, at en systemisk buffersats, der er anerkendt af erhvervsministeren i medfør af stk. 2, forebygger og begrænser en risiko, der kan sidestilles med en risiko, som er omfattet af en systemisk buffersats fastsat i medfør af stk. 1, finder den højeste buffersats af disse anvendelse for virksomhederne i forbindelse med eksponeringer i det pågældende land til brug for opgørelsen af deres systemiske buffer, jf. § 125 a, stk. 7. Hvis de pågældende buffersatser vurderes at adressere forskellige risici, kan erhvervsministeren træffe beslutning om, hvorvidt buffersatserne er kumulative ved opgørelsen af deres systemiske buffer, jf. § 125 a, stk. 7.«

49. I § 125 h indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke undergrupper af eksponeringer den systemiske buffer kan finde anvendelse på, om opgørelsen af den systemiske buffer og om offentliggørelse af oplysninger om den systemiske buffer.«

50. § 125 i ophæves.

51. I § 152, stk. 1, og §§ 153 og 156 udgår »og for systemiske likviditetsrisici«.

52. Efter § 175 e indsættes før overskriften for § 176:

»Særlige regler for koncerner med moderselskab i et land uden for Den Europæiske Union

§ 175 f. Et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I skal udpege et fælles mellemliggende moderselskab inden for Den Europæiske Union, hvis

- 1) virksomheden er en del af en koncern, hvis moderselskab er beliggende uden for Den Europæiske Union og uden for et land, Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,
- 2) koncernen har to eller flere pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller investeringsselskaber beliggende inden for Den Europæiske Union eller i et land, Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og
- 3) koncernen har aktiver af en samlet værdi på 40 mia. euro eller mere i Den Europæiske Union eller i et land, Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at virksomheden udpeger to mellemliggende moderselskaber inden for Den Europæiske Union, hvis

- 1) moderselskabet for koncernen omtalt i stk. 1, nr. 1, er pålagt adskillelse af aktiviteter i det tredjeland, hvor selskabet er beliggende, eller
- 2) hvis den kompetente afviklingsmyndighed for det mellemliggende moderselskab har vurderet, at afviklingen vil være mere effektiv med to mellemliggende moderselskaber i Den Europæiske Union.

Stk. 3. Et mellemliggende moderselskab skal have tilladelse som pengeinstitut eller realkreditinstitut eller være et godkendt finansielt holdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Et investeringsselskab kan udpeges som mellemliggende moderselskab, hvis

- 1) ingen af de omfattede virksomheder har tilladelse som pengeinstitut eller realkreditinstitut, eller
- 2) det mellemliggende moderselskab er udpeget efter stk. 2, nr. 1.

§ 175 g. En modervirksomhed, som er en finansiell holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i Danmark, skal godkendes af Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet, jf. stk. 8, jf. dog stk. 4. En modervirksomhed, som er en finansiell holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i Unionen, skal godkendes af Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed og den kompetente myndighed i den medlemsstat, holdingvirksomheden er beliggende i, jf. stk. 8. Andre finansielle holdingvirksomheder skal godkendes, når de er omfattet af denne lov eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber på delkonsolideret niveau.

Stk. 2. Godkendelse tildeles en finansiell holdingvirksomhed, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) De interne ordninger og fordelingen af opgaver inden for koncernen er passende med henblik på at opfylde kravene i denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og på konsolideret eller delkonsolideret niveau, og de navnlig er tilstrækkelige til, at

- a) koordinere den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder, herunder om nødvendigt gennem en passende fordeling af opgaver blandt kreditinstitutter, der er dattervirksomheder,
 - b) forhindre eller håndtere konflikter internt i koncernen og
 - c) håndhæve koncernens politikker, der er fastsat af den finansielle holdingvirksomhed, i hele koncernen.
- 2) Organisationsstrukturen i den koncern, hvori den finansielle holdingvirksomhed indgår, hindrer ikke et effektivt tilsyn med kreditinstitutter, der er dattervirksomheder, eller moderinstitutter for så vidt angår de individuelle, konsoliderede og eventuelt delkonsoliderede forpligtelser, de er underlagt. I denne vurdering tages der navnlig hensyn til
 - a) positionen af den finansielle holdingvirksomhed i en koncern med flere niveauer,
 - b) ejerstrukturen og
 - c) den rolle, den finansielle holdingvirksomhed har i koncernen.
 - 3) Kriterierne i § 14, stk. 2, og §§ 61 a og 64 er opfyldt.

Stk. 3. Er betingelserne i stk. 2 ikke opfyldt, underlægges den finansielle holdingvirksomhed passende tilsynsforanstaltninger, som kan omfatte:

- 1) Suspension af udøvelsen af de stemmerettigheder, der er knyttet til den finansielle holdingvirksomheds aktier i kreditinstitutter, der er dattervirksomheder.
- 2) Påbud mod den finansielle holdingvirksomhed eller medlemmerne af ledelsesorganet og ledelsesmedlemmerne.
- 3) Afgivelse af instrukser eller udstedelse af retningslinjer rettet mod den finansielle holdingvirksomhed om at overføre kapitalinteresserne i kreditinstitutter, der er dattervirksomheder, til sine aktionærer.
- 4) Udpegning på foreløbigt grundlag af en anden finansiell holdingvirksomhed eller andet institut inden for samme koncern som ansvarlig for at sikre overholdelse af kravene i denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber på konsolideret niveau.
- 5) Begrænsning af eller forbud mod udlodninger eller rentebetalinger til aktionærer.
- 6) Krav om, at finansielle holdingvirksomheder afhænder eller begrænser kapitalandele i kreditinstitutter eller andre enheder i den finansielle sektor.
- 7) Krav om, at finansielle holdingvirksomheder forelægger en plan for straks at overholde betingelserne i stk. 2 på ny.

Stk. 4. Godkendelse af den finansielle holdingvirksomhed efter stk. 1 er ikke påkrævet, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Den finansielle holdingvirksomheds hovedaktivitet består i at erhverve kapitalandele i dattervirksomheder.
- 2) Den finansielle holdingvirksomhed er ikke udpeget som afviklingsenhed i overensstemmelse med afvik-

lingsstrategien fastsat af den relevante afviklingsmyndighed.

- 3) Et kreditinstitut, der er dattervirksomhed, er udpeget som ansvarlig for at sikre koncernens overholdelse af tilsynskrav på konsolideret niveau og har alle de fornødne midler og den retlige beføjelse til at indfri disse forpligtelser på en effektiv måde.
- 4) Den finansielle holdingvirksomhed tager ikke del i ledelsesmæssige, operationelle eller finansielle beslutninger, der påvirker koncernen eller dens dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter.
- 5) Der er ikke nogen hindringer for et effektivt tilsyn med koncernen på konsolideret niveau.

Stk. 5. Er betingelserne i stk. 4 ikke længere opfyldt, skal den finansielle holdingvirksomhed søge om godkendelse.

Stk. 6. Som led i ansøgning om godkendelse efter stk. 1 skal finansielle holdingvirksomheder oplyse Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis den ikke er den samme myndighed, om følgende:

- 1) Organisationsstrukturen for den koncern, hvori den finansielle holdingvirksomhed indgår, med klar angivelse af dens dattervirksomheder og eventuelle modervirksomheder samt placeringen og den type aktivitet, de enkelte enheder udøver i koncernen.
- 2) Oplysninger om nomineringen af mindst to personer, der varetager den faktiske ledelse af den finansielle holdingvirksomhed, og overholdelse af kravene i § 64 til kvalifikationer for et medlem af bestyrelsen eller direktionen.
- 3) Oplysninger om overholdelse af kriterierne i § 14, stk. 2, og § 61 a vedrørende aktionærer og selskabsdeltagere, hvis den finansielle holdingvirksomhed har et realkreditinstitut eller pengeinstitut som dattervirksomhed.
- 4) Den interne organisation og fordelingen af opgaver inden for koncernen.
- 5) Alle andre oplysninger, som Finanstilsynet eller den konsoliderende tilsynsmyndighed finder nødvendige for at udføre vurderinger i overensstemmelse med stk. 2 og 4.

Stk. 7. Finanstilsynet overvåger løbende som den konsoliderende tilsynsmyndighed overholdelsen af betingelserne omhandlet i stk. 2 eller 4. Finanstilsynet deler relevante oplysninger forbundet hermed med den kompetente myndighed i den medlemsstat, den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i.

Stk. 8. Er Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed forskellig fra den kompetente myndighed i den medlemsstat den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, tages en fælles beslutning om godkendelse eller fritagelse for godkendelse, jf. stk. 2 og 4, samt tilsynsforanstaltningerne i stk. 3 og 5. Til brug herfor udarbejder Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed en vurdering af relevante forhold omhandlet i stk. 2, 3, 4 og 7, og sender denne vurdering til den kompetente myndighed.

Stk. 9. Finanstilsynet og andre tilsynsmyndigheder skal inden for to måneder efter, at Finanstilsynet har foretaget og sendt sin vurdering nævnt i stk. 8, nå frem til en fælles beslutning, jf. dog stk. 13. Opnås en fælles beslutning, medde-

ler Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed beslutningen til ansøgeren.

Stk. 10. Foreligger der ikke inden for to måneder en fælles beslutning, henviser Finanstilsynet sagen til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, som træffer beslutning inden for en måned efter modtagelse af henvisningen. Finanstilsynet meddeler som den konsoliderende tilsynsmyndighed denne beslutning til ansøgeren.

Stk. 11. Efter udløbet af perioden på to måneder, jf. stk. 9, eller efter, at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere henvises til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 12. Kan en finansiell holdingvirksomhed ikke godkendes, underretter Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed ansøgeren om begrundelsen herfor. Begrundelsen skal meddeles til ansøgeren senest fire måneder efter tilsynsmyndighedens modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at tage stilling til ansøgningen om godkendelse.

Stk. 13. Der skal dog i alle tilfælde træffes beslutning om at meddele eller afvise godkendelse inden for en frist på seks måneder efter ansøgningens modtagelse.«

53. I § 259 indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»*Stk. 3.* Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en forenklet afviklingsplan. Den forenkledede afviklingsplan vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Stk. 4. Finanstilsynet skal vedligeholde afviklingsplanen, jf. stk. 1 og 3, mindst en gang om året. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet kan beslutte at fravige kravet om vedligeholdelse af afviklingsplanen mindst en gang om året.

Stk. 5. Finanstilsynet skal uanset stk. 4 vedligeholde afviklingsplanen, når der er sket ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold, som nødvendiggør en ændring af virksomhedens afviklingsplan. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en koncernafviklingsplan, jf. § 260, for et kreditinstitut, der er tilknyttet et centralt organ, og som helt eller delvist er undtaget fra de tilsynsmæssige krav i overensstemmelse med artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber. Koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.«

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 7-10.

54. I § 259, *stk. 5, 2. pkt.*, der bliver *stk. 9, 2. pkt.*, ændres »stk. 3« til: »stk. 7«.

55. Efter § 259 indsættes:

»§ 259 a. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, for hvilket der er udarbejdet en afviklingsplan i henhold til § 259, stk. 1, skal straks oplyse

Finanstilsynet om væsentlige ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold.«

56. § 260, stk. 2, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

57. I § 260, stk. 3, der bliver stk. 2, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Koncernafviklingsplanen skal angive afviklingsenhederne og afviklingskoncerne i den pågældende koncern. En mellemliggende finansiel holdingvirksomhed, der direkte eller indirekte ejer dattervirksomheder af en blandet holdingvirksomhed, er en afviklingsenhed.«

58. I § 260 indsættes efter stk. 3, der bliver stk. 2, som nyt stykke:

»Stk. 3. Koncernafviklingsplanen skal udarbejdes på en måde, så den ikke medfører en negativ og uforholdsmæssig stor indvirkning på et land inden for Den Europæiske Union eller på et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ved dens gennemførelse.«

59. I § 260, stk. 5, nr. 6, indsættes efter »Den Europæiske Union«: »eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«, og efter »finansiel holdingvirksomhed« indsættes: »eller en blandet holdingvirksomhed«.

60. I § 260, stk. 6, ændres »de i stk. 5 nævnte myndigheder« til: »dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder«, og »stk. 3 og 4, jf. § 259,« ændres til: »stk. 2-4«.

61. § 260, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger efter stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning, jf. stk. 6. Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om beslutningen. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen.«

62. Efter § 260 indsættes:

»§ 260 a. Finanstilsynet udarbejder, vedtager og vedligeholder en afviklingsplan, jf. § 259, stk. 1, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er uenige i forslaget til koncernafviklingsplan fra koncernafviklingsmyndigheden, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslut-

ning om koncernafviklingsplanen, senest 4 måneder efter at koncernafviklingsmyndigheden har fremsendt oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, jf. dog 2. pkt. 1. pkt. finder anvendelse, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Finanstilsynet underretter de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet om, at Finanstilsynet har vedtaget en afviklingsplan i henhold til stk. 1.

Stk. 3. Har en afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning efter stk. 1, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om afviklingsplanen.«

63. Efter § 261 indsættes før overskriften før § 262:

»§ 261 a. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal udarbejde et register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.«

64. I § 264, stk. 2, indsættes i 1. pkt. efter »stk. 1,«: »jf. dog stk. 3,« og 2. pkt. ophæves.

65. I § 264 indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»Stk. 3. Virksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag, senest 2 uger efter at virksomheden har modtaget en underretning i henhold til stk. 1 med henblik på at afhjælpe eller fjerne den væsentlige afviklingshindring i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes, at

- 1) virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af § 269 a, stk. 1,
- 2) virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, eller
- 3) virksomheden, hvis den er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) eller en del af et G-SIFI, ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. artikel 92 a, jf. artikel 494 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 4. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om virksomhedens forslag til mulige tiltag i henhold til stk. 2 og 3 effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, vil forslaget være bindende for virksomheden.«

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 5-8.

66. I § 264, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter »stk. 2«: »eller 3«.

67. I § 264, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter nr. 8 som nyt nummer:

»9) påbyde virksomheden at forelægge en plan for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav,«

Nr. 9 og 10 bliver herefter nr. 10 og 11.

68. I § 264, stk. 3, nr. 9 og 10, der bliver stk. 5, nr. 10 og 11, ændres »et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I« til: »virksomheden«.

69. I § 264, stk. 3, nr. 10, der bliver stk. 5, nr. 11, ændres »§ 266 eller« til: »§ 266,«.

70. I § 264, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter nr. 10, der bliver nr. 11, som nyt nummer:

»12) påbyde virksomheden at ændre løbetidsprofilen for

- a) kapitalgrundlagsinstrumenter og
- b) nedskrivningsegne forpligtelser, eller«

Nr. 11 bliver herefter nr. 13.

71. I § 264, stk. 4, der bliver stk. 6, ændres »stk. 3« til: »stk. 5«.

72. I § 264, stk. 5, der bliver stk. 7, indsættes efter »stk. 2«: »og 3«, og »stk. 3« ændres til: »stk. 5«.

73. I § 264, stk. 6, der bliver stk. 8, ændres »stk. 3« til: »stk. 5«.

74. Efter § 264 indsættes:

»§ 264 a. Konstaterer Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet, at der er hindringer for afvikling af en virksomhed, som følge af at andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden, skal Finanstilsynet påbyde pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I at begrænse sine maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer i virksomheden.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er en del af samme afviklingskoncern som virksomheden.«

75. I § 265, stk. 3, nr. 1, indsættes efter »koncernen«: »og for dennes afviklingskoncerner«.

76. § 265, stk. 5 og 6, affattes således:

»Stk. 5. Finanstilsynet gennemgår sammen med Finansiell Stabilitet modervirksomhedens bemærkninger og forslag givet i henhold til stk. 4, 1. pkt., med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud efter § 264, stk. 5. Den fælles beslutning skal foreligge, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger fra modervirksomheden. Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirk-

somheden, skal den fælles beslutning foreligge senest 1 måned efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt.

Stk. 6. Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristerne efter stk. 5. Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristerne indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.«

77. § 265, stk. 7, ophæves.

Stk. 8 og 9 bliver herefter stk. 7 og 8.

78. I § 265, stk. 9, der bliver stk. 8, ændres »stk. 3« til: »stk. 5«.

79. Efter § 265 indsættes før overskriften for § 266:

»§ 265 a. Konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at der foreligger en væsentlig afviklingshindring for en koncern, jf. § 265, som følge af at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, underretter Finanstilsynet modervirksomheden om sin vurdering efter høring af afviklingsenhedens afviklingsmyndigheder og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

Stk. 2. Modervirksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag senest 2 uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 1 med henblik på at sikre, at koncernenheden overholder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, og efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a. Finanstilsynet meddeler modervirksomhedens forslag til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og de myndigheder, der er nævnt i § 265, stk. 1, nr. 3 og 4.

Stk. 3. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om modervirksomhedens forslag efter stk. 2 effektivt afhjælper eller fjerner den pågældende afviklingshindring.

Stk. 4. Finanstilsynet gennemgår sammen med Finansiell Stabilitet modervirksomhedens forslag i henhold til stk. 2 med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5. Dette skal ske, senest 2 uger efter at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens forslag og tidsplan.

Stk. 5. Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen, jf. stk. 4. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning. Har en

af dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed inden udløbet af fristen i stk. 4, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger, og herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

§ 265 b. Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en afviklingsenhed i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen nævnt i § 265, stk. 5, eller fristen nævnt i § 265 a, stk. 4, hvis hindringen for afviklingen skyldes en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3. Finanstilsynet underretter afviklingsenheden og koncernafviklingsmyndigheden om beslutningen.

Stk. 2. Har en afviklingsmyndighed indbragt en sag omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

§ 265 c. Finanstilsynet træffer beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes, jf. § 264, stk. 5, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen nævnt i § 265, stk. 5, eller fristen nævnt i § 265 a, stk. 4, hvis hindringen for afviklingen skyldes en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3. Finanstilsynet underretter dattervirksomheden, afviklingsenheden, afviklingsmyndigheden for den pågældende afviklingsenhed og koncernafviklingsmyndigheden.

Stk. 2. Har en afviklingsmyndighed indbragt en sag omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes.«

80. Overskriften for § 266 og §§ 266-270 ophæves, og i stedet indsættes:

»Krav om nedskrivningsegne passiver

§ 266. Pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal til enhver tid opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet. Finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder. Det samme gælder for finansieringsinstitutter, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet undlade at fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for en dattervirksomhed i følgende tilfælde:

- 1) Dattervirksomheden indgår i en afviklingskoncern, hvor både afviklingsenheden og dattervirksomheden er etableret i Danmark, og følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Afviklingsenheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau på afviklingskoncernniveau.
 - b) Der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til dattervirksomheden i det tilfælde, hvor der over for dattervirksomheden er blevet truffet en beslutning om udøvelse af beføjelser til nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
 - c) Afviklingsenheden godtgør over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at afviklingsenheden med tilladelse fra Finanstilsynet har stillet garanti for dattervirksomhedens forpligtelser, eller at risiciene i dattervirksomheden er uden betydning.
 - d) Afviklingsenhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter dattervirksomheden.
 - e) Afviklingsenheden besidder over 50 pct. af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelen i dattervirksomheden, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelse.
- 2) Dattervirksomheden indgår i en afviklingskoncern, hvor både modervirksomheden og dattervirksomheden er etableret i Danmark, og følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Modervirksomheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag i Danmark.

- b) Der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for modervirksomhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til dattervirksomheden i det tilfælde, hvor der over for dattervirksomheden er blevet truffet en beslutning om udøvelse af beføjelserne til nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
- c) Modervirksomheden godtgør over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at modervirksomheden med tilladelse fra Finanstilsynet har stillet garanti for dattervirksomhedens forpligtelser, eller at risiciene i dattervirksomheden er uden betydning.
- d) Modervirksomhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter dattervirksomheden.
- e) Modervirksomheden besidder over 50 pct. af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelen i dattervirksomheden, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af dattervirksomhedens ledelse.

Stk. 3. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet undlade at fastsætte et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for et broinstitut og for en virksomhed under afvikling.

Stk. 4. Finanstilsynet skal ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. stk. 1 og 2, angive, om kravet skal opfyldes på konsolideret grundlag, jf. § 267, eller på individuelt niveau, jf. § 267 d.

Stk. 5. Finanstilsynet skal fastsætte minimumskravet til nedskrivningsegne passiver, jf. stk. 1, som en procentdel af

- 1) den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og
- 2) det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

§ 266 a. Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på baggrund af følgende forhold:

- 1) Afviklingskoncernen skal kunne afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne på afviklingsenheden på en måde, som opfylder afviklingsmålene.
- 2) Afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes, og kapitalprocenten og gearingsgraden i de relevante virksomheder kan genoprettes til et niveau, hvor afviklingsenheden og dens dattervirksomheder,

der ikke er afviklingsenheder, fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares.

- 3) Afviklingsenheden skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at absorbere tab og genoprette afviklingsenhedens kapitalprocent og gearingsgrad til et niveau, hvor afviklingsenheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares, når afviklingsplanen forudsiger muligheden for, at visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel.
- 4) Virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.
- 5) I hvilket omfang det forhold, at virksomheden bliver nødlidende, vil få en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre virksomheder.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for en afviklingsenhed på baggrund af, om det følger af afviklingsplanen, at afviklingsenhedens dattervirksomheder, som er etableret i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden.

§ 266 b. Krav om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser, jf. §§ 267 a-267 c og § 267 e.

Krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder

§ 267. En afviklingsenhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Konsolideringen omfatter alene virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver. Nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde et fastsat krav om nedskrivningsegne passiver, som skal opfyldes på konsolideret niveau, må ikke samtidig anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § 268, stk. 1-4, eller de krav, der følger af § 268 d.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny for afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler efter høring af Finansiell Stabilitet delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

§ 267 a. En afviklingsenhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, følgende

forpligtelser i nr. 1-5, eller begge dele i kombination, jf. dog stk. 2 og §§ 267 b og 267 c:

- 1) Supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 2) Forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 3) Hovedstolen af forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, og som opfylder følgende betingelser:
 - a) Betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og stk. 2, litra a-k, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
 - b) Hovedstolen af gældsinstrumentet kendes på udstedelsestidspunktet, er fast eller stigende og påvirkes ikke af en indbygget derivatetegnelse, og de samlede forpligtelser, der hidrører fra gældsinstrumentet, kan værdiansættes dagligt med udgangspunkt i et aktivt og likvidt marked for køb og salg for et ækvivalent instrument uden kreditrisiko i overensstemmelse med artikel 104 og 105 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
 - c) Gældsinstrumentet er ikke omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen af gældsinstrumentet er ikke omfattet af § 27, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
- 4) Forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, og som opfylder følgende betingelser:
 - a) Betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og stk. 2, litra a-k, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
 - b) Gældsinstrumentet indeholder en kontraktbestemmelse, der fastsætter, at værdien af fordringen er fast eller stigende i tilfælde af udstederens afvikling eller konkurs, og at værdien ikke overstiger det oprindeligt indbetalte passivbeløb.
 - c) Gældsinstrumentet er ikke omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen af gældsinstrumentet er ikke omfattet af § 27, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
- 5) Forpligtelser udstedt af en dattervirksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, til en kapitalejer, der ikke indgår i

samme afviklingskoncern, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) Forpligtelserne er udstedt i overensstemmelse med § 267 e, stk. 1, nr. 4.
- b) Afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden vil ikke blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne, jf. §§ 272 eller 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne, jf. §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
- c) Forpligtelserne overstiger ikke beløbet beregnet ud fra formelen i bilag 9, nr. 1.

Stk. 2. En afviklingsenhed, der er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), og en virksomhed, der er en væsentlig dattervirksomhed af et G-SIFI i et tredjeland, skal opfylde krav om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, supplerende kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, der er omfattet af stk. 1, nr. 2-4, og som opfylder kravene i artikel 92 a eller 92 b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Krav om subordination for afviklingsenheder

§ 267 b. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet beslutte, at afviklingsenheder skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, stk. 1, svarende til maksimalt det højeste af enten 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller af beløbet beregnet ud fra formelen i bilag 9, nr. 3, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller med forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, når følgende betingelser er opfyldt, jf. dog § 267 c:

- 1) De ikke-efterstillede forpligtelser omhandlet i § 267 a, stk. 1, nr. 2-4, er i konkursordenen sidestillet med forpligtelser, der er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller forpligtelser, som Finansiell Stabilitet kan beslutte helt eller delvist at undtage fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
- 2) Der er risiko for, at kreditorer med fordringer knyttet til disse forpligtelser lider større tab som følge af en bail-in på ikke-efterstillede forpligtelser planlagt i afviklingsplanen, end de ville ved en konkursbehandling af afviklingsenheden.
- 3) Størrelsen af kapitalgrundlaget og de andre efterstillede forpligtelser overstiger ikke det beløb, der er nødvendigt for at sikre, at kreditorer omhandlet i nr. 2 ikke lider tab, der er større end det tab, de ville have lidt ved en konkursbehandling af afviklingsenheden.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde kravet i stk. 1 på ny for de afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell

Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler efter høring af Finansiell Stabilitet delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

§ 267 c. Finanstilsynet skal efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte, at en afviklingsenhed skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5. Andelen skal svare til 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag for følgende afviklingsenheder, jf. dog stk. 2-4:

- 1) Afviklingsenheder, der er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIF'er).
- 2) Afviklingsenheder, der ikke er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIF'er), men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR.
- 3) Andre afviklingsenheder, der ikke er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIF'er), og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte andelen nævnt i stk. 1 til et beløb, der er lavere end 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, men højere end beløbet beregnet ud fra formelen i bilag 9, nr. 2.

Stk. 3. For afviklingsenheder omfattet af stk. 1, nr. 2, kan andelen nævnt i stk. 1 maksimalt svare til 27 pct. af afviklingsenhedens samlede risikoeksponering i tilfælde, hvor Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har vurderet, at

- 1) afviklingsplanen for den pågældende afviklingsenhed ikke indebærer anvendelse af Afviklingsformuen, jf. kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som en mulighed i forbindelse med afvikling af den pågældende afviklingsenhed, eller
- 2) kravet om nedskrivningsegne passiver giver mulighed for at opfylde § 26, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 4. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte, at andelen nævnt i stk. 1 skal udgøre et beløb, der på grund af afviklingsenhedens forpligtelse til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav og krav om nedskrivningsegne passiver, svarer til maksimalt det højeste af enten 8 pct. af afviklingskoncernens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller beløbet beregnet ud fra formelen i bilag 9, nr. 3, når en af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har konstateret, at der er væsentlige hindringer for afvikling, jf. §§ 262 og 263, og
 - a) der er ikke truffet afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med påbud meddelt af Finanstil-

synet efter § 264, stk. 5, inden for fristen herfor, eller

- b) de konstaterede væsentlige hindringer ikke kan afhjælpes ved anvendelse af påbud nævnt i § 264, stk. 5, og fastsættelse af andelen nævnt i stk. 1 efter nærværende bestemmelse opvejer den væsentlige hindrings negative indvirkning på afviklingsmulighederne.
- 2) Det følger af afviklingsplanen for afviklingsenheden, at den foretrukne afviklingsstrategi for afviklingsenheden i begrænset omfang er gennemførlig og troværdig under hensyntagen til afviklingsenhedens størrelse, karakteren, omfanget og kompleksiteten af afviklingsenhedens aktiviteter, de risici, der er forbundet med afviklingsenhedens aktiviteter, indbyrdes forbundethed samt afviklingsenhedens retlige status og aktionærstruktur.
- 3) Det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, afspejler, at afviklingsenheden er blandt de 20 pct. mest risikobetonede virksomheder, som Finanstilsynet fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver for.

Stk. 5. Krav fastsat efter stk. 1-4 skal opfyldes 3 år efter den dato, hvor afviklingsenheden eller den koncern, som afviklingsenheden er en del af, er blevet udpeget som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), eller afviklingsenheden er omfattet af stk. 1, nr. 2 eller 3. Finanstilsynet meddeler efter høring af Finansiell Stabilitet delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet fastsat efter stk. 1, jf. stk. 2-4, for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en passende frist til at opfylde kravene i stk. 1-4 på ny for de afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler efter høring af Finansiell Stabilitet delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet fastsat efter stk. 1-4 for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Krav om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder (internt krav om nedskrivningsegne passiver)

§ 267 d. En virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på individuelt niveau, jf. dog § 266, stk. 2.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, men som har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og virksomheder, der ikke er afviklingsen-

der, og som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler delmål for virksomhedens opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

§ 267 e. En virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med følgende kapital og forpligtelser eller begge dele i kombination:

- 1) Egentlig kernekapital.
- 2) Andet kapitalgrundlag, der er udstedt til enheder, som
 - a) indgår i samme afviklingskoncern, eller
 - b) ikke indgår i samme afviklingskoncern, hvis afviklingsenhedens kontrol med virksomheden ikke vil blive påvirket af udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
- 3) Supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 4) Forpligtelser, der opfylder følgende betingelser:
 - a) Forpligtelsen er udstedt til
 - i. afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra virksomheden omfattet af stk. 1, eller
 - ii. en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden omfattet af stk. 1, i det omfang afviklingsenhedens kontrol med virksomheden omfattet af stk. 1 ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
 - b) Forpligtelsen opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, og stk. 2, litra a, d-j og n, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
 - c) Forpligtelsen er ved konkursbehandling efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelserne i litra a og ikke kvalificerer til opfyldelse af kapitalgrundlagskrav i nr. 1 eller 2.
 - d) Forpligtelsen er omfattet af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og hvor anvendelse af beføjelserne ikke vil påvirke afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden.

- e) Forpligtelsen er ikke direkte eller indirekte finansieret af virksomheden.
- f) Bestemmelser, som regulerer forpligtelsen, ikke eksplicit eller implicit angiver, at forpligtelsen vil blive opkrævet, indfriet, tilbagebetalt eller genkøbt før udløb, undtagen i tilfælde af virksomhedens konkurs.
- g) Indehaveren af forpligtelsen har ikke ret til at fremskynde de planlagte betalinger af renter og afdrag for forpligtelsen, undtagen i tilfælde af insolvens eller likvidation af virksomheden.
- h) Forfaldne rente- og udbyttebetalinger kan ikke blive ændret for forpligtelsen på baggrund af kredit-situationen for virksomheden eller dens modervirksomhed.

Procedure for fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, når der er oprettet et afviklingskollegium

§ 267 f. Når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder beliggende i Danmark, jf. § 266, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af

- 1) Finanstilsynet,
- 2) koncernafviklingsmyndigheden, når denne er en anden end Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, og
- 3) de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomheder beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Den fælles beslutning skal angive de krav, der finder anvendelse på

- 1) konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, og
- 2) individuelt grundlag for hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed.

Stk. 3. Det kan i den fælles beslutning fastsættes, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfyldes med instrumenter, der er udstedt til virksomheder, som ikke tilhører afviklingskoncernen, når

- 1) det vurderes at være i overensstemmelse med afviklingsstrategien, og
- 2) afviklingsenheden ikke på tidspunktet for den fælles beslutning opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. § 267 d, stk. 1.

Stk. 4. Er flere virksomheder i et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) afviklingsenheder, skal det i den fælles beslutning angives, om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenhederne er justeret som følge af artikel 72 e i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 5. Foreligger der ikke en fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har forelagt forslag til krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsmyn-

dighederne omfattet af stk. 1, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne-
de passiver.

Stk. 6. Har en af myndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2 og 3, inden udløbet af fristen på 4 måneder nævnt i stk. 5 indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin afgørelse, jf. stk. 5, og afventer, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed træffer afgørelse i sagen. Herefter fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne-
de passiver for afviklingsenheden i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse.

Stk. 7. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, jf. stk. 6, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne-
de passiver for afviklingsenheden.

Stk. 8. Finanstilsynet skal fremsende afgørelsen, der fastsætter kravet om nedskrivningsegne-
de passiver for afviklingsenheden, til:

- 1) Afviklingsenheden.
- 2) Virksomheder, der indgår i afviklingskoncernen, og som ikke er afviklingsenheder.
- 3) Koncernens modervirksomhed i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når den pågældende modervirksomhed ikke selv er en afviklingsenhed i samme afviklingskoncern.

§ 267 g. Når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes kravet om nedskrivningsegne-
de passiver for virksomheder beliggende i Danmark, der ikke er afviklingsenheder, og hvor afviklingsenheden er beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af:

- 1) Finanstilsynet.
- 2) Afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden.
- 3) Koncernafviklingsmyndigheden, når dette er en anden end afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden.
- 4) De afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomheder beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Den fælles beslutning skal angive de krav, der finder anvendelse på

- 1) konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, og
- 2) individuelt grundlag for hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed.

Stk. 3. Det kan i den fælles beslutning fastsættes, at en del af kravet om nedskrivningsegne-
de passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfyldes med instrumenter, der er udstedt til virksomheder, som ikke tilhører afviklingskoncernen, når

- 1) det vurderes at være i overensstemmelse med afviklingsstrategien, og
- 2) afviklingsenheden ikke på tidspunktet for den fælles beslutning opfylder kravet om nedskrivningsegne-
de passiver, jf. § 266, på individuelt niveau, jf. § 267 d, stk. 1.

Stk. 4. Foreligger der ikke en fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne-
de passiver for virksomheder i en afviklingskoncern på individuelt grundlag, senest 4 måneder efter at afviklingsmyndighederne omfattet af stk. 1 har forelagt forslag til krav om nedskrivningsegne-
de passiver, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne-
de passiver.

Stk. 5. Har en af myndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2-4, inden udløbet af fristen på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin afgørelse og afventer, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed træffer afgørelse i sagen. Herefter fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne-
de passiver i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse.

Stk. 6. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, inden for 1 måned efter at sagen er indbragt, jf. stk. 5, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne-
de passiver for virksomheden beliggende i Danmark, som ikke er en afviklingsenhed.

Stk. 7. Finanstilsynet skal fremsende afgørelsen, der fastsætter kravet om nedskrivningsegne-
de passiver, til de virksomheder beliggende i Danmark i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed.

§ 267 h. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne-
de passiver. Erhvervsministeren kan også fastsætte regler, der fraviger §§ 267 c-267 e.

Gældsbufferkrav

§ 268. Et realkreditinstitut skal til enhver tid have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån. Kapital og forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet skal være udstedt af realkreditinstitutionen i øvrigt.

Stk. 2. For et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, gælder endvidere, at gældsbufferen fastsættes til et niveau, der sikrer, at instituttets krav til kapitalgrundlag og gældsbuffer tilsammen udgør mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver, jf. dog stk. 4. Gældsbufferen fastsættes dog efter 1. pkt. til minimum 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån.

Stk. 3. Indgår et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, og hvor der for koncernen skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningsegne-
de passiver på konsolideret niveau, gælder endvidere, at gældsbufferen fastsættes til et niveau, der

sikrer, at det samlede krav til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag for koncernens realkreditinstitutter og nedskrivningsegne passiver udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver. Gældsbufferen fastsættes dog efter 1. pkt. til minimum 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån.

Stk. 4. For et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, og som indgår i en afviklingskoncern med en afviklingsenhed etableret i et land indenfor Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, udgør gældsbufferkravet 2 pct. af instituttets samlede uvægtede udlån, hvis afviklingskoncernens samlede krav er tilstrækkelige til at sikre, at afviklingskoncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af afviklingskoncernens samlede krav ikke tilstrækkelige til at sikre, at afviklingskoncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af afviklingskoncernens samlede krav, fastsættes gældsbufferkravet for realkreditinstituttet til minimum 2 pct. Det samlede krav til realkreditinstitutts gældsbuffer og kapitalgrundlag skal dog udgøre mindst 8 pct. af realkreditinstitutts samlede passiver.

Stk. 5. For et realkreditinstitut, der som modervirksomhed ejer en dattervirksomhed, der også er et realkreditinstitut, og hvor begge virksomheder indgår i samme afviklingskoncern, kan gældsbufferkravet opfyldes på realkreditkoncernniveau.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde gældsbufferkravet på ny for realkreditinstitutter, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og realkreditinstitutter, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor.

§ 268 a. Et realkreditinstitut, der er en afviklingsenhed, skal opfylde gældsbufferkravet med følgende kapital eller forpligtelser, eller begge dele i kombination, jf. dog § 268 d:

- 1) Egentlig kernekapital.
- 2) Hybrid kernekapital.
- 3) Supplerende kapitalinstrumenter.
- 4) Forpligtelser, som opfylder betingelserne i artikel 72 b, stk. 2, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 2. Kapital og forpligtelser, jf. stk. 1, nr. 1-4, skal kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in. Der må ikke være andre forpligtelser, som er efterstillet eller sidestillet forpligtelser, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet.

§ 268 b. Et realkreditinstitut, der er dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde gældsbufferkravet med følgende kapital

eller forpligtelser, eller begge dele i kombination, jf. dog § 268 d:

- 1) Egentlig kernekapital.
- 2) Hybrid kernekapital.
- 3) Supplerende kapitalinstrumenter.
- 4) Forpligtelser, som opfylder betingelserne i artikel 72 b, stk. 2, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og følgende betingelser:
 - a) Forpligtelsen skal være udstedt til
 - i. afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte forpligtelserne fra virksomheden omfattet af stk. 1, eller
 - ii. en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden omfattet af stk. 1, i det omfang afviklingsenhedens kontrol med virksomheden omfattet af stk. 1 ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
 - b) Forpligtelsen er ved konkursbehandling efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelserne i litra a og ikke kvalificerer til opfyldelse af kapitalgrundlagskrav i nr. 1 eller 2.
 - c) Forpligtelsen er omfattet af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og hvor anvendelse af beføjelserne ikke vil påvirke afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden.

§ 268 c. For den del af gældsbufferkravet, der opfyldes med kapital og forpligtelser omfattet af § 268 a, stk. 1, nr. 2-4, eller § 268 b, nr. 2-4, gælder følgende:

- 1) Den pågældende kapital eller forpligtelse skal have en oprindelig løbetid på mindst 2 år.
- 2) Der skal være en hensigtsmæssig spredning i kapital og forpligtelsernes forfaldstid.

Stk. 2. Finanstilsynet kan bestemme, at et gældsbufferkrav, der er opgjort efter § 268, stk. 3, for den del, der er over 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån, kan opfyldes med udstedelser fra afviklingsenheden, hvis denne er et pengeinstitut.

§ 268 d. Kapital og forpligtelser, som anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, må ikke samtidig anvendes til følgende:

- 1) Opfylde kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 2) Opfylde det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2.
- 3) Opfylde det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3.

- 4) Opfyldte det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a.
- 5) Opfyldte kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266.
- 6) Finansiære opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver til virksomheder i samme koncern.

Tilsyn med overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og gældsbufferkravet

§ 269. Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhedernes overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, og gældsbufferkravet, jf. § 268.

Stk. 2. Opfylder en virksomhed ikke kravet om nedskrivningsegne passiver, skal Finanstilsynet reagere på mindst en af følgende måder:

- 1) Anvendelse af beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med §§ 264 og 265.
- 2) Anvendelse af beføjelser nævnt i § 269 a.
- 3) Iværksættelse af foranstaltninger i medfør af § 243 a.
- 4) Iværksættelse af foranstaltninger i medfør af § 344, stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet kan også foretage en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a.

§ 269 a. Finanstilsynet kan begrænse en virksomheds udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. Det maksimale udlodningsbeløb beregnes i overensstemmelse med bilag 10, nr. 1, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Stk. 1 finder anvendelse i forhold til følgende udlodninger:

- 1) Udlodning, der vedrører egentlig kernekapital.
- 2) Tildeling af variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse eller betaling af variabel løn, hvis forpligtelsen til at betale blev indført på et tidspunkt, hvor virksomheden ikke opfyldte det kombinerede kapitalbufferkrav.
- 3) Betalinger, der vedrører hybride kernekapitalinstrumenter.

Stk. 3. I vurderingen af, om Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, skal Finanstilsynet tage hensyn til følgende:

- 1) Årsagen til den manglende opfyldelse og dennes varighed og omfang og dens konsekvenser for afviklingsmulighederne.
- 2) Udviklingen i virksomhedens økonomiske situation og sandsynligheden for, at virksomheden inden for en overskuelig fremtid opfylder betingelserne for afvikling.
- 3) Udsigten til, at virksomheden vil være i stand til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, inden for en rimelig tidsramme.

- 4) Om virksomhedens manglende evne til at erstatte forpligtelser, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsegnethed og udløb i artikel 72 b og 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller i §§ 267 a og 267 e, er særegen for den pågældende virksomhed eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse.
- 5) Om begrænsningen af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb udgør det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe virksomhedens situation i forhold til den potentielle indvirkning på både finansieringsbetingelserne og afviklingsmulighederne for den pågældende virksomhed.

Stk. 4. Finanstilsynet skal månedligt vurdere, om virksomhedens udlodning skal begrænses, så længe virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af stk. 1.

Stk. 5. Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af stk. 1, 9 måneder efter at virksomheden har underrettet Finanstilsynet i medfør af § 269 c, jf. dog stk. 6.

Stk. 6. Stk. 5 finder ikke anvendelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at mindst to af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Virksomhedens manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav skyldes en alvorlig forstyrrelse af de finansielle markeders funktion, hvilket fører til omfattende spændinger i flere segmenter af de finansielle markeder.
- 2) Forstyrrelsen nævnt i nr. 1 resulterer i øget prisvolatilitet for virksomhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser eller øgede omkostninger for virksomheden og fører til en hel eller delvis lukning af markederne, hvilket forhindrer virksomheden i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser på disse markeder.
- 3) Lukningen af markederne nævnt i nr. 2 gælder for flere andre virksomheder ud over den berørte virksomhed.
- 4) Forstyrrelsen nævnt i nr. 1 forhindrer den berørte virksomhed i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, der er tilstrækkelige til at afhjælpe den manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.
- 5) Finanstilsynets udøvelse af beføjelsen nævnt i stk. 1 vil føre til negative virkninger for en del af banksektoren, hvorved den finansielle stabilitet potentielt undermineres.

Stk. 7. Finanstilsynet foretager månedligt en vurdering af, om mindst to af betingelserne i stk. 6 er opfyldt.

Indberetning til Finanstilsynet

§ 269 b. En virksomhed, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, skal indberette følgende oplysninger til Finanstilsynet:

- 1) Størrelsen af kapitalgrundlag eller kapitalgrundlag, der opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 1 og 2, mindst en gang hvert halve år.

- 2) Størrelsen af nedskrivningsegne forpligtelser mindst en gang hvert halve år.
- 3) Størrelsen af forpligtelser, der er omfattet af bail-in, mindst en gang om året.
- 4) S sammensætningen af poster omfattet af nr. 1-3 og deres løbetidsprofil mindst en gang om året.
- 5) Den hierarkiske inddeling af poster omfattet af nr. 1-3 ved almindelig konkursbehandling mindst en gang om året.
- 6) Oplysninger om, hvorvidt poster omfattet af nr. 1 og 2 er underlagt lovgivning i et tredjeland, og i så fald hvilket tredjeland, og om de indeholder kontraktvilkårene i § 274, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, litra p og q, og artikel 63, litra n og o, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber mindst en gang om året.

Stk. 2. Virksomheder, som på datoen for indberetningen af disse oplysninger har nedskrivningsegne passiver på mindst 150 pct. af kravet om nedskrivningsegne passiver, er undtaget fra at indberette størrelsen af forpligtelser, der er omfattet af bail-in, jf. stk. 1, nr. 3.

Stk. 3. Finanstilsynet kan anmode om, at virksomhederne indberetter oplysningerne i stk. 1, nr. 1-6, hyppigere end angivet.

Stk. 4. En virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, er ikke omfattet af stk. 1.

§ 269 c. En virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkrav, skal straks give meddelelse til Finanstilsynet, hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver efter § 266 eller det kombinerede kapitalbufferkrav efter § 125 a, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, eller gældsbufferkravet efter § 268.

Offentliggørelse

§ 269 d. Virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, skal mindst en gang om året offentliggøre følgende oplysninger:

- 1) Størrelsen af virksomhedens nedskrivningsegne passiver.
- 2) S sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling af virksomheden.
- 3) Kravet om nedskrivningsegne passiver angivet som anført i § 266, stk. 5.

Stk. 2. Er der udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller har Finansiell Stabilitet anvendt afviklingsværktøjer over for virksomheden, finder kravene om offentliggørelse i stk. 1 anvendelse fra datoen for tidsfristen for at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny.

Stk. 3. En virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, er ikke omfattet af stk. 1.

§ 269 e. Et realkreditinstitut, der er underlagt et gældsbufferkrav, skal mindst en gang om året offentliggøre følgende oplysninger:

- 1) Størrelsen af instituttets kapital og forpligtelser, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet.
- 2) S sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling af instituttet.
- 3) Gældsbufferkravet.

Stk. 2. Er der udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller har Finansiell Stabilitet anvendt afviklingsværktøjer over for realkreditinstituttet, finder kravene om offentliggørelse i stk. 1 anvendelse fra datoen for tidsfristen for at opfylde gældsbufferkravet på ny, jf. § 268, stk. 6.«

81. I § 271, stk. 1, ændres »266 og 268« til: »265 a, 266 og 267 f.«

82. I § 271 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. Et afviklingskollegium består af:

- 1) Den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed.
- 2) Afviklingsmyndighederne i hvert medlemsland, hvor en dattervirksomhed, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret.
- 3) Afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor en modervirksomhed til et eller flere af koncernens virksomheder, som er en finansiell virksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, er etableret.
- 4) Afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor væsentlige filialer er beliggende.
- 5) Den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder i de medlemslande, hvor afviklingsmyndigheden er medlem af afviklingskollegiet. Er den kompetente myndighed i et medlemsland ikke medlemslandets centralbank, kan den kompetente myndighed beslutte at lade sig ledsage af en repræsentant for medlemslandets centralbank.
- 6) De ansvarlige ministerier, hvis de afviklingsmyndigheder, der er medlemmer af afviklingskollegiet, ikke er de ansvarlige ministerier.
- 7) Den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen i et medlemsland, hvis det pågældende medlemslands afviklingsmyndighed er medlem af afviklingskollegiet.
- 8) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan beslutte, at et tredjelands afviklingsmyndighed må deltage som observatør i afviklingskollegier oprettet i henhold til stk. 1, hvis tredjelands afviklingsmyndighed anmoder herom, og hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Der er inden for koncernen en virksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har en dattervirksomhed eller en filial etableret eller beliggende i det pågældende tredjeland, der ville

blive betragtet som væsentlig, hvis den var etableret eller beliggende i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

- 2) Tredjelandets afviklingsmyndighed er underlagt tavshedspligt, der svarer til den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 4 og 5.

83. I § 271, stk. 2, der bliver stk. 4, udgår »efter stk. 1«.

84. § 271, stk. 3, der bliver stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Finanstilsynet opretter og deltager i europæiske afviklingskollegier, hvis en virksomhed, der er etableret uden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,

- 1) har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial, der er et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, finansiell holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, som er etableret eller beliggende i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og mindst én dattervirksomhed eller væsentlig filial er etableret eller beliggende i Danmark, eller
- 2) har mere end én modervirksomhed, der er et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, finansiell holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, som er etableret i mere end ét land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og mindst én modervirksomhed er etableret i Danmark.«

85. I § 271 indsættes som *stk. 6*:

»Stk. 6. Europæiske afviklingskollegier, der er oprettet i henhold til stk. 5, udfører de opgaver, der er nævnt i stk. 1, og fungerer i øvrigt som afviklingskollegier oprettet i henhold til stk. 1.«

86. I *overskriften* til kapitel 17 a indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

87. § 272, stk. 1, affattes således:

»Finanstilsynet skal uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og supplerende kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 63, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes. Det samme gælder for nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i

§ 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, om en restløbetid på mindst et år.«

88. § 272, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningsegne forpligtelser efter stk. 1 i en dattervirksomhed til en afviklingsenhed skal beføjelsen til at nedskrive eller konvertere udøves på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden, hvis de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser er ejet af afviklingsenheden indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern.«

89. I § 272, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

90. I § 272, stk. 6, 2. pkt., indsættes efter »relevante kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«, og efter »ejerne af de relevante kapitalinstrumenter« indsættes: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

91. I § 272, stk. 6, indsættes som *3. pkt.*:

»Med henblik på udstedelsen af egentlige kernekapitalinstrumenter i overensstemmelse med 2. pkt., kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at anmode om den nødvendige tilladelse til at udstede det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter.«

92. I § 273, stk. 1, udgår »om nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter«.

93. § 274 ophæves og i stedet indsættes:

»Kontraktmæssig anerkendelse af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser

§ 274. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at kontrakter, som virksomheden har indgået efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder bestemmelser, hvorefter modparten anerkender, at

- 1) forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17, 18 a og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og
- 2) modparten er bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets udøvelse af beføjelser nævnt i nr. 1.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse om, at kontraktbestemmelser efter stk. 1 er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis forpligtelsen er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller hvis forpligtelsen er et berettiget indskud, jf. § 2, nr. 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 4. Finanstilsynet kan efter anmodning fra virksomheden beslutte, at stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis det vurderes, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering med hjemmel i lovgivningen i et tredjeland eller med hjemmel i en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland.

Stk. 5. Finanstilsynet kan efter anmodning fra virksomheden beslutte, at hvis virksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver efter § 266 svarer til virksomhedens tabsabsorberingsbeløb, er virksomheden ikke omfattet af kravet i stk. 1, forudsat at forpligtelserne ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Stk. 6. Undlader en virksomhed at indføre en kontraktbestemmelse i henhold til stk. 1, kan forpligtelsen ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver. Det forhindrer ikke Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17, 18 a og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§ 275. En virksomhed skal underrette Finanstilsynet, hvis det ikke er muligt at opfylde § 274, stk. 1, i forhold til en kontrakt vedrørende en forpligtelse omfattet af § 97 i konkursloven. Underretningen skal angive kategorien af forpligtelsen og begrundelsen for, at det ikke er muligt at indføre kontraktbestemmelsen.

Stk. 2. Virksomheden skal indsende alle oplysninger til Finanstilsynet, som Finanstilsynet inden for rimelig tid efter modtagelsen af underretningen efter stk. 1 anmoder om.

Stk. 3. Pligten til at indføre en kontraktbestemmelse, jf. § 274, stk. 1, bortfalder automatisk fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet modtager en underretning i henhold til stk. 1.

Stk. 4. Vurderer Finanstilsynet, at det er muligt at opfylde § 274, stk. 1, i forhold til den pågældende kontrakt, kan Finanstilsynet uanset stk. 3 påbyde virksomheden at indføre en sådan kontraktbestemmelse. Finanstilsynet skal give påbuddet inden for rimelig tid efter, at Finanstilsynet har modtaget en meddelelse efter stk. 1.

Stk. 5. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at ændre sin praksis vedrørende virksomhedens vurdering af, om det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse om anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 6. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at kontrakter, som ikke indeholder en bestemmelse i henhold

til § 274, stk. 1, medfører en væsentlig hindring for afvikling, skal Finanstilsynet i nødvendigt omfang anvende beføjelserne i § 264 til at fjerne den pågældende hindring.

Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kategorier af forpligtelser omfattet af § 97 i konkursloven, hvor det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274, stk. 1.

Kontraktmæssig anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling

§ 276. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at virksomhedens kontrakter, jf. stk. 2, som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter parterne anerkender,

- 1) at kontrakten kan gøres til genstand for Finansiell Stabilitets beføjelse til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og
- 2) at parterne i relation til kontrakten er bundet af § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder anvendelse på kontrakter, der

- 1) skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse efter den 28. december 2020 og
- 2) indeholder bestemmelser om betalings- eller leveringsforpligtelser, opsigelsesrettigheder eller retten til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende.

Stk. 3. Undlader en virksomhed at indføre en bestemmelse i henhold til stk. 1, forhindrer det ikke Finansiell Stabilitet i at anvende beføjelserne i §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil fortsat finde anvendelse.«

94. I § 309, stk. 1, 3 og 5 ændres »§ 125 h« til: »§ 125 g, stk. 3 og 4«, og »stk. 6« ændres til: »stk. 5«.

95. I § 309, stk. 2, ændres »stk. 6« til: »stk. 5«, og »§ 125 h« ændres til: »§ 125 g, stk. 3 og 4«.

96. I § 343 ø, stk. 1, ændres »nr. 47« til: »nr. 50«.

97. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtig-

hedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser».

98. I § 350 a, stk. 4, 2. pkt., ændres »1 år« til: »2 år«.

99. I § 351, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 4, udgår »nr. 2-6.«.

100. I § 351, stk. 5, 1. pkt., ændres »eller den finansielle lovgivning,« til: », den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning«.

101. § 352 a, stk. 1, nr. 1, affattes således:

»1) Staten har lidt direkte tab som følge af økonomisk bi-stand ved afvikling af virksomheden.«

102. I § 354, stk. 6, nr. 12, udgår », og efter § 16 g, stk. 9, i lov om finansiel stabilitet«.

103. I § 354, stk. 6, indsættes som nr. 46-48:

»46) Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver.

47) Den Internationale Betalingsbank (BIS) med henblik på kvantitative konsekvensanalyser efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Den Internationale Betalingsbank (BIS) har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.

48) Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) med henblik på dets tilsynsfunktion efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.«

104. I § 354 e, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »i henhold til:« »§ 269, stk. 1, eller«.

105. I § 354 e, stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 71 a, stk. 1,« til: »§ 71 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 71 b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt.,«, og efter »jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6,« indsættes: »§ 182 b, stk. 1-3, §§ 182 c og 182 d, § 182 e, stk. 1-3, §§ 182 f, 259 a og 261, § 264, stk. 2, 3 og 5, § 264 a, § 265, stk. 2, 4 og 7, § 265 a, stk. 2, § 266, § 267, stk. 1, §§ 267 b og 267 c, § 267 d, stk. 1, § 268, §§ 269 a-269 e, § 272, stk. 7, § 274, stk. 1 og 2, § 275, stk. 1, 2, 4 og 5, § 276, stk. 1,«.

106. I § 355, stk. 1, ændres »og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)« til: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsre-

laterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf«.

107. I § 355, stk. 2, indsættes efter nr. 9 som nyt nummer:

»10) Et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, eller virksomheder, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a.«

Nr. 10-15 bliver herefter nr. 11-16.

108. § 361, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Betalingsinstitutter betaler følgende:
 - a) 25.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.
 - b) 80.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.
 - c) 500.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.
- 2) E-pengeinstitutter betaler følgende:
 - a) 25.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.
 - b) 80.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.
 - c) 500.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.
- 3) Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester betaler 11.100 kr.
- 4) Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester betaler 25.000 kr.«

109. I § 372, stk. 1, ændres »samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)« til: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf«.

110. I § 372 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til § 224 a, der ønskes påklaget, skal indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 24 timer efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Klageretten tilkommer den bestyrelse og direktion, der modtog afgørelsen. 2. pkt. gælder uanset, om Finansiell Stabilitet har overtaget kontrollen med virksomheden.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

111. I § 372 a, stk. 1, indsættes efter »(Solvens II),«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser,«.

112. I § 373, stk. 1, udgår »§ 125 i, stk. 1,« og »og 170-175 a« ændres til: », 170-175 a og 175 g, stk. 1, 5 og 6«.

113. I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 57, stk. 1,«: »§ 64, stk. 3,«, »§ 64 c, stk. 1, 3 og 5, jf. stk. 1 og 3, § 64 d, stk. 1, 2 og 4, § 70, stk. 1-5« ændres til: »§ 64 c, stk. 1, 3, 5 og 7, jf. stk. 1 og 3, § 64 d, stk. 1, 2 og 4-6, § 64 e, § 70, stk. 1-4«, »§ 77 g, stk. 1 og 3« ændres til: »§ 77 g, stk. 2«, efter »§ 247 a, stk. 9 og 10,« indsættes: »§ 259 a,«, og efter »§ 264, stk. 2« indsættes: »og 3, § 266, stk. 1, § 268, stk. 1-4, § 269 c«.

114. I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »§ 152 k, stk. 4,«: »§ 175 g, stk. 3,« og »§ 264, stk. 3,« ændres til: »§ 264, stk. 5, § 264 a, § 269 a, stk. 1,«.

115. Som bilag 9 og 10 indsættes bilag 1 og 2 til denne lov.

§ 2

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende nr. L 173, side 190«: », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investerings-selskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296«.

2. I § 1, stk. 2, ændres »nr. 11« til: »nr. 13«.

3. I § 1, stk. 3, ændres »nr. 13« til: »nr. 15«.

4. I § 2 indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) Afviklingsenhed: En virksomhed eller enhed i overensstemmelse med § 5, stk. 1, nr. 77, i lov om finansiell virksomhed.«

Nr. 2 bliver herefter nr. 3.

5. I § 2 indsættes efter nr. 2, der bliver nr. 3, som nyt nummer:

»4) Afviklingskoncern: En afviklingskoncern som defineret i § 5, stk. 1, nr. 78, i lov om finansiell virksomhed.«

Nr. 3-17 bliver herefter nr. 5-19.

6. I § 2, nr. 11, der bliver nr. 13, ændres »nr. 51« til: »nr. 54«.

7. I § 2 indsættes efter nr. 17, der bliver nr. 19, som nyt nummer:

»20) Nedskrivningsegne forpligtelser: Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, og som er omfattet af § 267 a, stk. 1, eller § 267 e i lov om finansiell virksomhed.«

Nr. 18-21 bliver herefter nr. 21-24.

8. § 4, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for en finansiell holdingvirksomhed. Finansiell Stabilitet kan, uanset om betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en finansiell holdingvirksomhed, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Den finansielle holdingvirksomhed er en afviklingsenhed.
- 2) En eller flere af den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder, som er pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I og ikke afviklingsenheder, opfylder betingelserne for afvikling.
- 3) Finanstilsynet vurderer, at et sammenbrud i en finansiell holdingvirksomheds dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I og ikke en afviklingsenhed, vil medføre risiko for sammenbrud i afviklingskoncernen.

Stk. 3. Ejers dattervirksomhederne af en blandet holdingvirksomhed direkte eller indirekte af en mellemliggende finansiell holdingvirksomhed, træffes afviklingsforanstaltninger alene med henblik på koncernafvikling over for den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

9. I § 4 indsættes som stk. 5 og 6:

»Stk. 5. Vurderer Finansiell Stabilitet, at betingelsen i stk. 1, nr. 3, ikke er opfyldt, iværksætter Finansiell Stabilitet ikke afviklingsforanstaltninger, jf. dog stk. 2 og § 18 a.

Stk. 6. Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for et centralt organ samt pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som er fast tilknyttet til et sådant organ, og som indgår i samme afviklingskoncern, når den pågældende afviklingskoncern opfylder betingelserne for afvikling.«

10. Efter § 4 indsættes før overskriften før § 5:

»§ 4 a. Finansiell Stabilitet kan efter høring af Finanstilsynet suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, som en virksomhed eller enhed har indgået, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Betingelserne i § 4, stk. 1, nr. 1 og 2, er opfyldt.
- 2) Suspension vurderes nødvendig for at undgå yderligere forværring af den økonomiske situation i virksomheden eller enheden.
- 3) Suspension vurderes nødvendig enten for at konstatere, hvorvidt det er i offentlighedens interesse at foretage afviklingsforanstaltninger, jf. § 4, stk. 1, nr. 3, eller for at sikre en effektiv anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer.

Stk. 2. Der kan ikke foretages suspension i medfør af stk. 1 i relation til kontrakter indgået med

- 1) systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,
- 2) centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller
- 3) centralbanker.

Stk. 3. Suspensionen løber fra offentliggørelsen af meddelelse om suspension, jf. § 50, til udløbet af den første hverdag herefter.

Stk. 4. Hvis en suspenderet betalings- eller leveringsforpligtelse forfalder i suspensionsperioden, skal betalingen eller leveringen ske umiddelbart efter udløbet af suspensionsperioden.

Stk. 5. Hvis betalings- eller leveringsforpligtelserne i henhold til en kontrakt suspenderes i medfør af stk. 1, suspenderes kontraktpartens betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til kontrakten i samme periode.

Stk. 6. Har Finansiell Stabilitet foretaget suspension, kan Finansiell Stabilitet udøve suspensionsbeføjelserne efter §§ 33 og 34 i relation til samme kontrakt, selvom den pågældende virksomhed eller enhed ikke er under afvikling på tidspunktet for suspensionen. Suspension efter 1. pkt. har samme tidsmæssige udstrækning som suspensionen efter stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 7. Har Finansiell Stabilitet foretaget suspension i medfør af stk. 1, stk. 6, eller §§ 33 eller 34, kan Finansiell Stabilitet ikke på et senere tidspunkt, når den pågældende virksomhed eller enhed er taget under afvikling, udøve den tilsvarende beføjelse efter §§ 32-34 i relation til samme kontrakt.«

11. I § 6, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »eller nedskrivningsegneede forpligtelser«, og »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«.

12. I § 7, stk. 4, nr. 1, § 12, stk. 5, § 21, stk. 2, 2. pkt., og § 23, stk. 3, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og

nedskrivningsegneede forpligtelser«, og »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«.

13. I § 13 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Ved konkurs betales fordringer vedrørende kapitalgrundlag i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 118, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiell virksomhed, efter andre fordringer. Et kapitalinstrument, som kun delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, betales i sin helhed som kapitalgrundlag i medfør af 1. pkt.«

14. *Overskriften* før § 17 affattes således:

»*Nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegneede forpligtelser.*«

15. I § 17, stk. 1, indsættes som 2. *pkt.*:

»Er virksomheden eller enheden en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed, skal Finansiell Stabilitet endvidere nedskrive eller konvertere virksomhedens eller enhedens nedskrivningsegneede forpligtelser omfattet af § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiell virksomhed om en restløbetid på mindst ét år.«

16. I § 17, stk. 2, udgår »relevante kapitalinstrumenter«.

17. I § 17, stk. 3, ændres »af relevante kapitalinstrumenter« til: »efter stk. 1«.

18. I § 17, stk. 4, udgår »af kapitalinstrumenter«.

19. I § 17 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegneede forpligtelser efter stk. 1 i en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed i tilfælde, hvor de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegneede forpligtelser er ejet af afviklingsenheden indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, skal beføjelsen til at nedskrive eller konvertere udøves på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden.«

20. I § 18, stk. 1, indsættes efter »kapitalinstrument«: »eller nedskrivningsegnet forpligtelse«, »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«, og efter »kapitalinstrumenter« indsættes: »eller nedskrivningsegneede forpligtelser«.

21. I § 18, stk. 2, 1. pkt., og stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »eller nedskrivningsegneede forpligtelser«, og i stk. 2, nr. 4, indsættes efter »kapitalinstrument«: »eller nedskrivningsegnet forpligtelse«.

22. Efter § 18 indsættes før overskriften før § 19:

»§ 18 a. §§ 17 og 18 finder anvendelse over for virksomheder eller enheder, der ikke opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4, når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Virksomheden eller enheden indgår i en afviklingskoncern.
- 2) Virksomheden eller enheden er ikke selv en afviklingsenhed, men er en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed.
- 3) Afviklingsenheden opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4, eller opfylder tilsvarende betingelser for afvikling i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.
- 4) Virksomheden eller enheden vil ikke være levedygtig, jf. § 272, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, medmindre beføjelsen anvendes.«

23. I § 22, stk. 2, nr. 1, ændres »nr. 6,« til: »nr. 8,«.

24. I § 25, stk. 3, nr. 6, indsættes efter »sådan system«: »eller centrale modparter (CCP'er) eller tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre«.

25. I § 25, stk. 3, indsættes som nr. 8:

»8) Forpligtelser over for virksomheder eller enheder, som indgår i samme afviklingskoncern uden selv at være afviklingsenheder, medmindre disse er efterstillet simple fordringer i medfør af § 97 i konkursloven.«

26. I § 26, stk. 1, nr. 1, ændres »absorberet af nedskrivningsegne passiver« til: »dækket ved nedskrivning eller konvertering som følge af udelukkelsen fra bail-in, jf. § 25, stk. 4«.

27. I § 26, stk. 2, nr. 1 og 2, ændres »passiver« til: »forpligtelser og kapitalgrundlag«.

28. I § 31, stk. 4, indsættes efter »§§«: »4 a og«.

29. I § 32, stk. 1, 1. pkt., udgår »forfalden«.

30. § 32, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Der kan ikke foretages suspension i medfør af stk. 1 i relation til kontrakter indgået med

- 1) systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,
- 2) centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller
- 3) centralbanker.«

31. § 33, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Suspension i medfør af stk. 1 finder ikke anvendelse på sikkerheder stillet over for

- 1) systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,
- 2) centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller
- 3) centralbanker.«

32. § 34, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Suspension i medfør af stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse over for

- 1) systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,
- 2) centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller
- 3) centralbanker.«

33. I § 42, stk. 1, nr. 4, udgår »de nedskrivningsegne« og efter »24-28« indsættes: », eller en dattervirksomhed eller -enhed til en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. § 18 a«.

34. § 42, stk. 1, nr. 5, affattes således:

»5) At konvertere passiver i en virksomhed eller enhed under afvikling eller en dattervirksomhed eller -enhed til en virksomhed eller enhed under afvikling til ejerskabsinstrumenter i virksomheden, enheden, dattervirksomheden eller -enheden, en modervirksomhed eller et broinstitut, hvortil aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne overdrages, jf. §§ 17, 18, 18 a og 24-28.«

35. I § 42, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »24-28 og 44,«: »eller en dattervirksomhed eller -enhed til en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. § 18 a,«.

36. I § 44, stk. 1, og i § 44, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«, og »§§ 17 og 18« ændres til: »§§ 17, 18 eller 18 a«.

37. To steder i § 44, stk. 4, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

38. I § 45, stk. 1, og i § 46, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »relevante kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«, og »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«.

39. I § 50, stk. 1, indsættes efter »afviklingsforanstaltninger«: »eller suspension«.

40. I § 51, stk. 1, nr. 4, ændres »passiver« til: »forpligtelser og kapitalgrundlag«, og efter »kapitalinstrumenter« indsættes: », nedskrivningsegne forpligtelser«.

41. I § 61, stk. 3, indsættes efter »Lov om offentlighed i forvaltningen«: », arkivloven«.

42. I § 61 indsættes efter stk. 6 som nye stykker:

»Stk. 7. I forbindelse med Finansiell Stabilitets varetagelse af sine opgaver, jf. stk. 1, finder reglerne om oplysningspligt og indsigtret i artikel 13-15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF ikke anvendelse på Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber. Dette gælder dog ikke for rettigheder og pligter i forholdet mellem Finansiell Stabilitet og medarbejdere i Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber.

Stk. 8. Stk. 7 finder anvendelse, hvor Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber er dataansvarlige, og formålet med behandlingen af personoplysninger er restrukturering eller afvikling af visse finansielle virksomheder.«

Stk. 7 bliver herefter stk. 9.

43. I § 63 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Finansiell Stabilitet afvikler aktiviteter overtaget i medfør af lov om finansiell stabilitet. Afvikling af aktiviteter overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov om finansiell stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 479 af 3. maj 2018, sker på statens regning og risiko.«

44. Efter § 63 indsættes før overskriften før § 64:

»§ 63 a. Finansiell Stabilitet kan som led i overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiell stabilitet, lov om finansiell virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligningen af indkomstskat til staten og lov nr. 273 af 27. marts 2012 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiell virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiell stabilitet og ligningsloven, til dets datterselskaber der har overtaget aktiver og passiver fra et nødlidende pengeinstitut, yde tilstrækkelig kapital og tildele likviditet med henblik på at finansiere datterselskabets drift til endt afvikling.

Stk. 2. Fordringer eller andre krav mod et nødlidende pengeinstitut, der er overtaget af Finansiell Stabilitet i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiell stabilitet, lov om finansiell virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligningen af indkomstskat til staten eller lov nr. 273 af 27. marts 2012 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiell virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiell stabilitet og

ligningsloven, der ikke er anmeldt inden for en proklamafrist på 3 måneder fra Finansiell Stabilitets bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system, er ikke anmeldt rettidigt, hvorved retten til eventuel dækning fra Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber bortfalder.

Stk. 3. Krav, der behandles under et gruppessøgsmål efter reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, prækluderes ikke, selvom tilmeldingen til gruppessøgsmålet sker efter udløbet af fristen i stk. 2, forudsat at grupperepræsentanten på gruppens vegne har overholdt fristen.«

§ 3

Lov om finansiell stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 479 af 3. maj 2018, ophæves.

§ 4

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 377 af 2. april 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 5 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 5 i lov nr. 642 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296«.

2. I § 3, nr. 26, ændres »eller en systemoperatør« til: », en systemoperatør eller et clearingmedlem af en central modpart (CCP), der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre«.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 28. december 2020, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 1, nr. 14, 15, 107, 108 og 110, træder i kraft den 1. januar 2021.

Stk. 3. § 1, nr. 97, 106, 109 og 111, træder i kraft den 10. marts 2021.

Stk. 4. § 64 d, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 19, har virkning fra den 1. januar 2021.

Stk. 5. § 125 b, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 34, har virkning fra den 1. januar 2022.

Stk. 6. Kravet i § 269 d i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80, har virkning fra den 1. januar 2024. Har Finanstilsynet fastsat en frist i medfør af stk. 11, 3. pkt., efter den 1. januar 2024, gælder kravet i § 269 d fra den fastsatte frist.

Stk. 7. En person, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden, jf. stk. 1, varetager en stilling som direktionsmedlem eller et hverv som bestyrelsesmedlem i en blandet holdingvirksomhed, skal ikke meddele Finanstilsynet oplysninger om dennes egnethed og hæderlighed i medfør af § 64, stk. 2, jf. stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 16 og 17.

Stk. 8. Udvidelsen af udskydningsperioden i § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 24, finder alene anvendelse for variabel løn tildelt efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.

Stk. 9. Uanset § 175 g i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, skal finansielle holdingvirksomheder, der allerede var etableret den 27. juni 2019, ansøge om godkendelse senest den 28. juni 2021. Hvis en finansiel holdingvirksomhed ikke ansøger om godkendelse senest den 28. juni 2021, træffes passende foranstaltninger i henhold til § 175 g, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52.

Stk. 10. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der var omfattet af § 175 f i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, den 27. juni 2019, skal senest den 30. december 2023 udpege mellemliggende moderselskaber i henhold til samme bestemmelse. Tilsvarende gælder pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der etablerer sig i Danmark, hvor koncernen den 27. juni 2019 var omfattet af kriterierne i § 175 f, stk. 1, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52.

Stk. 11. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist for virksomhederne til at opfylde kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80. Virksomhederne skal opfylde kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80, den 1. januar 2024. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet, og hvis det er behørigt begrundet og hensigtsmæssigt, fastsætte en frist efter den 1. januar

2024. Finanstilsynet fastsætter, med henblik på opfyldelsen af kravene, delmål, som virksomhederne skal opfylde den 1. januar 2022. Finanstilsynet fastsætter delmål for hver 12-måneders periode i overgangsperioden for virksomheden.

Stk. 12. Det samlede krav for gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver på mindst 8 pct., jf. § 268, stk. 2-4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80, skal være opfyldt den 1. januar 2022.

Stk. 13. Afgørelser om krav om nedskrivningsegne passiver, som er truffet inden denne lovs ikrafttræden, jf. stk. 1, i medfør af § 266 i lov om finansiel virksomhed, gælder også efter denne lovs ikrafttræden, indtil Finanstilsynet fastsætter et nyt krav om nedskrivningsegne passiver i medfør af § 266 i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80.

Stk. 14. Regler fastsat i medfør af § 70, stk. 7, § 125 a, stk. 8, § 125 b, stk. 8, § 125 h, stk. 1, 2. og 3. pkt., § 259, stk. 6, § 264, stk. 6, og § 265, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 70, stk. 6, § 125 a, stk. 9, § 125 b, stk. 10, § 125 h, stk. 1, 3. og 4. pkt., § 259, stk. 10, § 264, stk. 8, og § 265, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 21, 22, 32, 34, 47, 53, 65, 73, 77 og 78.

§ 6

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Loven kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger. Dele af loven kan endvidere sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 3. Loven kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger. Dele af loven kan endvidere sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

Beregninger vedrørende krav om nedskrivningsegne passiver og subordination

Vedrørende krav om nedskrivningsegne passiver

- 1) Det beløb, Y, der henvises til i § 267 a, stk. 1, nr. 5, litra c, beregnes ved anvendelse af følgende formel:

$$Y = \alpha - (\beta + \gamma) \quad (1)$$

α = Det beløb, der udgør kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheden, som er dattervirksomhed af afviklingsenheden, men som ikke selv er en afviklingsenhed, jf. § 267, stk. 1.

β = Det kapitalgrundlag, der er udstedt i overensstemmelse med § 267 e, stk. 1, nr. 1 og 2.

γ = De passiver, der er udstedt til og købt af afviklingsenheden, enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern.

Vedrørende krav om subordination af nedskrivningsegne passiver

- 2) Det beløb, X, der henvises til i § 267 c, stk. 2, beregnes ved anvendelse af følgende formel:

$$X = \left(1 - \left(\frac{\delta}{\epsilon + \zeta} \right) \right) \times 8\% \text{ af de samlede passiver} \quad (2)$$

δ = 3,5 % af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

ϵ = Summen af 18 % af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

ζ = Det kombinerede kapitalbufferkrav.

- 3) Det beløb, Y, der henvises til i § 267 b, stk. 1, og § 267 c, stk. 4, beregnes ved anvendelse af følgende formel:

$$Z = 2 \times \eta + 2 \times \theta + \iota \quad (3)$$

η = Beløbet i medfør af kravet i artikel 92, stk. 1, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

θ = Beløbet i medfør af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2.

ι = Beløbet i medfør af det kombinerede kapitalbufferkrav.«

Beregninger i relation til beføjelsen til at forbyde visse udlodninger

1) Det maksimale udlodningsbeløb, Y, der henvises til i § 269 a, stk. 1, 2. pkt., beregnes ved anvendelse af følgende formel: at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i nærværende bilag, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i nærværende bilag.

$$Y=(\alpha+\beta-\gamma)\times \delta \quad (1)$$

α = Eventuelle foreløbige overskud, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, efter udlodning af overskud eller betalinger som følge af de handlinger, der er omhandlet i § 269 a, stk. 2, nr. 1-3.

β = Eventuelle overskud ved årets udgang, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, efter udlodning af overskud eller betalinger som følge af de handlinger, der er omhandlet i § 269 a, stk. 2, nr. 1-3.

γ = det beløb, som skulle betales i skat, hvis de poster, der er omhandlet i litra a og b, blev tilbageholdt.

$\delta = 0$, hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde nogen af kravene fastsat i artikel 92 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, befinder sig i det kombinerede kapitalbufferkravs første (dvs. nedre) kvartil.

0,2, hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde nogen af kravene fastsat i artikel 92 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, befinder sig i det kombinerede kapitalbufferkravs anden kvartil.

0,4, hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene fastsat i artikel 92 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel

92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, befinder sig i det kombinerede kapitalbufferkravs tredje kvartil.

0,6, hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene fastsat i artikel 92 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, befinder sig i det kombinerede kapitalbufferkravs fjerde (dvs. øvre) kvartil.

2) Den nedre grænse for det kombinerede kapitalbufferkravs kvartil, X, der henvises til i nr. 1, beregnes med følgende formel:

$$X = \frac{\varepsilon \times (Q_n - 1)}{4}$$

Q_n = Den berørte kvartils ordenstal

ε = Det kombinerede bufferkrav

3) Den øvre grænse for det kombinerede kapitalbufferkravs kvartil, Z, der henvises til i nr. 1, beregnes med følgende formel:

$$Z = \frac{\varepsilon \times Q_n}{4}$$

Q_n = Den berørte kvartils ordenstal

ε = Det kombinerede bufferkrav

Det maksimale udlodningsbeløb reduceres med beløb som følge af enhver af de handlinger, der er omhandlet i § 269 a, stk. 2, nr. 1-3.«

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Afviklingsplaner, herunder begreberne afviklingsenheder og afviklingskoncerner
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Beføjelse til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Krav om nedskrivningsegne passiver
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Beføjelse til at forbyde visse udlodninger
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning
 - 2.5. Gældsbufferkrav
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Den foreslåede ordning
 - 2.6. Afviklingskollegier
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Den foreslåede ordning
 - 2.7. Kontraktmæssig anerkendelse af bail-in og suspension
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Den foreslåede ordning
 - 2.8. Finansiell Stabilitets mulighed for at suspendere visse forpligtelser
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Den foreslåede ordning
 - 2.9. Nedskrivning af visse nedskrivningsegne forpligtelser
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.9.3. Den foreslåede ordning
 - 2.10. Finansiell Stabilitets datahåndtering
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Den foreslåede ordning
 - 2.11. Ophævelse af lov om finansiell stabilitet
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.11.3. Den foreslåede ordning
 - 2.12. Deltagere i et værdipapirafviklingssystem
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.12.3. Den foreslåede ordning

-
- 2.13. Specifikke likviditetskrav for systemiske likvidetsrisici
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.3. Den foreslåede ordning
 - 2.14. Vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.14.3. Den foreslåede ordning
 - 2.15. Godkendelse af finansielle holdingvirksomheder
 - 2.15.1. Gældende ret
 - 2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.15.3. Den foreslåede ordning
 - 2.16. SIFI-buffer
 - 2.16.1. Gældende ret
 - 2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.16.3. Den foreslåede ordning
 - 2.17. Systemisk buffer
 - 2.17.1. Gældende ret
 - 2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.17.3. Den foreslåede ordning
 - 2.18. Brud på det kombinerede kapitalbufferkrav samt gearingsgradbufferkravet
 - 2.18.1. Gældende ret
 - 2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.18.3. Den foreslåede ordning
 - 2.19. Ledelsesregler
 - 2.19.1. Gældende ret
 - 2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.19.3. Den foreslåede ordning
 - 2.20. Aflønningsregler
 - 2.20.1. Gældende ret
 - 2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.20.3. Den foreslåede ordning
 - 2.21. Krav om effektiv virksomhedsstyring i tilladelsesprocessen
 - 2.21.1. Gældende ret
 - 2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.21.3. Den foreslåede ordning
 - 2.22. Mellemliggende moderselskab i EU
 - 2.22.1. Gældende ret
 - 2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.22.3. Den foreslåede ordning
 - 2.23. Finanstilsynets pligt til at udarbejde redegørelse, hvis staten har lidt tab i forbindelse med ophør af en finansiel virksomhed
 - 2.23.1. Gældende ret
 - 2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.23.3. Den foreslåede ordning
 - 2.24. Partsbegreb ved afgørelser om nødlidende eller forventeligt nødlidende
 - 2.24.1. Gældende ret
 - 2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.24.3. Den foreslåede ordning
 - 2.25. Klage over afgørelse om at en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende
 - 2.25.1. Gældende ret
 - 2.25.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.25.3. Den foreslåede ordning
 - 2.26. Ændringer som følge af disclosureforordningen
 - 2.26.1. Gældende ret
 - 2.26.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.26.3. Den foreslåede ordning

- 2.27. Nøglepersoner i forsikringsholdingvirksomheder
 - 2.27.1. Gældende ret
 - 2.27.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.27.3. Den foreslåede ordning
- 2.28. Ændring af regler om afgifter for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter
 - 2.28.1. Gældende ret
 - 2.28.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.28.3. Den foreslåede ordning
- 2.29. Bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos investeringsforvaltningsselskaber
 - 2.29.1. Gældende ret
 - 2.29.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.29.3. Den foreslåede ordning
- 3. Økonomiske og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 3.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige
 - 3.2. Implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
 - 4.1. Økonomiske konsekvenser
 - 4.2. Administrative konsekvenser
 - 4.3. Øvrige efterlevelseskonsekvenser
 - 4.4. Agil erhvervsrettet regulering
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Klima- og miljømæssige konsekvenser
- 7. Forholdet til EU-retten
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Med lovforslaget gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (herefter benævnt »BRRD II«).

Med BRRD II gennemføres en række ændringer af de europæiske krisehåndteringsregler, som blev indført i kølvandet på finanskrisen. Ændringerne sigter mod at bringe reglerne på linje med internationale standarder.

De fælles rammer for forebyggelse og afvikling af nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmægler-selskaber I sikrer, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet kan gribe tilstrækkeligt effektivt ind over for en nødlidende eller forventeligt nødlidende finansiell virksomhed for derigennem at sikre kontinuiteten i virksomhedens kritiske finansielle og økonomiske funktioner og minimere konsekvenserne af virksomhedens sammenbrud for økonomien og det finansielle system. Det samtidig med, at der i videst muligt omfang ikke indgår statslige midler ved håndteringen af den nødlidende eller forventeligt nødlidende virksomhed.

Klare rammer for forebyggelse og håndtering af nødlidende eller forventeligt nødlidende finansielle virksomheder er medvirkende til at styrke den finansielle stabilitet og tilliden til det finansielle system. Almindelig insolvensbehandling af finansielle virksomheder er ikke hensigtsmæssig, da virksomhedens kritiske funktioner ikke kan videreføres, men i stedet gennemføres tvangssalg med ofte store økonomiske tab for både kreditorer, herunder indskyderne, og samfundet som helhed.

Lovforslaget indebærer, i overensstemmelse med BRRD II, bl.a. at der fastsættes nye krav til virksomhedernes egne evner til at absorbere tab og blive rekapitaliseret, hvis en virksomhed bliver nødlidende og skal afvikles eller restruktureres. Kravene medvirker til at sikre, at virksomhederne kan fortsætte deres aktiviteter, selv om de bliver nødlidende og skal gennemgå en restruktureringsproces, og at tabene primært bæres af ejerne (aktionærene m.v.) og kreditorerne, herunder de efterstillede kreditorer. Lovforslaget indebærer også øgede beføjelser for afviklingsmyndighederne til at afhjælpe afviklingshindringer.

Lovforslaget har endvidere til formål at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (herefter benævnt »CRD V«). Forslaget blev præsenteret som en del

af en pakke af forslag, som har til hensigt at styrke de finansielle virksomheders modstandsdygtighed mod fremtidige finansielle kriser yderligere, bl.a. ved at implementere nye internationale standarder i EU. Pakken består, udover CRD V, også af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/876 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 for så vidt angår gearingsgrad, net stable funding ratio, krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, modpartskreditrisiko, markedsrisiko, eksponeringer mod centrale modparter, eksponeringer mod kollektive investeringsordninger, store eksponeringer og indberetnings- og oplysningskrav, og forordning (EU) nr. 648/2012 (herefter benævnt »CRR II«). Formålet med CRD V og CRR II er at styrke kreditinstitutternes robusthed og øge den finansielle stabilitet, samtidig med at de understøtter kreditformidling, vækst og beskæftigelse.

CRD V og CRR II ændrer de eksisterende kapitalkravsregler og gennemfører bl.a. en række standarder fra Basel-Komiteen, herunder vedrørende gearingsgrad, stabil finansiering og markedsrisiko. Derudover indeholder CRD V og CRR II en række tilpasninger, der har til formål at sikre større proportionalitet i reglerne og sikre en vis harmonisering af de valgmuligheder, de gældende regler giver medlemslandene.

Lovforslaget har også til formål at gennemføre de ændringer, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Med lovforslaget udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Afviklingsplaner, herunder begreberne afviklingsenheder og afviklingskoncerner

2.1.1. Gældende ret

Lov om finansiell virksomhed indeholder regler om udarbejdelse, vedtagelse og vedligeholdelse af afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner for visse finansielle virksomheder. Formålet med reglerne om afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner er at sikre, at der på forhånd er taget stilling til, hvordan problemer i visse finansielle virksomheder skal håndteres, hvis en sådan virksomhed bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal krisehåndteres.

Afviklingsplanerne vil også sikre, at der er bedre tid til at forberede en eventuel afvikling af en finansiell virksomhed, hvis det skulle blive aktuelt.

Afviklingsplanen skal udarbejdes af afviklingsmyndigheden

og skal bl.a. indeholde de afviklingstiltag, som afviklingsmyndigheden forventer at foretage (afviklingsstrategien), hvis virksomheden opfylder betingelserne for afvikling, som fremgår af bekendtgørelse af lov nr. 24 af 4. januar 2019 om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Afviklingsstrategien for så vidt angår koncerner kan være en såkaldt "single point of entry" (SPE-afviklingsstrategi), hvorefter blot én koncernenhed (normalt modervirksomheden) afvikles, hvorimod andre koncernenheder (normalt driftsdattervirksomheder) ikke afvikles, idet deres tab og rekapitaliseringsbehov overføres til den enhed, der skal afvikles. Afviklingsstrategien kan endvidere være en såkaldt "multiple point of entry" (MPE-afviklingsstrategi), hvorefter mere end én koncernenhed kan afvikles. Afviklingsstrategien fastsat i afviklingsplanen forventes at være den strategi, der bliver anvendt, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal afvikles. Afviklingsstrategien kan dog fraviges i et konkret tilfælde, hvis det er nødvendigt for at opnå det bedst mulige resultat i forbindelse med en restrukturering eller afvikling.

Afviklingsmyndighedens beføjelser er i Danmark delt mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet har beføjelserne, så længe virksomheden er i going concern. Det vil sige, at Finanstilsynet er kompetent afviklingsmyndighed, indtil en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal krisehåndteres. Selve krisehåndteringen, herunder restrukturering eller afvikling af virksomheden, vil ske i regi af Finansiell Stabilitet i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og det er således Finansiell Stabilitet, der i denne fase er afviklingsmyndighed.

Finanstilsynet udarbejder, vedtager og vedligeholder en afviklingsplan og koncernafviklingsplan. Afviklingsplanen og koncernafviklingsplanen vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Der skal udarbejdes en afviklingsplan for samtlige pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. For koncerner skal der vedtages en koncernafviklingsplan. Finanstilsynet vedtager efter indstilling fra Finansiell Stabilitet en koncernafviklingsplan i de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark. Modervirksomheden skal endvidere være et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, hvis den finansielle holdingvirksomhed mindst har én dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Indholdet og omfanget af afviklingsplanen er ganske omfattende, når afviklingsplanen vedrører et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI). Det skyldes institutternes størrelse, institutternes forskellige typer af forretninger samt institutternes kompleksitet. For institutter, der ikke er SIF'er, vil kravene til afviklingsplanen som udgangspunkt være mindre end for SIF'er. Der kan dermed imødeses en mere enkel

og enstrengt afviklingsproces og anvendelsen af en mere enkel afviklingsstrategi. Udarbejdelsen af forenklede afviklingsplaner er i dag beskrevet i bemærkningerne til § 259, stk. 1, jf. Folketingstidende 2014-15 (1. samling), A, L 105 som fremsat, side 72 ff. Bemærkningerne beskriver desuden vedligeholdelsen af afviklingsplaner. Reglerne om forenklede afviklingsplaner og vedligeholdelse af afviklingsplaner udspringer af BRRD, og der ændres ikke herved i forbindelse med implementeringen af BRRD II.

Selvom udgangspunktet for koncerner er, at der skal udarbejdes en samlet afviklingsplan for koncernen (koncernafviklingsplan), kan Finanstilsynet ifølge § 260, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed beslutte at udarbejde en afviklingsplan for hver enkel dattervirksomhed i koncernen. Det følger af bemærkningerne til § 260, stk. 2, jf. Folketingstidende 2014-15 (1. samling), A, L 105 som fremsat, side 72 ff., at denne undtagelse finder anvendelse i de situationer, hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i koncernen, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed. Denne beføjelse finder dog først anvendelse, hvis Finanstilsynet ikke er enig i forslaget til koncernafviklingsplan, som koncernafviklingsmyndigheden har fremsat, og der ikke er opnået enighed inden for en nærmere angivet frist.

Er Finanstilsynet afviklingsmyndighed for koncernen, skal koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet som koncernafviklingsmyndighed og de myndigheder, der er nævnt i § 260, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed, herunder Finansiell Stabilitet. Fristen for at træffe den fælles beslutning er inden fire måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger modtaget til brug for udarbejdelse af koncernafviklingsplanen. Kan myndighederne ikke træffe en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen inden, fire måneder efter at Finanstilsynet har fremsendt koncernafviklingsplanen til de pågældende myndigheder, skal Finanstilsynet som koncernafviklingsmyndighed træffe beslutningen.

Finanstilsynet skal ikke efter de gældende regler udpege den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en koncernafviklingsplan, som en afviklingsenhed eller udpege den pågældende virksomhed og dennes dattervirksomheder som en afviklingskoncern.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med reglerne om afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner er at sikre, at det skal være muligt at håndtere problemer i finansielle virksomheder, hvis en sådan virksomhed bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende, og skal krisehåndteres.

BRRD II indfører en række nye begreber, herunder begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern, og fastsætter

krav om, at en koncernafviklingsplan skal angive afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne. Formålet med at udpege afviklingsenheder og afviklingskoncerner i koncernafviklingsplanen er at sikre, at den foretrukne afviklingsstrategi kan anvendes effektivt. Det sker ved at sikre klarhed over, hvilke virksomheder der forventes afviklet (afviklingsenheden), og hvilke dattervirksomheder der hører sammen med afviklingsenheden i en afviklingssituation (afviklingskoncernen). Det sker endvidere ved at sikre større sammenhæng i de krav om nedskrivningsegne passiver, der stilles til afviklingsenheden og de dattervirksomheder, der indgår i samme koncern som afviklingsenheden.

Det er vigtigt, at enheder, der skal afvikles (afviklingsenheder), dvs. de enheder der ifølge afviklingsplanen forventes at skulle iværksættes afviklingshandlinger over for, også med deres dattervirksomheder (afviklingskoncerner), udpeges for derved at kunne anvende den ønskede afviklingsstrategi effektivt. Denne identificering er ligeledes relevant for fastsættelsen af kravet til omfanget af virksomhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Afviklingsmyndighederne skal således stille forskellige krav om nedskrivningsegne passiver, alt efter om en virksomhed er en afviklingsenhed eller ej. Det er derfor nødvendigt at indføre begreberne ”afviklingsenhed” og ”afviklingskoncern” og at pålægge afviklingsmyndighederne i forbindelse med koncernafviklingsplanlægningen at udpege afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i en koncern og på passende vis overveje konsekvenserne af en planlagt handling i koncernen for at sikre en effektiv koncernafvikling. En afviklingskoncern skal ikke forveksles med en koncern, idet én koncern kan bestå af flere afviklingskoncerner, men ikke omvendt.

De nuværende regler om forenkede afviklingsplaner og frekvensen for vedligeholdelse af afviklingsplaner giver bl.a. mulighed for, at der kan udarbejdes mere simple afviklingsplaner for virksomheder, hvor der ikke behov for alle de elementer, der ifølge lovgivningen skal indgå i en afviklingsplan. Det gælder bl.a. i forhold til virksomheder, der ikke er systemisk vigtige finansielle institutter. Det giver også mulighed for, at Finanstilsynet kan begrænse omfanget af den information, som Finanstilsynet anmoder virksomhederne om i forbindelse med afviklingsplanlægningen. Dermed sikres det, at arbejdet med afviklingsplanerne ikke bliver unødigt byrdefuldt for de omfattede virksomheder. Det vil være hensigtsmæssigt, at disse bestemmelser fremgår direkte af lov om finansiell virksomhed, da det vil sikre en højere grad af gennemsigtighed om, hvornår der kan udarbejdes en forenklet afviklingsplan, og hvornår afviklingsplanen skal vedligeholdes.

Det bør desuden præciseres i lov om finansiell virksomhed, hvornår Finanstilsynet kan fravige udgangspunktet om at vedtage en koncernafviklingsplan, hvis Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, men ikke

samtidig er koncernafviklingsmyndighed. Det er af væsentlig betydning for den enkelte virksomhed, hvorvidt der udarbejdes en afviklingsplan for virksomheden, og hvad der er indholdet af afviklingsplanen. Derfor bør det indføres direkte i lovgivningen, hvornår Finanstilsynet kan fravige udgangspunktet om at vedtage en koncernafviklingsplan. Det vil skabe gennemsigtighed omkring, hvornår virksomheden vil være omfattet af koncernafviklingsplanen, og hvornår Finanstilsynet kan fravige dette udgangspunkt og i stedet udarbejde en virksomhedsspecifik afviklingsplan. Der er tale om præciseringer af gældende ret.

Der er desuden behov for at præcisere i lov om finansiell virksomhed, hvilke myndigheder der vedtager en koncernafviklingsplan. Det skyldes, at det ikke er alle myndigheder, der er nævnt i § 260, stk. 5, der vedtager koncernafviklingsplanen, men kun Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, jf. § 260, stk. 5, nr. 3. Det er vigtigt, at bestemmelserne i lov om finansiell virksomhed om samarbejdet i afviklingskollegierne afspejler bestemmelserne i BRRD, så risikoen for, at der kan opstå tvivl om lovgrundlaget i samarbejdet med myndighederne i andre lande, reduceres mest muligt. Af samme grund er der behov for at præcisere fristen for at vedtage koncernafviklingsplanen i en fælles beslutning. Fristen for at træffe en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen er fire måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger, modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, til de relevante myndigheder, og ikke fire måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt koncernafviklingsplanen, som det i dag fremgår af § 260 i lov om finansiell virksomhed.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget indføres de to nye begreber afviklingsenhed og afviklingskoncern i overensstemmelse med BRRD II. Ved afviklingsenhed forstås den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan eller koncernafviklingsplan. Afviklingsenheden og dens dattervirksomheder udgør en afviklingskoncern. Det foreslås, at afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne udpeges i en koncernafviklingsplan.

Med lovforslaget foreslås det endvidere, at Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en forenklet afviklingsplan. Den forenkledede afviklingsplan vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet skal vedligeholde en afviklingsplan mindst én gang om året. Den vedligeholdte afviklingsplan vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet kan dog efter høring af Finansiell Stabilitet beslutte et vedligeholdelsesinterval, der er længere. Uanset hvilket vedligeholdelsesinterval Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har fastsat, skal afviklingsplanen vedligeholdes, når der sker væsentlige ændringer i den virksomhed, som afviklingsplanen vedrører. Det foreslås

desuden, at den pågældende virksomhed skal oplyse Finanstilsynet om sådanne væsentlige ændringer.

Det foreslås derudover, at Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en afviklingsplan for en dattervirksomhed i en koncern, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for dattervirksomheden, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed, og Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er uenige i koncernafviklingsplanen. Afviklingsplanen for dattervirksomheden vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Med lovforslaget foreslås det desuden, at Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder træffer beslutning om koncernafviklingsplanen i de tilfælde, hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed. Med beslutning henvises til, at Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder træffer en beslutning om, hvilken koncernafviklingsplan der skal vedtages. Beslutningen træffes efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Herefter vedtager Finanstilsynet koncernafviklingsplanen. Det foreslås samtidig at præcisere, at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen, inden fire måneder efter at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger modtaget til brug for udarbejdelse af koncernafviklingsplanen til de relevante myndigheder, herunder dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11, 53, 54, 55, 57, 60, 61 og 62.

2.2. Beføjelse til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling

2.2.1. Gældende ret

I forbindelse med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af afviklingsplanerne skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurdere, hvorvidt der er hindringer for afviklingen af virksomheden eller koncernen. Eventuelle hindringer skal fjernes, så Finansiell Stabilitet vil kunne restrukturere eller afvikle virksomheden eller koncernen, i tilfælde af at den bliver nødlidende. Finanstilsynet har derfor beføjelse til at afhjælpe eller fjerne disse afviklingshindringer ved at udstede et eller flere af de påbud, der er oplistet i § 264 i lov om finansiell virksomhed.

Finanstilsynet skal sammen med Finansiell Stabilitet, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende filial, træffe en fælles beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes for at af-

hjælpe eller fjerne afviklingshindringer for en koncern. Det følger af § 265 i lov om finansiell virksomhed. Ifølge artikel 18 i BRRD skal den fælles beslutning imidlertid kun træffes af koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Videre følger det af § 265, at den fælles beslutning skal træffes, inden fire måneder efter at Finanstilsynet har meddelt de førnævnte myndigheder om modervirksomhedens bemærkninger til Finanstilsynets rapport om anbefalede påbud. Har modervirksomheden ingen bemærkninger, skal den fælles beslutning foreligge, otte måneder efter at modervirksomheden har modtaget Finanstilsynets rapport. Ifølge artikel 18 i BRRD er fristen for at træffe den fælles beslutning imidlertid, inden for fire måneder efter at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens bemærkninger til rapporten, eller inden for fire måneder efter at modervirksomheden har modtaget Finanstilsynets rapport.

Udgangspunktet er, at påbud til at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringer rettes mod koncernen. Ifølge § 265 i lov om finansiell virksomhed kan Finanstilsynet dog beslutte, at der skal påbydes tiltag over for hver enkelt dattervirksomhed. Denne undtagelse finder anvendelse i de situationer, hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i koncernen, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre en højere grad af gennemsigtighed om reglernes anvendelse bør det præciseres i lov om finansiell virksomhed, hvilke myndigheder der træffer den fælles beslutning om anvendelsen af påbud til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afviklingen af en koncern. Det skyldes, at det ikke er alle myndigheder, der er nævnt i § 265 i lov om finansiell virksomhed, der træffer den fælles beslutning, men kun Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Samtidig er der behov for at præcisere, at fristen for at træffe den fælles beslutning er senest fire måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger til Finanstilsynets rapport om anbefalede påbud fra modervirksomheden og ikke inden fire måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt modervirksomhedens bemærkninger til de relevante myndigheder.

Det bør desuden specificeres yderligere i lov om finansiell virksomhed, hvornår Finanstilsynet kan påbyde tiltag for en dattervirksomhed i en koncern, hvis Finanstilsynet er afviklingsmyndighed, men ikke koncernafviklingsmyndighed, for dattervirksomheden. Det bør fremgå direkte af loven, at bestemmelsen kun finder anvendelse, hvis Finanstilsynet er afviklingsmyndighed, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed, for dattervirksomheden.

Det bør desuden sikres, at en virksomhed underlagt krav om nedskrivningsegnete passiver (det såkaldte NEP-krav) kan

afvikles, uden at tabet på dets udstedelser af nedskrivningsegnede passiver trækker andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I med sig ned. For at undgå en risiko for, at håndteringen af nødlidende virksomheder kan få negative afsmittende konsekvenser for andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, bør det derfor fremgå udtrykkeligt af lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan anvende sine beføjelser til at afhjælpe og fjerne afviklingshindringer til at begrænse, i hvilket omfang andre virksomheder besidder nedskrivningsegnede passiver. Det vil sikre en mere klar og entydig retstilstand.

Finanstilsynet skal underrette en virksomhed omfattet af en afviklingsplan om de væsentlige afviklingshindringer, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet konstaterer. Med BRRD II indføres en forpligtelse, hvorefter virksomheden senest to uger efter denne underretning skal forelægge forslag til tiltag, der har til formål at fjerne afviklingshindringen, hvis hindringen skyldes, at virksomheden enten ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegnede passiver, og/eller at virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegnede passiver. BRRD II indfører samtidig en beføjelse, hvorefter afviklingsmyndigheden kan påbyde virksomheden at forelægge en plan for, hvordan virksomheden vil opfylde kravet om nedskrivningsegnede passiver og efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav. Det er i dag ikke direkte reguleret, hvornår og hvorvidt en virksomhed skal indsende en plan til Finanstilsynet i tilfælde af manglende overholdelse af kravet til nedskrivningsegnede passiver.

Der foreslås derfor indført en forpligtelse, hvorefter virksomheden senest to uger efter Finanstilsynets underretning skal forelægge forslag til tiltag, der har til formål at fjerne afviklingshindringen, hvis hindringen skyldes, at virksomheden enten ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegnede passiver, og/eller at virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegnede passiver. Der foreslås derudover indført en beføjelse, hvorefter Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at forelægge en plan for, hvordan virksomheden vil opfylde kravet om nedskrivningsegnede passiver og efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav. Hermed vil virksomhederne blive bedre informeret om deres forpligtelser, og kan hurtigt udarbejde en plan for igen at overholde kravet til nedskrivningsegnede passiver.

BRRD II indfører også en beføjelse til afviklingsmyndigheden til at påbyde en virksomhed, der er underlagt et NEP-krav, at ændre løbetidsprofilen for visse finansielle instrumenter. Muligheden for, at Finanstilsynet fremover kan påbyde en virksomhed at ændre løbetidsprofilen for sine kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegnede forpligtelser, vil være med til at sikre, at Finanstilsynet kan afhjæl-

pe eller fjerne en væsentlig afviklingshindring. Beføjelsen vil navnlig være relevant, når Finanstilsynet har forsøgt at afhjælpe eller fjerne den væsentlige afviklingshindring på andre måder, og det ikke er lykkedes.

Kapitalgrundlagsinstrumenter er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 119, i CRR og udgør kapitalinstrumenter, som udstedes af instituttet, og som kan klassificeres som egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det at præcisere, at den fælles beslutning om anvendelsen af påbud til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afviklingen af en koncern træffes af Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Det foreslås samtidig at ændre, at den fælles beslutning træffes, senest fire måneder efter at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger til Finanstilsynets rapport om anbefalede påbud fra modervirksomheden. Har modervirksomheden ingen bemærkninger, skal den fælles beslutning foreligge, senest fire måneder efter at modervirksomheden har modtaget Finanstilsynets rapport.

Det foreslås desuden at præcisere, at Finanstilsynet kan træffe beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes for at afhjælpe eller fjerne en afviklingshindring, hvis Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i en koncern, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed, og koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden fristen på fire måneder.

Endvidere foreslås det, at en virksomhed, senest to uger efter at denne har modtaget en underretning fra Finanstilsynet om, at der er en væsentlig afviklingshindring, skal forelægge forslag til tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag med henblik på at fjerne afviklingshindringen. Det er en betingelse for, at virksomheden skal forelægge disse forslag, at afviklingshindringen enten skyldes, at virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegnede passiver, eller at virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegnede passiver. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere, om virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner afviklingshindringen.

Med lovforslaget indføres en beføjelse til Finanstilsynet om at påbyde et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I om at begrænse dennes besiddelser af nedskrivningsegnede forpligtelser, som er udstedt af en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegnede passiver. Der indføres desuden en beføjelse til Finanstilsynet til at kunne påbyde en virksomhed, der er underlagt væsentlige afvik-

lingshindringer, at forelægge en plan for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og efter omstændighederne en plan for opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav. Det foreslås desuden, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed, der er underlagt væsentlige afviklingshindringer, at ændre løbetidsprofilen for virksomhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 65, 67, 70, 74, 76 og 79.

2.3. Krav om nedskrivningsegne passiver

2.3.1. Gældende ret

Det følger af §§ 266 og 268 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver (det såkaldte NEP-krav) for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Realkreditinstitutter er undtaget fra kravet.

NEP-kravet fastsættes individuelt for de enkelte virksomheder og på konsolideret niveau for koncerner. For mindre og mellemstore pengeinstitutter afspejler NEP-kravet, at disse vil have en enkel og mere standardiseret afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidigt med en pengeinstituttilladelse, men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut.

Finanstilsynet kan stille krav om, at NEP-kravet helt eller delvist skal opfyldes med forpligtelser, som kan konverteres, eller af en bestemt type af nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet kan således stille krav om, at NEP-kravet skal opfyldes med forpligtelser, der er efterstillet simple krav (det såkaldte krav om subordination). Forpligtelser, der er efterstillet simple krav, skal nedskrives før andre usikrede gældsforpligtelser. Finanstilsynet har hidtil stillet krav til alle virksomheder underlagt et NEP-krav om, at hele NEP-kravet skal bære tab før simple krav (krav om fuld subordination).

Finanstilsynet skal ved vurdering af størrelsen af NEP-kravet bl.a. lægge vægt på, om det forhold, at virksomheden er nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, og om virksomheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares, samt virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.

Det følger af lov om finansiel virksomhed, at nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Ved nedskrivningsegne forpligtelser forstås forpligtelser, der opfylder en række betingelser. Forpligtelsen skal bl.a. have en restløbetid på mindst 1 år og må ikke hidrøre fra et derivat, forpligtelsen skal være udstedt og fuldt indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af virksomheden, og forpligtelsen må ikke være en forpligtelse over for virksomheden selv, og virksomheden må ikke have stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen.

Det følger af § 269, at Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet om nedskrivningsegne passiver.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre at de kritiske funktioner i pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I, herunder bl.a. kundernes adgang til deres indskud, bevilligede kreditter, betalingsformidling m.v., kan videreføres, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende, bør pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I til enhver tid skulle opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver (det såkaldte NEP-krav).

NEP-kravet har til formål at sikre, at en virksomhed har tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal afvikles eller restruktureres.

NEP-kravet til en virksomhed skal bestå af et krav, der fastsættes som en procentdel af den samlede risikoeksponering, og fremover også et krav, der fastsættes som en procentdel af det samlede eksponeringsmål. Virksomheden skal på samme tid opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat som en procentdel af den samlede risikoeksponering og det samlede eksponeringsmål. Det indebærer, at størrelsen af de to delkrav kan være forskellige, alt efter hvordan virksomhedens samlede risikoeksponering og samlede eksponeringsmål udvikler sig.

Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der fastsætter og fører tilsyn med NEP-kravet. NEP-kravet fastsættes på konsolideret niveau for afviklingsenheder og individuelt niveau for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder.

For de systemiske pengeinstitutter kan videreførelsen af de kritiske funktioner typisk kun sikres, hvis hele det nødlidende institut videreføres. En sådan videreførelse af et nødlidende pengeinstitut kræver midler til at absorbere tabene samt til ny kapital, så instituttet igen kan opfylde kapitalkra-

vene, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares. Kravet til nedskrivningsegne passiver sikrer, at instituttets passiver er struktureret på en måde, hvor det er aktionærene og kreditorerne, der dækker tabene og finansierer rekapitaliseringen, så det som udgangspunkt kan ske uden anvendelse af offentlige midler, og at de passiver, der bærer tabene i en afviklingssituation, er egnede til det. Finanstilsynet skal på den baggrund, og efter høring af Finansiell Stabilitet, fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver ud fra en vurdering af en række kriterier. Finanstilsynet skal ved vurderingen bl.a. lægge vægt på virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.

For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes der fortsat at skulle gennemføres en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidigt med en pengeinstituttilladelse, men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle denne mere simple afviklingsmodel.

BRRD II ændrer ikke ved de gældende regler om muligheden for at undtage realkreditinstituttet fra NEP-kravet, hvorfor de gældende danske regler om, at realkreditinstitutter er undtaget NEP-kravet, videreføres uændret. Det bliver dog med BRRD II præciseret, at realkreditinstitutter ikke skal indgå i konsolideringen ved beregningen af NEP-kravet på konsolideret niveau. Det er i overensstemmelse med allerede gældende dansk praksis.

I overensstemmelse med BRRD II skal Finanstilsynet sikre, at en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver svarende til 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag opfyldes med forpligtelser, der er efterstillet simple krav, dvs. stille krav om subordination, for globalt systemisk vigtigt finansielle institutter (G-SIFler), afviklingsenheder, der ikke er G-SIFler, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIFler, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Finanstilsynet skal således stille krav om, at 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag skal opfyldes med forpligtelser, der er efterstillet simple krav (krav om subordination). Desuden kan Finanstilsynet for øvrige afviklingsenheder beslutte at stille krav om subordination op til det højeste af to værdier; 8 pct. af enhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller beløbet to gange solvensbehov plus det kombinerede kapitalbufferkrav, når en række betingelser er opfyldt.

Det er et vigtigt element for troværdigheden af afviklingsplanerne, at risikoen for, at der skal ske nedskrivning eller konvertering af simple krav, som bl.a. inkluderer indskud over indskydgarantiens grænser, begrænses. Finanstilsynet

stiller derfor i dag krav om fuld subordination både for SIFler og ikke-SIFler.

Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigthed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil de subordinerede instrumenter absorbere tab først. Det understøtter en troværdig og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for manglende overholdelse af no-creditor-worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling, end hvis der var tale om en konkursituation. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld.

Det er afgørende, at Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhedernes overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for derigennem at kunne reagere i tide, hvis en virksomhed ikke opfylder kravet, og dermed begrænse risikoen for, at der i en afviklingssituation ikke er tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver. I overensstemmelse med BRRD II foreslås der indført bestemmelser om tilsyn med kravet til størrelsen af nedskrivningsegne passiver og krav om, at det enkelte institut skal indberette en række oplysninger i relation til kravet om nedskrivningsegne passiver til afviklingsmyndigheden.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet fortsat fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I efter høring af Finansiell Stabilitet. Det foreslås, at kravet består af et krav, som fastsættes som en procentdel af den samlede risikoeksponering, og et krav, som fastsættes som en procentdel af det samlede eksponeringsmål.

Finanstilsynet skal efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver på baggrund af en vurdering af en række kriterier. Finanstilsynet skal ved vurderingen bl.a. lægge vægt på, om det forhold, at virksomheden bliver nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet. Finanstilsynet skal endvidere lægge vægt på, om virksomheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares. Finanstilsynet skal endvidere lægge vægt på virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil. For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidigt

med en pengeinstituttiladelse, men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

Det foreslås at indføre en række krav til de forpligtelser, som afviklingsenhederne kan bruge til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver. Disse omfatter bl.a. krav om, at forpligtelser ikke må kunne indfries før tid, ikke må indeholde klausuler, der giver mulighed for at fremskynde betalingerne, og at forpligtelserne ikke må indeholde mulighed for netting.

Det foreslås, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes med forpligtelser, der er efterstillet simple krav, for større virksomheder, herunder danske SIFI-institutter. Finanstilsynet skal således stille krav om, at 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag skal opfyldes med forpligtelser, der er efterstillet simple krav, dvs. stille krav om subordination af forpligtelser til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet får beføjelse til, efter høring af Finansiell Stabilitet, at justere kravet om subordination ned til en minimumsgrænse og op til en maksimumsgrænse. Det foreslås endvidere, at Finanstilsynets beføjelse til, efter høring af Finansiell Stabilitet, at justere kravet om subordination til maksimumsgrænsen skal kunne anvendes i relation til alle danske SIFI-institutter.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet kan stille krav om subordination op til en maksimumsgrænse for øvrige virksomheder, når en række betingelser er opfyldt. Beføjelsen skal sikre, at Finanstilsynet kan stille krav om subordination, i det omfang det vurderes nødvendigt for at undgå en risiko for, at kreditorer i en afviklingssituation stilles økonomisk værre, end de ville være stillet i konkurs. Dette såkaldte no-creditor-worse-off-princip er et afgørende princip i krisehåndtering, og det er nødvendigt i videst muligt omfang at begrænse risikoen for, at det ikke kan overholdes.

Det foreslås at videreføre en bestemmelse om, at Finanstilsynet fører tilsyn med kravet om nedskrivningsegne passiver. I den forbindelse foreslås det at indføre krav om, at en virksomhed skal indberette en række oplysninger til Finanstilsynet om sit krav om nedskrivningsegne passiver, herunder størrelsen af kapitalgrundlag, nedskrivningsegne passiver og sammensætningen af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Det foreslås endelig, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om fastsættelsen og opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver i en bekendtgørelse grundet reglernes tekniske karakter.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11 og 80.

2.4. Beføjelse til at forbyde visse udlodninger

2.4.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder i § 125 b en pligt for bl.a. pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I til at begrænse sine udlodninger i de tilfælde, hvor virksomheden ikke har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde virksomhedens kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til virksomhedens solvensbehov. Det vil sige, at virksomheden ikke har tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde både virksomhedens kombinerede kapitalbufferkrav og virksomhedens solvensbehov. Det kombinerede kapitalbufferkrav dækker over den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for, at virksomheden kan opfylde kravet om kapitalbevaringsbuffer forhøjet med en virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer, en G-SIFI-buffer og en systemisk buffer. Har den pågældende virksomhed ikke et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde både det kombinerede kapitalbufferkrav og solvensbehovet, må virksomheden ikke foretage visse former for udlodning, før virksomheden har underrettet Finanstilsynet som tilsynsmyndighed og opgjort det maksimale udlodningsbeløb i overensstemmelse med bekendtgørelse om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder.

Finanstilsynet, i sin egenskab af afviklingsmyndighed, kan ikke efter de gældende regler forbyde visse udlodninger i det tilfælde, hvor en virksomhed, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, kan opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, men ikke har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at opfylde både virksomhedens kombinerede kapitalbufferkrav og virksomhedens krav til nedskrivningsegne passiver.

I dag indgår det kombinerede kapitalbufferkrav i det tabsabsorberingsbeløb og rekapitaliseringsbeløb, som kravet om nedskrivningsegne passiver består af. Egentlig kernekapital kan anvendes til samtidig at opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav. En konsekvens af dette er, at virksomheder, der oplever tab, ofte vil komme i konflikt med deres krav om nedskrivningsegne passiver, før de kommer i konflikt med deres kombinerede kapitalbufferkrav. Dermed mister det kombinerede kapitalbufferkrav i et vist omfang sit formål om, at virksomhederne i tilfælde af tab typisk først vil bryde et krav, hvor sanktionerne er mindre indgribende end ved f.eks. brud på kravet til nedskrivningsegne passiver eller solvensbehovet. Af artikel 128 i CRD V følger det, at det kombinerede kapitalbufferkrav og kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes som to særskilte krav, og af BRRD II følger det, at det kombinerede kapitalbufferkrav ikke fremover skal indgå i tabsabsorberingsbeløbet i kravet til nedskrivningsegne passiver. Som følge af disse ændrin-

ger præciserer BRRD II, hvordan afviklingsmyndigheden skal reagere, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, har tilstrækkelig kapitalgrundlag til at opfylde sit solvensbehov og kombinerede kapitalbufferkrav, men virksomheden ikke har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til samtidig at opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav.

BRRD II indfører derfor i artikel 16 a en beføjelse til afviklingsmyndighederne til at forbyde visse udlodninger, hvis en virksomhed omfattet af et krav om nedskrivningsegne passiver ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, men opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til solvensbehovet. Afviklingsmyndighedens reaktion afhænger bl.a. af, om den manglende opfyldelse f.eks. skyldes, at virksomheden ikke har været i stand til at udstede de nødvendige nedskrivningsegne forpligtelser som følge af markedsuro, eller om det skyldes mere virksomhedsspecifikke forhold. Artikel 16 a regulerer det maksimale udlodningsbeløb, som afviklingsmyndigheden kan begrænse visse af virksomhedens udlodninger til. Det maksimale udlodningsbeløb dækker over det beløb, som virksomheden herefter maksimalt kan udlodde.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der er som følge af ændringerne i CRD V behov for at præcisere, hvordan afviklingsmyndigheden skal reagere, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, har tilstrækkelig kapitalgrundlag til at opfylde sit solvensbehov og kombinerede kapitalbufferkrav, men virksomheden ikke har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til samtidig at opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav.

Den nye beføjelse i artikel 16 a i BRRD II bør implementeres i lov om finansiel virksomhed, og vil supplere den gældende bestemmelse om de generelle solvensregler i § 125 b i lov om finansiel virksomhed og sikre, at det kombinerede kapitalbufferkrav bevarer sin tiltænkte effekt, nemlig at fungere som et øget værn mod, at virksomhedernes kapitalgrundlag bliver utilstrækkelige og medvirkende til, at virksomhederne risikerer at blive nødlidende.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, og som ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, men opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til virksomhedens solvensbehov, straks skal underrette Finanstilsynet herom.

Finanstilsynet vil herefter kunne begrænse visse af virksomhedens udlodninger, herunder udlodning der vedrører egentlig kernekapital og tildeling af variabel løn, til det maksimale udlodningsbeløb. Det maksimale udlodningsbeløb beregner Finanstilsynet i overensstemmelse med det nye bilag 10 i lov om finansiel virksomhed. Hvis årsagen til virksomhedens manglende opfyldelse skyldes en alvorlig forstyrrelse af de finansielle markeders funktion, kan Finanstilsynet undlade at begrænse virksomhedens udlodning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 80.

2.5. Gældsbufferkrav

2.5.1 Gældende ret

Det følger af § 125 i lov om finansiel virksomhed, at realkreditinstitutter skal opfylde et gældsbufferkrav. Et realkreditinstitut skal således til enhver tid have en gældsbuffer.

Gældsbufferkravet kan opfyldes med egentlig kernekapital, hybrid kernekapital, supplerende kapital og usikret gæld. Det følger endvidere af vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav, at forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet bør kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in, og at det er nødvendigt, at der ikke er andre forpligtelser, som kræver anvendelse af bail-in, for at de kan nedskrives og konverteres, der er foranstillet forpligtelserne.

De kapitalinstrumenter og forpligtelser, der indgår i opfyldelsen af gældsbufferkravet, må ikke samtidig anvendes til at opfylde kravet til kapitalgrundlag, det individuelle solvensbehov eller kravet til nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan bestemme, at gældsbufferkravet for et realkreditinstitut skal opfyldes helt eller delvist med kapitalinstrumenter og forpligtelser med kontraktuel mulighed for nedskrivning og konvertering.

Det følger af vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav, at passiver, der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet, bør bære tab før simple kreditorer for realkreditinstitutter i afvikling og i konkurs (subordination).

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med lovforslaget videreføres de gældende regler om, at realkreditinstitutterne er undtaget fra bestemmelserne om NEP-krav. BRRD II ændrer således ikke ved den nuværende undtagelsesmulighed i direktivet for realkreditinstitutter. Samtidig vurderes de hensyn, der ligger til grund for

undtagelsen, fortsat at gøre sig gældende, hvorfor der ikke med nærværende lovforslag ændres herved.

Realkreditinstitutterne er i dag underlagt et såkaldt gældsbufferkrav, der har til formål at sikre, at realkreditinstitutter vil have tilstrækkelige passiver til at kunne blive restruktureret eller afviklet, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende, og skal restruktureres eller afvikles. Gældsbufferkravet skal bl.a. sikre, at et realkreditinstituts passiver er struktureret på en måde, hvor der er tilstrækkelige midler til at videreføre instituttets kritiske funktioner. Gældsbufferkravet skal desuden medvirke til at sikre, at instituttets passiver er struktureret på en måde, hvor det er kreditorerne, der dækker tabene og finansierer afviklingen, så det kan ske uden anvendelse af offentlige midler.

Midlerne, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, kan anvendes til at opfylde et krav om at stille supplerende sikkerhed. Midlerne til at opfylde gældsbufferkravet mindsker således behovet for at hente kapital til at stille supplerende sikkerhed, og gør det nemmere at hente en sådan kapital, hvis behovet opstår.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om gældsbufferkravet flyttes til kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed. Dét sker for at tydeliggøre, at bestemmelserne hører under Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, og ikke i Finanstilsynets kapacitet som tilsynsmyndighed. Der sker ikke med flytningen af bestemmelserne nogen ændring af bestemmelserne om beregningen og fastlæggelsen af gældsbufferkravet, herunder beregningsgrundlaget for gældsbufferkravet, dets størrelse eller sammensætningen m.v. Gældsbufferkravets funktion og indhold er således uændret, og flytningen af bestemmelserne til kapitel 17 er alene udtryk for en teknisk omrokering i loven.

Det er afgørende for troværdigheden af afviklingsplanerne for realkreditinstitutter, at risikoen for, at simple krav skal bære tab, begrænses. I dag fremgår det af vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav, at passiver, der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet, bør bære tab før simple kreditorer for realkreditinstitutter i afvikling og i konkurs (krav om subordination).

Formålet med et krav om subordination er bl.a. at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil de subordnede instrumenter kunne anvendes. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordnede gæld. Subordination af gældsbufferkravet øger troværdigheden og gennemførligheden af afviklingsplanerne for realkreditinstitutter væsentligt. For at sikre en mere entydig

retstilstand vurderes det hensigtsmæssigt, at kravet om subordination fastsættes i lov om finansiel virksomhed.

Det er endvidere hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet fører tilsyn med realkreditinstitutternes overholdelse af gældsbufferkravet. Dermed er det muligt for Finanstilsynet at reagere i tide, hvis et realkreditinstitut ikke opfylder kravet, og dermed at begrænse risikoen for, at der i en afviklingssituation ikke er tilstrækkelige midler til at understøtte mulighederne for at restrukturere eller afvikle realkreditinstituttet.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslaget, at der i selve loven fastsættes krav om, at gældsbufferkravet skal opfyldes med passiver, der bærer tab før simple krav (krav om subordination).

Endelig foreslås det at indføre en bestemmelse om, at Finanstilsynet fører tilsyn med gældsbufferkravet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 10, 50 og 80.

2.6. Afviklingskollegier

2.6.1. Gældende ret

Afviklingskollegier er et forum, der har til formål at fremme nationale afviklingsmyndigheders beslutningstagning og samarbejde ved, at afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor en koncern udøver virksomhed, kan udveksle synspunkter om udførelsen af den konsoliderende koncerndafviklingsmyndigheds opgaver, herunder i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplaner.

Finanstilsynet opretter et afviklingskollegium, hvis Finanstilsynet er koncerndafviklingsmyndighed for en koncern, der udøver grænseoverskridende aktiviteter. Finanstilsynet kan derudover deltage i et afviklingskollegium, som er oprettet af andre koncerndafviklingsmyndigheder i EU eller i lande, som EU har indgået aftale med på det finansielle område.

Finanstilsynet kan i dag oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis en tredjelandsmodervirksomhed har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial, der er etableret eller beliggende i EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. Det gælder, hvis dattervirksomheden eller den væsentlige filial er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, og mindst én dattervirksomhed eller væsentlig filial er etableret eller beliggende i Danmark. Europæiske afviklingskollegier adskiller sig fra de almindelige afviklingskollegier derved, at modervirksomheden er etableret i et tred-

jeland og ikke i EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. Europæiske afviklingskollegier varetager de samme opgaver som et almindeligt afviklingskollegium.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre entydighed om, hvilke myndigheder der kan deltage i et afviklingskollegium, og hvilke opgaver et europæisk afviklingskollegium skal udføre, bør der fastsættes udtrykkelige bestemmelser herom i lov om finansiell virksomhed. Reglerne følger i dag af bemærkningerne til lov om finansiell virksomhed, og en sådan ændring vil derfor være udtryk for en tydeliggørelse af gældende ret.

Med BRRD II udvides desuden muligheden for at oprette og deltage i et europæisk afviklingskollegium til også at omfatte de tilfælde, hvor en tredjelandsvirksomhed har mere end én modervirksomhed, som er etableret i to eller flere medlemslande. Finanstilsynet bør derfor også få mulighed for at deltage i et sådant europæisk afviklingskollegium samt mulighed for at oprette et europæisk afviklingskollegium i de tilfælde, hvor mindst én af disse modervirksomheder er beliggende i Danmark. Med lovforslaget sikres det, at lov om finansiell virksomhed dækker alle de tilfælde, hvor Finanstilsynet kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at præcisere, hvilke myndigheder der kan deltage i et afviklingskollegium. Det foreslås, at et afviklingskollegium består af de relevante afviklingsmyndigheder, tilsynsmyndigheder, ministerier, myndigheden, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen, og Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Endvidere foreslås det, at Finanstilsynet kan beslutte, at et tredjelandsvirksomhed under visse omstændigheder må deltage som observatør.

Det foreslås desuden, at Finanstilsynet fremover også opretter eller deltager i europæiske afviklingskollegier, hvis en virksomhed etableret uden for EU eller lande, som EU har indgået aftale med på det finansielle område, har mere end én modervirksomhed, der er etableret i to eller flere medlemslande i EU, og hvor mindst én modervirksomhed er etableret i Danmark.

Derudover foreslås det at præcisere, at et europæisk afviklingskollegium skal udføre de samme opgaver, som et afviklingskollegium udfører. Det betyder bl.a., at det europæiske afviklingskollegium skal fastlægge kravet om nedskrivningsegne passiver.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 82, 84 og 85.

2.7. Kontraktmæssig anerkendelse af bail-in og suspension

2.7.1. Gældende ret

Parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, er ikke nødvendigvis opmærksomme på Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital. Bestemmelsen § 274 i lov om finansiell virksomhed fastlægger derfor en pligt for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter til at sikre, at kontrakter, som virksomhederne indgår, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser.

Finanstilsynet anvender sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, hvis Finanstilsynet konstaterer, at en finansiell virksomhed, der er omfattet af en afviklingsplan, ikke længere vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes. Finansiell Stabilitet anvender sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, når en virksomhed er under restrukturering eller afvikling.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet kan fortsat udøve deres nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, selvom en virksomhed ikke har indsat en kontraktbestemmelse herom. Dette følger bl.a. af artikel 55 i BRRD og er gengivet i bemærkningerne til § 274 i forslag til lov om ændring af lov om finansiell virksomhed fremsat den 19. december 2014 (FT 2014/1, L 105). Beføjelserne forudsætter således ikke, at adgangen hertil fremgår af kontraktbestemmelser.

Derudover kan Finansiell Stabilitet i forbindelse med afviklingen af en finansiell virksomhed foretage en række andre indgreb i forhold til kontrakter, der er indgået af den virksomhed eller enhed, som er under afvikling. Det gælder bl.a. en række suspensionsbeføjelser, hvorefter Finansiell Stabilitet bl.a. kan suspendere forfaldne betalings- og leveringsforpligtelser, som påhviler virksomheden under afvikling, eller suspendere ophørsrettigheder over for virksomhedens kontraktpart. Virksomheder er ikke i dag forpligtede til at sikre, at Finansiell Stabilitets suspensionsbeføjelser anerkendes i kontrakter, som virksomheden indgår, når disse er reguleret af lovgivningen i et tredjeland.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der kan være tilfælde, hvor det ikke er muligt for en virksomhed at indsatte en kontraktbestemmelse, som virksomheden ellers er forpligtet til i henhold til § 274. I det lys,

og i overensstemmelse med BRRD II, bør der derfor indføres en mulighed for at fravige denne pligt, hvis det ikke er muligt at indsætte en sådan kontraktbestemmelse. Det sikrer, at bestemmelsen ikke er uforholdsmæssig byrdefuld for virksomhederne.

Der bør desuden indføres en beføjelse til Finanstilsynet, der kan vælge at fravige udgangspunktet om, at virksomhederne skal indføre en kontraktbestemmelse, hvis kravet om nedskrivningsegne passiver, som virksomheden er underlagt, svarer til virksomhedens tabsabsorberingsbeløb. Det vil være i overensstemmelse med BRRD II og vil kunne sikre en bedre balance mellem på den ene side at sikre, at virksomhederne indfører den kontraktmæssige anerkendelse af Finanstilsynets og Finansielle Stabilitets beføjelser i de tilfælde, hvor det er nødvendigt, og på den anden side at der ikke stilles krav om dette i tilfælde, hvor der ikke er behov for det, eller hvor det bliver uforholdsmæssigt byrdefuldt for virksomhederne.

Selvom det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse i henhold til § 274 i lov om finansiell virksomhed, og virksomheden som følge heraf er forpligtet til at gøre det, kan der opstå situationer, hvor en virksomhed på trods af dette vælger ikke at gøre det. Det bør derfor fremgå udtrykkeligt af lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynets og Finansielle Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser fortsat finder anvendelse, selvom en virksomhed undlader at indsætte en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274. Det skyldes, at det er afgørende, at der ikke er tvivl om, at beføjelserne finder anvendelse også i disse tilfælde, og at dette klart fremgår af lovgivningen, for at en virksomhed på den måde ikke kan omgå reglerne og bevidst undlade at indsætte en kontraktbestemmelse.

Vælger en virksomhed ikke at indsætte en kontraktbestemmelse, uanset om virksomheden er forpligtet til det eller ej, vil forpligtelsen, som kontrakten vedrører, i overensstemmelse med BRRD II, ikke kunne medregnes i opfyldelsen af NEP-kravet. Det sikrer, at virksomheden indsætter kontraktbestemmelsen i de tilfælde, hvor en forpligtelse skal medregnes i NEP-kravet.

Endelig bør der i overensstemmelse med BRRD II indføres en pligt for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter til at inkludere en kontraktbestemmelse, der anerkender Finansielle Stabilitets beføjelser til at suspendere eller begrænse en række rettigheder og forpligtelser, i kontrakter, som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland. Parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, vil ikke nødvendigvis være opmærksom på Finansielle Stabilitets beføjelser til at suspendere eller begrænse en række rettigheder og forpligtelser.

Fremover skal virksomhederne derfor, udover at indsætte en kontraktbestemmelse, der anerkender Finanstilsynets og Finansielle Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, også indsætte en kontraktbestemmelse, der anerkender Finansielle Stabilitets beføjelser til at suspendere eller begrænse en række rettigheder og forpligtelser.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det fastsættes i § 274 i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynets og Finansielle Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser ikke forudsætter, at virksomheden indsætter en kontraktbestemmelse herom. Det foreslås derudover, at en forpligtelse ikke vil blive medregnet i opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver, hvis en virksomhed undlader at indføre kontraktbestemmelsen.

Det foreslås at indføre en beføjelse til Finanstilsynet, hvorefter Finanstilsynet kan beslutte, at forpligtelsen om at indføre en kontraktbestemmelse, der anerkender Finanstilsynets og Finansielle Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, ikke finder anvendelse på virksomheder, hvor kravet om nedskrivningsegne passiver svarer til virksomhedens tabsabsorberingsbeløb.

Der foreslås endvidere at indføre et krav om, at såfremt en virksomhed konstaterer, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse i overensstemmelse med § 274, skal virksomheden underrette Finanstilsynet herom. Det foreslås, at pligten til at indføre kontraktbestemmelsen bortfalder fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet modtager denne underretning. Det foreslås derudover, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indsende oplysninger, og at Finanstilsynet skal vurdere, om det alligevel er muligt at indføre kontraktbestemmelsen. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indføre kontraktbestemmelsen, herunder påbyde virksomheden at ændre sin praksis vedrørende virksomhedens vurdering af, om det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse.

Det foreslås derudover at indføre en forpligtelse i § 276 for et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I om at indføre en kontraktbestemmelse i kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, hvorefter parterne anerkender, at kontrakten kan gøres til genstand for Finansielle Stabilitets beføjelse til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i den foreslåede § 4 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 10, og §§ 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og anerkender, at parterne i relation til kontrakten er bundet af § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finansielle Stabilitets beføjelser dækker over muligheden for at suspendere forfaldne betalings- og leveringsforpligtelser i henhold til en

kontrakt, som en virksomhed under afvikling har indgået, suspendere en sikret kreditors ret til at søge sig fyldstgjort i sikkerheder stillet af en virksomhed under afvikling og suspendere kontraktretlige ophørsrettigheder. Beføjelserne kan også anvendes på et tidligere tidspunkt, hvor den pågældende virksomhed endnu ikke er under afvikling. Finansielle holdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter vil desuden blive omfattet af forpligtelsen.

Det foreslås, at forpligtelsen i § 276 i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse på kontrakter, der skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse efter den 28. december 2020, og som indeholder bestemmelser om betalings- eller leveringsforpligtelser, opsigelsesrettigheder eller retten til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende. Finansiell Stabilitet kan fortsat anvende sine beføjelser i den foreslåede § 4 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 10, og §§ 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil fortsat finde anvendelse, selvom en virksomhed undlader at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 276 i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 93.

2.8. Finansiell Stabilitets mulighed for at suspendere visse forpligtelser

2.8.1. Gældende ret

Finansiell Stabilitet kan i dag som led i afviklingen af en finansiel virksomhed bl.a. foretage en række indgreb i forhold til kontrakter, som er indgået af virksomheden eller enheden, som er under afvikling. Finansiell Stabilitet kan f.eks. anvende suspensionsbeføjelser.

Formålet med suspensionsbeføjelserne er at give Finansiell Stabilitet mulighed for i en kort tidsperiode at få overblik over de løbende betalinger og leveringsforpligtelser, når det er konstateret, at en virksomhed eller enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Suspensionsbeføjelserne skal således medvirke til at sikre, at afviklingen sker på bedst mulig måde og dermed med det bedst mulige økonomiske resultat.

Finansiell Stabilitet kan bl.a. suspendere enhver forfalden betalings- og leveringsforpligtelse, der påhviler virksomheden eller enheden under afvikling i henhold til en kontrakt, som virksomheden eller enheden under afvikling har indgået. Finansiell Stabilitet kan derudover suspendere ophørsrettigheder over for virksomhedens kontraktpart, så denne i

suspensionsperioden ikke kan ophæve den pågældende kontrakt. Herudover kan Finansiell Stabilitet suspendere håndhævelsen af sikkerheder stillet af virksomheden under afvikling.

Der gælder dog enkelte undtagelser til disse suspensionsbeføjelser. Der kan f.eks. ikke ske suspension i relation til berettigede indskud, dvs. indestående beløb på en konto i et pengeinstitut, hvor dele eller hele beløbet er dækket af Garantiformuen. Det er således efter de gældende regler ikke muligt at suspendere berettigede indskyderes adgang til indeståender på deres konto i et pengeinstitut i tilfælde, hvor instituttet er taget under afvikling. Der kan heller ikke ske suspension i relation til kontrakter indgået med visse kontraktparter, herunder f.eks. betalingssystemer, clearingcentraler, centralbanker og krav omfattet af investorgarantiordningen.

En suspension foretaget af Finansiell Stabilitet løber fra det tidspunkt, hvor suspensionen offentliggøres, og indtil udløbet af den første hverdag herefter.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Når Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I med henblik på afvikling, skal Finansiell Stabilitet på kort tid danne sig et overblik over virksomheden med henblik på at vurdere, hvilke afviklingsforanstaltninger der er mest hensigtsmæssige at iværksætte, herunder også i relation til de kontrakter, som virksomheden under afvikling har indgået. Finansiell Stabilitet kan i den forbindelse bl.a. iværksætte suspensionsbeføjelser.

Suspensionsbeføjelserne kan i dag først iværksættes, når virksomheden er under afvikling af Finansiell Stabilitet, dvs. på et tidspunkt, hvor det er vurderet, at afviklingsbetingelserne er opfyldt, herunder betingelsen om at afviklingen af virksomheden er i offentlighedens interesse.

Det vil være hensigtsmæssigt, at suspensionsbeføjelserne i overensstemmelse med BRRD II under visse omstændigheder kan anvendes af Finansiell Stabilitet på et tidligere tidspunkt i forløbet. Det vil være på det tidspunkt, hvor Finanstilsynet har vurderet, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, men inden det er afgjort, om virksomheden skal tages under afvikling. Muligheden for at suspendere betalings- og leveringsforpligtelser på et tidligere tidspunkt vil give Finansiell Stabilitet bedre mulighed for at vurdere, om afvikling er i offentlighedens interesse, og for at vælge den eller de mest passende afviklingsværktøjer. Det vil også i nogle tilfælde kunne udgøre et redskab til at forebygge en yderligere forværring af virksomhedens økonomiske situation.

Finansiel Stabilitets brug af suspensionsbeføjelserne vil bl.a. være betinget af, at det anses for nødvendigt at suspendere en betalings- eller leveringsforpligtelse for at undgå yderligere forværring af den økonomiske situation i virksomheden eller enheden. En yderligere forværring kan bl.a. være en forværret likviditetssituation, forværrede kapitalforhold m.v.

De nye regler bør i overensstemmelse med BRRD II indebære, at betalings- eller leveringsforpligtelser også vil kunne suspenderes i relation til berettigede indskud, modsat hvad der følger af gældende ret. Finansiel Stabilitet skal dog nøje vurdere hensigtsmæssigheden af at anvende suspensionsbeføjelser i relation til berettigede indskud, herunder særligt i forhold til berettigede indskud tilhørende fysiske personer og mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder. I den forbindelse skal risikoen for, at suspension af berettigede indskud kan forstyrre de finansielle markeder indgå i vurderingen. Suspension af almindelige indskyderes adgang til dækkede indskud bør skulle ske under særlig hensyntagen hertil.

Det følger af BRRD II, at medlemsstaterne kan fastsætte, at hvis beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, skal afviklingsmyndighederne sikre, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud. Denne mulighed for at fastsætte krav herom foreslås ikke udnyttet ved implementeringen af BRRD II. Baggrunden herfor er det forhold, at en suspension alene har virkning i en meget begrænset tidsperiode, idet en eventuel suspension skal ophøre ved udløbet af hverdagen efter, at Finansiel Stabilitet har anvendt beføjelsen og offentliggjort en meddelelse herom. Desuden kan Finansiel Stabilitet konkret vurdere, hvilke betalings- og leveringsforpligtelser der er behov for at suspendere i den konkrete situation, herunder også undlade at suspendere visse indskud eller dele af indskud, hvis det er muligt i den konkrete situation.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finansiel Stabilitet får mulighed for at anvende suspensionsbeføjelser på et tidligere tidspunkt end i dag, nemlig allerede fra det tidspunkt, hvor virksomheden vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og hvor der ikke er udsigt til private løsninger, der kan løse den økonomiske situation.

Det foreslås, at Finansiel Stabilitet fra dette tidspunkt skal kunne suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse, som den pågældende virksomhed eller enhed er underlagt i henhold til en kontrakt. Suspensionen vil være af kort varighed og ophører allerede dagen efter, at Finansiel Stabilitet har anvendt beføjelsen og offentliggjort en meddelelse om suspensionen. En suspension efter den foreslåede

ordning kan ske i relation til suspension af betalings- og leveringsforpligtelser på samme tid.

Hvis Finansiel Stabilitet foretager suspension i relation til betalings- eller leveringsforpligtelser, vil Finansiel Stabilitet samtidig kunne foretage yderligere former for suspension i relation til andre rettigheder og forpligtelser tilknyttet samme kontrakt. Det gælder suspension af ophørsrettigheder over for virksomhedens kontraktpart og suspension af kontraktpartens mulighed for at håndhæve sikkerheder stillet af virksomheden under afvikling.

Disse supplerende suspensioner vil i givet fald have samme tidsmæssige udstrækning som suspensionen af betalings- og leveringsforpligtelser.

Der vil gælde en række betingelser for, at den foreslåede suspensionsbeføjelse vil kunne anvendes. Udover at den pågældende virksomhed skal vurderes nødlidende eller forventeligt nødlidende, og at der ikke vil være udsigt til private løsninger, skal suspensionen være nødvendig for at undgå yderligere forværring af virksomhedens økonomiske situation. Herudover skal suspensionen være nødvendig for, at Finansiel Stabilitet kan foretage centrale vurderinger i relation til afvikling, herunder om afvikling af virksomheden vil være i offentlighedens interesse, og hvilke afviklingshandlinger der skal anvendes.

Hvis den foreslåede suspensionsbeføjelse anvendes, hvilket vil svare til, at der foretages suspension på et tidspunkt, hvor virksomheden endnu ikke er under afvikling, vil der ikke kunne anvendes samme form for suspension i relation til samme kontrakt på et senere tidspunkt, når virksomheden er under afvikling.

En kreditor til en virksomhed, der står over for en mulig restrukturering eller afvikling skal således ikke tåle, at Finansiel Stabilitet suspenderer den samme betalings- eller leveringsforpligtelse to gange både på et tidspunkt før en forestående afviklingssituation og efterfølgende, når virksomheden er under restrukturering eller afvikling.

2.9. Nedskrivning af visse nedskrivningsegne forpligtelser

2.9.1. Gældende ret

I dag hjemler lov om finansiel virksomhed og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder mulighed for, at Finanstilsynet og Finansiel Stabilitet kan nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter.

Finanstilsynet skal ifølge § 272 i lov om finansiel virksomhed nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter

i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I uden ugrundet ophold, hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes.

Finansiel Stabilitet skal ifølge § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i en virksomhed eller enhed til egentlige kernekapitalinstrumenter, når betingelserne for afvikling er opfyldt.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

BRRD II udvider afviklingsmyndighedens mulighed for at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I uafhængigt af afviklingshandlinger til også at omfatte visse nedskrivningsegne forpligtelser. Finanstilsynets og Finansielle Stabilitets beføjelser bør derfor udvides i overensstemmelse hermed.

Endvidere bør der, i overensstemmelse med BRRD II, indføres en bestemmelse om, hvordan Finanstilsynets og Finansielle Stabilitet nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse skal anvendes i de tilfælde, hvor afviklingsenheden har erhvervet de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern. Formålet med reguleringen er at sikre, at tabene ved nedskrivning eller konvertering videregives til afviklingsenheden, og at virksomheden, der har udstedt instrumenterne og forpligtelserne, rekapitaliseres af afviklingsenheden. Det sikrer bl.a., at en afviklingsenhed ikke bærer tabene, uanset om instrumenterne og forpligtelserne er erhvervet indirekte og ikke direkte. Begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er nye begreber, der bliver indført med BRRD II. En afviklingsenhed er den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan. Har afviklingsenheden dattervirksomheder, vil disse tilsammen som udgangspunkt udgøre en afviklingskoncern.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at fastsætte i § 272 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet uden ugrundet ophold skal nedskrive eller konvertere visse nedskrivningsegne forpligtelser i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, hvis Finanstilsynet vurderer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes. Det betyder, at Finanstilsynet fremover kan nedskrive eller konvertere både relevante kapitalinstrumenter og visse nedskrivningsegne forpligtelser. Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsegne forpligtelser omfatter dog kun de nedskrivningsegne forpligtelser, der opfylder betingelser-

ne i lovforslagets § 267 e, stk. 1, nr. 4, med undtagelse af betingelsen om en restløbetid på mindst ét år.

På tilsvarende vis foreslås det at udvide § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, så Finansielle Stabilitet, når betingelserne for afvikling er opfyldt, også skal nedskrive eller konvertere de ovennævnte nedskrivningsegne forpligtelser, når den virksomhed, som er under afvikling, er en dattervirksomhed til en afviklingsenhed. Endvidere foreslås det at indsætte en ny bestemmelse i § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, der bemyndiger Finansielle Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheder eller enheder, når disse er en dattervirksomhed til en afviklingsenhed, som er under afvikling eller restrukturering, og den pågældende dattervirksomhed ellers ikke ville være levedygtig.

Samtidig foreslås det, at Finanstilsynet og Finansielle Stabilitet skal udøve deres nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, der udgør en afviklingsenhed, har erhvervet de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern. Det kan f.eks. være, at en dattervirksomhed har udstedt de pågældende instrumenter, der herefter erhverves af en anden dattervirksomhed i koncernen, og som til sidst erhverves af modervirksomheden, der er afviklingsenheden. I dette tilfælde skal Finanstilsynet og Finansielle Stabilitet anvende deres nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på en måde, så tabene i dattervirksomheden, der ikke er en afviklingsenhed, videregives til afviklingsenheden, og at afviklingsenheden dermed rekapitaliserer dattervirksomheden.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 87 og 88, og til lovforslagets § 2, nr. 15 og 22.

2.10. Finansielle Stabilitets datahåndtering

2.10.1. Gældende ret

Finansielle Stabilitet blev i 2015 omdannet fra et statsligt aktieselskab til en selvstændig offentlig virksomhed. Det medførte en ændring af Finansielle Stabilitets lovgrundlag, der havde til formål at sikre, at lovgrundlaget blev tilpasset de opgaver, som Finansielle Stabilitet udførte på daværende tidspunkt, og som Finansielle Stabilitet forventes at udføre i fremtiden.

Det følger af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at lov om offentlighed i forvaltning-

gen og forvaltningsloven ikke finder anvendelse for Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber (herefter Finansiell Stabilitet). Det er begrundet i, at Finansiell Stabilitets aktiviteter er af operationel og kommerciel karakter, der består i at iværksætte og gennemføre de afviklingsforanstaltninger, der er nødvendige i forbindelse med en eventuel overtagelse af kontrollen af en nødlidende finansiell virksomhed.

Fra den 25. maj 2018 har Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) – herefter databeskyttelsesforordningen – fundet anvendelse. Databeskyttelsesforordningen indeholder bl.a. persondataretlige regler om oplysningspligt over for fysiske personer, når der behandles oplysninger om dem, og om fysiske personers indsigtsret heri.

I forbindelse med Finansiell Stabilitets aktiviteter, både i forberedelse og i forbindelse med krisehåndtering af en finansiell virksomhed samt ved en eventuel udbetalingsituation fra Garantiformuen, vil Finansiell Stabilitet komme i besiddelse af en lang række oplysninger, herunder fortrolige oplysninger om finansielle virksomheder og deres kunder. Oplysningerne er nødvendige for, at Finansiell Stabilitet kan forberede og gennemføre en krisehåndtering i en finansiell virksomhed samt for den efterfølgende afvikling. Oplysninger modtages dels fra virksomheden, der overtages, og dels fra Finanstilsynet, som har modtaget oplysningerne som led i sin tilsynsvirksomhed.

Af hensyn til selve formålet med Finansiell Stabilitets aktiviteter, herunder navnlig forberedelsen af en krisehåndtering, er det en nødvendig forudsætning, at der i videst muligt omfang er fortrolighed omkring disse oplysninger. Oplysninger om, at Finansiell Stabilitet forbereder en eventuel overtagelse af kontrollen med en finansiell virksomhed, kan endvidere være intern viden. En kunde i en finansiell virksomhed, som er under overtagelse, kan imidlertid med en indsigtsbegæring få indblik i, at kundens oplysninger behandles af Finansiell Stabilitet, hvilket er en indikation på en forestående overtagelse af kontrollen med virksomheden. Det strider imod hensynet til at opretholde fortrolighed, og dermed sikre de nødvendige forudsætninger for at håndtere et nødlidende institut, samt forhindre videregivelse af intern viden.

Finansiell Stabilitet var desuden før omdannelsen til selvstændig offentlig virksomhed ikke omfattet af arkivloven. Ved omdannelsen og vedtagelsen af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, blev der ikke taget stilling til arkivlovens anvendelse på Finansiell Stabilitet, og der er således ikke en eksplicit undtagelse fra arkivloven i det nuværende lovgrundlag, hvilket kan give anledning til usikkerhed om arkivlovens anvendelsesområde, for så vidt angår Finansiell Stabilitets aktiviteter.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Finansiell Stabilitet modtager i forbindelse med forberedelse og gennemførelsen af en krisehåndtering af en finansiell virksomhed en omfattende mængde oplysninger. Det er centralt for dette arbejde, at oplysningerne kan holdes fortrolige, da det vil være skadeligt, hvis en kunde i medfør af databeskyttelsesforordningen kan få adgang til oplysning om eller indsigt i, hvorvidt der er registreret oplysninger om den pågældende kunde i materiale indhentet fra en virksomhed, hvor der forberedes afvikling. Herigennem kan kunden blive gjort bekendt med, at der forberedes krisehåndtering af en virksomhed, hvilket kan påvirke den finansielle virksomheds situation, herunder skabe et "run" på virksomheden. Ved et "run" forstås, at en usædvanlig stor del af et pengeinstituts kunder som følge af f.eks. rygter om, at instituttet er nødlidende, hæver deres indestående i instituttet. I den situation vil der opstå risiko for, at instituttet, som følge af likviditetsproblemer – forårsaget eller yderligere øget af det rygteskabte "run" – bliver nødlidende.

Derudover vil et "run" kunne medføre en kreditorforskydning. De indskydere, der ikke hæver deres indlån i forbindelse med et "run", vil således risikere at skulle dække en større del af pengeinstituttets tab, og vil dermed risikere selv at lide et større tab.

Opfyldelse af databeskyttelsesforordningens regler om oplysningspligt over for registrerede fysiske personer samt opfyldelse af retten for registrerede fysiske personer til indsigt risikerer således at føre til en udhuling af formålet med, at Finansiell Stabilitets aktiviteter er undtaget fra aktindsigt i medfør af lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven.

I det omfang den finansielle virksomhed har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, vil der endvidere være tale om videregivelse af viden, der har betydning for værdiansættelsen af de værdipapirer, som den finansielle virksomhed har udstedt. Videregivelse heraf vil indebære, at modtagere af denne viden har mulighed for at handle på baggrund af viden, der ikke er tilgængelig for andre markedsdeltagere og dermed indebære en overtrædelse af forbuddet mod videregivelse og udnyttelse af intern viden i markedsmissbrugsforordningen.

Det skal bemærkes, at databeskyttelseslovens § 22 bl.a. indeholder hjemmel til, at oplysningspligten og indsigtsretten efter databeskyttelsesforordningen kan vige for hensynet til afgørende private og offentlige interesser. Bestemmelsen vil dog ikke være anvendelig i forhold til opretholdelse af fortrolighed om en forestående overtagelse og forhindring af videregivelse af intern viden. I forbindelse med behandling af en indsigtsanmodning vil alene det forhold, at der træffes afgørelse over for den registrerede i medfør af databeskyttel-

seslovens § 22 bekræfte, at kundens oplysninger behandles i Finansiell Stabilitet. Dette vil indikere en eventuel forestående overtagelse af kontrollen med virksomheden, og hensynet med undtagelsen vil således på dette tidspunkt være forspildt. For så vidt angår opfyldelse af oplysningspligten, gør de samme forhold sig gældende, såfremt en registreret retter henvendelse til Finansiell Stabilitet med anmodning om, at oplysningspligten opfyldes.

Samlet set vurderes undtagelsesmulighederne efter den eksisterende bestemmelse i databeskyttelseslovens § 22 således ikke tilstrækkelige.

Databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 5, litra b, indeholder desuden hjemmel til at undtage fra oplysningspligten i det omfang, forpligtelsen sandsynligvis vil gøre det umuligt eller i alvorlig grad vil hindre opfyldelsen af formålene med den pågældende behandling.

Hvis undtagelsesbestemmelsen i artikel 14, stk. 5, litra b, anvendes, skal den dataansvarlige, når behovet for fortrolighed er ophørt, opfylde sin oplysningspligt over for den registrerede. Oplysningspligten vil derfor kunne indtræde på et senere tidspunkt, hvis det viser sig, at hensynene bag en anvendelse af artikel 14, stk. 5 litra b, ikke længere foreligger.

Det bemærkes hertil, at Finansiell Stabilitet vil modtage oplysningerne, før den mulige krisehåndtering af en finansiel virksomhed eventuelt resulterer i, at Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med den pågældende virksomhed, og krisehåndteringen således kommer til offentlighedens kendskab. Finansiell Stabilitet vil således også modtage sådanne oplysninger, hvor behovet for krisehåndtering – eventuelt foreløbigt – afværger og udsættes, hvilket over en periode kan finde sted gentagne gange for den samme finansielle virksomhed. Det vil derfor i en række sager være yderst vanskeligt, om ikke umuligt, for Finansiell Stabilitet at vurdere, hvornår en eventuel krise er endeligt afværget, og behovet for fortrolighed er ophørt. Det vil på den baggrund ligeledes være yderst vanskeligt, om ikke umuligt, for Finansiell Stabilitet løbende at vurdere, om kravene til at anvende artikel 14, stk. 5 litra b, er opfyldt. Dette gør sig gældende uanset, om bestemmelsen givetvis vil kunne rumme behovet for en undtagelse fra oplysningsforpligtelsen i en række sager. Det vurderes dog, at bestemmelsen ikke vil være tilstrækkelig i forhold til opretholdelse af fortrolighed om en forestående overtagelse i alle tilfælde, og at undtagelsen derfor ikke er tilstrækkelig.

Databeskyttelsesforordningens artikel 23 giver mulighed for, at medlemsstaterne kan begrænse forordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigtret, når en sådan begrænsning respekterer det væsentligste indhold af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, og er en nødvendig

og forholdsmæssig foranstaltning af hensyn til bl.a. en medlemsstats generelle samfundsinteresser (artikel 23, stk. 1, litra e), kontrol-, tilsyns- eller reguleringsfunktioner (artikel 23, stk. 1, litra h), eller hensynet til fortrolige forretningsforhold (artikel 23, stk. 1, litra i), samt håndhævelse af civile retlige krav (artikel 23, stk. 1, litra j).

Henset til, at Finansiell Stabilitets aktiviteter er af operationel og kommerciel karakter med henblik på at iværksætte og gennemføre de afviklingsforanstaltninger, der er nødvendige i de konkrete tilfælde, er Finansiell Stabilitet undtaget fra den almindelige offentlige retlige regulering og dermed som udgangspunkt også af arkivlovens anvendelsesområde. For at undgå tvivl om arkivlovens anvendelsesområde foreslås det desuden præciseret, at arkivloven ikke gælder for Finansiell Stabilitet, på samme måde som øvrige sammenlignelige selvstændige offentlige virksomheder under Erhvervsministeriet.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at databeskyttelsesforordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigtret ikke finder anvendelse på Finansiell Stabilitets aktiviteter. Undtagelsen vil dog ikke gælde medarbejderforhold, da de under afsnit 2.10.2 nævnte hensyn, herunder hensynet til håndtering af fortrolige oplysninger i forbindelse med krisehåndtering i finansielle virksomheder, ikke vurderes at gøre sig gældende for oplysninger om medarbejdere ansat i Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber.

Det foreslås desuden at præcisere i Finansiell Stabilitets lovgrundlag, at Finansiell Stabilitet er undtaget fra arkivloven.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 41 og 42.

2.11. Ophævelse af lov om finansiel stabilitet

2.11.1. Gældende ret

Lov om finansiel stabilitet blev med lov nr. 334 af 31. marts 2015 i vidt omfang ophævet. Det skete som følge af gennemførelsen af BRRD og vedtagelsen af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Lov om finansiel stabilitet skulle fremadrettet kun gælde for den resterende afvikling af de allerede overtagne aktiviteter, som Finansiell Stabilitet havde overtaget under Bankpakken, Exitpakken og Konsolideringspakken samt afviklingen af de udestående individuelle garantier, som Finansiell Stabilitet havde udstedt under Kreditpakken med efterfølgende forlængelser.

Den gældende lov om finansiel stabilitet indeholder dog en-

kelte bestemmelser, der sikrer, at Finansiell Stabilitet kunne fortsætte afviklingen af de tilbageværende aktiviteter under loven, samtidig med at der ikke kunne overtages nye aktiviteter i medfør af loven.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den nuværende lov om finansiell stabilitet blev opretholdt efter implementeringen af BRRD, da den blev fundet nødvendig for aktiviteterne, som Finansiell Stabilitet tidligere havde overtaget i medfør af loven. Finansiell Stabilitet er nået videre i afviklingen af aktiviteterne, herunder er der ikke længere udstedelser med individuelle statsgarantier, ligesom Finansiell Stabilitet løbende og fortsat afvikler aktiviteter. De tilbageværende aktiviteter skal fortsat afvikles, men dette vurderes at kunne ske uændret, selv om der sker en ophævelse af lov om finansiell stabilitet kombineret med en samtidig videreførelse af enkelte relevante bestemmelser i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. En sådan ændring vil indebære en forenkling af Finansiell Stabilitets regelgrundlag.

2.11.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det at ophæve lov om finansiell stabilitet. Enkelte bestemmelser foreslås indsat i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder med henblik på at sikre, at de tilbageværende aktiviteter, som Finansiell Stabilitet har overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af lov om finansiell stabilitet, fortsat kan afvikles på uændret vis.

Med ophævelsen af lov om finansiell stabilitet er der således ikke tilset ændringer i håndteringen af afviklingen af de tilbageværende aktiviteter, som Finansiell Stabilitet har overtaget efter loven. Ophævelsen indebærer primært en forenkling af regelgrundlaget for Finansiell Stabilitet.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 43 og 44, og § 3.

2.12. Deltagere i et værdipapirafviklingssystem

2.12.1. Gældende ret

Ved en deltager i et værdipapirafviklingssystem forstås ifølge gældende ret et institut, en central modpart (CCP), et afregningsfirma, et clearinginstitut eller en systemoperatør. Det fremgår af § 3, nr. 26, i lov om kapitalmarkeder.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Som følge af BRRD II bliver finalitydirektivets definition

af en deltager i et værdipapirafviklingssystem udvidet til også at omfatte clearingmedlemmer af en central modpart (CCP). Det er for at sikre, at definitionen af en deltager er ens på tværs af kapitalmarkedsreguleringen. Definitionen af en deltager i den gældende lov om kapitalmarkeder bør på tilsvarende vis udvides for at sikre en direktivnær implementering. Finalitydirektivet indeholder regler for endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

2.12.3. Den foreslåede ordning

Definitionen af en deltager foreslås udvidet, så den udover at omfatte et institut, en central modpart (CCP), et afregningsfirma, et clearinginstitut eller en systemoperatør også vil omfatte clearingmedlemmer af en central modpart. På baggrund heraf ændres fodnoten til lov om kapitalmarkeder, så det fremgår, at loven også implementerer dele af BRRD II.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 1 og 2.

2.13. Specifikke likviditetskrav for systemiske likviditetsrisici

2.13.1. Gældende ret

Finanstilsynet kan for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I eller grupper af disse typer af virksomheder fastsætte specifikke likviditetskrav, der dels tager højde for likviditetsrisici i det enkelte institut eller grupper af institutter, og dels tager højde for systemiske likviditetsrisici, jf. §§ 152, 153 og 156 i lov om finansiell virksomhed. Systemiske likviditetsrisici er mere generelle risici, som truer integriteten af finansmarkederne og det finansielle system generelt.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Finanstilsynet har hidtil kunnet fastsætte specifikke likviditetskrav udelukkende baseret på systemiske likviditetsrisici i henhold til artikel 105, litra d, i CRD IV. Denne mulighed bortfalder med lovforslaget, idet artikel 105, litra d, udgår af CRD V. Specifikke likviditetskrav skal derfor fremadrettet alene være baseret på likviditetsrisici i det enkelte institut. Det betyder, at specifikke likviditetskrav for det enkelte institut skal fastsættes ud fra, hvordan risici påvirker den enkelte finansielle virksomhed. Systemiske risici kan således kun føre til specifikke likviditetskrav, hvis sådanne risici påvirker en finansiell virksomhed eller grupper af finansielle virksomheder individuelt.

I langt de fleste tilfælde, hvor integriteten af finansmarkederne er truet, er det imidlertid vurderingen, at grupper af

finansielle virksomheder vil være individuelt påvirket af disse systemiske likviditetsrisici. Ændringen vurderes derfor ikke at få væsentlig betydning for Finanstilsynets mulighed for at fastsætte specifikke likviditetskrav fremadrettet. Ændringerne vurderes heller ikke at have nogen betydning for de specifikke likviditetskrav, som Finanstilsynet har fastsat hidtil, og som fortsat vil være gældende.

2.13.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet derved skal have mulighed for at fastsætte specifikke likviditetskrav for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I eller grupper af disse typer af virksomheder udelukkende på baggrund af systemiske likviditetsrisici bortfalder.

2.14. Vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag

2.14.1. Gældende ret

Pengeinstitutter er underlagt krav om at opretholde et individuelt solvensbehov, jf. § 124, stk. 2-8, samt et kombineret kapitalbufferkrav, jf. § 125 a i lov om finansiel virksomhed.

Det individuelle solvensbehov består af kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a-c, og minimumskapitalkravet i artikel 93 i CRR samt et eventuelt tillæg til det relevante krav, såfremt instituttets risici ikke er tilstrækkelig dækket af dette krav.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med artikel 104 b i CRD V indføres et kapitalniveau over det individuelle solvensbehov, som betegnes ”vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag”. Dette vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag skal opgøres for og meddeles til hvert institut. De konsekvenser, der følger af et brud på det individuelle solvensbehov eller det kombinerede kapitalbufferkrav, finder ikke anvendelse ved brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag. Den kompetente myndighed skal dog efter CRD V overveje at fastsætte et højere individuelt solvenskrav ved gentagne eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag.

Det fremgår af artikel 104 b i CRD V, at den kompetente myndighed skal fastsætte det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag med baggrund i, at instituttets kapitalgrundlagsniveau skal være passende til at sikre, at instituttet kan absorbere potentielle tab, som følger af perioder med stress, der i styrke svarer til stressscenarier, der er identificeret i forbindelse med den tilsynsmæssige stresstest, der gennemføres mindst en gang årligt. Implementeringen er di-

rektivnær, under hensyntagen til at den veletablerede danske praksis for dialog med institutterne om kapitalforholdene opretholdes.

Finanstilsynet anvender i dag tilsynsmæssige stresstest til at vurdere institutternes robusthed over for et neutralt frem skrivningsscenario samt et hårdt stressscenario i form af et økonomisk tilbageslag. Stressniveauet i det hårde stressscenario er usandsynligt, men ikke utænkeligt. Resultaterne fra det hårde stressscenario vil med forslaget blive brugt til at fastsætte et passende niveau for det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag for det enkelte institut.

Der fastsættes i dag ikke et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag. Finanstilsynet overvåger dog allerede, at institutternes kapitalmålsætning sættes på et fornuftigt niveau, som sikrer, at institutterne ikke forventes at bryde med kapitalkravene i perioder med stress. Finanstilsynet indleder således også i dag en dialog med institutterne, hvis ikke institutternes kapitalmålsætning vurderes at være fastsat på et fornuftigt niveau. Der forventes ikke med ændringen at ske væsentlige ændringer i forhold til den nuværende tilsynspraksis.

2.14.3. Den foreslåede ordning

Med forslaget vil Finanstilsynet årligt fastsætte et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag for danske kreditinstitutter. For institutter, der lever op til deres kapitalmålsætning, og hvor denne er fastsat på et forsvarligt niveau, forventes der ikke fastsat et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, da der for disse institutter ikke vil være et behov.

Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag meddeles skriftligt til institutterne sammen med en forklaring på, hvordan det er fastsat. Finanstilsynet vil således fremlægge de enkelte komponenter i beregningen for det pågældende institut.

Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde det individuelle solvensbehov samt det kombinerede kapitalbufferkrav. Egentlig kernekapital, som opretholdes for at opfylde instituttets krav til nedskrivningsegne passiver, kan tælles med til opfyldelse af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag.

Ved gentagne eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag vil Finanstilsynet overveje, hvorvidt der er behov for at fastsætte et højere individuelt solvenskrav for instituttet.

2.15. Godkendelse af finansielle holdingvirksomheder

2.15.1. Gældende ret

Der stilles i dag ikke krav til, at finansielle holdingvirksomheder beliggende i Danmark skal godkendes af Finanstilsynet. Det samme gælder finansielle holdingvirksomheder beliggende i andre medlemsstater, hvor Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn for koncernen, hvori sådanne holdingvirksomheder indgår.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Finansielle holdingvirksomheder vil, som ejere af andre finansielle virksomheder, typisk have mange forskellige typer af finansielle aktiviteter og være underlagt mange dele af lovgivningen på det finansielle område. Der vil være risici på tværs af de enkelte virksomheder i den finansielle holdingvirksomheds koncern, som bør afdækkes og håndteres, hvis det viser sig nødvendigt.

Den finansielle holdingvirksomheds koncern er i dag underlagt tilsynskrav, men holdingvirksomheden kan ikke gøres direkte ansvarlig for manglende overholdelse af disse krav. Eftersom en finansiell virksomhed, der kontrolleres af sådanne holdingvirksomheder, ikke altid er i stand til at sikre overholdelse af kravene på konsolideret niveau i hele koncernen, vurderes det nødvendigt, at visse finansielle holdingvirksomheder omfattes af anvendelsesområdet for tilsynsbeføjelserne i henhold til lov om finansiell virksomhed og CRR.

Lovforslaget implementerer CRD V og medfører, at det sikres, at finansielle holdingvirksomheder overholder gældende regler på konsolideret niveau. Som følge heraf fastsættes en specifik godkendelsesprocedure og tilsynsbeføjelser over for visse finansielle holdingvirksomheder for at sikre, at de pågældende holdingvirksomheder kan gøres direkte ansvarlige for at sikre overholdelsen af konsoliderede tilsynskrav.

2.15.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås, at finansielle holdingvirksomheder beliggende i Danmark, som udgør den øverste modervirksomhed i koncernen inden for Danmarks grænser, som udgangspunkt skal godkendes af Finanstilsynet. Det samme gælder finansielle holdingvirksomheder beliggende i andre medlemsstater, hvor Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn for koncernen, hvori sådanne holdingvirksomheder indgår. Godkendelse kræver, at de finansielle holdingvirksomheder lever op til visse krav om koncernpolitikker, organisering og tilsynsmyndighedens mulighed for at føre tilsyn med den pågældende holdingvirksomhed på koncernniveau.

Det foreslås dog, at en finansiell holdingvirksomhed, der opfylder visse betingelser, ikke skal godkendes. Det gælder eksempelvis i forhold til en holdingvirksomhed, som alene er oprettet med det formål at besidde kapitalinteresser i virksomheder, og som desuden opfylder en række andre betingelser, der sikrer, at holdingvirksomhedens dattervirksomheder styres individuelt.

Desuden foreslås en række tilsynsbeføjelser, som Finanstilsynet kan gøre brug af, hvis den pågældende holdingvirksomhed ikke lever op til krav for godkendelse eller krav for at være undtaget for godkendelse. Det omfatter bl.a. muligheden for at give påbud i overensstemmelse med Finanstilsynets almindelige praksis eller begrænse virksomhedens mulighed for at foretage udlodninger til aktionærer m.v.

Det bemærkes, at finansielle holdingvirksomheder, der er fritaget for godkendelse, stadigvæk skal leve op til kapitalkrav på konsolideret niveau i overensstemmelse med konsolideringsreglerne i kapitel 12 i lov om finansiell virksomhed og første del i CRR.

De foreslåede ændringer er en direktivnær implementering af artikel 21a og 159a i CRD V.

2.16. SIFI-buffer

2.16.1. Gældende ret

Erhvervsministeren fastsætter i dag et bufferkrav til danske SIFIs, det såkaldte SIFI-bufferkrav. Det sker gennem fastsættelse af en systemisk buffer for disse institutter. SIFI-bufferen er i tråd med det fastsatte niveau i den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

Inden erhvervsministeren fastsætter en SIFI-buffer skal det Europæiske Systemiske Risikoråd (ESRB), Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Kommissionen og de kompetente og udpegede myndigheder i de eventuelt berørte medlemsstater underrettes en måned inden offentliggørelsen. En sådan underretning gør nærmere rede for:

- Den systemiske eller makroprudentielle risiko i medlemsstaten.
- Grundene til, at størrelsen af de systemiske eller makroprudentielle risici udgør en trussel mod det finansielle systems stabilitet på nationalt plan og begrundet SIFI-buffer-satsen.
- Begrundelsen for, at SIFI-bufferen anses for sandsynlig-

vis at være effektiv til at begrænse risikoen og stå i rimeligt forhold hertil.

d) En vurdering af SIFI-bufferens sandsynlige positive eller negative indvirkning på det indre marked på grundlag af de oplysninger, som medlemsstaten har til rådighed.

e) Begrundelsen for, at ingen af de eksisterende foranstaltninger i dette direktiv eller i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra artikel 458 og 459 i nævnte forordning, hver for sig eller i en kombination vil være tilstrækkelige til at imødegå den identificerede makroprudentielle eller systemiske risiko under hensyntagen til disse foranstaltningers relative effektivitet.

f) Den SIFI-buffersats, som medlemsstaten ønsker at stille krav om.

Såfremt SIFI-bufferen fastsættes til over 3 pct., afventes Kommissionens udtalelse på underretningen, inden SIFI-bufferen fastsættes til dette niveau. Hvis Kommissionens udtalelse ikke er i overensstemmelse med den fastsatte buffer, følger erhvervsministeren Kommissionens udtalelse eller redegør for grundene til, at ministeren ikke ønsker at følge udtalelsen.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

CRD IV indeholdt i artikel 131 en O-SII-buffer til fastsættelse af bufferkrav til systemisk vigtige finansielle institutter. O-SII er direktivets betegnelse for nationalt udpegede SIFler. Da O-SII-bufferen i CRD IV maksimalt kunne fastsættes til 2 pct. af instituttets samlede risikoesponeringer, kunne denne ikke rumme bufferniveauet til de mest systemiske danske institutter som fastsat i henhold til reglerne i Bankpakke 6, hvori det blev aftalt at fastsætte et SIFI-bufferkrav på op til 3 pct. for de mest systemiske danske institutter.

CRD V medfører ændringer af direktivets O-SII-buffer, så denne nu kan fastsættes på det niveau, som er fastsat for SIFler i henhold til Bankpakke 6. Formålet med lovforslaget er derfor at fastholde den nuværende danske tilgang til fastsættelse af SIFI-bufferkrav ved at indføre en separat SIFI-buffer, som kan fastsættes på niveauet for SIFI-bufferkravene i henhold til i Bankpakke 6. Det sker konkret ved at implementere en O-SII-buffer. Der foreslås således ikke at ændre på den eksisterende tilgang, da der alene lægges op til at ændre den hjemmel, som anvendes til fastsættelsen af bufferkravet til danske SIFler (fra den systemiske buffer til O-SII-bufferen).

CRD V medfører samtidig med ændringerne til O-SII-bufferen også ændringer af den systemiske buffer i artikel 133 og 134, så denne ikke længere kan anvendes til at fastsætte et SIFI-bufferkrav, da den systemiske buffer ikke længere kan

anvendes til afdækning af risici, som er omfattet af artikel 131.

2.16.3. Den foreslåede ordning

Forslaget medfører, at den danske SIFI-buffer fastsættes i en ny hjemmel, som implementerer CRD Vs O-SII-buffer. Det har ikke materiel betydning for fastsættelsen af SIFI-bufferen. SIFI-bufferen foreslås fortsat anvendt til at afdække risiciene ved SIFlers systemiskhed. Forslaget er udformet, så det både er i overensstemmelse med CRD V og Bankpakke 6.

Lovforslaget indebærer, at SIFler fortsat skal opfylde et krav om opretholdelse af en SIFI-buffer på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag. Det foreslås, at SIFI-bufferkravet skal bestå af en SIFI-buffersats multipliceret med instituttets samlede risikoesponering. Den anvendte SIFI-buffersats på hvert SIFI vil afhænge af kategoriseringen af det enkelte instituts systemiskhed. Det foreslås, at erhvervsministeren fastsætter SIFI-buffersatsen for de enkelte kategorier af systemiskhed. Det svarer til den nuværende tilgang.

Som følge af CRD V foreslås det, at hvor et institut både er underlagt en G-SIFI-buffer og en SIFI-buffer, finder kun den højeste af disse anvendelse. For nuværende er der ikke identificeret danske G-SIFler, hvorfor dette på nuværende tidspunkt ikke vil have betydning i praksis. Formålet med ændringen er at skabe overensstemmelse mellem lov om finansiell virksomhed og CRD V samt forberede den danske retstilstand på, at der måtte blive identificeret et G-SIFI i Danmark.

Der vil med forslaget ikke være nogen materiel forskel fra den nuværende praksis. Den eneste forskel består i, at hjemlen til at fastsætte den eksisterende SIFI-buffer ændres, og at notifikationsproceduren i forhold til de relevante EU-myndigheder reduceres.

Notifikationsproceduren reduceres, da notifikationen for den systemiske buffer er mere omfattende end for O-SII-bufferen. Notifikationen ved fastsættelsen af SIFI-bufferkravet skal således i dag, men ikke fremadrettet, indeholde følgende:

1. En nærmere redegørelse for den systemiske eller makroprudentielle risiko i medlemsstaten.
2. Baggrunden for, at størrelsen af disse risici udgør en trussel mod det finansielle systems stabilitet på nationalt plan.
3. En nærmere redegørelse for, hvorfor ingen af de eksisterende foranstaltninger i CRD IV eller i CRR, bortset fra artikel 458 og 459 i CRR, hver for sig eller i en kombination vil være tilstrækkelige til at imødegå den identificerede ma-

kroprudentielle eller systemiske risiko under hensyntagen til disse foranstaltningers relative effektivitet.

Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 125 a, stk. 5, for en nærmere gennemgang af notifikationsproceduren.

2.17. Systemisk buffer

2.17.1. Gældende ret

Den nuværende systemiske buffer er defineret i § 5, stk. 1, nr. 36, og den nærmere regulering fremgår af § 125 a, stk. 6, og § 125 h i lov om finansiel virksomhed. Den systemiske buffersats fastsættes af erhvervsministeren og anvendes på nuværende tidspunkt i Danmark kun for SIFler.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

CRD V indebærer, at den systemiske buffer ikke længere kan anvendes til at afdække risici, som er omfattet af artikel 131, som beskrevet i afsnit 2.16, i de almindelige bemærkninger. Dermed udelukker CRD V, at SIFI-buffere kan implementeres gennem den systemiske buffer, som det er tilfældet i Danmark i dag. Der er derfor behov for ændringer i forhold til tilgangen, hvis SIFI-buffere skal opretholdes. Desuden sker der en række præciseringer i direktivet, der skal sikre, at den systemiske buffer fastsættes ud fra hensynet om at forebygge og begrænse makroprudentielle eller systemiske risici, dvs. risici der vedrører integriteten af de finansielle markeder og økonomien generelt, og som går ud over risici for individuelle institutter.

Der vil blive udstedt en bekendtgørelse om den systemiske buffer, som nærmere specificerer den tekniske fastsættelse og opgørelse af den systemiske buffer for at forebygge og begrænse makroprudentielle eller systemiske risici. Bekendtgørelsen vil også nærmere specificere kravene til offentliggørelse af oplysninger om den systemiske buffer.

2.17.3. Den foreslåede ordning

Med forslaget vil den systemiske buffer blive begrænset til kun at kunne anvendes med det formål at forebygge og afdække langsigtede systemiske eller makroprudentielle risici. Forslaget om at indføre en selvstændig SIFI-buffer medfører, at risici relateret særligt til SIFler og G-SIFler vil blive afdækket særskilt af de dertil indrettede buffere.

Det foreslås, at den systemiske buffer er kumulativ med et instituts SIFI-buffer og G-SIFI-buffer i det omfang, at disse finder anvendelse. I Danmark betyder det i praksis,

at et institut kan være underlagt både en SIFI-buffer og en systemisk buffer.

Erhvervsministeren har beføjelse til at anerkende en eller flere systemiske buffersats fastsat i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område for så vidt gælder danske virksomheders eksponeringer i det pågældende land.

Hvis den anerkendte buffersats fastsat i et andet land og en systemisk buffersats fastsat i Danmark omfatter den samme risiko eller en risiko, der sidestilles hermed, finder den højeste af disse buffersatsers anvendelse i forbindelse med opgørelsen af den systemiske buffer.

Hvis den anerkendte buffersats fastsat i et andet land forebygger og begrænser andre risici end de risici, der er omfattet af en dansk systemisk buffersats, skal erhvervsministeren træffe afgørelse om, hvorvidt den udenlandske anerkendte systemiske buffersats og den danske systemiske buffersats er kumulative. Ministerens beslutning i forhold til fastsættelse af den systemiske buffersats samt ovenstående afgørelse kan baseres på en henstilling fra Det Systemiske Risikoråd. Henstillinger fra Det Systemiske Risikoråd kan medføre ændringer til systemiske buffersatsers umiddelbart efter, at ministeren modtager dem fra rådet.

Ændringerne vil blive fastsat i en bekendtgørelse, hvor den systemiske buffer vil blive nærmere defineret. Bekendtgørelsen vil fastlægge nærmere regler for beregningen af den systemiske buffer samt uddybe de undergrupper af eksponeringer, som den systemiske buffer kan finde anvendelse på. Bekendtgørelsen vil derudover fastlægge nærmere regler for offentliggørelse af oplysninger om den systemiske buffer.

2.18. Brud på det kombinerede kapitalbufferkrav samt gearingsgradbufferkravet

2.18.1. Gældende ret

Det kombinerede kapitalbufferkrav, som er reguleret i § 125 a, består af kapitalbevaringsbufferen, jf. § 125 a, stk. 3, den virksomhedsspecifikke kontracykliske kapitalbuffer, jf. § 125 a, stk. 4, en systemisk buffer, jf. § 125 a, stk. 6, og en G-SIFI-buffer, jf. § 125 a, stk. 6, såfremt det pågældende institut er et G-SIFI. Kapitalbevaringsbufferen er fastsat til 2,5 pct. af de risikovægtede eksponeringer. Den kontracykliske buffer fastsættes kvartalsvis af erhvervsministeren under hensyntagen til diverse variable, som er relevante for at adressere cykliske risici, for eksempel kreditudviklingen, overdreven udlånsvækst og særlige forhold i den nationale økonomi. Den kontracykliske buffersats kan bl.a. fastsættes

efter henstilling fra Det Systemiske Risikoråd. Den systemiske buffer fastsættes ligeledes af erhvervsministeren på baggrund af systemiske risici. G-SIFI-buffersatserne fastsættes af erhvervsministeren for de institutter, der er udpeget som globale SIFier (G-SIFier), jf. § 125 g.

Ved brud på det kombinerede kapitalbufferkrav skal instituttet udregne sit maksimale udlodningsbeløb og straks underrette Finanstilsynet om bruddet. Indtil det maksimale udlodningsbeløb er udregnet, er der en række handlinger, som ikke er tilladte. Det maksimale udlodningsbeløb udregnes ud fra instituttets overskud multipliceret med en faktor mellem 0 og 1. Faktorens størrelse afhænger af størrelsen på instituttets overdækning til kravene i artikel 92, stk. 1, litra c, i CRR II.

Gearingsgradbufferkravet for G-SIFier er fastsat i artikel 92, stk. 1a, i CRR II. Gearingsgradbufferkravet gælder kun for G-SIFier og er fastsat som halvdelen af instituttets G-SIFI-buffersats. Gearingsgradbufferen skal opfyldes med kapital ud over den kapital, som bruges til at opfylde gearingsgradkravet på 3 pct. i artikel 92, stk. 1, litra d, i CRR II, samt et eventuelt tillæg til gearingsgradkravet fastsat for at tage højde for risikoen for overdreven gearing i henhold til § 124 i lov om finansiel virksomhed.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Baggrunden for forslaget er at implementere dele af artikel 128 og dele af artikel 141a i CRD V. CRD V medfører ændringer til udregningen af det maksimale udlodningsbeløb, som indebærer, at det vil være overdækningen til det individuelle solvensbehov, der tages udgangspunkt i ved udregningen. Det har i dansk ret indtil videre været overdækningen til kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra c, i CRR, som udregningen af det maksimale udlodningsbeløb har taget udgangspunkt i. Kapitalgrundlagskravet er et kapitalkrav på 8 pct. af de risikovægtede aktiver, som alle danske institutter er underlagt.

Med CRD V indføres bestemmelser, som medfører, at brud på gearingsgradbufferkravet for G-SIFier, som defineret i artikel 92, stk. 1a, i CRR II, sidestilles med brud på det kombinerede kapitalbufferkrav, så konsekvenserne for brud på gearingsgradbufferkravet svarer til brud på det kombinerede kapitalbufferkrav.

Der er for nuværende ikke identificeret danske institutter, som er G-SIFier. Forslaget er en direktivnær implementering af CRD V.

2.18.3. Den foreslåede ordning

Forslaget definerer, hvornår et institut ikke opfylder det

kombinerede kapitalbufferkrav. Definitionen af hvornår et institut ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav følger den hidtidige danske praksis på området.

Forslaget definerer også, hvornår et G-SIFI ikke opfylder gearingsgradbufferkravet. Instituttet som bryder med gearingsgradbufferkravet vil blive omfattet af de retsvirkninger, der for nuværende gælder et institut, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav.

Forslaget indebærer desuden, at hjemlen til bekendtgørelsen af nr. 1349 af 12. december 2014 om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder, ændres. Bekendtgørelsen vil blive tilrettet for at indføre den reviderede opgørelse af det maksimale udlodningsbeløb, som fremadrettet vil blive beregnet med udgangspunkt i overdækningen til det individuelle solvensbehov. Det vil medføre, at der vil være situationer, hvor et institut ikke er underlagt det maksimale udlodningsbeløb ved brud på det kombinerede kapitalbufferkrav under gældende lovgivning, men som med forslaget vil være underlagt det maksimale udlodningsbeløb. Det kan eksempelvis være en situation, hvor et institut bryder med det kombinerede kapitalbufferkrav, men hvor instituttets overdækning i form af egentlig kernekapital i forhold til kapitalgrundlagskravet er højere end det kombinerede kapitalbufferkrav. I dette tilfælde vil instituttet ikke være omfattet af et maksimalt udlodningsbeløb under den gældende lovgivning men vil være det fremadrettet.

I bekendtgørelsen om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet fastlægge de nærmere regler for det gearingsrelaterede maksimale udlodningsbeløb. Det gearingsrelaterede maksimale udlodningsbeløb finder anvendelse for institutter, som bryder med gearingsgradbufferkravet. Gearingsgradbufferkravet gælder kun for G-SIFier. Der er for nuværende ikke identificeret G-SIFier i Danmark.

Forslaget kodificerer endvidere den gældende praksis om, at det kombinerede kapitalbufferkrav skal opfyldes med egentlig kernekapital, der ikke er anvendt til opfyldelse af andre risikobaserede kapitalkrav, jf. § 3, stk. 2, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 1587 af 3. december 2015 om kapital til opfyldelse af det individuelle solvenstillæg for pengeinstitutter og realkreditinstitutter. Formålet hermed er at sikre udtrykkelig overensstemmelse med CRD V. Dette indebærer ingen ændring af den gældende materielle retstilstand.

2.19. Ledelsesregler

2.19.1. Gældende ret

I lov om finansiel virksomhed er der krav om, at et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed skal være egnede og hæderlige (fit and proper) til at varetage hvervet eller stillingen i virksomheden. Kravet følger af § 64 i lov om finansiel virksomhed. Tilsvarende krav gælder for en ansat, der er identificeret som nøgleperson i et G-SIFI, et SIFI, et gruppe 1-forsikringsselskab eller et pengeinstitut i medfør af § 64 c, stk. 4, og § 64 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed og en nøgleperson i et G-SIFI, et SIFI, et gruppe 1-forsikringsselskab eller et pengeinstitut skal i forbindelse med sin indtræden i hvervet eller stillingen meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der har indflydelse på Finanstilsynets egnetheds- og hæderlighedsvurdering af vedkommende samt efterfølgende oplyse, hvis forholdene skulle ændre sig.

Lever et medlem af bestyrelsen eller direktionen ikke længere op til hæderlighedskravene i § 64, stk. 1, nr. 2-6, i lov om finansiel virksomhed, kan Finanstilsynet påbyde bestyrelsesmedlemmet at nedlægge sit hverv eller påbyde den finansielle virksomhed at afsætte et medlem af direktionen. Tilsvarende gælder for en ansat, der er identificeret som nøgleperson i et G-SIFI, et SIFI, et gruppe 1-forsikringsselskab eller et pengeinstitut. Finanstilsynet kan ikke efter de gældende regler påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv eller påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller en nøgleperson, hvis vedkommende ikke længere vurderes at leve op til kravene om egnethed.

De gældende egnetheds- og hæderlighedskrav finder ikke anvendelse for blandede holdingvirksomheder. De gældende regler giver endvidere ikke Finanstilsynet mulighed for at påbyde en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem i en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at nedlægge sit hverv, hvis vedkommende ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Bestyrelsen i en finansiel virksomhed skal sikre sig, at den til enhver tid kollektivt er i besiddelse af tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Kravet om bestyrelsens kollektive egnethed følger af § 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det foreslås i overensstemmelse med artikel 91, stk. 1, i CRD V, at anvendelsesområdet for egnetheds- og hæderlighedskravene samt oplysningskravet i § 64, stk. 1 og 2, i

lov om finansiel virksomhed, udvides til at omfatte blandede holdingvirksomheder.

Med CRD V præciseres, at det er den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den blandede holdingvirksomhed, der har hovedansvaret for at sikre, at medlemmerne af ledelsesorganet til enhver tid har et tilstrækkeligt godt omdømme og besidder tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at varetage deres opgaver, jf. artikel 91, stk. 1, i CRD V.

Med henblik på at præcisere de finansielle virksomheders ansvar ved vurderingen af et ledelsesmedlems og nøglepersoners egnethed og hæderlighed foreslås, at den finansielle virksomhed skal påse overholdelsen af kravene om egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det enkelte ledelsesmedlem eller den enkelte nøgleperson fritages ikke for ansvar for overholdelse af egnetheds- og hæderlighedskravene.

Det foreslås endvidere, at kravet om at påse overholdelsen af egnetheds- og hæderlighedskravene finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslås endvidere i overensstemmelse med artikel 91, stk. 1, i CRD V, at anvendelsesområdet for egnetheds- og hæderlighedskravene samt oplysningskravet i § 64, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed udvides til også at omfatte blandede holdingvirksomheder.

Efter gældende ret har Finanstilsynet ikke hjemmel til at afsætte et ledelsesmedlem eller en nøgleperson, fordi vedkommende ikke opfylder egnethedskravene, jf. § 64, stk. 1, nr. 1. Artikel 91, stk. 1, i CRD V, skelner ikke mellem forholdene nævnt i § 64, stk. 1, nr. 1, og forholdene nævnt i stk. 1, nr. 2-6, men foreskriver, at Finanstilsynet skal kunne gribe ind over for et ledelsesmedlem ved manglende overholdelse af kravene til egnethed og hæderlighed som helhed. Det foreslås at tilpasse den danske bestemmelse i overensstemmelse hermed.

Med henblik på at samle de individuelle og kollektive egnetheds og hæderlighedskrav foreslås det at flytte kravet om bestyrelsens kollektive egnethed i § 70, stk. 4, til en ny § 64 e. Samtidig foreslås det at fastsætte nærmere minimumskrav til, hvad der anses for nødvendig erfaring i større kreditinstitutter.

2.19.3. Den foreslåede ordning

Anvendelsesområdet for § 64 foreslås udvidet til at omfatte blandede holdingvirksomheder.

Med lovforslaget præciseres det, at den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, den blandede holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden har ansvaret for at påse, at medlemmer af virksomhedens bestyrelse og direktion samt nøglepersoner opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Forpligtelsen gælder både ved medlemmets indtræden i bestyrelsen, direktionen og nøglepersonens tiltræden og i den periode, hvor den pågældende varetager hvervet eller stillingen.

Det foreslås, at Finanstilsynets mulighed for at påbyde en virksomhed at afsætte et direktionsmedlem og Finanstilsynets mulighed for at påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv udvides, så Finanstilsynet fremover også kan påbyde en blandet holdingvirksomhed, en finansiell holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed at afsætte et direktionsmedlem eller påbyde et bestyrelsesmedlem i disse virksomheder at nedlægge sit hverv, hvis medlemmet ikke opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene.

Med lovforslaget udvides Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv og påbyde en virksomhed at afsætte en direktør eller en nøgleperson til også at omfatte situationer, hvor vedkommende ikke længere vurderes at opfylde kravet om tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring (egnhed), jf. § 64, stk. 1, nr. 1.

Det foreslås endvidere, at det præciseres, at der i vurderingen af bestyrelsens kollektive egnethed skal lægges vægt på, at bestyrelsen samlet set besidder en bred sammensætning af erfaring. Det foreslås endvidere, at der fastsættes nærmere minimumskrav til, hvad der må anses som nødvendig erfaring i større kreditinstitutter.

2.20. Aflønningsregler

2.20.1. Gældende ret

Lov om finansiell virksomhed indeholder regler om aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil (såkaldte ”væsentlige risikotagere”). De gældende aflønningsregler er en implementering af aflønningsreglerne i CRD IV. Aflønningsreglerne er endvidere en udmøntning af den politiske aftale om forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor af 31. august 2010 mellem den daværende regering (Venstre og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Liberal Alliance og den politiske aftale

om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SI-FI) samt den politiske aftale om aflønning i Bankpakke 6.

De gældende aflønningsregler indeholder krav om, at pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab, et investeringsforvaltningselskab og en finansiell holdingvirksomhed skal have en lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring jf. § 77 d, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

De gældende aflønningsregler stiller krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal sikre, at virksomhedens lønpolitik og de specifikke aflønningskrav i den finansielle regulering efterleves af kreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansieringsinstitutter og investeringselskaber inden for samme koncern. Sådanne virksomheder er desuden forpligtede til at sikre, at de ansatte inden for koncernen, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil, udpeges som væsentlige risikotagere. Dette følger af § 77 g, stk. 1 og 3, i lov om finansiell virksomhed.

Aflønningsreglerne indeholder begrænsninger for virksomhedens tildeling af variabel løn til medlemmer af virksomhedens bestyrelse og direktion samt væsentlige risikotagere. En af disse begrænsninger består i, at en del af den variable løn på tidspunktet for beregningen skal bestå af en balance af aktielignende instrumenter (instrumentkrav). Hvis der er tale om en virksomhed, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked, kan den variable løndel bestå af tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed. En anden begrænsning for virksomhedens udbetaling af variabel løn indebærer, at udbetalingen af den variable løn skal ske over en periode på mindst 3 år, og for medlemmer af bestyrelsen eller direktionen mindst 4 år (udskyldelseskrav). Instrumentkravet og udskyldelseskravet følger af § 77 a, stk. 1, nr. 4 og 5, i lov om finansiell virksomhed.

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Ændringerne i CRD V implementeres i overensstemmelse med hensynene bag de politiske aftaler på aflønningsområdet. På baggrund heraf er artikel 94, stk. 3, litra a, i CRD V ikke implementeret, hvorfor mindre virksomheder ikke undtages fra udbetalingsbegrænsningerne i forhold til variabel løn.

Det præciseres med CRD V, at virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral for at sikre, at lønpolitikken baseres på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi, uanset den ansattes køn, jf. artikel 74, stk. 1, og artikel 92, stk. 2, litra a, i CRD V. Dette fremgår i dag ikke eksplicit af direktivet eller de danske aflønningsregler på den finansielle

område. Det foreslås at affatte aflønningsreglerne i overensstemmelse med direktivet.

Det følger af artikel 109 i CRD V, at virksomheder omfattet af direktivet skal sikre, at virksomhedens datterselskaber, inklusive de af virksomhedens datterselskaber, der ikke selv er omfattet af direktivet, opfylder de i direktivet fastsatte forpligtelser på aflønningsområdet. Det foreslås at anvende bemyndigelsen i § 77 h, stk. 4, til at fastsætte nærmere krav om efterlevelsen af aflønningsreglerne på koncernniveau. Koncernreglerne på aflønningsområdet implementeres således i bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, finansielle holdingvirksomheder og investeringsforeninger. Den nuværende koncernregel i § 77 g, stk. 1, foreslås derfor ophævet.

Ifølge det gældende instrumentkrav i aflønningsreglerne skal mindst 50 pct. af den variable løndel til virksomhedens ledelse og væsentlige risikotagere bestå af aktier, tilsvarende ejerandele afhængigt af virksomhedens juridiske struktur, aktiebaserede instrumenter eller, hvis der er tale om en virksomhed, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked, af tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed.

Europa-Kommissionen konstaterede i sin rapport vedrørende bestemmelserne om aflønning i kreditinstitutter og investeringselskaber af 28. juli 2016, at anvendelsen af aktier kan pålægge virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, betydelige administrative byrder og omkostninger. Samtidig kan der opnås tilsynsmæssige fordele ved at tillade virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, at anvende tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed, forudsat at instrumenterne følger virksomhedens værdi tæt. Det følger således af artikel 94, stk. 1, litra l, nr. i), i CRD V, at muligheden for at benytte sig af tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed ikke længere skal begrænses til virksomheder, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked. Det foreslås derfor at udvide muligheden for at anvende denne type instrumenter, således at virksomheder med kapitalandele optaget til handel på et reguleret marked også kan benytte sådanne instrumenter.

Udbetalingen af en væsentlig del af den variable løn til væsentlige risikotagere skal udskydes i mindst 4-5 år. For medlemmer af bestyrelse og direktion bør udskydelsesperioden som minimum udgøre 5 år, jf. artikel 94, stk. 1, litra m, i CRD V. Som følge af den politiske aftale om aflønning fra 2010 er den gældende udskydelsesperiode differentieret for så vidt angår væsentlige risikotagere og medlemmer af ledelsen, så udskydelsesperioden for væsentlige risikotagere er 3 år, og udskydelsesperioden for ledelsesmedlemmer er 4 år. Det foreslås, at der ikke ændres på differentieringen

mellem ledelsen og væsentlige risikotagere, således at der opretholdes ét års forskel på udskydelseskravene. Udskydelsesperioden vil dermed blive 4 år for væsentlige risikotagere og 5 år for medlemmer af bestyrelse og direktion.

2.20.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, får mulighed for at anvende aktiebaserede instrumenter til at opfylde aflønningsreglernes instrumentkrav på tilsvarende måde som virksomheder, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked. Det vil medføre, at virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, fremover kan anvende andre former for instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed, men som svarer til de instrumenter, der i øvrigt er nævnt i § 77 a, stk. 1, nr. 4, 1. pkt.

Med lovforslaget foreslås det endvidere at forlænge udskydelsesperioden for andre væsentlige risikotagere til mindst 4 år, og udskydelsesperioden for medlemmer af bestyrelsen og direktionen til mindst 5 år med påbegyndelse fra beregningstidspunktet.

Det foreslås også at stille eksplicit krav om, at pengeinstitutters, realkreditinstitutters og fondsmæglerselskaber Is lønpolitik skal være kønsneutral med henblik på at sikre lige løn for arbejde af samme art eller arbejde af samme værdi.

Med lovforslaget foreslås det at ophæve § 77 g, stk. 1, og at koncernreglerne i stedet fremover samles i bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, finansielle holdingvirksomheder og investeringsforeninger.

2.21. Krav om effektiv virksomhedsstyring i tilladelsesprocessen

2.21.1. Gældende ret

Virksomheder, der ønsker at opnå en pengeinstituttilladelse, skal ansøge Finanstilsynet herom. Efter gældende ret stilles en række krav til, hvilke oplysninger Finanstilsynet har brug for til en vurdering af, om virksomheden skal have tilladelse. Der stilles bl.a. specifikke kapitalkrav, ledelsesmæssige krav samt egnethed- og hæderlighedskrav til bestyrelse og direktion. Det fremgår af den gældende § 14 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet giver tilladelse, når de oplistede betingelser er opfyldt.

Finanstilsynet påser, som en del af kravene i § 14, på bag-

grund af en konkret vurdering, at ansøgerens forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige. Det betyder, at Finanstilsynet sikrer, at ansøgeren har forsvarlige forretningsgange, herunder at forretningsgange for alle væsentlige områder er tilpasset ansøgerens aktiviteter. Det kan eksempelvis være områder vedrørende kreditstyring, herunder kreditpolitik m.v., forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering, likviditet, operationel risiko, compliance- og risikostyring, god skik og it-sikkerhed. Finanstilsynet foretager en konkret vurdering af, om ansøgerens forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige i forhold til at kunne drive pengeinstitutvirksomhed.

Finanstilsynet lægger bl.a. vægt på holdbarheden af ansøgerens foreslåede forretningsmodel, samt at der er overensstemmelse mellem ansøgerens politikker, f.eks. kreditpolitik og forretningsmodel. Derudover er det væsentligt, at ansøgeren er i besiddelse af tilstrækkelige og kompetente ressourcer, der er tilpasset de aktiviteter, ansøgeren ønsker at tilbyde.

2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af gældende ret, at ansøgers forretningsgange og administrative forhold skal være forsvarlige før Finanstilsynet giver tilladelse til at drive pengeinstitut. Kravene i § 14 sikrer, at Finanstilsynet har de nødvendige oplysninger til brug for vurderingen af, om betingelserne for tilladelse er opfyldte. Bestemmelsen har desuden til formål at give Finanstilsynet en indsigt i ansøgerens organisatoriske struktur samt at sidestille krav, der stilles til institutter, der allerede er idriftsat med krav, der stilles ved stiftelsen. På den måde minimeres forskellene i kravene til virksomhedsstyringen, der stilles til pengeinstituttet på stiftelsestidspunktet, og de krav der stilles til et pengeinstitut, der har fået tilladelse og er i drift.

Implementering af reglerne i artikel 10 i CRD V medvirker til at sikre, at der stilles samme krav til ansøgere om pengeinstitutstilladelse i Danmark, såvel som i de øvrige medlemslande i EU.

Erhvervsministeriet ønsker at medvirke til at sikre ensartede vilkår for virksomheder, der ønsker en pengeinstitutstilladelse på tværs af EU.

2.21.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at tilføje en henvisning til § 71 i § 14, stk. 1, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed, hvilket sikrer en direktivnær gennemførelse ved implementering af artikel 10, stk. 1, i CRD V. Med den nye ordlyd vil bestemmelsen medføre, at ansøgere fremover, ud over de gældende krav, skal kunne dokumentere, at de har effektive former for virksomhedsstyring, som er nærmere defineret i § 71, nr. 1-9, før Finanstilsynet giver tilladelse.

Det foreslås at udvide kravene til, hvilke betingelser en ansøger om tilladelse til at drive pengeinstitut skal opfylde, så det fremover vil være muligt for Finanstilsynet ikke at give tilladelse, hvis ansøgerens virksomhedsstyring, i henhold til § 71 i lov om finansiel virksomhed, ikke er forsvarlig.

Det indebærer, at en ansøger fremover bl.a. skal have en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling. Derudover skal ansøgeren have skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder, effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som virksomheden er eller kan blive udsat for, samt nødvendige ressourcer, fyldestgørende interne kontrolprocedurer og god administrativ og regnskabsmæssig praksis.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 13.

2.22. Mellemliggende moderselskab i EU

2.22.1. Gældende ret

Der findes ikke i de gældende regler et krav om mellemliggende moderselskaber i EU i de tilfælde, hvor moderselskabet er beliggende i et tredjeland. Et moderselskab vil derfor efter de gældende regler kunne være beliggende i et tredjeland, selv om det via datterselskaber m.v. har en væsentlig tilstedeværelse i EU. Det indebærer, at afviklingsmyndighederne inden for EU hver især vil have kontakt med myndighederne i tredjelandet, hvor moderselskabet er beliggende, om afviklingsstrategi- og planlægning. Det vil i en række tilfælde stille barrierer i vejen for afvikling, og dermed vanskeliggøre en effektiv krisehåndtering af selskaberne.

I dag er der således ikke krav om, at der skal være etableret et mellemliggende moderselskab inden for EU. I dag kan moderselskabet være beliggende uden for EU, dvs. i et tredjeland. Der kan derfor være situationer, hvor afviklingsplanlægningen vil foregå individuelt i de pågældende lande og ud fra forskellige afviklingsstrategier, selvom afvikling af et datterselskab påvirker de resterende selskaber i koncernen. Hertil kommer, at koncernafvikling vil skulle ske med moderselskabets myndigheder i tredjelandet, hvilket typisk vil være underlagt et andet afviklingsregime end i EU.

2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med forslaget er at forbedre afviklingsmulighederne, herunder mulighederne for at gennemføre en koncernaf-

vikling for institutter, der er beliggende i EU. Det sikres med forslaget, at institutterne kan håndteres på en effektiv måde i tilfælde af afvikling. Fremover vil afviklingsmyndighederne alene have et selskab at henvende sig til ved gennemførelse af afviklingsforanstaltninger i den del af koncernen, der ligger i EU. Der opnås derved en klar ansvarsfordeling i forbindelse med håndtering af en eventuel afviklingssituation. Det vil desuden smidiggøre afviklingsprocessen for institutter af tredjelandskoncerner, idet et fælles mellemliggende moderselskab beliggende i EU vil blive omfattet af de gældende regler om afviklingsplaner, genopretning m.v.

Forslaget indeholder krav om etablering af et mellemliggende moderselskab i EU. Kravet gælder for institutter, der er en del af en koncern, hvor moderselskabet er hjemmehørende i et tredjeland, og alene såfremt koncernen har væsentlig indflydelse på EU's finansielle marked.

Der er behov for at indføre krav om ét fælles mellemliggende moderselskab beliggende i EU, således at en fælles indgangsvinkel for afviklingsmyndigheder etableres og afviklingsplanlægning muliggøres.

Der foreslås en minimumsgrænse for bestemmelsens anvendelse, da det er hensigten, at ikke alle institutter, uanset størrelse skal være omfattet, når blot de indgår i en tredjelandskoncern. Hensynet bag bestemmelsen er at lette en eventuel afvikling af institutter af en vis volumen, som f.eks. kan have selskaber i flere forskellige medlemslande. Forslagets krav om ét fælles mellemliggende moderselskab inden for EU vil medføre én indgangsvinkel for myndighederne ved afvikling.

Finanstilsynet kan under visse betingelser tillade etablering af to mellemliggende moderselskaber i EU. Det skyldes, at der kan være tilfælde, hvor afviklingen vil være mindre effektiv med ét fælles mellemliggende moderselskab, eller at kravet om ét mellemliggende moderselskab er uforeneligt med andre regler, som institutterne er underlagt. Desuden kan undtagelsen finde anvendelse, hvis institutterne er pålagt adskillelse af aktiviteter af tilsynsmyndighederne i tredjelandet.

2.22.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at tilføje et nyt afsnit til kapitel 12 om mellemliggende moderselskab i EU efter § 175 e i lov om finansiel virksomhed. § 175 f indeholder kravene til, hvilke institutter der skal etablere ét fælles mellemliggende moderselskab i EU. Bestemmelsen indeholder desuden mulighed for under visse omstændigheder at tillade to mellemliggende moderselskaber. Forslaget oplister endvidere, hvilke virksomhedstyper, der kan etableres som et fælles mellemliggende moderselskab.

Bestemmelsen stiller ikke krav om, at det fælles mellemliggende moderselskab etableres i Danmark, og det vil derfor være tilstrækkeligt, at det mellemliggende moderselskab er beliggende i et andet medlemsland inden for EU. Der er endvidere ikke krav om etablering af et nyt selskab, når der udpeges et fælles mellemliggende moderselskab. Det fælles mellemliggende moderselskab skal som udgangspunkt være et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et finansielt holdingselskab, der er godkendt hertil eller et blandet finansielt holdingselskab. Der kan således være tale om et eksisterende pengeinstitut, finansielt holdingselskab m.v. Definitionen heraf følger den sædvanlige definition i § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed. Et investeringsselskab kan udpeges som mellemliggende moderselskab i tilfælde, hvor ingen af de omfattede institutter har tilladelse som pengeinstitut. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor det alene er institutter, der har tilladelse som investeringsselskaber, som er beliggende inden for EU.

Der foreslås en minimumsgrænse for, hvornår der skal etableres et mellemliggende moderselskab i EU. Med minimumsgrænsen omfattes alene koncerner med aktiver for en samlet værdi på 40 mia. euro eller mere. Aktiverne værdi opgøres på baggrund af alle datterselskaber og tredjelandsfilialer med tilladelse inden for EU. Forslaget indfører således en pligt for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I til at udpege ét fælles mellemliggende moderselskab, såfremt den samlede koncern i EU er over minimumsgrænsen.

Forslaget indeholder desuden en overgangsbestemmelse, hvorefter institutter, der var omfattet af § 175 f den 27. juni 2019, dvs. havde en samlet værdi af aktiver på 40 mia. euro denne dato i EU, skal have udpeget et mellemliggende moderselskab inden for EU senest den 30. december 2023. Dette finder tilsvarende anvendelse, hvor Finanstilsynet har tilladt to mellemliggende moderselskaber inden for EU.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 52 og § 5, stk. 10.

2.23. Finanstilsynets pligt til at udarbejde redegørelse, hvis staten har lidt tab i forbindelse med ophør af en finansiel virksomhed

2.23.1. Gældende ret

Det følger af gældende ret, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse i de tilfælde, hvor Finansiell Stabilitet har medvirket ved overdragelse af virksomheden i henhold til §§ 7 og 8 i lov om finansiel stabilitet, eller staten har lidt tab på en individuel statsgaranti stillet i henhold til lov om finansiel stabilitet, jf. § 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed. §§ 7 og 8 i lov om finansiel stabilitet omfattede

kun pengeinstitutter, som var omfattet af den generelle statsgaranti, og afvikling i disse situationer var således forbundet med en risiko for tab for staten.

Finanstilsynet er i dag forpligtet til at udarbejde en redegørelse i tilfælde, hvor en finansiel virksomhed er ophørt, og et af tre forhold er indtruffet i forbindelse med eller i en kortere periode forud for virksomhedens ophør: 1) Finansiel Stabilitet har medvirket ved overdragelse af virksomheden i henhold til lov om finansiel stabilitet, eller staten har lidt tab på en individuel statsgaranti stillet i henhold til lov om finansiel stabilitet, 2) staten har lidt tab på kapital indskudt i virksomheden i medfør af lov om kapitalindskud i kreditinstitutter eller på ejerbeviser, som staten har erhvervet som led i konverteringen af sådan kapital, eller 3) staten i øvrigt har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for virksomheden, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af virksomheden.

2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det overordnede formål med Finanstilsynets pligt til at udarbejde en redegørelse i de i § 352 a nævnte situationer er at sikre offentlighed omkring Finanstilsynets tilsyn med en virksomhed, hvor staten har lidt tab som følge af virksomhedens ophør og derigennem skabe åbenhed omkring de forhold, der har ført til, at virksomheden har måtte krisehåndteres. Forpligtelsen til at udarbejde en redegørelse blev indført under finanskrisen, hvor afvikling af en virksomhed gennem Finansiel Stabilitet skete under den generelle statsgaranti og dermed i sidste ende for statens regning og risiko. Det blev derfor fundet rimeligt, at der var en øget gennemsigtighed af, hvad forholdene havde været op til, at et institut blev afviklet ved Finansiel Stabilitets medvirken.

Det følger af § 352 a, at hvis en afvikling af et nødlidende institut skete ved en udelukkende privat løsning, skulle der ikke udarbejdes en redegørelse. Erhvervsministeriet lagde da vægt på hensynet til at opretholde fortrolighed, når der blev fundet en privat løsning, og der således ville være et fortsættende institut. Omvendt skulle der udarbejdes en redegørelse, når krisehåndteringen skete ved Finansiel Stabilitets medvirken eller statens mellemkomst i situationer, der var forbundet med tab eller risiko for tab for staten.

Store dele af lov om finansiel stabilitet er ophævet, herunder de specifikke bestemmelser, som den gældende bestemmelse i § 352 a, stk. 1, nr. 1, henviser til. Bestemmelsen har derfor mistet sin betydning. I dag bliver omkostningerne til afvikling af en virksomhed gennem Finansiel Stabilitet som udgangspunkt båret af kreditorerne ved hel eller delvis nedskrivning af kreditorernes krav. Derfor lider staten ikke nødvendigvis tab, når en afvikling sker gennem Finansiel Stabilitet.

Formålet med offentlighed omkring Finanstilsynets tilsyn med en virksomhed, hvor staten har lidt tab som følge af virksomhedens ophør, er imidlertid fortsat relevant. Et sådant behov for offentlighed vil også være til stede ved eventuelle nye offentlige foranstaltninger, som gennemføres ved en fremtidig krisesituation.

2.23.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 352 a, stk. 1, nr. 1, hvorved henvisningen til regler, som er ophørt, slettes. I stedet foreslås bestemmelsen udformet således, at Finanstilsynet bliver forpligtet til at udarbejde en redegørelse, hvis staten har lidt direkte tab som følge af økonomisk bistand ved afvikling af virksomheden. Bestemmelsen udformes så også fremtidige nye offentlige foranstaltninger vil være omfattet af bestemmelsen, hvis foranstaltningen medfører et tab for staten i umiddelbar forbindelse med håndteringen af en finansiel virksomheds ophør.

Staten lider ikke nødvendigvis et direkte tab ved afvikling gennem Finansiel Stabilitet. At en virksomhed afvikles gennem Finansiel Stabilitet vil derfor ikke i sig selv være et udløsende forhold for, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 101.

2.24. Partsbegreb ved afgørelser om nødlidende eller forventeligt nødlidende

2.24.1. Gældende ret

Der er ikke i den gældende lovgivning særlige regler om partsstatus, når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Partsstatus fremgår af § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter den finansielle virksomhed, som Finanstilsynet træffer afgørelse over for, er part i forhold til Finanstilsynet.

Når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kan Finansiel Stabilitet overtage kontrollen med den finansielle virksomhed. Når Finansiel Stabilitet har overtaget kontrollen med virksomheden, bliver det efter gældende ret Finansiel Stabilitet, der er part i Finanstilsynets afgørelse.

Efter gældende ret er medlemmer af bestyrelsen eller direktionen og kapitalejere i en finansiel virksomhed og virksomheder, der har snævre forbindelser til den finansielle virksomhed, tillige part i Finanstilsynets afgørelse om at inddrage den finansielle virksomheds tilladelse i medfør af

§ 224, stk. 1, eller § 225, stk. 1, jf. § 355, stk. 2, nr. 8 og 9, i lov om finansiel virksomhed. Den fysiske eller juridiske person er dog kun part i afgørelsen for så vidt angår de dele af sagen, der vedrører den pågældende. Bestemmelsen giver dermed ikke de pågældende fysiske og juridiske personer adgang til fuld partsaktindsigt i en afgørelse rettet mod den finansielle virksomhed, men kun partsaktindsigt i oplysninger eller dokumenter, som vedrører den pågældende selv.

2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det findes hensigtsmæssigt at udvide partsbegrebet i lov om finansiel virksomhed i de situationer, hvor Finanstilsynet træffer afgørelse om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I er nødlidende eller forventeligt nødlidende med henblik på at sikre samme partsbegreb, som når Finanstilsynet træffer afgørelse om at inddrage den finansielle virksomheds tilladelse. Med en sådan udvidelse vil medlemmer af bestyrelsen eller direktionen og kapital ejere i en finansiel virksomhed og virksomheder, der har snævre forbindelser til den finansielle virksomhed, få partsstatus.

Finanstilsynet er underlagt en skærpet tavshedspligt, som begrænser adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets afgørelser. Partsstatus giver en person adgang til partsaktindsigt. I dag får den siddende bestyrelse og direktion på tidspunktet for afgørelsen om, at et institut er nødlidende, adgang til afgørelsen ved virksomhedens modtagelse af den, men kan kun anmode om aktindsigt på vegne af virksomheden. Når virksomheden er overdraget til Finansiell Stabilitet, kan de nu udskiftede ledelsesmedlemmer, der modtog afgørelsen på virksomhedens vegne, ikke længere anmode om aktindsigt, da de ikke selv anses for at være part. Kapitalejere og virksomheder med snævre forbindelser til den finansielle virksomhed har i dag ikke adgang til Finanstilsynets afgørelse om, at den finansielle virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

I en række tilfælde er det relevant, at personer, som er omfattet af en afgørelse, har adgang til aktindsigt i de dele af afgørelsen, der vedrører den pågældende. Der er således tilfælde, hvor det er nødvendigt at give visse berørte parter partsstatus, som de ellers ikke ville være berettigede til efter det sædvanlige partsbegreb.

Den fysiske eller juridiske person vil kun have partsstatus i afgørelsen for så vidt angår de dele af sagen, der vedrører den pågældende. Udvidelsen giver dermed ikke de pågældende fysiske og juridiske personer adgang til fuld partsaktindsigt i en afgørelse rettet mod den finansielle virksomhed, men kun partsaktindsigt i oplysninger eller dokumenter, som vedrører den pågældende selv. Den nævnte personkreds vil have partsstatus også efter virksomhedens ophør.

2.24.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, der udvider partsbegrebet, så de, der på tidspunktet for Finanstilsynets afgørelse om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I er nødlidende eller forventeligt nødlidende, er bestyrelsesmedlemmer, direktionsmedlemmer eller kapitalejere i pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, bliver part i Finanstilsynets afgørelse for så vidt angår de dele af sagen, der vedrører den pågældende. Det foreslås, at partsbegrebet tillige omfatter virksomheder, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I på tidspunktet for Finanstilsynets afgørelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslaget § 1, nr. 107.

2.25. Klage over afgørelse om at en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende

2.25.1. Gældende ret

Afgørelser truffet af Finanstilsynet om, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til § 224 a i lov om finansiel virksomhed, er omfattet af klagefristen på fire uger i § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til Erhvervsankenævnet.

2.25.2. Erhvervsministeriets overvejelser

En afgørelse truffet af Finanstilsynet i henhold til § 224 a i lov om finansiel virksomhed kan føre til, at Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Betingelserne for at Finansiell Stabilitet kan overtage kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I er, 1) at Finanstilsynet træffer afgørelse om, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, 2) Finanstilsynet vurderer, at der ikke er andre tiltag, der kan forhindre afvikling af virksomheden og 3) Finansiell Stabilitet vurderer, at offentlighedens interesse nødvendiggør iværksættelse af afviklingsforanstaltninger.

Når Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, vil bestyrelsen og direktionen som udgangspunkt blive udskiftet. Herefter kan kun personer udpeget af Finansiell Stabilitet udøve partsrettigheder på vegne af pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I. Partsrettighederne i Finanstilsynets afgørelse om nødlidende eller

forventeligt nødlidende følger som udgangspunkt instituttet. Derfor overgår den hidtil gældende fire ugers klagefrist til Finansiell Stabilitet, når instituttet overdrages.

Den normale klagefrist i forhold til en afgørelse truffet af Finanstilsynet på fire uger bliver dermed illusorisk, da Finansiell Stabilitet ikke må forventes at ville klage over en afgørelse, som har ført til deres overtagelse af virksomheden. For at sikre mulighed for virksomheden til at kunne påklage en afgørelse om, at denne er nødlidende eller forventeligt nødlidende, vil det kræve en særskilt hjemmel.

Virksomhedens mulighed for at klage skal holdes op imod offentlighedens interesse i, at Finansiell Stabilitet hurtigst muligt overtager kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, hvis Finanstilsynet har vurderet, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Der vil være risiko for forskydning mellem kreditorerne, hvis virksomheden skal fortsætte i en længere periode, imens klagefristen udløber. Forskydning mellem kreditorerne er u hensigtsmæssig ved en afvikling af virksomheden. Det er disse hensyn, der ligger til grund for, at der allerede gælder en 24 timers klagefrist for Finanstilsynets afgørelser om brud på kapitalkrav i henhold til § 246, i lov om finansiell virksomhed. Begge tilfælde er kritiske faser, der medfører, at hensynet til afvikling af instituttet bør vægtes højt. Det anses derfor for rimeligt at indføre en 24-timers frist til at påklage Finanstilsynets afgørelse om, at et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Når Finanstilsynet vurderer, at en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kan det få alvorlige konsekvenser for den finansielle stabilitet, hvis virksomheden ikke hurtigt tages under kontrol af Finansiell Stabilitet, så en kontrolleret afvikling kan finde sted. Derfor foreslås en kort tidsfrist for klage over Finanstilsynets afgørelse, så virksomhedens klageret opretholdes, men uden samtidig at skade en afvikling af virksomheden. Finanstilsynet vil i praksis typisk have en proces med virksomheden forud for en afgørelse i henhold til § 224 a i lov om finansiell virksomhed, hvor Finanstilsynet drøfter baggrunden for afgørelsen. Derudover vil virksomheden altid blive hørt om afgørelsen, og vil derfor have forberedelsestid i forhold til at have en eventuel klage klar på afgørelsestidspunktet.

2.25.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en særlig frist for at påklage en afgørelse truffet af Finanstilsynet i henhold til § 224 a i lov om finansiell virksomhed. Desuden gives der særlig adgang for bestyrelsen og direktionen til at føre klagen, hvis Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med virksomheden inden udløbet af 24 timer.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 110.

2.26. Ændringer som følge af disclosureforordningen

2.26.1. Gældende ret

I dag fremgår det af § 99 a i årsregnskabsloven, at store virksomheder skal supplere ledelsesberetningen i deres årsregnskab med en ikkefinansiell redegørelse for samfundsansvar, herunder oplysninger om miljøforhold og virksomhedens arbejde med at reducere klimapåvirkningen ved virksomhedens aktivitet, sociale forhold, personaleforhold m.v. Årsregnskabsloven gælder dog ikke for virksomheder, der er omfattet af regnskabsregler fastsat ved eller i henhold til lovgivningen for finansielle virksomheder, jf. § 1, stk. 3, nr. 1, i årsregnskabsloven.

For virksomheder på det finansielle område gælder dog lignende oplysningskrav om samfundsansvar fastsat efter den finansielle lovgivning. Sådanne oplysningskrav gælder for børsnoterede finansielle virksomheder, der på koncernniveau har 500 eller flere ansatte.

Ud over de ovennævnte regler findes der i dag ikke regler om oplysningsforpligtelser for virksomheder på det finansielle område, hvad angår hensyn til for eksempel miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold i investerings- og rådgivningsprocesser.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) blev vedtaget i november 2019. Forordningen skal finde anvendelse fra den 10. marts 2021 bortset fra reglerne i forordningens artikel 11, stk. 1–3, som vedrører oplysninger i periodiske rapporter om et produkts opfyldelse af miljømæssige eller sociale karakteristika eller samlede bæredygtighedsrelaterede indvirkning. Reglerne herom skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022.

2.26.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Disclosureforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om finansiell virksomhed, som sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af forordningen.

Formålet med disclosureforordningen er at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i investeringsbeslutningstagning og i rådgivningsprocesser. Dette vil styrke investorernes muligheder for at kunne sammenligne produkters bæredygtighed og virksomheders tilgang til bæredygtighed. Dermed styrkes gennemsigtigheden på området for bæredygtig finansiering med henblik på

at skabe tillid til denne type finansiering, øge investeringen i bæredygtige produkter og fremme den grønne omstilling.

Disclosureforordningen stiller krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og i rådgivningsprocesser.

Desuden indfører forordningen to former for bæredygtige finansielle produkter; et produkt der fremmer miljømæssige eller sociale karakteristika, jf. artikel 8, og et produkt, der har bæredygtige investeringer eller en reduktion af CO₂-emissioner som sit mål, jf. artikel 9. For disse to typer bæredygtige finansielle produkter gælder der yderligere oplysningsforpligtelser.

For at sikre et effektivt tilsyn med disclosureforordningen udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen. Finanstilsynet får alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen heraf. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at reagere over for manglende overholdelse af de oplysningsforpligtelser, som disclosureforordningen introducerer. Herunder er det vigtigt, at Finanstilsynet vil kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, som allerede udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse i medfør af lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet har i dag bl.a. mulighed for at give påbud og påtaler for manglende overholdelse af gældende krav og regler.

2.26.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af disclosureforordningen. På den baggrund foreslås den eksisterende tilsynsbestemmelse i § 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed tilpasset.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet bl.a. kunne give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af de krav, som disclosureforordningen stiller til virksomhedernes oplysningsforpligtelser.

Det foreslås endvidere at tilpasse § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, der bestemmer, hvem der kan anses for at være parter i forhold til de afgørelser, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe over for virksomheder i medfør af disclosureforordningen.

Det foreslås også at tilpasse § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter afgørelser truffet i medfør af disclosureforordningen vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Til sidst foreslås det at tilpasse § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, så erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som Kommissionen eventuelt måtte vedtage i medfør af disclosureforordningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 97, 106, 109 og 111.

2.27. Nøglepersoner i forsikringsholdingvirksomheder

2.27.1. Gældende ret

Artikel 41-50 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) – herefter Solvens II-direktivet - regulerer det ledelsessystem, der skal være i de forsikringsselskaber, der er omfattet af direktivets regler. Ledelsessystemet omfatter bl.a. egnetheds- og hæderlighedskrav til personer, der driver selskabet eller indtager nøglefunktioner.

Forsikringsselskaber skal som minimum have fire nøglefunktioner i henhold til Solvens II-direktivet. Det er risikostyringsfunktionen (følger af artikel 44, stk. 4), compliancefunktionen (følger af artikel 46, stk. 1), den interne auditfunktion (følger af artikel 47, stk. 1) og aktuarfunktionen (følger af artikel 48, stk. 1). Personer, som er ansvarlige for nøglefunktioner, er ”nøglepersoner”.

Solvens II-direktivets artikel 246, stk. 1, fastsætter bl.a., at kravene i artikel 41-50 vedrørende ledelsessystemer i forsikringsselskaber finder tilsvarende anvendelse på koncernniveau. Reglerne skal derfor ligeledes finde anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder. Artikel 246 indebærer herunder konkret, at kravene i artikel 42 om vurdering af egnethed og hæderlighed af selskabets nøglepersoner og underretning af tilsynsmyndigheden om bl.a. nøglepersoner ligeledes skal finde anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.

Ved lov nr. 552 af 7. maj 2019 blev reglerne om nøglepersoner i gruppe 1-forsikringsselskaber samlet i en ny § 64 d i lov om finansiel virksomhed, hvorefter de tidligere bestemmelser, der også før fandt anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder, blev ophævet. Forsikringsholdingvirksomheder blev ikke udtrykkeligt omfattet af § 64 d, og den nye bestemmelse blev ikke ved samme lejlighed indsat i § 1, stk. 2, som fastsætter, hvilke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed der finder anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.

Siden den 1. juli 2019 har forsikringsholdingvirksomheder

som en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019 ikke været omfattet af reglerne i § 64 d, stk. 1-4.

Den gældende § 64 d, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed fastsætter krav for gruppe 1-forsikringsselskaber om identifikation af nøglepersoner, underretning af Finanstilsynet om de identificerede nøglepersoner og vurdering af egnethed og hæderlighed af selskabets nøglepersoner. § 64 d, stk. 1, fastsætter, at et gruppe 1-forsikringsselskab som led i sin virksomhedsstyring har pligt til at identificere selskabets nøglepersoner. § 64 d, stk. 2, fastsætter, at et gruppe 1-forsikringsselskab uden unødigt ophold skal underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager. § 64 d, stk. 3, fastsætter, at nøglepersonerne skal opfylde kravene om egnethed og hæderlighed og skal meddele Finanstilsynet oplysninger herom ved indtræden og ved efterfølgende ændringer. Endelig fastsætter § 64 d, stk. 4, at et gruppe 1-forsikringsselskab skal underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. § 64 d implementerer artikel 42 i Solvens II-direktivet.

Selvom forsikringsholdingvirksomheder siden 1. juli 2019 ikke har været omfattet af reglerne i § 64 d i lov om finansiel virksomhed, er forsikringsholdingvirksomheder fortsat omfattet af bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. med senere ændringer, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 4 (ledelsesbekendtgørelsen). Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i bl.a. § 71 i lov om finansiel virksomhed.

Forsikringsholdingvirksomheder skal som følge af § 17, stk. 1 og 2, i ledelsesbekendtgørelsen stadig have mindst 4 nøglefunktioner: Risikostyringsfunktion, compliancefunktion, aktuarfunktion og intern auditfunktion, samt udpege en nøgleperson som ansvarlig for hver af disse. Forsikringsholdingvirksomheder kan opfylde kravet om fire nøglefunktioner ved at anvende splitansættelser i forsikringsdattervirksomheden og forsikringsholdingvirksomheden. Desuden kan forsikringsholdingvirksomheder i henhold til § 1, stk. 5, i ledelsesbekendtgørelsen søge dispensation fra kravet om at udpege en aktuarfunktion, da forsikringsholdingvirksomheden ikke har forsikringsrisici.

Kravene i § 64 d i lov om finansiel virksomhed til gruppe 1-forsikringsselskaber og disses nøglepersoner suppleres af artiklerne 269-272 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

2.27.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre at forsikringsholdingvirksomheder også identificerer deres nøglepersoner, og skal underrette Finanstilsynet og overholde krav om nøglepersoners egnethed og hæderlighed, bør de krav, der nu fremgår af § 64 d, igen gælde for forsikringsholdingvirksomheder.

Ved lov nr. 552 af 7. maj 2019 blev der indsat en ny underretningspligt for gruppe 1-forsikringsselskab i § 64 d, stk. 2. Selvom bestemmelsen var ny, ændrede den ikke væsentligt på gruppe 1-forsikringsselskabernes praksis for underretning, da Finanstilsynet allerede modtog underretningerne i forbindelse med indsendelse af skemaer om egnetheds- og hæderlighedsvurdering. Underretningspligten vil også være ny for forsikringsholdingvirksomhederne, men forventes heller ikke at ændre væsentligt på disse selskabers underretningspraksis i forhold til kravene indtil den 1. juli 2019.

2.27.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte et nyt § 64 d, stk. 6, hvorefter kravene om identifikation af nøglepersoner, egnethed og hæderlighed og underretning af Finanstilsynet ved både identifikationen og senere ændringer, jf. § 64 d, stk. 1-4, udvides til også at omfatte forsikringsholdingvirksomheder.

Med den foreslåede ændring vil reglerne blive bragt tilbage til den retstilstand, der var gældende, indtil reglerne blev ændret den 1. juli 2019 som en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019. Dog foreslås det samtidig at indføre den ændring af underretningspligten for forsikringsholdingvirksomheder, som blev indført for gruppe 1-forsikringsselskaber i den nye § 64 d, stk. 2, med lov nr. 552 af 7. maj 2019.

Forsikringsholdingvirksomheder vil derfor fremadrettet være underlagt krav om identificering af selskabets nøglepersoner, efter § 64 d, stk. 1, og underretning af Finanstilsynet ved identifikationen, efter § 64 d, stk. 2. Nøglepersonerne vil efter § 64 d, stk. 3, skulle opfylde kravene om egnethed og hæderlighed i den gældende § 64, stk. 1 og 2. Endelig vil en forsikringsholdingvirksomhed i henhold til § 64 d, stk. 4, skulle underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene om egnethed og hæderlighed i den gældende § 64, stk. 1. Finanstilsynet vurderer på baggrund af underretningerne og oplysninger fra nøglepersonerne de enkelte nøglepersoners egnethed og hæderlighed i henhold til § 64, stk. 1 og 2.

Forsikringsholdingvirksomheder er allerede underlagt krav om identificering af selskabets nøglepersoner i henhold til § 17, stk. 2, i ledelsesbekendtgørelsen. Det bør derfor ikke ændre på virksomhedernes praksis, når § 64 d, stk. 1, udvides til også at gælde for forsikringsholdingvirksomheder.

Derimod vil kravene i § 64 d, stk. 2-4, være nye for forsikringsholdingvirksomheder. Forslaget vil således indebære, at forsikringsholdingvirksomheder fremadrettet vil skulle foretage indberetninger i henhold til § 64 d, stk. 2 og 4, samt at forsikringsholdingvirksomhedens nøglepersoner i henhold til § 64 d, stk. 3, igen skal leve op til kravene om egnethed og hæderlighed i den gældende § 64, stk. 1 og 2.

Med den foreslåede ændring vil forsikringsholdingvirksomheder skulle overholde § 64 d på samme vis som gruppe 1-forsikringsselskaber.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4 og 19.

2.28. Ændring af regler om afgifter for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter

2.28.1. Gældende ret

Efter den gældende bestemmelse i § 361, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, betaler virksomheder med tilladelse efter lov om betalinger, en fast årlig afgift til Finanstilsynet, der dækker de omkostninger, som Finanstilsynet har ved at føre tilsyn med virksomhederne.

Virksomheder med tilladelse som betalingsinstitut efter § 9 i lov om betalinger betaler i henhold til § 361, stk. 3, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed årligt 91.400 kr. til Finanstilsynet.

Virksomheder med tilladelse som e-pengeinstitut efter § 8 i lov om betalinger betaler i henhold til § 361, stk. 3, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed årligt 134.000 kr. til Finanstilsynet.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester efter § 51 i lov om betalinger betaler i henhold til § 361, stk. 3, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed årligt 9.200 kr. til Finanstilsynet.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge efter § 50 i lov om betalinger betaler i henhold til § 361, stk. 3, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed årligt 13.000 kr. til Finanstilsynet.

Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester efter § 60 i lov om betalinger betaler i henhold til § 361, stk. 3, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed årligt 25.000 kr. til Finanstilsynet.

Grundbeløbene i § 361, stk. 3, er angivet i 2016-niveau

og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling efter finansloven i henhold til § 361, stk. 11.

2.28.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Bestemmelsen i § 361, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed medfører, at alle e-pengeinstitutter, som har tilladelse efter § 8 i lov om betalinger, betaler den samme årlige afgift til Finanstilsynet uanset størrelse. Tilsvarende betaler alle betalingsinstitutter, som har tilladelse efter § 9 i lov om betalinger, den samme årlige afgift til Finanstilsynet uanset størrelse. Afgiften er højere for e-pengeinstitutter end for betalingsinstitutter, jf. ovenfor. Afgifterne har til formål at dække de omkostninger, som Finanstilsynet har ved at føre tilsyn med virksomhederne.

Finanstilsynets erfaringer har vist, at der ikke er væsentlig forskel på de ressourcer, Finanstilsynet anvender på at føre tilsyn med henholdsvis e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter af samme størrelse. Det har imidlertid vist sig, at der er væsentlig forskel på de ressourcer, som Finanstilsynet anvender til at føre tilsyn med henholdsvis store, mellemstore og små e-penge- og betalingsinstitutter.

De gældende regler medfører, at små og mellemstore e-penge- og betalingsinstitutter, herunder nystartede institutter, som i almindelighed kræver få ressourcer i forbindelse med Finanstilsynets løbende tilsyn, betaler den samme afgift som store og etablerede e-penge- og betalingsinstitutter, der kræver flere ressourcer, for at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn.

Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at justere reglerne for opkrævning af afgifter for e-penge- og betalingsinstitutter, således at opkrævningen af afgifterne bedre afspejler de reelle omkostninger, som Finanstilsynet har ved at føre tilsyn med de enkelte virksomheder.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at det bedst egnede middel til at opnå dette er at justere modellen for opkrævning af afgifter, så e-penge- og betalingsinstitutter størrelsesmæssigt inddeles i tre kategorier, som hver især opkræves en forskellig afgift. Virksomheder under Finanstilsynets tilsyn vil med en sådan løsning betale en afgift, der i højere grad svarer til de ressourcer, som Finanstilsynet bruger på at føre tilsyn med virksomhederne.

Det er endvidere Erhvervsministeriets vurdering, at en ændring af afgiftsbestemmelsen også vil bidrage til at styrke innovationen på betalingsområdet, da nystartede virksomheder, der i deres opstart typisk gennemfører meget få transaktioner, vil blive pålagt en mindre afgift, end tilfældet er i dag.

Erhvervsministeriet har endelig overvejet forholdet mellem den afgift, der betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge og den afgift, der betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester.

Da Finanstilsynets erfaring viser, at der ikke er væsentlig forskel på de ressourcer, som Finanstilsynet anvender i forbindelse med at føre løbende tilsyn med de to typer af virksomheder, vurderes det hensigtsmæssigt, at disse virksomhedstyper fremadrettet betaler den samme årlige afgift til Finanstilsynet.

2.28.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at nyaffatte § 361, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter modellen for opgørelse af den afgift, som e-penge- og betalingsinstitutter betaler til Finanstilsynet, baseres på den beløbsmæssige værdi af det enkelte instituts samlede gennemførte betalingstransaktioner tillagt de gennemsnitlige udestående elektroniske penge, hvis der er tale om et e-pengeinstitut.

Forslaget medfører for betalingsinstitutter, at de betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mindre end 250 mio. kr., skal betale en afgift på 25.000 kr. Betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr., skal betale en afgift på 80.000 kr. Endelig skal betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mere end 100 mia. kr. betale en afgift på 500.000 kr.

Forslaget medfører for e-pengeinstitutter, at disse skal betale en afgift på 25.000 kr., når summen af e-pengeinstitutts gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstitutts samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr. E-pengeinstitutter skal betale en afgift på 80.000 kr., når summen af e-pengeinstitutts gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstitutts samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr. Endelig skal e-pengeinstitutter betale en afgift på 500.000 kr., når summen af e-pengeinstitutts gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstitutts samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Forslaget medfører endelig, at virksomheder med begrænset

tilladelse til at udbyde betalingstjenester og virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge skal betale en afgift på 11.100 kr.

Grundbeløbene i den foreslåede § 361, stk. 3, er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 11.

2.29. Bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos investeringsforvaltningsselskaber

2.29.1. Gældende ret

Det fremgår af § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren fastsætter regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, filialer af udenlandske pengeinstitutter og investeringselskaber samt tilknyttede agenter omfattet af § 9 a, der yder rådgivning om finansielle instrumenter. Ministeren fastsætter endvidere regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som præsenterer, tilbyder, rådgiver om eller administrerer boligkreditaftaler.

Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 864 af 23. juni 2017 om kompetencekrav til ansatte, der yder investeringsrådgivning og formidler information om visse investeringsprodukter, herefter kompetencekravs bekendtgørelsen.

2.29.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det vurderes hensigtsmæssigt at udvide bemyndigelsen i § 43, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, så erhvervsministeren ligeledes fastsætter kompetencekrav for ansatte i investeringsforvaltningsselskaber.

Investeringsforvaltningsselskaber administrerer danske UCITS, dvs. investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital der er variabel) og værdipapirfonde.

Et investeringsforvaltningsselskab kan få tilladelse af Finanstilsynet til at udøve investeringsrådgivning. Investeringsforvaltningsselskaber er i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravs bekendtgørelsen. Hvis et investeringsforvaltningsselskab med tilladelse til at yde investeringsrådgivning yder investeringsrådgivning til detailinvestorer, bør de ansatte i investeringsforvaltningsselskabet på lige fod med ansatte i pengeinstitutter m.v. også være omfattet af kompetencekravs bekendtgørelsen. Det ud fra et hensyn til investorbekyttelsen. Kompetencekravs bekendtgørelsen fastsætter bl.a. krav til, at virksomheden skal sikre, at dens ansatte, som yder investeringsrådgivning, har

den fornødne erfaring, uddannelse og kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning til detailkunder.

Erhvervsministeriet vurderer, at anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen bør udvides til også at omfatte investeringsforvaltningsselskaber af hensyn til investorbekyttelsen. Med udvidelse af bemyndigelsen i § 43, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, vil investeringsforvaltningsselskaber kunne blive omfattet af kompetencekravsbekendtgørelsens anvendelsesområde. Det vil øge investorbekyttelsen for detailinvestorer, da de ansatte i et investeringsforvaltningsselskab, som yder investeringsrådgivning til detailkunder, vil skulle have de fornødne kompetencer til at yde en forsvarlig investeringsrådgivning til detailkunder.

2.29.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 43, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, så investeringsforvaltningsselskaber omfattes af bestemmelsen.

Ændringen vil medføre en bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til ansatte i investeringsforvaltningsselskaber. Bemyndigelsen kan anvendes til at omfatte investeringsforvaltningsselskaber af kompetencekravsbekendtgørelsen.

3. Økonomiske og implementeringskonsekvenser for det offentlige

3.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Med lovforslaget udvides Finanstilsynets gældende tilsynsforpligtelse i forhold til pengeinstitutternes NEP-krav. Komplexiteten i beregningerne og frekvensen for fastsættelsen af NEP-krav vil blive højere ligesom Finanstilsynets tilsyn med overholdelsen af NEP-kravet, herunder størrelsen af kapitalgrundlag, størrelsen af nedskrivningsegne forpligtelser, og størrelsen af andre forpligtelser, der er omfattet af bail-in, samt sammensætningen af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver, vil være mere omfattende.

Endvidere medfører lovforslaget, at Finanstilsynet fremover skal beregne og fastsætte, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes med passiver, der er efterstillet simple krav, dvs. stille krav om subordination af passiver der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Dele af lovforslaget, der implementerer BRRD II, vil derfor medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet. Der skønnes behov for ekstra årsværk i 2020-2023. Ressourcebehovet dækkes ved Finanstilsynets opkrævning af afgifter

fra den finansielle sektor, og det vil derfor ikke have statsfinansielle konsekvenser.

Med lovforslaget udpeges Finanstilsynet til at føre tilsyn med disclosureforordningen. Der henvises til lovforslag om ændring af lov om betalinger, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder og forskellige andre love (Folketingstidende 2020-21, A, L 12 som fremsat) for en redegørelse af de økonomiske konsekvenser forbundet hermed.

Med lovforslaget skal Finanstilsynet fremover foretage egnetheds- og hæderlighedsvurderinger af ledelsen i blandede holdingvirksomheder. Finanstilsynet skal fremover føre tilsyn med, om pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I har en kønsneutral lønpolitik. Det forventes, at konsekvenserne er begrænsede, og kan holdes inden for den eksisterende ramme.

Lovforslagets udvidelse af partsbegrebet ved afgørelse om forventeligt nødlidende eller nødlidende virksomheder kan medføre, at Finanstilsynet vil modtage flere aktindsigtsansøgninger, der skal imødekommes. Der forventes at være tale om et øget ressourceforbrug i Finanstilsynet af et forholdsvist begrænset omfang.

3.2. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige negative eller positive implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget vurderes at efterleve de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

4.1. Økonomiske konsekvenser

Med lovforslaget ændres den nuværende afgift, som betalings- og e-pengeinstitutter betaler for, at Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhederne. Efter den foreslåede model afhænger afgiftens størrelse ikke af typen af virksomhed, men af virksomhedens størrelse. Det betyder, at store e-penge- og betalingsinstitutter fremover skal betale en højere afgift end mellemstore institutter. Tilsvarende skal mellemstore institutter betale mere end små institutter.

Differentieringen afspejler, at det kræver markant flere ressourcer at føre løbende tilsyn med store institutters overholdelse af lovens krav, end det er tilfældet for små og mellemstore institutter, og tilsvarende for de mellemstore i forhold til de små institutter.

Den foreslåede afgiftsmodel baseres på den samlede beløbsmæssige værdi af det enkelte instituts gennemførte betalingstransaktioner og de samlede udestående elektroniske penge, hvis der er tale om et e-pengeinstitut. Der ændres ikke på det samlede afgiftsniveau for betalings- og e-pengeinstitutter.

4.2. Administrative konsekvenser

Det er vurderingen, at de administrative konsekvenser for erhvervslivet af lovforslaget ikke overstiger 4 mio. kr. årligt, hvorfor konsekvenserne ikke er blevet kvantificeret nærmere.

BRRD II er et rammedirektiv. Det indebærer, at krav og forpligtelser til erhvervslivet skal præciseres i forordninger, der vil blive udarbejdet i løbet af 2020. De erhvervsøkonomiske konsekvenser som følge af krav og forpligtelser i BRRD II, der præciseres i forordninger, vil ikke blive kvantificeret i forbindelse med dette lovforslag, men i forbindelse med vedtagelse af den relevante forordning.

4.3. Øvrige efterlevelseseffekter

Det skønnes, at lovforslaget vil medføre øvrige efterlevelseseffekter for erhvervslivet. Det vurderes, at de øvrige efterlevelseseffekter er under 10 mio. kr. årligt. Konsekvenserne er derfor ikke kvantificeret nærmere.

Lovforslaget medfører en række krav til virksomhederne, herunder krav om nedskrivningsegne passiver og gældsbufferkrav. Virksomhederne er allerede i dag underlagt sådanne krav.

For så vidt angår krav om subordination indføres der med lovforslaget såvel nedre som øvre grænser for, hvor stor en andel af kravet til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet kan fastsætte for SIFI-institutter, skal være opfyldt med subordinerede nedskrivningsegne passiver. Det vil indebære en lempelse for institutterne.

Blandede holdingvirksomheders ledelse bliver fremover omfattet af egnetheds- og hæderlighedskravene, hvilket kan give øgede efterlevelseseffekter.

4.4. Agil erhvervsrettet regulering

Erhvervsministeriet vurderer, at principperne for agil erhvervsrettet regulering ikke er relevante for lovforslaget.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have klima- og miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget er som udgangspunkt udtryk for direktivnær implementering.

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringssekskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (BRRD II).

På enkelte områder går lovforslaget videre end direktivets krav for at sikre den finansielle stabilitet.

BRRD II indfører krav om, at virksomhederne skal opfylde en del af kravet om nedskrivningsegne passiver (NEP-krav) med subordinerede passiver. Subordinerede passiver er efterstillede passiver, dvs. kapitalgrundlag og efterstillede forpligtelser. Formålet med at efterstille kravene er, at de nedskrives (tager tab) før de simple krav ved en afvikling af et nødlidende institut og mindsker derfor alt andet lige, at f.eks. indskydere med indskydergarantigrænsen på 750.000 kr. oplever tab.

Formålet med kravet om subordination er bl.a. at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling af en nødlidende bank m.v. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for at nedskrive eller konvertere passiver til egenkapital, er det afgørende, at der ikke opstår tvivl om, hvorvidt det er juridisk muligt, at de subordinerede passiver kan anvendes hertil.

Ifølge BRRD II er der imidlertid visse grænser for omfanget af subordination, så hele NEP-kravet ikke nødvendigvis vil skulle opfyldes af sådanne passiver. Afviklingsmyndighederne kan i udgangspunktet fastsætte krav om maksimal subordination for op til 30 pct. af de større virksomheder, herunder SIFI-institutter (systemisk vigtige finansielle institutter). Indførelsen af et højere subordinationskrav kræver dog, at der laves en konkret og individuel vurdering af det enkelte institut og forudsætter, at betingelserne herfor er opfyldt. I vurderingen af behovet for et højere subordinationskrav vil det bl.a. kunne indgå, at der kunne være reelle udfordringer i forhold til no-creditor-worse-off-princippet.

Finanstilsynet fastsætter i dag krav om, at hele kravet om nedskrivningsegnete passiver (NEP-kravet) skal opfyldes med passiver, der bærer tab før simple krav. Dvs. at alle danske institutter allerede skal opfylde et krav om fuld subordination.

Det foreslås derfor at give Finanstilsynet beføjelse til at justere kravet om subordination op til maksimumsgrænsen for alle omfattede danske virksomheder. Indførelsen af et højere subordinationskrav kræver dog også i dette tilfælde, at en række betingelser, ud fra en konkret individuel vurdering af det enkelte institut, er opfyldt. Justeringen af subordinationskravet forudsætter således, at betingelserne herfor er opfyldt. I vurderingen af behovet for et højere subordinationskrav vil det bl.a. kunne indgå, at der kunne være reelle udfordringer i forhold til no-creditor-worse-off-princippet.

Det vil understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling af et nødlidende institut, og det reducerer risikoen for, at staten vil skulle træde til i en afviklingssituation, ligesom det reducerer risikoen for evt. efterfølgende erstatningskrav fra kreditorer m.v. Desuden betyder den lavere risiko for tab for indskydere og andre simple kreditorer, at der er lavere risiko for, at indskydere trækker deres indskud ud af pengeinstitutter, der af indskyderne vurderes at være i risiko for at få solvens- eller likviditetsmæssige problemer.

Derudover går lovforslaget videre end kravet i artikel 71 a for at sikre overensstemmelse med de gældende regler i dansk ret.

Artikel 71 a i BRRD II indfører en pligt for et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut til at indsætte en klausul i de finansielle kontrakter, som virksomheden indgår, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling. Medlemsstaterne har mulighed for at udvide denne pligt til at gælde for alle kontrakter og ikke kun finansielle kontrakter.

Virksomhederne er allerede i dag forpligtet til at indsætte en klausul i de kontrakter, som virksomheden indgår, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, der anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. Det følger af § 274 i lov om finansiel virksomhed. For at sikre overensstemmelse mellem de gældende regler i § 274 i lov om finansiel virksomhed og den nye bestemmelse i artikel 71 a i BRRD II, vurderer Erhvervsministeriet, at artikel 71 a skal implementeres på en måde, så pligten gælder alle kontrakter og ikke kun finansielle kontrakter. Dette vil også sikre overensstemmelse med Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling, der gælder for alle kontrakter og ikke kun er begrænset til finansielle kontrakter.

Med forslaget til § 276 i lov om finansiel virksomhed skal de omfattede virksomheder dermed sikre, at de kontrakter, som virksomheden indgår, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling. Det foreslås, at bestemmelsen finder anvendelse på alle kontrakter.

Med lovforslagets foreslås det, at databeskyttelsesforordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigtret ikke finder anvendelse på Finansiell Stabilitets aktiviteter. Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 42, og bemærkningerne hertil.

Med lovforslaget implementeres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (CRD V). Gennemførelsen er som udgangspunkt en direktivnær implementering, der ikke går videre end direktivet foreskriver. I forbindelse med implementeringen af aflønningsreglerne fastholdes den politiske aftale fra 31. august 2010 om forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor. Derfor fravælges muligheden for at begrænse anvendelsen af instrument- og udskydelseskravet for små kreditinstitutter og undtage personer med beskeden variabel løn fra reglerne.

Med lovforslagets genindføres også krav til forsikringsholdingvirksomheder vedrørende nøglepersoner, som følger af Solvens II-direktivets artikel 246, stk. 1, 1. afsnit, jf. især artikel 44, stk. 4, artikel 46, stk. 1, artikel 47, stk. 1, og artikel 48, stk. 1. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4 og 19, og bemærkningerne hertil.

Med lovforslaget gennemføres de fornødne ændringer i lov om finansiel virksomhed som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af disclosureforordningen i Danmark. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 97, 106, 109 og 111, og bemærkningerne hertil.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Udkast til lovforslaget har i perioden fra den 30. juni 2020 til den 17. august 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet,

Akademisk Arkitektforening, Akademikerne Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Copenhagen Business School (CBS), CEPOS, Computershare, Dansk Fintech Alliance (DAFINA), Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætterforening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings Agenturer (FDFA), Foreningen for Distance- og Internethandel (FDIH), Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter (LOPI), Lønmodtagerne Dyrtingsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Beskæftigelsesministeriet, Børne- og Socialministeriet, Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet, Erhvervsministeriet, Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Kulturministeriet, Miljø- og Fødevareministeriet, Skatteministeri-

et, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK), Statsministeriet, Sundheds- og Ældreministeriet, Transport-, Bygnings- og Boligministeriet, Uddannelses- og Forskningsministeriet, Udenrigsministeriet, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Undervisningsministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet, Digitaliseringsstyrelsen, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen, Forbrugerombudsmanden, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Moderniseringsstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Søfartsstyrelsen, Datatilsynet, Nævnenes Hus og Den Europæiske Centralbank.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	<p>Forslaget medfører behov for flere ressourcer til udførelse af nye opgaver i forbindelse med implementering af de europæiske regler i dansk ret og indebærer dermed øgede udgifter for Finanstilsynet. Det vurderes ikke muligt at finansiere det øgede ressourcebehov inden for Finanstilsynets eksisterende rammer. De øgede udgifter foreslås dækket via den eksisterende hjemmel i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet kan opkræve afgifter. Alle Finanstilsynets udgifter er fuldt ud dækkede af betalinger fra sektoren.</p> <p>Det øgede ressourcebehov udspringer bl.a. af, at Finanstilsynets løbende tilsyn med virksomhederne bliver mere omfattende på grund af bl.a. nye krav om tilsyn med kravet om nedskrivningseggede passiver.</p> <p>Lovforslaget vil ikke medføre øgede økonomiske konsekvenser for regioner og kommuner.</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	For så vidt angår krav om subordination indføres der med lovforslaget såvel nedre som øvre grænser for, hvor stor en andel af kravet til nedskrivningseggede passiver, som Finanstilsynet kan fastsætte for SIFIPengeinstitutter, der skal være opfyldt med subordinerede nedskrivningseggede passiver. Det vil indebære en lempelse for institutterne.	<p>Lovforslaget vurderes at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. De erhvervsmæssige og økonomiske konsekvenser hidrører primært fra BRRD II.</p> <p>Det skønnes, at lovforslaget ikke vil medføre erhvervsøkonomiske konsekvenser for erhvervslivet, som ligger over bagatelgrænsen på 10 mio. kr.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Det er vurderingen, at de administrative konsekvenser af lovforslaget ikke overstiger 4 mio. kr. årligt, hvor-

		for konsekvenserne ikke er blevet kvantificeret nærmere.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Klima- og miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	<p>Forslaget indeholder en række nødvendige ændringer af den finansielle regulering, bl.a. med henblik på efterlevelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2019/878/EU (CRD V) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II).</p> <p>Med lovforslaget foreslås nødvendige ændringer i den finansielle lovgivning med henblik på efterlevelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).</p> <p>Lovforslaget er som udgangspunkt udtryk for direktivnær gennemførelse. På enkelte områder er det dog vurderingen, at loven bør gå videre end direktivets krav for at sikre den finansielle stabilitet og sammenhængen med øvrig national lovgivning.</p> <p>Artikel 45 b, stk. 7, i BRRD II indebærer, at afviklingsmyndighederne har mulighed for at justere kravet om subordination op til det maksimale for 30 pct. af de omfattede virksomheder. I medfør af artikel 45 b, stk. 8, i BRRD II har medlemsstaterne dog mulighed for at øge kravet om subordination for mere end 30 pct. af virksomhederne. Med lovforslaget får Finanstilsynet derfor beføjelse til at justere kravet om subordination op til maksimumsgrænsen for alle omfattede danske virksomheder, herunder alle danske SIFI-institutter.</p> <p>Artikel 71 a i BRRD II indfører en pligt for et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut til at indsætte en klausul i de finansielle kontrakter, som virksomheden indgår, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling. Medlemsstaterne har mulighed for at udvide denne pligt til at gælde for alle kontrakter og ikke kun finansielle kontrakter. Med lovforslaget udvides pligten til at indsætte en sådan klausul til at gælde alle kontrakter og ikke kun finansielle kontrakter. Dette er bl.a. til for at sikre sammenhængen med Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling, der gælder alle kontrakter og ikke kun finansielle kontrakter.</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering	JA	NEJ
	X	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten til lovens titel i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende fodnote til lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019 (herefter lov om finansiel virksomhed), indeholder en udtømmende opregning af de direktiver og forordninger, som lov om finansiel virksomhed gennemfører.

Med dette lovforslag gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekaptitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (BRRD II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253-293 (CRD V). Fodnoten til lov om finansiel virksomheds titel skal opdateres som følge heraf.

Det foreslås at ændre ordlyden i *fodnoten* til lov om finansiel virksomhed fra dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1 til dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af fodnoten til lov om finansiel virksomhed, at loven gennemfører dele af BRRD II og CRD V.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 1, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, hvilke af lovens regler der finder anvendelse for

finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslås i § 1, stk. 2, 1. pkt., at ændre henvisningen til § 64, stk. 3 til § 64, stk. 4, § 64 e, stk. 1 og § 351, stk. 1, 2 og 6-9, i lov om finansiel virksomhed, således at bestemmelserne også finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Med lovforslagets § 1, nr. 16, indføres som ny § 64, stk. 3, et krav om, at den finansielle virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af § 64, stk. 1. Som konsekvens heraf bliver det nuværende stk. 3 til stk. 4, hvorfor henvisningen i § 1, stk. 2, 1. pkt. ændres fra § 64, stk. 3, til § 64, stk. 4. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 17 og 19.

Med dette lovforslags § 1, nr. 21, ophæves det gældende § 70, stk. 4, og indsættes som nyt § 64 e, stk. 1, der affattes i dette lovforslags § 1, nr. 20. Den foreslåede indsættelse af § 64 e, stk. 1 i § 1, stk. 2, 1. pkt., er således en konsekvens af, at kravet flyttes fra § 70, stk. 4, til § 64 e, stk. 1, og fører ikke til materielle ændringer.

Det følger af § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter § 64, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, ikke kan bestride stillingen.

Forslaget indebærer, at Finanstilsynet også vil kunne påbyde en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem i de pågældende virksomheder at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, såfremt vedkommende efter § 64, stk. 1, nr. 1-4 og 6, i lov om finansiel virksomhed ikke kan bestride stillingen.

Varigheden af et påbud meddelt efter § 351, stk. 2, på baggrund af § 64, stk. 1, nr. 2, 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed skal fremgå af påbuddet, jf. § 351, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Med forslaget kan et påbud meddelt i henhold til § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, forlanges indbragt for domstolene af den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed og af den person, som påbuddet vedrører. En sådan anmodning skal indgives til Finanstilsynet, senest 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem

under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene senest 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former. Dette følger af § 351, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet kan af egen drift, eller efter ansøgning, tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, senest 4 uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom jf. § 351, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Har den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse til at drive finansiel virksomhed, jf. § 224, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2, jf. § 351, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 1, stk. 2, 2. og 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed, hvilke dele af loven der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder.

Med lovforslaget foreslås det at ændre henvisningerne i § 1, stk. 2, 2. pkt., for at fastslå, hvilke bestemmelser der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder. Det foreslås at ændre §§ 176-178, § 266, stk. 2, § 274, stk. 3, til §§ 176-178, 182 b-182 f, § 245 a, stk. 3, §§ 245 b og 260, § 266, stk. 1, §§ 271 og 274-276, og det foreslås at ændre §§ 310, 312, 313 og 313 b til §§ 310, 312, 313, 313 b og 344 d.

Med lovforslaget indføres en række nye bestemmelser. De foreslåede ændringer til § 1, stk. 2, 2. pkt., vil medføre, at de bestemmelser, som finansielle holdingvirksomheder er underlagt i medfør af lov om finansiel virksomhed, vil fremgå af § 1, stk. 2. Derudover vil de foreslåede ændringer medføre, at de bestemmelser, der i gældende ret fremgår af § 1, stk. 2, 2. og 4. pkt. samles i 2. pkt.

En finansiel holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er

en finansiel virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. litra a, og som en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, jf. litra b, jf. lovforslagets § 1, nr. 7. Med hensyn til litra a er modervirksomheden ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Dattervirksomheder er hovedsagelig finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst én er en finansiel virksomhed, og mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Modervirksomheden er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Definitionen af en finansiel holdingvirksomhed omfatter finansielle moderholdingvirksomheder i Danmark og finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Definitionen i § 5, stk. 1, nr. 10, dækker over de typer af finansielle holdingvirksomheder, der er omfattet af artikel 1, stk. 1, litra c og d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD).

Der er hovedsageligt tale om konsekvensændringer som følge af den foreslåede ændring af § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, og den foreslåede ændring og indsættelse af §§ 274-276, jf. lovforslagets § 1, nr. 93. § 275 implementerer dele af artikel 55 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (BRRD II) og fastslår, hvad der sker, hvis en finansiel holdingvirksomhed vurderer, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse, der anerkender Finanstilsynets og Finansielle Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. § 276, der implementerer artikel 71 a i BRRD II, medfører en pligt for finansielle holdingvirksomheder til at indføre en kontraktbestemmelse, der anerkender Finansielle Stabilitets beføjelse til suspension under afvikling.

Derudover har de foreslåede ændringer til formål at samle § 1, stk. 2, 2. og 4. pkt., i ét punktum. Det skyldes, at begge punkummer indeholder henvisninger til de dele af lov om finansiel virksomhed, der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder. Det foreslås derfor at ophæve 4. pkt., jf. lovforslaget § 1, nr. 5, og tilføje de henvisninger, der er angivet i 4. pkt., til 2. pkt. Forslaget præciserer gældende ret.

Til nr. 4 (§ 1, stk. 2, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvilke regler der finder anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder. Således skal forsikringsholdingvirksomheder f.eks. overholde § 64, stk. 3, om egnetheds- og hæderlighedskrav for medlemmer af bestyrelse og direktion, § 70 om at bestyrelsen skal fastlægge virksomhedens aktiviteter og politikker m.v. og § 71 om virksomhedens effektive former for virksomhedsstyring. Desuden finder §§ 175 b og 175 c anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder. Derimod gælder § 64 d om identifikation og egnetheds- og hæderlighedsvurdering af gruppe 1-forsikringsselskabers nøglepersoner og underretning af Finanstilsynet ikke for forsikringsholdingvirksomhederne.

Reglerne om nøglepersoner i gruppe 1-forsikringsselskaber blev samlet i en ny § 64 d ved lov nr. 552 af 7. maj 2019, og som en konsekvens blev § 64, stk. 5, og § 71, stk. 2, ophævet. Samtidig blev § 1, stk. 2, om lovens anvendelsesområde ændret. Imidlertid blev der ikke ved samme lejlighed indsat en henvisning til § 64 d i § 1, stk. 2. Det var derfor en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019, at reglerne om nøglepersoner i § 64 d i lov om finansiel virksomhed fra den 1. juli 2019 ikke længere var gældende for forsikringsholdingvirksomheder.

Selvom den udtrykkelige forpligtelse for forsikringsholdingvirksomheder til at identificere nøglepersoner udgik af lov om finansiel virksomhed med lov nr. 552 af 7. maj 2019, har forsikringsholdingvirksomheder fortsat været forpligtet efter § 71 til at have effektive former for virksomhedsstyring. § 71 er nærmere uddybet i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. og omfatter bl.a. udpegningsfunktioner for hver af de mindst fire nøglefunktioner, jf. § 17, stk. 1 og 2. Forsikringsholdingvirksomheder er fortsat omfattet af § 17, stk. 1 og 2, jf. § 1, stk. 4, og har derfor forsat haft pligt til at identificere nøglepersoner, selvom de ikke har været omfattet af § 64, stk. 1, der henviser til § 71 om effektive former for virksomhedsstyring. Forsikringsholdingvirksomhederne har dog siden 1. juli 2019 ikke haft pligt til at underrette Finanstilsynet, der heller ikke har haft krav på at modtage oplysninger om de pågældende til brug for en vurdering af vedkommendes egnethed og hæderlighed.

For at sikre at forsikringsholdingvirksomheder også identificerer deres nøglepersoner og skal underrette Finanstilsynet og overholde krav om nøglepersoners egnethed og hæderlighed, bør de krav, der nu fremgår af § 64 d, igen gælde for forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 2, 3. pkt., så § 64 d udtrykkeligt også finder anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.

Med den foreslåede ændring vil reglerne for forsikringsholdingvirksomheder blive bragt tilbage til den retstilstand, der var gældende, indtil reglerne blev ændret den 1. juli 2019 som en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019. Dog foreslås det, at forsikringsholdingvirksomheder samtidig bliver underlagt den ændring af underretningspligten for gruppe 1-forsikringsselskaber, som ved lov nr. 552 af 7. maj 2019 blev indført med § 64 d, stk. 2.

Med den foreslåede ændring vil forsikringsholdingvirksomheder skulle overholde § 64 d ligesom gruppe 1-forsikringsselskaber. De vil således som led i deres risikostyring efter § 71, stk. 1, skulle identificere deres nøglepersoner udtrykkeligt i medfør af § 64 d, stk. 1, og ikke blot i medfør af § 17, stk. 2, i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., der er udstedt med hjemmel i § 71. Herudover vil forsikringsholdingvirksomheder uden unødigt ophold skulle underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager, jf. § 64 d, stk. 2. Nøglepersonerne vil efter § 64 d, stk. 3, skulle opfylde kravene i § 64, stk. 1 og 2, om egnethed og hæderlighed og meddele Finanstilsynet oplysninger herom ved deres indtræden i virksomheden og ved efterfølgende ændringer. Endelig vil forsikringsholdingvirksomheder skulle underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 64 d, stk. 4.

Reglerne om nøglepersoner i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. ændres ikke. Nøglepersoner i forsikringsholdingvirksomheder er således fortsat omfattet af bekendtgørelsen, jf. § 1, stk. 4, hvorefter forsikringsholdingvirksomheder skal overholde de samme krav i bekendtgørelsen som gruppe 1-forsikringsselskaber med de tilpasninger, som concern- eller gruppeforholdet nødvendiggør.

Det følger af artikel 246, stk. 1, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, at kravene i afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, finder tilsvarende anvendelse på koncernniveau. Afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, omfatter bl.a. artikel 42-43 om egnethed og hæderlighed og artikler om nøglefunktioner og nøglepersoner, herunder især artikel 44, stk. 4, med krav om en risikostyringsfunktion, artikel 46, stk. 1, med krav om en compliancefunktion, artikel 47, stk. 1, med krav om en intern auditfunktion og artikel 48, stk. 1, med krav om en aktuarfunktion. Disse artikler blev implementeret med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed.

Med vedtagelsen af dette lovforslag vil denne del af artikel 246, stk. 1, 1. afsnit, igen være implementeret i lov om finansiel virksomhed, idet forsikringsholdingvirksomheder ikke blot skal identificere deres nøglepersoner, men også

skal underrette Finanstilsynet, ligesom nøglepersonerne skal vurderes egnede og hæderlige.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne om ikrafttrædelse til lovforslagets § 1, nr. 19, jf. lovforslagets § 5, stk. 4.

Til nr. 5 (§ 1, stk. 2, 4. og 5. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 1, stk. 2, 2. og 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed, hvilke dele af loven der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder. Det følger derudover af § 1, stk. 2, 5. pkt., hvilke dele af loven der finder anvendelse for blandede holdingvirksomheder.

Det foreslås at ophæve § 1, stk. 2, 4. pkt.

Der er tale om en konsekvensændring. Det skyldes, at de henvisninger, der i gældende ret fremgår af § 1, stk. 2, 4. pkt., med lovforslaget vil blive tilføjet i § 1, stk. 2, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Det foreslås at opdatere henvisningerne i § 1, stk. 2, 5. pkt., der bliver 4. pkt., for at fastslå, hvilke bestemmelser der finder anvendelse for blandede holdingvirksomheder. Det foreslås at ændre § 264, stk. 3, nr. 11, til § 260, § 264, stk. 5, nr. 13, § 266, stk. 1, §§ 274-276.

Den foreslåede ændring vil medføre, at de bestemmelser, som blandede holdingvirksomheder er underlagt i medfør af lov om finansiel virksomhed, vil fremgå af § 1, stk. 2, 4. pkt.

En blandet holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 51, som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Definitionen af en blandet holdingvirksomhed omfatter blandede finansielle holdingvirksomheder, blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Danmark og blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Definitionen i § 5, stk. 1, nr. 51, dækker over de typer af blandede holdingvirksomheder, der er omfattet af artikel 1, stk. 1, litra c og d, i BRRD.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af den foreslåede ændring af § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 70, den foreslåede ændring af § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, og indsættelsen af en ny bestemmelse i §§ 275 og 276, jf.

lovforslagets § 1, nr. 93. Derudover præciserer forslaget, at blandede holdingvirksomheder er omfattet af §§ 260, 271 og 274, hvilket også er tilfældet efter gældende ret.

Med lovforslaget ændres § 266, så Finanstilsynet fremover kan vælge at fastsætte en minimumskrav til nedskrivningsegnede passiver for blandede holdingvirksomheder. § 275 implementerer dele af artikel 55 i BRRD II og fastslår, hvad der sker, hvis en blandet holdingvirksomhed vurderer, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse, der anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. § 276, der implementerer artikel 71 a i BRRD II, medfører en pligt for finansielle holdingvirksomheder til at indføre en kontraktbestemmelse, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelse til suspension under afvikling.

Det fremgår af § 1, stk. 2, 5. pkt., i lov om finansiel virksomhed, hvilke af lovens regler der finder anvendelse for blandede holdingvirksomheder.

Det foreslås i § 1, stk. 2, 5. pkt., der bliver til 4. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 5, at indsætte en henvisning til § 64, stk. 4, og § 351, stk. 1, nr. 1-2, og stk. 6-9, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslåede vil medføre, at bestemmelserne vedrørende krav om egnethed og hæderlighed samt Finanstilsynets indgrebsmulighed over for et ledelsesmedlem, som ikke længere opfylder kravene om egnethed og hæderlighed, finder anvendelse for blandede holdingvirksomheder på tilsvarende måde som for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder i henhold til den gældende § 64, stk. 3, der nu bliver stk. 4, og den foreslåede indsættelse i § 1, stk. 2, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 2. Der henvises til bemærkninger til det foreslåede § 64, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 17.

Den foreslåede indsættelse i § 1, stk. 2, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 64, stk. 4.

Til nr. 6 (§ 5, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret er et finansieringsinstitut defineret som en virksomhed, der ikke er et kreditinstitut eller fondsmæglerselskab I, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12 og 15, angivne aktiviteter.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 6, at definitionen for et finansieringsinstitut ændres så en ren industriel holdingvirksomhed ikke kan være et finansieringsinstitut.

Med den foreslåede ændring defineres et finansieringsinstitut som en virksomhed, der ikke er et kreditinstitut, fonds-

mæglerelskab I eller en ren industriel holdingvirksomhed, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12 og 15, i lov om finansiel virksomhed angivne aktiviteter.

Den foreslåede ændring indebærer, at et finansieringsinstitut ikke længere kan være en ren industriel virksomhed, hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalejendele. Denne ændring betyder, at en holdingvirksomhed, som alene eller hovedsageligt erhverver kapitalandele i industrielle virksomheder, ikke er et finansieringsinstitut. En ren industriel holdingvirksomhed er dermed fremadrettet i lighed med et kreditinstitut eller et fondsmæglerelskab I ikke omfattet af definitionen for et finansieringsinstitut.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 6, implementerer artikel 4, stk. 1, nr. 26, i CRD V. Artikel 3, stk. 1, nr. 22, i CRR henviser til denne definition for et finansieringsinstitut i CRR II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 7 (§ 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret er en finansiel holdingvirksomhed efter § 5, stk. 1, nr. 10 b, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed defineret som en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsageligt består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt., at en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsageligt består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvor dattervirksomheder hovedsageligt er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst en er en finansiel virksomhed, og hvor mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, er omfattet af definitionen for en finansiel holdingvirksomhed.

Forslaget i § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt. indebærer, at en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsageligt består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, defineret i overensstemmelse med § 5, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed med ændringen til nr. 7, er en finansiel holdingvirksomhed.

Med forslaget tilføjes, at hovedvirksomheden består hovedsageligt i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst en af dattervirksomhederne er en finansiel virksom-

hed, og mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

Ved afgørelsen af, om der er tale om en finansiel holdingvirksomhed efter § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt., vil der dermed blive lagt vægt på, hvor stor en andel af holdingvirksomhedens koncernbalance der er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter. Denne beregning foretages som den andel af den samlede koncernbalance for modervirksomheden, som kan henføres til aktiver i dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

Artikel 3, stk. 1, nr. 19, i CRD IV henviser til denne definition for finansiel holdingvirksomhed i artikel 4, stk. 1, nr. 20, i CRR. Denne definition er ændret med CRR II. Den foreslåede ændring i § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt., er i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 20, i CRR II. Derfor er der tale om en direktivnær implementering.

Artikel 4, stk. 1, nr. 20, i CRR II giver Finanstilsynet mulighed for at vælge en anden indikator end den konsoliderede balance som i forslaget. Det fremgår i bestemmelsen, at for at være en finansiel holdingvirksomhed forudsætter det, at mindst 50 pct. af holdingvirksomhedens aktiekapital, konsoliderede aktiver, indtjening, medarbejdere eller en anden indikator, som anses for relevant, er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

Der lægges med forslaget op til, at den relevante indikator er den konsoliderede balance. Den konsoliderede balance er en samlet opgørelse over aktiver kontrolleret af holdingvirksomheden. Dette mål er dermed velegnet i forhold til at vurdere andelen af en holdingvirksomheds samlede aktiviteter, som falder ind under finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter. Derfor er denne indikator relevant og tilstrækkelig i forhold til at fastslå, om en holdingvirksomhed er en finansiel holdingvirksomhed.

Til nr. 8 og 9 (§ 5, stk. 1, nr. 36, 41, 42 og 43, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 36 definerer, hvilke kapitalbufferkrav der er omfattet af det kombinerede kapitalbufferkrav. Det kombinerede kapitalbufferkrav består af kapitalbevaringsbufferen, jf. § 125 a, stk. 3, den virksomhedsspecifikke, kontracykliske kapitalbuffer, jf. § 125 a, stk. 4, en systemisk buffer, jf. § 125 a, stk. 6, og en G-SIFI-buffer, jf. § 125 a, stk. 5, hvis det pågældende institut er et G-SIFI.

Med den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 36, tilpasses definitionen af det kombinerede kapitalbufferkrav, så der tages højde

for den foreslåede SIFI-buffer. Det kombinerede kapitalbufferkrav bliver herefter defineret som den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer, jf. nr. 37, forhøjet med en virksomhedsspecifik, kontracyklisk kapitalbuffer, jf. nr. 38, en SIFI-buffer, jf. nr. 41, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 42, og en systemisk buffer, jf. nr. 44.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 36, indebærer, at SIFI-bufferen bliver omfattet af det kombinerede kapitalbufferkrav. Det betyder, at manglende opfyldelse af SIFI-bufferen for SIF'er vil medføre manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav. Det vil sige, at manglende opfyldelse af SIFI-bufferkravet kan medføre retsvirkninger som manglende opfyldelse af de andre bufferkrav, der indgår i det kombinerede kapitalbufferkrav. Dermed opnår Finanstilsynet mulighed for at foretage samme tilsynsreaktioner, hvis SIFI-bufferen ikke opfyldes, som ved manglende opfyldelse af de andre kapitalbuffere.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 36, tager ligeledes højde for gennummeringen af G-SIFI-bufferen og den systemiske buffer samt den foreslåede ophævelse af § 125 e, stk. 3, og den foreslåede nyaffattelse af § 125 e, stk. 2.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 36, har til formål at implementere dele af artikel 131 i CRD V, herunder stk. 15, 1. afsnit. Samtidig tager den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 36, højde for indførelsen af en selvstændig SIFI-buffer i den foreslåede § 125 a, stk. 5, samt den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 41, jf. de specielle kommentarer til § 125 a, stk. 5.

Efter den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 41, defineres SIFI-buffer, som det kapitalgrundlag, som et systemisk vigtigt finansiel institut, jf. § 308, skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 5, på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag.

Den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 41, har til formål at definere SIFI-bufferen nærmere og fastslå, at den finder anvendelse på institutter, der er udpegede som SIFI.

Den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 42, har til formål at definere SIFI-buffersatsen, der anvendes til at opgøre SIFI-bufferen for det enkelte SIFI. SIFI-buffersatsen fastsættes i henhold til den foreslåede § 125 g, stk. 3 og 4.

Efter den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 43, defineres gearingsgradbuffer, som det kapitalgrundlag, som et G-SIFI skal opretholde i henhold til artikel 92, stk. 1a, i CRR og CRR II.

Til nr. 10 (§ 5, stk. 1, nr. 55, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 1, nr. 52, i lov om finansiel virksomhed definerer

gældsbuffer som det krav, som et realkreditinstitut til enhver tid skal opfylde i henhold til § 125 i.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 52, der bliver nr. 55, at ændre 125 i til 268.

Der er tale om en konsekvensændring, som følge af at bestemmelserne i § 125 i flyttes til § 268, jf. lovforslaget § 1, nr. 80.

Til nr. 11 (§ 5, stk. 1, 75-79, i lov om finansiel virksomhed)

Nedskrivningsegne forpligtelser er defineret i § 267, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Det følger heraf, at nedskrivningsegne forpligtelser er forpligtelser og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificeres som egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som er underlagt bail-in, jf. § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019 (herefter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder).

En række andre begreber, der anvendes i kapitel 17-17 a i lov om finansiel virksomhed, er ikke defineret i loven.

Det foreslås at indsætte nr. 75-78 i § 5, stk. 1, for at definere nedskrivningsegne forpligtelser, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter, afviklingsenhed og afviklingskoncern for at gennemføre dele af artikel 2 i BRRD II. I nr. 79 indsættes en definition på en kønsneutral lønpolitik for at gennemføre artikel 3, stk. 1, nr. 65 i CRD V.

Det foreslås i nr. 75, at nedskrivningsegne forpligtelser defineres som forpligtelser, der er omfattet af bail-in, og som er omfattet af § 267 a, stk. 1, eller § 267 e.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 1, litra d, i BRRD II, der indsætter artikel 2, stk. 1, nr. 71 a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede ændring vil medføre, at definitionen af begrebet nedskrivningsegne forpligtelser flyttes til § 5 i lov om finansiel virksomhed, og at der foretages en række sproglige ændringer for at sikre en direktivnær implementering af artikel 1, nr. 1, litra d, i BRRD II, der indsætter artikel 2, stk. 1, nr. 71 a, i BRRD. Det præciseres i definitionsbestemmelsen, hvilke forpligtelser der udgør nedskrivningsegne forpligtelser.

Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, er instrumenter, som kan nedskrives eller konverteres til egenkapital ved brug af bail-in i § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling

af visse finansielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finansiell Stabilitet kan bail-in til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, skal for at kunne udgøre nedskrivningseggede forpligtelser være omfattet af § 267 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, hvis der er tale om en afviklingsenhed, eller være omfattet af § 267 e, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, hvis der er tale om en virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed. Bestemmelserne angiver, hvilke forpligtelser de enkelte virksomheder kan opfylde deres krav om nedskrivningseggede passiver med. Det betyder bl.a., at forpligtelsen skal have en restløbetid på mindst ét år og være udstedt og fuldt indbetalt med midler, der hverken direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I. Disse forpligtelser omfatter også supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR). Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 267 a, stk. 1, og § 267 e, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

Det foreslås i *nr. 76*, at efterstillede nedskrivningseggede instrumenter defineres som instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1 og 2, og artikel 72 c i CRR.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 1, litra d, i BRRD II, der indsætter artikel 2, stk. 1, nr. 71 b, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede ændring vil medføre, at begrebet efterstillede nedskrivningseggede instrumenter defineres i lov om finansiell virksomhed.

Efterstillede nedskrivningseggede instrumenter er instrumenter, der er efterstillet simple krav. Instrumenter, der er efterstillet simple krav, skal nedskrives før andre usikrede gældsforpligtelser ved afvikling og konkurs. Det indebærer, at instrumenterne skal bære tab før simple kreditorer, ved afvikling og konkurs. At instrumenterne skal bære tab før simple kreditorer kaldes også subordination.

Instrumenter kan kun udgøre efterstillede nedskrivningseggede instrumenter, hvis betingelserne i artikel 72 a, 72 b, stk. 1 og 2, og 72 c i CRR er opfyldt. Det indebærer bl.a., at de efterstillede nedskrivningseggede instrumenter skal have en restløbetid på mindst ét år, og at instrumenterne ikke må kunne indfries før tid. Artikel 72 a beskriver, hvad de nedskrivningseggede instrumenter består af, artikel 72 b be-

skriver de betingelser, som de nedskrivningseggede instrumenter skal opfylde, og artikel 72 c omhandler amortisering af nedskrivningseggede instrumenter.

Det foreslås i *nr. 77*, at afviklingsenhed defineres som en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 259, eller en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260.

Den foreslåede ændring vil medføre, at begrebet afviklingsenhed defineres i lov om finansiell virksomhed.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 1, litra e, i BRRD II, der indsættes som artikel 2, stk. 1, nr. 83 a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

En afviklingsenhed er den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til §§ 259 eller 260. Definitionen af en afviklingsenhed skal læses sammen med definitionen af en afviklingskoncern i det foreslåede nr. 78. Det skal fremgå af afviklingsplanen, hvilken virksomhed der er en afviklingsenhed, jf. det foreslåede § 260, stk. 2, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 57.

BRRD giver mulighed for både en selskabsspecifik afviklingsstrategi (»multiple points of entry«) og en koncernspecifik afviklingsstrategi (»single point of entry«). En koncernspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der kun anvendes afviklingstiltag over for én virksomhed i koncernen, typisk modervirksomheden, mens en selskabsspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der anvendes afviklingstiltag over for flere virksomheder i koncernen, typisk driftsdattervirksomhederne. Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at de kan anvendes til at definere i afviklingsplanen, hvilke virksomheder i en koncern der vil blive anvendt afviklingsværktøjer overfor samt at definere, hvilke dele af en koncern der planlægges holdt samlet i en afvikling. Denne identificering af afviklingsenheder og afviklingskoncerner er også relevant for fastsættelsen af krav om nedskrivningseggede passiver i henhold til den foreslåede § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

Det foreslås i *nr. 78, litra a*, at en afviklingskoncern defineres som en afviklingsenhed og dens dattervirksomheder. En dattervirksomhed er ikke omfattet af en afviklingskoncern, hvis i) dattervirksomheden selv er en afviklingsenhed, ii) dattervirksomheden er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed, eller iii) dattervirksomheden er etableret i et tredjeland, medmindre dattervirksomheden indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen.

Det foreslås derudover i *nr. 78, litra b*, at en afviklings-

koncern også defineres som kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og det centrale organ, når mindst ét kreditinstitut eller det centrale organ er en afviklingsenhed. Kreditinstitutternes og det centrale organs dattervirksomheder er også omfattet af afviklingskoncernen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at begrebet afviklingskoncern defineres i lov om finansiel virksomhed. Definitionen omfatter to typer af afviklingskoncerner.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 1, litra e, i BRRD II, der indsættes som artikel 2, stk. 1, nr. 83 b, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Definitionen af en afviklingskoncern skal læses sammen med definitionen af en afviklingsenhed. Afviklingsenhed defineres i det foreslåede nr. 77 som den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til §§ 259 eller 260.

Har den pågældende afviklingsenhed mindst én dattervirksomhed, eller er der tale om et centralt organ, hvortil der er tilknyttet kreditinstitutter, og hvor enten det centrale organ eller et af kreditinstitutterne er en afviklingsenhed, udgør virksomhederne tilsammen en afviklingskoncern. En dattervirksomhed er dog ikke omfattet, hvis dattervirksomheden selv er en afviklingsenhed, er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed, eller er etableret i et tredjeland, medmindre dattervirksomheden indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen.

Kreditinstitutter, der er tilknyttet et centralt organ, udgør et samarbejdsnetværk. Med centralt organ forstås et organ, der har flere penge- og realkreditinstitutter (kreditinstitutter) tilknyttet, hvor det centrale organs ledelse er beliggende i samme medlemsstat og bemyndiget til at give instrukser til de tilknyttede kreditinstitutters ledelse. Det centrale organ og de tilsluttede institutter hæfter solidarisk for hinandens forpligtelser, eller de tilsluttede institutters forpligtelser garanteres fuldt ud af det centrale organ. Det centrale organs og samtlige tilsluttede institutters solvens og likviditet kontrolleres på grundlag af institutternes konsoliderede regnskaber. Danmark har på nuværende tidspunkt ikke nogen centrale organer. Centrale organer er særligt kendt i Storbritannien.

BRRD giver mulighed for både en selskabsspecifik afviklingsstrategi (»multiple points of entry«) og en koncernspecifik afviklingsstrategi (»single point of entry«). En koncernspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der kun anvendes afviklingstiltag for én virksomhed i en koncern, typisk modervirksomheden, mens en selskabsspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der anvendes afviklingstiltag for flere virksomheder i en koncern, typisk driftsdattervirksomheder-

ne. Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at de kan anvendes til at definere i afviklingsplanen, hvilke virksomheder i en koncern der vil blive anvendt afviklingsværktøjer overfor samt at definere, hvilke dele af en koncern der planlægges holdt samlet i en afvikling. Denne identificering af afviklingsenheder og afviklingskoncerner er også relevant for fastsættelsen af krav om nedskrivningsegne passiver i henhold til den foreslåede § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

Begrebet kønsneutral lønpolitik er ikke defineret i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at der i § 5, stk. 1, nr. 79, indføres en definition af begrebet kønsneutral lønpolitik, som er defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 65, i CRD V, som en aflønningspolitik, der er baseret på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi, uanset den ansattes køn.

Med en kønsneutral lønpolitik menes en politik, som behandler alle køn på samme måde. Det vil sige, at lønpolitikken sikrer, at ansatte modtager lige løn for arbejde af samme art eller arbejde af samme værdi uanset vedkommendes køn og sikrer implementering af virksomhedsværdier, der fremmer ligebehandling af alle køn. Udover at sikre lige løn for samme arbejde skal lønpolitikken ligeledes sikre lige muligheder for ansatte, uanset vedkommendes køn, da dette er en forudsætning for kønsneutral løn.

Princippet om lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi, uanset vedkommendes køn er nedfældet i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Dette princip skal anvendes på en konsekvent måde af institutterne. Ifølge artikel 157 i TEUF inkluderer lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi den almindelige grundløn, mindsteløn eller løn og ethvert andet vederlag, hvad enten det er i kontanter eller naturalier, som medarbejdere modtager direkte eller indirekte for vedkommendes ansættelse af arbejdsgiveren. TEUF opfordrer til yderligere foranstaltninger for at sikre lige muligheder og ligebehandling af alle køn i spørgsmål om beskæftigelse og erhverv.

EBA udsteder retningslinjer for kønsneutrale lønpolitikker i institutter, hvor det formodes at begrebet nærmere vil blive defineret.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse i § 77 d, stk. 1, 2. pkt., som det ændres ved lovforslagets § 1, nr. 27, at virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral.

Til nr. 12 (§ 5, stk. 6, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 5, stk. 6, nr. 10, i lov om finansiel virksom-

hed, at egentlig kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 25 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 5, stk. 6, nr. 10, fra artikel 25 i CRR til artikel 50 i CRR.

Bestemmelsen implementerer artikel 1, nr. 1, litra b, i BRRD II, der indsætter artikel 2, stk. 1, nr. 68a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der i § 5, stk. 6, nr. 10, henvises til den korrekte artikel i CRR. Det skyldes, at artikel 25 definerer ”kernekapital”, og at artikel 50 definerer ”egentlig kernekapital”.

Kernekapital er i forvejen defineret i § 5, stk. 6, nr. 11, der fastslår, at kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 25 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2-4, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 13 (§ 14, stk. 1, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret skal virksomheder, der anmoder om tilladelse til at drive pengeinstitut, indsende en række oplysninger til Finanstilsynet, så Finanstilsynet kan foretage en vurdering af, hvorvidt virksomheden opfylder kravene. Der gælder bl.a. specifikke kapitalkrav, krav til ledelsens kompetencer og ressourcer, herunder den ledelsesmæssige styring. Den gældende § 14, stk. 1, nr. 7, stiller krav om, at ansøgerens forretningsgange og administrative forhold skal være forsvarlige.

Kravet indebærer bl.a., at Finanstilsynet gennemgår ansøgerens forretningsgange på alle væsentlige forretningsområder. Gennemgangen indeholder bl.a. en vurdering af sammenhængen mellem de pågældende forretningsgange og forretningsmodellen eller de ressourcer, ansøgeren ønsker at afsætte på et givent område. Finanstilsynets gennemgang af forretningsgange og administrative forhold indgår i den samlede vurdering af, hvorvidt ansøgeren opfylder kravene til at få en pengeinstitutstilladelse.

Det er i henhold til gældende ret hensigten, at kravene i § 14 også skal kunne opfyldes i den fortsatte drift og ikke kun ved stiftelsen.

Det foreslås at ændre § 14, stk. 1, nr. 7, så ansøgerens forretningsgange og administrative forhold udover at være forsvarlige, skal opfylde kravene i § 71.

Den foreslåede ændring medfører, at det vil fremgå eksplicit af bestemmelsen, at kravene i § 71 i lov om finansiel virksomhed

om effektiv virksomhedsstyring skal være opfyldt som led i Finanstilsynets vurdering af, hvornår en virksomhed kan få tilladelse til at drive pengeinstitut. Finanstilsynet gennemgår i henhold til den nugældende ordlyd en række oplysninger, herunder om forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige. Heri indgår forretningsgange for alle væsentlige aktivitetsområder, der også er en del af kravet i § 71, stk. 1.

Den foreslåede ændring medfører, at en række af kravene, der gælder for institutter, der tidligere har opnået tilladelse, også skal opfyldes af virksomheder, der ansøger om pengeinstitutstilladelse. På den måde sikres, at ansøgeren fra tilladelsestidspunktet lever op til de krav, der gælder, når virksomheden får tilladelsen. Dermed undgås en periode, hvor instituttet efter tilladelsen først skal opnå et vist niveau, før virksomheden efterlever kravene, der stilles til øvrige pengeinstitutter. Lovforslaget sikrer en sammenhæng mellem forhold, som Finanstilsynet inddrager i vurderingen af ansøgere og igangværende pengeinstitutter. Konsekvensen af, at kravene ikke løbende opfyldes kan være, at Finanstilsynet inddrager tilladelsen.

Den foreslåede ændring er en direktivnær implementering af artikel 10, stk. 1, i CRD V.

Til nr. 14 (§ 43, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

I § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed fremgår det, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, filialer af udenlandske pengeinstitutter og investeringselskaber samt tilknyttede agenter omfattet af § 9 a, der yder rådgivning om finansielle instrumenter. Ministeren fastsætter endvidere regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som præsenterer, tilbyder, rådgiver om eller administrerer boligkreditaftaler.

Bemyndigelsen i § 43, stk. 4, 1. pkt., er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 864 af 23. juni 2017 om kompetencekrav til ansatte, der yder investeringsrådgivning og formidler information om visse investeringsprodukter, herefter kompetencekravs bekendtgørelsen.

Bekendtgørelsen finder anvendelse på pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber i Danmark, som yder investeringsrådgivning om investeringsprodukter eller porteføljer af investeringsprodukter, rådgivning om puljer, jf. § 2, stk. 1, nr. 3, i bekendtgørelse om visse skattebegunstigende opsparingsformer i pengeinstitutter samt formidling af information om investeringsprodukter til detailkunder, jf. kompetencekravs bekendtgørelsen § 1, stk. 1.

Bekendtgørelsen finder tillige anvendelse på en filial af et udenlandsk pengeinstitut og et fondsmæglerselskab, når filialen yder aktiviteterne nævnt i stk. 1, nr. 1-3, i Danmark, jf. kompetencekravsbekendtgørelsen § 1, stk. 2.

Bekendtgørelsen finder endvidere anvendelse på tilknyttede agenter, jf. § 9 b i lov om finansiel virksomhed, investeringsrådgivere, jf. § 343 a i lov om finansiel virksomhed, og finansielle rådgivere, jf. § 1, nr. 2 og 3, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, i det omfang de yder de i stk. 1 nævnte tjenesteydelser til detailkunder, jf. kompetencekravsbekendtgørelsen § 1, stk. 3.

Investeringsforvaltningsselskaber kan få tilladelse af Finanstilsynet til at yde investeringsrådgivning. Investeringsforvaltningsselskaber er i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen.

Det foreslås at ændre § 43, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, så investeringsforvaltningsselskaber omfattes af bemyndigelsesbestemmelsen. Ændringen vil medføre, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til ansatte i investeringsforvaltningsselskaber. Bemyndigelsen kan udnyttes til at omfatte investeringsforvaltningsselskaber, der har tilladelse til at yde investeringsrådgivning, af kompetencekravsbekendtgørelsen.

Med forslaget forudsættes det, at investeringsforvaltningsselskaber vil blive omfattet af kompetencekravsbekendtgørelsen, hvilket dermed vil medføre større investorbeskyttelse, da ansatte i investeringsforvaltningsselskaber vil skulle opfylde de kompetencekrav, som følger af kompetencekravsbekendtgørelsen og dennes bilag. De ansatte i investeringsforvaltningsselskabet vil bl.a. skulle kunne yde forsvarlig rådgivning til detailkunder, herunder have kompetencer inden for relevant lovgivning, investeringsprodukter og økonomisk forståelse.

Til nr. 15 (§ 44 i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse i § 44 i lov om finansiel virksomhed er det ikke tilladt i erhvervsmæssigt øjemed her i landet at medvirke til, at direkte forsikringer for her i landet bosiddende personer, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end danske forsikringselskaber og udenlandske forsikringselskaber, der opfylder betingelserne i § 3, stk. 1, eller § 31, stk. 1, samt udenlandske forsikringselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.

Bestemmelsen i § 44 bør overføres fra lov om finansiel virksomhed til lov om forsikringsformidling, da bestemmelsen vedrører forsikringsformidling.

Det foreslås, at § 44 i lov om finansiel virksomhed ophæves.

Det foreslås samtidig i lovforslag om ændring af lov om betalinger, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder og forskellige andre love som fremsat den 8. oktober 2020 (2020/1, L 12) som følge heraf, at der i lov om forsikringsformidling indsættes en ny bestemmelse, der viderefører reglerne i den gældende § 44 i lov om finansiel virksomhed. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 6, nr. 4 i lovforslag om ændring af lov om betalinger, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder og forskellige andre love som fremsat den 8. oktober 2020 (2020/1, L 12).

Til nr. 16 (§ 64, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 64, stk. 1, fastlægger kravene til egnethed og hæderlighed for et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed. Ifølge bestemmelsen skal medlemmer af en finansiel virksomheds bestyrelse og direktion på tidspunktet, hvor Finanstilsynet meddeler virksomheden tilladelse eller på tidspunktet for indtræden i ledelsen for en eksisterende finansiel virksomhed, opfylde kravene i stk. 1 om egnethed og hæderlighed.

Kravene i stk. 1 skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen i den finansielle virksomhed og i hele den periode, hvori den pågældende person varetager hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør for en finansiel virksomhed, påser Finanstilsynet, at vedkommende opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Det foreslås med forslaget til stk. 3, at det præciseres, at den finansielle virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af forpligtelserne i stk. 1.

Det foreslåede stk. 3 er bl.a. en implementering af artikel 91, stk. 1, i CRD V, hvor artikel 91, stk. 1, nyaffattes. Det præciseres med nyaffattelsen af artikel 91, stk. 1, at det er den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den blandede holdingvirksomhed, der har hovedansvaret for at sikre, at medlemmer af ledelsesorganet til enhver tid har et tilstrækkeligt godt omdømme og besidder tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at varetage deres opgaver.

Med forslaget til stk. 3 præciseres det, at den finansielle virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af § 64, stk. 1. Heri ligger en forpligtelse til at påse, at ledelsesmedlemmet opfylder kravene i stk. 1 ved medlemmets indtræden i bestyrelse og direktion og løbende, så længe det pågældende ledelsesmedlem varetager hvervet eller stillingen.

Kravet gælder alle finansielle virksomheder og ikke kun virksomheder omfattet af CRD V. Egnetheds- og hæderlighedskrav til ledelsen i virksomheder på det finansielle område udspringer af virksomhedernes samfundsmæssige betydning. Virksomheder, hvis ledelse er omfattet af kravet, bør påse overholdelsen heraf. Præciseringen af dette med det foreslåede § 64, stk. 3, har baggrund i formuleringen af CRDV, men gælder alle virksomheder på det finansielle område, hvor ledelsen er omfattet af et egnetheds- og hæderlighedskrav, da virksomhederne er ansvarlige for overholdelse af lovgivningen.

Vurderingen af om et medlem af bestyrelsen og direktionen opfylder kravene i stk. 1 vil i praksis skulle foretages af bestyrelsen i forbindelse med medlemmets indtræden. Det medlem af bestyrelsen eller direktionen, som vurderingen drejer sig om, må ikke være til stede under sagens behandling, og det skal protokolleres, at vedkommende ikke er til stede. Finanstilsynet kan bede den finansielle virksomhed om virksomhedens vurdering både i forbindelse med medlemmets indtræden i bestyrelse eller direktion og alle senere vurderinger med henblik på at påse overholdelsen af bestemmelsen, jf. § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Efter medlemmets indtræden i bestyrelse eller direktion skal den finansielle virksomhed løbende overvåge egnetheden og hæderligheden af ledelsesmedlemmet og vurdere, om en egentlig ny vurdering af ledelsesmedlemmet er nødvendig. Bestyrelsen eller nomineringsudvalget skal vurdere de enkelte ledelsesmedlemmers ageren og resultater. Bestyrelsen skal tage højde for alle nye relevante oplysninger, herunder oplysninger der kan give anledning til tvivl om ledelsesmedlemmets egnethed og hæderlighed.

Bestyrelsen bør som minimum foretage en revurdering af et ledelsesmedlems egnethed og hæderlighed, hvis der er en særlig anledning hertil. Det vil eksempelvis være relevant i tilfælde, hvor den finansielle virksomhed har konstateret manglende overholdelse af reguleringen i en del af virksomheden, som det pågældende ledelsesmedlem har ansvaret for.

Finanstilsynet vil i sin vurdering af overholdelsen af § 64, stk. 3, tage hensyn til hvilken virksomhedstype der er tale om og inddrage retningslinjer fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) og Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), i det omfang de foreligger, og i det omfang retningslinjerne er relevante i forhold til virksomhedstypen.

Hvis den finansielle virksomhed bliver bekendt med, at forholdene nævnt i stk. 1 er ændret, og dette er af væsentlig

betydning for Finanstilsynets tilsyn med virksomheden, skal den finansielle virksomhed hurtigst muligt meddele Finanstilsynet, hvilke oplysninger der er ændret, jf. § 75, stk. 1, 2. pkt.

Den foreslåede ændring fratager ikke et bestyrelsesmedlem eller et medlem af direktionen vedkommendes ansvar for at opfylde kravene om egnethed og hæderlighed. Et medlem af direktionen eller bestyrelsen skal til enhver tid opfylde kravene om egnethed og hæderlighed, mens personen varetager hvervet eller stillingen i en finansiell virksomhed.

Det fremgår af den foreslåede § 373, stk. 2, 1. pkt., at overtrædelse af § 64, stk. 3, kan straffes med bøde. Ansvarsubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 64, stk. 3, er den finansielle virksomhed, hvilket betyder, at den finansielle virksomhed vil kunne straffes med bøde, hvis den finansielle virksomhed ikke påser overholdelsen af § 64, stk. 1.

Den finansielle virksomhed vil kunne straffes med bøde, hvis et medlem af bestyrelsen eller direktionen ikke opfylder betingelser i § 64, stk. 1, og virksomhedens bestyrelse burde have konstateret dette enten ved medlemmets indtræden eller efterfølgende, og den manglende konstatering skyldes en manglende vurdering af medlemmernes egnethed og hæderlighed, som burde have været foretaget med henblik på overholdelsen af § 64, stk. 1.

Til nr. 17 (§ 64, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 64, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvilke krav om egnethed og hæderlighed i henhold til stk. 1 der finder anvendelse på medlemmer af bestyrelsen og direktionen for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en blandet holdingvirksomhed har hidtil ikke været omfattet af bestemmelsen.

Det følger af den foreslåede ændring til § 64, stk. 3, der bliver stk. 4, at stk. 1, nr. 1-4 og 6, stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse på medlemmer af direktionen og bestyrelsen i en blandet holdingvirksomhed.

Den foreslåede indsættelse i § 64, stk. 4, implementerer delvist artikel 91, stk. 1, i CRD V. Artikel 91, stk. 1, omfatter medlemmer af ledelsesorganet i blandede holdingvirksomheder af egnetheds- og hæderlighedskravene.

Den foreslåede ændring af § 64, stk. 4, medfører, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en blandet holdingvirksomhed skal efterleve kravene om egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1, nr. 1-4 og 6, i lov om finansiel virksomhed og oplysningsforpligtelsen i stk. 2 på tilsvarende

måde som medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiel holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed. Forslaget medfører endvidere, at henholdsvis en finansiel holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed og en blandet holdingvirksomhed på tilsvarende måde som en finansiel virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af stk. 1, jf. det foreslåede stk. 3. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 19.

Som følge af forslaget skal et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en blandet holdingvirksomhed således have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen. Vedkommende skal have tilstrækkelig godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen. Den pågældende må endvidere ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde, ligesom vedkommende ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Slutteligt må den pågældende ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at medlemmet ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarelig måde.

I forbindelse med et medlem af bestyrelsen eller direktionens indtræden i en blandet holdingvirksomhed, skal den blandede holdingvirksomhed meddele Finanstilsynet oplysninger om de ovenstående forhold, ligesom den blandede holdingvirksomhed og det pågældende bestyrelses- eller direktionsmedlem skal give Finanstilsynet meddelelse, hvis forholdene efterfølgende skulle ændre sig, jf. det foreslåede § 64, stk. 2.

Det følger af § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 64, stk. 1, nr. 2-6, i lov om finansiel virksomhed, ikke kan bestride stillingen.

Forslaget indebærer, at Finanstilsynet vil kunne påbyde en blandet holdingvirksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem i den pågældende virksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, såfremt vedkommende efter § 64, stk. 1, nr. 2, 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed ikke kan bestride stillingen. Medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en blandet holdingvirksomhed er omfattet af reglerne i § 64, stk. 1, nr. 1-4 og 6, jf. § 64, stk. 4.

Varigheden af et påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af

§ 64, stk. 1, nr. 2, 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed skal fremgå af påbuddet, jf. § 351, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger endvidere af § 351, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at påbud meddelt i henhold til stk. 1 og 2 kan forlanges indbragt for domstolene af den blandede holdingvirksomhed og af den person, som påbuddet vedrører. En sådan anmodning skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom. Dette følger af § 351, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Har den blandede holdingvirksomhed ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2, jf. § 351, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede overgangsbestemmelse i lovforslagets § 5, stk. 7, indebærer, at personer, der på tidspunktet for lovforslagets ikrafttræden varetager en stilling som direktionsmedlem eller et hverv som bestyrelsesmedlem i en blandet holdingvirksomheder, ikke skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes af Finanstilsynet. Finanstilsynet er imidlertid også for disse bemyndiget til at gribe ind, hvis Finanstilsynet vurderer, at vedkommende ikke længere efterlever kravene om egnethed og hæderlighed, ligesom virksomheden fra lovens ikrafttræden er forpligtet til at påse overholdelsen af § 64, stk. 1.

Til nr. 18 (§ 64 c, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 63, stk. 3, præciseres det, at den finansielle virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af § 64, stk. 1. Heri ligger en forpligtelse til at påse, at ledelses-

medlemmet opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 1 ved medlemmets indtræden i bestyrelse og direktionen og løbende, så længe det pågældende ledelsesmedlem varetager hvervet eller stillingen.

Det foreslås at indsætte en tilsvarende forpligtelse for pengeinstitutter, SIF'er og G-SIF'er til at påse, at nøglepersoner opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1 som nyt *stk. 7* i § 64 c.

Virksomheden skal løbende overvåge egnetheden og hæderligheden af nøglepersonerne og vurdere, om en egentlig ny vurdering af ledelsesmedlemmet er nødvendig. Virksomheden skal tage højde for alle nye relevante oplysninger, herunder oplysninger der kan give anledning til tvivl om nøglepersonens egnethed og hæderlighed.

Finanstilsynet vil i sin vurdering af overholdelsen af § 64 c, stk. 7, inddrage retningslinjer fra EBA.

Hvis den finansielle virksomhed bliver bekendt med, at forholdene nævnt i stk. 1 er ændret, og dette er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn med virksomheden, skal den finansielle virksomhed hurtigst muligt meddele Finanstilsynet, hvilke oplysninger der er ændret, jf. § 75, stk. 1, 2. pkt.

Den foreslåede ændring fratager ikke en nøgleperson ansvar for at opfylde kravene om egnethed og hæderlighed. En nøgleperson skal til en hver tid opfylde kravene om egnethed og hæderlighed, mens personen varetager stillingen.

Det fremgår af det foreslåede § 373, stk. 2, 1. pkt., at overtrædelse af § 64 c, stk. 7, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 64 c, stk. 7, er pengeinstituttet, SIFI-instituttet eller G-SIFI-instituttet, hvilket betyder, at virksomheden vil kunne straffes med bøde, hvis den pågældende virksomhed ikke påser overholdelsen af § 64 c, stk. 7.

Et pengeinstitut, SIFI-institut og et G-SIFI-institut vil kunne straffes med bøde, hvis en nøgleperson ikke opfylder betingelserne i § 64, stk. 1, og virksomhedens direktion burde have konstateret dette enten ved nøglepersonens indtræden eller efterfølgende, og den manglende konstatering af nøglepersonens egnethed og hæderlighed burde have været foretaget med henblik på at påse overholdelsen af § 64, stk. 1.

Til nr. 19 (§ 64 d, stk. 5 og 6, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 64, stk. 3, præciseres, at den finansielle virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af § 64, stk. 1. Heri ligger en forpligtelse til at påse, at ledelsesmed-

lemmet opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i stk. 1 ved medlemmets indtræden i bestyrelse og direktionen og løbende, så længe det pågældende ledelsesmedlem varetager hvervet eller stillingen.

Det foreslås at indsætte en tilsvarende forpligtelse for et gruppe 1-forsikringsselskab til at påse, at nøglepersoner opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i § 64, stk. 1, som nyt *stk. 5* i § 64 d.

Virksomheden skal løbende overvåge egnetheden og hæderligheden af nøglepersonerne og vurdere, om en egentlig ny vurdering af nøglepersonen er nødvendig. Virksomheden skal tage højde for alle nye, relevante oplysninger, herunder oplysninger der kan give anledning til tvivl om nøglepersonens egnethed og hæderlighed.

Finanstilsynet vil i sin vurdering af overholdelsen af § 64 c, stk. 7, inddrage eventuelle retningslinjer fra EIOPA.

Hvis gruppe 1-forsikringsselskabet bliver bekendt med, at forholdene nævnt i § 64 stk. 1, er ændret, og dette er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn med virksomheden, skal virksomheden hurtigst muligt meddele Finanstilsynet, hvilke oplysninger der er ændret, jf. § 75, stk. 1, 2. pkt.

Den foreslåede ændring fratager ikke en nøgleperson for ansvar for at opfylde kravene om egnethed og hæderlighed. En nøgleperson skal til enhver tid opfylde kravene om egnethed og hæderlighed, mens personen varetager stillingen.

Det fremgår af det foreslåede § 373, stk. 2, 1. pkt., at overtrædelse af § 64 d, stk. 5, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 64 d, stk. 5, er gruppe 1-forsikringsselskabet, hvilket betyder, at virksomheden vil kunne straffes med bøde, hvis den pågældende virksomhed ikke påser overholdelsen af § 64 d, stk. 5.

Gruppe 1-forsikringsselskabet vil kunne straffes med bøde, hvis en nøgleperson ikke opfylder betingelserne i § 64, stk. 1, og virksomhedens direktion burde have konstateret dette enten ved nøglepersonens indtræden eller efterfølgende, og den manglende konstatering skyldes en manglende vurdering af medlemmernes egnethed og hæderlighed, som burde have været foretaget med henblik på at påse overholdelsen af § 64, stk. 1.

I medfør af den gældende § 64 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed har gruppe 1-forsikringsselskaber pligt til at identificere selskabets nøglepersoner som led i selskabets risikostyring. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal uden unødigt ophold underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner, herunder hvilke stillinger

de pågældende varetager, jf. § 64 d, stk. 2. Nøglepersonerne skal efter § 64 d, stk. 3, opfylde kravene i § 64, stk. 1 og 2, om egnethed og hæderlighed og meddele Finanstilsynet oplysninger herom ved deres indtræden i virksomheden og ved efterfølgende ændringer. Endelig skal gruppe 1-forsikringsselskaber underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 64 d, stk. 4. Forsikringsholdingvirksomheder, som er defineret i § 5, stk. 1, nr. 13, er derimod ikke omfattet af kravene i § 64 d. De er hverken omfattet direkte af § 64 d eller indirekte i medfør af en henvisning til § 64 d i § 1, stk. 2.

Den gældende § 64 d blev indført med lov nr. 552 af 7. maj 2019, og indebar en samling af reglerne om nøglepersoner i gruppe-1 forsikringsselskaber, der tidligere fremgik i § 64 og § 71, stk. 2. Som en konsekvens af ændringen blev § 64, stk. 5, og § 71, stk. 2, ophævet. Samtidig blev § 1, stk. 2, om lovens anvendelsesområde ændret. Imidlertid blev det ikke ved samme lejlighed vedtaget, at § 64 d også gælder for forsikringsholdingvirksomheder. Det var derfor en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019, at reglerne om nøglepersoner i § 64 d i lov om finansiel virksomhed fra den 1. juli 2019 ikke længere var gældende for forsikringsholdingvirksomheder.

Selvom den udtrykkelige forpligtelse for forsikringsholdingvirksomheder til at identificere nøglepersoner udgik af lov om finansiel virksomhed med lov nr. 552 af 7. maj 2019, har forsikringsholdingvirksomheder efter gældende ret fortsat været forpligtet efter § 71 til at have effektive former for virksomhedsstyring. § 71 er nærmere uddybet i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. og omfatter bl.a. udpegning af en nøgleperson for hver af de mindst fire nøglefunktioner: risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen, aktuarfunktionen og intern auditfunktionen, jf. § 17, stk. 1, og stk. 2. Forsikringsholdingvirksomheder er fortsat omfattet af den bestemmelse, jf. § 1, stk. 4, og har derfor forsat haft pligt til at identificere nøglepersoner, selvom de ikke har været omfattet af § 64, stk. 1, der henviser til § 71 om effektive former for virksomhedsstyring. Forsikringsholdingvirksomhederne har dog siden 1. juli 2019 ikke haft pligt til at underrette Finanstilsynet, der heller ikke har haft krav på at modtage oplysninger om de pågældende til brug for en vurdering af vedkommendes egnethed og hæderlighed.

Det foreslås at indsætte et nyt § 64 d, stk. 6, hvorefter stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.

For at sikre at forsikringsholdingvirksomheder også identificerer deres nøglepersoner og skal underrette Finanstilsynet og overholde krav om nøglepersoners egnethed og hæderlighed, foreslås det, at de krav, der nu fremgår af § 64 d, igen skal gælde for forsikringsholdingvirksomheder.

Med den foreslåede ændring vil reglerne blive bragt tilbage til den retstilstand, der var gældende, indtil reglerne blev ændret den 1. juli 2019 som en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019. Dog foreslås det samtidig at indføre den ændring af underretningspligten for forsikringsholdingvirksomheder, som ved den pågældende lov blev indført for gruppe 1-forsikringsselskaber med § 64 d, stk. 2. Desuden foreslås det, at forsikringsholdingvirksomheder skal være forpligtet til at påse, at deres nøglepersoner overholder § 64, stk. 1, idet den samtidigt foreslåede § 64 d, stk. 5, også foreslås at gælde for forsikringsholdingvirksomheder, jf. § 64 d, stk. 6.

Med den foreslåede ændring vil forsikringsholdingvirksomheder skulle overholde § 64 d ligesom gruppe 1-forsikringsselskaber. De vil således som led i deres risikostyring efter § 71, stk. 1, skulle identificere deres nøglepersoner udtrykkeligt i medfør af § 64 d, stk. 1, og ikke blot i medfør af § 17, stk. 2, i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., der er udstedt med hjemmel i § 71 i lov om finansiel virksomhed. Herudover vil forsikringsholdingvirksomheder uden unødigt ophold skulle underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager, jf. § 64 d, stk. 2. Nøglepersonerne vil efter § 64 d, stk. 3, skulle opfylde kravene i § 64, stk. 1 og 2, om egnethed og hæderlighed og meddele Finanstilsynet oplysninger herom ved deres indtræden i virksomheden og ved efterfølgende ændringer. Derudover vil forsikringsholdingvirksomheder skulle underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 64 d, stk. 4. Endelig er en forsikringsholdingvirksomhed underlagt forpligtelsen til at påse, at forsikringsholdingvirksomhedens nøglepersoner overholder kravene til egnetheds- og hæderlighed, jf. § 64, stk. 1, der følger af § 64 d, stk. 5.

Det er ikke nødvendigt at ændre reglerne om nøglepersoner i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. som følge af den foreslåede ændring af § 64 d. Nøglepersoner i forsikringsholdingvirksomheder er således fortsat omfattet af bekendtgørelsen, jf. § 1, stk. 4, hvorefter forsikringsholdingvirksomheder skal overholde de samme krav i bekendtgørelsen som gruppe 1-forsikringsselskaber med de tilpasninger, som concern- eller gruppeforholdet nødvendiggør.

Det følger af artikel 246, stk. 1, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, at kravene i afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, finder tilsvarende anvendelse på koncernniveau. Afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, omfatter bl.a. artikel 42-43 om egnethed og hæderlighed og artikler om nøglefunktioner og nøglepersoner, herunder især artikel 44, stk. 4, med krav om en risikostyringsfunktion, artikel 46, stk. 1, med krav om en compliancefunktion, artikel 47, stk. 1, med krav om en intern auditfunktion og artikel 48, stk. 1, med krav om en

aktuarfunktion. Disse artikler blev implementeret med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed.

Med vedtagelsen af dette lovforslag vil denne del af artikel 246, stk. 1, 1. afsnit igen være implementeret i lov om finansiel virksomhed, idet forsikringsholdingvirksomheder ikke blot skal identificere deres nøglepersoner, men også skal underrette Finanstilsynet, ligesom nøglepersonerne skal vurderes egnede og hæderlige.

Da forsikringsholdingvirksomheder allerede efter gældende regler i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikrings-selskaber m.v. har pligt til at udpege virksomhedens nøglepersoner, har det kun formel betydning, når § 64 d, stk. 1, udvides til også at gælde for forsikringsholdingvirksomheder. Derimod vil kravene i § 64 d, stk. 2-5, være nye for forsikringsholdingvirksomheder.

Stk. 2-5 om underretning af Finanstilsynet og vurdering af egnethed og hæderlighed og forpligtelse til at påse overholdelsen af § 64, stk. 1, vil således omfatte forsikringsholdingvirksomheder, der udpeger nye nøglepersoner med tiltrædelse fra og med 1. januar 2021.

Desuden vil nye nøglepersoner, der er tiltrådt og dermed varetager det pågældende hverv på et tidspunkt i løbet af perioden 1. juli 2019 til 31. december 2020, og som stadig er ansat den 1. januar 2021, være omfattet af § 64 d, stk. 2-5. Forsikringsholdingvirksomhederne vil således umiddelbart efter lovens ikrafttræden skulle underrette Finanstilsynet om disse nøglepersoner, og de skal indsende oplysninger til Finanstilsynet til brug for egnetheds- og hæderligheds-vurdering efter § 64, stk. 1 og 2.

Forsikringsholdingvirksomheder er derimod ikke forpligtet til at underrette Finanstilsynet efter stk. 4 om nøglepersoner, der i perioden 1. juli 2019 til 31. december 2020 fratræder eller ikke længere opfylder kravene i § 64, stk. 1.

§ 351, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter bl.a., at Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter § 64, stk. 1, nr. 2-6, jf. § 64 d, stk. 3, ikke kan bestride stillingen. Da § 351 henviser til § 64 d, stk. 3, der med dette lovforslag udvides til også at omfatte forsikringsholdingvirksomheder, vil forsikringsholdingvirksomheder også være omfattet af § 351, stk. 4. På samme måde vil forsikringsholdingvirksomheder være omfattet af § 351, stk. 5, hvorefter Finanstilsynet kan afsætte en direktør eller en ansat, der er nøgleperson, i medfør af § 64 d, stk. 1, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis

domfældelse vil indebære, at nøglepersonen ikke opfylder kravene i § 64, stk. 1, nr. 3, jf. § 64 d, stk. 3.

Forsikringsholdingvirksomheder, der ikke overholder kravene i § 64 d, stk. 1-5, kan straffes efter § 373, stk. 1 og 2, der henviser til § 64 d.

Henvisningen i § 14, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, til § 64 d er ikke relevant for forsikringsholdingvirksomheder, da disse ikke er forpligtet til at søge tilladelse efter § 14.

Til nr. 20 (§ 64 e i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af det gældende § 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at bestyrelsen i en finansiel virksomhed skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Det foreslås at rykke kravet om kollektiv egnethed i bestyrelsen fra § 70, der primært omhandler bestyrelsens opgaver og pligter, til et nyt § 64 e, således at kravet om bestyrelsens kollektive egnethed indsættes i forlængelse af de øvrige krav om egnethed og hæderlighed. Efter det foreslåede vil krav til egnethed og hæderlighed i finansielle virksomheder således stå samlet.

Efter det foreslåede § 64 e, stk. 1, skal bestyrelsen for den finansielle virksomhed sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglige kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Bestyrelsens sammensætning skal afspejle en tilstrækkelig bred erfaring.

Bestemmelsen implementerer artikel 91, stk. 7, i CRD V.

Kravene til bestyrelsen i finansielle virksomheder er bl.a. fastlagt i bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. og bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser (Ledelsesbekendtgørelserne), der har hjemmel i lov om finansiel virksomhed.

Det er bestyrelsens hovedopgave at fastlægge de overordnede og strategiske rammer for virksomheden og dens aktiviteter, jf. princippet i § 115 i selskabsloven. Det indebærer, at bestyrelsen skal beslutte virksomhedens forretningsmodel, herunder vurdere virksomhedens risikoprofil og kapitalgrundlag, jf. § 70, stk. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed. På baggrund heraf skal bestyrelsen vedtage relevante politikker på de væsentlige områder samt fastsætte skriftlige retningslinjer for direktionens arbejde, jf. § 70, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede § 64 e, stk. 1, understreger, at bestyrelsen har pligt til løbende at vurdere, om den samlede bestyrelse besidder den nødvendige viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af virksomheden og håndtering af dens risici.

Den viden og erfaring, som bestyrelsen som minimum skal besidde, indebærer for eksempel, at den skal være i stand til at udfordre direktionen på en konstruktiv måde, herunder stille relevante spørgsmål til direktionen og forholde sig kritisk til svarene.

Uanset virksomhedens forretningsmodel må det forventes, at medlemmerne af bestyrelsen samlet set har den fornødne grundviden om de lovgivningsmæssige rammer for ledelse af virksomheden, likviditet etc.

I forhold til realkreditinstitutter vil det f.eks. være et krav, at der er kendskab til de særlige reguleringsmæssige rammer for disse virksomheder.

Ud over den fornødne grundviden kan der være særlige forhold, der kræver en særskilt viden. Som eksempel kan nævnes, at hvis en virksomhed har en stor ejendomseksponering i Danmark eller udlandet, bør der være et eller flere bestyrelsesmedlemmer, der har erfaring med ejendomsmarkedet, men samtidig ikke er involveret i eller har tilknytning til virksomhedens eksponeringer. Det samme kan være tilfældet, hvis en virksomhed er særlig eksponeret mod en eller få brancher i Danmark eller udlandet, for eksempel i form af en væsentlig eksponering over for pantebreve og finansiering af pantebreve, hvor der bør være et eller flere bestyrelsesmedlemmer, der har erfaring med dette marked, men samtidig ikke er involveret i, eller har tilknytning til virksomhedens eksponeringer i forhold til pantebreve.

Bestyrelsen skal løbende vurdere, om ændringer i virksomhedens forretningsmodel eller risikoprofil giver anledning til at supplere bestyrelsens samlede kompetencer.

Forslaget understreger endvidere vigtigheden af, at bestyrelsen er repræsenteret af medlemmer med erfaring inden for forskellige områder. Erfaring fra forskellige brancher kan bidrage til, at bestyrelsen samlet har fokus på og viden om de forskellige risici, virksomheden kan være udsat for, og ikke kun har fokus på risici på et mindre antal områder. Det er imidlertid særligt vigtigt, at der er medlemmer i bestyrelsen med indgående kendskab til virksomhedens største risikoområder.

Bestyrelsen skal som hidtil have tilstrækkelig viden, faglige kompetence og erfaring til at kunne udfordre direktionen på en konstruktiv måde til enhver tid og på ethvert af virksomhedens forretningsområder.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at gruppe 1- og 2-pengeinstitutter og større realkreditinstitutter skal have mindst ét bestyrelsesmedlem med ledelseserfaring fra en anden relevant finansiel virksomhed.

Det foreslåede *stk. 2* er indsat som et nyt krav i lov om finansiel virksomhed, men fremgår allerede i dag af Finanstilsynets vejledning om bestyrelsens evaluering af dens kollektive egnethed i pengeinstitutter og realkreditinstitutter m.fl.

Praktisk ledelseserfaring fra en anden relevant finansiel virksomhed er hensigtsmæssigt for at kunne forholde sig til de forhold og rammer, der er præmisserne for drift af en finansiel virksomhed af den nævnte størrelse. Det skal ses i sammenhæng med den væsentlige samfundsmæssige betydning, som disse penge- og realkreditinstitutter har, og det forhold at institutterne som udgangspunkt vil have større og mere komplekse aktiviteter end mindre penge- og realkreditinstitutter.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at realkreditinstitutter mindst skal have ét medlem af bestyrelsen med erfaring eller dybere indsigt i obligationsmarkedet.

EBA har i samarbejde med ESMA udarbejdet retningslinjer for vurdering af egnetheden af medlemmer af ledelsesorganet og personer med nøglefunktioner, der præciserer, hvad der forstås ved den tilstrækkelige kollektive viden, faglige kompetence og erfaring, som ledelsesorganet skal være i besiddelse af.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelsen, jf. § 344 i lov om finansiel virksomhed, vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om en bestyrelse i en finansiel virksomhed tilsammen har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring, tage hensyn til, i hvilken type af finansiel virksomhed bestyrelsen sidder. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra såvel EBA, EIOPA, ICP og ESMA, i det omfang sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til den pågældende type af finansiel virksomhed.

Det fremgår af det foreslåede § 373, stk. 2, 1. pkt., at overtrædelse af § 64 e kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 64 e er den finansielle virksomhed og bestyrelsen. Den finansielle virksomhed og bestyrelsen vil kunne straffes med bøde, hvis bestyrelsen ikke sikrer, at den samlede bestyrelse er tilstrækkeligt egnet til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Den finansielle virksomhed og bestyrelsen vil eksempelvis kunne straffes med bøde, hvis ingen medlemmer af bestyrelsen i virksomheden har kendskab til den finansielle virksomheds væsentligste forretningsområder, og den samlede bestyrelse derfor ikke har kendskab

til disse områder. Et større penge- og realkreditinstitut samt bestyrelsen herfor vil endvidere kunne straffes med bøde, hvis bestyrelsen ikke består af minimum ét medlem med ledelseserfaring fra anden relevant finansiel virksomhed eller for realkreditinstitutter et medlem med erfaring med eller indsigt i obligationsmarkedet.

Til nr. 21 (§ 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed pålægger bestyrelsen i finansielle virksomheder at sikre, at bestyrelsen samlet set har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Det foreslås at ophæve § 70, stk. 4, og indsætte kravet om kollektiv egnethed i bestyrelsen som en ny bestemmelse i § 64 e, stk. 1. Formålet med at flytte kravet om kollektiv egnethed i bestyrelsen til § 64 e, stk. 1, er at holde kravene om egnethed og hæderlighed samlet. Se i øvrigt bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 20.

Efter den foreslåede ophævelse af § 70, stk. 4, bliver § 70, stk. 5-7, til § 70, stk. 4-6.

Til nr. 22 (§ 70, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 70, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed i medfør af § 70, stk. 1-5.

Bemyndigelsen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. samt bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.

Det foreslås i § 70, stk. 7, der bliver stk. 6, at ændre stk. 1-5 til stk. 1-4.

Ændringen sker som konsekvens af ophævelsen af § 70, stk. 4, der rykkes til § 64 e, stk. 1.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20 og 21.

Til nr. 23 (§ 77 a, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 77, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed fastsætter et instrumentkrav til penge-

institutters, realkreditinstitutters, fondsmæglerselskabers, investeringsforvaltningsselskabers og finansielle holdingvirksomheders variable aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil. Det betyder, at mindst 50 pct. af en variabel løn til bestyrelsen, direktionen og væsentlige risikotagere på tidspunktet for beregningen af den variable løndel skal bestå af en balance af aktier, tilsvarende ejerandele afhængigt af virksomhedens juridiske struktur, aktiebaserede instrumenter eller, hvis der er tale om en virksomhed, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked, af tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed.

Det følger af den foreslåede § 77 a, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at mindst 50 pct. af en variabel løndel til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, på tidspunktet for beregningen af den variable løn skal bestå af en balance af aktier, eller, afhængigt af virksomhedens juridiske struktur, tilsvarende ejerandele, aktiebaserede instrumenter eller tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed.

Den foreslåede ændring i § 77 a, stk. 1, nr. 4, implementerer artikel 94, stk. 1, litra l, nr. i, i CRD V.

Dele af den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den tidligere bestemmelse, herunder at mindst 50 pct. af en variabel løndel skal bestå af finansielle instrumenter. I forhold til typerne af instrumenter kan der som tidligere benyttes aktier, aktiebaserede instrumenter og tilsvarende ejerandele, f.eks. garantbeviser. Derudover kan der som tidligere benyttes tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed. Muligheden for at benytte sådanne instrumenter har hidtil været begrænset til virksomheder, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked, idet virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, har måttet benytte aktier eller aktiebaserede instrumenter som f.eks. fantomaktier, idet disse bedst afspejler virksomhedens kreditværdighed. Denne mulighed foreslås imidlertid udvidet, således at også virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, kan anvende andre instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed.

Kravet om, at mindst 50 pct. af den variable løn skal bestå af instrumenter m.v., skal opfyldes på tidspunktet for beregningen af den variable løndel (beregningstidspunktet). Ved beregningstidspunktet forstås det tidspunkt, hvor opgørelsen af den variable løns størrelse i henhold til aftalen mellem virksomheden og den pågældende modtager (ledelsesmedlem eller væsentlig risikotager) foretages.

Ved fordelingen af den beregnede variable løndel på hen-

holdsvis kontanter og instrumenter m.v. skal værdiansættelsen af de pågældende kapitalandele og instrumenter m.v. ske efter anerkendte værdiansættelsesmetoder.

Mindst 50 pct. af den variable løn skal bestå af en balance af de nævnte typer af instrumenter. Ved vurderingen af, om der foreligger en passende balance mellem de nævnte typer af instrumenter, må der tages hensyn til, hvilke typer af instrumenter det er muligt at benytte ud fra virksomhedens juridiske struktur og størrelse, samt hvilke instrumenter der afspejler virksomhedens kreditværdighed, ligesom der må tages hensyn til, at det kan være hensigtsmæssigt at benytte flere forskellige typer af instrumenter for på bedste vis at sikre en langsigtet interesse. Vurderingen skal også inddrage en proportionalitetsbetragtning i forhold til bl.a. størrelsen af den variable løndel. Efter Finanstilsynets praksis kan en balance af instrumenter bestå af et enkelt finansielt produkt, såfremt den finansielle virksomhed kan give en passende begrundelse herfor.

Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2014/52 af 12. marts 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/26/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af de kategorier af instrumenter, der i tilstrækkelig grad afspejler et instituts kreditkvalitet som en going concern, og som egner sig til at blive anvendt for så vidt angår variabel løn, præciserer, hvilke kategorier af instrumenter der i tilstrækkelig grad afspejler virksomhedens kreditværdighed, og som egner sig til at blive anvendt for så vidt angår variabel løn.

Til nr. 24 (§ 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed fastsætter et krav om, at et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab, investeringsforvaltningsselskab eller en finansiel holdingvirksomhed skal sikre sig, at virksomhedens udbetaling af variabel løn sker over en periode, hvis den udbetales til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil.

Den gældende bestemmelse forpligter virksomheden til at sikre, at udbetaling af mindst 40 pct. af den variable løndel, ved større beløb mindst 60 pct., sker over en periode på mindst tre år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet, dog for bestyrelsen og direktionen mindst fire år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Det følger af den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 77 a, stk. 1, nr. 5, at udskydelsesperioden for væsentlige risikotagere udvides fra mindst tre til mindst fire år og for bestyrelsen og direktionen udvides fra mindst fire til mindst fem år. Virksomhedens udbetaling af mindst 40 pct. af en

variabel løndel til væsentlige risikotagere, ved større beløb 60 pct., skal således ske over en periode på mindst fire år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet og for bestyrelsen og direktionen mindst fem år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Den foreslåede ændring i § 77 a, stk. 1, nr. 5, implementerer artikel 94, stk. 1, litra m i CRD V.

Det foreslås, at ændringerne i aflønningsreglerne i CRD V implementeres i overensstemmelse med hensynene bag de politiske aftaler på aflønningsområdet. På baggrund heraf differentieres længden på udskydelsesperioden fortsat, så udskydelsesperioden for variabel løn til ledelsen er længere end udskydelsesperioden for væsentlige risikotagere. Der differentieres ikke efter størrelsen eller kompleksiteten af virksomheden.

Det følger af den foreslåede overgangsbestemmelse i lovforslagets § 5, stk. 8, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden er tildelt eller under udskydelse, skal efterleve de gældende udskydelsesregler. Det vil sige, at en større andel af en variabel løn til en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal udbetales over en periode på 3 år, mens udbetalingen af en større andel af en variabel løn til et medlem af direktionen eller bestyrelsen skal udbetales over en periode på 4 år efter de gældende regler.

En variabel løn, der tildeles efter lovens ikrafttræden, skal udbetales over en periode på 4-5 år, afhængig af om den er tildelt en væsentlig risikotager eller et medlem af ledelsen.

Til nr. 25 (§ 77 a, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 77 a, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab, et investeringsforvaltningsselskab eller en finansiel holdingvirksomhed skal sikre sig, at såfremt bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, tildeles en pensionsydelse, som helt eller delvis kan sidestilles med variable lønde, jf. § 5, stk. 1, nr. 45, skal virksomheden, hvis modtageren forlader virksomheden inden pensionstidspunktet, beholde denne del af pensionsydelsen i 5 år i form af instrumenter som nævnt i stk. 1, nr. 4.

Den foreslåede ændring i § 77 a, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 5, stk. 1, nr. 45, der bliver § 5, stk. 1, nr. 48.

Efter det foreslåede skal pengeinstituttet, realkreditinstitut-

tet, fondsmæglerselskabet, investeringsforvaltningsselskabet eller den finansielle holdingvirksomhed sikre sig, at hvis bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, tildeles en pensionsydelse, som helt eller delvis kan sidestilles med variable lønde, jf. § 5, stk. 1, nr. 48, skal beholde denne del af pensionsydelsen i 5 år i form af instrumenter som nævnt i stk. 1, nr. 4, hvis modtageren forlader virksomheden inden pensionstidspunktet.

Til nr. 26 (§ 77 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 77 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at den procentsats, der er nævnt i § 77 a, stk. 1, nr. 1, udgør 20 pct. for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder, der modtager statsstøtte eller har fået tilsagn om statsstøtte, herunder statsligt kapitalindskud, jf. lov om statsligt kapitalindskud, eller individuel statsgaranti, jf. kapitel 4 a i lov om finansiel stabilitet, eller datterselskaber af Finansiell Stabilitet.

Det foreslås at ændre § 77 b, stk. 1, så ordlyden jf. lov om statsligt kapitalindskud, eller individuel statsgaranti, jf. kapitel 4 a i lov om finansiel stabilitet, udgår.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at lovforslagets § 3 ophæver lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 479 af 3. maj 2018. Der skal derfor ikke længere henvises til lov om finansiel stabilitet i bestemmelsen. Derudover er ændringen også en konsekvens af, at lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter blev ophævet ved § 16 i lov nr. 552 af 7. maj 2019 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love og om ophævelse af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter.

Til nr. 27 (§ 77 d, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 77 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab, et investeringsforvaltningsselskab og en finansiell holdingvirksomhed skal have en skriftlig lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.

Det følger af det foreslåede § 77 d, stk. 1, 2. pkt., at virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral.

Den foreslåede indsættelse i § 77 d, stk. 1, implementerer artikel 92, stk. 2, litra aa, og artikel 74, stk. 1, 2. afsnit, i CRD V.

Ændringen medfører, at lønpolitikken, der udgør en ramme

for virksomhedens aflønning af sine ansatte, skal være kønsneutral. En kønsneutral lønpolitik er nærmere defineret i § 5, stk. 1, nr. 79, i lov om finansiel virksomhed. Se nærmere om definitionen i bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 11.

Virksomhedens bestyrelse skal således vedtage og opretholde en lønpolitik, der sikrer, at ansatte modtager lige løn for arbejde af samme art eller arbejde af samme værdi uanset vedkommendes køn, og sikrer implementering af virksomhedsværdier, der fremmer ligebehandling af alle køn. Udover at sikre lige løn for samme arbejde skal lønpolitikken ligeledes sikre lige muligheder for ansatte, uanset vedkommendes køn, da dette er en forudsætning for kønsneutral løn. Virksomhedens kønsneutrale lønpolitik skal finde anvendelse for alle virksomhedens ansatte, inklusive virksomhedens væsentlige risikotagere.

Lønpolitikken og alle tilknyttede ansættelsesvilkår, der har indflydelse på lønnen pr. måleenhed eller tidsrate, bør være kønsneutral. Dette inkluderer, men er ikke begrænset til løn, herunder tildelings- og udbetalingsbetingelser, rekrutteringspolitikker, karriereudviklings- og successionsplaner, adgang til uddannelse og muligheden for at søge om interne stillinger. Enhver form for kønsdiskrimination eller andre former for forskelsbehandling kan ikke tolereres. Dette omfatter eksempelvis forskelsbehandling som følge af forældrelov.

EBA udsteder retningslinjer for kønsneutrale lønpolitikker for institutter. Bestemmelsen fortolkes i overensstemmelse med disse retningslinjer.

Hvor en virksomhed har udarbejdet en lønpolitik for koncernen, skal denne lønpolitik ligeledes være kønsneutral. Bemærkningerne til § 77 d, 2. pkt., har ligeledes til formål at vejlede virksomhederne om udformningen af sådanne politikker, således at disse er kønsneutrale.

Til nr. 28 (§ 77 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den fremgår af § 77 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal sikre, at virksomhedens lønpolitik, jf. § 77 d, stk. 1, de specifikke aflønningskrav i § 77 a, stk. 1, nr. 2-7, og stk. 3-6, og § 77 b, stk. 3, efterlever af pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber inden for samme koncern.

For at sikre en direktivnær implementering af artikel 109, stk. 2-5, i CRD V foreslås det at ophæve stk. 1 og anvende bemyndigelsen i § 77 h, stk. 4, i lov om finansiel virksom-

hed til at fastsætte nærmere regler om efterlevelse af regler om aflønning på koncernniveau for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I.

Forslaget indebærer, at nærmere regler om aflønning på koncernniveau for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I fastsættes i bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, finansielle holdingvirksomheder og investeringsforeninger.

EBA udsteder retningslinjer om forsvarlige lønpolitikker, som Finanstilsynet vil anvende i sin vurdering af, om en virksomhed efterlever reglerne om aflønning på koncernniveau.

Efter den foreslåede ændring bliver stk. 2 og 3 til stk. 1 og 2.

Til nr. 29 (§ 77 g, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 77 g, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed medfører, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal sikre, at de ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil, udpeges i henhold til Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 604/2014 af 4. marts 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for kvalitative og passende kvantitative kriterier til identifikation af de medarbejderkategorier, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på institutteres risikoprofil, i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I og finansieringsinstitutter.

Det følger af den foreslåede ændring i § 77 g, stk. 3, der bliver stk. 2, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed og en blandet holdingvirksomhed skal sikre, at de ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil, udpeges i henhold til Kommissionens delegerede forordning om kriterier til definition af ledelsesmæssigt ansvar og kontrolfunktioner, væsentlig forretningsenhed og væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, og andre medarbejderkategorier, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, i datterselskaber inden for samme koncern.

Forslaget er en følge af, at Kommissionen har bemyndigelse i artikel 94, stk. 2, i CRD V til at udstede en ny delegeret forordning, som erstatter Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 604/2014 af 4. marts 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for kvalitative og passende kvantitative kriterier

til identifikation af de medarbejderkategorier, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på institutteres risikoprofil.

Kategorier af medarbejdere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil vil som minimum udgøre alle medlemmer af ledelsesorganet og den faktiske ledelse samt medarbejdere med ledelsesansvar i forhold til kontrolfunktioner og væsentlige afdelinger. Endvidere vil medarbejdere, hvis aflønning er lig med eller højere end 500.000 euro og lig med eller højere end den gennemsnitlige aflønning af medlemmerne af virksomhedens ledelsesorgan og faktiske ledelse anses som væsentlige risikotagere, såfremt medarbejderen udfører arbejde i en væsentlig afdeling, og arbejdet er af en art, der har væsentlig indflydelse på den relevante afdelings risikoprofil.

En medarbejder der er udpeget som væsentlig risikotager i koncernen i henhold til det foreslåede § 77 g, stk. 2, er underlagt de af aflønningsreglerne i § 77 a, stk. 1, nr. 1-6, i lov om finansiel virksomhed, der implementerer kapitalkravsdirektivet (CRD IV og V), uanset om virksomheden, som medarbejderen er ansat i, er omfattet af direktivet. En væsentlig risikotager, som er udpeget som væsentlig risikotager i koncernen i henhold til det foreslåede § 77 g, stk. 2, er således ikke underlagt de af aflønningsreglerne i lov om finansiel virksomhed, som er indført på baggrund af de politiske aftaler, medmindre virksomheden, som medarbejderen er ansat i, er etableret i Danmark.

Det fremgår af det foreslåede § 373, stk. 2, 1. pkt., at overtrædelse af det foreslåede § 77 g, stk. 2, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 77 g, stk. 2, er pengeinstitutter, realkreditinstitutter samt fondsmæglerselskaber I.

Dette betyder, at et dansk pengeinstitut, et dansk realkreditinstitut eller et dansk fondsmæglerselskab I kan straffes med bøde, hvis eksempelvis virksomheden helt undlader at foretage udpegning af ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil, eller hvis virksomheden undlader at udpege en ansat, hvis aktiviteter helt åbenlyst har en væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at samtlige ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil identificeres for herved at kunne sikre, at aflønningen af disse ansatte er forsvarlig og ikke medvirker til overdreven risikoadfærd for herved at sikre, at koncernens lønpolitik og praksis er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Hvis der ikke er en sund og effektiv risikostyring i koncernen, vil dette kunne medføre store tab for koncernen, hvilket er baggrunden for, at manglende overholdelse af bestemmelsen foreslås strafbelagt.

Til nr. 30 (§ 78, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse i § 78, stk. 1, kræver det bestyrelsens godkendelse, hvis en finansiel virksomhed vil bevillige en eksponering eller modtage sikkerhedsstillelse fra 1) bestyrelsesmedlemmer og direktører i den finansielle virksomhed eller 2) virksomheder, hvor den nævnte personkreds direkte eller indirekte besidder en kvalificeret andel, bestyrelsesmedlem eller direktør. Direktionen og bestyrelsen overvåger endvidere forsvarligheden og forløbet af sådanne eksponeringer, jf. § 78, stk. 3.

Eksponeringer skal bevilges i henhold til den finansielle virksomheds sædvanlige markedsbaserede vilkår, jf. § 78, stk. 2, 1. pkt. Den finansielle virksomheds eksterne revisor skal vurdere, om 1. pkt. er opfyldt og afgive erklæring herom i revisionsprotokollatet eller ved anden tilsvarende dokumentation, jf. § 78, stk. 2, 2. pkt.

Reglerne i § 78, stk. 1-3, gælder også eksponeringer mod personer, der er knyttet til direktører ved ægteskab, samliv i mindst 2 år eller slægtskab i ret op- eller nedstigende linje eller som søskende, og med virksomheder, for hvilke sådanne personer er direktører, jf. § 78, stk. 4.

Med den foreslåede ændring i § 78, stk. 4, udvides kredsen af nærtstående til at omfatte personer i den virksomhed, der ydes lån til, og som har en kvalificeret andel på 10 pct. eller mere af kapitalen eller stemmerettighederne, eller i hvilken disse personer kan udøve betydelig indflydelse, eller er medlemmer af bestyrelsen. Betýdelig indflydelse kan eksempelvis foreligge i situationer, hvor aktionærer via aftaler, vedtægtsmæssige rettigheder eller lignende kan udøve en betýdelig indflydelse på den finansielle virksomhed, selvom andelen er under 10 pct. Eksemplerne er ikke udtømmende.

En kvalificeret andel skal forstås i overensstemmelse med definitionen i § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Med den foreslåede ændring vil eksponeringer mod personer, som har en tilknytning til den finansielle virksomheds direktør, og hvor disse personer har en kvalificeret andel på 10 pct. eller mere af kapitalen eller stemmerettighederne, eller i hvilken disse personer kan udøve betýdelig indflydelse, blive omfattet af kravene i § 78, stk. 1-3.

Der stilles med den foreslåede ændring tilsvarende krav for eksponeringer og sikkerhedsstillelse med nærtbeslægtede bestyrelsesmedlemmer.

Den foreslåede ændring af § 78, stk. 4, er en implementering af artikel 88, stk. 1, i CRD V.

Til nr. 31 (§ 124 a i lov om finansiel virksomhed)

Penge- og realkreditinstitutter er i dag underlagt krav om at opretholde et individuelt solvensbehov, jf. § 124, stk. 2-8, samt et kombineret kapitalbufferkrav, jf. § 125 a. Solvensbehovet består af kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a)-c) og minimumskapitalkravet i artikel 93 i CRR samt et eventuelt tillæg til det relevante krav, såfremt instituttets risici ikke er tilstrækkelig dækket af dette krav.

Med den foreslåede § 124 a, stk. 1, får Finanstilsynet mulighed for årligt at fastsætte et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag for kreditinstitutterne på individuelt niveau, og meddeler denne til institutterne. Forslaget implementerer artikel 104b i CRD V.

Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag baseres på en tilsynsmæssig stresstest og opgøres i procent af den samlede risikoeksponering. Det vejledende niveau vil blive fastsat, så instituttet med dette yderligere kapitalgrundlag kan tåle kapitalpåvirkningen fra det hårde stressscenarie i Finanstilsynets tilsynsmæssige stresstest uden at bryde med det individuelle solvensbehov.

Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag vil blive meddelt skriftligt til institutterne. Vejledningen vil således være en afgørelse i forvaltningsretlig forstand. Vejledningen vil blive meddelt som det yderligere kapitalgrundlag, instituttet skal opretholde ud over det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, for at kunne tåle det hårde stressscenarie i Finanstilsynets tilsynsmæssige stresstest uden at bryde med det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, eller med det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3. Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag kan således godt være nul, såfremt instituttets kombinerede kapitalbufferkrav overstiger kapitaleffekten af Finanstilsynets hårde stressscenarie. Dette vil fortsat blive kommunikeret til instituttet.

Der sondres i den foreslåede § 124 a mellem risici, der angår risikoen for overdreven gearing, og risici, der ikke angår risikoen for overdreven gearing. Den sondring fremgår af den foreslåede § 124 a, stk. 2 og stk. 3.

Den foreslåede § 124 a, stk. 2, angår den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, som ikke er fastsat til at dække risikoen for overdreven gearing. Denne del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, for så vidt disse kapitalkrav er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing. Ligeledes må egentlig kernekapital, der er anvendt til opfyldelsen af kapitalgrundlagskravet i artikel 92, litra c) i CRR samt det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125

a ikke anvendes til opfyldelse af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag.

Den foreslåede § 124 a, stk. 3, angår den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, der dækker risikoen for overdreven gearing. Denne del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som oprettholdes for at opfylde det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, eller det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, for så vidt disse kapitalkrav er fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing. Ligeledes må egentlig kernekapital, der er anvendt til opfyldelsen af kapitalkravet i artikel 92, litra d, i CRR og gearingsgradbufferkravet for G-SIF'er i artikel 92, stk. 1a, i CRR, ikke anvendes til opfyldelse af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag.

Ved gentagne eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag vil Finanstilsynet i henhold til den foreslåede § 124 a, stk. 4, overveje, hvorvidt der er behov for at forhøje det pågældende instituts solvensbehov, jf. § 124, stk. 3. Finanstilsynet foretager i denne sammenhæng et helhedsskøn af den situation, som det pågældende institut befinder sig i. Finanstilsynet vil i dette helhedsskøn bl.a. kunne vælge at inddrage størrelsen af bruddet på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, og om det pågældende institut gentagne gange har brudt det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, hvilket vil være en skærpende omstændighed. Finanstilsynet vil også kunne inddrage, om det pågældende institut har brudt andre kapitalkrav eller har været tæt på at gøre dette, samt inddrage en vurdering af det pågældende instituts økonomiske situation. Finanstilsynet vil desuden kunne inddrage instituttets ageren op til og efter bruddet samt instituttets kapitalplanlægning i forhold til igen at overholde det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag. Finanstilsynet vil endvidere kunne inddrage andre forhold, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt.

Da vejledningen fastsættes på et niveau, hvor instituttet fra dette niveau ikke forventes at bryde med solvensbehovet i et hårdt stressscenarie, vil Finanstilsynet ofte være i en tæt dialog med instituttet, inden at instituttet bryder med det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, da et institut med et kapitalgrundlag tæt på dette niveau vurderes at være tyndt kapitaliseret.

Brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag er ikke strafbelagt. Dog vil brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag medføre, at Finanstilsynet retter en øget opmærksomhed mod det pågældende institut i sin tilsynsvirksomhed. Finanstilsynet vil ved gentagne eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag overveje, hvorvidt der er behov for at fastsætte et højere individuelt solvenskrav for instituttet. Herudover vil de almindelige tilsynsreaktioner såsom påbud, påtaler og

risikooplysninger også finde anvendelse, såfremt Finanstilsynet konstaterer regelbrud eller ser behov for at fremsætte en risikooplysning til instituttet.

Til nr. 32 (§ 125 a, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret fastsætter erhvervsministeren et bufferkrav til danske SIF'er, det såkaldte SIFI-bufferkrav, gennem den systemiske buffer.

Denne danske anvendelse af den systemiske buffer som hjemmel for SIFI-bufferen sker med henblik på at opnå en vis størrelse af SIFI-bufferen for de mest systemiske institutter i Danmark. Efter gældende ret skal der kunne sættes en SIFI-buffer op til 3 pct. af de risikovægtede eksponeringer for de mest systemiske finansielle institutter. CRD IV indeholder i artikel 131 en O-SII-buffer til fastsættelse af bufferkrav til SIF'er, men denne kan ikke sættes højere end 2 pct. af instituttets samlede risikovægtede eksponeringer, hvorfor den systemiske buffer aktuelt bliver brugt til fastsættelsen af SIFI-bufferkravene i Danmark.

CRD V medfører ændringer til den systemiske buffer i artikel 133 og 134, så denne ikke længere kan anvendes til at fastsætte et SIFI-bufferkrav, da den systemiske buffer ikke længere kan anvendes til afdækning af risici, som er omfattet af artikel 131. CRD V medfører også ændringer til O-SII-bufferen, så denne nu kan fastsættes på 3 pct.

Det foreslås i § 125 a, stk. 5, at SIFI-bufferen i et SIFI, jf. § 308, på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag mindst skal udgøre SIFIs samlede risikoeksponeringer beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR multipliceret med SIFI-buffersatsen.

Med den foreslåede § 125 a, stk. 5, indføres en særskilt SIFI-buffer i lov om finansiel virksomhed, der betyder at O-SII-bufferen fremover anvendes som hjemmel til at fastsætte SIFI-bufferen for danske SIF'er. Dermed kan bufferkravet på 3 pct. fastholdes. Der ændres med forslaget ikke på den nuværende tilgang til fastsættelsen af SIFI-bufferkravet. Institutterne bliver fortsat inddelt efter systemiskhed og underlagt en SIFI-buffersats baseret på denne inddeling. Der foreslås ikke ændringer til inddelingen eller buffersatserne.

Med forslaget ændres på notifikationsproceduren ved fastsættelse af en SIFI-buffer. Notifikationsproceduren vil afhænge af, om der fastsættes en buffer på under eller over 3 pct.

Inden erhvervsministeren fastsætter en SIFI-buffer på op til 3 pct. skal det Europæiske Systemiske Risikoråd (ESRB) underrettes en måned inden offentliggørelsen. ESRB videresender straks underretningen til Kommissionen, den Euro-

pæriske Banktilsynsmyndighed (EBA) og de kompetente og udpegede myndigheder i de berørte medlemsstater. En sådan underretning gør nærmere rede for:

- a) en begrundelse for, at det vurderes sandsynligt, at SIFI-bufferen effektivt vil begrænse risikoen og stå i rimeligt forhold hertil,
- b) en vurdering af den sandsynlige positive eller negative indvirkning af SIFI-bufferen på det indre marked på grundlag af de oplysninger, som er til rådighed i Danmark,
- c) den SIFI-buffersats, som erhvervsministeren ønsker at fastsætte.

I dag skal denne underretning sendes direkte til Kommissionen, ESRB, EBA og de kompetente og udpegede myndigheder i de berørte medlemsstater. Herudover skal underretningen, udover ovenstående, nærmere redegøre for:

- a) den systemiske eller makroprudentielle risiko i medlemsstaten,
- b) grundene til, at størrelsen af de systemiske eller makroprudentielle risici udgør en trussel mod det finansielle systems stabilitet på nationalt plan, og begrundet den systemiske buffersats,
- c) begrundelsen for, at ingen af de eksisterende foranstaltninger i CRD eller i CRR, bortset fra artikel 458 og 459 heri, hver for sig eller i en kombination vil være tilstrækkelige til at imødegå den identificerede makroprudentielle eller systemiske risiko under hensyntagen til disse foranstaltningers relative effektivitet.

Punkt a)-c) er således ikke længere et krav ved notifikation.

En SIFI-buffer over 3 pct. forudsætter en tilladelse fra Kommissionen. Inden erhvervsministeren fastsætter en SIFI-buffer på over 3 pct., skal ESRB underrettes tre måneder inden offentliggørelsen. ESRB videresender straks underretningen til Kommissionen, EBA og de kompetente og udpegede myndigheder i de berørte medlemsstater. Underretningen skal indeholde punkt a)-c), jf. ovenfor.

Når erhvervsministeren ønsker at fastsætte en SIFI-buffer på over 3 pct., forelægger ESRB inden for seks uger efter modtagelsen af underretningen en udtalelse for Kommissionen om, hvorvidt SIFI-bufferen er passende. EBA kan også afgive udtalelse til Kommissionen om bufferen.

Kommissionen vedtager, senest tre måneder efter at ESRB har fremsendt underretningen til Kommissionen, en retsakt, som bemyndiger erhvervsministeren til at vedtage den foreslåede foranstaltning, hvis Kommissionen er overbevist om, at en SIFI-buffer på over 3 pct. ikke får uforholdsmæssige negative virkninger for hele eller dele af det finansielle system i andre medlemsstater eller i Unionen som helhed ved at udgøre eller skabe en hindring for det indre markeds korrekte funktion.

Såfremt et SIFI er et datterselskab af enten et G-SIFI eller et SIFI, og er underlagt en SIFI-buffer på konsolideret niveau, må den buffer, der gælder på individuelt eller delkonsolideret niveau for det systemisk vigtige finansielle institut som udgangspunkt ikke overstige det laveste af følgende:

- a) summen af den højeste af den G-SIFI- eller SIFI-buffersats, der finder anvendelse på koncernen på konsolideret niveau og 1 pct. af de risikovægtede eksponeringer, og
- b) 3 pct. af de samlede risikovægtede eksponeringer eller den sats, som Kommissionen har godkendt til anvendelse på koncernen på konsolideret niveau, såfremt Kommissionen har godkendt en sats højere end 3 pct.

Til nr. 33 (§ 125 a, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

De i § 125 a, stk. 1, nævnte institutter med undtagelse af de institutter, der opfylder kravene i § 125 a, stk. 2, skal opfylde et kombineret kapitalbufferkrav, jf. § 125 a.

Den gældende bestemmelse i § 125 a, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed indebærer, at institutter skal opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav med egentlig kernekapital, som ikke anvendes til opfyldelse af det individuelle solvensbehov jf. § 124. Det vil sige, at den samme egentlige kernekapital ikke må anvendes til at opfylde flere risikobaserede kapitalkrav.

Med den foreslåede ændring af § 125 a, stk. 8, gøres det eksplicit, at det kombinerede kapitalbufferkrav skal opfyldes med egentlig kernekapital i tillæg til egentlig kernekapital, der opretholdes for at opfylde,

- 1) kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i CRR,
- 2) den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, eller § 125, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing,
- 3) den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, der er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing, og
- 4) de risikobaserede elementer af krav om nedskrivningsegnede passiver som fastsat i § 266.

Den foreslåede nyaffattelse af § 125 a, stk. 7, der bliver stk. 8, sker dels som en implementering af artikel 128 i CRD V, hvori det præciseres, at institutterne ikke kan benytte kapital til at opfylde visse kapitalkrav samtidigt. Eksempelvis kan den samme kapital ikke bruges til at dække det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, hvis det bruges til at dække det kombinerede kapitalbufferkrav. Herudover har den til formål at tage højde for indførelsen af gearingsgradbufferkravet for G-SIFler i artikel 92, stk. 1a, i CRR og CRR II.

Den foreslåede nyaffattelse til bestemmelsen indebærer ikke materielle ændringer af den gældende retstilstand, idet gældende dansk administrativ praksis allerede er i overensstemmelse med indholdet af artikel 128 i CRD V. Der sker med ændringen alene en sproglig præcisering.

Denne sproglige præcisering indebærer en understregning af, at den samme egentlige kernekapital, der anvendes til opfyldelse af et risikobaseret krav, ikke samtidigt må genanvendes til andre risikobaserede krav eller krav om nedskrivningsegne passiver. Dog må den samme egentlige kernekapital gerne samtidigt anvendes til opfyldelse af kapitalkrav fastsat til afdækning af risikoen for overdreven gearing. Implementeringen af artikel 128 i CRD V er derfor at betragte som en sproglig præcisering og kodificering af den nugældende danske retstilstand.

Til nr. 34 (§ 125 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse i § 125 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om finansiel virksomhed, opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a. Disse institutter må efter § 125 b ikke foretage udlodning, der vedrører egentlig kernekapital i en grad, der medfører, at institutterne ikke længere opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav. Et institut, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, er pålagt at udregne det maksimale udlodningsbeløb og straks underrette Finanstilsynet herom. Før det maksimale udlodningsbeløb er udregnet, er en række handlinger forbudte for det pågældende institut. Institutet skal inden for fem arbejdsdage indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet.

De nærmere regler for udregning af det maksimale udlodningsbeløb er fastlagt i bekendtgørelse nr. 1349 af 12. december 2014 om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder.

Det er i gældende ret ikke defineret, hvornår et institut ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav. Ordlyden i § 125 b, stk. 1, jf. stk. 7 og 8 i lov om finansiel virksomhed og de i denne sammenhæng relevante bekendtgørelser tager således kun stilling til retsvirkningerne ved manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.

Det foreslås i § 125 b, stk. 1, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om finansiel virksomhed, ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav fastsat i medfør af § 125 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed,

hvis ikke instituttet eller selskabet samtidig har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i CRR, det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, og det individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.

Med forslaget tydeliggøres det, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav fastsat i medfør af § 125 a, stk. 1, hvis ikke det samtidigt har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i CRR, § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, samt det individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.

Et G-SIFI er underlagt gearingskravet i artikel 92, stk. 1, litra d, CRR samt gearingsgradbufferkravet jf. artikel 92, stk. 1a, CRR. Herudover kan instituttet være underlagt et tillæg til gearingskravet til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing i medfør af § 124, stk. 3 i lov om finansiel virksomhed. Med lovforslaget foreslås det at specificere, at et G-SIFI ikke overholder gearingsgradbufferkravet, når det efter opfyldelse af gearingskravet samt det eventuelle tillæg, der måtte følge heraf, ikke har nok overskydende kernekapital til at opfylde gearingsgradbufferkravet.

Den foreslåede ændring til § 125 b, stk. 1, ændrer dog ikke på den nugældende retstilstand, da den danske retstilstand allerede er i overensstemmelse med den foreslåede nyaffattelse af § 125 b, stk. 1. Den gældende retstilstand vil dog med forslaget blive ekspliciteret i lov om finansiel virksomhed.

Det tydeliggøres ligeledes i forslaget, at kapitalkrav fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing ikke indgår i opgørelsen af, hvorvidt det kombinerede bufferkrav brydes.

Det foreslås i § 125 b, stk. 2, at et G-SIFI ikke opfylder gearingsgradbufferkravet, jf. artikel 92, stk. 1a, i CRR, hvis det pågældende G-SIFI ikke samtidig har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra d, i CRR, samt de dele af det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, og det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som er fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing.

Den foreslåede nyaffattelse af § 125 b, stk. 2, har til formål at implementere artikel 141 c i CRD V.

Bestemmelsen definerer, hvornår et G-SIFI ikke opfylder gearingsgradbufferkravet. Bestemmelsen er en nyskabelse i

lov om finansiel virksomhed, idet gearingsgradbufferkravet for G-SIFler er blevet indført ved gennemførelsen CRR II.

Det bemærkes, at Danmark på nuværende tidspunkt ikke har et G-SIFI. Ikke desto mindre foreslås det, at bestemmelsen indføres med henblik på, at lov om finansiel virksomhed bringes i overensstemmelse med artikel 141b i CRD V samt af hensyn til den eventuelle fremtidige identifikation af danske G-SIFler.

De foreslåede ændringer i § 125 b, stk. 3-10, jf. lovforslagets § 1, nr. 37-41, er dels gennummerering af den nugældende § 125 b, stk. 1 som følge af de foreslåede indsættelser af nyaffattelserne af § 125 b, stk. 1 og 2. Herudover indsættes ”gearingsgradbufferkravet” de relevante steder, så retsvirkningerne ved brud med gearingsgradbufferkravet sidestilles med retsvirkningerne fra det kombinerede kapitalbufferkrav.

Det bemærkes ligeledes, at hjemlen til bekendtgørelse nr. 1349 af 12/12/2014 om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder ved denne gennummerering flyttes fra den nugældende § 125 b, stk. 8, til den foreslåede § 125 b, stk. 10.

Til nr. 35 (§ 125 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 125 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, skal opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav. Disse virksomheder må ikke foretage udlodning, der vedrører egentlig kernekapital i en grad, der medfører, at virksomhederne ikke længere opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav. En virksomhed, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, er pålagt at udregne det maksimale udlodningsbeløb og straks underrette Finanstilsynet herom. Før det maksimale udlodningsbeløb er udregnet, er en række handlinger forbudte for den pågældende virksomhed. Virksomheden skal inden for fem arbejdsdage indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet.

De nærmere regler for udregning af det maksimale udlodningsbeløb er fastlagt i bekendtgørelse nr. 1349 af 12. december 2014 om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder.

Med forslaget ændres bestemmelsen, så et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der opfylder det

kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, stk. 1, og gearingsgradbufferkravet, hvor gearingsgradbufferkravet finder anvendelse, ikke må foretage udlodning, der vedrører egentlig kernekapital, jf. stk. 5, i et omfang, der reducerer den egentlige kernekapital til et niveau, hvor det kombinerede kapitalbufferkrav eller gearingsgradbufferkravet ikke længere er opfyldt.

Den foreslåede § 125 b, stk. 3, er konsekvensrettet som følge af indførelsen af de foreslåede § 125 b, stk. 1 og 2.

Ordlyden og anvendelsesområdet for den foreslåede § 125 b, stk. 3, foreslås udvidet i forhold til den gældende bestemmelse, så et pengeinstitut, realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, der er omfattet af gearingsgradbufferkravet for G-SIFler, forbydes at foretage udlodning, der reducerer den egentlige kernekapital i en sådan grad, at virksomheden ikke kan opfylde gearingsgradbufferkravet.

Den foreslåede ændring har til formål at implementere artikel 141b, stk. 1, i CRD V. Gearingsgradbufferkravet finder kun anvendelse for G-SIFler. Danmark har på nuværende tidspunkt ikke et G-SIFI.

Derudover indbefatter den foreslåede § 125 b, stk. 3, konsekvensrettelser i dets henvisninger, der gennummereres som følge af indførelsen af de foreslåede § 125 b, stk. 1 og 2.

Til nr. 36 (§ 125 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 125 b, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmægleselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, skal opgøre det maksimale udlodningsbeløb og straks underrette Finanstilsynet herom.

Den foreslåede § 125 b, stk. 4, er konsekvensrettet som følge af indførelsen af de foreslåede § 125 b, stk. 1 og 2.

Herudover foreslås ordlyden og anvendelsesområdet for den foreslåede § 125 b, stk. 4 udvidet i forhold til den gældende § 125, stk. 2, således at et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet, ligeledes skal opgøre det relevante maksimale udlodningsbeløb og straks underrette Finanstilsynet herom.

Med den foreslåede ændring bliver et G-SIFI, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet, pålagt pligten til straks at udregne det gearingsrelaterede maksimale udlodningsbeløb samt at underrette Finanstilsynet herom. Underretningsspligten gælder både den manglende opfyldelse af gearingsgrad-

bufferkravet og udregningen af det maksimale gearingsrelaterede udlodningsbeløb. Ændringen har til formål at implementere artikel 141b i CRD V. Gearingsgradbufferkravet finder kun anvendelse for G-SIFler. Der er for nuværende ikke identificeret G-SIFler i Danmark. Det foreslås dog ikke desto mindre at indføre ordlydsindsættelsen med henblik på at sikre, at lov om finansiel virksomhed er i overensstemmelse med CRD V samt af hensyn til den eventuelle fremtidige identifikation af danske G-SIFler.

Til nr. 37 og 38 (§ 125 b, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 125 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmægleselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, ikke må foretage udlodninger af egentlig kernekapital, indføre en forpligtelse til at betale variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse eller betale variabel løn, såfremt forpligtelsen til at betale er blevet indført på et tidspunkt, hvor virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav og foretage betalinger, der vedrører hybride kernekapitalinstrumenter, før virksomheden har opgjort det relevante maksimale udlodningsbeløb og underrettet Finanstilsynet herom.

Det foreslås, at ordlyden og dermed anvendelsesområdet for den foreslåede § 125 b, stk. 5, udvides i forhold til den gældende § 125, stk. 3, således at et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet, ligeledes ikke må foretage de handlinger, som fremgår af det gældende § 125 b, stk. 3, før virksomheden har opgjort det maksimale udlodningsbeløb og underrettet Finanstilsynet herom.

På denne måde bliver et G-SIFI, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet, omfattet af forbuddet mod bl.a. at foretage udlodninger af egentlig kernekapital, samt at forpligte sig til at udbetale løn og foretage betalinger, der vedrører hybride kernekapitalinstrumenter, før det har opgjort det relevante maksimale udlodningsbeløb og underrettet Finanstilsynet herom.

Ændringen har til formål at implementere artikel 141b i CRD V. Gearingsgradbufferkravet finder kun anvendelse for G-SIFler. Der er for nuværende ikke identificeret G-SIFler i Danmark. Det foreslås dog ikke desto mindre at indføre ordlydsindsættelsen med henblik på at sikre, at lov om finansiel virksomhed er i overensstemmelse med CRD V samt af hensyn til den eventuelle fremtidige identifikation af danske G-SIFler.

Til nr. 39 og 40 (§ 125 b, stk. 6 og 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 125 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmægleselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, ikke må udlodde mere end det maksimale udlodningsbeløb ved handlinger omfattet af stk. 3, nr. 1-3, jf. dog stk. 7. Virksomheden skal desuden sikre, at det maksimale udlodningsbeløb opgøres korrekt.

Med den foreslåede ændring af § 125 b, stk. 4 og 6, der bliver stk. 6 og 8, foreslås en udvidelse af bestemmelserne, der indebærer, at G-SIFler, som ikke opfylder gearingsgradbufferkravet for G-SIFler, bliver omfattet af bestemmelsen.

Med forslaget ændres § 125 b, stk. 4, som bliver stk. 6, således at en virksomhed, som ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav eller gearingsgradbufferkravet, ikke må udlodde mere end det maksimale udlodningsbeløb.

Med forslaget ændres § 125 b, stk. 6, som bliver stk. 8, således at en virksomhed, som ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav eller gearingsgradbufferkravet, skal træffe nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at størrelsen af overskud, der kan udloddes, og det maksimale udlodningsbeløb opgøres nøjagtigt. Virksomheden skal efter anmodning kunne dokumentere nøjagtigheden over for Finanstilsynet.

Dette betyder, at G-SIFler, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet ikke må udlodde mere end det maksimale udlodningsbeløb ved de handlinger, der er omfattet af den gældende § 125 b, stk. 3, nr. 1-3, der ændres til § 125 stk. 5, nr. 1-3, som følge af gennummereringen.

Det drejer sig om i) udbetaling af kontant udbytte, ii) udlodning af helt eller delvis betalte fondsaktier eller andre kapitalinstrumenter, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra a, i CRR, og iii) indløsning eller tilbagekøb, som en virksomhed foretager af egne aktier eller andre kapitalinstrumenter, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1 litra a, i CRR.

Forslaget har til formål at implementere artikel 141b i CRD V. Gearingsgradbufferkravet finder kun anvendelse for G-SIFler.

Der er for nuværende ikke identificeret G-SIFler i Danmark. Det foreslås dog ikke desto mindre at indføre ordlydsindsættelsen med henblik på at sikre, at lov om finansiel virksomhed er i overensstemmelse med CRD V samt af hensyn til eventuel fremtidig identifikation af danske G-SIFler.

Til nr. 41 (§ 125 b, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 125, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at fastsætte regler om opgørelse og indberetning af det maksimale udlodningsbeløb. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmægleselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, skal opgøre det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav.

Det foreslås med ændringen af § 125 b, stk. 10, at Finanstilsynet fastsætter regler om opgørelse og indberetning af de maksimale udlodningsbeløb.

Den foreslåede ændring udvider bemyndigelsen til at omfatte flere maksimale udlodningsbeløb. Efter gældende ret er et institut underlagt udlodningsbegrænsninger og skal udregne det maksimale udlodningsbeløb, såfremt instituttet ikke overholder det kombinerede kapitalbufferkrav. Der er således kun et maksimalt udlodningsbeløb.

Som beskrevet i bemærkningerne til § 125 b, stk. 3, underlægges et institut udlodningsbegrænsninger, når det ikke overholder gearingsgradbufferkravet for G-SIFier på linje med de udlodningsbegrænsninger, som et institut er underlagt, såfremt det ikke overholder det kombinerede kapitalbufferkrav.

Der vil derfor fremadrettet være to forskellige maksimale udlodningsbeløb, hvor det ene vil være relateret til manglende overholdelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, og det andet vil relatere sig til manglende overholdelse af gearingsgradbufferkravet. Udregningen af det maksimale gearingsrelaterede udlodningsbeløb tager udgangspunkt i instituttets overdækning til gearingskravet, hvor det maksimale udlodningsbeløb relateret til det kombinerede kapitalbufferkrav tager udgangspunkt i overdækningen til det individuelle solvensbehov. Der er derfor behov for at specificere udregningen af to forskellige maksimale udlodningsbeløb, hvorfor bemyndigelsen foreslås udvidet. Den udvidede bemyndigelse forventes indarbejdet i bekendtgørelse nr. 1349 af 12. december 2014 om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder.

Til nr. 42 (§ 125 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I henhold til gældende ret skal institutter omfattet af § 125 c, stk. 1, ved manglende overholdelse af det kombinerede kapitalbufferkrav udarbejde og indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet. Indsendelse af kapitalbevaringsplanen skal ske, senest 5 arbejdsdage efter at instituttet burde

have konstateret den manglende opfyldelse. Finanstilsynet kan dog forlænge fristen under hensyntagen til omfanget og kompleksiteten af virksomhedens aktiviteter.

Det foreslås at ændre § 125 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, således at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, stk. 1, eller gearingsgradbufferkravet, jf. artikel 92, stk. 1a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, skal udarbejde og indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet, senest 5 arbejdsdage efter at virksomheden burde have konstateret, at den ikke opfylder kravet, jf. dog stk. 2.

Med forslaget tilføjes det, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet for G-SIFier, jf. artikel 92, stk. 1a, i CRR, skal udarbejde og indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet, senest 5 arbejdsdage efter at virksomheden burde have konstateret, at den ikke opfylder kravet, på samme måde som det vil skulle gøres, såfremt den pågældende virksomhed ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, stk. 1.

Den foreslåede ændring af § 125 c, stk. 1, implementerer artikel 142, stk. 1, i CRD V, idet den består af en ordlydstilføjelse af gearingsgradbufferkravet i § 125 c, stk. 1. Denne ændring afspejler den materielle ændring i artikel 142 i CRD V, hvori der er en lignende ordlydstilføjelse. Tilføjjelsen i CRD V medfører, at et brud på gearingsgradbufferkravet medfører konsekvenser svarende til de konsekvenser, som et brud på det kombinerede kapitalbufferkrav medfører.

Den foreslåede tilføjelse sikrer, at G-SIFier ved manglende opfyldelse af gearingsgradbufferkravet, ligesom institutter omfattet af § 125 c, stk. 1, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, skal udarbejde og indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet inden for de samme frister. Således finder de samme retsvirkninger anvendelse på G-SIFier, der ikke opfylder gearingsbufferkravet, som på institutter i § 125 c, stk. 1, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav.

Der er for nuværende ikke identificeret G-SIFier i Danmark, hvorfor ingen danske institutter for nuværende kan bryde gearingsgradbufferkravet. Det foreslås dog ikke desto mindre at indføre ordlydsindsættelsen med henblik på at sikre, at lov om finansiel virksomhed er i overensstemmelse med CRD V samt af hensyn til den eventuelle fremtidige identifikation af danske G-SIFier.

Til nr. 43 og 44 (§ 125 e, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed)

I koncerner, hvor der indgår et G-SIFI, og hvor der på konsolideret grundlag gælder både en G-SIFI-buffer og en systemisk buffer, finder alene den højeste af de to buffere anvendelse i henhold til gældende ret. Såfremt den systemiske buffer alene finder anvendelse på danske eksponeringer for at imødegå makroprudentielle risici, dvs. risici, som ikke er institutspecifikke i Danmark, finder både den systemiske buffer og G-SIFI-bufferen dog anvendelse. Dette er i overensstemmelse med artikel 131, stk. 14, i CRD IV, hvoraf det fremgår, at det på konsolideret niveau er den højeste buffer af en eventuel systemisk buffer, såfremt den systemiske buffer dækker alle instituttets eksponeringer, SIFI-bufferen og/eller G-SIFI-bufferen, som finder anvendelse. På individuelt eller delkonsolideret niveau er det den højeste af en eventuel SIFI-buffer og systemisk buffer, som finder anvendelse.

I CRD V finder den højeste af en eventuel SIFI-buffer og G-SIFI-buffer på konsolideret niveau anvendelse. Denne er i givet fald kumulativ med en eventuel systemisk buffer. Såfremt et institut på individuelt eller delkonsolideret niveau er underlagt en SIFI-buffer eller G-SIFI-buffer, er denne tillige kumulativ med en eventuel systemisk buffer.

Det foreslås at ændre § 125 e, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, således at det i koncerner, hvori der indgår et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. § 310, og et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. § 308, og hvor der på konsolideret grundlag gælder både en G-SIFI-buffer og en SIFI-buffer, er den højeste af henholdsvis G-SIFI-bufferen og SIFI-bufferen, der finder anvendelse.

Den foreslåede ændring af § 125 e, stk. 2, har til formål at afspejle denne ændring i CRD V. I koncerner, hvor der indgår et G-SIFI, og et SIFI, og hvor der på konsolideret grundlag gælder både en G-SIFI-buffer og en SIFI-buffer, finder den højeste af de to buffere anvendelse med forslaget.

Der foreslås, at såfremt en systemisk buffer finder anvendelse, er denne buffer kumulativ med den relevante SIFI-buffer eller G-SIFI-buffer.

Herudover gennemfører forslaget en konsekvensrettelse af, at den danske SIFI-buffer nu fastsættes gennem en anden bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, da SIFI-bufferen med forslaget vil blive fastsat igennem SIFI-bufferen og dermed ikke længere vil blive fastsat igennem den systemiske buffer, da dette ikke længere er muligt som følge af artikel 133, stk. 7 og stk. 8, litra c, CRD V.

Herudover foreslås § 125 e, stk. 3, ophævet.

Til nr. 45 (§ 125 g, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 125 h, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren fastsætter et bufferkrav for de danske SIFler, det såkaldte SIFI-bufferkrav.

Som beskrevet i bemærkningerne til § 125 a, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, medfører ændringerne til den systemiske buffer i CRD V, at det danske SIFI-bufferkrav ikke kan fastsættes via denne hjemmel længere. CRD V forhøjer grænsen for O-SII-bufferen til 3 pct., så der herigennem nu kan fastsættes bufferkrav til de mest systemiske institutter, som fastsat i Bankpakke 6.

Med forslaget til § 125 a, stk. 5, indføres der en separat buffer til SIFler kaldet "SIFI-bufferen". SIFI-bufferen vil blive udregnet ud fra det enkelte instituts SIFI-buffersats, der fastsættes på baggrund af det enkelte instituts systemiskhed, multipliceret med instituttets risikovægtede aktiver. Det er også i dag erhvervsministeren, der fastsætter SIFI-buffersatsen for de enkelte kategorier af systemiskhed, jf. § 308, stk. 7 og 9. Ministeren fastsætter i dag disse buffersatser ved anvendelse af den systemiske buffer.

Derfor foreslås det med § 125 g, stk. 3 og 4, at indføre en ny buffersats i lov om finansiel virksomhed, der fastsætter det enkelte systemisk vigtige finansielle instituts SIFI-bufferkrav alt efter instituttets systemiskhed. Størrelsen af buffersatsen fastsættes af erhvervsministeren ud fra institutternes systemiskhed jf. § 308, stk. 7.

Med forslaget til § 125 g, stk. 3, indføres der en særskilt buffersats til SIFler kaldet "SIFI-buffersatsen".

Med forslaget til § 125 g, stk. 4, gives erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte SIFI-buffersatsen for de enkelte kategorier af systemiskhed, jf. § 308, stk. 7.

Der ændres med forslaget ikke på den nuværende tilgang til fastsættelse af SIFI-bufferkravene.

Til nr. 46-49 (§ 125 h, stk. 1, 3 og 5, i lov om finansiel virksomhed)

Den systemiske buffer bruges i dag til fastsættelsen af et bufferkrav til danske SIFler, det såkaldte SIFI-bufferkrav. I det foreslåede tydeliggøres det, at en systemisk buffersats ikke må fastsættes til afdækning af risici omfattet af den kontracykliske buffersats, jf. § 125 f, SIFI-bufferkravet, jf. § 125 a, stk. 5, eller G-SIFI-buffersatsen, jf. § 125 g.

Da den systemiske buffer fremadrettet ikke bruges til fast-

sættelse af SIFI-bufferkravet, vil den med forslaget kunne benyttes målrettet til andre formål. Det drejer sig bl.a. om at adressere opbygning af systemiske risici i undergrupper af eksponeringer, eksempelvis opdelt på sektorer eller geografisk placering.

Den systemiske buffer har til formål at forebygge systemiske eller makroprudentielle risici dvs. risici i forhold til økonomiske forhold generelt. Erhvervsministeren beslutter, hvilke eksponeringer buffersatsen finder anvendelse på. Erhvervsministeren kan fastsætte forskellige buffersatser til forskellige institutter. Erhvervsministeren kan desuden fastsætte, fra hvilket tidspunkt buffersatserne finder anvendelse.

Erhvervsministeren vurderer den systemiske buffersats årligt og giver meddelelse om genfastsættelsen på Erhvervsministeriets hjemmeside, såfremt den systemiske buffer benyttes. Fastsættelsen af en systemisk buffer kan ske på baggrund af en henstilling fra Det Systemiske Risikoråd, jf. § 343 s, stk. 3, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Ministeren kan følge henstillingen fra Det Systemiske Risikoråd umiddelbart efter modtagelse, så observerede risici adresseres rettidigt.

Erhvervsministeren kan endvidere beslutte, at en systemisk buffersats i et andet land inden for den Europæiske Union (EU) eller et tredjeland, som EU har indgået en aftale med på det finansielle område, skal finde anvendelse på danske institutters eksponeringer i det pågældende land.

Det foreslås i § 125 h, stk. 1, at indsætte efter første punktum, at en systemisk buffersats ikke må anvendes til at afhjælpe risici omfattet af den kontracykliske buffersats, SIFI-buffersatsen, eller G-SIFI-buffersatsen.

Det foreslås i § 125 h, stk. 3, at såfremt erhvervsministeren vurderer, at en systemisk buffersats, der er anerkendt af erhvervsministeren, og som er fastsat i et andet land, forebygger og begrænser en risiko, der kan sidestilles med en risiko, som er omfattet af en systemisk buffersats fastsat af erhvervsministeren, finder den højeste buffersats af disse anvendelse for virksomhederne i forbindelse med eksponeringer i det pågældende land til brug for opgørelsen af deres systemiske buffer. Såfremt de pågældende buffersatser vurderes at adressere forskellige risici, kan erhvervsministeren træffe beslutning om, i hvilken udstrækning buffersatserne er kumulative ved opgørelsen af deres systemiske buffer.

Det følger af den foreslåede § 125 h, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 48, at hvis erhvervsministeren vurderer, at den anerkendte buffersats fastsat i et andet land og en systemisk buffersats fastsat i Danmark omfatter den samme risiko eller en risiko, der sidestilles hermed, finder den højeste buffersats af disse anvendelse i opgørelsen af den systemiske buffer, jf. § 125 a, stk. 6.

Hvis den anerkendte buffersats fastsat i et andet land forebygger og begrænser andre risici end de risici, der omfattet af en dansk systemisk buffersats, skal erhvervsministeren træffe afgørelse om, i hvilket omfang den udenlandske anerkendte systemiske buffersats og den danske systemiske buffersats er kumulative. Denne afgørelse kan baseres på en henstilling fra Det Systemiske Risikoråd.

Endelig gives der i forslaget hjemmel til, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler for opgørelsen af den systemiske buffersats.

Den foreslåede tilføjelse af bestemmelsens andet punktum har til formål at implementere artikel 133 CRD V, som fjerner muligheden for inddragelse af risici i fastsættelsen af en systemisk buffersats på baggrund af risici, der allerede er omfattet af den kontracykliske buffersats, jf. § 125 f, SIFI-bufferkravet, jf. § 125 a, stk. 5, eller G-SIFI-buffersatsen, jf. § 125 g samt kravene i CRR. Formålet hermed er at opnå overensstemmelse mellem artikel 133 CRD V og § 125 h i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede sletning sker med det formål, at dansk ret skal være i overensstemmelse med indholdet af artikel 133 CRD V, idet ordet "ikkecyklisk" også udgår af artikel 133 CRD V.

Den foreslåede nyaffattelse af § 125 h, stk. 3, har til formål at bringe lov om finansiel virksomhed i overensstemmelse med CRD V, hvoraf det fremgår, at hvis medlemsstaterne anerkender en udenlandsk systemisk buffersats, jf. § 125 h, stk. 2, for indenlandsk godkendte institutter, kan denne systemiske buffer kumuleres med den systemiske buffer, der finder anvendelse i henhold til artikel 134, stk. 1 CRD V, forudsat at bufferne afhjælper forskellige risici. Hvis bufferne afhjælper samme risici, finder kun den højeste buffer anvendelse.

I den foreslåede bestemmelse tildeles erhvervsministeren beføjelse til at afgøre, hvorvidt de ovenfor beskrevne buffere er fastsat til at afhjælpe forskellige risici eller ej. Dette foreslås, da det er erhvervsministeren, som fastsætter systemiske buffere i Danmark og dermed har det største indblik i bevæggrundene for fastsættelsen. Bestemmelsen vil dermed give erhvervsministeren mulighed for at vurdere, hvorvidt en i Danmark anerkendt udenlandsk buffersats, jf. § 125 h, stk. 2, dækker samme risiko eller kan sidestilles med en risiko, der er dækket af den danske buffersats sat i medfør af den nugældende § 125 h, stk. 1. Hvis erhvervsministeren vurderer, at den danske buffersats og den udenlandske sats dækker samme risiko eller risici, der kan sidestilles, så finder den højeste af disse satser anvendelse.

Vurderer erhvervsministeren, at disse satser dækker forskel-

lige risici, kan erhvervsministeren beslutte, hvorvidt begge satser finder anvendelse. Det samme gælder, hvor flere end to satser finder anvendelse.

Det foreslås i § 125 h, stk. 5, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke undergrupper af eksponeringer den systemiske buffer kan finde anvendelse på, om opgørelsen af den systemiske buffer, og om offentliggørelse af oplysninger om den systemiske buffer.

Den foreslåede § 125 h, stk. 5, har til formål at give erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om opgørelsen af den systemiske buffer og om offentliggørelse af oplysninger om den systemiske buffer. Erhvervsministeren kan således udstede en bekendtgørelse, hvori de nærmere regler om opgørelsen af den systemiske buffer og offentliggørelse af oplysninger om den systemiske buffer fastslås. Bekendtgørelsen vil herudover indeholde nærmere regler om, hvilke eksponeringer og kategorier af eksponeringer der kan være omfattet af den systemiske buffersats. I bekendtgørelsen vil det endvidere fremgå, hvilke oplysninger erhvervsministeren i medfør af CRD V vil offentliggøre i forbindelse med udmeldingen af den systemiske buffersats, og at virksomhederne skal offentliggøre deres virksomhedsspecifikke systemiske buffersats på deres hjemmeside for at sikre transparens.

En kombineret systemisk buffersats på over 3 pct. og op til 5 pct. for grupper eller undergrupper af eksponeringer forudsætter en udtalelse fra Kommissionen. Hvis Kommissionens udtalelse er negativ, følger erhvervsministeren udtalelsen eller redegør for grundene til, at erhvervsministeren ikke gør det.

En kombineret systemisk buffersats på over 5 pct. for grupper eller undergrupper af eksponeringer forudsætter en tilladelse fra Kommissionen. Anerkendelsen af en systemisk buffersats, der er anerkendt i et andet EU-land, medregnes ikke i tærsklen på de 3 pct. Hvis summen af en kombineret systemisk buffersats for grupper eller undergrupper af eksponeringer og en SIFI-buffersats eller en G-SIFI-buffersats overstiger 5 pct., forudsætter det også en tilladelse fra Kommissionen.

EBA offentliggør senest den 30. juni 2020 retningslinjer om de relevante undergrupper af eksponeringer, som erhvervsministeren kan anvende en systemisk buffer på.

Til nr. 50 (§ 125 i i lov om finansiel virksomhed)

§ 125 i fastsætter et gældsbufferkrav for realkreditinstitutter og fastslår bl.a., hvilket niveau gældsbufferen skal fastsættes til.

Det foreslås at ophæve § 125 i.

Der er tale om en konsekvensændring, som følge af at § 125 i videreføres og samtidig nyaffattes i §§ 268-268 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 80. Det er hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om gældsbufferkravet flyttes til kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed. Det er for at tydeliggøre, at bestemmelserne hører under Finanstilsynet i sin egenskab som afviklingsmyndighed og ikke under Finanstilsynet i sin egenskab som tilsynsmyndighed. Der er ikke med flytningen af bestemmelserne tiltænkt nogen ændring af bestemmelserne, herunder beregningsgrundlaget for gældsbufferkravet, dets størrelse, eller sammensætningen m.v. Gældsbufferkravets funktion og indhold vil således være uændret, og flytningen af bestemmelserne til kapitel 17 er alene udtryk for en teknisk omrokering i loven.

Til nr. 51 (§ 152, stk. 1, §§ 153 og 156 i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet kan for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I eller grupper af disse typer af virksomheder fastsætte specifikke likviditetskrav, der dels tager højde for likviditetsrisici i det enkelte institut eller grupper af institutter, og dels tager højde for systemiske likviditetsrisici, jf. § 152, § 153 og § 156 i lov om finansiel virksomhed. Systemiske likviditetsrisici er mere generelle risici, som truer integriteten af finansmarkederne og det finansielle system generelt. Specifikke likviditetskrav kan altså efter gældende ret være baseret på hensynet til risici, som truer integriteten af finansmarkederne og det finansielle system generelt.

I § 152, stk. 1, §§ 153 og 156 i lov om finansiel virksomhed udgår »og for systemiske likviditetsrisici«, hvilket medfører, at Finanstilsynets ikke længere kan fastsætte specifikke likviditetskrav udelukkende på baggrund af systemiske likviditetsrisici. Specifikke likviditetskrav skal fremadrettet være baseret på en virksomhedsspecifik tilgang. Det betyder, at specifikke likviditetskrav skal fastsættes ud fra, hvordan risici påvirker den enkelte finansielle virksomhed. Systemiske risici kan således kun føre til specifikke likviditetskrav, hvis og i den grad de påvirker en finansiel virksomhed eller grupper af finansielle virksomheder individuelt. I langt de fleste tilfælde, hvor den finansielle stabilitet er truet, vil finansielle virksomheder dog være individuelt påvirket. Derfor vil man i langt de fleste tilfælde kunne sætte de samme specifikke likviditetskrav som i dag.

Til nr. 52 (§§ 175 f og 175 g i lov om finansiel virksomhed)

Der findes ikke i de gældende regler et krav om mellem-liggende moderselskaber i EU i de tilfælde, hvor moderselskabet er beliggende i et tredjeland. Et moderselskab vil derfor efter de gældende regler kunne være beliggende i

et tredjeland, selv om det via datterselskaber m.v. har en væsentlig tilstedeværelse i EU. Det indebærer, at afviklingsmyndighederne inden for EU hver især vil have kontakt med myndighederne i tredjelandet, hvor moderselskabet er beliggende, om afviklingsstrategi og afviklingsplanlægning. Det vil i en række tilfælde stille barrierer i vejen for afvikling, og dermed vanskeliggøre en effektiv krisehåndtering af selskaberne.

Den foreslåede bestemmelse er ny og implementerer artikel 21 b i CRD V. Bestemmelsen omhandler krav om, udpegning af et fælles mellemliggende moderselskab for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, som indgår i tredjelandskoncerner med aktiver for mindst 40 mia. euro, i Unionen. Formålet med bestemmelsen er at forbedre myndighedernes afviklingsproces, så der alene er én indgangsvinkel i tilfælde af en afviklingssituation, der ofte er forbundet med tidspres. Bestemmelsen omfatter også lande som EU har indgået aftale med på det finansielle område (EØS-lande). Det betyder, at institutter, hvis moderselskab er beliggende i et EØS-land, sidestilles med, hvis instituttet var beliggende inden for EU.

Den foreslåede ændring med § 175 f, stk. 1, indebærer krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I udpeger et fælles mellemliggende moderselskab, som skal være beliggende inden for EU. Bestemmelsen vedrører alene institutter, der indgår i en tredjelandskoncern, dvs. i dette tilfælde virksomheder, der er en del af en koncern, hvis moderselskab er beliggende uden for EU. Det er ikke hensigten, at forslaget ændrer ved forbuddet i § 27, i lov om finansiel virksomhed, om at fondsmæglerselskaber ikke må have dattervirksomheder, medmindre disse er fondsmæglerselskaber.

Kravet i § 175 f, stk. 1, nr. 1, om udpegning af fælles mellemliggende moderselskab omfatter institutter, der indgår i koncerner fra tredjelande. Det vil sige institutter, der har det øverste moderselskab beliggende uden for EU. Baggrunden for ændringen er, at forbedre afviklingsmyndighedernes muligheder for én indgangsvinkel i en afviklingsproces, som er relevant for institutter i EU, der indgår i et tredjelandskoncernforhold. Der foreslås således en betingelse om, at bestemmelsen alene finder anvendelse for tredjelandskoncerner.

Lovforslagets § 175 f, stk. 1, nr. 2, henviser til tredjelandskoncerner, der har to eller flere pengeinstitutter og/eller investeringsselskaber beliggende i EU. Hermed menes datterselskaber med pengeinstitut- eller investeringsselskabstilladelse, herunder filialer af datterselskaber inden for EU. Behovet for ét fælles mellemliggende moderselskab vil ikke være tilstede, i de tilfælde, hvor en tredjelandskoncern alene har ét datterselskab inden for EU, idet de kompetente afviklingsmyndigheder altid vil have en og samme indgangsvinkel.

Lovforslagets § 175 f, stk. 1, nr. 3, indeholder en minimumsgrænse for, hvornår der kræves udpegning af et fælles mellemliggende moderselskab i EU eller i EØS. Minimumsgrænsen betyder, at institutter skal have aktiver for samlet 40 mia. euro inden for EU, for at være omfattet af kravet. Aktivernes værdi opgøres samlet set for alle institutter og filialer, der indgår i koncernen og er beliggende i EU eller i EØS.

Aktiverne opgøres på baggrund af den konsoliderede balance for alle institutter beliggende i EU eller, hvis der ikke er en konsolideret balance, på baggrund af hvert instituts balance. For filialer opgøres værdien af aktiver, der tilhører hver af tredjelandskoncernens filialer.

I henhold til lovforslagets § 175 f, stk. 2, kan Finanstilsynet undtage fra kravet om ét fælles mellemliggende moderselskab i EU, hvis visse nærmere definerede betingelser er opfyldt. Lovforslaget medfører, at Finanstilsynet kan tillade etablering af to mellemliggende moderselskaber.

I henhold til lovforslagets § 175 f, stk. 2, nr. 1, tillader Finanstilsynet, at institutterne har to mellemliggende moderselskaber i EU, hvis det konstateres, at etableringen af et fælles moderselskab vil være uforenelig med et obligatorisk krav om adskillelse af aktiviteter, eller er pålagt af tilsynsmyndigheden i hjemlandet, hvor det øverste moderselskab i tredjelandskoncernen har sit hovedkontor.

Lovforslagets § 175 f, stk. 2, nr. 2, gør det muligt for Finanstilsynet at tillade to mellemliggende moderselskaber i EU, hvis ét fælles mellemliggende moderselskab vil gøre afviklingen mindre effektiv end i de tilfælde, hvor der er to fælles mellemliggende moderselskaber. Vurderingen af, hvorvidt det vil være tilfældet afgøres af afviklingsmyndigheden for det mellemliggende moderselskab i EU.

Med lovforslagets § 175 f, stk. 3, foreslås det, at det fælles mellemliggende moderselskab skal have tilladelse som et pengeinstitut eller realkreditinstitut i henhold til artikel 8, i CRD IV, være et godkendt finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab. Både et finansielt holdingselskab og et blandet finansielt holdingselskab skal være godkendt i henhold til artikel 21 a, i CRD V. Der foreslås dog en undtagelse til denne hovedregel i stk. 4.

Lovforslagets § 175 f, stk. 4, medfører, at et investeringsselskab i visse tilfælde kan udpeges som fælles mellemliggende moderselskab. Dette er en fravigelse fra udgangspunktet om, at det mellemliggende moderselskab skal have tilladelse som pengeinstitut eller realkreditinstitut, et godkendt finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab.

Det foreslåede § 175 f, stk. 4, nr. 1, medfører, at et investeringsselskab kan udpeges som mellemliggende moderselskab, hvis ingen af de omfattede virksomheder har tilladelse som pengeinstitut eller realkreditinstitut. Det vil sige, at hvis der hverken indgår pengeinstitutter eller realkreditinstitutter beliggende i Unionen eller i et EØS-land i tredjelandskoncernen, kan det mellemliggende moderselskab være et investeringsselskab.

Det foreslåede § 175 f, stk. 4, nr. 2, medfører, at det mellemliggende moderselskab kan være et investeringsselskab, hvis det er udpeget efter stk. 2, nr. 1. Det vil sige at i de tilfælde, hvor der udpeges to mellemliggende moderselskaber, fordi udpegelse af ét mellemliggende moderselskab vil være uforeneligt med et krav, der er obligatorisk i henhold til lovgivningen eller pålagt af tilsynsmyndighederne, om adskillelse af aktiviteter i det tredjeland, hvor koncernens øverste moderselskab har sit hovedkontor, kan det ene af de to mellemliggende moderselskaber være et investeringsselskab.

Det foreslås i § 175 g at indføre en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, som betyder, at finansielle holdingvirksomheder beliggende i Danmark fremadrettet i udgangspunktet skal godkendes af Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed defineret i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 41, i CRR, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet. Finanstilsynet skal desuden som konsoliderende tilsynsmyndighed for finansielle holdingselskaber beliggende i andre medlemsstater i udgangspunktet godkende disse.

Den foreslåede bestemmelse er ny og implementerer artikel 21 a og 159 a i CRD V. Der er tale om direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 1, 1. og 2. pkt.*, at en modervirksomhed, som er en finansiel holdingvirksomhed, og som i koncernen er øverste modervirksomhed beliggende i Danmark, skal godkendes af Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, jf. stk. 8, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet. En modervirksomhed, som er en finansiel holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i et andet land i Unionen, skal godkendes af Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed og af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor holdingvirksomheden er beliggende, jf. stk. 8.

Det indebærer, at en finansiel holdingvirksomhed beliggende i Danmark, som ikke er en dattervirksomhed til en modervirksomhed i form af et institut defineret i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 3, i CRR eller en anden finansiel holdingvirksomhed beliggende i Danmark skal søge om godkendelse ved Finanstilsynet og den konsolideren-

de tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet. Den konsoliderende tilsynsmyndighed kan eksempelvis være forskellig fra Finanstilsynet i tilfælde, hvor den øverste finansielle holdingvirksomhed beliggende i Danmark er ejet af en finansiel holdingvirksomhed beliggende i en anden medlemsstat, som er den øverste modervirksomhed i koncernen.

En modervirksomhed, som er en finansiel holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i et andet land i Unionen, skal desuden godkendes af Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed og af den kompetente myndighed i den medlemsstat, holdingvirksomheden er beliggende. Det kunne eksempelvis være tilfældet for en finansiel holdingvirksomhed beliggende i en anden medlemsstat, som primært har dattervirksomheder i Danmark, hvorved det konsoliderede tilsyn vil ligge hos Finanstilsynet.

De omfattede finansielle holdingvirksomheder skal godkendes i forhold til at sikre overholdelse af krav på konsolideret grundlag efter lov om finansiel virksomhed og CRR. Det gælder krav i forhold til at have en tilpas intern organisering, så koncernrisici begrænses og kan håndteres inden for de juridiske enheder i det omfang, de måtte opstå. Dermed skal den interne organisering bl.a. koordinere den interne fordeling af opgaver på tværs af dattervirksomheder, være med til at forebygge og håndtere konflikter i koncernen og håndhæve koncernens politikker. Derudover skal koncernen være organiseret på en måde, så der kan føres et selvstændigt tilsyn med de enkelte juridiske enheder i koncernen.

En finansiel holdingvirksomhed omfatter følgende typer af virksomheder: pengeinstitutholdingvirksomheder, realkreditholdingvirksomheder, fondsmæglerholdingvirksomheder og investeringsforvaltningsholdingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 11-12 og 14-16.

Det bemærkes, at finansiel holdingvirksomhed og blandet finansiel holdingvirksomhed som henholdsvis defineret i artikel 5, stk. nr. 20 og 21, i CRR begge er omfattet af definitionen for finansiel holdingvirksomhed i § 5, stk. 1, nr. 10. Denne tilgang skal ses i sammenhæng med et princip om, at der i lov om finansiel virksomhed skal gælde ensartede regler for alle finansielle koncerner, uanset hvordan de organisatorisk er opbygget.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at andre finansielle holdingvirksomheder skal godkendes, når de er underlagt lov om finansiel virksomhed eller CRR på delkonsolideret niveau, hvor der fastsættes et krav for dattervirksomheden på koncernniveau.

Det er efter lov om finansiel virksomhed og CRR muligt, at der er eller kan sættes krav på delkonsolideret niveau for

en finansiell holdingvirksomhed. Det kan eksempelvis være begrundet i hensynet til styring af risiko, jf. artikel 11, stk. 5, i CRR.

Dermed kan finansielle holdingvirksomheder, som ikke er øverste modervirksomhed beliggende i Danmark, være underlagt krav på delkonsolideret niveau, herunder særligt krav om et tilstrækkeligt kapitalgrundlag. Er det tilfældet skal disse finansielle holdingvirksomheder beliggende i Danmark også godkendes af Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet. Det gælder desuden for en finansiell holdingvirksomhed underlagt krav på delkonsolideret niveau beliggende i Unionen, hvor Finanstilsynet er den konsoliderende tilsynsmyndighed.

Det foreslåede stk. 1 gennemfører artikel 21 a, stk. 1, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 2*, at godkendelse kun tildeles en finansiell holdingvirksomhed, hvis alle betingelser i nr. 1-3 er opfyldt.

Det foreslås i *nr. 1*, at de interne ordninger og fordelingen af opgaver inden for koncernen er passende med henblik på at opfylde kravene i lov om finansiell virksomhed og CRR på konsolideret eller delkonsolideret niveau.

Det gælder navnlig i forhold til at koordinere og fordele opgaver blandt dattervirksomheder, forhindre eller håndtere konflikter internt i koncernen og håndhæve koncernens politikker, der er fastsat af den finansielle holdingvirksomhed for hele koncernen.

Finansielle holdingvirksomheder kan være modervirksomheder i mere eller mindre komplicerede koncernstrukturer. Det indebærer en risiko for, at det er vanskeligt for ledelsen i den finansielle holdingvirksomhed at vurdere de økonomiske forhold og risici i de enkelte dattervirksomheder og på tværs i koncernen som helhed.

Den finansielle holdingvirksomhed bør derfor på koncernniveau være organiseret på en måde, der sikrer, at holdingvirksomhedens ledelse har et overblik over risici, der optræder på tværs af koncernen. Det er med til at sikre, at ikke alene risici i de enkelte dattervirksomheder håndteres, men også risici på tværs af koncernen.

Ledelsen i holdingvirksomheden bør desuden kunne vurdere, om og hvordan væsentlige ændringer i koncernen i form af den juridiske organisering (eksempelvis oprettelse af nye dattervirksomheder, fusioner, overtagelser, frasalg eller opløsning af koncernen eller eksterne udviklinger) kan påvirke risiciene for koncernen som helhed.

Den interne organisering bør stemme overens med den finansielle holdingvirksomheds politikker, som skal indeholde virksomhedens overordnede strategiske mål for de pågældende risikoområder, herunder identifikation og afgrænsning af de risici, som holdingvirksomheden ønsker at påtage sig på de pågældende områder, og anvisninger om hvorledes de strategiske mål opnås.

Holdingvirksomheden dækker og håndterer de risici og andre problemområder, der kan opstå som følge af samspillet mellem dattervirksomhedernes forretningsområder af en vis størrelse og kompleksitet. Her bør den pågældende holdingvirksomhed have koncernpolitikker, der adresserer samspillet mellem de risikoområder, der findes i dattervirksomhederne, samt hvordan risici i dattervirksomhederne vil kunne påvirke koncernen som helhed, og endvidere hvordan sådanne risici håndteres.

De enkelte dattervirksomheders interesser og koncernens interesser på længere sigt samt opfyldelse af regulatoriske krav bør stemme overens. Der bør derfor være en overordnet og koordineret politik i relation til den samlede koncernvirksomhed, som den finansielle holdingvirksomhed driver.

Det bør endvidere sikres, at der foretages kontrol af alle væsentlige risikobehæftede opgaver i koncernen. Det vil bero på forholdene i den enkelte finansielle holdingvirksomhed, hvad der kræves i den konkrete virksomhed for at opfylde kravene til interne kontroller. Det bør sikres, at der er en ramme for intern kontrol, der omfatter den finansielle holdingvirksomhed på koncernniveau.

Den finansielle holdingvirksomhed bør endvidere have passende overvågning af, at administrative opgaver udføres på en betryggende og ensartet måde, og at forretningsgange m.v. bliver overholdt.

Det foreslås i *nr. 2*, at organisationsstrukturen i den koncern, hvori den finansielle holdingvirksomhed indgår, ikke hindrer et effektivt tilsyn med institutter, der er dattervirksomheder, eller moderinstitutter for så vidt angår de individuelle, konsoliderede og eventuelt delkonsoliderede forpligtelser, de er underlagt.

I vurderingen af dette kriterium tages der især hensyn til den organisatoriske placering af den finansielle holdingvirksomhed i en koncern med flere niveauer, ejerstrukturen og den rolle, den finansielle holdingvirksomhed har i koncernen.

Finansielle holdingvirksomheder kan være modervirksomheder i mere eller mindre komplicerede koncernstrukturer. Det er vigtigt, at det med hensyn til den interne organisering er muligt at henhøre økonomiske forhold og risici i koncernen til de juridiske enheder i koncernen. Desuden

skal der være en særskilt forretningsmodel for de enkelte juridiske enheder med tilhørende forretningsgange. Der bør endvidere være en klar ejerstruktur af de enkelte juridiske enheder i koncernen.

Desuden bør der tages hensyn til den finansielle holdingvirksomheds rolle. Hvis en finansiell holdingvirksomheds eneste aktivitet er at eje kapitalandele i dattervirksomheder, vil dette medføre, at der bedre kan føres tilsyn for de enkelte juridiske enheder, da disses aktiviteter typisk vil være adskilt. Der kan dog også være koncernstrukturer med flere komplekse forretningsområder, hvor disse varetages på tværs af koncernstrukturen. I disse tilfælde vil kravet til den organisatoriske struktur i udgangspunktet være på en sådan måde, at aktiviteten kan henføres til den relevante enhed.

Det foreslås i *nr. 3*, at kriterierne i § 14, stk. 2, § 61 a og § 64 i lov om finansiell virksomhed skal være opfyldt.

Der henvises til § 14, stk. 2, § 61 a i lov om finansiell virksomhed og relevante lovbemærkninger til disse bestemmelser, som vedrører aktionærer og selskabsdeltagere, hvis den finansielle holdingvirksomhed har et realkreditinstitut eller pengeinstitut som dattervirksomhed. Det indebærer en begrundelse for at krav til aktionærer og selskabsdeltagere i den pågældende finansielle holdingvirksomhed, som normalt er en forudsætning for at få en generel tilladelse til at drive et realkreditinstitut eller pengeinstitut, er opfyldt.

Der henvises desuden til § 64 i lov om finansiell virksomhed og relevante lovbemærkninger til disse bestemmelser vedrørende kvalifikationer for et medlem af bestyrelsen eller direktionen. Det indebærer, at de der oplyses om nomineringen af mindst to personer, som har det væsentligste ansvar for den daglige ledelse. Det vil typisk være medlemmer af direktionen. Endvidere skal overholdelse af krav til medlemmer af bestyrelsen og direktionen begrundes i overensstemmelse med § 64.

Det foreslåede stk. 2 gennemfører artikel 21 a, stk. 3, i CRD V. Der er tale om direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 3*, at såfremt betingelserne for godkendelse ikke er opfyldt eller ikke længere opfyldes, underlægges den finansielle holdingvirksomhed passende tilsynsforanstaltninger, som kan omfatte nr. 1-7. Tilsynsforanstaltningerne i nr. 1-7 gives af Finanstilsynet med påbud.

Det indebærer, at når en finansiell holdingvirksomhed ikke vurderes at leve op til kravene for en godkendelse eller ikke længere vurderes at opfylde kravene for en tidligere givet godkendelse, kan Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet, gøre brug af de beføjelser,

som er mest egnede til at forbedre vilkårene for at kunne leve op til en godkendelse for den pågældende finansielle holdingvirksomhed eller være undtaget for en sådan godkendelse.

Hvilke beføjelser der er mest egnede til at forbedre disse vilkår m.v. skal vurderes ud fra en helhedsbetragtning og bør ske ud fra et proportionalitetsprincip. Det betyder, at jo bedre virksomheden lever op til kravene for en godkendelse, jo mindre indgribende beføjelser bør anvendes. Det kan bl.a. betyde, at der anvendes flere tilsynsforanstaltninger.

Når en tilsynsbeføjelse anvendes på en holdingvirksomhed, vil der samtidig blive fastsat en frist for opfyldelse. Denne frist kan dog forlænges. Fristen skal være passende, og der vil ved fastsættelsen eller forlængelse af fristen tages hensyn til sagens karakter og de konkrete omstændigheder, herunder de tiltag som virksomheden skal iværksætte. Fristen skal desuden være tilpas i forhold til at Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet, efterfølgende kan evaluere foranstaltningens effektivitet.

Det foreslås i *nr. 1*, at der som tilsynsbeføjelse kan ske suspension af udøvelsen af de stemmerettigheder, der er knyttet til den finansielle holdingvirksomheds aktier i institutter, der er dattervirksomheder.

Tilsynsbeføjelsen indebærer, at en finansiell holdingvirksomhed fratages muligheden for at øve indflydelse på dattervirksomheder. Beføjelsen kan bl.a. anvendes, hvis det vurderes, at den pågældende holdingvirksomhed ikke besidder de nødvendige forudsætninger for at træffe beslutninger for dattervirksomheder. Endvidere kan beføjelsen anvendes for at forhindre ændringer i koncernstrukturen, som betyder, at kravene for godkendelse vurderes sværere at leve op til efterfølgende.

Det foreslås i *nr. 2*, at der kan udstedes påbud mod den finansielle holdingvirksomhed eller medlemmerne af ledelsesorganet og lederne, jf. Finanstilsynets almindelige tilsynsbeføjelser efter § 344.

Tilsynsbeføjelsen indebærer, at der kan gives påbud mod den pågældende finansielle holdingvirksomhed eller de personer, som styrer virksomheden i overensstemmelse med Finanstilsynets normale praksis for bl.a. at give påbud, når virksomheden ikke lever op til den gældende regulering. Denne tilsynsbeføjelse vil være relevant at anvende, hvis der er isolerede forhold, som ikke opfylder gældende regler. Tilsynsbeføjelsen vil desuden kunne anvendes som led i brugen af de øvrige tilsynsbeføjelser.

Det foreslås i *nr. 3*, at der kan gives instrukser eller udstik-

kes retningslinjer rettet til den finansielle holdingvirksomhed om at overføre kapitalinteresserne i institutter, der er dattervirksomheder, til sine aktionærer.

Tilsynsbeføjelsen indebærer, at en finansiell holdingvirksomheds direkte ejerskab af et institut defineret i overensstemmelse med artikel 5, stk. nr. 3, i CRR overgår helt eller delvist til ejerne af den finansielle holdingvirksomhed. Dermed vil et eller flere institutter ikke længere kunne være under afgørende indflydelse af holdingvirksomheden. Beføjelsen kan bl.a. anvendes, hvis det vurderes, at den pågældende holdingvirksomhed ikke besidder de nødvendige forudsætninger for at sikre regeloverholdelse på koncernniveau. Brug af denne tilsynsbeføjelse kan betyde, at den finansielle holdingvirksomhed ophører med at være en finansiell holdingvirksomhed.

Det foreslås i *nr. 4*, at udpegning på det foreløbige grundlag kan en anden finansiell holdingvirksomhed eller institut inden for den samme koncern som ansvarlig for at sikre overholdelse af kravene i lov om finansiell virksomhed og CRR på konsolideret niveau.

Såfremt en finansiell holdingvirksomhed ikke er i stand til at sikre overholdelse af de regulatoriske krav på koncernniveau, vil det med denne tilsynsbeføjelse være muligt at udpege et institut, defineret i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 3, i CRR, i samme koncern til at sikre overholdelse af kravene på konsolideret niveau i hele koncernen. Denne tilgang bør dog kun anvendes i det tilfælde, at et sådant institut har de fornødne forudsætninger for at sikre overholdelse af de regulatoriske krav på koncernniveau.

Den foreslåede ændring i *nr. 5* omhandler en begrænsning af eller forbud mod udlodninger eller rentebetalinger til aktionærer.

Tilsynsbeføjelsen indebærer, at ejere i form af aktionærer i den finansielle holdingvirksomhed og dens dattervirksomheder kan pålægges restriktioner i forhold til at betale dividende. Formålet med bestemmelsen er bl.a., at optjent overskud ikke udvandes i en situation, hvor den pågældende holdingvirksomhed ikke vurderes at leve op til de regulatoriske krav.

Den foreslåede ændring i *nr. 6* omhandler krav om, at finansielle holdingvirksomheder afhænder eller begrænser kapitalandele i institutter eller andre enheder i den finansielle sektor.

Tilsynsbeføjelsen er især relevant at anvende i de tilfælde, hvor den finansielle holdingvirksomhed modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning af dattervirksomheder i koncernen. Ved afhændelse eller begrænsning af kapitalandele

bliver det dermed muligt, at nye ejere kan komme til, så ejerstrukturen og koncernstrukturen ændres på en måde, hvor krav til gældende regler efterfølgende bedre kan opfyldes.

Den foreslåede ændring i *nr. 7* omfatter krav om, at finansielle holdingvirksomheder forelægger en plan for straks at overholde betingelserne i stk. 3 på ny.

Tilsynsbeføjelsen indebærer, at den pågældende finansielle holdingvirksomhed undersøger den konkrete situation og identificerer de udfordringer og problemer, som virksomheden på koncernniveau står overfor i forhold til at leve op til kravene for godkendelse. På denne baggrund skal ledelsen udarbejde en handlingsplan, som skal indeholde de tiltag, som virksomheden skal foretage for at afhjælpe og overkomme de identificerede udfordringer og problemer. Planen skal indeholde en oversigt over den tidsmæssige iværksættelse af tiltagene. Beføjelsen er relevant i de tilfælde, hvor den pågældende finansielle holdingvirksomhed vurderes ved egne tiltag, selv at kunne rette op på relevante forhold, for at kunne blive godkendt.

Det foreslåede stk. 3 gennemfører artikel 21 a, stk. 6, i CRD V. Den foreslåede bestemmelse er en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 4*, at godkendelse af den finansielle holdingvirksomhed efter stk. 1 ikke er påkrævet, hvis betingelserne i nr. 1-5 er opfyldt.

Det foreslås i *nr. 1*, at godkendelse ikke er påkrævet, hvis den finansielle holdingvirksomheds hovedaktivitet består i at erhverve kapitalandele i dattervirksomheder.

Bestemmelsen betyder dog, at en finansiell holdingvirksomhed efter § 175 g, stk. 1 skal ansøge om godkendelse eller undtagelse herfor.

Er det primære formål med den finansielle holdingvirksomhed at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, vil behovet for, at den finansielle holdingvirksomhed koordinerer opgaver og processer på tværs af dattervirksomheder være mindre. Det beror på en konkret vurdering af den pågældende holdingvirksomhed, om dens hovedaktivitet består i at erhverve kapitalandele. Her lægges der afgørende vægt på, at holdingvirksomheden ikke selv driver virksomhed som pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab.

Det foreslås i *nr. 2*, at godkendelse ikke er påkrævet, hvis den finansielle holdingvirksomhed ikke er udpeget som af-

viklingsenhed i overensstemmelse med afviklingsstrategien fastsat af den relevante afviklingsmyndighed.

En afviklingsenhed vil være en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan. Er den finansielle holdingvirksomhed udpeget som afviklingsenhed i koncernen, er denne betingelse således ikke opfyldt.

Det foreslås i *nr. 3*, at godkendelse ikke er påkrævet, hvis et kreditinstitut, der er dattervirksomhed, er udpeget som ansvarligt med henblik på at sikre koncernens overholdelse af tilsynskrav på konsolideret niveau og har alle de fornødne midler og den retlige beføjelse til at indfri disse forpligtelser på en effektiv måde.

Det indebærer, at det er pålagt et realkreditinstitut eller pengeinstitut, som er dattervirksomhed til den pågældende finansielle holdingvirksomhed at sikre overholdelse af kravene i lov om finansiell virksomhed og i CRR på konsolideret niveau. Dermed vil en dattervirksomhed til den finansielle holdingvirksomhed være omfattet af anvendelsesområdet for tilsynsbeføjelserne i henhold til lov om finansiell virksomhed og CRR. Dette forudsætter dog, at en sådan dattervirksomhed har de nødvendige forudsætninger for at sikre opfyldelse af disse krav.

Det foreslås i *nr. 4*, at godkendelse ikke er påkrævet, hvis den finansielle holdingvirksomhed ikke tager del i ledelsesmæssige, operationelle eller finansielle beslutninger, der påvirker koncernen eller dens dattervirksomheder, der er institutter eller finansieringsinstitutter.

Det indebærer, at de enkelte bestyrelser i dattervirksomheder i form af institutter defineret i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 3, i CRR eller finansieringsinstitutter defineret i § 5, stk. 1, nr. 6, står for den overordnede ledelse af disse dattervirksomheder uden indblanding fra den finansielle holdingvirksomhed, som ejer dem. Det gælder i forhold til konkrete beslutninger og retningslinjer for, hvordan virksomheden ledes.

Det foreslås i *nr. 5*, at godkendelse ikke er påkrævet, hvis der ikke er nogen hindringer for et effektivt tilsyn med koncernen på konsolideret niveau.

Det indebærer, at det med hensyn til den interne organisering er muligt at henføre økonomiske forhold og risici i koncernen til de juridiske enheder i koncernen. Desuden skal der være en særskilt forretningsmodel for de enkelte juridiske enheder med tilhørende forretningsgange. Der bør endvidere være en klar ejerstruktur af de enkelte juridiske enheder i koncernen.

Det foreslåede stk. 4 gennemfører artikel 21 a, stk. 5, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis betingelserne for at være undtaget for godkendelse ikke længere er opfyldt, skal den finansielle holdingvirksomhed søge om godkendelse.

Den enkelte finansielle holdingvirksomhed er selv forpligtet til at sikre, at den har den relevante godkendelse, hvis det er nødvendigt. Er det vurderingen, at en finansiell holdingvirksomhed ikke i tilpas grad selv søger at leve op til kravene for godkendelse, kan dette følges op med brug af relevante tilsynsbeføjelser.

Det foreslåede stk. 5 gennemfører artikel 21 a, stk. 7, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 6*, at med henblik på godkendelse efter stk. 1 at finansielle virksomheder skal oplyse Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet, om følgende nævnt i nr. 1-5.

Det foreslås i *nr. 1*, at der skal oplyses om organisationsstrukturen for den koncern, hvori den finansielle holdingvirksomhed indgår, med klar angivelse af dens dattervirksomheder og eventuelle modervirksomheder, samt placeringen og den type aktivitet, de enkelte enheder udøver i koncernen.

Det indebærer, at der oplyses om et koncerndiagram for den koncern, som den finansielle holdingvirksomhed tilhører, der viser koncernens juridiske struktur i form af juridiske enheder opdelt på virksomhedstyper, eksempelvis pengeinstitut, leasingselskab osv. Derudover skal ejere og ejerandele for de enkelte juridiske enheder oplyses samt de enkelte virksomheders forretningsmæssige funktion.

Det foreslås i *nr. 2*, at der skal oplyses om nomineringen af mindst to personer, der varetager den faktiske ledelse af den finansielle holdingvirksomhed, og overholdelse af kravene i § 64 til kvalifikationer for et medlem af bestyrelsen eller direktionen.

Det indebærer, at der oplyses om nomineringen af mindst to personer, som har det væsentligste ansvar for den daglige ledelse. Det vil typisk være medlemmer af direktionen. Endvidere skal overholdelse af krav til medlemmer af bestyrelsen og direktionen begrundes i overensstemmelse med § 64. Det omfatter, bl.a. tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller medlem af direktionen i den pågældende finansielle holdingvirksomhed.

En finansiel holdingvirksomhed vil som ejer af andre virksomheder typisk have mange forskellige typer af finansielle aktiviteter og være underlagt et bredt sæt af finansiel regulering. Derudover vil der være risici, som kan opstå på tværs af virksomhederne i koncernen. Der skal tages højde for den kompleksitet i begrundelsen for, at kravene til bestyrelses- og direktionsmedlemmer er overholdt.

Det foreslås i *nr. 3*, at der skal oplyses om overholdelse af kriterierne fastsat i § 14, stk. 1 og 2, og § 61 a, som vedrører aktionærer og selskabsdeltagere, hvis den finansielle holdingvirksomhed har et realkreditinstitut eller pengeinstitut som dattervirksomhed.

Det indebærer en begrundelse for, at krav til aktionærer og selskabsdeltagere i den pågældende finansielle holdingvirksomhed, som normalt er en forudsætning for at få en generel tilladelse til at drive et realkreditinstitut eller pengeinstitut, er opfyldt.

Det foreslås i *nr. 4*, at der skal oplyses om den interne organisation og fordelingen af opgaver inden for koncernen.

Det indebærer, at der oplyses om en oversigt over den finansielle holdingvirksomheds interne organisatoriske struktur for hele koncernen. Det omfatter de enkelte organisatoriske enheders opgaver og forretningsmæssige funktioner for koncernen som helhed.

Det foreslås i *nr. 5*, at der skal oplyses om alle andre oplysninger, der kan være nødvendige for, at der kan udføres vurderinger i forhold til godkendelse af en finansielt holdingvirksomhed, jf. stk. 3, eller for at sikre, at en finansiel holdingvirksomhed, som er undtaget for godkendelse fortsat lever op til krav herfor, jf. stk. 5.

Det kan være nødvendigt med supplerende oplysninger i forhold til at vurdere, om en finansiel holdingvirksomhed lever op til kravene for godkendelse eller undtagelse for godkendelse. Det kan eksempelvis i forhold til godkendelse gælde oplysninger, der er nødvendige for at sikre, at den interne styring og kontroller fungerer hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med reglerne herfor. Hvorvidt der er behov for supplerende oplysninger vil bl.a. bero på en konkret vurdering af de enkelte ansøgninger om godkendelse.

Det foreslåede stk. 6 gennemfører artikel 21 a, stk. 2, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed løbende overvåger overholdelsen af betingelserne for, at en finansiel holdingvirksomhed er omfattet eller ikke omfattet af at skulle have godkendelse. Finanstilsynet deler relevante oplysninger forbundet hermed,

jf. § 347, med den kompetente myndighed i den medlemsstat den finansielle holdingvirksomhed er beliggende, skulle den være beliggende i en anden medlemsstat.

Det indebærer, at der løbende er et tilsyn med overholdelse af kravene for godkendelse eller undtagelse for godkendelse af finansielle holdingvirksomheder, hvor Finanstilsynet er den konsoliderende tilsynsmyndighed defineret i overensstemmelse med artikel 4, stk.1, nr. 41, i CRR. I de tilfælde Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed er forpligtet til at føre tilsyn med en finansiel holdingvirksomhed beliggende i en anden medlemsstat, deler Finanstilsynet relevante oplysninger med den kompetente myndighed i denne medlemsstat. De enkelte finansielle holdingvirksomheder er som led heri forpligtet til at oplyse Finanstilsynet som den relevante konsoliderende tilsynsmyndighed om relevante forhold.

Det foreslåede stk. 7 gennemfører artikel 21 a, stk. 5, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 8*, at når Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra den kompetente myndighed i den medlemsstat den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, tages en fælles beslutning om godkendelse eller fritagelse for godkendelse samt brugen af eventuelle tilsynsforanstaltninger. Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed udarbejder til brug herfor en vurdering af relevante forhold omhandlet i stk. 2, 3, 4 og 7, og sender denne vurdering til den kompetente myndighed.

Denne vurdering skal danne grundlag for en fælles beslutning mellem Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed og den kompetente myndighed i den medlemsstat, som den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, skulle dette være tilfældet. Vurderingen skal være begrundet i alle relevante forhold, jf. stk. 2

Det foreslåede stk. 8 gennemfører artikel 21 a, stk. 8, pkt. 1 og 2, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 9*, at de i stk. 8 nævnte myndigheder inden for to måneder efter Finanstilsynet har foretaget og sendt sin vurdering nævnt i stk. 8 som udgangspunkt skal nå frem til en fælles beslutning. Opnås en fælles beslutning, meddeler Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed denne til ansøgeren.

Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed skal sammen med den kompetente myndighed i den medlemsstat, som den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, skulle dette være tilfældet, gøre alt, hvad der står i deres magt for at nå frem til en fælles beslutning inden

for to måneder efter Finanstilsynet har foretaget og sendt en vurdering som grundlag herfor.

Det foreslåede stk. 9 gennemfører artikel 21 a, stk. 8, pkt. 3, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 10*, at foreligger der ikke en fælles beslutning inden for tidsfristen i stk. 9 på to måneder henviser Finanstilsynet sagen til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, som træffer beslutning inden for en måned efter modtagelse af henvisningen. Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed meddeler denne beslutning til ansøgeren.

Kan Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed og den kompetente myndighed i den medlemsstat, den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, skulle denne være den anden, ikke nå til enighed, henviser de sagen til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Finanstilsynet skal herefter afvente Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds beslutning i sagen og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med denne.

Det foreslåede stk. 10 gennemfører artikel 21 a, stk. 8, pkt. 5, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 11*, at efter udløbet af perioden på to måneder, jf. stk. 9, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere henvises til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Efter udløbet af perioden på to måneder efter Finanstilsynet har færdiggjort og sendt sin vurdering til den relevante kompetente myndighed, eller efter at de berørte kompetente myndigheder har truffet en fælles beslutning i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds beslutning herom, kan sagen ikke længere indbringes for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Det foreslåede stk. 11 gennemfører artikel 21 a, stk. 8, pkt. 7, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 12*, at kan en finansiell holdingvirksomhed ikke godkendes, underretter Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed ansøgeren om begrundelsen herfor. Det skal ske senest fire måneder efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en sådan beslutning.

En finansiell holdingvirksomhed som ikke vurderes at leve op til kravene for godkendelse, underrettes herom af Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed senest fire måneder efter modtagelse af alle relevante oplysninger

fra den finansielle holdingvirksomhed som grundlag for en sådan vurdering. Underretningen skal være i form af et dokument med en fuldt begrundet beslutning, som Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til den ansøgende virksomhed.

Det foreslåede stk. 12 gennemfører artikel 21 a, stk. 10, 1. afsnit, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 13*, at der under alle omstændigheder træffes beslutning om at meddele eller afvise godkendelse inden for en frist på seks måneder efter ansøgningens modtagelse.

En ansøgning for godkendelse skal besvares med en fuld begrundelse for godkendelse eller ikke godkendelse. Dette skal ske senest seks måneder efter modtagelsen af ansøgningen hos Finanstilsynet som den konsoliderende myndighed.

Det foreslåede stk. 13 gennemfører artikel 21 a, stk. 10, 2. afsnit, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås at strafbelægge den foreslåede § 175 g, stk. 1, 5 og 6. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede ændring af § 373 stk. 1.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 175 g, stk. 1 og 5, er de finansielle holdingvirksomheder.

I forhold til § 175 g, stk. 1, består gerningsindholdet i, at de finansielle holdingvirksomheder som ifølge § 175 g, stk. 1, skal ansøge Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, medmindre de er den samme, om godkendelse eller eventuel undtagelse for godkendelse, ikke ansøger om godkendelse eller eventuel undtagelse for godkendelse.

I forhold til § 175 g, stk. 5, består gerningsindholdet i at de finansielle holdingvirksomheder, som ifølge § 175 g, stk. 5, skal ansøge om godkendelse, hvis betingelserne for at være undtaget for godkendelse ikke længere er opfyldt, ikke ansøger om godkendelse.

De omfattede strafbestemmelser i § 373, stk. 1, finder anvendelse på § 175 g, stk. 1 og 5, hvis dette kan betegnes som en grov overtrædelse af bestemmelsen.

Manglende ansøgning om godkendelse eller fritagelse for godkendelse, jf. 175 g, stk. 1 og 5, anses i udgangspunktet for en grov overtrædelse af bestemmelsen. Det vurderes ikke som en grov overtrædelse, hvis den pågældende finansielle holdingvirksomhed på eget initiativ selv ansøger ikke for længe efter det tidspunkt, hvor virksomheden burde have

ansøgt. En periode på under tre måneder vurderes at være ikke for længe efter.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 175 g, stk. 6, er de finansielle holdingvirksomheder.

I forhold til § 175 g, stk. 6, består gerningsindholdet i ikke at give de oplysninger, som er krævet og som kan være nødvendige for at kunne udføre de vurderinger, som følger af § 175 g, stk. 2 og 4. Dette anses i udgangspunktet som en grov overtrædelse af bestemmelsen, Der er alene tale om mulighed for straf, i det omfang virksomheden ikke indleverer de oplysninger, Finanstilsynet beder om. Det vurderes ikke som en grov overtrædelse, hvis den pågældende finansielle holdingvirksomhed, efter Finanstilsynet har rykket for manglende oplysninger, inden for en passende tidsfrist tilvejebringer disse manglende oplysninger.

Det foreslås desuden at strafbelægge den foreslåede § 175 g, stk. 3.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 175 g, stk. 3, er de finansielle holdingvirksomheder eller medlemmerne af ledelsesorganet og lederne efter de almindelige tilsynsbeføjelser, jf. § 344, som ikke lever op til tilsynsforanstaltninger anvendt i overensstemmelse med § 175 g, stk. 3.

Gerningsindholdet består i, at en finansiell holdingvirksomhed eller medlemmerne af ledelsesorganet og lederne efter de almindelige tilsynsbeføjelser, jf. § 344, ikke lever op til de tilsynsforanstaltninger anvendt i overensstemmelse med § 175 g, stk. 3.

Det omfatter manglende overholdelse af påbud om ikke at udøve og gøre brug af de stemmerettigheder, der er knyttet til den finansielle holdingvirksomheds aktier i institutter, der er dattervirksomheder.

Det omfatter manglende efterlevelse af påbud, der er givet til den finansielle holdingvirksomhed eller medlemmerne af ledelsesorganet og lederne efter de almindelige tilsynsbeføjelser, jf. § 344.

Det omfatter manglende efterlevelse af påbud om at opfylde instrukser eller retningslinjer givet af Finanstilsynet til den finansielle holdingvirksomhed om at overføre kapitalinteresserne i institutter, der er dattervirksomheder, til sine aktionærer.

Det omfatter manglende efterlevelse af påbud om begrænsning af eller forbud mod udlodninger eller rentebetalinger til aktionærer.

Det omfatter manglende efterlevelse af påbud om, at afhænde eller begrænse kapitalandele i institutter eller andre enheder i den finansielle sektor.

Det omfatter manglende efterlevelse af påbud om, straks at forelægge en plan for at overholde betingelserne i § 175 g, stk. 2, på ny.

De omfattede strafbestemmelser i forslaget finder anvendelse på de oplyste forhold, hvis dette kan betegnes som en grov overtrædelse af bestemmelsen.

Bestemmelsen finder dermed anvendelse ved gentagne manglende opfyldelse af tilsynsforanstaltninger uanset tilsynsforanstaltningens omfang og indvirkning, da dette anses som en grov overtrædelse. Manglende opfyldelse af en tilsynsforanstaltning, som vurderes som væsentlig medvirkende til, at den pågældende finansielle holdingvirksomhed kan opfylde kravene for godkendelse i overensstemmelse med § 175 g anses desuden for en grov overtrædelse.

Til nr. 53 (§ 259, stk. 3-6, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 259, stk. 1, at Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en afviklingsplan for et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I (herefter "virksomheder"). Finanstilsynet vedtager afviklingsplanen efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Det følger af bemærkningerne til § 259, stk. 1, i forslag til lov om ændring af lov om finansiell virksomhed fremsat den 19. december 2014 (FT 2014/1, L 105), hvornår Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet kan udarbejde en forenklet afviklingsplan, og hvornår Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vedligeholde afviklingsplanen.

Det foreslås at indsætte nye bestemmelser i § 259. De nye bestemmelser har til formål at implementere regler om forenkledede afviklingsplaner og vedligeholdelse af afviklingsplanerne i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en forenklet afviklingsplan. Den forenkledede afviklingsplan vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 4, stk. 1, litra a, c og d, og stk. 3, i BRRD II. Reglerne fremgår i dag af bemærkningerne til § 259, stk. 1, og der er derfor tale om en kodificering af gældende ret.

Afviklingsplaner udarbejdes af Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet, hvilket i praksis indebærer, at Finansiell Stabilitet udarbejder et udkast til afviklingsplan og

indstiller udkastet til vedtagelse hos Finanstilsynet. Finanstilsynet kan beslutte at vedtage en forenklet afviklingsplan efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Ved vurderingen af, om Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet skal vedtage en forenklet afviklingsplan, skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet tage hensyn til de konsekvenser, det kan medføre, at den pågældende virksomhed bliver nødlidende. I denne vurdering indgår karakteren af virksomhedens forretningsaktiviteter, aktionærstruktur, retlige form, risikoprofil, størrelse og retlige status, dets forbindelser med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af virksomhedens aktiviteter, dets medlemskab af en instituttsikringsordning eller af andre kooperative systemer vedrørende gensidig solidaritet som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i CRR.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal derudover tage hensyn til, om virksomheden udøver investeringsservice eller investeringsaktivitet som defineret i § 5, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, og om virksomhedens sammenbrud og efterfølgende konkurs forventes at ville få betydelig negativ indvirkning på de finansielle markeder, andre institutter omfattet af kapitel 17-17 a i lov om finansiell virksomhed, finansieringsvilkårene eller økonomien som helhed.

Kriterierne for vurdering af konsekvenserne for de finansielle markeder, andre institutter og finansieringsvilkårene af, at et institut bliver nødlidende, er præciseret i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2019/348 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU.

En forenklet afviklingsplan har et mere begrænset indhold end andre afviklingsplaner og kan indebære, at Finanstilsynet stiller mere lempelige krav til de oplysninger, som virksomheden skal indberette til brug for udarbejdelsen heraf. Det kan f.eks. være, at Finanstilsynet kræver færre oplysninger fra den pågældende virksomhed, jf. § 261 i lov om finansiell virksomhed, eller at der er nogle af de afsnit, som afviklingsplanen skal indeholde, der udelades.

Udgangspunktet for, hvad en afviklingsplan skal indeholde, følger af Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2016/1075 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncernopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiell støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegierne virkemåde i praksis.

Formålet med at udarbejde en forenklet afviklingsplan, frem for en almindelig afviklingsplan efter stk. 1, er at sikre, at der ikke er uforholdsmæssigt store administrative byrder forbundet med udarbejdelsen af afviklingsplanen.

Finanstilsynet kan i samarbejde med Finansiell Stabilitet f.eks. udarbejde en forenklet afviklingsplan for institutter, der ikke er systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI-institutter), og som er små og mindre komplekse end SIFI-institutter, bl.a. i relation til handelsaktiviteter og internationale aktiviteter.

Finanstilsynet kan til enhver tid beslutte at udarbejde, vedtage og vedligeholde en almindelig afviklingsplan efter § 259, stk. 1. Det indebærer, at Finanstilsynet vedtager en ny afviklingsplan for den pågældende virksomhed, der ikke har et begrænset indhold, og hvor virksomheden dermed skal indberette flere oplysninger til udarbejdelsen heraf. Det er i praksis Finansiell Stabilitet, der indstiller afviklingsplanen til Finanstilsynet. Finansiell Stabilitet kan således indstille en forenklet afviklingsplan til Finanstilsynet, ligesom Finansiell Stabilitet kan indstille en almindelig afviklingsplan efter § 259, stk. 1, til Finanstilsynet i tilfælde, hvor der tidligere har været vedtaget en forenklet afviklingsplan for den pågældende virksomhed.

Anvendelsen af forenklede forpligtelser påvirker ikke Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at træffe en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet skal vedligeholde afviklingsplanen, jf. *stk. 1 og 3*, mindst en gang om året. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet kan beslutte at fravige kravet om vedligeholdelse af afviklingsplanen mindst en gang om året.

Bestemmelsen implementer dele af artikel 4, stk. 1, litra b, dele af artikel 10, stk. 6, 1. afsnit, og dele af artikel 13, stk. 3, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering. Reglerne fremgår i dag af bemærkningerne til § 259, stk. 1, og der er derfor tale om en kodificering af gældende ret.

Ifølge *1. og 2. pkt.* skal Finanstilsynet vedligeholde afviklingsplanen for det enkelte pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I mindst én gang årligt. Det gælder både for almindelige afviklingsplaner udarbejdet efter *stk. 1* og forenklede afviklingsplaner udarbejdet efter forslaget til *stk. 3*.

Det er Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, som i samarbejde udarbejder afviklingsplanen. Finansiell Stabilitet foretager

i forbindelse med vedligeholdelsen en revurdering af den eksisterende afviklingsplan og udarbejder et udkast med de fornødne tilpasninger. Finansiell Stabilitet indstiller udkastet til den opdaterede afviklingsplan til Finanstilsynet. Det er Finanstilsynet, som vedtager den opdaterede afviklingsplan, jf. § 259, stk. 1 og 3. Virksomheden får et resume af afviklingsplanen, jf. bemærkningerne til § 259 i forslag til lov om ændring af lov om finansiell virksomhed fremsat den 19. december 2014 (FT 2014/1, L 105).

Efter det foreslåede 3. pkt. kan Finanstilsynet beslutte at fravige kravet om, at en afviklingsplan skal vedligeholdes mindst en gang om året. Det betyder, at intervallet for, hvor ofte afviklingsplanen skal vedligeholdes, kan være længere, og at afviklingsplanen vedligeholdes f.eks. hvert andet år i stedet for årligt. Det kan være relevant i de tilfælde, hvor der er udarbejdet en forenklet afviklingsplan efter det foreslåede stk. 3. Vurderingen foretages i samarbejde med og efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet kan således i forbindelse med indstilling af en afviklingsplan til Finanstilsynet indstille, at Finanstilsynet skal beslutte at fravige kravet om en årlig vedligeholdelse i relation til en konkret virksomhed.

Ved vurderingen af, om Finanstilsynet skal vælge et længere interval for, hvor ofte afviklingsplanen skal vedligeholdes, skal Finanstilsynet tage hensyn til de konsekvenser, det kan få, at den pågældende virksomhed bliver nødlidende. I denne vurdering indgår de samme hensyn som dem, der indgår i vurderingen af, om der skal vedtages en forenklet afviklingsplan, jf. det foreslåede stk. 3.

Der indføres i det foreslåede stk. 5 en undtagelse til stk. 4, der fastslår, at såfremt der sker ændringer, der nødvendiggør en vedligeholdelse, skal Finanstilsynet vedligeholde afviklingsplanen, når Finanstilsynet bliver bekendt med ændringerne. Stk. 5 angiver eksempler på ændringer, der kan nødvendiggøre en vedligeholdelse af afviklingsplanen.

Det foreslås i stk. 5, at Finanstilsynet uanset stk. 4 skal vedligeholde afviklingsplanen, når der er sket ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold, som nødvendiggør en ændring af virksomhedens afviklingsplan. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 10, stk. 6, 1. afsnit, og dele af artikel 13, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Reglerne fremgår i dag af bemærkningerne til § 259, stk. 1, og der er derfor tale om en kodificering af gældende ret.

Udgangspunktet er, at Finanstilsynet skal vedligeholde af-

viklingsplanen årligt. Det følger af det foreslåede stk. 4. Sker der ændringer i det pågældende pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I, der nødvendiggør en vedligeholdelse, skal Finanstilsynet imidlertid vedligeholde afviklingsplanen, når Finanstilsynet bliver bekendt med de væsentlige ændringer. Afviklingsplanen vedtages herefter af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet skal vedligeholde afviklingsplanen, hvis der er sket en ændring i den pågældende virksomhed, der kan få konsekvenser for afviklingsplanen eller på anden vis nødvendiggør en vedligeholdelse af afviklingsplanen. Det vil typisk være større ændringer i virksomheden, der har indvirkning på afviklingsstrategien, eller som kan udgøre hindringer for afviklingen af den pågældende virksomhed, jf. § 264. Det kan f.eks. være, hvis virksomheden fusionerer med en anden virksomhed, eller hvis virksomheden køber eller sælger en dattervirksomhed. Det kan også være, hvis virksomheden går i genopretning, foretager genopretningstiltag med betydning for afviklingsplanen, eller hvis Finanstilsynet udøver sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. § 272 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i stk. 6, at Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en koncernafviklingsplan, jf. § 260, for et kreditinstitut, der er fast tilknyttet et centralt organ, og som helt eller delvist er undtaget fra de tilsynsmæssige krav i overensstemmelse med artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber. Koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Bestemmelsen implementerer artikel 4, stk. 8, litra a, og stk. 9, litra a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Er et kreditinstitut, der er fast tilknyttet et centralt organ, helt eller delvist undtaget fra kravene i CRR, fordi betingelserne i artikel 10 i CRR er opfyldt, kan Finanstilsynet beslutte, at der ikke skal udarbejdes en afviklingsplan individuelt for det pågældende kreditinstitut. I stedet skal Finanstilsynet udarbejde afviklingsplanen på konsolideret grundlag for det centrale organ og dets tilsluttede kreditinstitut. Koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, jf. § 260, stk. 1.

Kreditinstitutter, der er tilknyttet et centralt organ, udgør et samarbejdsnetværk. Med centralt organ forstås ifølge artikel 10 i CRR et organ, der har flere penge- og realkreditinstitutter (kreditinstitutter) tilknyttet, hvor det centrale organs ledelse er beliggende i samme medlemsstat og bemyndiget til at give instrukser til de tilknyttede kreditinstitutters ledelse. Det centrale organ og de tilsluttede institutter hæfter

solidarisk for hinandens forpligtelser, eller de tilsluttede institutters forpligtelser garanteres fuldt ud af det centrale organ. Det centrale organs og samtlige tilsluttede institutters solvens og likviditet kontrolleres på grundlag af institutternes konsoliderede regnskaber. Danmark har på nuværende tidspunkt ikke nogen centrale organer. Centrale organer er særligt kendt i Storbritannien.

Konsolideret grundlag er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 47 og 48, i CRR og betyder, at det centrale organ og dets tilsluttede kreditinstitutter behandles regnskabsmæssigt, som om de udgør et enkelt institut.

Til nr. 54 (§ 259, stk. 9, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 259, stk. 5, at Finanstilsynet fremsender den endelige afviklingsplan til Finansiell Stabilitet. For institutter omfattet af stk. 3 fremsendes afviklingsplanen endvidere til Danmarks Nationalbank.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 259, stk. 5, 2. pkt., der bliver stk. 9, 2. pkt., fra stk. 3 til stk. 7.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 259, jf. lovforslagets § 1, nr. 53.

Til nr. 55 (§ 259 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 259, stk. 1, at Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en afviklingsplan for et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I (herefter "virksomheder"). Det følger af bemærkningerne til § 259, stk. 1, i forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed fremsat den 19. december 2014 (FT 2014/1, L 105), at virksomheden omfattet af afviklingsplanen skal oplyse Finanstilsynet om væsentlige ændringer, der nødvendiggør en vedligeholdelse.

Det foreslås i § 259 a, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, for hvilket der er udarbejdet en afviklingsplan i henhold til § 259, stk. 1, straks skal oplyse Finanstilsynet om væsentlige ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 10, stk. 6, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Reglerne fremgår i dag af bemærkningerne til § 259, stk. 1, og der er derfor tale om en kodificering af gældende ret.

Finanstilsynet skal som udgangspunkt vedligeholde vedtagne afviklingsplaner mindst en gang om året. Det følger af det foreslåede § 259, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 53. Afviklingsplanen skal dog også vedligeholdes, når der er sket ændringer i den pågældende virksomhed, som nødvendiggør en ændring af virksomhedens afviklingsplan. Det følger af det foreslåede § 259, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 53.

Med den foreslåede § 259 a vil det udtrykkeligt fremgå, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I straks skal oplyse Finanstilsynet, når der sker væsentlige ændringer i den pågældende virksomhed. Når Finanstilsynet modtager en underretning efter § 259 a, vil Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet på baggrund heraf vurdere, om de væsentlige ændringer giver anledning til at vedligeholde afviklingsplanen, jf. det foreslåede § 259, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en handlepligt for virksomhedens ledelse. At virksomheden straks skal oplyse Finanstilsynet om væsentlige ændringer betyder, at virksomheden skal underrette Finanstilsynet, så snart ændringer er fundet sted. Underretningen skal ske, når virksomheden f.eks. træffer en beslutning, der medfører den væsentlige ændring, eller når virksomheden bliver bekendt med den pågældende ændring. Hvis virksomheden ikke oplyser Finanstilsynet om væsentlige ændringer, eller hvis underretningen ikke sker straks, kan virksomheden f.eks. blive mødt med et påbud om at oplyse Finanstilsynet om de væsentlige ændringer eller en påtale for ikke rettidigt at have orienteret Finanstilsynet. Virksomheden kan desuden blive straffet med bøde, jf. lovforslagets § 1, nr. 113.

Bliver Finanstilsynet som tilsynsmyndighed bekendt med væsentlige ændringer i den pågældende virksomhed, skal tilsynsmyndigheden straks oplyse Finanstilsynet som afviklingsmyndighed om de væsentlige ændringer.

En væsentlig ændring kan f.eks. være, hvis virksomheden fusionerer med en anden virksomhed, eller hvis virksomheden køber eller sælger en dattervirksomhed. Det kan også være, hvis virksomheden går i genopretning eller foretager genopretningstiltag.

Det foreslåede § 259 a foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 1, nr. 114. Har en virksomhed omfattet af § 259 a ikke straks oplyst Finanstilsynet om væsentlige ændringer i virksomhedens forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold, kan virksomheden straffes med en bøde. Gerningsindholdet er, at de omfattede virksomheder ikke overholder kravet om straks underretning af Finanstilsynet, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som kravet er rettet imod, og som ikke har overholdt kravet.

Til nr. 56 (§ 260, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 2, at Finanstilsynet uanset stk. 1 kan beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, skal udarbejdes og vedligeholdes en afviklingsplan i henhold til § 259.

Det foreslås at ophæve *stk. 2*.

Den foreslåede ophævelse er en konsekvens af indsættelsen af en ny bestemmelse i § 260 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 62. § 260 a præciserer, hvornår Finanstilsynet kan beslutte at udarbejde og vedligeholde en afviklingsplan for hver enkelt dattervirksomhed. Dette fremgår i dag af bemærkningerne til § 260, stk. 2, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 109.

Til nr. 57 (§ 260, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 1, at Finanstilsynet skal udarbejde en koncernafviklingsplan for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet i samarbejde med afviklingsmyndighederne for dattervirksomhederne og efter høring af afviklingsmyndighederne i de lande, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Det følger af § 260, stk. 3, der bliver stk. 2, at en koncernafviklingsplan skal indeholde konkrete tiltag til afvikling af koncernen som helhed og afvikling af de virksomheder og filialer, som indgår i koncernen.

Det foreslås at indsætte et 2. og 3. pkt. i § 260, stk. 3, der bliver stk. 2.

Det foreslås i 2. pkt., at koncernafviklingsplanen skal angive afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i den pågældende koncern.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer artikel 1, nr. 3, litra a, i BRRD II, der indsætter artikel 12, stk. 1, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er nye og indføres i forbindelse med implementeringen af BRRD II, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Den foreslåede ændring vil indebære, at det skal angives i koncernafviklingsplanen, hvilke virksomheder i koncernen der udpeges som afviklingsenheder. Afviklingsplanen skal

derudover angive den nærmere afgrænsning af koncernens afviklingskoncerner. Afviklingsplanen skal efter de gældende regler ikke angive disse forhold.

Afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 11, som den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til enten §§ 259 eller 260.

§ 259 i lov om finansiel virksomhed vedrører afviklingsplaner udarbejdet individuelt for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Når der er tale om en koncern, udarbejdes koncernafviklingsplanen efter § 260 i lov om finansiel virksomhed. Koncernafviklingsplanen skal angive afviklingsenhederne i koncernen.

Afviklingskoncern er defineret i den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 78, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 11. Definitionen er todelte.

En afviklingskoncern er for det første en afviklingsenhed og dens dattervirksomheder. En afviklingskoncern kan ikke omfatte de af afviklingsenhedens dattervirksomheder, der selv er udpeget som afviklingsenheder, eller som er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed.

I koncernafviklingsplanen skal det angives, hvilke virksomheder der er udpeget som afviklingsenheder, og hvilke af deres dattervirksomheder der, sammen med afviklingsenheden, udgør en afviklingskoncern. Hvis f.eks. en virksomhed er ejet af to afviklingsenheder, vil virksomheden alene kunne være omfattet af den ene af de to afviklingskoncerner.

Som udgangspunkt kan en afviklingskoncern heller ikke omfatte dattervirksomheder, som er etableret i et tredjeland, og deres dattervirksomheder. Dette udgangspunkt kan dog konkret fraviges af afviklingsmyndighederne, og det skal i givet fald fremgå af afviklingsplanen, at afviklingskoncernen omfatter sådanne virksomheder. I denne vurdering skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet lægge vægt på, om afviklingsplanen vurderes at være gennemførlig og troværdig, hvis disse dattervirksomheder ikke indgår.

Det følger af forslaget til § 260, stk. 2, 3. pkt., at en mellemliggende finansiel holdingvirksomhed skal udpeges som afviklingsenhed i det tilfælde, hvor den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed er dattervirksomhed til en blandet holdingvirksomhed, og hvor den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed enten direkte eller indirekte ejer dattervirksomheder. I dette tilfælde skal Finanstilsynet ved vedtagelsen af koncernafviklingsplanen sikre, at det er den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed og ikke den blandede holdingvirksomhed, der udpeges som afvik-

lingsenhed. Det er dermed også den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed, der foretages afviklingstiltag over for i tilfælde af afvikling.

En afviklingskoncern kan for det andet bestå af kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og selve det centrale organ, samt disses dattervirksomheder, når mindst et kreditinstitut eller det centrale organ er en afviklingsenhed.

En koncern kan indeholde flere afviklingsenheder og dermed flere afviklingskoncerner. En afviklingskoncern afgrænses således ikke efter den selskabsretlige koncernstruktur, men afgrænses i stedet med udgangspunkt i de udpegede afviklingsenheder.

BRRD giver mulighed for både en selskabsspecifik afviklingsstrategi (»multiple points of entry«) og en koncernspecifik afviklingsstrategi (»single point of entry«). En koncernspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der kun anvendes afviklingstiltag over for én virksomhed i koncernen, mens en selskabsspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der anvendes afviklingstiltag overfor flere virksomheder i koncernen.

Det fremgår af afviklingsplanen, om der i forbindelse med afvikling af en koncern forventes anvendt en selskabsspecifik afviklingsstrategi eller en koncernspecifik afviklingsstrategi.

Ved en selskabsspecifik afviklingsstrategi vil der inden for en koncern være udpeget flere afviklingsenheder, nemlig de virksomheder i koncernen, over for hvem der forventes anvendt afviklingstiltag. Som følge heraf vil der også være udpeget flere afviklingskoncerner. Af afviklingsplanen skal det fremgå, hvilke virksomheder der er afviklingsenheder, og hvilke øvrige virksomheder der hører til de afviklingskoncerner, som er tilknyttet de udpegede afviklingsenheder.

Ved en koncernspecifik afviklingsstrategi vil der alene blive udpeget én afviklingsenhed, og der vil i tilfælde af afvikling forventeligt anvendes afviklingstiltag over for alene denne virksomhed. Dette indebærer, at blot én virksomhed i koncernen, normalt modervirksomheden, afvikles, og at det tab og rekapitaliseringsbehov, der måtte være i de øvrige virksomheder inden for koncernen, overføres til den virksomhed, der afvikles.

I langt hovedparten af de koncernafviklingsplaner, som i dag er vedtaget af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, er der fastlagt en koncernspecifik afviklingsstrategi. Der vil fremover, hvis denne afviklingsstrategi fastholdes, alene skulle udpeges én afviklingsenhed i disse kon-

cerner. Den udpegede afviklingsenhed vil forventeligt være modervirksomheden.

At en koncern indeholder flere afviklingskoncerner ændrer ikke på, at koncernen som helhed afvikles, hvis koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at de kan anvendes til at angive i afviklingsplanen, hvilke virksomheder i en koncern der vil blive anvendt afviklingsværktøjer over for samt at angive, hvilke dele af en koncern der planlægges holdt samlet i en afvikling.

Denne udpegning af afviklingsenheder og afviklingskoncerner er også relevant for fastsættelsen af krav om nedskrivningsegne passiver i henhold til den foreslåede § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 80. Hvordan kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes, dvs. om kravet skal opfyldes på konsolideret grundlag eller individuelt, samt med hvilke typer af forpligtelser kravet kan opfyldes, afhænger af, om den pågældende virksomhed er udpeget som afviklingsenhed, eller om virksomheden er dattervirksomhed til en afviklingsenhed. Der henvises til de foreslåede §§ 266, 267, 267 a, 267 d og 267 e i lov om finansiell virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

Formålet med at udpege afviklingsenheder og afviklingskoncerner i koncernafviklingsplanen og de øvrige regler, der gælder for henholdsvis afviklingsenheder og disses dattervirksomheder, herunder i relation til nedskrivningsegne forpligtelser, er at sikre, at den foretrukne afviklingsstrategi kan anvendes effektivt. Det sker ved at sikre klarhed over, hvilke virksomheder der forventes afviklet (afviklingsenheden), og hvilke dattervirksomheder der hører sammen med afviklingsenheden i en afviklingssituation (afviklingskoncernen). Det sker endvidere ved at sikre større sammenhæng i de krav om nedskrivningsegne passiver, der stilles til afviklingsenheden og de dattervirksomheder, der indgår i samme koncern som afviklingsenheden, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således som udgangspunkt alene en ændring af indholdet i koncernafviklingsplaner ved, at disse angiver koncernens afviklingsenheder og afviklingskoncerner. Denne angivelse vil dog have betydning for, hvordan kravet om nedskrivningsegne passiver fastsættes for den enkelte virksomhed, og hvordan den enkelte virksomhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, da dette afhænger af, om virksomheden er udpeget som afviklingsenhed, eller om virksomheden i stedet er dattervirksomhed til en afviklingsenhed.

Finanstilsynet vedtager koncernafviklingsplanen efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet vil såle-

des i forbindelse hermed indstille, hvilke virksomheder der skal være afviklingsenheder, og hvilke virksomheder der til sammen skal udgøre en afviklingskoncern. Finanstilsynet vedtager, hvilke virksomheder der er afviklingsenheder, og hvilke virksomheder der til sammen skal udgøre en afviklingskoncern i forbindelse med den endelige vedtagelse af koncernafviklingsplanen.

Det foreslås i 3. pkt., at en mellemliggende finansiel holdingvirksomhed, der direkte eller indirekte ejer dattervirksomheder af en blandet holdingvirksomhed, er en afviklingsenhed.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 11, i BRRD II, der ændrer artikel 33, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en mellemliggende finansiel holdingvirksomhed, der ejer dattervirksomheder af en blandet holdingvirksomhed, skal udpeges som afviklingsenhed i koncernafviklingsplanen. Det gælder også i de tilfælde, hvor Finanstilsynet vælger en koncernspecifik afviklingsstrategi (»single point of entry«), i modsætning til en selskabsspecifik afviklingsstrategi (»multiple points of entry«). En koncernspecifik afviklingsstrategi betyder, at der kun anvendes afviklingstiltag for én virksomhed i en koncern. Det vil typisk være modervirksomheden.

Den foreslåede bestemmelse vil derfor indebære, at den mellemliggende finansielle virksomhed skal udpeges som afviklingsenhed, uanset at den finansielle holdingvirksomhed ikke er den øverste modervirksomhed i koncernen. Det betyder omvendt, at den blandede holdingvirksomhed ikke udpeges som afviklingsenhed og derfor ikke omfattes af afviklingstiltagene. Formålet er at gå uden om den blandede holdingvirksomhed i en afviklingsstrategi, der i modsætning til den finansielle holdingvirksomhed ikke har den finansielle sektor som sin primære virksomhed.

Der henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 260, stk. 2, 2. pkt., om udpegelsen af afviklingsenheder og afviklingskoncerner.

Afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77, jf. lovforslagets § 1, nr. 11, som den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til enten §§ 259 eller 260.

En finansiel holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiel virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører

den finansielle sektor. Modervirksomheden er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. En finansiel holdingvirksomhed er derudover defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, som en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Dattervirksomheder er hovedsagelig finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst én er en finansiel virksomhed, og mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Modervirksomheden er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Definitionen af en finansiel holdingvirksomhed omfatter finansielle moderholdingvirksomheder i Danmark og finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

En blandet holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 51, som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Definitionen af en blandet holdingvirksomhed omfatter blandede finansielle holdingvirksomheder, blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Danmark og blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Til nr. 58 (§ 260, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en koncernafviklingsplan for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Koncernafviklingsplanen vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3* i § 260, der fastslår, at koncernafviklingsplanen skal udarbejdes på en måde, så den ikke medfører en negativ og uforholdsmæssig stor indvirkning på et land inden for Den Europæiske Union eller på et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ved dens gennemførelse.

Bestemmelsen implementerer artikel 12, stk. 5, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget præciserer gældende ret.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal ved udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen tage hensyn til afviklingstiltagenes potentielle indvirkning på alle de medlemslande i Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor koncernen driver virksomhed. Det kan f.eks. være væsentlig negativ indvirkning på de finansielle markeders funktion, markedstilliden eller risikoen for direkte eller indirekte negativ afsmitning på andre finansielle virksomheder. Afviklingsmyndighederne i de lande, hvor koncernafviklingsplanen kan have negativ og uforholdsmæssig stor indvirkning, bør inddrages i udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen.

Til nr. 59 (§ 260, stk. 5, nr. 6, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 5, nr. 6, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet fremsender oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til afviklingsmyndighederne i de andre lande inden for Den Europæiske Union, hvor en finansiell holdingvirksomhed er etableret.

Det foreslås i § 260, stk. 5, nr. 6, at indsætte eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område efter Den Europæiske Union. Det foreslås derudover at indsætte en blandet holdingvirksomhed.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 13, stk. 1, litra e, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget præciserer gældende ret.

Den foreslåede ændring indebærer, at Finanstilsynet skal fremsende oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til afviklingsmyndighederne i de andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor en finansiell holdingvirksomhed er etableret. Den foreslåede ændring indebærer desuden, at Finanstilsynet skal fremsende de pågældende oplysninger til afviklingsmyndighederne i de lande, hvor en blandet holdingvirksomhed er etableret.

En blandet holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 51, som en modervirksomhed, der ikke er en finansiell holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Definitionen af en blandet holdingvirksomhed omfatter blandede finansielle holdingvirksomheder, blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Danmark og blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Til nr. 60 (§ 260, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer sammen med de i stk. 5 nævnte myndigheder, om koncernafviklingsplanen opfylder de i stk. 3 og 4 fastsatte krav med henblik på at nå en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen.

De i stk. 5 nævnte myndigheder omfatter Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Finansiell Stabilitet, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der er væsentlige filialer, de relevante kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder i de lande, hvor en finansiell holdingvirksomhed er etableret, jf. stk. 5, nr. 1-6.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 260, stk. 6, fra de i stk. 5 nævnte myndigheder til dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Formålet med ændringen er at præcisere, at den fælles beslutning om koncernafviklingsplanen træffes af Finanstilsynet som koncernafviklingsmyndighed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Den fælles beslutning træffes i praksis ikke af alle de i stk. 5 nævnte myndigheder. Efter artikel 13, stk. 4, i BRRD træffes den fælles beslutning af koncernafviklingsmyndigheden og datterselskabernes afviklingsmyndigheder.

Den foreslåede ændring ændrer ikke på, hvem der i praksis træffer den fælles beslutning i dag, og er derfor i denne henseende uden indholdsmæssig betydning. § 260, stk. 6, implementerer fortsat artikel 13, stk. 2 og 4, i BRRD.

Det foreslås derudover at ændre henvisningerne i § 260, stk. 6, fra stk. 3 og 4, jf. § 259, til stk. 2-4. Ændring sker, som følge af at der indsættes et nyt stk. 3 i § 260, jf. lovforslagets § 1, nr. 58.

Til nr. 61 (§ 260, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen, hvis myndighederne omfattet af stk. 5 ikke inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af koncernafviklingsplanen har truffet en fælles beslutning. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed og de i stk. 5 nævnte myndigheder om beslutningen. Såfremt en af de i stk. 5, nr. 3-5, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger.

De i stk. 5 nævnte myndigheder omfatter Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Finansiell Stabilitet, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, afviklingsmyndighederne i

de lande, hvor der er væsentlige filialer, de relevante kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder i de lande, hvor en finansiel holdingvirksomhed er etableret, jf. stk. 5, nr. 1-6.

Det foreslås at nyaffatte § 260, stk. 7, således at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger efter stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning, jf. stk. 6. Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om beslutningen. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen.

Bestemmelsen implementerer artikel 13, stk. 5, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i § 260, stk. 7, 1. pkt., at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger efter stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning, jf. stk. 6.

Den fælles beslutning om koncernafviklingsplanen træffes af koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og ikke af de i stk. 5 nævnte myndigheder. Det følger af det foreslåede § 260, stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 60.

Med den foreslåede ændring til § 260, stk. 7, 1. pkt., præciseres det derfor, at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen. Med den foreslåede ændring præciseres det også, at fristen på 4 måneder, inden for hvilken den fælles beslutning skal være truffet, beregnes fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet fremsender oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, og ikke fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet sender koncernafviklingsplanen. Den foreslåede ændring ændrer ikke på, hvordan fristen i praksis beregnes i dag, og er derfor i denne henseende uden indholdsmæssig betydning.

Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndighed skal blive enige om koncernafviklingsplanen og træffe en fælles beslutning. Den fælles beslutning skal træffes,

senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har videresendt de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget fra modervirksomheden i forbindelse med udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, til dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Kan Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke blive enige inden for fristen, træffer Finanstilsynet beslutningen. Med beslutning henvises til, at Finanstilsynet træffer en beslutning om, hvilken koncernafviklingsplan der skal vedtages. Når beslutningen er truffet, vedtages koncernafviklingsplanen i henhold til § 260, stk. 1. Koncernafviklingsplanen, der er udarbejdet i samarbejde med Finansiell Stabilitet, vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Det betyder i praksis, at Finansiell Stabilitet udarbejder et udkast til koncernafviklingsplan og indstiller udkastet til vedtagelse hos Finanstilsynet.

Træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om beslutningen.

Som følge af at den fælles beslutning træffes af Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, præciseres det også, at Finanstilsynet kun underretter dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og ikke alle de i stk. 5 nævnte myndigheder om sin beslutning. Finanstilsynet underretter desuden modervirksomheden om sin beslutning om koncernafviklingsplanen.

Det foreslås i 3. pkt., at har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Ifølge det foreslåede 4. pkt., skal Finanstilsynet herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen, jf. det foreslåede 5. pkt.

I forlængelse af ovennævnte præciseres det også, at muligheden for at indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) kun gælder for koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, og at dette skal ske inden for fristen på 4 måneder. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, jf. artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), skal Finans-

tilsynet udskyde sin beslutning. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Finanstilsynet træffer beslutning i overensstemmelse med EBAs afgørelse. Det betyder, at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen og vedtager koncernafviklingsplanen, hvis Finanstilsynet får medhold af EBA. Koncernafviklingsplanen, der er udarbejdet i samarbejde med Finansiell Stabilitet, vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Får Finanstilsynet ikke medhold, skal Finanstilsynet i samarbejde med og efter indstilling fra Finansiell Stabilitet udarbejde en ny koncernafviklingsplan, jf. § 260, stk. 1, der imødekommer EBAs afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen og vedtager koncernafviklingsplanen.

Alle beslutninger truffet af Finanstilsynet efter den foreslåede § 260, stk. 7, vedrørende vedtagelse af koncernafviklingsplanen, sker efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen, skal beslutningen endvidere være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Til nr. 62 (§ 260 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en koncernafviklingsplan for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Videre følger det af stk. 2, at Finanstilsynet uanset stk. 1 kan beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, skal udarbejdes og vedligeholdes en afviklingsplan i henhold til § 259.

Det fremgår af bemærkningerne til § 260, stk. 2, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 109, at bestemmelsen implementerer artikel 13, stk. 6, i BRRD og omhandler de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, men hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed.

§ 260, stk. 2, adskiller sig dermed fra resten af § 260, der vedrører de situationer, hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed. Det foreslås derfor at ophæve § 260, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 56, og indsætte en ny bestemmelse i § 260 a for de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er koncernafviklingsmyndighed. Den foreslåede bestemmelse

implementerer desuden de sproglige ændringer til artikel 13, stk. 6, der er foretaget i medfør af BRRD II.

Det foreslås i § 260 a, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet udarbejder, vedtager og vedligeholder en afviklingsplan, jf. § 259, stk. 1, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er uenige i forslaget til koncernafviklingsplan fra koncernafviklingsmyndigheden, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen, senest 4 måneder efter at koncernafviklingsmyndigheden har fremsendt oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, jf. dog 2. pkt. Det foreslås i 2. pkt., at 1. pkt. finder anvendelse, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 4, litra b, i BRRD II, der ændrer artikel 13, stk. 6, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget præciserer gældende ret.

En koncernafviklingsplan udarbejdes af koncernafviklingsmyndigheden, som videresender forslaget til koncernafviklingsplan til dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder skal herefter træffe en fælles beslutning om, at det er denne afviklingsplan, der skal vedtages. Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet som afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed og i samarbejde med Finansiell Stabilitet beslutte at udarbejde en afviklingsplan for dattervirksomheden efter § 259, stk. 1. Det gælder, hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen inden for fristen på 4 måneder. Afviklingsplanen for dattervirksomheden vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Det er en betingelse, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er helt eller delvist uenige i forslaget til koncernafviklingsplanen og som følge heraf ikke vil tiltræde planen. Det vil bygge på en konkret vurdering, om Finanstilsynet vil tiltræde koncernafviklingsplanen eller ej. Er Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ikke uenige i forslaget til koncernafviklingsplanen, vil koncernafviklingsmyndighedens beslutning finde anvendelse.

Fristen på 4 måneder løber fra det tidspunkt, hvor koncernafviklingsmyndigheden fremsender oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til myndighederne omfattet af § 260, stk. 5, nr. 1 og 3-6, herun-

der Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, de relevante kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de andre lande inden for Den Europæiske Union, hvor en finansiel holdingvirksomhed er etableret.

Vælger Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet at træffe beslutning om at udarbejde en afviklingsplan for en dattervirksomhed, skal beslutningen være begrundet, redegøre for grundene til uenigheden for så vidt angår den foreslåede koncernafviklingsplan og tage hensyn til de øvrige afviklingsmyndigheders og kompetente myndigheders synspunkter og forbehold.

Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, jf. § 259, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 259, jf. Folketingsstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 106.

Det foreslås i § 260 a, stk. 2, at Finanstilsynet underretter de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet om, at Finanstilsynet har vedtaget en afviklingsplan i henhold til stk. 1.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 4, litra b, i BRRD II, der ændrer artikel 13, stk. 6, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget præciserer gældende ret.

Har Finanstilsynet valgt at udarbejde og vedtage en afviklingsplan for en dattervirksomhed, jf. stk. 1, skal Finanstilsynet underrette de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet herom. Reglerne om afviklingskollegier fremgår af § 271 i lov om finansiel virksomhed, der ændres i medfør af lovforslagets § 1, nr. 81, 82, 83, 84 og 85.

Et afviklingskollegium oprettes af koncernafviklingsmyndigheden for at drøfte koncernafviklingsplanen og sikre den nødvendige koordinering med myndighederne på tværs af landegrænser.

Det foreslås i § 260 a, stk. 3, at hvis en afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, jf. stk. 1, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om afviklingsplanen.

Bestemmelsen implementerer artikel 13, stk. 6, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget præciserer gældende ret.

Det foreslås i 1. pkt., at hvis en afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, jf. stk. 1, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger.

Koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder kan inden for fristen på 4 måneder vælge at indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, jf. artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed).

Fristen på 4 måneder løber fra det tidspunkt, hvor koncernafviklingsmyndigheden fremsender oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til myndighederne omfattet af § 260, stk. 5, nr. 1 og 3-6, herunder Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, de relevante kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de andre lande inden for Den Europæiske Union, hvor en finansiel holdingvirksomhed er etableret.

Har en af afviklingsmyndighederne indbragt sagen for EBA, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, jf. stk. 1. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet herefter skal træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Videre foreslås det i 3. pkt., at har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om afviklingsplanen.

Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med EBAs afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutningen om afviklingsplanen. Afviklingsplanen, der er udarbejdet i samarbejde med Finansiell Stabilitet, vedtages både efter 2. og 3. pkt. efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Til nr. 63 (§ 261 a i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 245 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed indebærer, at Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I at udarbejde et register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.

Det foreslås med § 261 a, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal udarbejde et register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.

Den foreslåede § 261 a er ny og gennemfører artikel 10, stk. 8, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1712 af 7. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer et minimumssæt af oplysninger om finansielle kontrakter, der bør være omfattet af de detaljerede registre, og de omstændigheder, hvorunder dette krav bør gælde, indeholder en bestemmelse om, at den kompetente myndighed eller afviklingsmyndigheden skal kræve, at institutter, for hvilke der er udarbejdet en afviklingsplan, som indeholder bestemmelser om afviklingsforanstaltninger, skal føre et detaljeret register over finansielle kontrakter med de oplysninger, der er angivet i forordningens bilag.

Finanstilsynet anvender som udgangspunkt påbud i de situationer, hvor Finanstilsynet træffer en afgørelse, der pålægger en virksomhed en bestemt adfærd eller handling fremover. Det kan enten være, fordi en virksomhed handler på en lovstridig måde, som Finanstilsynet påbyder dem at ophøre med, eller fordi virksomheden undlader at handle, hvor handling er påkrævet efter lovgivningen. Det vurderes derfor uhensigtsmæssigt at udstede påbud i medfør af § 245 a for at overholde Kommissionens delegerede forordning 2016/1712.

Det vurderes på den baggrund hensigtsmæssigt at indføre en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal udarbejde register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.

Det er hensigten med bemyndigelsen, at Finanstilsynet i en bekendtgørelse fastsætter, at institutter, for hvilke der er udarbejdet en afviklingsplan, som indeholder bestemmelser om afviklingsforanstaltninger, skal føre et detaljeret register over finansielle kontrakter med de oplysninger, der er angivet i bilaget i Kommissionens delegerede forordning 2016/1712.

Ved finansielle kontrakter forstås værdipapirkontrakter, råvarekontrakter, futures og forwardkontrakter, herunder kontrakter (bortset fra varekontrakter) om køb, salg eller overførsel af en råvare eller et andet gode, tjenesteydelse, ret-tighed eller interesse til en fast pris på en fremtidig dato, swaftaler og låneaftaler mellem virksomheder, hvor lånten

løbetid er 3 måneder eller derunder. Afgrænsningen af begrebet finansielle kontrakter er i relation til den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse den samme som den, der følger af § 2, nr. 12, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 64 (§ 264, stk. 2, 1. og 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at en virksomhed skal forelægge forslag til mulige tiltag, senest 4 måneder efter at virksomheden har modtaget en underretning fra Finanstilsynet om, at der er væsentlige hindringer for virksomhedens afvikling. Det følger af § 264, stk. 2, 2. pkt., at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende afviklingshindringer.

Det foreslås i § 264, stk. 2, 1. pkt., at indsætte jf. dog stk. 3.

Med forslaget skal virksomheden uanset fristen på fire måneder i visse tilfælde forelægge forslag til mulige tiltag, senest to uger efter at virksomheden har modtaget underretningen fra Finanstilsynet. Der er tale om en konsekvensændring som følge af tilføjelsen af det nye stk. 3 i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 65.

Det foreslås derudover at ophæve § 264, stk. 2, 2. pkt.

Der er tale om en konsekvensændring. Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelse til at vurdere, om virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner afviklingshindringerne, tilføjes i et nyt stk. 4 i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 65.

Til nr. 65 (§ 264, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med udarbejdelsen af en afviklingsplan i henhold til § 259 konstaterer, at der er væsentlige hindringer for virksomhedens afvikling, skal Finanstilsynet underrette virksomheden herom. Det følger af § 264, stk. 2, 1. pkt., at virksomheden skal forelægge forslag til mulige tiltag til at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringerne senest 4 måneder efter underretningen. Videre følger det af 2. pkt., at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere, om virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner afviklingshindringerne.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 3 og 4.

Det foreslås i stk. 3, at virksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemfø-

relsen af disse tiltag, senest 2 uger efter at virksomheden har modtaget en underretning i henhold til stk. 1, med henblik på at afhjælpe eller fjerne den væsentlige afviklingshindring i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes en af de situationer, der er nævnt i bestemmelsens nr. 1-3. Virksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan, hvis afviklingshindringen skyldes, at virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af § 269 a, stk. 1, jf. *nr. 1*, virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, jf. *nr. 2*, eller virksomheden, hvis den er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) eller del af et G-SIFI, ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. artikel 92 a, jf. artikel 494 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, jf. *nr. 3*.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 7, litra b, i BRRD II, der indsætter artikel 17, stk. 3, 2. og 3. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Har Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderet, at der er en væsentlig hindring for en virksomheds afvikling, skal Finanstilsynet indledningsvis underrette virksomheden om afviklingshindringen, jf. § 264, stk. 1. Skyldes afviklingshindringen, at virksomheden befinder sig i en af situationerne, der er nævnt i det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 1-3, skal virksomheden forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for at gennemføre disse tiltag med henblik på at fjerne afviklingshindringen. Forslaget skal forelægges Finanstilsynet, senest to uger efter at virksomheden har modtaget underretningen fra Finanstilsynet.

Finanstilsynets beføjelse til at afhjælpe og fjerne hindringer for afvikling er begrænset til, hvad der er nødvendigt for at forenkle opbygningen og driften af virksomheden, alene med det formål at forbedre mulighederne for at afvikle denne.

Da virksomheden selv har det bedste kendskab til egne forhold, foreslås det i *stk. 3*, at det er virksomheden, som i første omgang skal vurdere, hvordan de pågældende hindringer bedst fjernes. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer herefter i henhold til det foreslåede § 264, stk. 4, om virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende afviklingshindringer.

Stk. 3, nr. 1, omhandler de tilfælde, hvor virksomheden opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver.

Virksomhedens forslag skal indeholde en beskrivelse af passende tiltag, som efter virksomhedens vurdering vil sikre, at

virksomheden opfylder det kombinerede bufferkrav. Forslagene skal endvidere angive en detaljeret tidsplan for, hvornår virksomheden vil gennemføre de foreslåede tiltag.

Tidsplanen for gennemførelsen af de foreslåede tiltag skal tage hensyn til årsagerne til den væsentlige afviklingshindring.

Stk. 3, nr. 2, omhandler de tilfælde, hvor virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver i § 266, og *stk. 3, nr. 3*, omhandler de tilfælde, hvor virksomheden, hvis den er et G-SIFI eller del af et G-SIFI, ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver i artikel 92 a, jf. artikel 494 i CRR.

Virksomhedens forslag skal indeholde en beskrivelse af passende tiltag, som efter virksomhedens vurdering vil sikre, at virksomheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, hvis afviklingshindringen skyldes en situation omfattet af stk. 3, nr. 2 eller 3. Forslagene skal endvidere angive en detaljeret tidsplan for, hvornår virksomheden vil gennemføre de foreslåede tiltag.

Tidsplanen for gennemførelsen af de foreslåede tiltag skal tage hensyn til årsagerne til den væsentlige afviklingshindring.

Artikel 92 a, jf. artikel 494 i CRR, finder anvendelse for afviklingsenheder, der enten er et G-SIFI eller del af et G-SIFI, og fastslår de krav, som afviklingsenhederne skal overholde i forhold til deres krav om nedskrivningsegne passiver. Afviklingsenhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 77, jf. lovforslagets § 1, nr. 11. Artikel 92 a, jf. artikel 494 i CRR, omfatter således ikke institutter, der ikke er et G-SIFI eller del af et G-SIFI. Disse institutter skal ikke opfylde artikel 92 a i CRR og er heller ikke omfattet af afgrænsningen i det foreslåede stk. 3, nr. 3, som følge af at de nævnte bestemmelser i CRR ikke er opfyldt.

Det er dermed alene afviklingsenheder, der er et G-SIFI eller en del af et G-SIFI, som kan være omfattet af anvendelsesområdet for det foreslåede stk. 3, nr. 3, som følge af manglende opfyldelse af artikel 92 a, jf. artikel 494 i CRR. En afviklingsenhed, der er en del af et G-SIFI, refererer til en afviklingsenhed, der er omfattet af konsolideringen af en koncern, der er identificeret som et G-SIFI, jf. artikel 131, stk. 1 og 2, i CRD.

Det foreslåede stk. 3 foreslås strafbelagt. Har en virksomhed omfattet af § 264, stk. 3, ikke forelagt forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag til Finanstilsynet, senest 2 uger efter at virksomheden har modtaget en underretning om, at der er væsentlige afviklingshindringer for virksomheden, kan virksomheden straffes med

en bøde. Gerningsindholdet er, at de omfattede virksomheder ikke overholder kravet om at forelægge forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag til Finanstilsynet, senest 2 uger efter at virksomheden har modtaget en underretning om, at der er væsentlige afviklingshindringer for virksomheden. Ansvarssubjektet er den virksomhed, som kravet er rettet imod, og som ikke har overholdt kravet. Har en virksomhed omfattet af § 264, stk. 3, ikke forelagt forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag til Finanstilsynet, senest 2 uger efter at virksomheden har modtaget en underretning om, at der er væsentlige afviklingshindringer for virksomheden, kan virksomheden straffes med en bøde.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om virksomhedens forslag til mulige tiltag i henhold til *stk. 2* og *3* effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, vil forslaget være bindende for virksomheden.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 7, litra b, i BRRD II, der indsætter artikel 17, stk. 3, 4. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet foretage en konkret vurdering af, om virksomhedens forslag til mulige tiltag givet i henhold til § 264, stk. 2 og 3, effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har identificeret. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, vil forslaget være bindende for virksomheden, der således kan blive mødt af en tilsynsreaktion, hvis virksomheden ikke efterlever forslaget. Såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at virksomhedens forslag, jf. *stk. 2* og *3*, ikke effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende hindringer, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at træffe en række nødvendige tiltag, jf. det foreslåede *stk. 5*. Vurderingen af disse tiltag vil ske i tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, herunder vil Finanstilsynet høre Finansiell Stabilitet om anvendelsen af påbud, inden Finanstilsynet træffer beslutning herom.

Forslaget i *stk. 4* supplerer gældende ret, der fastslår, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere, om virksomhedens forslag til mulige tiltag givet i henhold til *stk. 2* effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer. Som følge af indsættelsen af et nyt *stk. 3* i § 264 indsættes et nyt *stk. 4*, der giver Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet beføjelse til at vurdere virksomhedens forslag givet i henhold til både *stk. 2* og *3*.

Til nr. 66 (§ 264, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at en virksomheds afvikling er forbundet med væsentlige hindringer, og virksomhedens forslag til mulige tiltag givet i henhold til *stk. 2* ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, kan Finanstilsynet påbyde, at virksomheden træffer tiltag for at fjerne disse hindringer.

Det foreslås i § 264, *stk. 3*, der bliver *stk. 5*, at der indsættes en henvisning til *stk. 3*.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 7, litra b, i BRRD II, der ændrer artikel 17, stk. 4, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet få beføjelse til også at give påbud til en virksomhed, hvis virksomhedens forslag til mulige tiltag givet i henhold til *stk. 3*, jf. lovforslagets § 1, nr. 65, ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer.

Forslaget supplerer gældende ret, der fastslår, at Finanstilsynet har beføjelse til at give påbud til en virksomhed, hvis virksomhedens forslag i henhold til *stk. 2* ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer.

Til nr. 67 (§ 264, stk. 5, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at en virksomheds afvikling er forbundet med væsentlige hindringer, og virksomhedens forslag til mulige tiltag ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, kan Finanstilsynet påbyde, at virksomheden træffer et eller flere tiltag for at fjerne disse hindringer, jf. nr. 1-11.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 9* i § 264, *stk. 3*, der bliver *stk. 5*, der fastslår, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at forelægge en plan for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer artikel 1, nr. 7, litra c, i BRRD II, der indsætter artikel 17, stk. 5, litra ha, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse skal læses i sammenhæng med forslaget til § 264, *stk. 3* og *4*, jf. lovforslagets § 1, nr. 65.

Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet få befø-

jelse til at påbyde en virksomhed, der ikke længere opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, at virksomheden forelægger en plan for Finanstilsynet. Planen skal sikre, at virksomheden igen opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver. Opfylder virksomheden det kombinerede kapitalbufferkrav, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, kan Finanstilsynet samtidig påbyde virksomheden at forelægge en plan for opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.

Til nr. 68 (§ 264, stk. 5, nr. 10 og 11, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 3, nr. 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I at udstede nedskrivningsegne passiver for at opfylde kravene i § 266 og at træffe andre tiltag for at leve op til kravet om nedskrivningsegne passiver. Det følger videre af § 265, stk. 2, at § 264 finder tilsvarende anvendelse for koncerner.

Det foreslås i § 264, stk. 3, nr. 9 og 10, der bliver stk. 5, nr. 10 og 11, at ændre et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I til virksomheden.

Bestemmelsen implementerer artikel 1, nr. 7, litra c, i BBRD II, der ændrer artikel 17, stk. 5, litra i og j, i BRRD. Artikel 17, stk. 5, litra i og j, fastslår, at artiklen finder anvendelse for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b, c eller d, i BRRD. Med den foreslåede ændring sikres dermed en direktivnær implementering.

§ 264 finder anvendelse for de virksomheder, for hvem der er udarbejdet afviklingsplaner i henhold til § 259. Ifølge § 265, stk. 2, finder § 264 dog tilsvarende anvendelse for koncerner og dermed også for de virksomheder, for hvem der er udarbejdet koncernafviklingsplaner i henhold til § 260. På baggrund heraf er det nødvendigt at ændre bestemmelsen således, at den ikke kun omfatter pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber. Ændringen understøttes af, at Finanstilsynet kan fastsætte krav om nedskrivningsegne passiver for andre virksomheder end pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Det følger af den foreslåede § 266, jf. lovforslaget § 1, nr. 80. Det foreslås derfor at præcisere, at Finanstilsynets beføjelse til at udstede de pågældende påbud også gælder for andre virksomheder end pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I.

Til nr. 69 (§ 264, stk. 5, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed)

Hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at de tiltag, som en virksomhed har foreslået med henblik på at afhjælpe eller fjerne væsentlige afviklingshindringer, ikke effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende afviklings-

hindringer, har Finanstilsynet beføjelse til at iværksætte en række tiltag, herunder påbud, der er opført i § 264, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. Efter § 264, stk. 3, nr. 10, kan Finanstilsynet påbyde et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I at træffe andre tiltag for at leve op til kravet om nedskrivningsegne passiver i henhold til § 266.

Det foreslås at ændre § 264, stk. 3, nr. 10, der bliver stk. 5, nr. 11, ved at ændre bestemmelsens ordlyd fra ”§ 266 eller” til ”§ 266.”.

Bestemmelsen foreslås ændret, da der med lovforslagets § 1, nr. 70, indsættes et nyt nr. 12 i § 264, stk. 3. Det medfører, at det gældende § 264, stk. 3, nr. 10, der bliver stk. 5, nr. 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 67, ikke længere vil være det næstsidste nummer i opregningen i § 264, stk. 3, der bliver stk. 5. Der skal derfor ikke længere stå ”eller” til sidst i bestemmelsens ordlyd.

Den foreslåede ændring medfører ingen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 70 (§ 264, stk. 5, nr. 12, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at en virksomheds afvikling er forbundet med væsentlige hindringer, og virksomhedens forslag til mulige tiltag ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, kan Finanstilsynet påbyde, at virksomheden træffer et eller flere tiltag for at fjerne disse hindringer, jf. nr. 1-11.

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 12 i § 264, stk. 3, der bliver stk. 5, der fastslår, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at ændre løbetidsprofilen for a) kapitalgrundlagsinstrumenter og b) nedskrivningsegne forpligtelser.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer artikel 1, nr. 7, litra c, i BRRD II, der indsætter artikel 17, stk. 5, litra ja, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet få beføjelse til at påbyde virksomheden at ændre løbetidsprofilen for kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser for at afhjælpe eller fjerne en væsentlig afviklingshindring. Finanstilsynet kan f.eks. vælge at anvende beføjelsen, når Finanstilsynet har forsøgt at afhjælpe eller fjerne den væsentlige afviklingshindring på andre måder, og det ikke er lykkedes.

Beføjelsen i det foreslåede § 264, stk. 5, nr. 12, er begrænset til, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at ændre

løbetidsprofilen i kommende udstedelser. Finanstilsynet kan dermed ikke påbyde virksomheden at ændre løbetidsprofilen på eksisterende udstedelser.

Finanstilsynet som tilsynsmyndighed skal give samtykke til, at virksomheden ændrer løbetidsprofilen for kapitalgrundlagsinstrumenter.

Til nr. 71 (§ 264, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at virksomheden inden 1 måned efter meddelelsen af påbud i henhold til stk. 3 skal forelægge Finanstilsynet en plan for efterlevelsen heraf.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 264, stk. 4, der bliver stk. 6, fra stk. 3 til stk. 5.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 65.

Til nr. 72 (§ 264, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at kravet om at udarbejde afviklingsplaner suspenderes, indtil tiltagene, jf. stk. 2, eller påbuddene, jf. stk. 3, er gennemført.

Det foreslås at ændre henvisningerne i § 264, stk. 5, der bliver stk. 7, fra stk. 2 til stk. 2 og 3 og fra stk. 3 til stk. 5.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 65.

Til nr. 73 (§ 264, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 3 opregnede påbud og anvendelsen af disse.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 264, stk. 6, der bliver stk. 8, fra stk. 3 til stk. 5.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 65.

Til nr. 74 (§ 264 a i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 262, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med ud-

arbejdelsen af afviklingsplanen, jf. § 259, hvorvidt der er væsentlige hindringer for, at en virksomhed kan afvikles.

§ 264 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om fjernelse og afhjælpning af de afviklingshindringer, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet måtte konstatere.

De gældende regler om fjernelse og afhjælpning af afviklingshindringer regulerer ikke det forhold, at der kan opstå afviklingshindringer i en virksomhed, som følge af at andre virksomheder besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden i en sådan grad, at en nedskrivning heraf kan medføre væsentlige negative konsekvenser for andre virksomheder.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse, § 264 a, der regulerer dette forhold.

Det foreslås i *stk. 1*, at konstaterer Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet, at der er hindringer for afvikling af en virksomhed, som følge af at andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden, skal Finanstilsynet påbyde pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I at begrænse sine maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer i virksomheden.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og implementerer artikel 44, stk. 2, 5. afsnit, i BRRD.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at en virksomhed kan afvikles, uden at tabet på dets nedskrivningsegne forpligtelser får væsentlige negative konsekvenser for andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I. Hvis en stor andel af en virksomheds nedskrivningsegne forpligtelser ejes af andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I, kan dette forhold i sig selv udgøre en afviklingshindring og dermed mindske mulighederne for afvikling af den pågældende virksomhed.

Finanstilsynet vil give et påbud efter det foreslåede § 264 a, når Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har konstateret, at der er hindringer for afvikling af en virksomhed, som følge af at et andet pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden. Påbuddet gives til det pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I, som besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden.

Finanstilsynet vil endvidere give et påbud, når Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har konstateret, at der er hindringer for afvikling af en eller flere virksomheder, som følge af at et pengeinstitut, et realkreditinstitut

eller et fondsmæglerselskab I besidder nedskrivningsegne- de forpligtelser i flere af virksomhederne. Det kan udgøre en afviklingshindring i de tilfælde, hvor flere virksomheder på samme tid bliver nødlidende, og der derfor skal foreta- ges nedskrivning eller konvertering af deres nedskrivnings- egne- de forpligtelser. Påbuddet gives til det pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I, som besidder nedskrivningsegne- de forpligtelser i andre virksomheder i et omfang, hvor det vurderes at udgøre en afviklingshindring for disse andre virksomheder.

Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, realkreditinsti- tut eller fondsmæglerselskab I at begrænse sine maksima- le enkeltvise eller samlede eksponeringer eller både sine maksimale og enkeltvise eksponeringer i en eller flere virk- somheder. Det indebærer, at det pågældende pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I skal sælge be- sidde- lser af nedskrivningsegne- de forpligtelser i den angivne virksomhed. Påbuddet skal indeholde en frist for opfyldelse af påbuddet. Finanstilsynet kan efterfølgende forlænge den fastsatte frist i påbuddet efter anmodning eller på eget initi- ativ. Påbuddet skal endvidere angive, hvad de maksimale enkeltvise og/eller samlede eksponeringer skal begrænses til.

Efterkommer det pengeinstitut, realkreditinstitut eller fonds- mæglerselskab I ikke Finanstilsynets påbud, kan instituttet straffes med bøde, jf. § 373, stk. 3, jf. § 1, nr. 113, i lovfor- slaget.

Finanstilsynet giver alene en påtale i tilfælde, hvor Finans- tilsynet efter høring af Finansi- el Stabilitet konstaterer, at der har været en hindring for afvikling, men at den ikke længere er til stede.

Et pengeinstituts, realkreditinstituts eller fondsmæglersel- skab Is besiddelse af nedskrivningsegne- de forpligtelser i en eller flere virksomheder vil udgøre en hindring for afvikling, hvis Finanstilsynet konstaterer, at en eller flere virksomhe- der ikke kan afvikles, uden at tabet på dets nedskrivningseg- nede forpligtelser vil have væsentlige negative konsekvenser for pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmægler- selskabet I.

Der skal alene være tale om en hindring for afvikling. Det er således ikke en betingelse, at hindringen for afvikling er væsentlig. Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der vurderer, hvornår et pengeinstituts, realkreditinstituts el- ler fondsmæglerselskab Is besiddelse af nedskrivningsegne- de forpligtelser i en eller flere virksomheder vil udgøre en hindring for afvikling. Finanstilsynets vurdering sker efter høring af Finansi- el Stabilitet.

Finanstilsynet skal, ved vurderingen af om der er hindrin- ger for afvikling i medfør af bestemmelsen, lægge vægt

på den relative eksponering og størrelsen af besiddelsen af nedskrivningsegne- de forpligtelser i en eller flere virksomhe- der. Finanstilsynet vil udstede en vejledning om bestemmel- sen.

Finanstilsynet fører tilsyn med kravet om nedskrivningseg- nede passiver, jf. det foreslåede § 269, stk. 1, jf. lovforsla- gets § 1, nr. 80. Finanstilsynet fører i den forbindelse tilsyn med, i hvilket omfang pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I har beholdning af nedskrivnings- egne- de forpligtelser. Finanstilsynet vil anmode institutterne om data vedrørende deres beholdning af andre virksomhe- ders nedskrivningsegne- de forpligtelser. Finanstilsynet vil ef- ter høring af Finansi- el Stabilitet på baggrund af den indbe- rettede data kunne vurdere, om det er nødvendigt, at et andet pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I begrænser sine besiddelse af nedskrivningsegne- de forplig- telser i en eller flere virksomheder.

Med hindring for afvikling forstås i denne bestemmelse, at det vil forbedre mulighederne for afvikling, hvis hindringen for afvikling fjernes.

Det foreslås i *stk. 2*, at *stk. 1* ikke finder anvendelse i til- fælde, hvor pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fonds- mæglerselskabet I er en del af samme afviklingskoncern som virksomheden.

Det foreslåede *stk. 2* er nyt og implementerer artikel 44, *stk. 2, 5.* afsnit i BRRD.

Formålet med bestemmelsen i *stk. 1* er at sikre, at en virksomhed kan afvikles, uden at tabet på dets nedskriv- ningsegne- de forpligtelser medfører væsentlige negative kon- sekvenser for andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter el- ler fondsmæglerselskaber I. Det hensyn er ikke relevant, når pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmægler- selskabet I er en del af samme afviklingskoncern som virksomheden. Årsagen hertil er, at i afviklingskoncerner skal dattervirksomhederne opfylde et internt krav om ned- skrivningsegne- de passiver, jf. det foreslåede § 267 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 78. Det interne krav om nedskriv- ningsegne- de passiver indebærer, at dattervirksomheden ud- steder nedskrivningsegne- de passiver internt til afviklingsen- heden. Formålet med det interne krav om nedskrivningseg- nede passiver er, at dattervirksomhedens tab kan overføres til afviklingsenheden, og at afviklingsenheden rekapitalise- rer dattervirksomheden. Et internt krav om nedskrivningseg- nede passiver medvirker således til at understøtte en afvik- lingsstrategi på afviklingskoncernniveau.

Det foreslåede § 264 a foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 1, nr. 114. Har Finanstilsynet f.eks. udstedt et påbud i medfør af den foreslåede § 264 a til et pengeinstitut om, at pengeinstituttet skal begrænse sine maksimale enkeltvise

og samlede eksponeringer i en virksomhed, og pengeinstituttet ikke opfylder påbuddet inden for den angivne frist for opfyldelse i påbuddet, kan pengeinstituttet straffes med en bøde. Gerningsindholdet er, at Finanstilsynets påbud ikke er overholdt, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som påbuddet er rettet mod.

Til nr. 75 (§ 265, stk. 3, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 265, stk. 3, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal udarbejde en rapport, der skal analysere væsentlige hindringer for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelse af afviklingsbeføjelserne over for en koncern.

Det foreslås i § 265, stk. 3, nr. 1, at indsætte og for dennes afviklingskoncerner efter koncernen.

Ændringen implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 2, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal rapporten analysere væsentlige hindringer for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelse af afviklingsbeføjelserne over for en koncern og for dennes afviklingskoncerner.

Koncernens afviklingskoncerner er de afviklingskoncerner, der er udpeget som dette i koncernafviklingsplanen.

En koncern kan indeholde flere afviklingskoncerner. Rapporten skal derfor indeholde en analyse af, om der findes væsentlige afviklingshindringer for hver enkelt afviklingskoncern, hvis der i en koncern findes mere end én afviklingskoncern.

Tilføjjelsen af afviklingskoncerner er en konsekvens af, at BRRD II indfører begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern. Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at de kan anvendes til at angive i afviklingsplanen, hvilke virksomheder i en koncern der vil blive anvendt afviklingsværktøjer overfor samt at angive, hvilke dele af en koncern der planlægges holdt samlet i en afvikling.

Afviklingskoncern er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 78, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Til nr. 76 (§ 265, stk. 5 og 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 265, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet gennemgår modervirksomhedens bemærk-

ninger til Finanstilsynets rapport med Finansiell Stabilitet og myndighederne nævnt i stk. 1, nr. 3 og 4. Myndighederne nævnt i stk. 1, nr. 3 og 4, omfatter dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende filial. Videre følger det af § 265, stk. 5, at den fælles beslutning skal foreligge, inden 4 måneder efter at Finanstilsynet har meddelt modervirksomhedens bemærkninger til de pågældende myndigheder. Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirksomheden, gennemgår Finanstilsynet med Finansiell Stabilitet og de nævnte myndigheder Finanstilsynets rapport for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud. Dette skal ske senest 4 måneder efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt., dvs. 8 måneder efter at modervirksomheden har modtaget rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1.

§ 265, stk. 5, implementerer artikel 18, stk. 5, 1. afsnit, i BRRD. Artiklen blev implementeret på en måde, så det fremgik, at Finansiell Stabilitet og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, er med til at træffe den fælles beslutning om anvendelsen af påbud. Den fælles beslutning træffes ifølge BRRD af koncernafviklingsmyndigheden, der i dette tilfælde er Finanstilsynet, og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Artiklen blev derudover implementeret på en måde, så fristen for at træffe den fælles beslutning skal træffes på et senere tidspunkt, end det fremgår af BRRD. Det foreslås derfor at præcisere § 265, stk. 5, for at sikre en direktivnær implementering, herunder for at implementere de ændringer til artikel 18, stk. 5, 1. afsnit, der er foretaget i medfør af BRRD II. Med BRRD II præciseres det, hvordan fristen beregnes, hvis modervirksomheden ikke har afgivet bemærkninger til rapporten udarbejdet af Finanstilsynet.

Det følger af § 265, stk. 6, at Finanstilsynet træffer beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes over for en koncern, hvis Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet og myndighederne nævnt i stk. 1, nr. 3 og 4, ikke har truffet en fælles beslutning. Myndighederne nævnt i stk. 1, nr. 3 og 4, omfatter dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende filial.

§ 265, stk. 6, implementerer artikel 18, stk. 6, i BRRD. Artiklen blev implementeret på en måde, så det fremgik, at Finansiell Stabilitet og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, er med til at træffe den fælles beslutning om anvendelsen af påbud. Den fælles beslutning træffes ifølge BRRD af koncernafviklingsmyndigheden, der i dette tilfælde er Finanstilsynet, og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Det foreslås derfor at præcisere § 265, stk. 6, for at sikre en direktivnær implementering.

Det foreslås at nyaffatte § 265, stk. 5, således at Finanstil-

synet sammen med Finansiell Stabilitet gennemgår modervirksomhedens bemærkninger og forslag givet i henhold til stk. 4, 1. pkt., med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud efter § 264, stk. 5. Den fælles beslutning skal foreligge, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger fra modervirksomheden. Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirksomheden, skal den fælles beslutning foreligge senest 1 måned efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt.

Bestemmelsen implementerer fortsat dele af artikel 18, stk. 4, 2. pkt., og artikel 18, stk. 5, 1. afsnit, i BRRD. Forslaget præciserer gældende ret.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse for koncerner, hvor det i medfør af § 263, stk. 1, er vurderet, at der er væsentlige hindringer for, at koncernen kan afvikles.

Det foreslås i *1. pkt.*, at Finanstilsynet sammen med Finansiell Stabilitet gennemgår modervirksomhedens bemærkninger og forslag givet i henhold til stk. 4, 1. pkt., med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud efter § 264, stk. 5.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet sammen med Finansiell Stabilitet gennemgå modervirksomhedens bemærkninger og forslag givet i henhold til stk. 4, 1. pkt., sammen med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med henblik på at nå en fælles beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes for at afhjælpe eller fjerne den pågældende afviklingshindring.

Finanstilsynet vurderer modervirksomhedens bemærkninger og forslag i samarbejde med Finansiell Stabilitet, men den fælles beslutning træffes af Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med udgangspunkt i de bemærkninger, som Finansiell Stabilitet er fremkommet med. Finanstilsynet skal således høre Finansiell Stabilitet om beslutningen om anvendelse af påbud, inden denne træffes.

Den fælles beslutning skal tage stilling til, hvilke påbud i § 264, stk. 5, som Finanstilsynet skal træffe for at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringen for den pågældende koncern. Har Finanstilsynet modtaget forslag fra modervirksomheden om alternative ændringer eller påbud til at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringen, skal den fælles beslutning tage stilling til, om disse alternative tiltag skal anvendes i stedet.

Finanstilsynet skal tage alle rimelige skridt for at nå frem til en fælles beslutning om vurderingen af de tiltag, som eventuelt er foreslået af modervirksomheden, samt de tiltag, som afviklingsmyndighederne kræver iværksat for at afhjælpe

eller fjerne afviklingshindringerne. Der skal tages hensyn til de potentielle konsekvenser af tiltagene i alle de medlemslande, hvor koncernen driver virksomhed.

Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder skal træffe en fælles beslutning efter høring af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer. Den fælles beslutning skal være begrundet og meddeles til modervirksomheden.

Det foreslås i *2. pkt.*, at den fælles beslutning skal foreligge, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger fra modervirksomheden. Videre foreslås det i *3. pkt.*, at har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirksomheden, skal den fælles beslutning foreligge senest 1 måned efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt.

Den fælles beslutning skal foreligge, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens bemærkninger.

Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirksomheden, skal Finanstilsynet sammen med Finansiell Stabilitet gennemgå rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1 sammen med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med henblik på at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud. Den fælles beslutning skal i dette tilfælde foreligge senest 1 måned efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt. Det betyder, at den fælles beslutning skal foreligge, senest 5 måneder efter at modervirksomheden har modtaget rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1.

Finanstilsynet gennemgår sammen med Finansiell Stabilitet rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1, men den fælles beslutning træffes af Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med udgangspunkt i de bemærkninger, som Finansiell Stabilitet er fremkommet med.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristerne efter stk. 5. Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristerne indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

Bestemmelsen implementerer fortsat artikel 18, stk. 6, i BRRD. Forslaget præciserer gældende ret.

Det foreslås i *1. pkt.*, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristerne efter stk. 5.

Med den foreslåede ændring præciseres det, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndighed ikke kan opnå enighed herom. Vurderingen af, hvilke påbud der skal anvendes, foretages i samarbejde med Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet skal således høre Finansiell Stabilitet om beslutningen om anvendelse af påbud, inden den træffes.

Finanstilsynet træffer beslutningen om, hvilke påbud der skal anvendes, når fristerne i stk. 5 er overskredet. Der henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 265, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 76.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning.

Finanstilsynet underretter modervirksomheden i koncernen og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om Finanstilsynets beslutning, herunder om hvilke påbud der anvendes.

Det foreslås i *3. pkt.*, at har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristerne indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Ifølge det foreslåede *4. pkt.*, skal Finanstilsynet herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse, jf. det foreslåede *5. pkt.*

Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristerne i stk. 6 indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil EBA har truffet en afgørelse. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Finanstilsynet træffer beslutning i overensstemmelse med EBAs afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutningen om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

Finanstilsynets beslutning efter det foreslåede 4. og 5. pkt. træffes efter høring af Finansiell Stabilitet.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Til nr. 77 (§ 265, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 265, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan beslutte at påbyde hver enkelt dattervirksomhed i en koncern at træffe et eller flere tiltag for at fjerne en afviklingshindring. Bestemmelsen fastslår Finanstilsynets beføjelser i den situation, hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, hvor den øverste modervirksomhed ligger i et andet land end Danmark.

Det foreslås at ophæve § 265, stk. 7.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at Finanstilsynets beføjelse til at påbyde en dattervirksomhed at træffe tiltag tilføjes i § 265 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 79.

Til nr. 78 (§ 265, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 265, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i § 264, stk. 3, opregnede påbuds anvendelse for koncerner.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 265, stk. 9, der bliver stk. 8, fra stk. 3 til stk. 5.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 65.

Til nr. 79 (§§ 265 a-265 c i lov om finansiel virksomhed)

§ 265 a

§ 265, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed omhandler de tilfælde, hvor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har konstateret en afviklingshindring for en koncern. Den foreslåede bestemmelse § 265 a indeholder regler om de tilfælde, hvor der er konstateret en væsentlig hindring for afvikling af en koncern, og afviklingshindringen skyldes, at en koncernen-

hed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, jf. lovforslagets § 1, nr. 65.

Det foreslås i § 265 a, stk. 1, at konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at der foreligger en væsentlig afviklingshindring for en koncern, jf. § 265, som følge af at en koncernhed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, underretter Finanstilsynet modervirksomheden om sin vurdering efter høring af afviklingsenhedens afviklingsmyndighed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 2, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal i forbindelse med udarbejdelsen af en koncernafviklingsplan vurdere, hvorvidt der er væsentlige hindringer for, at en koncern kan afvikles. Har Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet konstateret, at der er en væsentlig hindring for en koncerns afvikling, skal Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet udarbejde og forelægge en rapport herom, jf. § 265. Det følger af den foreslåede bestemmelse, at såfremt den væsentlige afviklingshindring skyldes, at en koncernhed befinder sig i en af situationerne, der er nævnt i det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 1-3, jf. lovforslagets § 1, nr. 65, skal Finanstilsynet, udover forpligtelserne i § 265, underrette modervirksomheden i koncernen om sin vurdering af denne hindring.

Finanstilsynet skal forinden underretningen af modervirksomheden høre afviklingsenhedens og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

Opfylder koncernheden det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegnede passiver, befinder koncernheden sig i en situation omfattet af det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 1. Opfylder koncernheden ikke kravet om nedskrivningsegnede passiver i § 266 eller – hvis koncernheden er et G-SIFI eller en del af et G-SIFI – kravene i artikel 92 a, jf. artikel 494 i CRR, befinder koncernheden sig i en situation omfattet af det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 2 eller 3. Artikel 92 a, jf. artikel 494, i CRR, finder anvendelse for afviklingsenheder, der enten er et G-SIFI eller del af et G-SIFI.

En koncernhed er en juridisk person, der tilhører en koncern.

En afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77, jf. lovforslagets § 1, nr. 11, som den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til enten §§ 259 eller 260.

Det foreslås i § 265 a, stk. 2, 1. pkt., at modervirksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag senest 2 uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 1 med henblik på at sikre, at koncernheden overholder kravet om nedskrivningsegnede passiver, jf. § 266, og efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a. I 2. pkt. foreslås det, at Finanstilsynet meddeler modervirksomhedens forslag til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og de myndigheder, der er nævnt i § 265, stk. 1, nr. 3 og 4.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 3 og 4, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Har modervirksomheden i en koncern modtaget en underretning fra Finanstilsynet i henhold til stk. 1, skal modervirksomheden senest 2 uger efter modtagelsen af underretningen med henblik på at sikre, at koncernheden overholder kravet om nedskrivningsegnede passiver, jf. § 266, og efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, forelægge Finanstilsynet forslag til tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag med henblik på at fjerne den afviklingshindring, som underretningen vedrører. Da modervirksomheden selv har det bedste kendskab til egne forhold, foreslås det i stk. 2, at det er modervirksomheden, som i første omgang skal vurdere, hvordan den pågældende afviklingshindring bedst fjernes. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer herefter, om modervirksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner afviklingshindringen i henhold til det foreslåede § 265 a, stk. 3.

Med efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav forstås det tilfælde, hvor en virksomhed opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegnede passiver.

Modervirksomhedens forslag skal indeholde en beskrivelse af passende tiltag, som efter modervirksomhedens vurdering vil sikre, at koncernheden opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes en situation omfattet af det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 1, og sikre, at koncernheden opfylder kravet om nedskrivningsegnede passiver i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes en situation omfattet af det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 2 eller 3. Forslagene skal endvidere angive en detaljeret tidsplan for, hvornår modervirksomheden vil gennemføre de foreslåede tiltag.

Tidsplanen for gennemførelsen af de foreslåede tiltag skal tage hensyn til årsagerne til den væsentlige afviklingshindring.

Efter Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens for-

slag og tidsplan, skal Finanstilsynet meddele disse til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer.

Det foreslås i § 265 a, stk. 3, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om modervirksomhedens forslag i henhold til stk. 2 effektivt afhjælper eller fjerner den pågældende afviklingshindring.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 3, 3. afsnit, 2. pkt., i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurdere, om modervirksomhedens forslag givet i henhold til stk. 2 effektivt afhjælper eller fjerner den væsentlige afviklingshindring omhandlet i stk. 1. Det betyder, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere, om koncernheden, efter gennemførelsen af modervirksomhedens forslag til tiltag, opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes en situation omfattet af det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 1, eller opfylder kravet om nedskrivningseggede passiver i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes en situation omfattet af den foreslåede § 264, stk. 3, nr. 2 eller 3.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal foretage vurderingen efter høring af den kompetente myndighed. Kompetent myndighed forstås ifølge artikel 4, stk. 1, nr. 40, i CRR som en offentlig myndighed eller et offentligt organ, som er officielt anerkendt i henhold til national lovgivning, og som i henhold til national lovgivning er bemyndiget til at føre tilsyn med institutter. Den kompetente myndighed er Finanstilsynet som tilsynsmyndighed. Finanstilsynet som tilsynsmyndighed skal således høres i forbindelse med vurderingen efter det foreslåede stk. 3. Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, som vil forestå denne høring.

Finanstilsynet i sin egenskab af afviklingsmyndighed udfører de i kapitel 17 og 17 a anførte opgaver, herunder om afviklingsplanlægning, med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsyn med pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Det følger af § 344 d i lov om finansiel virksomhed.

Såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at modervirksomhedens forslag, jf. stk. 2, ikke effektivt afhjælper eller fjerner afviklingshindringen, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at træffe en række nødvendige tiltag, jf. det foreslåede § 264, stk. 5.

Det foreslås i § 265 a, stk. 4, 1. pkt., at Finanstilsynet sammen med Finansiell Stabilitet gennemgår modervirksomhe-

dens forslag i henhold til stk. 2 med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5. Det foreslås i 2. pkt., at dette skal ske, senest 2 uger efter at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens forslag og tidsplan.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 4, 2. pkt., og artikel 18, stk. 5, 2. afsnit, i BRRD II-direktivet. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet gennemgå modervirksomhedens forslag givet i henhold til stk. 2 sammen med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med henblik på at nå en fælles beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes for at afhjælpe eller fjerne den pågældende afviklingshindring. Finanstilsynet vurderer modervirksomhedens forslag i samarbejde med Finansiell Stabilitet, men den fælles beslutning træffes af Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med udgangspunkt i de bemærkninger, som Finansiell Stabilitet er fremkommet med. Finanstilsynet skal således høre Finansiell Stabilitet om beslutningen om anvendelse af påbud, inden denne træffes.

Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder skal træffe en fælles beslutning efter høring af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, og senest 2 uger efter at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens forslag. Den fælles afgørelse skal være begrundet og meddeles til modervirksomheden.

Den fælles beslutning skal tage stilling til, hvilke påbud som Finanstilsynet skal træffe for at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringen for den pågældende koncern.

Finanstilsynet skal tage alle rimelige skridt for at nå frem til en fælles beslutning om vurderingen af de tiltag, som er foreslået af modervirksomheden, samt de tiltag, som myndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringerne.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 264, stk. 3, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 116, og til bemærkningerne til det foreslåede § 264, stk. 5.

Det foreslås i § 265 a, stk. 5, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen, jf. stk. 4. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning. Har en af dattervirksomhedernes af-

viklingsmyndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed inden udløbet af fristen i stk. 4, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger, og herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *1. pkt.*, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen, jf. stk. 4.

Kan Finanstilsynet ikke blive enig med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om, hvilke påbud der skal anvendes, træffer Finanstilsynet denne beslutning. Vurderingen af, hvilke påbud der skal anvendes, foretages i samarbejde med Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet skal således høre Finansiell Stabilitet om beslutningen om anvendelse af påbud, inden denne træffes.

Finanstilsynet træffer beslutningen om, hvilke påbud der skal anvendes, når fristen på 2 uger, jf. stk. 4, er overskredet.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning.

Finanstilsynet underretter modervirksomheden i koncernen og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om Finanstilsynets beslutning, herunder om hvilke påbud der finder anvendelse.

Det foreslås i *3. pkt.*, at har en af dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed inden udløbet af fristen i stk. 4, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse, jf. *4. pkt.*

Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristen på 2 uger, jf. stk. 4, indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil EBA har truffet en afgørelse. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med EBAs afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

§ 265 b

Det følger af § 265, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet kan beslutte at påbyde hver enkelt dattervirksomhed i en koncern at træffe et eller flere tiltag for at fjerne en afviklingshindring.

Det fremgår af bemærkningerne til § 265, stk. 7, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 118, at bestemmelsen implementerer artikel 18, stk. 7, i BRRD og omhandler de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, men hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed.

§ 265, stk. 7, adskiller sig dermed fra resten af § 265, der gælder for de situationer, hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed. Det foreslås derfor at ophæve § 265, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 77, og indsætte en ny bestemmelse i §§ 265 b og 265 c, der skal gælde for de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er koncernafviklingsmyndighed. De foreslåede bestemmelser implementerer desuden tilføjes af den nye artikel 18, stk. 6a, i BRRD II og de sproglige ændringer til artikel 18, stk. 7, der er foretaget i medfør af BRRD II.

Det foreslås i § 265 b, stk. 1, *1. pkt.*, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en afviklingsenhed i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen nævnt i § 265, stk. 5, eller fristen nævnt i § 265 a, stk. 4, hvis hindringen for afviklingen skyldes en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3. Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet

underretter afviklingsenheden og koncernafviklingsmyndigheden om beslutningen.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der indsætter artikel 18, stk. 6a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse for de tilfælde, hvor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed, men ikke koncernafviklingsmyndighed, for en afviklingsenhed i en koncern. Er Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, finder den foreslåede § 265 c anvendelse.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet træffe beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes for en afviklingsenhed i en koncern, hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke kan blive enige om, hvilke påbud der skal finde anvendelse. Vurderingen af, hvilke påbud der skal anvendes, foretages i samarbejde med Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet træffer beslutningen om, hvilke påbud der skal anvendes, når fristen i § 265, stk. 5, eller § 265 a, stk. 4, er overskredet. Skyldes afviklingshindringen i den pågældende koncern, at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, finder fristen på 2 uger i § 265 a, stk. 4, anvendelse. Skyldes afviklingshindringen andre forhold, finder fristen på 4 måneder i § 265, stk. 5, anvendelse.

Finanstilsynet underretter afviklingsenheden, som Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for, og koncernafviklingsmyndigheden om Finanstilsynets beslutning, herunder om hvilke påbud der finder anvendelse.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 264, stk. 3, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 116, og til bemærkningerne til det foreslåede § 264, stk. 5.

Det foreslås i § 265 b, stk. 2, 1. pkt., at har en afviklingsmyndighed indbragt en sag omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet herefter træffer beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Det foreslås i 3. pkt., at har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen

blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der indsætter og ændrer artikel 18, stk. 6a og 7, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder kan vælge at indbringe sagen omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), jf. artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed).

Den pågældende afviklingsmyndighed skal indbringe sagen for EBA inden for fristen. Skyldes afviklingshindringen i den pågældende koncern, at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne, der er omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, finder fristen på 2 uger i § 265 a, stk. 4, anvendelse. Skyldes afviklingshindringen andre forhold, finder fristen på 4 måneder i § 265, stk. 5, anvendelse.

Har en afviklingsmyndighed indbragt sagen for EBA, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Finanstilsynet træffer beslutning i overensstemmelse med EBAs afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutningen om, hvilke tiltag der skal påbydes. Finanstilsynet hører Finansiell Stabilitet, inden beslutningen om anvendelsen af påbud træffes.

§ 265 c

Det følger af § 265, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet kan beslutte at påbyde hver enkelt dattervirksomhed i en koncern at træffe et eller flere tiltag for at fjerne en afviklingshindring.

Det fremgår af bemærkningerne til § 265, stk. 7, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 118, at bestemmelsen implementerer artikel 18, stk. 7, i BRRD og omhandler de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, men hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed.

§ 265, stk. 7, adskiller sig dermed fra resten af § 265, der gælder for de situationer, hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed. Det foreslås derfor at ophæve § 265, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 77, og indsætte en ny bestem-

melse i §§ 265 b og 265 c, der skal gælde for de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er koncernafviklingsmyndighed. De foreslåede bestemmelser implementerer desuden tilføjelsen af den nye artikel 18, stk. 6a, i BRRD II og de sproglige ændringer til artikel 18, stk. 7, der er foretaget i medfør af BRRD II.

Det foreslås i § 265 c, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet træffer beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes, jf. § 264, stk. 5, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, i en koncern, hvor den øverste moder-virksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen nævnt i § 265, stk. 5, eller fristen nævnt i § 265 a, stk. 4, hvis hindringen for afviklingen skyldes en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3. Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet underretter dattervirksomheden, afviklingsenheden, afviklingsmyndigheden for den pågældende afviklingsenhed og koncernafviklingsmyndigheden.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 7, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse i de tilfælde, hvor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed, men ikke koncernafviklingsmyndighed, for en dattervirksomhed i en koncern, der ikke er en afviklingsenhed. Er dattervirksomheden en afviklingsenhed, finder den foreslåede § 265 b anvendelse.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet træffe beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes for en dattervirksomhed i en koncern, hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke kan blive enige om, hvilke påbud der skal finde anvendelse. Vurderingen af, hvilke påbud der skal anvendes, foretages i samarbejde med Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet hører således Finansiell Stabilitet om beslutningen om anvendelsen af påbud, inden denne træffes.

Finanstilsynet træffer beslutningen om, hvilke påbud der skal anvendes, når fristen i § 265, stk. 5, eller § 265 a, stk. 4, er overskredet. Skyldes afviklingshindringen af den pågældende koncern, at en koncernenhed befinder sig i en eller flere af de situationer, der er omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, finder fristen på 2 uger i § 265 a, stk. 4, anvendelse. Skyldes afviklingshindringen andre forhold, finder fristen på 4 måneder i § 265, stk. 5, anvendelse.

Finanstilsynet underretter dattervirksomheden, som Finans-

tilsynet er afviklingsmyndighed for, og Finansiell Stabilitet om Finanstilsynets beslutning, herunder om hvilke påbud der finder anvendelse.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 264, stk. 3, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 116, og til bemærkningerne til det foreslåede § 264, stk. 5.

Det foreslås i § 265 c, stk. 2, 1. pkt., at har en afviklingsmyndighed indbragt en sag omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet herefter træffer beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Det foreslås i 3. pkt., at har den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der indsætter og ændrer artikel 18, stk. 6a og 7, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder kan vælge at indbringe sagen omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), jf. artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed).

Den pågældende afviklingsmyndighed skal indbringe sagen for EBA inden for fristen. Skyldes afviklingshindringen i den pågældende koncern, at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, finder fristen på 2 uger i § 265 a, stk. 4, anvendelse. Skyldes afviklingshindringen andre forhold, finder fristen på 4 måneder i § 265, stk. 5, anvendelse.

Har en afviklingsmyndighed indbragt sagen for EBA, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Finanstilsynet træffer beslutning i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutningen om, hvilke tiltag der skal påbydes. Finanstilsynet hører Finansiell Stabilitet, inden beslutningen om anvendelsen af påbud træffes.

Til nr. 80 (§§ 266-269 e i lov om finansiel virksomhed)

De gældende bestemmelser i §§ 266-269 i lov om finansiel virksomhed omhandler nedskrivningsegne passiver.

Det følger af § 266, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter krav til størrelsen af et pengeinstitut og et fondsmæglerselskab I's nedskrivningsegne passiver. Kravet fastsættes individuelt for de enkelte virksomheder. Kravet fastsættes således på institutniveau.

Det følger af § 267, at nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Det følger af § 268, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I eller for andre virksomheder og koncerner på konsolideret niveau.

Det følger af § 269, at Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet om nedskrivningsegne passiver.

De gældende §§ 266-269 er en implementering af artikel 45 om krav om nedskrivningsegne passiver i BRRD. BRRD II indeholder ændringer i forhold til bestemmelserne om nedskrivningsegne passiver, og §§ 266-269 foreslås derfor ophævet, og i stedet indsættes en række nye bestemmelser som følge heraf. Samtidig ophæves overskriften før § 266, og i stedet indsættes overskriften krav om nedskrivningsegne passiver. Formålet med ændringerne er at gennemføre Total Loss-absorbing Capacity Term Sheet (TLAC-standarden), som G-20 godkendte i november 2015, og harmonisere det med det eksisterende krav om nedskrivningsegne passiver, der blev indført med BRRD.

Det følger af den gældende § 125 i, at realkreditinstitutter skal opfylde et gældsbufferkrav. For at sikre at der stilles de nødvendige krav til passiver, der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet, foreslås § 125 i ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 50, og i stedet indsættes en række nye bestemmelser som følge heraf.

§ 266

Det følger af den gældende § 266, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter krav til størrelsen af et pengeinstitut og et fondsmæglerselskab I's nedskrivningsegne passiver. I medfør af den gældende § 266, stk. 1, 2. pkt., fastsættes kravet om nedskrivningsegne passiver individuelt for de enkelte dattervirksomheder i en koncern. Det følger af den gældende § 266, stk. 1, 3.

pkt., at kravet om nedskrivningsegne passiver fastsættes som en procentdel af virksomhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag.

Det følger af den gældende § 266, stk. 2, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet konkret kan beslutte, at finansieringsinstitutter og finansielle holdingvirksomheder skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det følger af den gældende § 266, stk. 6, at Finanstilsynet, når det er relevant, kan dispensere fra kravet i stk. 1 for broinstitutter som omhandlet i § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *stk. 1*, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I til enhver tid skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet. Finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder. Det samme gælder for finansieringsinstitutter, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag.

Det foreslåede stk. 1 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der nyaffatter artikel 45, stk. 1, i BRRD og indsætter artikel 45 a og 45 f, stk. 1, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering med hensyn til implementeringen af artikel 45, stk. 1, i BRRD II. I forhold til implementeringen af artikel 45 a i BRRD II, der fastholder muligheden for, at afviklingsmyndigheden kan undtage realkreditinstitutter fra kravet om nedskrivningsegne passiver, når en række betingelser er opfyldt, videreføres de gældende regler, hvorefter de danske realkreditinstitutter er undtaget fra kravet om nedskrivningsegne passiver.

Efter det foreslåede *1. pkt.* skal pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I til enhver tid opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet.

Formålet med minimumskravet til nedskrivningsegne passiver er at sikre, at virksomheder omfattet af kravet har tilstrækkelig kapital til at kunne blive restruktureret eller afviklet, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og dermed skal restruktureres eller afvikles.

Et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis Finanstilsynet

som tilsynsmyndighed efter høring af Finansiell Stabilitet vurderer, at betingelserne i § 224 a i lov om finansiel virksomhed er opfyldt.

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er der fastsat en række afviklingsværktøjer, der kan finde anvendelse i forbindelse med afvikling af en virksomhed. Afviklingsværktøjerne er reguleret i §§ 19-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og omfatter virksomhedssalg, broinstitut, adskillelse af aktiver og bail-in. Krav om nedskrivningsegne passiver medvirker til at sikre, at virksomhederne ikke strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør afviklingsværktøjerne, herunder bail-in, mindre effektive. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Efter det foreslåede 2. pkt. skal finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder.

Bestemmelsen i 2. pkt. indebærer, at Finanstilsynet konkret kan beslutte at fastsætte krav om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau det rette sted i en koncern, hvor der indgår en virksomhed omfattet af 2. pkt. Hvor i koncernen, der er det rette sted at fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver, afhænger af koncernens organisering og den forventede afviklingsstrategi, der er angivet i afviklingsplanen, jf. §§ 259 og 260 i lov om finansiel virksomhed.

Efter det foreslåede 3. pkt. skal finansieringsinstitutter, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder.

Bestemmelsen i 2. og 3. pkt. indebærer endvidere, at Finanstilsynet kan fastsætte krav om nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder, når Finanstilsynet vurderer, at de er af væsentlig betydning. Det beror på en konkret vurdering, hvornår en virksomhed er af væsentlig betydning og bør omfattes af kravet om nedskrivningsegne passiver på kon-

solideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Vurderingen af den væsentlige betydning kan f.eks. være baseret på størrelse sammenlignet med resten af koncernen, om der er kritiske funktioner m.v.

Det kan f.eks. være hensigtsmæssigt at fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver for den finansielle holdingvirksomhed på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau i en koncern, når der i koncernen både indgår en finansiel holdingvirksomhed og et pengeinstitut, og den finansielle holdingvirksomhed er den øverste juridiske enhed, og det herudover er Finanstilsynets vurdering, at den finansielle holdingvirksomhed er af væsentlig betydning for koncernen. Yderligere er afviklingsstrategien at holde koncernen samlet under en afvikling. Ved at fastsætte kravet for den finansielle holdingvirksomhed på konsolideret grundlag sikres det, at hele koncernen vil blive holdt samlet under en afvikling.

Det kan endvidere være hensigtsmæssigt at fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau i en koncern, når der i koncernen både indgår et pengeinstitut og et finansieringsinstitut, og pengeinstituttet er den øverste juridiske enhed, og det i tillæg hertil er Finanstilsynets vurdering, at finansieringsinstituttet er af væsentlig betydning for koncernen. Yderligere er afviklingsstrategien at holde koncernen samlet under en afvikling. Ved at fastsætte kravet for pengeinstituttet på konsolideret grundlag sikres det, at hele koncernen vil blive holdt samlet under en afvikling.

En finansiel holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed. En finansiel holdingvirksomhed er en modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiel virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, i lov om finansiel virksomhed. En modervirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. En finansiel holdingvirksomhed er endvidere en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Dattervirksomheder er hovedsagelig finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvoraf mindst en er en finansiel virksomhed, og hvor mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7. Modervirksomheden er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder.

En blandet holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 51, i lov om finansiel virksomhed. En blandet holdingvirksomhed er defineret som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Kravet om nedskrivningsegne passiver indgår som et centralt element i afviklingsplanlægningen og i udarbejdelsen af afviklingsplaner for virksomhederne. Afviklingsplanlægning og udarbejdelsen af afviklingsplaner følger af kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed.

Kravet om nedskrivningsegne passiver består af to dele. En del, der fastsættes i procent af de risikovægtede eksponeringer, samt en del, der fastsættes i procent af virksomhedens samlede eksponeringsmål. Kravet om nedskrivningsegne passiver består af et tabsabsorberingsbeløb og et rekapitaliseringsbeløb.

For den del af kravet til nedskrivningsegne passiver, som udgør en procentdel af de risikovægtede eksponeringer, svarer tabsabsorberingsbeløbet som udgangspunkt til virksomhedens solvensbehov. Rekapitaliseringsbeløbet udgør som udgangspunkt det beløb, som giver instituttet mulighed for fornyet opfyldelse af sit solvensbehov efter afvikling. I tillæg til kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af de risikovægtede eksponeringer skal virksomhederne opfylde et kombineret kapitalbufferkrav. Det kombinerede kapitalbufferkrav skal opfyldes særskilt fra kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af de risikovægtede eksponeringer. Det kombinerede kapitalbufferkrav fremgår af § 125 a.

For den del af kravet til nedskrivningsegne passiver, som udgør en i procentdel af virksomhedens samlede eksponeringsmål, svarer tabsabsorberingsbeløbet til virksomhedens gearingskrav, mens rekapitaliseringsbeløbet udgør det beløb, som giver instituttet mulighed for fornyet opfyldelse af sit gearingskrav efter afvikling.

Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver på baggrund af en konkret vurdering af en række forhold fastsat i den foreslåede § 266 a. Kravet, herunder størrelsen af kravet, skal således fastsættes under hensyntagen til virksomhedens størrelse, kompleksitet, forventet afvikling, typer af forretninger m.v. Princippet om proportionalitet følger af artikel 4, stk. 1, i BRRD. Lignende betragtninger følger af det foreslåede § 266 a, stk. 1, nr. 4.

For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidigt med en pengeinstitutstilladelse, men uden at instituttet vender tilba-

ge til markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette. For de mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes det derfor, at rekapitaliseringsbeløbet vil være lavere end for de systemiske pengeinstitutter.

Afvikling af små og mellemstore pengeinstitutter vil inkludere brug af bail-in kombineret med virksomhedssalg og oprettelse af et broinstitut, jf. §§ 19-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Et broinstitut etableres, i tilfælde af at det ikke er muligt at afslutte et salg af virksomheden lige efter beslutningen om afvikling. Broinstituttet drives med henblik på at opretholde adgang til eventuelle kritiske funktioner, som broinstituttet har overtaget, og med henblik på at sælge de overtagne virksomheder eller aktiver m.v., jf. § 22 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Den nuværende tilgang til krisehåndtering og fastsættelse af NEP-krav for små og mellemstore pengeinstitutter forventes videreført.

For SIF'er forventes afviklingsstrategien at indebære, at de skal kunne restruktureres til markedet med tilstrækkelig kapitalisering til at sikre markedets tillid. Kravet om nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne passiver for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der er afviklingsenheder, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Afviklingsenheder skal således opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. det foreslåede § 267, stk. 1. Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, på individuelt niveau. Virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal således opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. det foreslåede § 267 d, stk. 1.

Begrebet afviklingsenhed er nyt. En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan, jf. definitionen heraf i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Begrebet afviklingskoncern er ligeledes nyt og er en afviklingsenhed og dennes dattervirksomheder, såfremt disse dattervirksomheder ikke selv er afviklingsenheder. En afviklingskoncern er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 78, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Finanstilsynet er både tilsynsmyndighed og afviklingsmyndighed. Der henvises til § 344 d i lov om finansiel virksomhed og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 15 som fremsat, side 93. Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der fastsætter krav om nedskriv-

ningsegne passiver. Finanstilsynet som afviklingsmyndighed skal høre Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet som tilsynsmyndighed om kravet.

Kravet om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser, jf. den foreslåede § 266 b.

Det foreslåede § 266, stk. 1, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 1, nr. 114, hvortil der henvises. Overholder en virksomhed omfattet af § 266, stk. 1, ikke dens krav til nedskrivningsegne passiver, kan virksomheden straffes med en bøde. Gerningsindholdet er, at det fastsatte krav til nedskrivningsegne passiver fastsat i medfør af bestemmelsen ikke er overholdt, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som kravet er rettet mod, og som ikke har overholdt kravet.

Realkreditinstitutter er ikke omfattet af det foreslåede stk. 1 og skal således ikke opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver. Betingelserne for at undtage realkreditinstitutter fra kravet om nedskrivningsegne passiver er ikke ændret med BRRD II. På den baggrund videreføres undtagelsen af realkreditinstitutter fra kravet om nedskrivningsegne passiver i forbindelse med implementeringen af BRRD II. Der henvises til bemærkningerne til § 266, jf. § 1, nr. 27, i forslag til lov om ændring af lov om finansiell virksomhed fremsat den 19. december 2014 (FT 2014/1, L 105).

Realkreditinstitutter omfattes i stedet af en gældsbuffer, jf. den foreslåede § 268, der skal sikre, at der er tilstrækkelig kapital til at kunne restrukturere eller afvikle et realkreditinstitut, der vurderes nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Det foreslåede stk. 1, 1. pkt., er en præcisering af den gældende § 266, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed. Med forslaget vil kravet om nedskrivningsegne passiver fremover udtrykkeligt være angivet som en forpligtelse for virksomheder omfattet af kravet og som en forpligtelse for Finanstilsynet til at fastsætte kravet. Med forslaget foretages endvidere en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at der er tale om et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver. Der er med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret. Det foreslåede stk. 1, 2. og 3. pkt., er en præcisering af den gældende § 266, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed. Med forslaget præciseres det, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for blandede holdingvirksomheder. Med forslaget præciseres endvidere, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for finansieringsinstitutter, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et fondsmægler-selskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsy-

net med modervirksomheden på konsolideret grundlag. Med forslaget tilsigtes en mere direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan undlade at fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for en dattervirksomhed i tilfælde omfattet af nr. 1 eller 2.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 3 og 4, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter det foreslåede *nr. 1* kan Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet undlade at fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for en dattervirksomhed i en afviklingskoncern, hvor både afviklingsenheden og dattervirksomheden er etableret i Danmark, og betingelserne i *litra a-e* er opfyldt. Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at afviklingsenheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau på afviklingskoncernniveau. Det er endvidere en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til dattervirksomheden i det tilfælde, hvor der over for dattervirksomheden er blevet truffet en beslutning om udøvelse af beføjelser til nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 i lov om finansiell virksomhed eller §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er yderligere en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at afviklingsenheden godtgør over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at afviklingsenheden med tilladelse fra Finanstilsynet har stillet garanti for dattervirksomhedens forpligtelser, eller at risiciene i dattervirksomheden er uden betydning. Det er også en betingelse, jf. det foreslåede *litra d*, at afviklingsenhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter dattervirksomheden. Det er endelig en betingelse, jf. det foreslåede *litra e*, at afviklingsenheden besidder over 50 pct. af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelene i dattervirksomheden, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelse.

Efter det foreslåede § 267 d, stk. 1, skal virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau. Formålet med det interne krav om nedskrivningsegne passiver er, at datterselskabets tab kan overføres til afviklingsenheden, og at afviklingsenheden rekapitaliserer datterselskabet. Et internt krav om nedskrivningsegne passiver medvirker til at understøtte en afviklingsstrategi på koncern- eller delkoncernniveau. Det kan særligt være relevant, at dattervirksomheder her i landet af afviklingsenheder i lande i den Europæiske Union, lande som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, eller tredjelande opfylder et

internt krav om nedskrivningsegne passiver. Dette hensyn er mindre relevant for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, når både virksomheden og afviklingsenheden i en afviklingskoncern er etableret i Danmark. Eftersom det vil være den samme myndighed, der har kontrol med både afviklingsenheden og dattervirksomheden i en afviklingssituation, vil behovet for interne nedskrivningsegne passiver for at understøtte, at dattervirksomheden holdes samlet med afviklingsenheden i en afviklingssituation, være mindre.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet får beføjelse til at undlade at fastsætte et krav om, at en dattervirksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, skal opfylde et internt krav om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, når både dattervirksomheden og afviklingsenheden i afviklingskoncernen er etableret i Danmark.

Efter det foreslåede *nr. 2* kan Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet undlade at fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for en dattervirksomhed i en afviklingskoncern, hvor både modervirksomheden og dattervirksomheden er etableret i Danmark, og betingelserne i litra a-e er opfyldt. Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at modervirksomheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag i Danmark. Det er endvidere en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for modervirksomhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til dattervirksomheden i det tilfælde, hvor der over for dattervirksomheden er blevet truffet en beslutning om udøvelse af beføjelserne til nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 i lov om finansiel virksomhed eller §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er yderligere en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at modervirksomheden godtgør over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at modervirksomheden med tilladelse fra Finanstilsynet har stillet garanti for dattervirksomhedens forpligtelser, eller at risiciene i dattervirksomheden er uden betydning. Det er også en betingelse, jf. det foreslåede *litra d*, at modervirksomhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter dattervirksomheden. Det er endelig en betingelse, jf. det foreslåede *litra e*, at modervirksomheden besidder over 50 pct. af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelene i dattervirksomheden, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af dattervirksomhedens ledelse.

Et internt krav om nedskrivningsegne passiver medvirker til at understøtte en afviklingsstrategi på koncern- eller delkoncernniveau. Det kan særligt være relevant, at dattervirksomheder her i landet af afviklingsenheder i lande i den Europæiske Union, lande som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, eller tredje-lande opfylder et internt krav om nedskrivningsegne pas-

siver. Dette hensyn er mindre relevant for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, når både virksomheden og dennes modervirksomhed er etableret i Danmark, uanset at afviklingsenheden er etableret i lande i den Europæiske Union, lande som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, eller et tredjeland i tilfælde hvor modervirksomheden i Danmark opfylder det interne NEP-krav på konsolideret niveau. I det tilfælde vil behovet for interne nedskrivningsegne passiver for at understøtte, at dattervirksomheden holdes samlet med afviklingsenheden i en afviklingssituation, være mindre. I det tilfælde vil behovet være, at modervirksomheden og dattervirksomheden i Danmark bliver holdt samlet i en afviklingssituation.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet får beføjelse til at undlade at fastsætte et krav om, at virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfylde et internt krav om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, når både virksomheden og dennes modervirksomhed er etableret i Danmark.

Finanstilsynet vil kunne undlade at fastsætte et krav efter høring af Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan undlade at fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for et broinstitut og for en virksomhed under afvikling.

Finansiell Stabilitet kan i forbindelse med restrukturering eller afvikling af en virksomhed m.v. beslutte at overdrage visse dele af virksomheden eller hele virksomheden til et broinstitut, jf. § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Broinstituttet drives med henblik på at opretholde adgang til eventuelle kritiske funktioner, som broinstituttet har overtaget, og med henblik på at sælge de overtagne virksomheder eller aktiver m.v., jf. § 22 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

En virksomhed under afvikling er en virksomhed, som Finansiell Stabilitet har iværksat afviklingsforanstaltninger overfor, efter Finanstilsynet har vurderet, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og de øvrige afviklingsbetingelser er opfyldt, jf. § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Kravet om nedskrivningsegne passiver har til formål at sikre, at institutter har tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal afvikles. Dette formål er ikke relevant i relation til broinstitutter, som netop udgør et redskab for Finansiell Stabilitet til brug i forbindelse med restrukturering eller afvikling af en virksomhed, der er blevet vurderet nødlidende eller forventeligt nødliden-

de. Det er heller ikke relevant i forhold til en virksomhed under afvikling. Henset hertil vurderes det ikke at være formålstjenligt at fastsætte krav om nedskrivningsegne passiver for hverken et broinstitut eller en virksomhed under afvikling. Broinstitutter skal dog fortsat have de fornødne tilladelser fra Finanstilsynet i forhold til de aktiviteter, som broinstituttet har overtaget, jf. § 21, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og det samme gør sig gældende for virksomheder under afvikling. Det indebærer bl.a., at broinstituttet skal overholde de gældende kapitalkrav.

Et broinstitut er defineret i § 2, nr. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder som et selskab, der er etableret med henblik på at modtage enten ejerskabsinstrumenter udstedt af en eller flere virksomheder eller enheder under afvikling eller aktiver, rettigheder eller forpligtelser fra en eller flere virksomheder eller enheder under afvikling, og som ejes helt eller delvist af og kontrolleres af Afviklingsformuen eller Finansiell Stabilitet. Det fremgår af § 22, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvornår et broinstitut ophører med at være broinstitut. Fra dette tidspunkt er selskabet ikke længere omfattet af det foreslåede stk. 4, og selskabet vil således, i det omfang det er omfattet af det foreslåede stk. 1 igen kunne blive underlagt krav om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslåede stk. 3 er en videreførelse og en udvidelse af den gældende § 266, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed. Med forslaget udvides anvendelsesområdet af den gældende § 266, stk. 6, så Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fremover også kan undlade at fastsætte et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for en virksomhed under afvikling.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. stk. 1 og 2, skal angive, om kravet skal opfyldes på konsolideret grundlag, jf. § 267, eller på individuelt niveau, jf. § 267 d.

Virksomheder, der er afviklingsenheder, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. det foreslåede § 267, stk. 1. Virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. det foreslåede § 267 d, stk. 1.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at det til enhver tid er klart for den enkelte virksomhed omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, om den skal opfylde kravet på konsolideret grundlag eller på individuelt niveau. Det foreslås derfor, at Finanstilsynet ved fastsættelse af krav om nedskrivningsegne passiver skal angive, om virksomheden skal opfylde kravet på konsolideret grundlag på afviklings-

koncernniveau eller på individuelt niveau. Dette sker efter høring af Finansiell Stabilitet.

Det foreslåede stk. 4 er nyt.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet skal fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. stk. 1 og 2, som en procentdel af den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, jf. det foreslåede *nr. 1*, og det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, jf. det foreslåede *nr. 2*.

Det foreslåede stk. 5 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der nyaffatter artikel 45, stk. 2, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet skal i sin afgørelse angive kravet om nedskrivningsegne passiver. Bestemmelsen sikrer, at kravet om nedskrivningsegne passiver til enhver tid er klart for den enkelte virksomhed omfattet af kravet.

At kravet om nedskrivningsegne passiver skal fastsættes som en procentdel af den samlede risikoeksponering og det samlede eksponeringsmål indebærer, at kravet følger en virksomheds samlede risikoeksponering og eksponeringsmål. Stiger f.eks. en virksomheds samlede risikoeksponering, vil det beløb der svarer til kravet om nedskrivningsegne passiver, ligeledes stige, som følge af at kravet er fastsat som en procentdel af virksomhedens samlede risikoeksponering.

Virksomheden skal på samme tid opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat som en procentdel af den samlede risikoeksponering, jf. det foreslåede nr. 1, og det samlede eksponeringsmål, jf. det foreslåede nr. 2.

Den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnes i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR. Den samlede risikoeksponering er den risiko, som kapitalen skal måles i forhold til, også kaldet de risikovægtede eksponeringer.

Det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnes i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i CRR. Eksponeringsmålet er de ikke-risikovægtede eksponeringer.

De nævnere, den samlede risikoeksponering og det samlede eksponeringsmål, som kravet om nedskrivningsegne

passiver fastsættes som en procentdel af, er tilpasset de nævnere, der er fastlagt i Total Loss-absorbing Capacity Term Sheet (TLAC-standarden), der er en international standard. TLAC-standarden er godkendt af Group of Twenty Finance Ministers and Central Bank Governors (G-20). Bestemmelsen indebærer således, at fastsættelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver er tilpasset den internationale TLAC-standard.

Formålet med TLAC-standarden er at sikre, at globale systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIF'er) har den nødvendige tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Dette skal sikre, at disse institutter kan fortsætte med at udføre kritiske funktioner ved og umiddelbart efter en restrukturering eller afvikling uden brug af offentlige midler, og med mindst mulig indvirkning på den finansielle stabilitet.

Med forslaget ændres den gældende § 266, stk. 1, 3. pkt., så kravet om nedskrivningsegne passiver fremover vil blive fastsat som en procentdel af den samlede risikoeksponering og det samlede eksponeringsmål. Virksomhederne vil således fremover skulle opfylde to krav på samme tid, nemlig et krav baseret på gearingsgrad og et risikobaseret krav. Ændringerne indebærer, at de to krav fastsættes som procentdele af henholdsvis den samlede risikoeksponering og det samlede eksponeringsmål. Det er i modsætning til den gældende § 266, stk. 1, 3. pkt., hvor kravet om nedskrivningsegne passiver skal udtrykkes som en procentdel af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag.

§ 266 a

Det følger af den gældende § 268, stk. 1, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I eller for virksomheder og koncerner, som omfattes af § 266, stk. 2 eller 3, på konsolideret niveau på baggrund af en konkret vurdering af kriterierne i nr. 1-6. Kriterierne er, at virksomheden kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne, jf. nr. 1, virksomheden har, såfremt bail-in anvendes, tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes, og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares, jf. nr. 2, virksomheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til, såfremt undtagelse af visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in, at sikre, at tabene kan absorberes, og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, jf. nr. 3, virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil, jf. nr. 4, i hvilket omfang indskyder- og investorgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til § 2 a i lov om en indskyder- og investor-

garantiordning, jf. nr. 5, og i hvilket omfang det forhold, at virksomheden er nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre finansielle virksomheder, jf. nr. 6.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på baggrund af en række forhold, som følger af bestemmelsens nr. 1-5.

Finanstilsynet fastsætter et krav om nedskrivningsegne passiver for en række virksomheder i medfør af den foreslåede § 266. Kravet har til formål at sikre, at institutter har tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering i overensstemmelse med afviklingsstrategien for virksomheden, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles.

De foreslåede nr. 1-5 fastsætter en række forhold, som Finanstilsynet skal vurdere til brug for fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal foretage en vurdering af forholdene i forhold til den enkelte virksomhed og/eller koncern. For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidigt med en pengeinstitutstilladelse, men uden at instituttet på sigt fortsætter på markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

Det foreslås i *nr. 1*, at afviklingskoncernen skal kunne afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne på afviklingsenheden på en måde, som opfylder afviklingsmålene.

Det foreslåede nr. 1 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 c, stk. 1, litra a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at fastsættes kravet om nedskrivningsegne passiver for en afviklingskoncern fastsættes under hensyntagen til, at der skal være nedskrivningsegne passiver i tilstrækkeligt omfang til at sikre, at afviklingskoncernen, dvs. afviklingsenheden og dennes dattervirksomheder, kan afvikles, hvis Finansiell Stabilitet anvender afviklingsværktøjer, samtidig med at afviklingsmålene iagttages. Finansiell Stabilitet vil anvende afviklingsværktøjer på afviklingsenheden i en afviklingskoncern, idet afviklingsenheden er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan, jf. definitionen heraf i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at for en afviklingsenhed, der ikke indgår i en afviklingskoncern, fastsættes kravet om nedskrivningsegne passiver, under hensyntagen til at der skal være nedskrivningsegne passiver i tilstrækkeligt

omfang til at sikre, at afviklingsenheden kan afvikles, hvis Finansiell Stabilitet anvender afviklingsværktøjer, samtidig med at afviklingsmålene iagttages.

Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der er afviklingsenheder, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Afviklingsenheder skal således opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. det foreslåede § 267, stk. 1.

En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan, jf. definitionen heraf i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77, jf. lovforslagets § 1, nr. 11. En afviklingskoncern er en afviklingsenhed og dennes dattervirksomheder. En afviklingskoncern er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 78, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Med afviklingsværktøjer forstås værktøjer, som Finansiell Stabilitet kan anvende under restrukturering eller afvikling, herunder virksomhedssalg, og bail-in. Afviklingsværktøjer er defineret i § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, der bliver til § 2, stk. 1, nr. 5, med dette lovforslags § 2, nr. 4. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Finansiell Stabilitet skal ved anvendelse af afviklingsværktøjer m.v. tage hensyn til en række fastsatte afviklingsmål, som fremgår af § 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er bl.a. et afviklingsmål at videreføre kritiske funktioner.

Det er Finansiell Stabilitet, som forestår restrukturering eller afvikling af de omfattede finansielle virksomheder.

Er strategien for en virksomhed, at den skal håndteres ved insolvensbehandling, vil udgangspunktet for Finanstilsynets krav om nedskrivningsegne passiver være, at kravet skal sikre tilstrækkelige midler til tabsabsorbering.

For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidigt med en pengeinstituttilladelse, men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette. For de mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes det derfor, at rekapitaliseringsbeløbet vil være højere end nul,

fordi de som udgangspunkt ikke håndteres ved konkurs, men samtidig at det vil være lavere end for de systemiske pengeinstitutter.

For SIFler forventes det, at afviklingsstrategien indebærer, at de skal kunne restruktureres med tilstrækkelig kapitalisering til at sikre markedets tillid. Kravet om nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

Forslaget er en videreførelse af den gældende § 268, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed. Med forslaget foretages en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at afviklingskoncernen skal kunne afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne på afviklingsenheden. Dette er en følge af de nye begreber, som foreslås indført i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77 og 78, jf. lovforslagets § 1, nr. 11. Der er med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret.

Det foreslås i nr. 2, at afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes, og kapitalprocenten og gearingsgraden i de relevante virksomheder kan genoprettes til et niveau, hvor afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares. Det gælder, hvis det er afviklingsstrategien, at instituttet skal tilbage på markedet.

Det foreslåede nr. 2 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 c, stk. 1, litra b, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at kravet om nedskrivningsegne passiver skal fastsættes under hensyntagen til at sikre både tabsabsorbering og rekapitalisering. Det beror på en konkret vurdering, hvornår der er tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre både tabsabsorbering og rekapitalisering.

Kravet skal endvidere fastsættes under hensyntagen til, at afviklingsenheden og dens eventuelle dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, kan rekapitaliseres til et niveau, der er nødvendigt for at opretholde den nødvendige tilladelse til at drive finansiell virksomhed. Der er således en sammenhæng mellem kapitalkravene og kravet om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet har beføjelse til at inddrage en virksomheds tilladelse i medfør af § 225, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. Det indebærer, at en virksomhed under afvikling som minimum skal overholde 8 pct.-kapitalkravet, jf. artikel 92, stk. 1, i CRR, efter at virksomheden er blevet rekapitaliseret. Det beror på en konkret vurdering, hvornår kapitalprocenten og gearingsgraden skal

kunne genoprettes til et niveau, som er nødvendigt, for at afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, fortsat kan opfylde kravene til tilladelse til at drive finansiel virksomhed og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares.

Kravet skal fastsættes under hensyntagen til, at der skal være en tilstrækkelig markedstillid til afviklingskoncernen, hvis det er afviklingsstrategien, at instituttet skal tilbage på markedet.

Kapitalprocenten er kapitalgrundlaget i procent af de risikovægtede eksponeringer, jf. artikel 92, stk. 2, litra b, i CRR. De risikovægtede eksponeringer er et udtryk for den risiko, som kapitalen skal måles i forhold til i opgørelsen af kapitalprocenten.

Gearingsgraden er defineret som en virksomheds kapitalmål divideret med virksomhedens samlede eksponeringsmål og udtrykkes i procent, jf. artikel 429, stk. 2, i CRR. Gearingsgraden angives i procent af de ikke-risikovægtede eksponeringer. Eksponeringsmålet er de ikke-risikovægtede eksponeringer.

Det foreslåede nr. 2 er en videreførelse af den gældende § 268, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget foretages en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver. Der er med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret.

Det foreslås i nr. 3, at afviklingsenheden skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at absorbere tab og genoprette afviklingsenhedens kapitalprocent og gearingsgrad til et niveau, hvor afviklingsenheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares, når afviklingsplanen forudsætter muligheden for, at visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel.

Det foreslåede nr. 3 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 c, stk. 1, litra c, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bliver en virksomhed nødlidende og skal restruktureres eller afvikles, kan dette påvirke aktionærer og kreditorer. I denne henseende giver § 49 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder passende sikkerhedsforanstaltninger for at sikre, at de berørte aktionærer og kreditorer

ikke stilles økonomisk dårligere, end hvis virksomheden var behandlet ved konkurs.

Udelukkes visse kategorier af nedskrivningsegne passiver fra bail-in, kan det indebære, at øvrige kreditorer skal bære større tab, og derfor skal kompenseres i overensstemmelse med princippet om, at ingen kreditorer må stilles økonomisk dårligere i en afvikling end ved konkurs. Denne risiko for kompensation skal afspejles, når kravet om nedskrivningsegne passiver fastsættes.

I de tilfælde, hvor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet forventer, at visse nedskrivningsegne passiver vil blive udelukket eller delvist udelukket fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, vil Afviklingsformuen kunne yde bidrag, hvis betingelserne for dette er opfyldt.

Forventer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at visse kategorier af nedskrivningsegne forpligtelser med rimelig sandsynlighed helt eller delvist udelukkes fra bail-in eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel, skal fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver tage højde herfor. Kravet vil skulle øges til et niveau, der for det første sikrer, at de forpligtelser, der helt eller delvist udelukkes fra bail-in, bliver dækket. For det andet skal kravet sikre, at de tab, afviklingsenheden forventes at lide, absorberes fuldt ud. For det tredje skal kravet sikre, at afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, som ikke er afviklingsenheder, rekapitaliseres til det niveau, som er nødvendigt for, at de fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse i en passende periode på højst et år. Kravet bør således være højere, når visse nedskrivningsegne passiver er undtaget fra bail-in.

Det skal fremgå af afviklingsplanen, i hvilket omfang nedskrivningsegne passiver forventes at blive undtaget fra bail-in.

Det beror på en konkret vurdering, hvornår afviklingsenheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes og kapitalprocenten og gearingsgraden i de relevante virksomheder kan genoprettes og en tilstrækkelig markedstillid bevares.

Finanstilsynet har beføjelse til at inddrage en virksomheds tilladelse i medfør af § 225, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det beror på en konkret vurdering, hvornår kapitalprocenten og gearingsgraden er genoprettet til et niveau, som er nødvendigt for, at afviklingsenheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse til at drive finansiel virksomhed og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares. Der henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 266 a, stk. 1, nr. 2.

Forslaget er en videreførelse af den gældende § 268, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget foretages en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at afviklingsenheden skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver. Der er med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret.

Det foreslås i *nr. 4*, at Finanstilsynet også skal fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver på baggrund af virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.

Det foreslåede nr. 4 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 c, stk. 1, litra d, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver skal der være et rimeligt forhold mellem virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil og kravet om nedskrivningsegne passiver.

Den foreslåede bestemmelse skal være med til at sikre proportionalitet i fastsættelsen af krav om nedskrivningsegne passiver.

For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidigt med en pengeinstituttilladelse, men uden at instituttet på sigt fortsætter som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

For SIF'er må forventes, at afviklingsstrategien indebærer, at de skal kunne restruktureres og vende tilbage til markedet med tilstrækkelig kapitalisering til at sikre markedets tillid. Kravet om nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

Forslaget er en videreførelse af den gældende § 268, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslåede ændrer ikke i gældende ret.

Det foreslås i *nr. 5*, at Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver på baggrund af en vurdering af bl.a., i hvilket omfang det vil få en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre virksomheder, hvis virksomheden bliver nødlidende.

Det foreslåede nr. 5 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 c, stk. 1, litra e, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

En virksomhed kan være forbundet med andre virksomheder eller med det øvrige finansielle system. F.eks. kan der være indgået kontraktuelle forpligtelser mellem virksomhederne, eller en virksomhed kan have investeringer i en anden virksomheds nedskrivningsegne passiver. Det forhold, at en virksomhed bliver erklæret nødlidende, kan dermed have en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet gennem afsmitning på andre virksomheder. Kravet om nedskrivningsegne passiver vil skulle fastsættes til et niveau, der sikrer, at et nødlidende institut vil kunne afvikles, uden at tabet på virksomhedens nedskrivningsegne passiver indebærer, at andre institutter kommer i problemer, hvis virksomheden bliver nødlidende, som følge af at disse virksomheder f.eks. besidder nedskrivningsegne passivinstrumenter i instituttet under afvikling.

Forslaget er en videreførelse af den gældende § 268, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed. Forslaget ændrer ikke i gældende ret.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet skal fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver for en afviklingsenhed på baggrund af, hvorvidt afviklingsplanen fastsætter, at afviklingsenhedens dattervirksomheder, som er etableret i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden.

Det foreslåede stk. 2 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 e, stk. 2, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Følger det af afviklingsplanen for en afviklingsenhed, at afviklingsenhedens dattervirksomheder, som er etableret i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, skal Finanstilsynet tage højde for dette, når Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden. Det vil medføre et højere krav om nedskrivningsegne passiver, end hvis dattervirksomhederne ikke indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden.

§ 266 b

Det følger af den gældende § 267, stk. 1, at nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Det foreslås i § 266 b, at krav om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser, jf. §§ 267 a-267 c og § 267 e.

En afviklingsenhed kan opfylde kravet om nedskrivningseg-

nede passiver med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne- de forpligtelser. For afviklingsenheder er disse nærmere angivet i den foreslåede § 267 a. Der gælder dog en række yderligere krav om subordination i medfør af de foreslåede §§ 267 b og 267 c. I medfør af den foreslåede § 267 b kan Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet beslutte, at afviklingsenheder skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne- de passiver med subordinerede midler. I medfør af den foreslåede § 267 c skal Finanstilsynet fastsætte, at afviklingsenheder, der er G-SIF'er, afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende, skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne- de passiver med subordinerede midler.

En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan. En afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

En virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, men som er en dattervirksomhed af en afviklingsenhed, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne- de passiver med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne- de forpligtelser. For virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, er disse nærmere angivet i den foreslåede § 267 e. En virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, men som er en dattervirksomhed af en afviklingsenhed, er ikke omfattet af afviklingshandling i en afviklingsplan.

Kapitalgrundlag er defineret i § 5, stk. 6, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed. Kapitalgrundlag forstås i overensstemmelse med § 126 a, stk. 9, § 126 b, stk. 1, artikel 4, stk. 1, nr. 118, i CRR og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5, og § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed.

Nedskrivningsegne- de forpligtelser er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 75, jf. lovforslagets § 1, nr. 11. Krav til nedskrivningsegne- de forpligtelser, som virksomhederne kan anvende til at opfylde kravet om nedskrivningerne passiver, fremgår af de foreslåede §§ 267 a og 267 e.

Den foreslåede § 266 b er en videreførelse af den gældende § 267, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget foretages en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at krav om nedskrivningsegne- de passiver kan opfyldes med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne- de forpligtelser.

§ 267

Det følger af den gældende § 266, stk. 3, at modervirksomheder omfattet af kravet om nedskrivningsegne- de passiver, der er underlagt konsolideret tilsyn, tilsvarende skal opfylde kravet om nedskrivningsegne- de passiver på konsolideret niveau.

Det følger af den gældende § 266, stk. 4, at Finanstilsynet for en modervirksomhed omfattet af stk. 3 kan dispensere fra kravet om nedskrivningsegne- de passiver på individuelt niveau, såfremt koncernen opfylder kravet til nedskrivningsegne- de passiver på konsolideret niveau, og Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på modervirksomheden.

Det følger af den gældende § 266, stk. 3, 2. pkt., at ved fastsættelsen af kravet på konsolideret niveau er koncernens realkreditinstitut ikke omfattet af konsolideringen. Det følger af den gældende § 266, stk. 3, 3. pkt., at nedskrivningsegne- de passiver, der anvendes til at opfylde kravet på konsolideret niveau, ikke samtidig må anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § 125 i, stk. 1-4, eller de krav, der følger af § 125 i, stk. 7, nr. 1-5.

Det foreslås i *stk. 1*, at en afviklingsenhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegne- de passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. dog stk. 2.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 e, stk. 1, og dele af artikel 45 f, stk. 1, 4. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne- de passiver for virksomheder, der er afviklingsenheder, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne- de passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau indebærer, at kravet fastsættes for afviklingskoncernen, hvor afviklingskoncernen betragtes som én økonomisk enhed. Kravet fastsættes således for afviklingskoncernen som helhed.

Det vil fremgå af Finanstilsynets fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne- de passiver, om kravet skal opfyldes på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. det foreslåede § 266, stk. 4.

Konsolideret grundlag er grundlaget for den konsoliderede situation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 47, i CRR.

At kravet skal opfyldes på afviklingskoncernniveau indebærer, at det er afviklingsenheden, der skal opfylde kravet om nedskrivningsegne- de passiver for hele afviklingskoncernen.

Indgår en afviklingsenhed ikke i en afviklingskoncern, fastsætter Finanstilsynet kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden. Afviklingsenheden skal således opfylde kravet alene for afviklingsenheden.

En virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, men en dattervirksomhed af en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. den foreslåede § 267 d, stk. 1.

En afviklingskoncern er en afviklingsenhed og dennes dattervirksomheder. En afviklingskoncern er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 78, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan. En afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77, jf. lovforslagets § 1, nr. 11. En afviklingsenhed kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser. For afviklingsenheder er disse nærmere angivet i den foreslåede § 267 a. Der gælder dog en række yderligere krav om subordination i medfør af de foreslåede §§ 267 b og 267 c.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at konsolideringen alene omfatter virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver. Det foreslås i *2. pkt.*, at nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde et fastsat krav om nedskrivningsegne passiver, som skal opfyldes på konsolideret niveau, ikke samtidig må anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § 268, stk. 1-4, eller de krav, der følger af § 268 d.

Det foreslåede stk. 2, 1. pkt., gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 a, stk. 2, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Det foreslåede 2. pkt. er en videreførelse af den gældende § 266, stk. 3, 3. pkt.

Virksomheder, der ikke skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, er ikke omfattet af konsolideringen. Derfor er disse virksomheder heller ikke omfattet af konsolideringen ved beregning af den samlede risikoeksponering, jf. det foreslåede § 266, stk. 5, nr. 1, og det samlede eksponeringsmål, jf. det foreslåede § 266, stk. 5, nr. 2.

F.eks. er realkreditinstitutter undtaget fra kravet om nedskrivningsegne passiver. Realkreditinstituttet er således ikke omfattet af konsolideringen.

Krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, gælder for pengeinstitutter, og gældsbufferkrav, jf. § 268, gælder for realkreditinstitutter. Der er tale om to særskilte krav. I koncerner, hvor der både indgår virksomheder omfattet af

kravet om nedskrivningsegne passiver og virksomheder omfattet af gældsbufferkravet, kan passiver til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver ikke samtidig anvendes til at opfylde eller finansiere gældsbufferkravet og omvendt. Dette foreslås videreført, så nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde et fastsat krav om nedskrivningsegne passiver, som skal opfyldes på konsolideret niveau, jf. stk. 1, ikke samtidig må anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § det foreslåede § 268, stk. 1-4, eller de krav, der følger af § 268 d.

Forslaget er en videreførelse af § 266, stk. 3, 2. og 3. pkt. Med forslaget præciseres det, at nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde et fastsat krav om nedskrivningsegne passiver, som skal opfyldes på konsolideret niveau, ikke samtidig må anvendes til at finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af gældsbufferkravene i den foreslåede § 268. Der er med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny for afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 5 og 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Når en afviklingsenhed har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksomhedens nedskrivningsegne passiver være blevet brugt i forbindelse med restruktureringen eller afviklingen af virksomheden.

Afviklingsenheden kan som følge heraf ikke opfylde det fastsatte krav om nedskrivningsegne passiver. Efter det foreslåede skal Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte en frist for, hvornår afviklingsenheden skal opfylde kravet på ny.

Den fastsatte frist skal give afviklingsenheden en passende overgangsperiode til på ny at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Når en virksomhed er restruktureret og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen imod at opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, så virksomheden igen vil have tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering af virksomheden, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en passende frist, og at Finanstilsynet meddeler delmål for kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-måneders periode i perioden frem mod fristen til virksomheden.

Er en virksomhed genstand for afvikling, vil der dog ikke blive fastsat et nyt krav om nedskrivningsegne passiver, da virksomheden ikke skal restruktureres.

Delmålene sikrer en gradvis opbygning af afviklingsenhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Kravet skal være opfyldt ved udløbet af fristen. Ved fastsættelse af fristen skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet både ændre delmål og/eller frist for krav, som er meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Delmålet angiver det niveau af kravet, som virksomheden skal opfylde på et givent tidspunkt.

§ 267 a

Det følger af den gældende § 267, stk. 2, at ved nedskrivningsegne forpligtelser forstås de forpligtelser og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificeres som egentlige eller hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som der kan gennemføres bail-in på, jf. § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke er undtaget bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som opfylder en række betingelser i nr. 1-5. Betingelserne omfatter, at forpligtelsen har en restløbetid på mindst 1 år, jf. nr. 1, forpligtelsen hidrører ikke fra et derivat, jf. nr. 2, gældsinstrumentet er udstedt og fuldt indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, jf. nr. 3, forpligtelsen er ikke en forpligtelse over for pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I selv, og pengeinsti-

tuttet eller fondsmæglerselskabet I har ikke stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen, jf. nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, og forpligtelsen hidrører ikke fra indskud, som er foranstillet de simple kreditorer i konkursordenen, jf. § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven, jf. nr. 5.

Det følger af den gældende § 267, stk. 3, at i en koncern, hvor der indgår et realkreditinstitut, og hvor der er fastsat et krav om koncernens nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, jf. § 266, stk. 4, kan Finanstilsynet tillade, at passiver udstedt fra et realkreditinstitut i koncernen anvendes til at opfylde kravet til de nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, hvis betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt. De pågældende instrumenter skal i afviklingssituationen kontraktuelt kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in, jf. nr. 1, de pågældende instrumenter må ikke samtidig anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet i § 125 i, stk. 7, jf. nr. 2, og det må ikke udgøre en afviklingshindring, at det konsoliderede krav om nedskrivningsegne passiver opfyldes af passiver udstedt fra realkreditinstituttet, jf. nr. 3.

Det følger af den gældende § 267, stk. 4, at er et passiv underlagt lovgivningen i et tredjeland, kan Finanstilsynet beslutte, at virksomheden skal godtgøre, at en afgørelse fra Finanstilsynet eller en beslutning fra Finansiell Stabilitet om at nedskrive eller konvertere passivet vil være gyldig i henhold til tredjelandets lovgivning. Kan dette ikke godtgøres, medregnes passivet ikke i de nedskrivningsegne passiver.

Den foreslåede § 267 a angiver de typer af forpligtelser, supplerende kapitalinstrumenter og kapitalgrundlag, som afviklingsenheder kan opfylde deres krav om nedskrivningsegne passiver med.

Det foreslås i *stk. 1*, at en afviklingsenhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, forpligtelser omfattet af nr. 1-5, eller begge dele i kombination, jf. dog stk. 2 og §§ 267 b og 267 c.

I det foreslåede stk. 1, nr. 1-5, angives de typer af nedskrivningsegne forpligtelser, som afviklingsenheder kan anvende til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver. Forpligtelserne er omfattet af bail-in i § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med begge dele i kombination forstås, at kravet om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med en kombination af kapitalgrundlag og en eller flere forpligtelser omfattet af nr. 1-5.

Der stilles yderligere krav om nedskrivningsegne forpligtelser for G-SIF'er i det foreslåede stk. 2. Derudover stilles der krav om, at en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver opfyldes med såkaldte subordinerede midler, jf. de foreslåede §§ 267 b og 267 c.

Efter det foreslåede *nr. 1* kan kravet opfyldes med supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (CRR).

Det foreslåede nr. 1 er nyt og gennemfører dele af artikel 2, stk. 1, nr. 71 a, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Supplerende kapitalinstrumenter er defineret i § 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at supplerende kapitalinstrumenter skal forstås i overensstemmelse med artikel 63 i CRR og regler fastsat i medfør § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed. Opfylder et kapitalinstrument betingelserne i artikel 63, litra a-p, i CRR, er der dermed tale om et supplerende kapitalinstrument.

Supplerende kapitalinstrumenter skal for at kunne udgøre nedskrivningsegne forpligtelser opfylde betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i CRR. Det betyder, at de supplerende kapitalinstrumenter skal have en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerede kapitalposter i henhold til artikel 64 i CRR. Der er her tale om supplerende kapitalinstrumenter, der ikke fuldt ud kan tælles med under kapitalgrundlaget fem år før udløb, men som kan tælles fuldt ud med under nedskrivningsegne passiver indtil et år før udløb.

Efter det foreslåede *nr. 2* kan kravet opfyldes med forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (CRR).

Det foreslåede nr. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Artiklerne 72 a-c i CRR omhandler nedskrivningsegne passivposter og instrumenter.

Artikel 72 a beskriver, hvad nedskrivningsegne passivposter består af. I medfør af artikel 72 a består nedskrivningsegne passivposter af nedskrivningsegne passivinstrumenter, når betingelserne i artikel 72 b er opfyldt, for så vidt som de ikke kan betragtes som egentlige kernekapitalposter, hybride kernekapitalposter eller supplerende kapitalposter, og supplerende kapitalinstrumenter med en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerende kapitalposter i henhold til artikel 64 i CRR.

Artikel 72 b beskriver de betingelser, som nedskrivningsegne passivinstrumenter skal opfylde. Disse omfatter bl.a. krav om, at forpligtelser ikke må kunne indfries før tid, ikke må indeholde klausuler, der giver mulighed for at fremskynede betalingerne, at passiverne ikke må indeholde mulighed for netting m.v.

Artikel 72 c omhandler amortisering af nedskrivningsegne passivinstrumenter. Artikel 72 c indebærer bl.a., at nedskrivningsegne passivinstrumenter med en restløbetid på mindre end et år ikke betragtes som nedskrivningsegne forpligtelser.

Efter det foreslåede *nr. 3* kan kravet opfyldes med hovedstolen af forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, og som opfylder nogle yderligere betingelser fastsat i litra a-c til den foreslåede bestemmelse.

Det foreslåede nr. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 2, 1. afsnit, litra a, 2. afsnit, og 3. afsnit, 1. led, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Passiverne indgår kun til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for så vidt angår den del af passiverne, der svarer til hovedstolen.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at gældsinstrumentet opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og stk. 2, litra a-k, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (CRR).

Det er endvidere en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at hovedstolen af gældsinstrumentet kendes på udstedelsestidspunktet, er fast eller stigende og ikke påvirkes af en indbygget derivatetegnskab, og de samlede forpligtelser, der hidrører fra gældsinstrumentet, kan værdiansættes dagligt med udgangspunkt i et aktivt og likvidt marked for køb og salg for et ækvivalent instrument uden kreditrisiko i overensstemmelse med artikel 104 og 105 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (CRR).

Et gældsinstrument er en form for dokumenteret finansiel forpligtelse, der beskriver en gæld, der er antaget af udstederen af dokumentet. Gældsinstrumentet forpligter udstederen af gældsinstrumentet til at tilbagebetale gælden i henhold til de vilkår, der er aftalt mellem køber og sælger. Et gældsinstrument kan f.eks. være obligationer udstedt af virksomheder.

Hovedstolen af gældsinstrumentet er størrelsen af det beløb, som udsteder skal betale tilbage. Hovedstolen er således en betegnelse for gældsinstrumentets størrelse.

Udstedelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver solgt eller købt.

Det forhold, at hovedstolen af gældsinstrumentet er fast, indebærer, at hovedstolen af gældsinstrumentet er uændret fra det tidspunkt gældsinstrumentet bliver optaget til det tidspunkt gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

At hovedstolen af gældsinstrumentet er stigende indebærer, at hovedstolen af gældsinstrumentet stiger fra det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver optaget til det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

Hovedstolen af gældsinstrumentet må ikke være faldende. Det betyder, at hovedstolen af gældsinstrumentet ikke må falde fra det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver optaget, til det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

Hovedstolen af gældsinstrumentet må ikke påvirkes af en indbygget derivategenskab. En indbygget derivategenskab indebærer, at hovedstolen af gældsinstrumentet ikke må være forbunden med prisbevægelser på aktiver som f.eks. aktier, obligationer, valuta og renter eller inflation og ejendomspriser.

Det er også en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at gældsinstrumentet ikke er omfattet af en nettingaftale, og at værdiansættelsen af gældsinstrumentet ikke er omfattet af § 27, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

At gældsinstrumentet ikke må være omfattet af en nettingaftale indebærer, at gældsinstrumentet ikke må være omfattet af en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *nr. 4*, at kravet kan opfyldes med forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, og som opfylder nogle yderligere betingelser fastsat i *litra a-c* i den foreslåede bestemmelse.

Det foreslåede *nr. 4* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 2, 1. afsnit, *litra b*, 2. afsnit, og 3. afsnit, 2. led, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Forpligtelserne indgår kun til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for så vidt angår den del af forpligtelserne, der svarer til det faste eller stigende beløb.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at gældsinstrumentet opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og stk. 2, *litra a-k*, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, *litra a-c* og *e-n*, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR).

Artiklerne 72 a-c i CRR omhandler nedskrivningsegne passivposter og instrumenter. Artikel 72 a beskriver, hvad nedskrivningsegne passivposter består af. Artikel 72 b beskriver de betingelser, som nedskrivningsegne passivinstrumenter skal opfylde. Artikel 72 c omhandler amortisering af nedskrivningsegne passivinstrumenter.

Det er endvidere en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at gældsinstrumentet indeholder en kontraktbestemmelse, der fastsætter, at værdien af fordringen er fast eller stigende i tilfælde af udstederens afvikling eller konkurs, og at værdien ikke overstiger det oprindeligt indbetalte passivbeløb.

Det forhold, at værdien af gældsinstrumentet er fast, indebærer, at værdien af fordringen er uændret fra det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver optaget, og indtil det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

Det forhold, at værdien af gældsinstrumentet er stigende indebærer, at værdien af gældsinstrumentet stiger fra det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver optaget, og indtil det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

Det forhold, at værdien af gældsinstrumentet må ikke være faldende indebærer, at værdien af gældsinstrumentet ikke må falde fra det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver optaget, og indtil det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

Det er også en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at gældsinstrumentet ikke er omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen af gældsinstrumentet ikke er omfattet af

§ 27, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det forhold, at gældsinstrumentet ikke må være omfattet af en nettingaftale, indebærer, at gældsinstrumentet ikke må være omfattet af en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *nr. 5*, at kravet kan opfyldes med forpligtelser udstedt af en dattervirksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, til en kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, når betingelserne i *litra a-c* i den foreslåede bestemmelse er opfyldt.

Det foreslåede *nr. 5* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 3, i BRRD.

Afviklingsenheder skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. den foreslåede § 267. Med bestemmelsen i *nr. 5* gives der mulighed for, at afviklingsenheder under visse betingelser kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret afviklingskoncernniveau med forpligtelser udstedt af en dattervirksomhed, der indgår i koncernen. Det kræver, at dattervirksomheden er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og at dattervirksomheden skal have udstedt forpligtelserne til en kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som dattervirksomheden og afviklingsenheden.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at forpligtelserne udstedes i overensstemmelse med § 267 e, stk. 1, nr. 4.

Det foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, oplister de forpligtelser, en virksomhed, der er dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men ikke selv er en afviklingsenhed, kan anvende til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. den foreslåede § 267 d.

Det er endvidere en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne, jf. §§ 272 og 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne, jf. §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Betingelsen understøtter, at afviklingsenheden fortsat bevarer kontrollen med dattervirksomheden, og dermed at afviklingskoncernen holdes samlet, efter Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet har anvendt beføjelser til nedskrivning og konvertering.

Det er også en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at forpligtelserne ikke overstiger beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 1.

Bestemmelsen sikrer, at de forpligtelser, der er udstedt til en kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, ikke overstiger forskellen mellem dattervirksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver og de nedskrivningsegne passiver, der er udstedt (direkte eller indirekte) til afviklingsenheden. Dermed understøtter betingelsen, at afviklingsenheden fortsat bevarer kontrollen med dattervirksomheden, og dermed at afviklingskoncernen holdes samlet, efter Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet har anvendt beføjelser til nedskrivning eller konvertering.

Det foreslås i *stk. 2*, at en afviklingsenhed, der er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), og en virksomhed, der er en væsentlig dattervirksomhed af et G-SIFI i et tredjeland, skal opfylde krav om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, supplerende kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, der er omfattet af stk. 1, nr. 2-4, og som opfylder kravene i artikel 92 a eller 92 b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR).

Det foreslåede *stk. 2* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 1, 2, afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter det foreslåede *stk. 1*, nr. 2-4, er det en betingelse for, at en afviklingsenhed kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med forpligtelser nævnt i stk. 1, nr. 2-4, at forpligtelserne opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, *litra a-c* og *e-n*, og stk. 3-5, og artikel 72 c i CRR. Der henvises til det foreslåede § 267 a, stk. 1, nr. 2-4, og bemærkningerne til disse.

Bestemmelsen indebærer, at for afviklingsenheder, der er G-SIFler, og virksomheder, der er væsentlige dattervirksomheder af G-SIFler i tredjelande, er det en yderligere betingelse for, at disse kan opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver med forpligtelser nævnt i stk. 1, nr. 2-4, at forpligtelserne også opfylder betingelserne i artikel 92a og 92b i CRR. Dette gælder uanset det foreslåede *stk. 1*, nr. 2-4. Forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for et G-SIFI eller en væsentlig dattervirksomhed af et G-SIFI, skal således opfylde flere

krav, end forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for øvrige virksomheder.

Artikel 92a i CRR omhandler krav til nedskrivningsegne passiver for G-SIFler. Bestemmelsen indebærer bl.a., at institutter, der er udpeget som afviklingsenheder, og som er G-SIFler eller er en del af et G-SIFI, til enhver tid skal overholde et krav til nedskrivningsegne passiver. Der gælder en risikobaseret sats på 18 pct., som repræsenterer instituttets nedskrivningsegne passiver udtrykt som en procentdel af det samlede risikoeksponeringsbeløb. Der gælder endvidere en ikke-rikobaseret sats på 6,75 pct., som repræsenterer instituttets kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål.

Artikel 92b i CRR omhandler krav til nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der er væsentlige dattervirksomheder af tredjelands G-SIFler. Artikel 92b i CRR indebærer bl.a., at institutter, som er væsentlige datterselskaber af tredjelands G-SIFler, og som ikke er afviklingsenheder, til enhver tid skal opfylde krav om nedskrivningsegne passiver svarende til 90 % af de krav til nedskrivningsegne passiver, der gælder for G-SIFler, som er afviklingsenheder. Nedskrivningsegne passiver i forbindelse med artikel 92a og 92b i CRR består af nedskrivningsegne passiver som defineret i artikel 72 k i CRR og fastlagt i overensstemmelse med kapitel 5 a i CRR. Kapitel 5 a i CRR omhandler nedskrivningsegne passiver. Det følger af artikel 72 k i CRR, at et instituts nedskrivningsegne passiver består af instituttets nedskrivningsegne passivposter efter fradragene omhandlet i artikel 72 e. Der henvises til artikel 72 k i CRR. Artikel 72 e i CRR omhandler fradrag i nedskrivningsegne passivposter for G-SIFler. G-SIFler skal bl.a. fradrage instituttets direkte, indirekte og syntetiske besiddelser af egne nedskrivningsegne passivinstrumenter, herunder egne passiver, som instituttet kan være forpligtet til at erhverve i medfør af eksisterende kontraktlige forpligtelser, i de nedskrivningsegne passivposter.

En væsentlig dattervirksomhed forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 135, i CRR og dækker over en dattervirksomhed, der enten besidder mere end 5 pct. af de konsoliderede risikovægtede aktiver i den oprindelige modervirksomhed, en dattervirksomhed, der genererer mere end 5 pct. af den oprindelige modervirksomheds samlede driftsindtægter, eller en dattervirksomhed, hvis samlede eksponeringsmål udgør 5 pct. af det konsoliderede samlede eksponeringsmål for den oprindelige modervirksomhed.

§ 267 b

Det følger af den gældende § 268, stk. 2, 2. pkt., at Finanstilsynet kan kræve, at de nedskrivningsegne passiver helt eller delvist skal bestå af forpligtelser, som kan konverte-

res. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan stille krav om, at passiver, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver skal bære tab før simple krav, dvs. stille krav om subordination. Bestemmelsen gælder generelt uanset virksomhedens størrelse. Bestemmelsen blev gennemført med baggrund i præambelbetragtning 79 i BRRD.

Finanstilsynet har hidtil stillet krav om, at alle forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver skal bære tab før simple krav, dvs. stillet krav om fuld subordination, for alle danske virksomheder omfattet af krav om nedskrivningsegne passiver.

Med forslaget indføres der såvel nedre som øvre grænser for, hvor stor en andel af kravet til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet kan kræve, er opfyldt med subordonerede nedskrivningsegne passiver.

Den foreslåede § 267 b giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte et krav om subordination for de afviklingsenheder, der ikke er omfattet af den foreslåede § 267 c. Den foreslåede § 267 c fastsætter et krav om subordination for afviklingsenheder, der er G-SIFler, afviklingsenheder, der ikke er G-SIFler, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIFler, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte, at afviklingsenheder skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 267, stk. 1, svarende til maksimalt det højeste af enten 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller af beløbet beregnet ud fra formelen i bilag 9, nr. 3, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne forpligtelser eller med forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, når betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt, jf. dog § 267 c.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 5, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet beføjelse til efter høring af Finansiell Stabilitet at fastsætte et krav om subordination, dvs. et krav om at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller forpligtelser omfattet af det foreslåede § 267 a, stk. 1, nr. 5.

Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en

troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil de subordinerede instrumenter absorbere tab først. Det understøtter en troværdig og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for manglende overholdelse af no-creditor-worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling, end hvis der var tale om en konkurssituation. Den øgede transparens i forhold til kreditorenes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Derivatpassiver skal medtages i de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, forudsat at modpartens nettingrettigheder anerkendes fuldt ud. Nettingrettigheder er rettigheder i medfør af en nettingaftale. En nettingaftale er en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, kan også samtidig anvendes til at opfylde et krav om subordination.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 1*, at de ikke-efterstillede forpligtelser omhandlet i § 267 a, stk. 1, nr. 2-4, i konkursordenen er sidestillet med forpligtelser, der er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller forpligtelser, som Finansiell Stabilitet kan beslutte helt eller delvist at undtage fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Bestemmelsen indebærer en beskyttelse af de passiver, der er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller passiver, som Finansiell Stabilitet kan beslutte helt eller delvist at undtage fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 2*, at der er risiko for, at kreditorer med fordringer knyttet til disse forpligtelser lider større tab som følge af bail-in på ikke-efterstillede

forpligtelser planlagt i afviklingsplanen, end de ville ved en konkursbehandling af afviklingsenheden.

Ikke-efterstillede forpligtelser er forpligtelser, der er sidestillet forpligtelser, der er undtaget fra bail-in i medfør § 25, stk. 3 eller 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, i konkursordenen, jf. § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven, jf. nr. 5.

Undtagelsen af visse kreditorer fra bail-in vil kunne føre til, at andre kreditorens bidrag i en afviklingssituation vil skulle være større. Hvis det medfører, at disse kreditorens tab er større, end deres tab ville have været i en konkurssituation, så er der et brud med no-creditor-worse-off-princippet. Hvis der er en risiko for dette, vil Finanstilsynet skulle stille krav om subordination for at afhjælpe problemet.

Finanstilsynet skal vurdere den risiko, der er omhandlet i den foreslåede bestemmelse, dvs. no-creditor-worse-off-princippet. Det gælder, når Finansiell Stabilitet inden for en kategori af passiver, der omfatter nedskrivningsegne passiver, fastslår, at summen af de passiver, der er udelukket eller med rimelig sandsynlighed kan forventes at blive udelukket fra anvendelse af bail-in i henhold til § 25, stk. 3 og 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder beløber sig til mere end 10 pct. af den pågældende kategori.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 3*, at størrelsen af kapitalgrundlaget og de andre efterstillede forpligtelser ikke overstiger det beløb, der er nødvendigt for at sikre, at kreditorer omhandlet i nr. 2 ikke lider tab, der er større end det tab, de ville have lidt ved en konkursbehandling af afviklingsenheden.

Bestemmelsen indebærer, at der alene må sættes krav om subordination, i det omfang det er nødvendigt.

Finanstilsynet skal, når Finanstilsynet træffer en beslutning om at fastsætte et krav om subordination i medfør af det foreslåede stk. 1, tage hensyn til markededybden for afviklingsenhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og efterstillede nedskrivningsegne instrumenter, prisfastsættelsen af sådanne instrumenter, hvor disse findes, og den tid, der medgår til at gennemføre eventuelle transaktioner, som er nødvendige for overholdelse af beslutningen. Markededybden udtrykker, i hvilket grad afviklingsenhedens kapitalgrundlag og efterstillede nedskrivningsegne instrumenter kan sælges.

Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til omfanget af nedskrivningsegne forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a i CRR, og som har en restløbetid på under

et år fra datoen for beslutningen med henblik på at foretage kvantitative justeringer i et eventuelt krav om subordination.

Finanstilsynet skal yderligere tage hensyn til adgangen til og omfanget af instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a i CRR, bortset fra artikel 72 b, stk. 2, litra d.

Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, hvorvidt omfanget af passiver, som er udelukket fra anvendelse af bail-in i henhold til § 25, stk. 3 og 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som ved en konkursbehandling er sidestillet med eller er efterstillet de nedskrivningsegne forpligtelser med højere prioritet, er betydeligt sammenlignet med afviklingsenhedens samlede mængde af nedskrivningsegne passiver. Overstiger omfanget af udelukkede passiver ikke 5 pct. af afviklingsenhedens nedskrivningsegne passiver, betragtes det udelukkede omfang som udgangspunkt ikke som betydeligt. Overskrides tærsklen på 5 pct. af afviklingsenhedens nedskrivningsegne passiver, vurderes det af Finanstilsynet, at omfanget af udelukkede passiver som udgangspunkt er betydeligt.

Finanstilsynet tager endvidere hensyn til afviklingsenhedens forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil samt dens stabilitet og evne til at bidrage til økonomien.

Finanstilsynet tager endeligt hensyn til eventuelle omstrukturingsomkostningers indvirkning på rekapitalisering af afviklingsenheden.

Det foreslåede § 267 a, stk. 1, nr. 5, omhandler forpligtelser udstedt af en dattervirksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, til en kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, når betingelserne i § 267 a, stk. 1, nr. 5, litra a-c, er opfyldt.

Ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau forstås fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingskoncernen, hvor afviklingskoncernen betragtes som én økonomisk enhed. Kravet fastsættes således for afviklingskoncernen som helhed.

En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan. En afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

En afviklingskoncern er en afviklingsenhed og dennes dattervirksomheder. En afviklingskoncern er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 78, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Kapitalgrundlag er defineret som summen af kernekapital og supplerende kapital, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 118, i CRR.

Nedskrivningsegne forpligtelser er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 75, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der har beføjelse til at fastsætte et krav om subordination i medfør af stk. 1, efter høring af Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist til at opfylde kravet i stk. 1 på ny for de afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. I *2. pkt.* foreslås det, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 5 og 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet fastsætter et krav om nedskrivningsegne passiver for en række virksomheder i medfør af den foreslåede § 266. Kravet har til formål at sikre, at institutter har tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal afvikles.

I medfør af det foreslåede stk. 1 fastsættes et krav om, at afviklingsenheder opfylder en del af kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, dvs. et krav om subordination.

Når en afviklingsenhed har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksomhedens nedskrivningsegne passiver være blevet brugt i forbindelse med restruktureringen eller afviklingen af virksomheden. Finanstilsynet fastsætter derfor i medfør af det foreslåede § 267, stk. 3, en passende frist for fornyet opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, og Finanstilsynet meddeler delmål for kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-måneders periode i perioden frem mod fristen til virksomheden. Begge dele fastsættes efter høring af Finansiell Stabilitet.

Når en virksomhed er restruktureret, vil den skulle arbejde hen i mod at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

ver og kravet om subordination, så virksomheden vil have tilstrækkelige subordinerede nedskrivningsegne passiver til, at risikoen for, at der i en afviklingssituation er behov for at anvende bail-in på simple kreditorers krav, reduceres. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en passende frist, og at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet meddeler delmål for kravet om subordination for hver 12-måneders periode i perioden frem mod fristen til virksomheden.

Er en virksomhed genstand for afvikling, vil der dog ikke blive fastsat et nyt krav om nedskrivningsegne passiver og krav om subordination, da virksomheden ikke skal restruktureres og tilbage på markedet.

Delmålene sikrer en gradvis opbygning af instituttets eller enhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Kravet skal være opfyldt ved udløbet af fristen. Ved fastsættelse af fristen skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan i medfør af den foreslåede bestemmelse efterfølgende ændre enten delmål eller frist for krav som meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse. Dette sker efter høring af Finansiell Stabilitet.

Delmålet angiver det niveau af kravet, som virksomheden skal opfylde på et givent tidspunkt.

Med afviklingsværktøjer forstås værktøjer, som Finansiell Stabilitet kan anvende under restrukturering eller afvikling, herunder virksomhedssalg og bail-in. Afviklingsværktøjer er defineret i § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§ 267 c

Det følger af den gældende § 268, stk. 2, 2. pkt., at Finanstilsynet kan kræve, at de nedskrivningsegne passiver helt eller delvist skal bestå af forpligtelser, som kan konverteres. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan stille krav om, at passiver, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, skal bære tab for simple krav, dvs. stille krav om subordination. Bestemmelsen gælder generelt uanset virksomhedens størrelse. Bestemmelsen

blev gennemført med baggrund i præambelbetragtning 79 i BRRD.

Finanstilsynet har hidtil stillet krav om, at alle forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, skal bære tab for simple krav, dvs. stillet krav om fuld subordination for alle danske virksomheder omfattet af krav om nedskrivningsegne passiver.

Med forslaget indføres der forskellige krav til forskellige typer af virksomheder. Der gælder således forskellige krav til subordination for følgende fire typer af virksomheder: 1) G-SIF'er, 2) afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, 3) afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko og 4) øvrige virksomheder.

Den foreslåede § 267 b giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte et krav om subordination for de virksomheder, der ikke er omfattet af den foreslåede § 267 c. Den foreslåede § 267 c fastsætter et krav om subordination for afviklingsenheder, der er G-SIF'er, afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Bestemmelsen indebærer, at der fastsættes minimumskrav til subordination for de største og mest systemiske institutter, mens graden af subordination for øvrige institutter afhænger af en konkret vurdering af betingelserne i § 267 b, stk. 1, nr. 1-3.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet skal fastsætte, at en afviklingsenhed skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne forpligtelser eller forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5. I *2. pkt.* foreslås det, at andelen skal svare til 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag for afviklingsenheder omfattet af nr. 1-3, jf. dog stk. 2-4.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 4, 1. afsnit, 1. pkt., i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer et krav om subordination, dvs. et krav om, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller forpligtelser omfattet af det foreslåede § 267 a, stk. 1, nr. 5, for afviklingsenheder,

der er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFler), jf. det foreslåede nr. 1, afviklingsenheder, der ikke er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFler), men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, jf. det foreslåede nr. 2, og afviklingsenheder, der ikke er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFler), og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende, jf. det foreslåede nr. 3.

Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil de subordinerede instrumenter absorbere tab først. Det understøtter en troværdig og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for manglende overholdelse af no-creditor-worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling end, hvis der var tale om en konkurssituation. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Institutter, der udgør en systemisk risiko, må især forventes at være de institutter, der er udpeget som systemisk vigtige efter § 308 i lov om finansiell virksomhed. Derudover kan Finanstilsynets konkrete vurdere, at andre institutter vil kunne udgøre en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Denne vurdering kan bl.a. ske på baggrund af en vurdering af konsekvenserne af, at instituttet bliver nødlidende, på den finansielle stabilitet, realøkonomien og tilliden til de finansielle markeder. Jo større og mere forbundet til det øvrige finansielle system et institut er, jo mere sandsynligt vil det være, at instituttet vil kunne udgøre en systemisk risiko, hvis det bliver nødlidende.

Udgangspunktet for fastsættelsen af subordinationskravet er 8 pct. af de samlede passiver og kapitalgrundlag. Kravet om subordination kan justeres ned til en minimumsgrænse og op til en maksimumsgrænse, jf. de foreslåede stk. 2-4.

Derivatpassiver skal medtages i de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, forudsat at modpartens nettingrettigheder anerkendes fuldt ud. Nettingrettigheder er rettigheder i medfør af en nettingaftale. En nettingaftale er en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, kan også benyttes til at opfylde et krav om subordination. En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, kan ikke også anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Et G-SIFI er en virksomhed, der på globalt plan er et systemisk vigtigt finansiell institut. Et G-SIFI udpeges af Finanstilsynet, jf. § 310. På nuværende tidspunkt eksisterer ingen danske G-SIFI-institutter.

Artikel 92a i CRR omhandler krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder, der er G-SIFler eller en del af et G-SIFI.

Det foreslås i stk. 2, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte andelen nævnt i stk. 1 til et beløb, der er lavere end 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, men højere end beløbet beregnet ud fra formelen i bilag 9, nr. 2, hvis betingelserne på baggrund af en konkret, individuel vurdering af det enkelte instituts situation er opfyldt.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 4, 1. afsnit, 2. pkt., og stk. 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter bestemmelsen har Finanstilsynet beføjelse til at justere kravet om subordination ned, så længe beløbet er højere end beløbet beregnet i overensstemmelse med bilag 9, nr. 2. Det kræver, at betingelserne fastsat i artikel 72 b, stk. 3, i CRR er opfyldt. Betingelserne i artikel 72 b, stk. 3, i CRR omhandler, hvornår passiver betragtes som nedskrivningsegne passivinstrumenter op til et samlet beløb, som ikke overstiger 3,5 pct. af det samlede risikoeksponeringsbeløb.

Kravet kan justeres ned for afviklingsenheder, der er G-SIFler, afviklingsenheder, der ikke er G-SIFler, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIFler, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Bestemmelsen er en undtagelse til det foreslåede stk. 1.

Formlen i bilag 9, nr. 2, følger af den globale standard for kravet om nedskrivningsegne passiver (TLAC-standard). Kravet er fastsat med det formål at tilpasse reglerne om subordination med den regulering, der gælder for subordination i medfør af TLAC-kravet. Bestemmelsen indebærer således en mulighed for at reducere kravet om subordination

forholdsmæssigt svarende til TLAC-standarden. Det sker for at øge konsistensen mellem reguleringen i Den Europæiske Union af kravet om nedskrivningsegne passiver og den globale af TLAC-standard.

Kravet om subordination skal være med til at sikre tilstrækkelige midler til at gennemføre en restrukturering af instituttet med færrest mulige konsekvenser for øvrige kreditorer, indskydere m.v.

Det er forventningen, at anvendelsen af muligheden for at reducere subordinationskravet vil tage højde for tilgangen i EU/EØS-lande, herunder særligt i Bankunionen, som Danmark normalt sammenligner sig med, og hvor de primære konkurrenter til danske pengeinstitutter opererer fra.

Det foreslåede § 267 c, stk. 2, er en undtagelse til det foreslåede § 267 c, stk. 1.

Bilag 9, nr. 2, indeholder en formel til beregning af det beløb, der er omhandlet i det foreslåede § 267 c, stk. 2.

En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, kan samtidig anvendes til at opfylde kravet i det foreslåede § 267 c, stk. 2.

Derivatpassiver skal medtages i de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, forudsat at modpartens nettingrettigheder anerkendes fuldt ud. Nettingrettigheder er rettigheder i medfør af en nettingaftale. En nettingaftale er en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *stk. 3*, at for afviklingsenheder omfattet af stk. 1, nr. 2, kan andelen nævnt i stk. 1 maksimalt svare til 27 pct. af afviklingsenhedens samlede risikoeksponering i tilfælde, hvor Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har vurderet, at et af to mulige scenarier er opfyldt.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 4, 2. og 4. afsnit, og stk. 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer en forpligtelse for Finanstilsynet til at begrænse kravet om subordination til et beløb svarende til 27 pct. af den samlede risikoeksponering, hvis dette er lavere end beløbet beregnet under det foreslåede stk. 1 for afviklingsenheder, der ikke er G-SIFI'er, men som indgår i

en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, hvis betingelserne i nr. 1 og 2 er opfyldt. Bestemmelsen er en modifikation til det foreslåede stk. 1.

Det ene scenarie, jf. det foreslåede *nr. 1*, er, at afviklingsplanen for den pågældende afviklingsenhed ikke indebærer anvendelse af Afviklingsformuen, jf. kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som en mulighed i forbindelse med afvikling af den pågældende afviklingsenhed.

Det må ikke følge af afviklingsplanen, at Afviklingsformuen vil kunne finde anvendelse, såfremt virksomheden bliver nødlidende og skal afvikles. Regler om Afviklingsformuen fremgår af kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det andet scenarie, jf. det foreslåede *nr. 2*, er, at kravet om nedskrivningsegne passiver giver mulighed for at opfylde § 26, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Bestemmelsen indebærer, at kravet om nedskrivningsegne passiver skal give afviklingsenheden mulighed for at opfylde betingelserne i § 26, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som omhandler betingelserne for bidrag fra Afviklingsformuen i forbindelse med, at Finansiell Stabilitet udelukker forpligtelser fra bail-in. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Derivatpassiver skal medtages i de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, forudsat at modpartens nettingrettigheder anerkendes fuldt ud. Nettingrettigheder er rettigheder i medfør af en nettingaftale. En nettingaftale er en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Ved vurdering efter det foreslåede stk. 3 skal Finanstilsynet tage hensyn til risikoen for en uforholdsmæssig påvirkning af den pågældende afviklingsenheds forretningsmodel.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte, at andelen nævnt i stk. 1 skal udgøre et beløb, der på grund af afviklingsenhedens forplig-

telse til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav og krav om nedskrivningsegne passiver, svarer til maksimalt det højeste af enten 8 pct. af afviklingskoncernens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 3, når en af betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt.

Det foreslåede stk. 4 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 7 og 8, 1. afsnit, 1. led, og 2. og 4. afsnit, i BRRD. Lovforslaget går videre end det, der kræves i medfør af BRRD II. Artikel 45 b, stk. 8, 1. afsnit, i BRRD II indebærer, at kravet om subordination kan justeres op til det maksimale i medfør af det foreslåede stk. 4 for 30 pct. af virksomhederne omfattet af stk. 1, nr. 1-3. Artikel 45 b, stk. 8, 4. afsnit, i BRRD II giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at kravet om subordination kan justeres op til det maksimale i medfør af det foreslåede stk. 4 for mere end 30 pct. af virksomhederne omfattet af stk. 1, nr. 1-3. I medfør af det foreslåede stk. 4 kan kravet om subordination justeres opad for 100 pct. af virksomhederne omfattet af stk. 1, nr. 1-3.

Bestemmelsen indebærer en beføjelse for Finanstilsynet til efter høring af Finansiell Stabilitet at justere kravet om subordination op til den højeste af værdierne, 8 pct. af afviklingskoncernens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag og beløbet beregnet i overensstemmelse med bilag 9, nr. 3, for afviklingsenheder, der er G-SIF'er, afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Det foreslåede stk. 4 finder anvendelse uanset undtagelsen i stk. 2 og maksimumgrænsen i stk. 3.

Kravet om subordination kan justeres op til to gange solvensbehovet plus det kombinerede kapitalbufferkrav beregnet i overensstemmelse med bilag 9, nr. 3, såfremt dette krav er højere end 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag. Justeringen forudsætter dog, at en af betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt.

Kravet om subordination på to gange solvensbehovet plus det kombinerede kapitalbufferkrav vedrører både opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, som skal opfyldes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat som en procentdel af den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR. Det kombinerede kapitalbufferkrav skal ikke opfyldes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat som en procentdel af det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i CRR.

Bestemmelsen udgør et loft for kravet om subordination, forudsat at 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag ikke overstiger to gange solvensbehovet plus det kombinerede kapitalbufferkrav. Dette loft indebærer, at der forventeligt vil være tilfælde, hvor det ikke vil være muligt at stille krav om fuld subordination.

Derivatpassiver skal medtages i de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, forudsat at modpartens nettingrettigheder anerkendes fuldt ud. Nettingrettigheder er rettigheder i medfør af en nettingaftale. En nettingaftale er en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldstgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Betingelsen i det foreslåede *nr. 1* indebærer, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har konstateret, at der er væsentlige hindringer for afvikling, jf. §§ 262 og 263, og at der ikke er truffet afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med påbud meddelt af Finanstilsynet efter § 264, stk. 5, inden for fristen herfor, jf. det foreslåede *litra a*, eller de konstaterede væsentlige hindringer ikke kan afhjælpes ved anvendelse af påbud nævnt i § 264, stk. 5, og fastsættelse af andelen nævnt i stk. 1 efter nærværende bestemmelse opvejer den væsentlige hindrings negative indvirkning på afviklingsmulighederne, jf. det foreslåede *litra b*.

Betingelsen i det foreslåede *nr. 2* indebærer, at det skal følge af afviklingsplanen, at den foretrukne afviklingsstrategi for afviklingsenheden i begrænset omfang er gennemførlig og troværdig under hensyntagen til afviklingsenhedens størrelse, karakteren, omfanget og kompleksiteten af afviklingsenhedens aktiviteter, de risici, der er forbundet med afviklingsenhedens aktiviteter, indbyrdes forbundethed, samt afviklingsenhedens retlige status og aktionærstruktur.

Det er Finanstilsynet, der vedtager afviklingsplanen efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Karakteren, omfanget og kompleksiteten kan bl.a. afhænge af, i hvilket omfang virksomhedens aktiviteter er af tilstrækkelig omfattende og/eller kompleks karakter, eller at afviklingsplanen kun i begrænset omfang vil være gennemførlig og troværdig, hvis ikke der sættes et højere subordinationskrav.

Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil der ikke opstå tvivl om,

hvorvidt det er juridisk muligt, at de subordinerede instrumenter absorberer tab. For instrumenter, jf. artikel 45 b, stk. 1, litra b, i BRRD II, er det imidlertid forventningen, at der ikke vil opstå tvivl om, hvorvidt det er juridisk muligt, at de absorberer tab, idet der er tale om nedskrivningsegne passiver.

Subordinationskravet og den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Desuden betyder den lavere risiko for tab for indskydere, at der er lavere risiko for, at indskydere trækker deres indskud ud af pengeinstitutter, der af indskyderne vurderes at være i problemer.

Betingelsen i det foreslåede *nr. 3* indebærer, at det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, afspejler, at afviklingsenheden er blandt de 20 pct. mest risikobetonede virksomheder, som Finanstilsynet fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver for.

For så vidt angår de procentdele, der er omhandlet i det foreslåede stk. 4, runder Finanstilsynet det tal, der fremkommer ved beregningen, op til nærmeste hele tal.

Kravet om, at Finanstilsynet skal fastsætte et subordineringskrav på 8 procent af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, jf. stk. 1, er udgangspunktet. Det følger af BRRD II, at Finanstilsynet under nærmere angivne betingelser kan fravige dette udgangspunkt og beslutte at øge subordinationskravet til et højere niveau.

Med stk. 4 indføres en mulighed for at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte et højere subordinationskrav, hvis betingelserne herfor er opfyldt på baggrund af en konkret, individuel vurdering af det enkelte instituts situation. Justeringen af subordinationskravet forudsætter, at en af betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt. I vurderingen af behovet for et højere subordinationskrav vil det bl.a. kunne indgå, at der kunne være reelle udfordringer i forhold til no-creditor-worse-off-princippet.

Det er forventningen, at anvendelsen af muligheden for at øge subordinationskravet vil tage højde for tilgangen i EU/EØS-lande, herunder i Bankunionen, som Danmark normalt sammenligner sig med, og hvor de primære konkurrenter til danske pengeinstitutter opererer fra.

Subordinationskravet til danske SIFI-institutter vil blive evalueret senest i 2023, herunder i lyset af de krav, der vil blive fastsat for tilsvarende institutter i andre EU/EØS-lande, herunder i Bankunionen.

I forhold til subordination af gældsbufferkravet vil der blive gennemført en evaluering af gældsbufferkravet i 2021, hvor der bl.a. vil blive set på muligheden for at justere graden af subordination for så vidt angår gældsbufferkravet i lighed med den ændring, der sker for SIFI-institutter med nærværende lovforslag.

Bestemmelsen i stk. 4 er implementeret under hensyntagen til den danske banksektors særlige forhold, særligt under hensyntagen til den danske banksektors størrelse i forhold til dansk økonomi samt nogle SIFI-institutters meget store andel af økonomien målt i procent af BNP. Det betyder, at den begrænsning om maksimalt at øge subordinationskravet for 30 pct. af institutter omfattet af stk. 1, nr. 1-3, efter artikel 45 b, stk. 8, 1. afsnit, i BRRD II ikke er gennemført med lovforslaget. Begrundelsen er bl.a., at kravet om subordination væsentligt forøger troværdigheden og gennemførligheden af afviklingsplanerne, og derfor gennemføres 30 pct.-begrænsningen ikke i dansk ret. Ved ikke at gennemføre begrænsningen sikres det desuden, at de danske SIFier vil få ensartede subordinationskrav, frem for at enkelte af dem får skærpede krav.

Finanstilsynet skal, når Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet træffer en beslutning om at fastsætte et krav om subordination i medfør af de foreslåede stk. 2-4, tage hensyn til markedsdybden for afviklingsenhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og efterstillede nedskrivningsegne instrumenter, prisfastsættelsen af sådanne instrumenter, hvor disse findes, og den tid, der medgår til at gennemføre eventuelle transaktioner, som er nødvendige for overholdelse af beslutningen. Markedsdybden udtrykker, i hvilken grad afviklingsenhedens kapitalgrundlag og efterstillede nedskrivningsegne instrumenter kan sælges.

Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til omfanget af nedskrivningsegne forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a i CRR, og som har en restløbetid på under et år fra datoen for beslutningen med henblik på at foretage kvantitative justeringer i et eventuelt krav om subordination.

Finanstilsynet skal yderligere tage hensyn til adgangen til og omfanget af instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a i CRR, bortset fra artikel 72 b, stk. 2, litra d.

Finanstilsynet skal tage hensyn til, hvorvidt omfanget af passiver, som er udelukket fra anvendelse af bail-in i henhold til § 25, stk. 3 eller 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som ved en konkursbehandling er sidestillet med eller er efterstillet de nedskrivningsegne forpligtelser med højere prioritet, er betydeligt sammenlignet med afviklingsenhedens nedskrivningsegne passiver. Overstiger omfanget af udelukkede passiver ikke 5 pct. af afviklingsenhedens nedskrivningsegne passiver, betragtes det udelukkede omfang ikke som

betydeligt. Over denne tærskel vurderes det af Finanstilsynet, om omfanget af udelukkede passiver er betydeligt.

Finanstilsynet tager endvidere hensyn til afviklingsenhedens forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil samt dens stabilitet og evne til at bidrage til økonomien.

Finanstilsynet tager endeligt hensyn til eventuelle omstrukturingsomkostningers indvirkning på rekapitalisering af afviklingsenheden.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at krav fastsat efter stk. 1-4 skal opfyldes tre år efter den dato, hvor afviklingsenheden eller den koncern, som afviklingsenheden er en del af, er blevet udpeget som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), eller afviklingsenheden er omfattet af stk. 1, nr. 2 eller 3. I *2. pkt.* foreslås det, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet fastsat efter stk. 1, jf. stk. 2-4, for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Det foreslåede stk. 5 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 4, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Når en afviklingsenhed f.eks. bliver identificeret som et G-SIFI, vil kravet om nedskrivningsegne passiver og kravet om subordination som udgangspunkt stige. Virksomheden vil skulle arbejde hen i mod at opfylde sit nye og større krav om nedskrivningsegne passiver og krav om subordination. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet fastsætter en passende frist og Finanstilsynet meddeler delmål for kravet om subordination for hver 12-måneders periode i perioden frem mod fristen til virksomheden. Begge dele fastsættes efter høring af Finansiell Stabilitet.

Delmålene sikrer en gradvis opbygning af instituttets eller enhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Kravet skal være opfyldt ved udløbet af fristen. Ved fastsættelse af fristen skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital for at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan i medfør af den foreslåede bestemmelse efterfølgende ændre enten delmål eller frist for krav som meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse. Dette vil ske efter høring af Finansiell Stabilitet.

Delmålet angiver det niveau af kravet, som virksomheden skal opfylde på et givent tidspunkt.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en passende frist til at opfylde kravene i stk. 1-4 på ny for de afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. I *2. pkt.* foreslås det, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet fastsat efter stk. 1-4, for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Det foreslåede stk. 6 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 5 og 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet fastsætter et krav om nedskrivningsegne passiver for en række virksomheder i medfør af den foreslåede § 266 efter høring af Finansiell Stabilitet. Kravet har til formål at sikre, at institutter har tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og dermed skal afvikles.

I medfør af det foreslåede stk. 1 fastsættes et krav om, at afviklingsenheder opfylder en del af kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, dvs. et krav om subordination.

Når en afviklingsenhed har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksomhedens nedskrivningsegne passiver være blevet brugt i forbindelse med restrukturen eller afviklingen af virksomheden. Finanstilsynet fastsætter derfor i medfør af det foreslåede § 267, stk. 3, en passende frist, og Finanstilsynet meddeler delmål om kravet for hver 12-månedersperiode i perioden frem mod fristen til virksomheden. Dette sker efter høring af Finansiell Stabilitet.

Når en virksomhed er restrukturet og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen i mod at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver og kravet om subordination. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet fastsætter en passende overgangsperiode, og at Finanstilsynet meddeler delmål for kravet om subordination for hver 12-måneders periode i overgangsperioden til virksomheden. Begge dele sker efter høring af Finansiell Stabilitet.

Er en virksomhed under afvikling, vil der dog ikke blive

fastsat et nyt krav om nedskrivningsegne passiver og krav om subordination, da virksomheden ikke skal restruktureres og tilbage på markedet.

Delmålene sikrer en gradvis opbygning af instituttets eller enhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Kravet skal være opfyldt ved udløbet af fristen. Ved fastsættelse af overgangsperioden skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital for at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan i medfør af den foreslåede bestemmelse efterfølgende ændre enten delmål eller frist for krav, som er meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse. Dette sker efter høring af Finansiell Stabilitet.

Delmålet angiver det niveau af kravet, som virksomheden skal opfylde på et givent tidspunkt.

§ 267 d

Det følger af den gældende § 266, stk. 5, at Finanstilsynet kan dispensere fra kravet om nedskrivningsegne passiver og kravet, jf. stk. 2, for en dattervirksomhed, såfremt dattervirksomheden indgår i en koncern under konsolideret tilsyn, hvor dens modervirksomhed er et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på dattervirksomheden.

Det foreslås i *stk. 1*, at en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på individuelt niveau, jf. dog § 266, stk. 2.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsat artikel 45 f, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter det foreslåede § 267, stk. 1, skal afviklingsenheder opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Afviklingsenheden skal således opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for hele afviklingskoncernen.

Der anvendes en top-down-tilgang ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for en afviklingskoncern. Det er nødvendigt, at den enkelte virksomhed i afviklingskoncernen har kapacitet til at bære tab. Finanstilsynet skal derfor sikre, at tab inden for en afviklingskoncern fordeles på hele afviklingskoncernen i overensstemmelse med risikoen i de enkelte virksomheder i afviklingskoncernen. Det krav, der er nødvendigt for den enkelte dattervirksomhed, bør vurderes særskilt. Endvidere bør Finanstilsynet sikre, at al kapital og alle forpligtelser, der er medregnet i kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, befinder sig forholdsmæssigt i virksomheder, hvor der kan opstå tab.

Bestemmelsen indebærer, at dattervirksomheder af afviklingsenheder og dattervirksomheder af virksomheder i tredjelande skal opfylde et internt krav om nedskrivningsegne passiver på individuelt grundlag. Formålet med det interne krav om nedskrivningsegne passiver er, at datterselskabets tab kan overføres til afviklingsenheden, og at afviklingsenheden dermed rekapitaliserer datterselskabet. Det interne krav om nedskrivningsegne passiver indebærer, at dattervirksomheden udsteder nedskrivningsegne passiver internt til afviklingsenheden. Et internt krav om nedskrivningsegne passiver medvirker således til at understøtte en afviklingsstrategi på koncern eller delkoncernniveau. Det kan særligt være relevant, at dattervirksomheder i Danmark af afviklingsenheder i andre medlemslande af den Europæiske Union eller lande som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, eller tredjelande opfylder et internt krav om nedskrivningsegne passiver.

At kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes på individuelt niveau indebærer, at virksomheden skal opfylde kravet kun for virksomheden selv.

Finanstilsynet kan beslutte at dispensere fra kravet om, at virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, når både virksomheden og dennes modervirksomhed er etableret i Danmark, jf. det foreslåede § 266, stk. 2.

Det vil fremgå af Finanstilsynets fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, om kravet skal opfyldes på individuelt niveau, jf. det foreslåede § 266, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, men som har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, og som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. I *2. pkt.* foreslås det, at Finans-

tilsynet meddeler delmål for virksomhedens opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 5 og 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Når en virksomhed har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksomhedens nedskrivningsegne passiver være brugt i forbindelse med restruktureringen eller afviklingen af virksomheden.

Virksomheden kan som følge heraf ikke opfylde det fastsatte krav om nedskrivningsegne passiver. Efter det foreslåede skal Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte en frist for, hvornår virksomheden skal opfylde kravet på ny.

Den fastsatte frist skal give virksomheden en passende overgangsperiode til på ny at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Når en virksomhed er restrukturet og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen i mod at opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, så virksomheden igen vil have tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering af virksomheden, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en passende frist, og at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet meddeler delmål for kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-måneders periode i perioden frem mod fristen til virksomheden.

Er en virksomhed under afvikling, vil der dog ikke blive fastsat et nyt krav om nedskrivningsegne passiver, da virksomheden ikke skal restruktureres og på sigt fortsætter som selvstændigt pengeinstitut.

Delmålene sikrer en gradvis opbygning af afviklingsenhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Kravet skal være opfyldt ved udløbet af fristen. Ved fastsættelse af fristen skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital for at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan både ændre delmål og/eller frist for krav, som er meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse. Dette sker efter høring af Finansiell Stabilitet.

Delmålet angiver det niveau af kravet, som virksomheden skal opfylde på et givent tidspunkt.

§ 267 e

Det følger af den gældende § 267, stk. 2, at ved nedskrivningsegne forpligtelser forstås de forpligtelser og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificeres som egentlige eller hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som der kan gennemføres bail-in på, jf. § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som opfylder en række betingelser i nr. 1-5. Forpligtelsen har en restløbetid på mindst 1 år, jf. nr. 1, forpligtelsen hidrører ikke fra et derivat, jf. nr. 2, gældsinstrumentet er udstedt og fuldt indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, jf. nr. 3, forpligtelsen er ikke en forpligtelse over for pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I selv, og pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I har ikke stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen, jf. nr. 4, og forpligtelsen hidrører ikke fra indskud, som er foranstillet de simple kreditorer i konkursordenen, jf. § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven, jf. nr. 5.

Den foreslåede § 267 e angiver de typer af forpligtelser og kapital, som en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, kan opfylde deres krav om nedskrivningsegne passiver med.

Det foreslås i *stk. 1*, at en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapital omfattet af nr. 1 og 2, og forpligtelser omfattet af nr. 3 og 4 eller begge dele i kombination.

Det foreslåede stk. 1 angiver de typer af forpligtelser og kapital, som dattervirksomheder, der ikke selv er afviklingsenheder, kan opfylde deres krav om nedskrivningsegne passiver med. Forpligtelserne er omfattet af bail-in i § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, nr. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28

i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med begge dele i kombination forstås, at kravet om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med en kombination af kapital og en eller flere forpligtelser omfattet af nr. 1-4.

En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan. En afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 77, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

En dattervirksomhed til en afviklingsenhed, er en virksomhed, der er underlagt bestemmende indflydelse af afviklingsenheden.

Efter det foreslåede *nr. 1* kan kravet opfyldes med egentlig kernekapital.

Det foreslåede nr. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra b, nr. i, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter det foreslåede *nr. 2* kan kravet opfyldes med andet kapitalgrundlag, der er udstedt til enheder, som indgår i samme afviklingskoncern, jf. det foreslåede *litra a*, eller som ikke indgår i samme afviklingskoncern, hvis afviklingsenhedens kontrol med virksomheden ikke vil blive påvirket af udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede *litra b*.

Det foreslåede nr. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra b, nr. ii, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter det foreslåede *nr. 3* kan kravet opfyldes med supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Det foreslåede nr. 3 er nyt og gennemfører dele af artikel 2, stk. 1, nr. 71 a, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Supplerende kapitalinstrumenter er defineret i § 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiell virksomhed, der fastslår, at supplerende kapitalinstrumenter skal forstås i overensstemmelse med artikel 63 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiell virksomhed. Opfylder et kapitalin-

strument betingelserne i artikel 63, litra a-p, i CRR, er der dermed tale om et supplerende kapitalinstrument.

Supplerende kapitalinstrumenter skal for at kunne udgøre nedskrivningsegne forpligtelser yderligere opfylde betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i CRR. Dette betyder, at de supplerende kapitalinstrumenter skal have en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerede kapitalposter i henhold til artikel 64 i CRR. Der er her tale om supplerende kapitalinstrumenter, der ikke fuldt ud kan tælles med under kapitalgrundlaget fem år før udløb, men som kan tælles fuldt ud med under nedskrivningsegne passiver op til et år før udløb.

Efter det foreslåede *nr. 4* kan kravet opfyldes med forpligtelser, der opfylder betingelserne i litra a-h.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at forpligtelsen er udstedt til afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra virksomheden omfattet af stk. 1, jf. det foreslåede *nr. i*, eller en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden omfattet af stk. 1, i det omfang afviklingsenhedens kontrol med virksomheden omfattet af stk. 1 ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 og 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede *nr. ii*.

Det foreslåede *litra a* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra a, nr. i, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen sikrer, at en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, strukturer sine nedskrivningsegne passiver på en måde, hvor afviklingsenheden efter en afvikling fortsat har kontrol med de dattervirksomheder, som indgår i samme afviklingskoncern.

Bestemmelsen indebærer således, at forpligtelserne skal være solgt til en anden virksomhed, som har udstedt passiverne til afviklingsenheden, eller at forpligtelserne skal være solgt til en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden, så hele afviklingskoncernen vil kunne holdes samlet under en afvikling. Det er en betingelse, at virksomheden og afviklingsenheden indgår i samme afviklingskoncern.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at forpligtelsen opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1,

og stk. 2, litra a, d-j og n, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Det foreslåede litra b er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra a, nr. ii, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at forpligtelser, der anvendes til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, skal opfylde betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, og 2, litra a, d-j og n, og artikel 72 c i CRR.

Artiklerne 72 a-72 c i CRR omhandler nedskrivningsegne passivposter og instrumenter.

Artikel 72 a beskriver, hvad nedskrivningsegne passivposter består af. I medfør af artikel 72 a består nedskrivningsegne passivposter af nedskrivningsegne passivinstrumenter, når betingelserne i artikel 72 b er opfyldt, for så vidt som de ikke kan betragtes som egentlige kernekapitalposter, hybride kernekapitalposter eller supplerende kapitalposter, og supplerende kapitalinstrumenter med en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerende kapitalposter i henhold til artikel 64 i CRR.

Artikel 72 b beskriver de betingelser, som nedskrivningsegne passivinstrumenter skal opfylde. Disse omfatter bl.a. krav om, at forpligtelser ikke må kunne indfries før tid, ikke må indeholde klausuler, der giver mulighed for at fremskynede betalingerne, at passiverne ikke må indeholde mulighed for netting m.v.

Artikel 72 c omhandler amortisering af nedskrivningsegne passivinstrumenter. Artikel 72 c indebærer bl.a., at nedskrivningsegne passivinstrumenter med en restløbetid på mindst ét år betragtes fuldt ud som nedskrivningsrelevante passivposter.

Forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for en dattervirksomhed af en afviklingsenhed skal således opfylde flere krav end forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder.

Det gælder bl.a. kravet i artikel 72 b, stk. 2, litra d, i CRR om, at passiver, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, skal bære tab før simple krav, dvs. krav om subordination. I medfør af artikel 72 b, stk. 2, litra d, gælder det, at alle passiver, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, skal være subordonerede.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at forpligtelsen ved konkursbehandling er efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelserne i litra a og ikke kvalificerer til opfyldelse af kapitalgrundlagskrav i nr. 1 eller 2.

Det foreslåede litra c er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra a, nr. iii, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at forpligtelserne skal være efterstillet forpligtelser, der ikke er omfattet af betingelserne i det foreslåede litra a eller er omfattet af det foreslåede nr. 1 og nr. 2 i konkursordenen. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Efter det foreslåede litra a er det en betingelse, at forpligtelserne er udstedt til og købt af afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra virksomheden, eller en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden, i det omfang udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser ikke berører afviklingsenhedens kontrol med virksomheden.

Efter det foreslåede nr. 1 kan kravet opfyldes med egentlig kernekapital.

Efter det foreslåede nr. 2 kan kravet opfyldes med andet kapitalgrundlag, der er udstedt til enheder, som indgår i samme afviklingskoncern, eller som ikke indgår i samme afviklingskoncern, hvis afviklingsenhedens kontrol med virksomheden ikke vil blive påvirket af udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra d*, at forpligtelsen er omfattet af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og hvor anvendelse af beføjelserne ikke vil påvirke afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden.

Det foreslåede litra d er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra a, nr. iv, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen sikrer, at den valgte afviklingsstrategi understøttes ved, at afviklingsmyndigheden for en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, opfylder sit krav om nedskrivningsegne passiver

med kapitalgrundlag og forpligtelser, som kan nedskrives og konverteres uden anvendelse af afviklingsværktøjer.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra e*, at forpligtelsen ikke direkte eller indirekte er finansieret af virksomheden.

Det foreslåede *litra e* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, *litra a*, nr. v, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra f*, at bestemmelser, som regulerer forpligtelsen, ikke eksplicit eller implicit angiver, at forpligtelsen vil blive opkrævet, indfriet, tilbagebetalt eller genkøbt før udløb, undtagen i tilfælde af virksomhedens konkurs.

Det foreslåede *litra f* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, *litra a*, nr. vi, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra g*, at indehaveren af forpligtelsen ikke har ret til at fremskynde de planlagte betalinger af renter og afdrag for forpligtelsen, undtagen i tilfælde af insolvens eller likvidation af virksomheden.

Det foreslåede *litra g* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, *litra a*, nr. vii, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra h*, at forfaldne rente- og udbyttebetalinger ikke kan blive ændret for forpligtelsen på baggrund af kreditsituationen for virksomheden eller dens modervirksomhed.

Det foreslåede *litra h* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, *litra a*, nr. viii, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

§ 267 f

Det følger af den gældende § 268, stk. 2, 1. pkt., at Finanstilsynet meddeler virksomheden kravet om de nedskrivningsegne passiver fastsat på baggrund af kriterierne i stk. 1.

Det følger af den gældende § 268, stk. 4, at Finanstilsynet ved fastsættelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver for modervirksomheder på konsolideret niveau fastsætter kravet i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af de kompetente myndigheder for de enkelte dattervirksom-

heder. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Er der ikke inden for 4 måneder truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt en af de kompetente myndigheder for den enkelte dattervirksomhed har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Den foreslåede § 267 f beskriver processen for fastsættelse af krav om nedskrivningsegne passiver, når der er oprettet et afviklingskollegium, og afviklingsenheden er beliggende her i landet.

Processen er præciseret i Kommissionens delegerede forordning 2016/1075 af 23. marts 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncerndafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerndafviklingsplaner, betingelserne for koncerntern finansiel støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurene og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiernes virkemåde i praksis.

Det foreslås i *stk. 1*, at når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder beliggende i Danmark, jf. § 266, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af Finanstilsynet, jf. det foreslåede *nr. 1*, koncerndafviklingsmyndigheden, når denne er en anden end Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, jf. det foreslåede *nr. 2*, og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomhed beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. det foreslåede *nr. 3*.

Det foreslåede *stk. 1* gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 1, dele af 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den fælles beslutning er bindende for Finanstilsynet og de pågældende myndigheder omfattet af nr. 2 og 3. Den fælles afgørelse gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant. Dette bør som udgangspunkt ske årligt.

Finanstilsynet og myndighederne omfattet af nr. 2 og 3 træffer en fælles beslutning i henhold til det foreslåede *stk. 1* parallelt med udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplanerne.

Forslaget indebærer, at for virksomheder, hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed, og som ikke har dattervirksomheder beliggende i et andet land i den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, træffes der ingen fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslåede stk. 1 er en præcisering af den gældende § 268, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget præciseres det, at når der er oprettet et afviklingskollegium, fastsættes krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder beliggende i Danmark i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af afviklingsmyndighederne omfattet af nr. 1-3.

Det foreslås i *stk. 2*, at den fælles beslutning skal angive de krav, der finder anvendelse på konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, jf. det foreslåede *nr. 1*, og på individuelt grundlag på hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed, jf. det foreslåede *nr. 2*.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 1, dele af 1. og 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 3*, at det i den fælles beslutning kan fastsættes, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfyldes med instrumenter, der er udstedt til virksomheder, som ikke tilhører afviklingskoncernen, når det vurderes at være i overensstemmelse med afviklingsstrategien, jf. det foreslåede *nr. 1*, og afviklingsenheden ikke på tidspunktet for den fælles beslutning opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. det foreslåede *nr. 2*.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 1, 3. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 4*, at er flere virksomheder i et G-SIFI afviklingsenheder, skal det i den fælles beslutning angives, om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenhederne er justeret som følge af artikel 72 e i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Det foreslåede stk. 4 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 2, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Artikel 72 e i CRR omhandler fradrag i nedskrivningsegne-

de passivposter for G-SIFler. G-SIFler skal bl.a. fradrage instituttets direkte, indirekte og syntetiske besiddelser af egne nedskrivningsegne passivinstrumenter, herunder egne passiver, som instituttet kan være forpligtet til at erhverve i medfør af eksisterende kontraktlige forpligtelser, i de nedskrivningsegne passivposter.

Det foreslås i *stk. 5*, at foreligger der ikke en fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har forelagt forslag til krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsmyndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2 og 3, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslåede stk. 5 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 3 og stk. 4, 1. afsnit, og dele af stk. 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet tager i afgørelsen behørigt hensyn til den vurdering af enheder i afviklingskoncernen, der ikke er en afviklingsenhed, som de relevante afviklingsmyndigheder har foretaget, og koncernafviklingsmyndighedens opfattelse, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ikke er koncernafviklingsmyndighed.

Hvis der ikke træffes en fælles beslutning inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det konsoliderede afviklingskoncernkrav og niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens enheder på individuelt grundlag, træffes en afgørelse om niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens dattervirksomheder på individuelt grundlag, i henhold til § 267 g, stk. 5-7, og der træffes en afgørelse om det konsoliderede afviklingskoncernkrav i henhold til det foreslåede § 267 f, stk. 6-8.

Den fælles afgørelse og eventuelle afgørelser truffet af Finanstilsynet, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, er bindende for de pågældende afviklingsmyndigheder.

Den fælles beslutning og enhver afgørelse, der træffes af Finanstilsynet, såfremt der ikke foreligger nogen fælles beslutning, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

Det foreslåede stk. 5 præciserer den gældende § 268, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget præciseres det, at hvis der ikke træffes en fælles beslutning inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det konsoliderede afviklingskoncernkrav og niveauet for det krav,

der finder anvendelse på afviklingskoncernens enheder på individuelt grundlag, træffes en afgørelse om niveauet.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at har en af myndighederne omfattet af *stk. 1, nr. 2 og 3*, inden udløbet af fristen på 4 måneder nævnt i *stk. 5* indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin afgørelse, jf. *stk. 5*, og afventer, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed træffer afgørelse i sagen. I *2. pkt.* foreslås det, at Finanstilsynet herefter fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse.

Det foreslåede *stk. 6* gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 4, 2. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Det foreslåede *stk. 6* er desuden en videreførelse af den gældende § 268, *stk. 4*, i lov om finansiell virksomhed. Forslaget præciserer gældende ret.

I sin afgørelse skal Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) tage hensyn til den vurdering af enheder i afviklingskoncernen, der ikke er en afviklingsenhed, som de relevante afviklingsmyndigheder har foretaget og koncernafviklingsmyndighedens opfattelse, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ikke er koncernafviklingsmyndighed.

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF. EBA træffer afgørelse inden for en måned.

Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Det foreslås i *stk. 7*, at såfremt Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke har truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, jf. *stk. 6*, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden.

Det foreslåede *stk. 7* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 3 og stk. 4, 6. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 8*, at Finanstilsynet skal fremsende afgørelsen, der fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden, til afviklingsenheden, jf. det foreslåede *nr. 1*, virksomheder, der indgår i afviklingskoncernen,

og som ikke er afviklingsenheder, jf. det foreslåede *nr. 2*, og koncernens modervirksomhed i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når den pågældende modervirksomhed ikke selv er en afviklingsenhed i samme afviklingskoncern, jf. det foreslåede *nr. 3*.

Det foreslåede *stk. 8* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 1, dele af 2. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

§ 267 g

Det følger af den gældende § 268, *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet meddeler virksomheden kravet om de nedskrivningsegne passiver fastsat på baggrund af kriterierne i *stk. 1*.

Det følger af den gældende § 268, *stk. 5*, at Finanstilsynet ved fastsættelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheder på individuel basis skal træffe beslutning efter en fælles beslutning med den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Er der ikke inden for 4 måneder truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet til nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheden på individuelt niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt den konsoliderende afviklingsmyndighed har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Den konsoliderende afviklingsmyndighed kan ikke indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, hvis Finanstilsynets fastsatte niveau for nedskrivningsegne passiver ligger inden for 1 procentpoint af kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat på konsolideret niveau.

Den foreslåede § 267 g beskriver processen for fastsættelse af krav om nedskrivningsegne passiver, når der er oprettet et afviklingskollegium, og afviklingsenheden er beliggende i et andet land i den Europæiske Union og en dattervirksomhed, der ikke selv er en afviklingsenhed, er beliggende her i landet.

Processen er præciseret i Kommissionens delegerede forordning 2016/1075 af 23. marts 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiell støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af

nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiernes virkemåde i praksis.

Det foreslås i *stk. 1*, at når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes kravet om nedskrivningsegne- de passiver for virksomheder beliggende i Danmark, der ikke er afviklingsenheder, og hvor afviklingsenheden er beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af Finanstilsynet, jf. det foreslåede *nr. 1*, afviklings- myndigheden for afviklingsenheden, jf. det foreslåede *nr. 2*, koncernafviklingsmyndigheden, når dette er en anden end afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden, jf. det fore- slåede *nr. 3*, og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomhed beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. det foreslåede *nr. 4*.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 1, dele af 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den fælles afgørelse er bindende for Finanstilsynet og de pågældende myndigheder omfattet af nr. 2-5. Den fælles afgørelse gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

Myndighederne omfattet af nr. 1-4 træffer en afgørelse pa- rallelt med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af afviklings- planerne.

Det foreslås i *stk. 2*, at den fælles beslutning skal angive de krav, der finder anvendelse på konsolideret afviklings- koncernniveau for hver afviklingsenhed, jf. det foreslåede *nr. 1*, og individuelt grundlag for hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afvik- lingsenhed, jf. det foreslåede *nr. 2*.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 1, dele af 1. og 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 3*, at det i den fælles beslutning kan fast- sættes, at en del af kravet om nedskrivningsegne- de passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfyl- des med instrumenter, der er udstedt til virksomheder, som ikke tilhører afviklingskoncernen, når det vurderes at være i overensstemmelse med afviklingsstrategien, jf. det foreslå- ede *nr. 1*, og afviklingsenheden ikke på tidspunktet for den

fælles beslutning opfylder kravet om nedskrivningsegne- de passiver, jf. § 266, på individuelt niveau, jf. § 267 d, stk. 1, jf. det foreslåede *nr. 2*.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 1, 3. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 4*, at foreligger der ikke en fælles beslut- ning om kravet om nedskrivningsegne- de passiver for virk- somheder i en afviklingskoncern på individuelt grundlag, senest 4 måneder efter at afviklingsmyndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2 og 3, har forelagt forslag til krav om nedskriv- ningsegne- de passiver, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne- de passi- ver.

Det foreslåede stk. 4 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 3, stk. 5, 1. afsnit, og dele af stk. 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet skal i sin afgørelse tage behørigt hensyn til de synspunkter og forbehold, som afviklingsenhedens af- viklingsmyndighed har givet udtryk for skriftligt, og hvis koncernafviklingsmyndigheden ikke er den samme som af- viklingsmyndigheden for afviklingsenheden, skal Finanstil- synet tage behørigt hensyn til de synspunkter og forbehold, som koncernafviklingsmyndigheden har givet udtryk for skriftligt.

Hvis der ikke træffes en fælles beslutning inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det konsoli- derede afviklingskoncernkrav og niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens enheder på indi- viduelt grundlag, træffes en afgørelse om niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens datter- virksomheder på individuelt grundlag, i henhold til § 268 a, stk. 5-7, og der træffes en afgørelse om det konsoliderede afviklingskoncernkrav i henhold til det foreslåede § 268, stk. 6-8.

Finanstilsynets fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne- de passiver er bindende, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, så- fremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

Det foreslås i *stk. 5*, at har en af myndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2 og 3, inden udløbet af fristen på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin afgørelse og afventer, at Den

Europæiske Banktilsynsmyndighed træffer afgørelse i sagen. Herefter fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse.

Det foreslåede stk. 5 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 5, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Det foreslåede stk. 5 er desuden en videreførelse af den gældende § 268, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed. Forslaget præciserer gældende ret.

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) Nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF. EBA træffer afgørelse inden for en måned.

Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Afviklingsenhedens afviklingsmyndighed eller koncernafviklingsmyndigheden kan ikke indbringe sagen for EBA med henblik på bindende mægling, såfremt det af dattervirksomhedens afviklingsmyndighed fastsatte niveau ligger inden for 2 pct. af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 med henblik på kravet i artikel 45 e og overholder artikel 45 c, stk. 7.

Det foreslås i *stk. 6*, at såfremt Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke har truffet afgørelse, inden for 1 måned efter at sagen er indbragt, jf. stk. 5, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for virksomheden beliggende i Danmark, som ikke er en afviklingsenhed.

Det foreslåede stk. 6 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 5, 6. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet skal fremsende afgørelsen, der fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver, til de virksomheder beliggende i Danmark i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed.

Det foreslåede stk. 7 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 1, dele af 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

§ 267 h

Det følger af den gældende § 270, at erhvervsministeren har bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver i en bekendtgørelse.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i § 267 h.

Det er hensigten, at bestemmelsen skal danne hjemmelsgrundlag for at implementere bestemmelserne i artikel 45 c og 45 d, 45 e, stk. 2 og 3, 45 f og 45 g i BRRD II direktivnært i en bekendtgørelse. Der er tale om en række regler, der er af teknisk karakter, og formler.

Det følger af det foreslåede *1. pkt.*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver.

Bemyndigelsen giver mulighed for at fastsætte nærmere regler om beregningen af kravet om nedskrivningsegne passiver, på hvilket grundlag Finanstilsynet skal fastsætte kravet, hvordan kravet skal opfyldes og regler om dispensation fra opfyldelse af kravet.

Finanstilsynet kan bl.a. fastsætte, at ved fastsættelsen af rekapitaliseringsbeløbet skal Finanstilsynet anvende de senest indberettede værdier for det relevante samlede eksponeringsmål justeret for eventuelle ændringer som følge af afviklingshandlinger, der er fastlagt i afviklingsplanen. Finanstilsynet ned- eller opjusterer det beløb, som svarer til kravet i § 124 i lov om finansiel virksomhed med henblik på at fastsætte det krav, der skal gælde for afviklingsenheden efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.

Bemyndigelsen giver bl.a. mulighed for at fastsætte nærmere regler for, på hvilket grundlag Finanstilsynet skal fastsætte kravet, og hvordan kravet skal opfyldes for væsentlige dattervirksomheder i Danmark af et G-SIFI i et tredjeland, hvor datterselskabet ikke er en afviklingsenhed.

Det følger af den foreslåede *2. pkt.*, at erhvervsministeren også kan fastsætte regler, der fraviger §§ 267 c-267 e.

Bemyndigelsen giver mulighed for at fastsætte regler om, hvornår kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, helt eller delvist kan opfyldes med en garanti stillet af afviklingsenheden.

Erhvervsministeren kan f.eks. fastsætte, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan tillade for en dattervirksomhed, som ikke er en afviklingsenhed, at kravet om nedskrivningsegne passiver opfyldes helt eller delvist med en garanti stillet af afviklingsenheden, når en række betin-

gelseser er opfyldt. Det kan være en betingelse, at både dattervirksomheden og afviklingsenheden er etableret i Danmark og indgår i samme afviklingskoncern. Det kan endvidere være en betingelse, at afviklingsenheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau på afviklingskoncernniveau. Det kan også være en betingelse, at garantien stilles for et beløb, der som minimum svarer til beløbet af det krav, garantien træder i stedet for. Det kan yderligere være en betingelse, at garantien udløses, når dattervirksomheden ikke kan indfri sin gæld eller andre passiver, efterhånden som de forfalder, eller der er truffet en beslutning om udøvelse af nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det kan være en betingelse, at der stilles sikkerhed for garantien gennem en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse, for mindst 50 pct. af garantiens beløb, den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien opfylder kravene i artikel 197 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til virksomheder og investeringsselskaber, hvilket efter tilstrækkelig forsigtig værdiansættelse af aktivet, der stilles til sikkerhed, er tilstrækkeligt til at dække det beløb, der stilles sikkerhed for. Det kan også være en betingelse, at den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien er ubehæftet og anvendes navnlig ikke som underliggende sikkerhedsstillelse for andre garantier. Det kan endvidere være en betingelse, at sikkerhedsstillelsen har en effektiv løbetid, som opfylder den samme løbetidsbetingelse som i artikel 72 c, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til virksomheder og investeringsselskaber. Det kan endvidere være en betingelse, at der er ingen juridiske, reguleringsmæssige eller operationelle barrierer for overførslen af sikkerhedsstillelsen fra afviklingsenheden til dattervirksomheden, herunder hvis der træffes afviklingsforanstaltninger over for afviklingsenheden. Det giver bl.a. mulighed for at fravige den foreslåede § 267 e om passiver en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed, kan anvende til at opfylde NEP-kravet med.

Bestemmelsen giver også mulighed for, at fastsætte regler om subordination for den afviklingsenhed, der ikke er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR. Erhvervsministeren kan f.eks. fastsætte, at Finanstilsynet for en afviklingsenhed, der ikke er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, skal fastsætte, at en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver svarende til 13,5 pct. af den samlede risikoeksponering for afviklingsenheden skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller med forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, og at en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver svarende til 5 pct. af det samlede eksponeringsmål for afviklingsenheden, skal opfyldes

med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller med forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5. Det giver bl.a. mulighed for at fravige den foreslåede 267 c om krav om subordination.

Bestemmelsen giver endvidere mulighed for at fastsætte regler om, at en modervirksomhed, der ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag. Erhvervsministeren kan f.eks. fastsætte, at en modervirksomhed, der ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag, når modervirksomheden er en dattervirksomhed af en virksomhed i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og modervirksomheden har dattervirksomheder etableret i Danmark eller et andet land i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som ikke er afviklingsenheder. Bestemmelsen giver også mulighed for at fastsætte regler om passiver, som en virksomhed, der er dattervirksomhed af en modervirksomhed i et tredjeland, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med. Erhvervsministeren kan f.eks. fastsætte, at en modervirksomheden og en virksomhed, som er dattervirksomhed af modervirksomheden i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med passiver omfattet af § 267 d, stk. 1, og at passiverne skal være udstedt til modervirksomheden, som er etableret i et tredjeland, dattervirksomheder af modervirksomheden, der er etableret i samme tredjeland som modervirksomheden, og/eller andre virksomheder omfattet af § 267 e, stk. 1, nr. 2, litra b, og nr. 4, litra a. Det giver bl.a. mulighed for at fravige den foreslåede 267 d om, at virksomheder, som er dattervirksomheder af en afviklingsenhed, men som ikke selv er afviklingsenheder skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau.

Den foreslåede § 267 h udvider den gældende § 270, så det sikres, at de nødvendige regler kan udstedes med hjemmel i bemyndigelsesbestemmelsen.

§ 268

Det følger af den gældende bestemmelse i § 125 i, stk. 1, at et realkreditinstitut til enhver tid skal have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstitutets samlede uvægtede udlån. Kapital og forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet skal være udstedt af realkreditinstitutet i øvrigt.

Det følger endvidere af den gældende bestemmelse i § 125 i, stk. 2, at for et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt realkreditinstitut, skal gældsbufferen fastsættes til et niveau, dog minimum 2 pct., der sikrer, at instituttets krav til kapitalgrundlag og gældsbuffer

tilsammen udgør mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver.

Det følger af det gældende § 125 i, stk. 3, at indgår et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtig, og hvor der for koncernen skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningsegnede passiver på konsolideret niveau, skal gældsbufferen fastsættes til et niveau, dog minimum 2 pct., der sikrer, at det samlede krav til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegnede passiver udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver.

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 4, at for et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt realkreditinstitut, der indgår i en international koncern, udgør gældsbufferkravet 2 pct. af instituttets samlede uvægtede udlån, hvis den internationale koncerns samlede krav er tilstrækkelige til at sikre, at koncernen har nedskrivningsegnede passiver, der mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver. Hvis den internationale koncerns samlede krav ikke er tilstrækkelige til at sikre, at koncernen har nedskrivningsegnede passiver, der mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver, fastsættes gældsbufferkravet for realkreditinstituttet til minimum 2 pct., dog således, at det samlede krav til realkreditinstituttets gældsbuffer og kapitalgrundlag udgør mindst 8 pct. af realkreditinstituttets samlede passiver.

Det følger endelig af den gældende § 125 i, stk. 5, at for et realkreditinstitut, der som modervirksomhed ejer en dattervirksomhed, der også er et realkreditinstitut, kan gældsbufferkravet opfyldes på realkreditkoncernniveau.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om gældsbufferkravet flyttes til kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed. Det sker for at tydeliggøre, at bestemmelserne hører under Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, og ikke i Finanstilsynets kapacitet som tilsynsmyndighed. Der sker ikke med flytningen af bestemmelserne nogen ændring af bestemmelserne, beregningen og fastlæggelsen af gældsbufferkravet, herunder beregningsgrundlaget for gældsbufferkravet, dets størrelse eller sammensætningen m.v. Gældsbufferkravets funktion og indhold er således uændret, og flytningen af bestemmelserne til kapitel 17 er alene udtryk for en teknisk omrokering i loven.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et realkreditinstitut til enhver tid skal have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån.

Det foreslåede stk. 1 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 1.

Bestemmelsen indebærer et gældsbufferkrav til yderligere kapital for realkreditinstitutter. Kravets størrelse er fastlagt til forholdsmæssigt at følge størrelsen på det enkelte realkreditinstituts samlede uvægtede udlån. Realkreditinstitutters væsentligste solvensmæssige risiko er som følge af balanceprincippet kreditrisikoen på netop udlån.

Gældsbufferkravet skal sikre bedre muligheder for krisehåndtering af et realkreditinstitut. Kravet skal endvidere sikre, at der løbende er et vist niveau af midler til rådighed for instituttet til at leve op til kravene om at stille supplerende sikkerhed. Det mindsker for det første behovet for at hente kapital til at stille supplerende sikkerhed, og for det andet gør det det nemmere at hente en sådan kapital, hvis behovet skulle opstå.

Realkreditinstitutter kan udstede obligationer i serier med seriereservefonde, såkaldte kapitalcentre. Realkreditinstituttet skal udarbejde særskilte regnskaber for hvert center i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 872 af 20. november 1995 om serieregnskaber i realkreditinstitutter (serieregnskabsbekendtgørelsen). Det følger af denne, at kapital udstedt i realkreditinstituttet fordeles pro rata i de enkelte kapitalcentre. Realkreditinstituttet kan vælge at udstede kapital direkte i det enkelte kapitalcenter, hvorefter kapitalen i sin helhed er knyttet til dette center.

Det foreslås i *2. pkt.*, at kapital og forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet skal være udstedt af realkreditinstituttet i øvrigt. Det følger derfor af serieregnskabsbekendtgørelsen, at den vil skulle fordeles pro rata.

Det kan i konkrete tilfælde være hensigtsmæssigt, at den kapital, der udstedes for at opfylde gældsbufferkravet, herefter kan allokere til et eller flere bestemte kapitalcentre med henblik på at styrke kapitaliseringen af disse, uden at hovedreglen om pro rata-fordeling iagttages. Det kan f.eks. være, hvor realkreditinstituttet også indeholder væsentlige passive kapitalcentre, hvorfra der ikke ydes nyudlån, og hvor der derfor ikke er samme behov for kapitalisering.

Finanstilsynet har i sådanne tilfælde mulighed for efter ansøgning at dispensere fra kravet om pro rata-fordeling, jf. § 3, stk. 3, i bekendtgørelse om serieregnskaber i realkreditinstitutter. Med en sådan dispensation vil realkreditinstitutternes gældsbuffer kunne benyttes til supplerende sikkerhed i stedet for realkreditinstitutternes junior covered bonds (JCB'er), der ellers sædvanligvis udstedes for at fremskaffe den fornødne supplerende sikkerhed.

Såfremt et realkreditinstitut ikke opfylder kravene i den foreslåede § 268, stk. 1, helt eller delvist, skal instituttet i overensstemmelse med den foreslåede § 269 c i lov om finansiel virksomhed meddele Finanstilsynet dette. Finanstilsynet har herefter som led i tilsynsvirksomheden mulighed

for enten ved modtagelse af en sådan meddelelse, eller såfremt Finanstilsynet i anden sammenhæng konstaterer, at kravet ikke er opfyldt, at anmode realkreditinstituttet om en redegørelse for forholdet og for instituttets fremadrettede håndtering heraf. Realkreditinstituttet vil dermed få tid og mulighed for at rette op på overskridelse, herunder eventuelt med mulighed for mere tid, hvis instituttet kan sandsynliggøre, at der er udsigt til en retablering af gældsbufferen inden for en rimelig tidshorisont, henset til de mulige kapitalinstrumenter og forpligtelser, der kan anvendes til at opfylde af kravet, og den tid, som etablering af kapitalinstrumenterne og forpligtelserne kræver.

Det er helt centralt, at et realkreditinstitut bevarer gældsbufferen intakt i en periode, hvor instituttet lider tab, og egenkapitalen formindskes. En intakt gældsbuffer vil således væsentligt styrke sandsynligheden for, at det vil være muligt at håndtere et nødlidende eller forventeligt nødlidende realkreditinstitut uden at påføre den finansielle stabilitet unødigt skade. Det vil samtidig styrke investorernes tillid til, at de selv i en situation, hvor realkreditinstituttet er solvensmæssigt udfordret, har en meget lille risiko for tab eller at blive bundet i en langvarig afvikling ved investering i specielt JCB'er.

Overtrædelse af kravet anses som udgangspunkt for at være en grov overtrædelse af lov om finansiell virksomhed. Det indebærer, at Finanstilsynet om nødvendigt kan inddrage tilladelsen, jf. § 224, stk. 1, nr. 1, såfremt der efter en vurdering af instituttets samlede forhold findes grundlag for inddragelse.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at for et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, gælder endvidere, at gældsbufferen skal fastsættes til et niveau, der sikrer, at instituttets krav til kapitalgrundlag og gældsbuffer tilsammen udgør mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver, jf. dog stk. 4.

Bestemmelsen fastsætter supplerende regler i forhold til fastsættelsen af gældsbufferkravet. Bestemmelserne finder anvendelse på systemisk vigtige realkreditinstitutter og sikrer, at det samlede krav til instituttets gældsbufferkrav og kapitalkrav mindst udgør 8 pct. af instituttets samlede passiver.

Ved krav til kapitalgrundlag forstås det samlede kapitalkrav inklusiv solvensbehov og det kombinerede kapitalbufferkrav.

Det foreslås i *2. pkt.*, at gældsbufferen dog skal fastsættes efter 1. pkt. til minimum 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån.

Den foreslåede bestemmelse er med til at understøtte og øge sikkerheden for, at den foretrukne afviklingsstrategi for de danske systemisk vigtige finansielle institutter kan gennemføres.

Bestemmelsen indebærer, at gældsbufferen for realkreditinstitutter altid skal udgøre mindst 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån. Gældsbufferen kan således i medfør af lovforslaget kun justeres opad, såfremt det er nødvendigt for at opfylde kravet i stk. 2, 1. pkt.

Det samlede krav for gældsbuffer og kapitalgrundlag på mindst 8 pct. skal senest være opfyldt den 1. januar 2022, jf. lovforslagets § 5, stk. 12.

Det er fortsat hensigten, at gældsbufferen for systemisk vigtige realkreditinstitutter skal evalueres senest i 2021. Evalueringen skal ske i lyset af bl.a. udviklingen af NEP-krav i europæisk regi, herunder også i lyset af effekterne af Basel IV standarderne m.v.

Det foreslåede stk. 2 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at indgår et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, og hvor der for koncernen skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningseggede passiver på konsolideret niveau, gælder endvidere, at gældsbufferen skal fastsættes til et niveau, der sikrer, at det samlede krav til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag for koncernens realkreditinstitutter og nedskrivningseggede passiver udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver. Gældsbufferen skal dog fastsættes efter 1. pkt. til minimum 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån.

Bestemmelsen indebærer supplerende regler i forhold til fastsættelsen af gældsbufferkravet. Bestemmelserne finder anvendelse på et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtig, jf. §§ 308 og 310, hvor der skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningseggede passiver på konsolideret niveau, jf. § 266.

Bestemmelsen sikrer, at det samlede krav til koncernens eller instituttets gældsbufferkrav, kapitalkrav og krav til nedskrivningseggede passiver mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver. Bestemmelsen har til formål at understøtte og øge sikkerheden for, at den foretrukne afviklingsstrategi for de danske systemisk vigtige finansielle institutter kan gennemføres.

Ved samlede krav i stk. 3 forstås, at kravet til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag til koncernens realkreditinstitutter og nedskrivningsegne passiver tilsammen udgør mindst 8 pct. af koncernens

passiver. Krav til kapitalgrundlag for de dele af koncernen, der ikke er realkreditinstitutter, og hvor kravet ikke allerede indgår i NEP-kravet, indgår også til dækning af kravet på mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver.

Ved kapitalgrundlag til koncernens realkreditinstitutter forstås det samlede kapitalkrav inklusiv solvensbehov og det kombinerede kapitalbufferkrav for alle realkreditinstitutter i koncernen.

Ved koncern forstås i medfør af denne bestemmelse pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, som indgår i samme koncern.

Med kravet sikres endvidere, at niveauet for nedskrivningsegne passiver sammenholdt med gældsbufferkravet er internationalt konformt, da det vil svare til det krav til nedskrivningsegne passiver, der generelt som minimum beregnes for større pengeinstitutkoncerner i det styrkede banksamarbejde.

Det foreslås i 2. pkt., at gældsbufferen dog skal fastsættes efter 1. pkt. som minimum 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån. Gældsbufferen kan således i medfør af lovforslaget kun justeres opad, såfremt det er nødvendigt for at opfylde kravet i stk. 3, 1. pkt.

Det samlede krav for gældsbuffer og kapitalgrundlag på mindst 8 pct. skal senest være opfyldt den 1. januar 2022, jf. lovforslagets § 5, stk. 12.

I overensstemmelse med de gældende regler skal det samlede krav for gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver på mindst 8 pct. senest være opfyldt den 1. januar 2022.

Det er hensigten, at gældsbufferen for systemisk vigtige koncerner, hvori der indgår et realkreditinstitut, skal evalueres senest i 2021. Evalueringen skal ske i lyset af bl.a. udviklingen af nedskrivningsegne passiver i europæisk regi, herunder også i lyset af effekterne af Basel IV-standarderne m.v.

Det foreslåede stk. 3 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 4*, at for et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-

SIFI), jf. §§ 308 eller 310, og som indgår i en afviklingskoncern med en afviklingsenhed etableret i et land indenfor Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, udgør gældsbufferkravet 2 pct. af instituttets samlede uvægtede udlån, hvis afviklingskoncernens samlede krav er tilstrækkelige til at sikre, at afviklingskoncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af afviklingskoncernens samlede passiver. Er afviklingskoncernens samlede krav ikke tilstrækkelige til at sikre, at afviklingskoncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af afviklingskoncernens samlede passiver, fastsættes gældsbufferkravet for realkreditinstituttet til minimum 2 pct. Det samlede krav til realkreditinstitutts gældsbuffer og kapitalgrundlag skal dog udgøre mindst 8 pct. af realkreditinstitutts samlede passiver.

Bestemmelsen indebærer supplerende regler i forhold til fastsættelsen af gældsbufferkravet. Bestemmelserne finder anvendelse på systemisk vigtige realkreditinstitutter, jf. §§ 308 og 310, der indgår i en international koncern.

For at fastslå, om det samlede krav er tilstrækkeligt til at sikre, at koncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver, skal Finanstilsynet undersøge, hvilket samlet krav af nedskrivningsegne passiver koncernen de facto har. I den forbindelse vil Finanstilsynet vurdere koncernens nationale tilsyns- og afviklingsmyndigheds metoder til at fastsætte det samlede krav.

Hvis den internationale koncerns samlede krav ikke er tilstrækkelige til at sikre, at koncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver, fastsættes gældsbufferkravet for realkreditinstituttet i stedet for til et niveau, minimum 2 pct., dog således, at det samlede krav til realkreditinstitutts gældsbuffer og kapitalgrundlag udgør mindst 8 pct. af realkreditinstitutts samlede passiver.

Gældsbufferen for realkreditinstitutter skal altid udgøre mindst 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån. Der lægges ikke med lovforslaget op til en ændring heraf. Gældsbufferen kan således kun justeres opad, såfremt det er nødvendigt for at opfylde kravet i stk. 4.

I overensstemmelse med de gældende regler skal det samlede krav for gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver på mindst 8 pct. senest være opfyldt den 1. januar 2022.

Det er hensigten, at gældsbufferen for både systemisk vigtige realkreditinstitutter, systemisk vigtige koncerner, hvori der indgår et realkreditinstitut, og for systemisk vigtige realkreditinstitutter, der indgår i en international koncern skal

evalueres senest i 2021. Evalueringen skal ske i lyset af bl.a. udviklingen af NEP-krav i europæisk regi, herunder også i lyset af effekterne af Basel IV-standarderne m.v.

Det foreslåede stk. 4 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 4.

Det foreslåede § 268, stk. 1-4, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 1, nr. 114, hvortil der henvises. Overholder et realkreditinstitut ikke sit gældsbufferkrav i medfør af det foreslåede § 268, stk. 1-4, kan realkreditinstitutionen straffes med en bøde. Gerningsindholdet er, at det specifikke gældsbufferkrav, der følger af de enkelte bestemmelser, ikke er overholdt, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som kravet er rettet mod, og som ikke overholder kravet.

Det foreslås i *stk. 5*, at for et realkreditinstitut, der som modervirksomhed ejer en dattervirksomhed, der også er et realkreditinstitut, og hvor begge virksomheder indgår i samme afviklingskoncern, kan gældsbufferkravet opfyldes på realkreditkoncernniveau.

Med bestemmelsen fastsættes betingelserne for realkreditinstitutioner, der har tilladelse til et såkaldt fælles funding i overensstemmelse med artikel 129, stk. 1, litra d og f, i CRR. Det er sædvanligt, at overkapitalisering i koncerner koncentrerer sig i modervirksomheden, hvilket forslaget skal sikre også er muligt i forhold til gældsbufferkravet.

Bestemmelsen indebærer, at gældsbufferkravet kan opfyldes af enten modervirksomheden eller dattervirksomheden, hvor realkreditkoncernen betragtes som én økonomisk enhed. Kravet opfyldes således for realkreditkoncernen som helhed. Denne mulighed omfatter således ikke pengeinstitutmodervirksomheder, der ejer realkreditinstitutioner, eller realkreditinstitutmodervirksomheder, der ejer pengeinstitutioner. Baggrunden for dette er, at pengeinstitutioner ikke skal opfylde et gældsbufferkrav.

Det foreslåede stk. 5 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 5. Der er dog foretaget en præcisering, så der i bestemmelsen anvendes begrebet afviklingskoncern.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist til at opfylde gældsbufferkravet på ny for realkreditinstitutioner, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor.

Når et realkreditinstitut har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksom-

hedens gældsbuffer være blevet brugt i forbindelse med dette.

Realkreditinstitutionen kan som følge heraf ikke opfylde sit gældsbufferkrav. Efter det foreslåede stk. 6 skal Finanstilsynet fastsætte en frist for, hvornår realkreditinstitutionen skal opfylde kravet på ny. Den fastsatte frist skal give virksomheden en passende overgangsperiode til på ny at opfylde gældsbufferkravet. Fristen fastsættes efter høring af Finansiell Stabilitet.

Bestemmelsen omfatter både realkreditinstitutioner, der er afviklingsenheder, og realkreditinstitutioner, der er dattervirksomheder.

Når en virksomhed er restruktureret og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen imod at opfylde et gældsbufferkrav, så virksomheden igen vil have tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering af virksomheden, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet fastsætter en passende frist.

Er en virksomhed genstand for afvikling, vil der dog ikke blive fastsat et nyt gældsbufferkrav.

Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet ændre fristen for opfyldelse af gældsbufferkravet på ny.

Det foreslåede stk. 6 er nyt.

§ 268 a

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 6, at gældsbufferkravet kan opfyldes med egentlig kernekapital, hybrid kernekapital, supplerende kapital og usikret seniorgæld.

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 9, nr. 1, at Finanstilsynet kan bestemme, at gældsbufferkravet for et realkreditinstitut skal opfyldes helt eller delvist med kapital- og gældsinstrumenter med kontraktuel mulighed for nedskrivning og konvertering. Det følger af Finanstilsynets vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav, at passiver, der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet, bør bære tab før simple kreditorer for realkreditinstitutioner i afvikling og i konkurs (subordination). Det følger endvidere af vejledningen, at forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet bør kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in, og at det er nødvendigt, at der ikke er andre forpligtelser, som kræver anvendelse af bail-in, for at de kan nedskrives og konverteres, der er foranstillet forpligtelserne.

Det foreslås i *stk. 1*, at et realkreditinstitut, der er en afviklingsenhed, skal opfylde gældsbufferkravet med kapital og forpligtelser fastsat i nr. 1-4, eller begge dele i kombination, jf. dog § 268 d.

I det foreslåede *stk. 1*, nr. 1-4, angives de typer af kapital og forpligtelser, som realkreditinstitutter kan anvende til opfyldelse af gældsbufferkravet.

Efter det foreslåede *nr. 1* kan gældsbufferkravet opfyldes med egentlig kernekapital.

Egentlig kernekapital er defineret i § 5, stk. 6, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at egentlig kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 25 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.

Det foreslåede *nr. 1* er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 1.

Efter det foreslåede *nr. 2* kan gældsbufferkravet opfyldes med hybrid kernekapital.

Hybrid kernekapital er defineret i § 5, stk. 6, nr. 13, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at hybrid kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 61 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.

Det foreslåede *nr. 2* er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 2.

Efter det foreslåede *nr. 3* kan gældsbufferkravet opfyldes med supplerende kapitalinstrumenter.

Supplerende kapitalinstrumenter er defineret i § 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at supplerende kapitalinstrumenter skal forstås i overensstemmelse med artikel 63 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed. Opfylder et kapitalinstrument betingelserne i artikel 63, litra a-p, i CRR, er der dermed tale om et supplerende kapitalinstrument.

Det foreslåede *stk. nr. 3* er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 3.

Efter det foreslåede *nr. 4* kan gældsbufferkravet opfyldes med forpligtelser, som opfylder betingelserne i artikel 72 b, stk. 2, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Det foreslåede *nr. 4* er nyt, men udtryk for en gennemførelse

af bestemmelsen i vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen i *stk. 1* indebærer et krav om subordination, dvs. et krav om at gældsbufferkravet skal opfyldes med kapitalgrundlag eller efterstillede nedskrivningseggede instrumenter.

Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil de subordinerede instrumenter absorbere tab først. Det understøtter en troværdig og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for manglende overholdelse af no-creditor-worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling, end hvis der var tale om en konkurssituation. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Et realkreditinstituts kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede bufferkrav, kan også benyttes til at opfylde kravet om subordination, forudsat at realkreditinstituttet er en afviklingsenhed.

Det foreslås i *stk. 2*, at kapital og forpligtelser, jf. *stk. 1*, nr. 1-4, skal kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in. Der må ikke være andre forpligtelser, som er efterstillet eller sidestillet forpligtelser, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet.

Realkreditinstitutterne indgår i forskellige concernstrukturer, som har betydning for valget af deres afviklingsstrategier. For at de valgte afviklingsstrategier er mulige og troværdige, bør de forpligtelser, realkreditinstitutterne udsteder til opfyldelse af deres gældsbufferkrav, overholde en række betingelser.

Bestemmelsen indebærer, at kapital og forpligtelser, der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet, skal kunne nedskrives uden brug af bail-in, jf. § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at der ikke må være andre forpligtelser, som kræver anvendelse af bail-in, for at de kan nedskrives eller konverteres, der tager tab før forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet. Dette sikrer, at et realkreditinstitut kan videreføres i en afvikling, uden at de kreditorer, der har investeret i forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet, bliver stillet ringere i en afvikling end ved konkurs (no creditor worse off-princippet).

Det foreslåede stk. 2 er nyt, men er udtryk for en gennemførelse af bestemmelsen i vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav i lov om finansiel virksomhed.

§ 268 b

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 6, at gældsbufferkravet kan opfyldes med egentlig kernekapital, hybrid kernekapital, supplerende kapital og usikret seniorgæld.

Det foreslås i *stk. 1*, at et realkreditinstitut, der er dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde gældsbufferkravet med kapital og forpligtelser fastsat i nr. 1-4, eller begge dele i kombination, jf. dog § 268 d.

I det foreslåede stk. 1, nr. 1-4, angives de typer af kapital og forpligtelser, som disse omfattede realkreditinstitutter kan anvende til opfyldelse af gældsbufferkravet.

Efter det foreslåede *nr. 1* kan gældsbufferkravet opfyldes med egentlig kernekapital.

Egentlig kernekapital er defineret i § 5, stk. 6, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at egentlig kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.

Det foreslåede stk. nr. 1 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 1.

Efter det foreslåede *nr. 2* kan gældsbufferkravet opfyldes med hybrid kernekapital.

Hybrid kernekapital er defineret i § 5, stk. 6, nr. 13, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at hybrid kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 61 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.

Det foreslåede stk. nr. 2 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 2.

Efter det foreslåede *nr. 3* kan gældsbufferkravet opfyldes med supplerende kapitalinstrumenter.

Supplerende kapitalinstrumenter er defineret i § 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at supplerende kapitalinstrumenter skal forstås i overensstemmelse med artikel 63 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed. Opfylder et kapitalinstrument betingelserne i artikel 63, litra a-p, i CRR, er der således tale om et supplerende kapitalinstrument.

Det foreslåede stk. nr. 3 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 3.

Efter det foreslåede *nr. 4* kan gældsbufferkravet opfyldes med forpligtelser, som opfylder betingelserne i artikel 72 b, stk. 2, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og betingelserne i litra a-c.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at forpligtelsen skal være udstedt til afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte forpligtelserne fra virksomheden omfattet af stk. 1, jf. det foreslåede *nr. i*, eller en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden omfattet af stk. 1, i det omfang afviklingsenhedens kontrol med virksomheden omfattet af stk. 1 ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede *nr. ii*.

Bestemmelsen indebærer således, at forpligtelserne skal være solgt til en anden virksomhed, som har udstedt forpligtelserne til afviklingsenheden, eller at forpligtelserne skal være solgt til en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden, så hele afviklingskoncernen vil kunne holdes samlet under en afvikling. Det er en betingelse, at virksomheden og afviklingsenheden indgår i samme afviklingskoncern.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at forpligtelsen ved konkursbehandling er efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelserne i litra a og ikke kvalificerer til opfyldelse af kapitalgrundlagskrav i nr. 1 eller 2.

Bestemmelsen indebærer, at forpligtelserne skal være efterstillet forpligtelser, der ikke er omfattet af betingelserne i

det foreslåede litra a eller er omfattet af det foreslåede nr. 1 og nr. 2 i konkursordenen. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Efter det foreslåede litra a er det en betingelse, at forpligtelserne er udstedt til og købt af afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra virksomheden, eller en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden, i det omfang udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser ikke berører afviklingsenhedens kontrol med virksomheden.

Efter det foreslåede nr. 1 kan kravet opfyldes med egentlig kernekapital.

Efter det foreslåede nr. 2 kan kravet opfyldes med andet kapitalgrundlag, der er udstedt til enheder, som indgår i samme afviklingskoncern, eller som ikke indgår i samme afviklingskoncern, hvis afviklingsenhedens kontrol med virksomheden ikke vil blive påvirket af udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at forpligtelsen er omfattet af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og hvor anvendelse af beføjelserne ikke vil påvirke afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden.

Bestemmelsen sikrer, at den valgte afviklingsstrategi understøttes ved, at afviklingsmyndigheden for en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, opfylder sit krav om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag og forpligtelser, som kan nedskrives og konverteres uden anvendelse af afviklingsværktøjer.

Det foreslåede nr. 4 er nyt, men udtryk for en gennemførelse af bestemmelsen i vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen i stk. 1 indebærer et krav om subordination, dvs. et krav om at gældsbufferkravet skal opfyldes med kapitalgrundlag eller efterstillede nedskrivningsegne instrumenter.

Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der

kan nedskrives og konverteres, vil de subordinerede instrumenter absorbere tab først. Det understøtter en troværdig og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for manglende overholdelse af no-creditor-worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling, end hvis der var tale om en konkurssituation. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Et realkreditinstituts kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede bufferkrav, kan også benyttes til at opfylde kravet om subordination, hvis instituttet ikke er en afviklingsenhed.

§ 268 c

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 8, at kapital og forpligtelserne skal have en oprindelig løbetid på mindst 2 år, jf. nr. 1, og at der skal være en hensigtsmæssig spredning i kapital og forpligtelsernes forfaldstid.

Det følger af Finanstilsynets vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav, at forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet bør kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in, og at det er nødvendigt, at der ikke er andre forpligtelser, som kræver anvendelse af bail-in, for at de kan nedskrives og konverteres, der er foranstillet forpligtelserne.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at for den del af gældsbufferkravet, der opfyldes med kapital og forpligtelser omfattet af § 268 a, stk. 1, nr. 2-4, eller § 268 b, nr. 2-4, gælder en række betingelser.

Efter det foreslåede *nr. 1* skal kapital og forpligtelserne have en oprindelig løbetid på mindst 2 år.

Såfremt et gældsinstrument omfatter en option på indfrielse, som indehaveren kan udøve inden udløbet af instrumentets oprindelige løbetid, defineres instrumentets løbetid, som den tidligst mulige dato, hvor indehaveren kan udøve optionen på indfrielse og anmode om indfrielse eller tilbagebetaling af instrumentet.

Såfremt et gældsinstrument omfatter et incitament for udstederen til at opkræve, indfri, tilbagebetale eller genkøbe instrumentet inden udløbet af instrumentets oprindelige løbetid, defineres instrumentets løbetid som den tidligst mulige dato, hvor udstederen kan udøve optionen og anmode om indfrielse eller tilbagebetaling af instrumentet.

Såfremt et gældsinstrument omfatter optioner på førtidig indfrielse, der kun kan udnyttes efter udstederens valg inden udløbet af instrumentets oprindelige løbetid, men hvor de bestemmelser, der regulerer instrumenterne, ikke indeholder et incitament til, at instrumentet opkræves, indfries, tilbagebetales eller genkøbes før dets udløb, og ikke indeholder optioner på indfrielse eller tilbagebetaling, der kan udnyttes efter indehavernes valg, defineres instrumentets løbetid som den oprindelige løbetid.

Det er forventningen, at kapitalinstrumenterne i overvejende grad vil have en længere oprindelig løbetid. Kravet skal medvirke til, at gældsbufferen opfyldes kontinuerligt.

Det foreslåede nr. 1 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 1, nr. 1.

Efter det foreslåede nr. 2 skal der være en hensigtsmæssig spredning i kapital og forpligtelsernes forfaldstid.

Bestemmelsen indebærer, at realkreditinstituttet skal sørge for, at der er en hensigtsmæssig spredning i kapitalinstrumenternes forfaldstid, således at der ikke er en uforholdsmæssig stor del af kapitalinstrumenterne, der forfalder i samme periode. Det kan f.eks. opfyldes ved at instrumenterne forfalder kvartalsvist i løbet af den toårige periode. Kravet skal medvirke til, at gældsbufferen opfyldes kontinuerligt.

Det foreslåede nr. 2 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 1, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan bestemme, at et gældsbufferkrav, der er opgjort efter § 268, stk. 3, for den del, der er over 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån, kan opfyldes med udstedelser fra afviklingsenheden, hvis denne er et pengeinstitut.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at give en afviklingsenhed i en koncern lov til at opfylde en del af gældsbufferkravet med udstedelser, hvis modervirksomheden er et pengeinstitut. Det gælder alene for den del af gældsbufferkravet, der overstiger 2 pct. i tilfælde, hvor gældsbufferkravet som følge af lovforslagets § 268 vil være opgjort til at være større end 2 pct. Det sikrer mulighed for, at forøgelsen af kravet kan ligge i modervirksomheden, hvilket vil være mere hensigtsmæssigt i en potentiel afviklingssituation.

Det foreslåede stk. 2 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 9, nr. 2.

§ 268 d

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 7, at kapital og forpligtelserne som nævnt i stk. 6 ikke samtidig må anvendes til at opfylde kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, eller kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266.

Det foreslås i § 268 d, at kapital og forpligtelser, som anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, ikke samtidig må anvendes til at opfylde kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, jf. nr. 1, opfyldte det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, jf. nr. 2, opfyldte det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, jf. nr. 3, opfyldte det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, jf. nr. 4, eller opfyldte kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, jf. nr. 5, eller til at finansiere opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver i virksomheder i samme koncern, jf. nr. 6.

I det omfang realkreditinstituttet har overskydende kapital, som ikke er allokeret til at dække kapitalkrav i medfør af søjle I og søjle II samt kapitalbuffere, jf. kravene i CRR og i lov om finansiel virksomhed, kan denne kapital medregnes i opgørelsen af gældsbufferen.

De aktiver, der anskaffes for den optagne gæld i forbindelse med gældsbufferkravet, kan benyttes til at stille supplerende sikkerhed, herunder både den lovpligtige og den overdækning, realkreditinstituttet har for at leve op til ratingkrav, ligesom den kan anvendes til at opfylde likviditetskravet (LCR, Liquidity Coverage Requirement).

Bestemmelsen indebærer endvidere, at kapital og forpligtelser, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, ikke samtidig må anvendes til at opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266. Nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet i det foreslåede § 268, stk. 1-4, må ikke samtidig anvendes til at opfylde eller finansiere forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver. Det sikrer, at de samlede krav til koncerner, hvori der både indgår realkreditinstitutter og pengeinstitutter, består af kravet om nedskrivningsegne passiver til koncernens pengeinstitutter og kapital- og gældsbufferkravene til koncernens realkreditinstitutter er det nødvendigt, at forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet ikke samtidig kan anvendes til at opfylde eller finansiere kravet om nedskrivningsegne passiver. Dermed kan udstedelser fra realkreditinstituttet ikke anvendes til både at opfylde gældsbufferkravet og finansiere kravet til nedskrivningsegne passiver.

Den foreslåede § 268 d er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 7. Med forslaget foretages en præcisering, så det fremover fremgår af bestemmelsen, at kapital og forpligtelser ikke samtidig må anvendes til at finansiere opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver til virksomheder i samme koncern.

§ 269

Det følger af den gældende § 269, stk. 1, at Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det følger af den gældende § 268, stk. 3, at opfylder virksomheden ikke på tidspunktet for meddelelse i henhold til stk. 2 kravet til nedskrivningsegne passiver, fastsætter Finanstilsynet under hensyntagen til sagens karakter og de konkrete omstændigheder en frist til opfyldelse heraf. Modtager Finanstilsynet efterfølgende meddelelse om, at virksomheden ikke længere opfylder kravet, kan Finanstilsynet ligeledes fastsætte frist for opfyldelse heraf i medfør af 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhedernes overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, og gældsbufferkravet, jf. § 268.

Det foreslåede stk. 1 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 8, 1. led, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer en hjemmel til Finanstilsynet til at udstede påbud og at give påtaler i forbindelse med konstaterede brud på kravet om nedskrivningsegne passiver og gældsbufferkravet.

En virksomhed, der er omfattet af et krav om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkravet, er forpligtet til straks at meddele Finanstilsynet oplysninger om et brud eller et kommende brud, dvs. hvis virksomheden forventer at bryde med kravet i medfør af den foreslåede § 269 c.

Når Finanstilsynet modtager en underretning vil Finanstilsynet som udgangspunkt fastsætte en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkravet. Fristen fastsættes under hensyntagen til sagens karakter og de konkrete omstændigheder.

Hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkravet inden for den fastsatte frist, vil den manglende opfyldelse af påbuddet blive vurderet i forhold til Finanstilsynets almindelige reaktionsmuligheder. Den ultimative reaktion ved gentagne og grove

tilfælde på brud er, at tilladelsen kan inddrages, jf. § 224, stk. 1, nr. 1.

En overtrædelse af kravet om nedskrivningsegne passiver anses som udgangspunkt som en grov overtrædelse af lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet kan som tilsynsmyndighed, under hensyntagen til allerede afprøvede tiltag, foretage en vurdering af, om virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a. Overtrædelse af gældsbufferkravet anses også som udgangspunkt for at være en grov overtrædelse af lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at Finanstilsynet om nødvendigt kan inddrage tilladelsen, jf. § 224, stk. 1, nr. 1, såfremt der efter en vurdering af instituttets samlede forhold findes grundlag for inddragelse.

Der er tale om en grov overtrædelse af lov om finansiel virksomhed, fordi kravet om nedskrivningsegne passiver og gældsbufferkravet er helt centralt i forhold til den afviklingsstrategi, som fastlægges for den enkelte virksomhed. En manglende overholdelse af kravene kan således øge risikoen for, at den enkelte virksomhed ikke kan afvikles uden brug af offentlige midler.

Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der fører tilsynet med kravet om nedskrivningsegne passiver og gældsbufferkravet i medfør af det foreslåede stk. 1.

Det foreslåede stk. 1 er en videreførelse af den gældende § 269, stk. 1. Med forslaget foretages en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhedernes overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver. Med forslaget foretages også den præcisering, at det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at Finanstilsynet fører tilsyn med kravet om gældsbuffer.

Det foreslås i *stk. 2*, at opfylder en virksomhed ikke kravet om nedskrivningsegne passiver, skal Finanstilsynet reagere med mindst én af de beføjelser og foranstaltninger omfattet af nr. 1-4.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 k, stk. 1, 1. afsnit, litra a-d, i BRRD.

Finanstilsynet kan således også foretage andre foranstaltninger end dem nævnt i nr. 1-4 og i yderste konsekvens inddrage virksomhedens tilladelse, jf. §§ 224 og 224 a i lov om finansiel virksomhed.

Manglende opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver kan eksempelvis finde sted i de tilfælde, hvor nogle af virksomhedens nedskrivningsegne passiver er udløbet,

og virksomheden ikke har været i stand til at udstede de nye nedskrivningsegne forpligtelser til at erstatte de udløbne nedskrivningsegne passiver.

Det foreslås i *nr. 1*, at Finanstilsynet kan anvende beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med §§ 264 og 265.

I medfør af det foreslåede § 264, stk. 3, skal virksomheden, senest 2 uger efter at denne har modtaget en underretning i henhold til stk. 1, forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag med henblik på at fjerne den væsentlige afviklingshindring i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes, at virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266. Planen skal sikre, at virksomheden igen opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver.

Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at de foreslåede tiltag ikke effektivt afhjælper eller fjerner den væsentlige afviklingshindring, har Finanstilsynet beføjelse til at påbyde virksomheden en række tiltag efter § 264, stk. 3, nr. 1-11. Finanstilsynet kan f.eks. påbyde virksomheden at udstede nedskrivningsegne passiver for at opfylde kravet, jf. § 264, stk. 3, nr. 9.

Finanstilsynet er både tilsynsmyndighed og afviklingsmyndighed. Der henvises til § 344 d i lov om finansiel virksomhed og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 15 som fremsat, side 93. Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet som afviklingsmyndighed skal høre Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet som tilsynsmyndighed ved reaktion med beføjelser til at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringer.

Denne beføjelse hører under Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Det foreslås i *nr. 2*, at Finanstilsynet kan anvende beføjelser nævnt i § 269 a.

Med forslaget til stk. 2, nr. 2, kan Finanstilsynet forbyde, at en virksomhed udlodder mere end det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 269 a.

Finanstilsynet skal uden unødvendig forsinkelse efter virksomhedens underretning, jf. den foreslåede bestemmelse i § 269 a, stk. 1, og efter høring af Finanstilsynet som tilsynsmyndighed, vurdere, om Finanstilsynet skal begrænse en virksomheds udlodning.

I vurderingen heraf skal tages hensyn til årsag, varighed

og omfang af den manglende opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver samt dens konsekvenser for afviklingsmulighederne, udviklingen i virksomhedens finansielle situation og sandsynligheden for, at virksomheden inden for en overskuelig fremtid bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende. Finanstilsynet skal yderligere tage hensyn til udsigten til, at virksomheden vil være i stand til at sikre opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver inden for en rimelig tidsramme. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, om begrænsningen af virksomhedens udlodning udgør det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe virksomhedens situation i forhold til den potentielle indvirkning på både muligheden for at opnå finansiering og afviklingsmulighederne for den pågældende virksomhed.

Hvis virksomheden ikke er i stand til at erstatte forpligtelser, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsegnehed og udløb i artikel 72 b og 72 c i CRR eller i de foreslåede §§ 267 a-c og § 267 e, skal Finanstilsynet desuden tage hensyn til, om denne manglende evne er særegen for den pågældende virksomhed eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse. Der vil være tale om en formildende omstændighed, hvis det skyldes en forstyrrelse, der omfatter den samlede marked.

Det maksimale udlodningsbeløb beregnes i overensstemmelse med det foreslåede bilag 10, nr. 1. Det fremgår heraf, at det maksimale udlodningsbeløb beregnes ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i bilaget, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i bilaget. Det maksimale udlodningsbeløb reduceres som følge af enhver af de handlinger, der er omhandlet i det foreslåede § 269 a, stk. 2, nr. 1-3.

Finanstilsynet er både tilsynsmyndighed og afviklingsmyndighed. Der henvises til § 344 d i lov om finansiel virksomhed og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 15 som fremsat, side 93. Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet som afviklingsmyndighed skal høre Finanstilsynet som tilsynsmyndighed ved reaktion med beføjelser efter § 269 a.

Denne beføjelse hører under Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Det foreslås i *nr. 3*, at Finanstilsynet kan iværksætte foranstaltninger i medfør af § 243 a, stk. 1.

§ 243 a i lov om finansiel virksomhed omhandler Finanstilsynets beføjelse til tidlig indgriben. Bestemmelsen indebærer, at såfremt et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I overtræder, eller det er overvejende sandsynligt, at virksomheden som følge af en betydelig eller hastig forværring af virksomhedens finansielle situation i

nær fremtid vil overtræde kravene i lov om finansiel virksomhed, regler udstedt i medfør af loven samt de direkte gældende forordninger nævnt i bestemmelsen, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden, at en eller flere af en række tiltag fastsat i stk. 2 og 3 gennemføres. Finanstilsynet kan bl.a. påbyde virksomheden at ændre sin forretningsstrategi, ændre sin retlige eller operationelle struktur, udarbejde og indsende en handlingsplan til Finanstilsynet m.v.

Denne beføjelse hører under Finanstilsynet som tilsynsmyndighed. Finanstilsynet som tilsynsmyndighed hører Finanstilsynet som afviklingsmyndighed ved udøvelsen af denne beføjelse.

Det foreslås i *nr. 4*, at Finanstilsynet kan iværksætte foranstaltninger i medfør af § 344, stk. 1.

§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder Finanstilsynets hjemmel til at føre tilsyn. Bestemmelsen er en generel forpligtelse for Finanstilsynet til at påse overholdelse af lov om finansiel virksomhed, regler, der er udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed, samt de direkte gældende forordninger nævnt i bestemmelsen. Bestemmelsen er hjemlen for Finanstilsynet til at udstede påbud og give påtaler i forbindelse med konstaterede overtrædelser af reglerne.

Denne beføjelse hører under Finanstilsynet som tilsynsmyndighed. Finanstilsynet som tilsynsmyndighed hører Finanstilsynet som afviklingsmyndighed ved udøvelsen af denne beføjelse i relation til den foreslåede § 269.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet også kan foretage en vurdering af, om virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 k, stk. 1, 2. afsnit, i BRRD.

Finanstilsynet kan i medfør af bestemmelsen også foretage andre foranstaltninger end dem nævnt i stk. 2, nr. 1-4, og i yderste konsekvens erklære virksomheden for nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a i lov om finansiel virksomhed.

Denne beføjelse hører under Finanstilsynet som tilsynsmyndighed. Finanstilsynet som tilsynsmyndighed hører Finanstilsynet som afviklingsmyndighed ved udøvelsen af denne beføjelse i relation til den foreslåede § 269.

§ 269 a

I gældende ret indgår det kombinerede kapitalbufferkrav som udgangspunkt i både tabsabsorberingsbeløbet og rekapitaliseringsbeløbet i kravet om nedskrivningsegne passiver. Med artikel 128 i CRD V ændres tilgangen, så det kombinerede kapitalbufferkrav og kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af den samlede risikoeksponering skal opfyldes som to særskilte krav. Dvs. egentlig kernekapital, som benyttes til opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, kan ikke samtidig anvendes til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af den samlede risikoeksponering.

Efter gældende ret vil et brud på det kombinerede kapitalbufferkrav blive underlagt udlovningsbegrænsninger, jf. § 125 b i lov om finansiel virksomhed. § 125 b indeholder bestemmelser om de tilfælde, hvor virksomheden ikke har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde både virksomhedens kombinerede kapitalbufferkrav og virksomhedens solvensbehov. Har den pågældende virksomhed ikke et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde både det kombinerede kapitalbufferkrav og solvensbehovet, må virksomheden ikke foretage visse former for udlodning, før virksomheden har underrettet Finanstilsynet som tilsynsmyndighed og opgjort det maksimale udlovningsbeløb i overensstemmelse med bekendtgørelse om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlovningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder.

Med den foreslåede § 269 a kan Finanstilsynet indføre udlovningsbegrænsninger, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, overholder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til solvensbehovet, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af den samlede risikoeksponering. Reglen indfører en beføjelse til Finanstilsynet som afviklingsmyndighed og supplerer reglerne om brud på det kombinerede kapitalbufferkrav, der finder anvendelse for Finanstilsynet som tilsynsmyndighed. Bestemmelsen indsnævrer dermed ikke de eksisterende beføjelser, som Finanstilsynet har som tilsynsmyndighed.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet kan begrænse en virksomheds udlodning til det maksimale udlovningsbeløb, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. I *2. pkt.* foreslås det, at det maksimale udlovningsbeløb beregnes i overensstemmelse med bilag 10, nr. 1, jf. dog stk. 2.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indfører en hjemmel til Finanstilsynet til at udstede påbud om, at en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, skal begrænse sin udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266. Dvs. virksomheden har tilstrækkelig kapital til at opfylde sit solvensbehov og det kombinerede kapitalbufferkrav, men ikke tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at opfylde både det kombinerede kapitalbufferkrav og kravet om nedskrivningsegne passiver. Hvis virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav i henhold til § 125 a, finder bestemmelsen i § 269 a ikke anvendelse.

Det kombinerede kapitalbufferkrav er defineret i § 5, stk. 1, nr. 36, i lov om finansiel virksomhed og dækker over den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer forhøjet med en virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer, en G-SIFI-buffer og en systemisk buffer. Det er fastslået i § 125 a, hvornår det kombinerede kapitalbufferkrav ikke anses for opfyldt.

De generelle kapitalgrundlagskrav i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i CRR omhandler en egentlig kernekapitalprocent på 4,5 pct., jf. litra a, en kernekapitalprocent på 6 pct., jf. litra b og en samlet kapitalprocent på 8 pct., jf. litra c.

En virksomhed, der er omfattet af et krav om nedskrivningsegne passiver, er forpligtet til straks at meddele Finanstilsynet, hvis virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet til nedskrivningsegne passiver, men opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til virksomhedens solvensbehov i medfør af den foreslåede § 269 c.

En manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, kan f.eks. skyldes, at virksomheden ikke har været i stand til at udstede de nødvendige nedskrivningsegne forpligtelser, og dermed anvender en større del af sit kapitalgrundlag til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, men samtidig har virksomheden tilstrækkelig kapital til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kapitalgrundlagskravene og virksomhedens individuelle solvensbehov. Den foreslåede bestemmelse supplerer dermed de generelle solvensregler i §§ 125 a og 125 b i lov om finansiel virksomhed og sikrer, at det kombinerede kapitalbufferkrav bevarer sin tiltænkte effekt, nemlig at fungere som et øget værn mod, at virksomhedernes kapitalgrundlag bliver utilstrækkelige og medvirkende til, at virksomhederne risikerer at blive nødlidende.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at tilpasse af-

viklingsmyndighedernes reaktionsbeføjelser ved manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, så disse tager hensyn til årsagen til den manglende opfyldelse. Bestemmelsen tager hensyn til situationer, hvor en virksomhed ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav som et resultat af, at virksomheden anvender egentlig kernekapital til at imødegå midlertidig mangel på nedskrivningsegne forpligtelser. Det vil bl.a. betyde, at Finanstilsynet er i stand til at håndtere brud på det kombinerede kapitalbufferkrav ved en konkret vurdering af det enkelte tilfælde, idet Finanstilsynet har mulighed for at tage hensyn til årsagen til den pågældende manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.

Finanstilsynet skal månedligt vurdere, om virksomhedens udlodning skal begrænses. Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning, hvis virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, 9 måneder efter virksomhedens underretning til Finanstilsynet, eller Finanstilsynet har konstateret situationen, jf. det foreslåede § 269 a, stk. 3 og 4. Den foreslåede § 269 c indeholder en handlepligt for virksomhedens ledelse, der er forpligtet til straks at underrette Finanstilsynet, hvis virksomheden befinder sig i en situation omfattet af den foreslåede § 269 a, stk. 1.

Det maksimale udlodningsbeløb beregnes i overensstemmelse med det foreslåede bilag 10, nr. 1, til lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 115. Det fremgår heraf, at det maksimale udlodningsbeløb beregnes ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i bilaget, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i bilaget. Det maksimale udlodningsbeløb reduceres med ethvert beløb som følge af enhver af de handlinger, der er omhandlet i det foreslåede § 269 a, stk. 2, nr. 1-3. Det betyder, at det maksimale udlodningsbeløb fastsættes til et mindre beløb end det beløb, der fremkommer ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i bilaget, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i bilaget, hvis virksomheden foretager en af handlingerne i § 269 a, stk. 2, nr. 1-3. Virksomheden kan som følge heraf udlatte mindre, end hvis virksomheden ikke havde foretaget de pågældende handlinger.

Det foreslåede stk. 1 foreslås strafbelagt, når en virksomhed ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af bestemmelsen, jf. lovforslagets § 1, nr. 114, hvortil der henvises. Har Finanstilsynet f.eks. udstedt et påbud i medfør af det foreslåede § 269 a, stk. 1, hvorefter en virksomhed skal begrænse sin udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, og virksomheden ikke opfylder påbuddet inden for den angivne frist for opfyldelse af påbuddet, kan virksomheden straffes med en bøde. Gerningsindholdet er, at Finanstilsynets påbud ikke efterkommes, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som påbuddet er rettet mod.

Det foreslås i *stk. 2*, at *stk. 1* finder anvendelse i forhold til de udlodninger, der er oplistet i nr. 1-3. Det omfatter udlodning, der vedrører egentlig kernekapital, jf. det foreslåede *nr. 1*, tildeling af variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse eller betaling af variabel løn, hvis forpligtelsen til at betale blev indført på et tidspunkt, hvor virksomheden ikke opfyldte det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. det foreslåede *nr. 2*, og betalinger, der vedrører hybride kernekapitalinstrumenter, jf. det foreslåede *nr. 3*.

Det foreslåede *stk. 2* er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, *stk. 1*, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan forbyde, at virksomheden udlodder mere end det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden foretager udlodning, der vedrører egentlig kernekapital, indgår aftaler om betaling af variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse, betaler variabel løn (bonus), medmindre aftalen om betaling af den variable løn blev indgået på et tidspunkt, hvor virksomheden opfyldte det kombinerende kapitalbufferkrav, og foretager betalinger, der vedrører hybride kernekapitalinstrumenter.

Ved udlodning, der vedrører egentlig kernekapital, forstås ifølge § 125 b, *stk. 5*, i lov om finansiel virksomhed udbetaling af kontant udbytte, udlodning af helt eller delvist betalte fondsaktier eller andre kapitalinstrumenter i artikel 26, *stk. 1*, litra a, i CRR, indløsning eller tilbagekøb, som en virksomhed foretager af egne aktier eller andre kapitalinstrumenter, der er omhandlet i artikel 26, *stk. 1*, litra a, i CRR, tilbagebetaling af beløb betalt i forbindelse med de kapitalinstrumenter, der er omhandlet i artikel 26, *stk. 1*, litra a, i CRR, og udlodning af poster, der er omhandlet i artikel 26, *stk. 1*, litra b-e, i CRR.

Det foreslås i *stk. 3*, at i vurderingen af, om Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, skal Finanstilsynet tage hensyn til de elementer, der er oplistet i nr. 1-5.

Det foreslås i *nr. 1*, at Finanstilsynet skal tage hensyn til årsagen til den manglende opfyldelse og dennes varighed og omfang og dens konsekvenser for afviklingsmulighederne.

Med årsagen for den manglende opfyldelse forstås baggrunden herfor. Alt afhængigt af, hvad årsagen til den manglende opfyldelse er, kan det tale for eller imod, at Finanstilsynet begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Det er Finanstilsynet, der foretager en vurdering af om årsagen taler for eller imod en begrænsning af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Med varighed af den manglende opfyldelse forstås tidsperioden for virksomhedens manglende opfyldelse. En manglende opfyldelse i en lang tidsperiode, hvor virksomheden ikke har opfyldt og ikke opfylder kravet, taler for, at Finanstilsynet begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Derimod taler en kort tidsperiode for, at Finanstilsynet ikke begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Det er Finanstilsynet, der foretager vurderingen af, hvorvidt varigheden af den manglende opfyldelse taler for eller imod en begrænsning af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Med omfang forstås mængden af midler, som den manglende opfyldelse udgør. Udgør den manglende opfyldelse et stort mængde af midler, taler det for, at Finanstilsynet begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Derimod taler det for, at Finanstilsynet ikke begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis den manglende opfyldelse udgør en mindre mængde af midler.

Med konsekvenser for afviklingsmulighederne forstås, om den manglende opfyldelse indebærer, at afviklingsmulighederne for virksomheden bliver formindsket. Er det tilfældet, taler det for, at Finanstilsynet begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Er det derimod ikke tilfældet, taler det for, at Finanstilsynet ikke begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Det er Finanstilsynet, der foretager en vurdering af om årsagen, varigheden, omfanget og konsekvenserne for afviklingsmulighederne taler for eller imod en begrænsning af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Det foreslås i *nr. 2*, at Finanstilsynet skal tage hensyn til udviklingen i virksomhedens økonomiske situation og sandsynligheden for, at virksomheden inden for en overskuelig fremtid opfylder betingelserne for afvikling.

Bliver virksomhedens økonomiske situation forværret af den manglende opfyldelse taler det for, at Finanstilsynet begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Er det ikke tilfældet, taler det for, at Finanstilsynet ikke begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Vil virksomheden inden for en overskuelig fremtid opfylde betingelserne for afvikling, taler det for, at Finanstilsynet begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Er det ikke tilfældet, taler det for, at Finanstilsynet ikke begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Betingelserne for afvikling

fremgår af § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det er Finanstilsynet, der foretager en vurdering af, om virksomhedens økonomiske situation og sandsynligheden for, at virksomheden inden for en overskuelig fremtid opfylder betingelserne for afvikling, taler for eller imod en begrænsning af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Det foreslås i nr. 3, at Finanstilsynet skal tage hensyn til udsigten til, at virksomheden vil være i stand til at opfylde det kombinerende kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, inden for en rimelig tidsramme.

Vil virksomheden være i stand til at opfylde det kombinerende kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, inden for en rimelig tidsramme, taler det for, at Finanstilsynet begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Er det ikke tilfældet, taler det for, at Finanstilsynet ikke begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Det er Finanstilsynet, der foretager en vurdering af om udsigten til, at virksomheden vil være i stand til at opfylde det kombinerende kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, inden for en rimelig tidsramme, taler for eller imod en begrænsning af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Det foreslås i nr. 4, at Finanstilsynet skal tage hensyn til, om virksomhedens manglende evne til at erstatte forpligtelser, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsegnehed og udløb i artikel 72 b og 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller i §§ 267 a og 267 e, er særegen for den pågældende virksomhed eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse.

Er virksomhedens manglende evne til at erstatte forpligtelserne særegen for den pågældende virksomhed, taler det for, at Finanstilsynet begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Skyldes virksomhedens manglende evne til at erstatte forpligtelserne derimod en markedsomfattende forstyrrelse taler det for, at Finanstilsynet ikke begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Det er Finanstilsynet, der foretager en vurdering af, om virksomhedens manglende evne til at erstatte forpligtelserne er særegen for den pågældende virksomhed eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse, og om det taler for eller

imod en begrænsning af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Artiklerne 72 b og c i CRR omhandler nedskrivningsegne passivposter og instrumenter. Artikel 72 b beskriver de betingelser, som nedskrivningsegne passivinstrumenter skal opfylde. Disse omfatter bl.a. krav om, at forpligtelser ikke må kunne indfries før tid, ikke må indeholde klausuler, der giver mulighed for at fremskynde betalingerne, at passiverne ikke må indeholde mulighed for netting m.v. Artikel 72 c omhandler amortisering af nedskrivningsegne passivinstrumenter. Artikel 72 c indebærer bl.a., at nedskrivningsegne passivinstrumenter med en restløbetid på mindre end et år ikke betragtes som nedskrivningsegne forpligtelser.

Det foreslåede § 267 a omhandler kapitalgrundlag og forpligtelser, som en afviklingsenhed kan anvende til at opfylde sit krav til nedskrivningsegne passiver. Det foreslåede § 267 e omhandler kapital og forpligtelser som en virksomhed, som er en dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, kan anvende til at opfylde sit krav til nedskrivningsegne passiver.

Det foreslås i nr. 5, at Finanstilsynet skal tage hensyn til, om begrænsningen af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb udgør det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe virksomhedens situation i forhold til den potentielle indvirkning på både finansieringsbetingelserne og afviklingsmulighederne for den pågældende virksomhed.

Udgør begrænsningen af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe virksomhedens situation, taler det for, at Finanstilsynet begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. Er det ikke tilfældet, taler det for, at Finanstilsynet ikke begrænser virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Det er Finanstilsynet, der foretager en vurdering af om begrænsningen af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb udgør det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe virksomhedens situation, og om det taler for eller imod en begrænsning af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 2, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet foretage en konkret vurdering, før Finanstilsynet beslutter at begrænse en virksomheds udlodning til det maksimale udlod-

ningsbeløb. I vurderingen skal de elementer, der er oplyst i det foreslåede stk. 3, nr. 1-5, indgå.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet månedligt skal vurdere, om virksomhedens udlodning skal begrænses, så længe virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af stk. 1.

Det foreslåede stk. 4 er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 2, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med forslaget til stk. 4 skal Finanstilsynet én gang om måneden vurdere, om Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden fortsat befinder sig i en situation, hvor den opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. I denne vurdering skal Finanstilsynet tage hensyn til de elementer, der er oplyst i det foreslåede stk. 3.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af stk. 1, 9 måneder efter at virksomheden har underrettet Finanstilsynet i medfør af § 269 c, jf. dog stk. 6.

Det foreslåede stk. 5 er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 3, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet som afviklingsmyndighed efter høring af Finanstilsynet som tilsynsmyndighed skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden 9 måneder efter underretningen af Finanstilsynet fortsat befinder sig i en situation, hvor den opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. Stk. 5 finder også anvendelse, hvis Finanstilsynet er blevet opmærksom på bruddet på anden vis, men hvor virksomheden burde have foretaget en underretning efter § 269 c.

Finanstilsynet er dermed forpligtet til at begrænse virksomhedens udlodning uden at foretage en forudgående vurdering efter stk. 3. Dette er i modsætning til de første 8 måneder, hvor Finanstilsynet kan vælge at begrænse virksomhedens udlodninger.

Forslaget til stk. 6 indfører en undtagelse til stk. 5. Med forslaget til stk. 6 er Finanstilsynet ikke forpligtet til at

begrænse virksomhedens udlodninger, hvis mindst to af betingelserne i stk. 6, nr. 1-5, er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 6*, at stk. 5 ikke finder anvendelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at mindst to af betingelserne i nr. 1-5 er opfyldt.

Det foreslåede stk. 6 er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 3, 1. afsnit i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 1*, at virksomhedens manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav skyldes en alvorlig forstyrrelse af de finansielle markeders funktion, hvilket fører til omfattende spændinger i flere segmenter af de finansielle markeder. Det kan f.eks. skyldes, at forstyrrelser på de finansielle markeder bevirker, at det ikke er muligt eller uforholdsmæssigt dyrt for virksomheden at udstede nedskrivningsegne passiver for at erstatte eksisterende nedskrivningsegne passiver i takt med, at restløbetiden på disse falder til mindre end 1 år.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 2*, at forstyrrelsen nævnt i nr. 1, resulterer i øget prisvolatilitet for virksomhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser eller øgede omkostninger for virksomheden og fører til en hel eller delvis lukning af markederne, hvilket forhindrer virksomheden i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser på disse markeder.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 3*, at lukningen af markederne nævnt i nr. 2, gælder for flere andre virksomheder ud over den berørte virksomhed.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 4*, at forstyrrelsen nævnt i nr. 1, forhindrer den berørte virksomhed i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, der er tilstrækkelige til at afhjælpe den manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 5*, at Finanstilsynets udøvelse af beføjelsen nævnt i stk. 1 fører til negative virkninger for en del af pengeinstituttsektoren, hvorved den finansielle stabilitet potentielt undermineres.

Med bestemmelsen indføres en undtagelse til stk. 5. Er mindst to ud af de fem betingelser opfyldt, finder undtagelsen anvendelse, og Finanstilsynet er som følge heraf ikke forpligtet til at begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, jf. stk. 5, men kan vælge at gøre det ud fra en konkret vurdering, jf. stk. 1. Finanstilsynet skal underrette Finanstilsynet som tilsynsmyndighed om sin afgørelse og redegøre skriftligt for sin vurdering.

Undtagelsen kan f.eks. finde anvendelse i forbindelse med en finansiel krise, hvor de finansielle markeders funktion er alvorligt forstyrrede, og virksomhedens muligheder for at udstede nedskrivningseggede passiver som følge af dette er betydeligt begrænsede.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet månedligt foretager en vurdering af, om mindst to af betingelserne i *stk. 6* er opfyldt.

Det foreslåede *stk. 7* er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, *stk. 3, 3. afsnit*, i BBRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet én gang om måneden skal vurdere, om mindst to af betingelserne i *stk. 6* er opfyldt. Denne vurdering skal foretages, hvis virksomheden 9 måneder efter underretningen af Finanstilsynet fortsat befinder sig i en situation, hvor den opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningseggede passiver. Er mindst to af betingelserne i *stk. 6* opfyldt, medfører det, at Finanstilsynet ikke er forpligtet til at begrænse virksomhedens udlodning, jf. *stk. 5*.

§ 269 b

Det følger af den gældende § 269, *stk. 1*, at Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet om nedskrivningseggede passiver. I den forbindelse indberetter virksomhederne en række oplysninger om deres NEP-krav til Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 1*, at en virksomhed, der er underlagt et krav om nedskrivningseggede passiver, jf. § 266, skal indberette oplysninger fastsat i nr. 1-6 til Finanstilsynet.

Det foreslåede *stk. 1* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, *stk. 1, 1. afsnit*, og *stk. 2, 1. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge ensartede indberetningsmodeller, vejledning i og metode for anvendelsen af modellerne, indberetningshyppighed og -datoer, definitioner og IT-løsninger for den indberetning.

Disse tekniske standarder fastsætter en standardiseret måde at indgive oplysninger på om prioritetsrækkefølgen af de i *stk. 1, nr. 3-5*, omhandlede poster, som skal finde anvendelse ved national insolvensbehandling i hver medlemsstat.

For institutter eller enheder, som er omfattet af artikel 92a og 92b i CRR, skal disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, hvor det er relevant, afstemmes med gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til artikel 430 i nævnte forordning.

Det foreslås i *nr. 1*, at virksomheder skal indberette størrelsen af kapitalgrundlag eller kapitalgrundlag, der opfylder betingelserne i § 267 e, *stk. 1, nr. 1 og 2*, mindst en gang hvert halve år.

Virksomheder, der er afviklingsenheder, skal indberette størrelsen af kapitalgrundlag, og virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal indberette størrelsen af kapitalgrundlag, der opfylder betingelserne i § 267 e, *stk. 1, nr. 1 og 2*, mindst en gang hvert halve år.

Det foreslås i *nr. 2*, at virksomheden skal indberette størrelsen af nedskrivningseggede forpligtelser mindst en gang hvert halve år.

Både afviklingsenheder og virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal indberette størrelsen af nedskrivningseggede forpligtelser mindst en gang hvert halve år til Finanstilsynet.

Størrelsen af nedskrivningseggede forpligtelser skal være angivet som en procentdel af den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, *stk. 3*, i CRR og det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i CRR.

Det foreslås i *nr. 3*, at virksomheden skal indberette størrelsen af andre forpligtelser, der er omfattet af bail-in, mindst en gang om året.

Både afviklingsenheder og virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal indberette størrelsen af forpligtelser, der er omfattet af bail-in, mindst en gang om året til Finanstilsynet. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *nr. 4*, at virksomheden skal indberette sammensætningen af poster omfattet af nr. 1-3 og deres løbetidsprofil, mindst en gang om året.

Det foreslås i *nr. 5*, at virksomheden skal indberette den

hierarkiske inddeling af poster omfattet af nr. 1-3 ved almindelig konkursbehandling mindst en gang om året.

Det foreslås i *nr. 6*, at virksomheden skal indberette oplysninger om, hvorvidt poster omfattet af nr. 1 og 2 er underlagt lovgivning i et tredjeland, og i så fald hvilket tredjeland, og om de indeholder kontraktvilkårene i § 274, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, litra p og q, og artikel 63, litra n og o, i forordning (EU) nr. 575/2013 mindst en gang om året.

Det foreslås i *stk. 2*, at virksomheder, som på datoen for indberetningen af disse oplysninger har nedskrivningsegne-ede passiver på mindst 150 pct. af kravet om nedskrivningsegne-ede passiver, er undtaget fra at indberette størrelsen af forpligtelser, der er omfattet af bail-in, jf. stk. 1, nr. 3.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 1, 2. afsnit, litra b, i BRRD.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan anmode om, at virksomhederne indberetter oplysningerne i stk. 1, nr. 1-5, hyppigere end angivet.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 2, 2. afsnit, i BRRD.

Det foreslås i *stk. 4*, at en virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, ikke er omfattet af stk. 1.

Det foreslåede stk. 4 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 4, i BRRD.

Bestemmelsen indebærer, at virksomheder, hvis afviklingsstrategi er konkurs, ikke skal indberette oplysningerne i stk. 1 til Finanstilsynet.

§ 269 c

Det følger af den gældende § 269, stk. 2, at konstaterer virksomheden, at kravet om nedskrivningsegne-ede passiver, jf. §§ 266 og 268, ikke er opfyldt, skal virksomheden straks underrette Finanstilsynet herom.

Det foreslås i § 269 c, at en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne-ede passiver eller gældsbufferkrav, straks skal give meddelelse til Finanstilsynet, hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne-ede passiver efter § 266 eller det kombinerede kapitalbufferkrav efter § 125 a, når det betragtes i tillæg til kravet om ned-

skrivningsegne-ede passiver, eller gældsbufferkravet efter § 268.

Dele af den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende § 269, stk. 2. Dele af den foreslåede bestemmelse er ny og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 1, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse bliver en virksomhed, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne-ede passiver, forpligtet til straks at underrette Finanstilsynet, hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne-ede passiver, jf. § 266, eller hvis virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne-ede passiver, jf. § 125 a, eller hvis virksomheden ikke opfylder gældsbufferkravet, jf. § 268. Der henvises til bemærkningerne til forslaget til §§ 266, 269 a og 268.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en handlepligt for virksomheden. At underretningen skal ske straks betyder, at virksomheden skal underrette Finanstilsynet, så snart virksomheden ikke opfylder kravet. Virksomheden kan derfor ikke kan afvente f.eks. virksomhedens regnskabsafregning eller tilsvarende. Hvis virksomheden ikke underretter Finanstilsynet, eller underretningen ikke sker straks, vil det blive vurderet i forhold til Finanstilsynets almindelige reaktionsmuligheder. Herudover kan virksomheden ligeledes straffes med bøde, jf. lovforslagets § 1, nr. 114, hvortil der henvises. Har en virksomhed omfattet af den foreslåede § 269 c ikke straks meddelt Finanstilsynet, at virksomheden f.eks. ikke har opfyldt sit krav til nedskrivningsegne-ede passiver, kan virksomheden straffes med bøde. Gerningsindholdet er, at kravet om straks meddelelse til Finanstilsynet ikke er overholdt, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som er underlagt kravet i bestemmelsen, og som ikke har overholdt kravet.

Finanstilsynet orienterer Finansiell Stabilitet om modtagne underretninger.

§ 269 d

Der gælder i den gældende lovgivning ikke et krav om offentliggørelse af oplysninger om kravet om nedskrivningsegne-ede passiver.

Det foreslås i *stk. 1*, at virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne-ede passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre oplysninger omfattet af nr. 1-3.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17,

i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Formålet med kravet om offentliggørelse er at sikre gennemsigtighed omkring kravet om nedskrivningsegne passiver.

EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte ensartede formater og ensartet hyppighed for offentliggørelse samt tilhørende anvisninger for, hvordan oplysningerne skal offentliggøres.

For virksomheder, som er omfattet af artikel 92a og 92b i CRR, vil disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, hvor det er relevant, blive afstemt med gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til artikel 434a i nævnte forordning.

Det foreslås i *nr. 1*, at virksomheder, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre størrelsen af virksomhedens nedskrivningsegne passiver.

Bestemmelsen indebærer, at virksomheder omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, skal offentliggøre størrelsen af virksomhedens nedskrivningsegne passiver angivet som en procentdel af den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR, og det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429a i CRR.

Det foreslås i *nr. 2*, at virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling.

Bestemmelsen indebærer, at virksomheder omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, skal offentliggøre, hvilke instrumenter virksomhedens nedskrivningsegne passiver består af, instrumenternes løbetidsprofil og instrumenternes prioritet ved almindelig insolvensbehandling.

Det foreslås i *nr. 3*, at virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat i overensstemmelse med § 266, stk. 5.

Bestemmelsen indebærer, at virksomheder omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, skal offentliggøre virksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver angivet som en procentdel af den samlede risikoeksponering

for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR, og det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429a i CRR.

Det foreslås i *stk. 2*, at for virksomheder, hvor der har været udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til §§ 272 eller 273 eller §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller hvor Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer over for virksomheden, finder kravene om offentliggørelse i stk. 1 anvendelse fra datoen for tidsfristen for at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 7, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Når en virksomhed har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksomhedens nedskrivningsegne passiver være blevet brugt i forbindelse med restruktureringen eller afviklingen af virksomheden.

Virksomheden kan som følge heraf ikke opfylde det fastsatte krav om nedskrivningsegne passiver. Efter det foreslåede skal Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte en frist for, hvornår afviklingsenheden skal opfylde kravet på ny, jf. det foreslåede § 267, stk. 3, § 267 b, stk. 2, § 267 c, stk. 6, og § 267 d, stk. 2. Den fastsatte frist skal give afviklingsenheden en passende overgangsperiode til på ny at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Når en virksomhed er restruktureret og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen imod at opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, så virksomheden igen vil have tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering af virksomheden, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles. Det er derfor hensigtsmæssigt, at virksomheden igen skal offentliggøre oplysninger i medfør af stk. 1, når virksomheden igen skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslås i *stk. 3*, at en virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, ikke er omfattet af stk. 1.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 4, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Formålet med kravet om offentliggørelse er at sikre gennemsigtighed omkring kravet om nedskrivningsegne passiver. Denne gennemsigtighed er ikke i samme omfang re-

levant for en virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, da kravet om nedskrivningsegne passiver da typisk vil svare til virksomhedens solvensbehov.

§ 269 e

Der gælder ikke krav om offentliggørelse af oplysninger om gældsbufferkravet.

Det foreslås i *stk. 1*, at et realkreditinstitut, der er underlagt et gældsbufferkrav, mindst en gang om året skal offentliggøre oplysninger omfattet af nr. 1-3.

Formålet med kravet om offentliggørelse er at sikre gennemsigtighed omkring gældsbufferkravet.

Det foreslås i *nr. 1*, at et realkreditinstitut skal offentliggøre størrelsen af instituttets kapital og forpligtelser, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet.

Det foreslås i *nr. 2*, at et realkreditinstitut skal offentliggøre sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling.

Bestemmelsen indebærer, at realkreditinstitutter omfattet af gældsbufferkravet, jf. § 268, skal offentliggøre, hvilke instrumenter virksomhedens kapital- og gældsbufferinstrumenter består af, instrumenternes løbetidsprofil og instrumenternes prioritet ved almindelig insolvensbehandling.

Det foreslås i *nr. 3*, at et realkreditinstitut skal offentliggøre sit gældsbufferkrav.

Det foreslåede stk. 1 er nyt.

Det foreslås i *stk. 2*, at er der udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller har Finansiell Stabilitet anvendt afviklingsværktøjer over for virksomheden, finder kravene om offentliggørelse i stk. 1 anvendelse fra datoen for tidsfristen for at opfylde gældsbufferkravet på ny, jf. § 268, stk. 6.

Det foreslåede stk. 2 er nyt.

Til nr. 81 (§ 271, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 271, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet skal oprette afviklingskollegier for at gen-

nemføre de opgaver, der er nævnt i §§ 260, 261, 263, 265, 266 og 268, for en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark.

Det foreslås i § 271, stk. 1, at ændre henvisningen fra stk. 266 og 268 til stk. 265 a, 266 og 267 f.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af tilføjesen af § 265 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 79, og nyaffattelsen af §§ 266-269, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

Til nr. 82 (§ 271, stk. 2 og 3, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 271, stk. 1-3, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet skal oprette og deltage i afviklingskollegier for at gennemføre en række opgaver for en koncern, der har grænseoverskridende aktiviteter, f.eks. drøfte koncernafviklingsplanen, vurdere afviklingsmulighederne og fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslås at indsætte to nye stykker i § 271 for at implementere reglerne om, hvem der deltager i et afviklingskollegium, og hvornår et tredjeland afviklingsmyndighed må deltage som observatør i et afviklingskollegium oprettet af Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 2*, at et afviklingskollegium består af de myndigheder, der er nævnt i bestemmelsens nr. 1-8.

Det foreslås i *nr. 1*, at afviklingskollegier består af den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed.

Det foreslås i *nr. 2*, at afviklingskollegier består af afviklingsmyndighederne i hvert medlemsland, hvor en dattervirksomhed, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret.

Det foreslås i *nr. 3*, at afviklingskollegier består af afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor en modervirksomhed til et eller flere af koncernens virksomheder, som er en finansiell virksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, er etableret.

Det foreslås i *nr. 4*, at afviklingskollegier består af afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Det foreslås i *nr. 5*, at afviklingskollegier består af den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder i de medlemslande, hvor afviklingsmyndigheden er medlem af afviklingskollegiet. Er den kompetente myndighed i et medlemsland ikke medlemslandets centralbank, kan

den kompetente myndighed beslutte at lade sig ledsage af en repræsentant for medlemslandets centralbank.

Det foreslås i *nr. 6*, at afviklingskollegier består af de ansvarlige ministerier, hvis de afviklingsmyndigheder, der er medlemmer af afviklingskollegiet, ikke er de ansvarlige ministerier.

Det foreslås i *nr. 7*, at afviklingskollegier består af den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen i et medlemsland, hvis det pågældende medlemslands afviklingsmyndighed er medlem af afviklingskollegiet.

Det foreslås i *nr. 8*, at afviklingskollegier består af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Bestemmelsen implementerer artikel 88, stk. 2, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse fastslår i nr. 1-8, hvilke myndigheder og ministerier der er medlemmer af et afviklingskollegium, som Finanstilsynet har oprettet som konsolideret afviklingsmyndighed, jf. § 271, stk. 1.

Afviklingskollegiet vil først og fremmest bestå af den konsoliderende afviklingsmyndighed, der er afviklingsmyndighed i det land, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed ligger. Finanstilsynet er sammen med Finansiell Stabilitet den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed i de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor denne modervirksomhed er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, som mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Ud over Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet deltager afviklingsmyndighederne i hvert medlemsland, hvor en dattervirksomhed, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret, afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor en modervirksomhed til et eller flere af koncernens virksomheder, som er en finansiell holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, er etableret samt afviklingsmyndighederne i lande, hvor væsentlige filialer er beliggende.

I afviklingskollegier oprettet af Finanstilsynet vil Erhvervsministeriet, Finansministeriet, Indskyder- og investorgarantiordningen, der administreres af Finansiell Stabilitet, og evt. Danmarks Nationalbank også være medlemmer af afviklingskollegiet. Det må forventes, at Finanstilsynet vil deltage i afviklingskollegierne, både i sin egenskab af konsoliderende afviklingsmyndighed og som konsoliderende tilsynsmyndighed.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) bidrager til at fremme og føre tilsyn med, at afviklingskollegiernes drift er både effektiv og konsekvent under hensyntagen til internationale standarder. EBA indbydes til at deltage i afviklingskollegiets møder med henblik herpå. EBA har ikke stemmeret i det omfang, der finder en afstemning sted inden for afviklingskollegiernes rammer.

Den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed er formand for afviklingskollegiet. Formanden beslutter, hvilke medlemmer der skal indbydes til at deltage i afviklingskollegiet under hensyntagen til relevansen af de emner, der skal drøftes, navnlig den mulige indvirkning på den finansielle stabilitet i de berørte medlemslande. Formanden skal holde alle medlemmer underrettet om beslutninger og resultatet af disse møder. Afviklingsmyndigheder har altid ret til at deltage i afviklingskollegiets særlige møder, når der på dagsordenen er opført spørgsmål, der er underlagt fælles beslutningstagen.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan beslutte, at et tredjelandets afviklingsmyndighed må deltage som observatør i afviklingskollegier oprettet i henhold til stk. 1, hvis tredjelandets afviklingsmyndighed anmoder herom, og hvis betingelserne i nr. 1 og 2 er opfyldt.

Ifølge *nr. 1* er det en betingelse, at der inden for koncernen er en virksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har en dattervirksomhed eller en filial etableret eller beliggende i det pågældende tredjeland, der ville blive betragtet som væsentlig, hvis den var etableret eller beliggende i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Ifølge *nr. 2* er det en betingelse, at tredjelandets afviklingsmyndighed er underlagt tavshedspligt, der svarer til den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt.

Bestemmelsen implementerer artikel 88, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet beslutte, at en afviklingsmyndighed i et tredjeland deltager som observatør i et afviklingskollegium oprettet efter § 271, stk. 1, hvis tredjelandets afviklingsmyndigheden anmoder herom. Finanstilsynet skal ved beslutningen tage hensyn til relevansen af de emner, der skal drøftes i afviklingskollegiet.

For at tredjelandets afviklingsmyndigheden kan deltage som observatør, skal der være etableret en virksomhed i det pågældende tredjeland, der har tilknytning til koncernen. Tilknytningskravet indebærer, at virksomheden etableret i tredjelandet skal være en dattervirksomhed eller en filial af en

virksomhed i koncernen, som er etableret eller beliggende i EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område.

Er der tale om en filial, er det en betingelse, at filialen ville blive betragtet som væsentlig, hvis den var beliggende i EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. En væsentlig filial er defineret i artikel 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber (CRD), som en filial, hvor den kompetente myndighed i værtslandet har fremsat anmodning til hjemlandet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel eller systemiske betydning eller størrelse.

Ud over tilknytningskravet i det foreslåede nr. 1, er det en forudsætning, at tredjelandsafviklingsmyndigheden er underlagt tavshedspligt, der svarer til den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt efter artikel 98 i BRRD, der er implementeret i § 354 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 83 (§ 271, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 271, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan deltage i afviklingskollegier efter stk. 1, som er oprettet af en koncernafviklingsmyndighed, som er beliggende i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Finanstilsynet er sammen med Finansiell Stabilitet afviklingsmyndighed i Danmark, og begge kan således deltage i afviklingskollegier omfattet af bestemmelsen.

Det foreslås i § 271, stk. 2, der bliver stk. 4, at henvisningen til stk. 1 udgår.

Med den foreslåede ændring præciseres det, at bestemmelsen ikke finder anvendelse for afviklingskollegier, som Finanstilsynet har oprettet efter stk. 1, men for afviklingskollegier som koncernafviklingsmyndigheden i andre lande har oprettet. Forslaget medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 84 (§ 271, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 271, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis en tredjelandsmodervirksomhed har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial, der er etableret eller beliggende i EU, og hvis mindst én dattervirksomhed eller filial er etableret eller beliggende i Danmark. Det er en betingelse, at dattervirksomhederne eller filialerne er

et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed.

Det foreslås at nyaffatte § 271, stk. 3, der bliver stk. 5, således at Finanstilsynet opretter og deltager i europæiske afviklingskollegier, hvis en virksomhed, der er etableret uden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, opfylder betingelserne i enten nr. 1 eller 2.

Ifølge nr. 1 er det en betingelse, at virksomheden har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial, der er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, som er etableret eller beliggende i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og at mindst én dattervirksomhed eller væsentlig filial er etableret eller beliggende i Danmark.

En væsentlig filial er defineret i artikel 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber (CRD IV), som en filial, hvor den kompetente myndighed i værtslandet har fremsat anmodning til hjemlandet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel eller systemiske betydning eller størrelse.

Ifølge nr. 2 er det en betingelse, at virksomheden har mere end én modervirksomhed, der er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, som er etableret i mere end ét land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og at mindst én modervirksomhed er etableret i Danmark.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 35, i BRRD II, der ændrer artikel 89, stk. 1, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet oprette og deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis et tredjelandsinstitut eller en tredjelandsmodervirksomhed har to eller flere dattervirksomheder eller væsentlige filialer, der er etableret eller beliggende i et land inden for EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. Dattervirksomhederne eller de væsentlige filialer skal være et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og mindst én dattervirksomhed eller væsentlig filial skal være etableret eller beliggende i Danmark.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet derudover oprette og deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis et tredjelandsinstitut eller en tredjelandsmodervirksomhed har to eller flere modervirksomheder, der er etableret i mere end ét land inden for EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. Modervirksomhederne skal være et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og mindst én modervirksomhed skal være etableret i Danmark.

Kravet om, at mindst én dattervirksomhed, væsentlig filial eller modervirksomhed skal være etableret eller beliggende i Danmark skyldes, at det er afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor disse virksomheder er etableret eller beliggende, der opretter det fælles, europæiske afviklingskollegium.

Den foreslåede bestemmelse, der implementerer artikel 89, stk. 1, i BRRD II, præciserer, at Finanstilsynet er forpligtet til at oprette og deltage i de pågældende europæiske afviklingskollegier, og at der ikke er tale om en valgmulighed, som det fremgår af den gældende § 271, stk. 3.

Derudover udvider den foreslåede bestemmelse Finanstilsynets beføjelse til at oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier. Det skyldes, at BRRD II indfører mulighed for også at oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis tredjelandsvirksomheden har to eller flere EU-modervirksomheder. I den forbindelse præciseres det, at tredjelandsvirksomhed både kan være et tredjelandsinstitut og tredjelandsmodervirksomhed.

Finanstilsynet er sammen med Finansiell Stabilitet afviklingsmyndighed i Danmark, og begge kan således deltage i de europæiske afviklingskollegier omfattet af bestemmelsen.

En væsentlig filial er defineret i artikel 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD) som en filial, hvor den kompetente myndighed i værtslandet har fremsat anmodning til hjemlandet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel eller systemiske betydning eller størrelse.

Til nr. 85 (§ 271, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 271, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, hvornår Finanstilsynet kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier.

Det foreslås i *stk. 6*, at europæiske afviklingskollegier, der er oprettet i henhold til *stk. 5*, udfører de opgaver, der er

nævnt i *stk. 1*, og fungerer som afviklingskollegier oprettet i henhold til *stk. 1*.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 35, i BRRD II, der ændrer artikel 89, stk. 2 og 5, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det europæiske afviklingskollegium varetager de funktioner og udfører de opgaver, der er henvist til i § 271, stk. 1, og som er beskrevet i bemærkningerne til *stk. 1*, jf. Folketings-tidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 126.

Dette omfatter også, at det europæiske afviklingskollegium skal fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver for tredjelandsvirksomhedens dattervirksomheder eller modervirksomhed. Ved fastsættelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver skal medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium tage hensyn til en eventuel global afviklingsstrategi vedtaget af myndigheder i tredjelande.

Er medlemmerne af afviklingskollegiet enige i den globale afviklingsstrategi, og er tredjelandsvirksomhedens dattervirksomheder eller modervirksomhed, jf. *stk. 5*, ikke afviklingsenheder, skal de opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver gennem udstedelse af de instrumenter, der er omfattet af den foreslåede § 267 e, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 80. Instrumenterne skal udstedes til den øverste modervirksomhed, der er etableret i et tredjeland, til dattervirksomheder af denne øverste modervirksomhed, der er etableret i samme tredjeland, eller til andre virksomheder i overensstemmelse med betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 2, og nr. 4, litra a, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

Forslaget til § 267 e fastslår, hvilke nedskrivningsegne forpligtelser en virksomhed, der er dattervirksomhed af en tredjelandsvirksomhed, som ikke selv er en afviklingsenhed, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med.

Er alle tredjelandsvirksomhedens dattervirksomheder, jf. den foreslåede *stk. 5*, ejet af en enkelt modervirksomhed i EU, varetages formandskabet i det europæiske afviklingskollegium af afviklingsmyndigheden i det medlemsland, hvor modervirksomheden i EU er etableret. Er dette ikke tilfældet, varetager afviklingsmyndigheden for den modervirksomhed i EU eller den EU-dattervirksomhed, hvis samlede balanceførte aktiver har den højeste værdi, det europæiske afviklingskollegies formandskab.

Finanstilsynet kan ved fælles aftale mellem alle relevante parter fravige kravet om at oprette et europæisk afviklingskollegium, hvis en anden koncern eller et andet kollegium varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som dem, der er anført i den foreslåede bestemmelse, og opfylder de samme betingelser og procedurer, herunder

med hensyn til medlemskab og deltagelse i europæiske afviklingskollegier.

Til nr. 86 (Overskriften til kapitel 17 a i lov om finansiel virksomhed)

Overskriften til kapitel 17 a fastslår, at § 272 omhandler nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter.

Det foreslås i *overskriften til kapitel 17 a* at tilføje nedskrivningsegne forpligtelser.

Den foreslåede ændring implementerer artikel 1, nr. 23, i BRRD II, der ændrer overskriften til artikel 59 i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af overskriften, at § 272 omhandler nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser.

Til nr. 87 (§ 272, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 272, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at den pågældende virksomhed ikke vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes.

Det følger af den gældende § 272, stk. 3, at relevante kapitalinstrumenter, der er omfattet af Finanstilsynets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse, er hybride kapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter.

Det foreslås i § 272, *stk. 1*, at Finanstilsynet uden ugrundet ophold skal nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, og supplerende kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 63, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes. Det samme gælder for nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst et år.

Det foreslåede stk. 1 implementerer dele af artikel 1, nr. 23, litra e, i BRRD II, der ændrer artikel 59, stk. 1, litra a, og stk. 1 a, 1. afsnit, stk. 2 og stk. 3, litra b, og dele af artikel 1, nr. 24, i BRRD II, der indsætter artikel 60, stk. 1, litra d, i BRRD.

Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer en beføjelse og pligt til Finanstilsynet til at nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, supplerende kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst et år, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes.

Finanstilsynets beføjelse til at nedskrive og/eller konvertere nedskrivningsegne forpligtelser, der opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst et år, omfatter nedskrivningsegne forpligtelser, der anvendes til at opfylde det interne krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 267 e, stk. 1, nr. 4.

§ 267 e, stk. 1, nr. 4, angiver de forpligtelser, som en virksomhed, der indgår i en afviklingskoncern, men som ikke selv er afviklingsenhed, kan anvende til opfyldelse af sit minimumskrav til nedskrivningsegne passiver.

Det følger af det foreslåede § 267 d, stk. 1, at dattervirksomheder af afviklingsenheder og dattervirksomheder af virksomheder i tredjelande skal opfylde et internt krav om nedskrivningsegne passiver på individuelt grundlag. Formålet med det interne krav om nedskrivningsegne passiver er, at dattervirksomhedens tab kan overføres til afviklingsenheden, og at afviklingsenheden rekapitaliserer dattervirksomheden. Det interne krav om nedskrivningsegne passiver indebærer, at dattervirksomheden udsteder nedskrivningsegne passiver internt til afviklingsenheden. Et internt krav om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med forpligtelser, der opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4.

Beføjelsen til at nedskrive og/eller konvertere nedskrivningsegne forpligtelser gælder kun for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I, mens beføjelsen til at nedskrive og/eller konvertere hybride kapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter også omfatter realkreditinstitutter. Det skyldes, at realkreditinstitutter ikke er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. forslaget til § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, og som følge heraf kan Finanstilsynet ikke nedskrive og/eller konvertere realkreditinstituttets nedskrivningsegne forpligtelser.

Finanstilsynets beføjelse til at nedskrive eller konvertere omfatter tilfælde, der ikke er omfattet af den foreslåede § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 21. Det følger derfor af den foreslåede § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet har beføjelse til at nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, supplerende kapitalinstrumenter og koncerninterne nedskrivningseggede forpligtelser i en dattervirksomhed i en afviklingskoncern. Det gælder, når dattervirksomheden ikke opfylder betingelserne for afvikling, men afviklingsenheden opfylder betingelserne for afvikling, og dattervirksomheden ikke vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes.

Der vil kunne være tale om både nedskrivning af den pågældende forpligtelse delvist eller til nul og om konvertering af forpligtelser til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter.

Finanstilsynet skal som tilsynsmyndighed og efter høring af Finansiell Stabilitet vurdere, om et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab anses som nødlidende eller forventeligt nødlidende. Vurderer Finanstilsynet, at der ikke er udsigt til løsninger, som vil kunne forhindre, at virksomheden må afvikles, anses virksomheden for nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 272, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Nedskrivning og/eller konvertering skal respektere princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere end ved en konkursbehandling efter konkurslovens regler eller for realkreditinstitutioner, der afvikles efter realkreditlovens afviklingsordning.

Det er således en forudsætning for at foretage nedskrivning og/eller konvertering, at de egentlige kernekapitalinstrumenter, herunder aktiekapitalen, allerede er fuldt ud anvendt til at absorbere tab.

Bestemmelsen fratager kapitalejerne deres almindelige beslutningsret i henhold til selskabslovens § 76 og er således en indgribende bestemmelse. I praksis vil tidspunktet for anvendelsen af bestemmelsen ligge umiddelbart inden, at virksomheden med stor sandsynlighed vil miste sin tilladelse. Der er således reelt tale om et alternativ til, at virksomheden afvikles i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bestemmelsen finder anvendelse, når Finanstilsynet har konstateret, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Finanstilsynets beføjelser i §§ 243 a-243 c vil endvidere være anvendt, hvor det er relevant, ligesom det er forsøgt at finde private løsninger uden held.

Nedskrivningen eller konverteringen skal foretages i overensstemmelse med § 17, stk. 4, §§ 18 og 44-46 i lov om

restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Nedskrivningen foretages af Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Bestemmelsen finder også anvendelse på kapitalinstrumenter, som er udstedt før ikrafttrædelsen af denne bestemmelse, hvis instrumenterne opfylder de relevante betingelser i CRR.

Finanstilsynet får beføjelse til at nedskrive og/eller konvertere de pågældende instrumenter til egentlige kernekapitalinstrumenter. Egentlige kernekapitalinstrumenter er defineret i § 2, stk. 1, nr. 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Egentlige kernekapitalinstrumenter skal forstås som instrumenter omhandlet i artikel 28, stk. 1-4, artikel 29, stk. 1-5, og artikel 31, stk. 1, i CRR.

Den foreslåede § 272, stk. 1, er en videreførelse af det gældende § 271, stk. 1 og 2. Med den foreslåede bestemmelse foreslås det derudover, at Finanstilsynets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse også omfatter nedskrivningseggede forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiell virksomhed om en restløbetid på mindst et år.

Til nr. 88 (§ 272, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 272, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at den pågældende virksomhed ikke vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes. BRRD II indfører en beføjelse til at nedskrive visse nedskrivningseggede forpligtelser.

Det foreslås at nyaffatte *stk. 3* i § 272, således at ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningseggede forpligtelser efter *stk. 1* i en dattervirksomhed til en afviklingsenhed skal beføjelsen til at nedskrive eller konvertere udøves på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden, hvis de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningseggede forpligtelser er ejet af afviklingsenheden indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 23, litra b, i BRRD II, der ændrer artikel 59, stk. 1, 2, afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet ved visse indirekte besiddelser udøve sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden, der har erhvervet de på-

gældende kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne-
de forpligtelser.

Bestemmelsen vedrører, hvordan Finanstilsynet skal anvende sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på relevante kapitalinstrumenter og visse nedskrivningsegne-
de forpligtelser, der er udstedt af en virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed (f.eks. en dattervirksomhed) i tilfælde, hvor disse passiver er erhvervet indirekte af afviklingsenheden (f.eks. modervirksomheden i en koncern). Bestemmelsen sikrer, at Finanstilsynet anvender sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på en måde, hvor det også ved sådanne indirekte besiddelser sikres, at tabene i en virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed (f.eks. en dattervirksomhed), videregives til afviklingsenheden (f.eks. modervirksomheden), og at afviklingsenheden rekapitaliserer virksomheden.

Formålet med bestemmelsen er, at tabene ved en nedskrivning eller konvertering videregives til afviklingsenheden, og at virksomheden, der har udstedt instrumenterne og forpligtelserne, rekapitaliseres af afviklingsenheden.

Beføjelsen til at nedskrive og/eller konvertere nedskrivningsegne-
de forpligtelser gælder kun for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, mens beføjelsen til at nedskrive og/eller konvertere relevante kapitalinstrumenter også gælder for realkreditinstitutter. Der henvises til bemærkningerne til § 272, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 87.

Til nr. 89 (§ 272, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 272, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter skal foretages i overensstemmelse med § 17, stk. 4, og § 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og at §§ 44-46 med de nødvendige tilpasninger finder anvendelse for Finanstilsynets beføjelse til at nedskrive eller konvertere.

Det foreslås i § 272, stk. 5, 1. pkt., at indsætte og nedskrivningsegne-
de forpligtelser efter kapitalinstrumenter.

Den foreslåede ændring, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 24, i BRRD II, der ændrer artikel 60, stk. 2 og 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede ændring bliver Finanstilsynet forpligtet til at nedskrive og/eller konvertere nedskrivningsegne-
de forpligtelser, jf. stk. 1, i overensstemmelse med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finanstilsynet er i forvejen forpligtet til at nedskrive og/eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i overensstemmelse

med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Nedskrivningen eller konverteringen af de nedskrivningsegne-
de forpligtelser skal således ske i henhold til den normale kreditorrækkefølge ved konkursbehandling. Der henvises til bemærkningerne til § 272 om kreditorrækkefølgen, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 131.

Til nr. 90 (§ 272, stk. 6, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 272, stk. 6, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet i forbindelse med konvertering af relevante kapitalinstrumenter kan foranledige udstedelse af det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af relevante kapitalinstrumenter.

Det foreslås i § 272, stk. 6, 2. pkt., at indsætte nedskrivningsegne-
de forpligtelser efter relevante kapitalinstrumenter og efter ejerne af de relevante kapitalinstrumenter i bestemmelsens ordlyd.

Den foreslåede ændring, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 24, i BRRD II, der ændrer artikel 60, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede ændring kan Finanstilsynet i forbindelse med konverteringen af relevante kernekapitalinstrumenter og nedskrivningsegne-
de forpligtelser på virksomhedens vegne foranledige udstedelse af det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne-
de forpligtelser.

Tilføjelsen af nedskrivningsegne-
de forpligtelser udspringer af, at Finanstilsynet fremover kan nedskrive og konvertere både relevante kernekapitalinstrumenter og nedskrivningsegne-
de forpligtelser. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til forslaget til § 272, stk. 1, jf. lovforslaget § 1, nr. 87.

Til nr. 91 (§ 272, stk. 6, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 272, stk. 6, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet på virksomhedens vegne kan foranledige udstedelse af det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter.

Det foreslås som *stk. 6, 3. pkt.*, at med henblik på udstedelsen af egentlige kernekapitalinstrumenter i overensstemmelse med 2. pkt. kan Finanstilsynet påbyde virksomheden

at anmode om den nødvendige tilladelse til at udstede det relevante antal kernekapitalinstrumenter.

Bestemmelsen implementerer artikel 60, stk. 4, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse får Finanstilsynet beføjelse til at påbyde en virksomhed, at virksomheden ved anmodning indhenter den nødvendige tilladelse til at udstede det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter i henhold til 2. pkt. Det medfører, at den pågældende virksomhed skal sørge for, at virksomheden har den nødvendige tilladelse til at udstede de pågældende kernekapitalinstrumenter.

Finanstilsynet kan herefter, på virksomhedens vegne, foranledige udstedelsen af det relevante antal kernekapitalinstrumenter. Finanstilsynet går ikke ind og overtager ledelsen af virksomheden, men træffer alene en konkret beslutning om at udstede det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter på virksomhedens vegne.

Til nr. 92 (§ 273, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 273, stk. 1, at bestemmelsen i § 272 om nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter finder tilsvarende anvendelse for koncerner, når betingelsen i nr. 1 eller 2 er opfyldt. § 272 indeholder en pligt for Finanstilsynet til at nedskrive og konvertere kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I.

Det foreslås at ændre § 273, stk. 1, så der i bestemmelsens ordlyd ikke henvises til nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter. Derved udvides anvendelsesområdet for Finanstilsynets beføjelse og pligt til at nedskrive og konvertere for koncerner, så det svarer til beføjelsen til at nedskrive og konvertere for virksomheder i § 272.

Med lovforslaget nyaffattes § 272, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed jf. lovforslagets § 1, nr. 87. Med nyaffattelsen udvides anvendelsesområdet for Finanstilsynets beføjelse og pligt til at nedskrive og konvertere. Som følge heraf skal Finanstilsynet fremover uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, supplerende kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst et år, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes.

Den foreslåede ændring implementerer dele af artikel 1, nr.

23, litra e, i BRRD II, der ændrer artikel 59, stk. 3, litra b, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 93 (§§ 274-276 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 274 i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal sikre, at kontrakter, som virksomheden indgår efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen, som aftalen omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. Ligeledes skal kontrakterne indeholde bestemmelser, hvorefter modparten anerkender at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets udøvelse af disse beføjelser.

BRRD II indeholder en række ændringer til bestemmelserne om kontraktlig anerkendelse af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. Den gældende § 274 foreslås derfor ophævet, og i stedet indsættes der to nye bestemmelser i §§ 274 og 275. BRRD II indfører desuden en bestemmelse om anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling. Bestemmelsen foreslås implementeret i § 276.

Det foreslås at indsætte *overskriften* kontraktmæssig anerkendelse af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser til §§ 274 og 275.

Det foreslås i § 274, stk. 1, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at kontrakter, som virksomheden har indgået efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder bestemmelser, hvorefter modparten anerkender kravene i nr. 1 og 2.

Parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, vil ikke nødvendigvis være opmærksomme på Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter. Det er derfor hensigtsmæssigt, hvis der i sådanne kontrakter indgår en kontraktbestemmelse om, at forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. det foreslåede nr. 1 og 2.

Bestemmelsen omfatter alene kontrakter, som er udstedt eller indgået efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland. Der er tale om en videreførelse af gældende ret. Den gældende § 274 implementerer artikel 55 i BRRD, der stiller krav om, at klausuler indsættes i kontrakter, som er udstedt eller indgået efter den 1. juni 2015. BRRD II ændrer ikke ved denne skæringsdato.

Bestemmelsen omfatter desuden alle kontrakter, som virksomheden indgår, og som er omfattet af kapitel 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Undlader en virksomhed at indsætte en kontraktbestemmelse i henhold til det foreslåede stk. 1, forhindrer det dog ikke Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne, jf. det foreslåede stk. 6, 2. pkt.

Udtræder et land af Den Europæiske Union, vil Finanstilsynet kunne tage højde for, at passiver udstedt under pågældende lands lovgivning fremadrettet ikke vil kunne medregnes til opfyldelse af NEP-kravet i forbindelse med fastsættelse af delmål for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver i 2022 og fristen for opfyldelse af NEP-kravet, jf. lovforslagets § 5, stk. 11. Finanstilsynet vil f.eks. kunne fastsætte et lavere NEP-krav for de virksomheder, som bliver påvirket af situationen, i en midlertidig periode eller udskyde fristen for opfyldelse af NEP-kravet og/eller subordinationskravet.

Efter det foreslåede *nr. 1*, er det et krav, at modparten anerkender, at forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273, samt §§ 17, 18 a og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslåede stk. 1, nr. 1, gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er dermed et krav, at der indsættes en klausul i kontrakten, hvormed modparten i kontrakten anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser.

Bestemmelsen i § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder en beføjelse til Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i en virksomhed eller enhed til egentlige kernekapitalinstrumenter, når virksomheden eller enheden er

under afvikling. Med dette lovforslags § 2, nr. 15, udvides bestemmelsen til også at omfatte visse nedskrivningsegne forpligtelser, når virksomheden eller enheden under afvikling er en dattervirksomhed til en afviklingsenhed.

Efter § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dette lovforslags § 2, nr. 22, kan Finansiell Stabilitet nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheder eller enheder, når disse er en dattervirksomhed til en afviklingsenhed, som er under afvikling eller restrukturering, og den pågældende dattervirksomhed ellers ikke ville være levedygtig.

Bestemmelsen i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder en beføjelse til Finansiell Stabilitet til at anvende bail-in, hvorved forpligtelser nedskrives eller konverteres til egenkapital. Det følger dog af § 24, stk. 4, at bail-in ikke kan anvendes ved restrukturering og afvikling af et realkreditinstitut. Et realkreditinstitut er dermed ikke forpligtet til at indsætte en kontraktbestemmelse, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive og konvertere forpligtelser ved brug af bail-in, jf. § 24. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Bestemmelserne i §§ 272 eller 273 i lov om finansiell virksomhed indeholder beføjelser til Finanstilsynet til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I og koncerner til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at virksomheden ikke vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes. Med dette lovforslags § 1, nr. 87, udvides § 272 til også at omfatte visse nedskrivningsegne forpligtelser, når virksomheden eller enheden under afvikling er en dattervirksomhed til en afviklingsenhed.

Efter det foreslåede *nr. 2*, er det et krav, at modparten anerkender, at modparten er bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets udøvelse af beføjelser nævnt i nr. 1.

Det foreslåede stk. 1, nr. 2, gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er dermed et krav, at der indsættes en klausul i kontrakten, hvormed modparten i kontrakten anerkender at

være bundet af de konsekvenser, som Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets udøvelse af deres nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser medfører, herunder bundet af at hovedstolen nedbringes, eller bundet af det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. Det omfatter Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17, 18 a og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og nedskrive og konvertere forpligtelser ved bail-in. Der henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 274, stk. 1, nr. 1.

Hovedstolen af en forpligtelse er hele forpligtelsens beløb. Det er udtryk for det beløb, som modparten købte forpligtelsen for. Hovedstolen er således en betegnelse for gældsinstrumentets oprindelige størrelse.

Det udestående beløb er det beløb, virksomheden skylder modparten.

EBA har udarbejdet en reguleringsmæssig teknisk standard, der fastlægger indholdet af kontraktbestemmelsen i det foreslåede stk. 1. Dette er Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1075 af 23. marts 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiell støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiernes virkemåde i praksis.

Forslaget er en videreførelse af det gældende § 274, stk. 1 og 3, i lov om finansiell virksomhed, men med de tilføjelser, der følger af tilføjelserne til § 272 i lov om finansiell virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 87-91, og til § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22.

Det foreslås i § 274, stk. 2, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse om, at kontraktbestemmelser efter stk. 1 er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.

Det foreslåede stk. 2 gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Det foreslåede stk. 2 er desuden en videreførelse af den gældende § 274, stk. 2, i lov

om finansiell virksomhed. Forslaget ændrer ikke i gældende ret.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at indhente en juridisk udtalelse, også kaldet en legal opinion, fra eksempelvis en advokat om, hvorvidt de relevante kontraktbestemmelser er bindende for modparten og kan håndteres i overensstemmelse med vilkårene. Det kan både være en legal opinion fra en intern eller ekstern jurist eller en advokat. Finanstilsynet kan på den måde sikre, at kontraktbestemmelserne er juridisk bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.

Vurderingen af, om Finanstilsynet skal udstede et påbud i medfør af det foreslåede stk. 2, sker efter høring af Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i § 274, stk. 3, at stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis forpligtelsen er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller hvis forpligtelsen er et berettiget indskud, jf. § 2, nr. 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslåede stk. 3 gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget er desuden en videreførelse af den gældende § 274, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed. Forslaget ændrer ikke i gældende ret.

Forpligtelser, der er undtaget fra bail-in, kan ikke nedskrives eller konverteres. På den baggrund gælder kravet i stk. 1 ikke kontrakter vedrørende disse forpligtelser.

Det følger af § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvilke forpligtelser der er undtaget fra bail-in.

Endvidere finder stk. 1 ikke anvendelse i relation til kontrakter vedrørende berettigede indskud. Der henvises til § 2, nr. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. § 7, stk. 8, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Berettigede indskud er indestående beløb på en konto i et pengeinstitut m.v., som ikke er udelukket fra dækning efter § 13 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. § 13 udelukker indskud tilhørende f.eks. visse finansielle virksomheder, offentlige myndigheder m.v. fra Garantiformuens dækning.

Såkaldt dækkede indskud, jf. §§ 9 og 10 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, udgør den del af det berettigede indskud, som er dækket af Garantiformuen. Det dæk-

kede indskud kan være mindre end det berettigede indskud som følge af de fastsatte maksimumsgrænser for dækning.

Dækkede indskud er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i § 274, stk. 4, at Finanstilsynet efter anmodning fra virksomheden kan beslutte, at stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis det vurderes, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering med hjemmel i lovgivningen i et tredjeland eller med hjemmel i en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland.

Det foreslåede stk. 4 gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 1, 3. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget er desuden en videreførelse af den gældende § 274, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed. Forslaget ændrer ikke i gældende ret.

Det foreslåede stk. 1 sikrer, at parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, er opmærksomme på Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter. Det er dog ikke nødvendigt, når lovgivningen i et tredjeland eller en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland, indebærer, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering. Disse forpligtelser vil dermed også kunne anvendes til opfyldelse af virksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver.

EBA har udarbejdet en reguleringsmæssig teknisk standard, der yderligere fastlægger listen over forpligtelser, som undtagelsen i det foreslåede stk. 4 finder anvendelse på. Dette er Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1075 af 23. marts 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiell støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegierne virkemåde i praksis.

Det foreslås i § 274, stk. 5, at Finanstilsynet efter anmodning fra virksomheden kan beslutte, at hvis virksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver efter § 266 svarer til virksomhedens tabsabsorberingsbeløb, er virksomheden

ikke omfattet af kravet i stk. 1, forudsat at forpligtelserne ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Virksomhederne kan anmode Finanstilsynet om at foretage en beslutning efter stk. 5.

Det foreslåede stk. 5 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 1, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet fastsætter et krav om nedskrivningsegne passiver efter den foreslåede § 266, jf. lovforslaget § 1, nr. 80. Finanstilsynet fastsætter kravet på baggrund af en række forhold fastsat i den foreslåede § 266 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

Er afviklingsstrategien for en virksomhed, at den skal gå konkurs, vil udgangspunktet for Finanstilsynets krav om nedskrivningsegne passiver være, at kravet skal sikre tilstrækkelige midler til tabsabsorbering, jf. bemærkningerne til det foreslåede § 266 a, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 80. Eftersom virksomheden ikke skal restruktureres eller afvikles, er der ikke behov for et rekapitaliseringsbeløb. Det er på den baggrund som udgangspunkt ikke nødvendigt, at virksomheden skal indføre en kontraktbestemmelse i henhold til § 274, stk. 1, medmindre de pågældende forpligtelser, som kontrakten vedrører, anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det er på den baggrund hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet får beføjelse til at beslutte, at virksomheden ikke skal opfylde forpligtelsen i § 274, stk. 1. Finanstilsynet kan derfor, efter høring af Finansiell Stabilitet, beslutte, at virksomheden ikke er forpligtet til at indsætte den pågældende kontraktbestemmelse. Er der ikke indsat en kontraktbestemmelse, medregnes de pågældende forpligtelser ikke i virksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver. Der henvises til det foreslåede stk. 6 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i § 274, stk. 6, 1. pkt., at undlader en virksomhed at indføre en kontraktbestemmelse i henhold til stk. 1, kan forpligtelsen ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver. Det foreslås i 2. pkt., at det ikke forhindrer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17, 18 a og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslåede stk. 6 gennemfører artikel 55, stk. 2, 7. afsnit, og stk. 4, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering. Det foreslåede stk. 6, 1. pkt., fremgår af den

gældende § 267, stk. 4, der implementerede artikel 45, stk. 5, i BRRD. Artikel 45 nyaffattes i BRRD II. Det foreslåede stk. 6, 2. pkt. fremgår af bemærkningerne til den gældende § 274, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 135. Forslaget er en kodificering af gældende ret.

Parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, vil ikke nødvendigvis være opmærksomme på Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter. Det er derfor hensigtsmæssigt, når der i sådanne kontrakter ikke indgår en kontraktbestemmelse om, at forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, heller ikke indgår i de midler, som virksomheden bruger til at opfylde sit krav om nedskrivningsegne passiver. Det foreslåede stk. 6, 1. pkt., indebærer således, at forpligtelser, der ikke opfylder kravet i stk. 1, ikke kan medregnes i de midler, som virksomheden anvender til at opfylde sit krav om nedskrivningsegne passiver.

Bestemmelsen indebærer, at hvis der i en kontraktbestemmelse omfattet af stk. 1 ikke bliver indført en kontraktbestemmelse, enten fordi virksomheden undlader, eller virksomheden ikke kan indføre kontraktbestemmelsen, kan forpligtelsen ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. den foreslåede § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, har bl.a. til formål at sikre, at virksomheder omfattet af kravet ikke strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør afviklingsværktøjerne, herunder Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, mindre effektive.

Med bestemmelsens 2. pkt. understreges det, at Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet kan udøve deres nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på forpligtelser, uanset om forpligtelserne opfylder kravet i stk. 1.

§ 275

Det er ikke i gældende ret reguleret, hvad virksomheden skal gøre, når virksomheden konstaterer, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af § 274, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. BRRD II indfører en række regler herom.

Det foreslås i § 275, stk. 1, 1. pkt., at en virksomhed skal underrette Finanstilsynet, hvis det ikke er muligt at opfylde § 274, stk. 1, i forhold til en kontrakt vedrørende en forpligtelse omfattet af § 97 i konkursloven. Det foreslås i 2. pkt., at underretningen skal angive kategorien af forpligtelsen og

begrundelsen for, at det ikke er muligt at indføre kontraktbestemmelsen.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 2, 1. afsnit, 1. pkt., og indsætter 4. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det følger af det foreslåede § 274, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at kontrakter, som virksomheden har indgået efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser.

Det kan i praksis vise sig ikke at være muligt for virksomheden at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1, på forpligtelser, der er omfattet af § 97 i konkursloven.

Når en virksomhed konstaterer, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i det foreslåede § 274, stk. 1, i forhold til en kontrakt vedrørende en forpligtelse omfattet af § 97 i konkursloven, skal virksomheden således underrette Finanstilsynet herom.

Det foreslåede stk. 1 finder alene anvendelse på forpligtelser, der er omfattet af § 97 i konkursloven. § 97 i konkursloven omhandler de simple krav. Simple krav kan f.eks. være helt almindelige fakturakrav for indkøb af forskellige varer.

Finanstilsynet kan i forbindelse med indfasningen af kravet om nedskrivningsegne passiver tage højde for Storbritanniens kommende udtrædelse af Den Europæiske Union.

EBA udarbejder reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge de betingelser, under hvilke det juridisk eller på anden måde i praksis vil være umuligt for en virksomhed at indføre kontraktbestemmelsen i det foreslåede § 274, stk. 1, for visse kategorier af forpligtelser. Kommissionen har beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA-forordningen).

EBA udarbejder endvidere gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte ensartede formater og skemaer for meddelelsen til Finanstilsynet i medfør af det foreslåede stk. 1. Kommissionen har beføjelse til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i EBA-forordningen.

Det foreslås i § 275, stk. 2, at virksomheden skal indsende alle oplysninger til Finanstilsynet, som Finanstilsynet inden for rimelig tid efter modtagelsen af underretningen efter stk. 1 anmoder om.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 2, 1. afsnit, 2. pkt., i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet kan have brug for yderligere oplysninger i forbindelse med Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets vurdering af, hvilken indvirkning en meddelelse givet i henhold til det foreslåede § 275, stk. 1, har på mulighederne for at afvikle den pågældende virksomhed. Henset hertil er det hensigtsmæssigt, at virksomheden forpligtes til efter anmodning fra Finanstilsynet at indsende alle oplysninger til Finanstilsynet, som Finanstilsynet har brug for til sin vurdering efter det foreslåede stk. 4-6.

Finanstilsynet skal inden for rimelig tid efter modtagelsen af meddelelsen anmode om oplysningerne. Det er en konkret vurdering, hvornår der er tale om rimelig tid.

Det foreslås i § 275, stk. 3, at kravet om at indføre en kontraktbestemmelse, jf. § 274, stk. 1, bortfalder automatisk fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet modtager en underretning i henhold til stk. 1.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 2, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det kan juridisk eller på anden måde i praksis ikke være muligt for virksomheden at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1, på forpligtelser, der er omfattet af § 97 i konkursloven. Konstaterer en virksomhed, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274, stk. 1, skal virksomheden orientere Finanstilsynet herom, ligesom virksomheden kan være forpligtet til at give Finanstilsynet yderligere oplysninger efter det foreslåede § 275, stk. 2.

Det foreslåede stk. 3 indebærer, at kravet om at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1, bortfalder automatisk fra det tidspunkt, hvor Finanstilsy-

net modtager en underretning i henhold til det foreslåede § 275, stk. 1. Virksomheden vil dermed ikke længere være forpligtet til at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1, når den har underrettet Finanstilsynet. Finanstilsynet kan dog i visse tilfælde påbyde virksomheden alligevel at indføre en kontraktbestemmelse, jf. forslaget til § 275, stk. 4.

Det foreslås i § 275, stk. 4, 1. pkt., at vurderer Finanstilsynet, at det er muligt at opfylde § 274, stk. 1, i forhold til den pågældende kontrakt, kan Finanstilsynet uanset stk. 3 påbyde virksomheden at indføre en sådan kontraktbestemmelse. I 2. pkt. foreslås det, at Finanstilsynet skal give påbuddet inden for rimelig tid efter, at Finanstilsynet har modtaget en meddelelse efter stk. 1.

Det foreslåede stk. 4 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der indsætter artikel 55, stk. 2, 3. afsnit, 1. pkt., i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Vurderer virksomheden, at det ikke er muligt at opfylde § 274, stk. 1, skal virksomheden underrette Finanstilsynet herom, jf. det foreslåede § 275, stk. 1 og 2. Finanstilsynet foretager herefter en vurdering af, om det alligevel er muligt at indføre en kontraktbestemmelse. Vurderingen foretages efter høring af Finansiell Stabilitet. Pligten til at indføre en kontraktbestemmelse bortfalder automatisk fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet modtager underretningen, og det er på den baggrund hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet har beføjelse til at påbyde virksomheden alligevel at indføre kontraktbestemmelsen, såfremt Finanstilsynet, efter høring af Finansiell Stabilitet, vurderer, at det faktisk er muligt at indføre en sådan kontraktbestemmelse.

Finanstilsynet skal påbyde virksomheden at indføre kontraktbestemmelsen inden for rimelig tid efter, at Finanstilsynet har modtaget en meddelelse efter stk. 1. Det betyder, at Finanstilsynet ikke må vente for længe med at meddele et påbud til virksomheden. EBA udarbejder reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge betingelserne for, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indføre kontraktbestemmelsen i medfør af det foreslåede stk. 4 og at fastlægge en rimelig frist for Finanstilsynet til at påbyde virksomheden at indføre kontraktbestemmelsen i medfør af det foreslåede stk. 4. Kommissionen har beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Det foreslås i § 275, stk. 5, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at ændre sin praksis vedrørende virksomhedens vurdering af, om det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse om anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse

finansielle virksomheder som omhandlet i § 274, stk. 1, jf. stk. 1.

Det foreslåede stk. 5 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der indsætter artikel 55, stk. 2, 3. afsnit, 2. pkt., i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Har en virksomhed konstateret, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274, stk. 1, samt underrettet Finanstilsynet herom, skal Finanstilsynet på baggrund af underretningen og efter høring af Finansiell Stabilitet foretage en vurdering af, om det alligevel er muligt at indføre en sådan kontraktbestemmelse, jf. forslaget til stk. 4

Som følge heraf kan Finanstilsynet nå frem til, at det er muligt at indføre en sådan kontraktbestemmelse, og eventuelt at virksomhedens praksis i forbindelse med vurderingen af, om det er muligt at indføre en sådan kontraktbestemmelse, ikke er hensigtsmæssig, og at virksomheden f.eks. bør lægge vægt på andre forhold i vurderingen. Det er på den baggrund hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet får beføjelse til at påbyde virksomheden at ændre sin fremtidige praksis, når virksomheden skal vurdere, om det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse. Finanstilsynet giver påbud efter det foreslåede stk. 5 efter høring af Finansiell Stabilitet.

Forslaget i stk. 5 er begrænset til kontraktbestemmelser om anerkendelse af bail-in i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, som bliver nr. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4 og 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i § 275, stk. 6, at vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at kontrakter, som ikke indeholder en bestemmelse i henhold til § 274, stk. 1, medfører en væsentlig hindring for afvikling, skal Finanstilsynet i nødvendigt omfang anvende beføjelserne i § 264 til at fjerne den pågældende hindring.

Det foreslåede stk. 6 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der indsætter artikel 55, stk. 2, 6. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet anvende sine beføjelser efter § 264 til bl.a. at udstede påbud, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at kontrakter, der ikke indeholder en bestemmelse, der anerkender Finans-

tilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. det foreslåede § 274, stk. 1, medfører en væsentlig afviklingshindring. Finanstilsynet skal anvende sine beføjelser efter § 264 til at fjerne afviklingshindringen.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere en virksomheds afviklingsmuligheder, herunder hvilken indvirkning risikoen for at overtræde sikkerhedsforanstaltninger for kreditor i § 49 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder har på afviklingsmulighederne, når beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsegne passiver anvendes. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal straks foretage denne vurdering, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med vurderingen af afviklingsmulighederne for virksomheden i medfør af §§ 262 eller 263 i lov om finansiell virksomhed eller på ethvert andet tidspunkt konstaterer, at der inden for en kategori af forpligtelser, som anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, er en mængde forpligtelser, der ikke opfylder kravet i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1, og som sammen med de forpligtelser, der er udelukket fra anvendelsen af bail-in i henhold til § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller som sandsynligvis vil blive udelukket i henhold til § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, beløber sig til mere end 10 pct. af den pågældende kategori.

Finanstilsynet skal i nødvendigt omfang anvende sine beføjelser i medfør af § 264 til at afhjælpe eller fjerne den pågældende hindring, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at kontrakter, som ikke indeholder en bestemmelse i henhold til § 274, stk. 1, medfører en væsentlig hindring for afvikling.

Det foreslås i § 275, stk. 7, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kategorier af forpligtelser omfattet af § 97 i konkursloven, hvor det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274, stk. 1.

Det foreslåede stk. 7 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der indsætter artikel 55, stk. 7, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at erhvervsministeren får bemyndigelse til at angive de kategorier af forpligtelser omfattet af § 97 i konkursloven, for hvilken en virksomhed kan nå til den konstatering, at det juridisk eller på anden måde i praksis er umuligt at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1. Erhvervsministeren får bemyndigelse til at angive kategorierne på baggrund af de betingelser, som bliver præciseret i EBAs reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge de betingelser, under hvilke det juridisk eller på anden måde

i praksis vil være umuligt for en virksomhed at indføre kontraktbestemmelsen i det foreslåede § 274, stk. 1, for visse kategorier af forpligtelser. Kommissionen har beføjelse til at vedtage de nævnte reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

§ 276

Der gælder i dag ikke krav om, at virksomheder skal sikre kontraktmæssig anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller anerkende, at parterne er bundet af kravene i § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, når virksomheden indgår en kontrakt, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland.

Det foreslås at indsætte *overskriften* kontraktmæssig anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling til § 276.

Det foreslås i § 276, stk. 1, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at virksomhedens kontrakter, jf. stk. 2, som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter parterne anerkender en række krav nærmere uddybet i bestemmelsens nr. 1 og 2.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 33, i BRRD II, der indsætter artikel 71 a, stk. 1, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Parterne skal for det første anerkende i kontrakten, at kontrakten kan gøres til genstand for Finansiell Stabilitets beføjelse til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser efter §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede nr. 1.

Finansiell Stabilitet kan i medfør af § 32 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder suspendere forfaldne betalings- og leveringsforpligtelser i henhold til en kontrakt, som en virksomhed under afvikling har indgået. Finansiell Stabilitet kan derudover suspendere en sikret kreditors ret til at søge sig fyldestgjort i sikkerheder stillet af en virksomhed under afvikling, jf. § 33 i lov om restruk-

turering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og suspendere kontraktretlige ophørsrettigheder, jf. § 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Finansiell Stabilitet kan i medfør af § 4 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dette lovforslags § 2, nr. 10, anvende suspensionsbeføjelserne nævnt i §§ 32, 33 og 34 på et tidligere tidspunkt, hvor den pågældende virksomhed endnu ikke er under afvikling.

Med indførelsen af en kontraktbestemmelse som foreslået sikres det, at der ikke opstår tvivl om, hvorvidt de nævnte suspensionsbeføjelser kan finde anvendelse i relation til den pågældende kontrakt, som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland.

Parterne skal dernæst anerkende i kontrakten, at parterne i relation til kontrakten er bundet af § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede nr. 2.

§ 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder fastslår, hvilken virkning det har i relation til en virksomheds kontrakter, at Finansiell Stabilitet foretager afviklingsforanstaltninger i relation til den pågældende virksomhed. Det følger bl.a. af bestemmelsen, at afviklingsforanstaltninger ikke i sig selv berettiger virksomhedens kontraktpart til f.eks. at ophæve kontrakten, hvis virksomheden under afvikling i øvrigt opfylder kontraktens væsentlige forpligtelser.

Med indførelsen af en kontraktbestemmelse som foreslået sikres det, at der ikke opstår tvivl om, at § 31 også fastslår virkningen af afviklingsforanstaltninger i relation til kontrakter, som virksomheden under afvikling har indgået, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland.

Parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, vil ikke nødvendigvis være opmærksomme på f.eks. Finansiell Stabilitets beføjelser til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i relation til en kontrakt indgået af en virksomhed nævnt ovenfor. Det er derfor hensigtsmæssigt, at der i sådanne kontrakter indgår en kontraktbestemmelse om, at forpligtelser og rettigheder, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finansiell Stabilitets beføjelser m.v.

Med det foreslåede § 276, stk. 2, angives den nærmere afgrænsning af, hvilke kontrakter der er omfattet af forpligtelsen foreslået i stk. 1.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 33, i BRRD II, der indsætter artikel 71 a, stk. 3, litra

a og b, i BRRD. Der er primært tale om en direktivnær implementering. Det skyldes, at stk. 2 implementeres på en måde, så den finder anvendelse for alle kontrakter i modsætning til direktivet, der kun finder anvendelse for finansielle kontrakter.

Det følger heraf, at bestemmelsen gælder i relation til de af virksomhedens kontrakter, der enten skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse efter den 28. december 2020, jf. det foreslåede stk. 2, nr. 1, når den pågældende kontrakt indeholder bestemmelser om betalings- eller leveringsforpligtelser, opsigelsesrettigheder eller retten til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende, jf. det foreslåede stk. 2, nr. 2.

At bestemmelsen alene gælder i forhold til kontrakter, der enten skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse, indebærer, at virksomheden skal sikre, at der indføres en bestemmelse som anført i stk. 1 både i nye kontrakter, der indgås, men også i allerede eksisterende kontrakter, i forbindelse med at der sker en væsentlig ændring heraf. Om en ændring af en kontrakt er væsentlig, vil bero på en konkret vurdering, herunder af selve ændringen og kontrakten som helhed.

Forpligtelsen til at indføre en kontraktbestemmelse efter stk. 1 gælder kun i relation til kontrakter, der indgås eller ændres væsentligt efter lovforslagets ikrafttrædelse, dvs. den 28. december 2020.

At bestemmelsen alene gælder i forhold til kontrakter, som indeholder bestemmelser om betalings- eller leveringsforpligtelser, opsigelsesrettigheder eller retten til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende, er en afgrænsning, som sikrer, at der kun skal indføres en bestemmelse som anført i stk. 1 i de kontrakter, hvor det ville være relevant at suspendere eller begrænse rettigheder, hvilket også afgrænser de kontrakter, hvor det ville være relevant at påpege virkningen af eventuelle afviklingsforanstaltninger.

Det foreslås i § 276, stk. 3, at undlader en virksomhed at indføre en bestemmelse i henhold til stk. 1, forhindrer det ikke Finansiell Stabilitet i at anvende beføjelserne i §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil fortsat finde anvendelse.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 33, i BRRD II, der indsætter artikel 71 a, stk. 4, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finansiell Stabilitet skal kunne udøve sine beføjelser til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i med-

før af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder også i relation til de forpligtelser, som er omfattet af en kontrakt reguleret af lovgivningen i et tredjeland. På samme måde skal afviklingsforanstaltninger have samme virkning i relation til kontrakter, uanset om kontrakten er reguleret af lovgivningen i et tredjeland.

Den foreslåede bestemmelse sikrer, at der ikke er tvivl om, at §§ 4 a, 31, 32, 33 og 34 finder anvendelse i relation til kontrakter reguleret af lovgivningen i et tredjeland, uanset om den pågældende kontrakt opfylder kravet i det foreslåede stk. 1.

Til nr. 94 (§ 309, stk. 1, 3 og 5, i lov om finansiell virksomhed)

En virksomhed, der er udpeget som et systemisk vigtigt finansielt institut, skal i henhold til § 309, stk. 2 i lov om finansiell virksomhed overholde SIFI-bufferkravet. SIFI-bufferkravet sættes for nuværende igennem den systemiske buffer, jf. § 309, stk. 2 jf. § 125 a, stk. 6. Dermed henviser § 309 til bestemmelserne vedrørende den systemiske buffer i § 125 h og § 125 a, stk. 6, alle steder, hvor der henvises til SIFI-bufferkravet.

Med forslaget vil SIFI-bufferkravet blive fastsat igennem den foreslåede § 125 g, stk. 3 og 4, og det foreslåede stk. 5 i § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 32 og 45. Dermed skal henvisningen til fastsættelsen af SIFI-bufferkravet konsekvensrettes som følge af forslagens §§ 125 g, stk. 3 og 4, og 125 a, stk. 5, så der henvises til den bestemmelse, som fremadrettet vil blive benyttet til fastsættelse af SIFI-bufferkravet.

Det foreslås derfor at ændre § 309, stk. 1, 3 og 5, så der henvises til § 125 g, stk. 3 og 4, i stedet for 125 h og til § 125 a, stk. 5, i stedet for § 125 a, stk. 6.

Til nr. 95 (§ 309, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed)

En virksomhed, der er udpeget som et SIFI, skal i henhold til § 309, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed overholde SIFI-bufferkravet. SIFI-bufferkravet sættes for nuværende igennem den systemiske buffer, jf. § 309, stk. 2, jf. § 125 a, stk. 6. Dermed henviser § 309 til bestemmelserne vedrørende den systemiske buffer i § 125 h og § 125 a, stk. 6, alle steder, hvor der henvises til SIFI-bufferkravet.

Med forslaget vil SIFI-bufferkravet blive fastsat igennem den foreslåede § 125 j og det foreslåede stk. 5 i § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 32 og 45. Dermed skal henvisningen til fastsættelsen af SIFI-bufferkravet konsekvensrettes som følge af forslagens §§ 125 g, stk. 3 og 4, og 125 a, stk. 5, så

der henvises til den bestemmelse, som fremadrettet vil blive benyttet til fastsættelse af SIFI-bufferkravet.

Det foreslås derfor at ændre § 309, stk. 2, så der henvises til § 125 g, stk. 3 og 4, i stedet for § 125 h og til § 125 a, stk. 5 i stedet for § 125 a, stk. 6.

Til nr. 96 (§ 343 ø, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 344 ø, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at juridiske personer, der udøver virksomhed som ISPV, skal have tilladelse som ISPV. § 344 ø, stk. 1, indeholder en henvisning til definitionen af en ISPV i § 5, stk. 1, nr. 47.

Den foreslås at ændre henvisningen i § 343 ø, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som følge af de foreslåede ændringer i § 5, stk. 1.

Til nr. 97 (§ 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) i § 344, stk. 1, 1. pkt.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/26/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige, for at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af disclosureforordningen.

Disclosureforordningen finder anvendelse på finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et fondsmæglerselskab, der yder porteføljepleje, eller et pengeinstitut, der yder porteføljepleje.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. et penge- eller realkreditinstitut, der yder investeringsrådgivning, jf. artikel 2, nr. 11, i disclosureforordningen.

Indsættelsen af disclosureforordningen i bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet bliver udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af forordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Til nr. 98 (§ 350 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 350 a, stk. 4, 2. pkt., kan erhvervsministeren forlænge anvendelsen af nationale makroprudentielle foranstaltninger med op til et år ad gangen.

Den foreslåede ændring af § 350 a, stk. 4, er en konsekvensændring af, at der efter artikel 458 i CRR gives adgang til at iværksætte og efterfølgende forlænge makroprudentielle foranstaltninger med op til to år ad gangen. Med den foreslåede ændring vil det af lov om finansiel virksomhed fremgå, at erhvervsministeren gives adgang til at iværksætte og efterfølgende forlænge makroprudentielle foranstaltninger med op til to år ad gangen.

Til nr. 99 (§ 351, stk. 1, 2 og 4, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende ikke lever op til kravene om hæderlighed i § 64, stk. 1, nr. 2-6, i lov om finansiel virksomhed. Det følger endvidere af det gældende stk. 4, at Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et SIFI og et G-SIFI, jf. § 64 c, stk. 1 og 5, jf. stk. 1, eller et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson, jf. § 64 d, stk. 1, inden for en af

Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende ikke lever op til kravene om hæderlighed i § 64, stk. 1, nr. 2-6, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af den foreslåede ændring i § 351, stk. 1, 2 og 4, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet fremover skal have bemyndigelse til at gribe ind over for en direktør eller et bestyrelsesmedlem eller en ansat, der er identificeret som nøgleperson i et pengeinstitut, et SIFI og et G-SIFI eller et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis vedkommende ikke efterlever alle kravene i § 64, stk. 1, herunder kravet om tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring i § 64, stk. 1, nr. 1.

Den foreslåede ændring i § 351, stk. 1, 2 og 4, implementerer artikel 91, stk. 1, 2. afsnit, i CRD V og artikel 34 i Solvens II. Af artikel 91, stk. 1, 2. afsnit, i CRD V, fremgår det, at Finanstilsynet skal have bemyndigelse til at afsætte et ledelsesmedlem, hvis personen ikke lever op til kravene nævnt i artikel 91, stk. 1, som både omfatter kravene om hæderlighed og om tilstrækkelig viden, kompetence og erfaring. Af artikel 34 i Solvens II fremgår, at tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder, hvor det er relevant, administrative eller finansielle foranstaltninger, over for forsikrings- og genforsikringsselskaber og medlemmerne af deres administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan.

Det foreslås på denne baggrund at udvide Finanstilsynets adgang til at gribe ind over for et ledelsesmedlem eller en nøgleperson til at omfatte samtlige numre i § 64, stk. 1.

Den foreslåede ændring betyder, at Finanstilsynet fremover vil kunne påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, eller påbyde et pengeinstitut, et SIFI og et G-SIFI eller et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende ikke længere kan anses for at have den tilstrækkelige viden, faglige kompetence eller erfaring til stillingen eller hvervet.

Finanstilsynet vil fremover f.eks. kunne gribe ind over for et ledelsesmedlem, hvis Finanstilsynet vurderer, at personen ikke har truffet de foranstaltninger, som en person i vedkommendes stilling med rimelighed kunne forventes at træffe for eksempelvis at forebygge, afhjælpe eller standse en lovovertrædelse i virksomheden, hvor den udviste adfærd eller passivitet skyldes manglende viden, kompetence eller erfaring. Adgangen til at gribe ind over for et ledelsesmedlems manglende viden, kompetence eller erfaring, jf. § 64, stk. 1, nr. 1, forventes som udgangspunkt anvendt i situationer, hvor ledelsesmedlemmets adfærd indebærer, at der er grund til at antage, at medlemmet ikke vil varetage hvervet eller

stillingen på en forsvarlig måde, jf. § 64, stk. 1, nr. 6. Der vil være tale om tilfælde, hvor en person i alvorlig grad har vist sig ikke at være egnet til sin stilling. F.eks. kan der være tale om, at et direktionsmedlems adfærd viser, at vedkommende ikke har den tilstrækkelige viden om den finansielle regulering til at bestride det område, som vedkommende har ansvaret for. Dette til trods for, at både Finanstilsynet og ledelsen i forbindelse med vedkommendes tiltræden vurderede, at vedkommende formelt opfyldte kravene om tilstrækkelig viden. Finanstilsynet vil alene kunne afsætte et ledelsesmedlem i tilfælde af alvorlige svigt, hvor det ikke er muligt at rette op på den manglende egnet ind for en rimelig tid.

Et påbud meddelt i henhold til stk. 1, 2 og 4 kan forlanges indbragt for domstolene af den pågældende virksomhed og af den person, som påbuddet vedrører. En sådan anmodning skal indgives til Finanstilsynet, senest 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør, det pågældende bestyrelsesmedlem eller den pågældende nøgleperson under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene senest 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former. Dette følger af § 351, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, senest 4 uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom. Dette følger af § 351, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Har den finansielle virksomhed ikke afsat direktøren, har pengeinstituttet, et SIFI eller et G-SIFI ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64, stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, eller har gruppe 1-forsikringsselskabet ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1, inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2, jf. § 351, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 100 (§ 351, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Ifølge den gældende bestemmelse i § 351, stk. 5, 1. pkt.,

har Finanstilsynet bemyndigelse til at påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller en ansat, der er udpeget som nøgleperson i et pengeinstitut, et SIFI-institut, et G-SIFI-institut eller et gruppe 1-forsikringsselskab, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 64, stk. 1, nr. 3.

Af § 64, stk. 1, nr. 3, fremgår, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

§ 64, stk. 1, nr. 3, nævner således anden relevant lovgivning. § 351, stk. 5, 1. pkt. henviser til § 64, stk. 1, nr. 3, men nævner ikke anden relevant lovgivning. Det foreslås at præcisere § 351, stk. 5, 1. pkt., så Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 5, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 351, stk. 5, 1. pkt. i overensstemmelse med bestemmelsens henvisning til § 64, stk. 1, nr. 3.

Til nr. 101 (§ 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret skal Finanstilsynet udarbejde en redegørelse for årsagerne til, at en finansiel virksomhed er erklæret konkurs, størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration, hvis Finansiell Stabilitet har medvirket ved overdragelsen af virksomheden, jf. §§ 7 eller 8 i lov om finansiel stabilitet, eller staten har lidt tab på en individuel statsgaranti i medfør af § 16 a i lov om finansiel stabilitet, jf. § 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at nyaffatte § 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, så Finanstilsynets forpligtelse til at udarbejde en redegørelse i stedet udløses i tilfælde, hvor staten har lidt direkte tab som følge af økonomisk bistand ved afvikling af virksomheden.

Den gældende bestemmelse henviser til lovregler, der er ophørt, hvorfor der ikke længere er et reelt anvendelsesområde for bestemmelsen. Formålet med § 352 a er at øge åbenheden om forløbet op til sammenbruddet for de institutter, hvor staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed. Der henvises i den henseende til punkt 2.7 i de almindelige bemærkninger til § 352 a, jf. Folketingstidende 2009-2010, A, L175.

Ved ændring af bestemmelsen er formålet med kravet om redegørelse i henhold til § 352 a søgt opretholdt. Forslaget til § 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed skal rumme mulige fremtidige foranstaltninger, som staten kan iværksætte for at håndtere en krisesituation i den finansielle sektor. Med forslaget ordlyd begrænses tilfældene således ikke til allerede kendte foranstaltninger.

Staten lider ikke nødvendigvis direkte tab ved restrukturering eller afvikling af en virksomhed gennem Finansiell Stabilitet. Restrukturering eller afvikling gennem Finansiell Stabilitet i sig selv falder derfor uden for den oprindelige bestemmelses formål, og er derfor ikke omfattet af forslaget til § 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 102 (§ 354, stk. 6, nr. 12, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, jf. § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

§ 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, i hvilke tilfælde og til hvem Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger uanset § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet kan bl.a. i medfør af § 354, stk. 6, nr. 12, videregive fortrolige oplysninger til de af Foreningen af Statsautoriserede Revisorer udpegede revisorer efter § 144, stk. 5, 2. pkt., og efter § 16 g, stk. 9, i lov om finansiel stabilitet.

Det foreslås at ændre § 354, stk. 6, nr. 12, så ordlyden og efter § 16 g, stk. 9, i lov om finansiel stabilitet udgår.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at lovforslagets § 3 ophæver lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 479 af 3. maj 2018. Der skal derfor ikke længere henvises til lov om finansiel stabilitet i bestemmelsen. Der findes ikke en tilsvarende relevant henvisning i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som kan erstatte den henvisning, der vil udgå.

Til nr. 103 (§ 354, stk. 6, nr. 46-48, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afvik-

lingsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, jf. § 354, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Det fremgår af artikel 55 i CRD IV, at medlemsstaterne og EBA kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelands kompetente myndigheder samt med de i artikel 56 og 57, stk. 1, nævnte myndigheder eller organer fra tredjelande. Dette er under forudsætning af, at de meddelte oplysninger er sikret ved en tavshedspligt, der mindst svarer til den tavshedspligt, der er foreskrevet i artikel 53, og at udvekslingen af oplysninger skal have til formål at give de pågældende myndigheder eller organer mulighed for at udføre deres tilsynsopgaver. Endelig er det en forudsætning, at hvis oplysningerne stammer fra en anden medlemsstat, skal myndighederne i denne medlemsstat have givet samtykke til videregivelsen, og oplysningerne må udelukkende benyttes til det formål, som samtykket vedrører.

Med de foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46-48, implementeres artikel 58 a, stk. 1, litra a-c, i CRD V, hvor det gøres muligt, at Finanstilsynets kan videregive fortrolige oplysninger til visse internationale organer under nærmere fastsatte betingelser.

Med den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46, vil det være muligt at videregive fortrolige oplysninger til Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken. Denne videregivelse kan kun ske med henblik på deres vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor.

Med den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 47, vil det være muligt at videregive fortrolige oplysninger til den Internationale Betalingsbank (BIS). Denne videregivelse kan kun ske, under forudsætning af at oplysningerne skal anvendes med henblik på kvantitative konsekvensanalyser.

Med den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 48, vil det være muligt for Finanstilsynet at videregive fortrolige oplysninger til Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB). Denne videregivelse kan kun ske med henblik på dets tilsynsfunktion.

Videregivelse af fortrolige oplysninger kan kun ske på baggrund af en udtrykkelig anmodning fra de internationale organer. Der skal derfor være en udtrykkelig anmodning om, at det internationale organ ønsker de fortrolige oplysninger. En udtrykkelig anmodning forudsættes i den forbindelse at være en skriftlig anmodning, hvor det internationale organ redegør for, hvorfor de har brug for oplysningerne, og hvorfor oplysningerne kan indeholdes inden for organets lovmæssige mandat og virke.

Efter den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46-48, skal anmod-

ningen være behørigt begrundet henset til de specifikke opgaver, der udføres af det anmodende internationale organ i overensstemmelse med dets lovbestemte mandat. Det internationale organ kan derfor ikke bede om alle tænkelige fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet måtte have. De oplysninger, som det internationale organ måtte anmode om, skal være til brug for organets arbejdsområde. Dette vil være oplysninger til brug for organets normale arbejdsfunktioner, og det er arbejdsfunktioner, som fremgår af organets lovbestemte mandat og organets normale virke. Det er organet, som skriftligt skal redegøre for, hvorfor oplysningerne er til brug for organets arbejdsfunktioner, og hvorfor oplysningerne kan indeholdes inden for organets lovbestemte mandat og organets normale virke. Det internationale organs lovbestemte mandat vil være de regler eller internationale aftaler, som organet er bundet af. Organets normale virke vil være det område, som organet normalt handler inden for, og de områder, som organet normalt administrerer.

Efter den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46-48, skal anmodningen være tilstrækkelig præcis med hensyn til de anmodede oplysningers art, omfang og form samt den måde, hvorpå de videregives eller fremsendes. Det internationale organ kan derfor ikke bede om alle oplysninger uden specifikt at angive, hvilke oplysninger organet måtte ønske at få kendskab til. Det internationale organ kan ikke anmode bredt om alle oplysninger. Organet skal specifikt redegøre for, hvilke typer af oplysninger som denne måtte ønske at modtage, herunder også på hvilken måde oplysningerne videregives.

Det forudsættes, at videregivelse af oplysninger efter de foreslåede bestemmelser i § 354, stk. 6, nr. 46-48, er strengt nødvendig for udførelsen af det anmodende organs specifikke opgaver. Organet skal i forbindelse med anmodningen oplyse om, hvorfor oplysningerne er strengt nødvendige. De internationale organer vil derfor skulle begrunde anmodningen med hensynet til de specifikke opgaver, som det internationale organ skal udføre.

Efter den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46-48, skal oplysningerne fremsendes eller videregives udelukkende til de personer, som er involveret direkte i udførelsen af den specifikke opgave. Videregivelsen af fortrolige oplysninger må derfor ikke ske til det internationale organs generelle eller officielle kommunikationskanaler. Fortrolige oplysninger må kun deles med de personer, som er ansat i det internationale organ, og som konkret sidder med og skal anvende de pågældende oplysninger. Det betyder, at oplysninger kun kan videregives til den person hos organet, der anmoder om oplysningerne, eller en anden, som anmoderen henviser til, og som er ansat hos organet.

Efter den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46-48, skal de personer, som har adgang til oplysningerne være underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten efter § 354, stk. 1. Det betyder, at de personer, som får kendskab

til fortrolige oplysninger i det internationale organ, skal være underlagt den samme tavshedspligt som Finanstilsynets tavshedspligt. Personer, som får kendskab til fortrolige oplysninger, der er videregivet af Finanstilsynet, vil være underlagt den samme tavshedspligt, jf. § 354, stk. 8. De internationale organer skal derudover bekræfte, at de personer, som får kendskab til fortrolige oplysninger, er underlagt en tavshedspligt, som svarer til tavshedspligten i § 354, stk. 1.

Hvis der videregives personoplysninger, skal disse behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 58 a, i CRD V.

Til nr. 104 (§ 354 e, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet påser overholdelsen af BRRD og regler udstedt i medfør heraf, jf. § 344 i lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at Finanstilsynet kan give påtaler, påbud, m.v. for overtrædelse af reglerne i kapitel 17-17 a i lov om finansiel virksomhed. Det følger af § 354 e, stk. 1, at Finanstilsynet skal offentliggøre påtaler, påbud eller tvangsbøder, der er givet i henhold til § 344 for overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i stk. 2.

Det foreslås i § 354 e, stk. 1, 1. pkt., efter i henhold til at indsætte § 269, stk. 1, eller.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet skal offentliggøre tilsynsreaktioner meddelt i henhold til § 269, stk. 1, eller § 344, stk. 1.

Der er tale om en konsekvensændring, som følge af at der indsættes en tilsynsbestemmelse i § 269, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, der fastslår, at Finanstilsynet som afviklingsmyndighed skal føre tilsyn med overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver.

Til nr. 105 (§ 354 e, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet påser overholdelsen af BRRD og regler udstedt i medfør heraf, jf. § 344 i lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at Finanstilsynet kan give påtaler, påbud, m.v. for overtrædelse af reglerne i kapitel 17-17 a i lov om finansiel virksomhed. Det følger af § 354 e, stk. 1, at Finanstilsynet skal offentliggøre påtaler, påbud eller

tvangsbøder, der er givet i henhold til § 344 for overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i stk. 2.

Det foreslås i § 354 e, stk. 2, 1. pkt., at ændre § 71 a, stk. 1, til § 71 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 71 b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt., og at indsætte § 182 b, stk. 1-3, §§ 182 c og § 182 d, § 182 e, stk. 1-3, §§ 182 f, 259 a og 261, § 264, stk. 2, 3 og 5, § 264 a, § 265, stk. 2, 4 og 7, § 265 a, stk. 2, § 266, § 267, stk. 1, §§ 267 b og 267 c, § 267 d, stk. 1, § 268, §§ 269 a-269 d, § 272, stk. 7, § 274, stk. 1 og 2, § 275, stk. 1, 2, 4 og 5, og § 276, stk. 1, efter § 125 b, stk. 1-4 og 6.

Med den foreslåede ændring skal Finanstilsynet offentliggøre påtaler, påbud eller tvangsbøder, som Finanstilsynet har givet for overtrædelse af de bestemmelser, der indføres i § 354 e, stk. 2, 1. pkt. Dette gælder også i sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse har truffet afgørelse.

Finanstilsynet skal offentliggøre påtalen, påbuddet eller tvangsbøden på sin hjemmeside med angivelse af navnet på virksomheden eller personen, som reaktionen er rettet imod. Offentliggørelse skal dog ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelsen vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller personen, hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, hvis offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet, eller hvis samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse af en persons navn må vurderes ikke at være proportionale med hensynet til personen.

Den foreslåede ændring implementerer artikel 111, stk. 2, litra a, og artikel 112, stk. 1 og 2, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 106 (§ 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, nævner de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af bl.a. lov om finansiel virksomhed og andre relevante forordninger på det finansielle område.

Det foreslås, at disclosureforordningen indsættes i § 355, stk. 1, hvorefter virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være at anse som parter i en konkret sag.

Til nr. 107 (§ 355, stk. 2, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås med § 355, stk. 2, nr. 10, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, eller virksomheder, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, er part i Finanstilsynets afgørelse for så vidt angår den del af sagen, der vedrører den pågældende.

Det særlige partsbegreb er allerede gældende i de tilfælde, hvor Finanstilsynet inddrager en tilladelse efter §§ 224 eller 225, stk. 1. Når Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 224 a, inddrages tilladelsen ikke nødvendigvis, men Finansiell Stabilitet kan overtage kontrollen med den finansielle virksomhed, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Det foreslås således, at partsbegrebet udvides, så den samme kreds af fysiske og juridiske personer med tilknytning til den finansielle virksomhed, der har partsstatus, når Finanstilsynet inddrager en tilladelse, jf. § 355, stk. 2, nr. 8-9, også vil have partsstatus, når Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 224 a.

Som eksempel vil en direktør være part i den del af sagen, der vedrører den pågældende, når Finanstilsynets afgørelse efter § 224 a er delvist begrundet i, at direktøren ikke er tilstrækkelig egnet eller hæderlig til at varetage hvervet.

En kapitalejer vil være part i den del af sagen, der vedrører den pågældende, når Finanstilsynets afgørelse efter § 224 a eksempelvis er delvist begrundet i, at kapitalejeren udøver uhensigtsmæssig indflydelse på den finansielle virksomhed.

De fysiske og juridiske personer, der er omfattet af bestemmelsen, bevarer deres partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelse, også efter Finansiell Stabilitet har overtaget kontrollen med den finansielle virksomhed.

Til nr. 108 (§ 361, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed)

I medfør af § 361, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed betaler virksomheder med tilladelse efter lov om betalinger en fast årlig afgift til Finanstilsynet, der dækker de omkostninger, som Finanstilsynet har ved at føre tilsyn med virksomhederne.

Efter § 361, stk. 3, nr. 1, skal betalingsinstitutter betale en afgift på 91.400 kr. Efter § 361, stk. 3, nr. 2, skal e-pengeinstitutter betale en afgift på 134.000 kr. Efter § 361, stk. 3, nr. 3, skal virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester betale en afgift på 9.200 kr. Efter § 361, stk. 3, nr. 4, skal virksomheder med begrænset tilladelse til

at udstede elektroniske penge betale en afgift på 13.000 kr. Efter § 361, stk. 3, nr. 5, skal virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester betale en afgift på 25.000 kr.

Grundbeløbene er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 11, i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås at nyaffatte § 361, stk. 3, hvorefter fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet.

Det foreslås i § 361, stk. 3, nr. 1, at fastsætte en ny model for opkrævning af afgifter for betalingsinstitutter.

Det foreslås i stk. 3, nr. 1, litra a, at betalingsinstitutter betaler en afgift på 25.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.

Det foreslås i stk. 3, nr. 1, litra b, at betalingsinstitutter betaler en afgift på 80.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.

Det foreslås i stk. 3, nr. 1, litra c, at betalingsinstitutter betaler en afgift på 500.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Det foreslås, at afgiften efter § 361, stk. 3, nr. 1, fastsættes på baggrund af betalingsinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår, da dette kriterium bedst muligt afspejler det enkelte betalingsinstituts aktiviteter, og dermed også bedst afspejler de ressourcer, som det kan forventes, at Finanstilsynet skal anvende for at føre løbende tilsyn med det enkelte betalingsinstitut.

Det foreslås, at de samlede gennemførte betalingstransaktioner opgøres ud fra den samlede beløbsmæssige værdi af de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i perioden. Hvis et betalingsinstitut udbyder betalingsinitieringstjenester, jf. bilag 1, nr. 7, til lov om betalinger, indgår den beløbsmæssige værdi af de initierede betalingstransaktioner i beregningen af instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner på samme måde, som hvis instituttet selv havde gennemført betalingstransaktionen.

Forslaget om opgørelse af de samlede betalingstransaktioner pr. 1. oktober begrundes i, at betalingsinstitutter allerede i dag har en indberetningsforpligtelse over for Finanstilsynet vedrørende driften af de betalingstjenester, som betalingsinstituttet udbyder, hvormed fristen for indberetning falder den 1. april og den 1. oktober. Det følger således af § 127, stk. 3, i lov om betalinger, at et betalingsinstitut skal indrapportere statistik om drift af de betalingstjenester, som denne udbyder i medfør af § 127, stk. 3, til Finanstilsynet. I medfør af § 127, stk. 4, i lov om betalinger har Finanstilsynet fastsat nærmere regler for denne indberetning ved bekendtgørelse nr. 1259 af 28. november 2019 om udbydere af betalingstjenesters indberetning af statistik om drift og misbrug af betalingstjenester. I medfør af denne bekendtgørelse er betalingsinstituttet pålagt at indberette oplysninger om virksomhedens samlede betalingstransaktioner til Finanstilsynet henholdsvis den 1. april, som omfatter 2. halvår af det foregående kalenderår og den 1. oktober, som omfatter 1. halvår af det indeværende kalenderår. Det indebærer, at Finanstilsynet pr. 1. oktober vil være i besiddelse af oplysninger om et betalingsinstituts samlede betalingstransaktioner for 12 måneder opgjort over 2. halvår af forrige år og 1. halvår af indeværende år. Forslaget indebærer derfor ikke en ny indberetningsforpligtelse for virksomhederne.

Ved differentieringen af afgiftssatserne er der lagt vægt på, at det kræver markant flere ressourcer at føre løbende tilsyn med store betalingsinstitutters overholdelse af lovens krav, end det er tilfældet for små og mellemstore betalingsinstitutter. Niveaue for afgifterne er fastlagt ud fra et sigte om ikke at ændre i det samlede afgiftsbeløb, der betales til Finanstilsynet, men alene fordelingen af afgiften imellem de omfattede virksomheder.

Med den foreslåede ændring indføres dermed en afgiftsmodel, der i højere grad tager højde for den enkelte virksomheds størrelse og kompleksitet og dermed også de ressourcer, som reelt er nødvendige for at føre tilsyn med virksomheden.

Finanstilsynet opkræver afgiften i overensstemmelse med § 369 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 361, stk. 3, nr. 2, at fastsætte en ny model for opkrævning af afgifter for e-peggeinstitutter.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2, litra a*, at e-peggeinstitutter betaler en afgift på 25.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2, litra b*, at e-peggeinstitutter betaler en afgift på 80.000 kr., når summen af instituttets

gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2, litra c*, at e-peggeinstitutter betaler en afgift på 500.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det grundbeløb, der betales af e-peggeinstitutter, bliver justeret sådan, at e-peggeinstitutter og betalingsinstitutter betaler det samme grundbeløb til Finanstilsynet, dog afhængig af størrelse, jf. ovenfor. Dette er anderledes end de gældende regler, hvor e-peggeinstitutter betaler et højere beløb end betalingsinstitutter. Ændringen begrundes i, at det har vist sig, at to institutter af samme størrelse på tværs af de to kategorier af institutter kræver de samme ressourcer i forbindelse med Finanstilsynets løbende tilsyn, uanset om de har tilladelse som e-peggeinstitut eller betalingsinstitut. Det foreslås dog, at afgiften for e-peggeinstitutter efter § 361, stk. 3, nr. 2, fastsættes på baggrund af summen af e-peggeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-peggeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner, således at beregningen fortsat afspejler e-peggeinstituttets udvidede virksomhedsområde.

E-peggeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge beregnes i overensstemmelse med § 31, stk. 3, i lov om betalinger som de samlede krav på udstederen, der hidrører fra udestående elektroniske penge opgjort på baggrund af det daglige udestående ved udgangen af hver dag i de foregående 6 måneder. Opgørelsen foretages den første dag i hver måned. Hvis virksomheden ikke har gennemført 6 måneders drift på datoen for beregningen, anvendes de eventuelt gennemførte måneder med drift og virksomhedens estimater for de gennemsnitlige udestående elektroniske penge for det kommende år som grundlag for beregningen.

E-peggeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår opgøres pr. 1. oktober, da e-peggeinstitutter, som udbydere af betalingstjenester, allerede i dag har en indberetningsforpligtelse over for Finanstilsynet om e-peggeinstituttets drift af de betalingstjenester, som instituttet udbyder, hvormed fristen for indberetning falder den 1. oktober. Det følger således af § 127, stk. 3, i lov om betalinger, at et e-peggeinstitut skal indrapportere statistik om drift af de betalingstjenester, som denne udbyder i medfør af § 127, stk. 3, til Finanstilsynet. I medfør af § 127, stk. 4, i lov om betalinger har Finanstilsynet fastsat nærmere regler for denne indberetning ved bekendtgørelse nr. 1259 af 28. november 2019 om udbydere af betalingstjenesters indberet-

ning af statistik om drift og misbrug af betalingstjenester. I medfør af denne bekendtgørelse er e-pengeinstituttet pålagt at indberette oplysninger om virksomhedens samlede betalingstransaktioner til Finanstilsynet henholdsvis den 1. april, som omfatter 2. halvår af det forudgående kalenderår og den 1. oktober, som omfatter 1. halvår af det indeværende kalenderår. Det indebærer, at Finanstilsynet pr. 1. oktober samlet set vil være i besiddelse af oplysninger om et e-pengeinstituts samlede betalingstransaktioner for 12 måneder opgjort over 2. halvår af foregående år og 1. halvår af indeværende år. Forslaget indebærer således ikke en ny indberetningsforpligtelse for virksomhederne.

Tilladelsen som e-pengeinstitut giver mulighed for både at udstede elektroniske penge og udbyde betalingstjenester. Det vurderes derfor mest hensigtsmæssigt at anvende summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og værdien af e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner, da dette kriterium bedst muligt afspejler det enkelte e-pengeinstituts størrelse og aktiviteter. Såfremt der alene anvendes et af de to beløb med henblik på at fastsætte afgiftens størrelse, vil dette medføre, at afgiften ikke i praksis reelt afspejler omfanget af e-pengeinstituttets samlede tilladelsespligtige aktiviteter. Hvis et e-pengeinstitut udbyder betalingsinitieringstjenester, jf. bilag 1, nr. 7, til lov om betalinger, indgår den beløbsmæssige værdi af de initierede betalingstransaktioner i beregningen af instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner på samme måde, som hvis instituttet selv havde gennemført betalingstransaktionen.

Ved differentieringen af afgiftssatserne er der lagt vægt på, at det kræver markant flere ressourcer at føre løbende tilsyn med store e-pengeinstitutters overholdelse af lovens krav, end det er tilfældet for små og mellemstore e-pengeinstitutter. Det forventes, at den laveste afgiftssats typisk vil finde anvendelse på nystartede virksomheder, som kræver få ressourcer i forbindelse med Finanstilsynets løbende tilsyn med virksomhedernes overholdelse af lovgivningens krav. Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i det samlede afgiftsbeløb, der betales til Finanstilsynet, men alene fordelingen af afgiften.

Finanstilsynet opkræver afgiften i overensstemmelse med § 369 i lov om finansiel virksomhed.

Det følger i dag af § 361, stk. 3, nr. 3, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester årligt betaler en afgift på 9.200 kr. til Finanstilsynet, mens virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge betaler en årlig afgift på 13.000 kr. i henhold til § 361, stk. 3, nr. 4.

Det foreslås i § 361, stk. 3, nr. 3, at indføre en ny afgiftsmodel, hvorefter virksomheder med begrænset tilladelse til ud-

stedelse af elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester betaler 11.100 kr.

Den gældende § 361, stk. 3, nr. 3, blev oprindeligt indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 385 af 25. maj 2009 og er siden ændret ved lov nr. 1556 af 2010, hvor afgiftsbeløbet blev tilbagereguleret til 2004-niveau for at stemme overens med resten af § 361, stk. 1. I forbindelse med indførelsen af ændringen i 2009 var det forudsat, at afgiftsbestemmelsen ville blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med den dagældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge burde føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen. Ved indførelsen af den nye lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger blev afgiftsniveauet videreført, da Finanstilsynet vurderede, at afgiftsniveauet fortsat var passende. Der blev herved lagt vægt på, at en begrænset tilladelse gives på lempeligere vilkår, end de vilkår der gælder for en tilladelse til at drive virksomhed som investeringsrådgiver, hvor afgiften udgjorde 17.000 kr.

Den gældende § 361, stk. 3, nr. 4, blev oprindeligt indsat i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 1553 af 2010. Ændringen vedrører betaling af afgift fra virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge. Afgiften udgør 13.000 kr. Oprindeligt var afgiften den samme som for virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Da afgiften for betalingsinstitutter blev reguleret tilbage til 2004-niveau ved lov nr. 1556 af 21. december 2010, blev afgiften for virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge ikke tilsvarende tilbagereguleret. I forbindelse med indførelsen af ændringen i 2009 var det forudsat, at afgiftsbestemmelsen ville blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med lov om betalingstjenester burde føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen.

Finanstilsynets praksis viser, at der ikke er forskel på de ressourcer, som Finanstilsynet anvender i forbindelse med at føre løbende tilsyn med virksomheder, som har begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge og virksomheder, som har begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Det foreslås derfor, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester og virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge fremadrettet betaler den samme årlige afgift til Finanstilsynet. Det søges dermed sikret, at alle virksomheder betaler en afgift til Finanstilsynet, der svarer til de ressourcer, det reelt kræver at føre tilsyn med virksomheden.

Afgiften foreslås fastsat som et gennemsnit af den afgiftssats, der efter de gældende regler årligt betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester og den afgiftssats, der efter de gældende regler betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. Forslaget vil medføre, at virksomheder

med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester vil betale en større afgift, end de hidtil har gjort, mens virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge vil betale en afgift, der er lavere.

Det foreslåede § 361, stk. 3, nr. 4, er en videreførelse af den gældende § 361, stk. 3, nr. 5. Nummeret blev indsat i § 363, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 552 af 7. maj 2019.

Med dette lovforslag er der alene tale om en lovteknisk ændring af bestemmelsens nummerering som følge af den foreslåede model i § 361, stk. 3, nr. 1. Der er således ikke tale om en materiel ændring af bestemmelsen, og afgiftsniveauet foreslås videreført.

Til nr. 109 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig til. Bestemmelsen nævner bl.a. afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af lov om finansiel virksomhed og en række andre forordninger på det finansielle område.

Det foreslås, at disclosureforordningen indsættes i § 372, stk. 1, hvorefter afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 110 (§ 372, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til § 224 a i lov om finansiel virksomhed er omfattet af tidsfristen for at klage på fire uger i § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Retten til at klage tilkommer den finansielle virksomhed. Når Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, vil Finansiell Stabilitet reelt også overtage retten til at klage.

Det foreslås, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af § 224 a i lov om finansiel virksomhed, der ønskes påklaget, skal indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 24 timer efter at afgørelsen er meddelt. Klageretten tilkommer den bestyrelse og direktion, der modtog afgørelsen. Det gælder, uanset om Finansiell Stabilitet har overtaget kontrollen med virksomheden, og der er påbegyndt krisehåndtering af virksomheden.

Forslaget medfører, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I får mulighed for at klage over en af-

gørelse i henhold til § 224 a i lov om finansiel virksomhed, også selvom Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med virksomheden.

Virksomhedens mulighed for at klage skal holdes op imod offentlighedens interesse i, at Finansiell Stabilitet hurtigst muligt overtager kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, hvis Finanstilsynet har vurderet, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Der vil være risiko for forskydning af kreditorer, hvis virksomheden fortsætter i en længere periode, imens klagefristen løber. Forskydning af kreditorer kan skade en senere afvikling af virksomheden.

Forslaget opstiller i 1. pkt. mulighed for at klage, indtil 24 timer efter at virksomheden modtager afgørelsen.

Finanstilsynet vil i praksis have en proces med virksomheden forud for en afgørelse i henhold til § 224 a, hvor Finanstilsynet drøfter baggrunden for afgørelsen. Derudover vil virksomheden altid blive hørt om afgørelsen, og vil derfor have forberedelsestid i forhold til at have klagen klar på afgørelsestidspunktet.

Formålet med den korte frist er at sikre, at der kommer en hurtig afklaring af hensyn til den af Finansiell Stabilitet iværksatte krisehåndtering af virksomheden. Hvis Erhvervsankenævnet giver klager medhold, kan virksomheden tilbageføres til virksomhedens ledelse, eller hvis det ikke er muligt som følge af iværksatte afviklingstiltag, kan der komme et erstatningsretligt efterspil.

Det foreslås i 2. pkt. at give klageretten til den bestyrelse og direktion, der modtog afgørelsen. I henhold til 3. pkt. gælder dette uanset om Finansiell Stabilitet har overtaget kontrollen med virksomheden. Forslaget medfører, at klageretten ikke overgår til Finansiell Stabilitet, når denne overtager kontrollen med virksomheden. I stedet vil den ledelse, som drev virksomheden på tidspunktet for afgørelsen, have retten til at klage.

Formålet er at give klageadgang til den personkreds, der reelt bliver påvirket af afgørelsen. Når klageadgangen på denne måde udvides, er det dog samtidig vigtigt at begrænse tidsrummet for klageadgangen, så der ikke i en længere periode er usikkerhed omkring, hvorvidt afvikling af virksomheden vil være berettiget.

Til nr. 111 (§ 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, er en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørel-

ser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af en række direktiver og forordninger.

Disclosureforordningen vil medføre, at Europa-Kommissionen udsteder en række delegerede retsakter.

Det foreslås derfor, at der indsættes en henvisning til disclosureforordningen i § 372 a, stk. 1, hvormed erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regulering på de områder, hvor det som følge af disse delegerede retsakter måtte være nødvendigt.

Til nr. 112 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås med ændringen af § 373, stk. 1, at § 175 g, stk. 1, 5 og 6 bliver omfattet af strafbestemmelsen, hvorved grov overtrædelse af kravene i § 175 g, stk. 1, 5 og 6 bl.a. for manglende ansøgning om godkendelse eller eventuel undtagelse for godkendelse samt manglende opfyldelse af krav forbundet med oplysninger til Finanstilsynet, § 175 g, stk. 6, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

For en nærmere gennemgang henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 175 g.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 66 stk. 1, litra e, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås derudover med ændringen af § 373, stk. 1, at § 125 i, stk. 1, udgår.

Der er tale om en konsekvensændring, som følge af at bestemmelserne i § 125 i ophæves og flyttes til § 268, jf. lovforslagets § 1, nr. 50 og 80. Der indsættes ikke en henvisning til den nye § 268, stk. 1, i § 373, stk. 1. I stedet foreslås det at indsætte en henvisning til § 268, stk. 1, i § 373, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 113. Det skyldes, at overtrædelse af § 268, stk. 1, der tidligere fremgik af § 125 i, stk. 1, bør straffes med bøde og ikke også med fængsel.

Til nr. 113 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås med ændringen af § 373, stk. 2, at lade § 64, stk. 3, være omfattet af strafbestemmelsen. Det foreslås endvidere at ændre § 64 c, stk. 1, 3 og 5, jf. stk. 1 og 3, § 64 d, stk. 1, 2 og 4, § 70, stk. 1-5, til § 64 c, stk. 1, 3, 5 og 7, jf.

stk. 1 og 3, § 64 d, stk. 1, 2 og 4-6, § 64 e, § 70, stk. 1-4, og § 77 g, stk. 1 og 3, ændres til § 77 g, stk. 3.

Det foreslås at indsættelse § 64, stk. 3, i det foreslåede § 373, stk. 2, hvorved den finansielle virksomhed kan straffes med bøde for manglende overholdelse af kravet om at påse overholdelsen af egnetheds- og hæderlighedskravet i § 64, stk. 1. For en nærmere gennemgang henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 64, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Det foreslås med ændringen af § 373, stk. 2, at ændre § 64 c, stk. 1, 3 og 5, jf. stk. 1, og 3 til § 64 c, stk. 1, 3, 5 og 7, jf. stk. 1 og 3. Ændringen vedrører indsættelsen af § 64 c, stk. 7, der medfører, at bestemmelsen strafbelægges. Et pengeinstitut, et SIFI-institut og et G-SIFI-institut kan således straffes med bøde for manglende overholdelse af kravet om at påse overholdelsen af egnetheds- og hæderlighedskravet, jf. 64, stk. 1, for så vidt angår virksomhedens nøglepersoner. For en nærmere beskrivelse af ansvarssubjekt og overtrædelsen henvises til bemærkningerne i lovforslagets § 1, nr. 18. Overtrædelse af § 64 c, stk. 1, 3 og 5, jf. stk. 1 og 3, kan fortsat straffes som tidligere. Det er således alene indsættelsen af stk. 7, der medfører materielle ændringer i forhold til strafsubjektet eller overtrædelsen.

Det foreslås med ændringen af § 373, stk. 2, at ændre § 64 d, stk. 1, 2 og 4, til § 64 d, stk. 1, 2, 4 og 5. Ændringen vedrører indsættelsen af § 64 d, stk. 5, der medfører, at bestemmelserne strafbelægges. Et gruppe 1-forsikrings-selskab kan således straffes med bøde for manglende overholdelse af kravet om at påse overholdelsen af egnetheds- og hæderlighedskravet, jf. 64, stk. 1, for så vidt angår virksomhedens nøglepersoner. For en nærmere beskrivelse af ansvarssubjekt og overtrædelsen henvises til bemærkningerne i lovforslagets § 1, nr. 19. Gruppe 1-forsikrings-selskabers overtrædelse af § 64 d, stk. 1, 2 og 4, kan fortsat straffes som tidligere. Det følger imidlertid af det foreslåede § 64 d, stk. 6, at § 64 d, stk. 1, 2, 4 og 5, finder anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder, hvilket medfører, at også forsikringsholdingvirksomheder vil kunne straffes med bøde ved overtrædelse af § 64 d, stk. 1, 2, 4 og 5.

Det foreslås med ændringen af § 373, stk. 2, at indsætte § 64 e i straffebestemmelsen, hvorved den finansielle virksomhed og bestyrelsen kan straffes med bøde, hvis bestyrelsen ikke sikrer, at den besidder den tilstrækkelige kollektive egnethed det kræver for at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici, jf. 64 e i lov om finansiel virksomhed. Se nærmere i bemærkningerne i dette lovforslags § 1, nr. 20.

Det foreslås også, at henvisningen til § 70, stk. 1-5, ændres således at alene § 70, stk. 1-4, nævnes i § 373, stk. 2. Ændringen sker som konsekvens af ophævelsen af §

70, stk. 4, hvor bestemmelsen bliver konsekvensrettet. Se nærmere herom i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 21. Overtrædelse af § 70, stk. 1-4, kan fortsat straffes som tidligere. Der er således ikke tale om materielle ændringer i forhold til strafsubjektet eller overtrædelsen.

Det foreslås endvidere med ændringen af § 373, stk. 2, at ændre henvisningen til § 77 g, stk. 1 og 3, med en henvisning til § 77 g, stk. 2. Der er tale om en konsekvensændring som følge af ophævelsen af § 77 g, stk. 1, der flyttes til bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningselskaber, finansielle holdingvirksomheder og investeringsforeninger. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 28. Overtrædelse af § 77 g, stk. 3, der bliver stk. 2, kan fortsat straffes som tidligere. Der er således ikke tale om materielle ændringer i forhold til strafsubjektet eller overtrædelsen.

Det foreslås med ændringen af § 373, stk. 2, at der tilføjes en henvisning til § 259 a, § 264, stk. 3, § 266, stk. 1, § 268, stk. 1-4, og § 269 c. Det vil medføre, at en overtrædelse af § 259 a, § 264, stk. 3, § 266, stk. 1, § 268, stk. 1-4, og § 269 c kan straffes med bøde.

Den foreslåede ændring indebærer en hjemmel til at straffe manglende efterlevelse af den foreslåede § 259 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 55, med bøde. Efter den foreslåede § 259 a skal et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, for hvem der er udarbejdet en afviklingsplan i henhold til § 259, stk. 1, straks skal oplyse Finanstilsynet om væsentlige ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold. Gerningsindholdet er, at de omfattede virksomheder ikke overholder kravet om straksunderretning af Finanstilsynet, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som kravet er rettet imod, og som ikke har overholdt kravet. Har en virksomhed omfattet af § 259 a ikke straks oplyst Finanstilsynet om væsentlige ændringer i virksomhedens forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold, kan virksomheden straffes med en bøde.

Den foreslåede ændring indebærer en hjemmel til at straffe manglende efterlevelse af den foreslåede § 264, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 65, med bøde. Efter den foreslåede § 264, stk. 3, skal en virksomhed forelægge forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag til Finanstilsynet, senest 2 uger efter at virksomheden har modtaget en underretning om, at der er væsentlige afviklingshindringer for virksomheden. Det gælder, hvis afviklingshindringen skyldes, at virksomheden befinder sig i en situation, hvor virksomheden opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, jf. § 269 a, stk. 1. Det gælder endvidere, hvis afviklings-

hindringen skyldes, at virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266. Det gælder også, hvis afviklingshindringen skyldes, at virksomheden, hvis den er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) eller en del af et G-SIFI, ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. artikel 92 a, jf. artikel 494 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. Gerningsindholdet er, at de omfattede virksomheder ikke overholder kravet om at forelægge forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag til Finanstilsynet, senest 2 uger efter at virksomheden har modtaget en underretning om, at der er væsentlige afviklingshindringer for virksomheden. Ansvarssubjektet er den virksomhed, som kravet er rettet imod, og som ikke har overholdt kravet. Har en virksomhed omfattet af § 264, stk. 3, ikke forelagt forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag til Finanstilsynet, senest 2 uger efter at virksomheden har modtaget en underretning om, at der er væsentlige afviklingshindringer for virksomheden, kan virksomheden straffes med en bøde.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere en hjemmel til at straffe manglende efterlevelse af den foreslåede § 266, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, med bøde. Efter den foreslåede § 266, stk. 1, skal pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I til enhver tid opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet. Finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder. Det samme gælder for finansieringsinstitutter, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag. Gerningsindholdet er, at kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat i medfør af bestemmelsen ikke er overholdt, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som kravet er rettet imod, og som ikke har overholdt kravet. Overholder en virksomhed omfattet af § 266, stk. 1, ikke sit krav til nedskrivningsegne passiver, kan virksomheden straffes med en bøde.

Bestemmelsen indebærer yderligere en hjemmel til at straffe manglende efterlevelse af den foreslåede § 268, stk. 1-4, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, med bøde. Efter den foreslåede § 268, stk. 1-4, skal et realkreditinstitut til enhver tid have en gældsbuffer. Gerningsindholdet er, at det gældsbufferkrav, der følger af de enkelte bestemmelser, ikke er overholdt, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som kravet er rettet mod, og som ikke har overholdt kravet. Overholder et realkreditinstitut ikke sit gældsbufferkrav i medfør af den foreslåede § 268, stk. 1-4, kan realkreditinstituttet straffes med en bøde.

Bestemmelsen indebærer også en hjemmel til at straffe manglende efterlevelse af den foreslåede § 269 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, med bøde. Efter den foreslåede § 269 c skal en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkrav, straks give meddelelse til Finanstilsynet, hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver efter § 266 eller det kombinerede kapitalbufferkrav efter § 125 a, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkravet efter § 268. Gerningsindholdet er, at kravet om straksmeddelelse til Finanstilsynet ikke er overholdt, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som kravet er rettet mod, og som ikke har overholdt kravet. Har en virksomhed omfattet af den foreslåede § 269 c ikke straks meddelt Finanstilsynet, at virksomheden f.eks. ikke har opfylder sit krav til nedskrivningsegne passiver, kan virksomheden straffes med bøde.

Til nr. 114 (§ 373, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 3, at en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud for overtrædelse af en række nærmere opregnede bestemmelse, kan straffes med bøde.

Det foreslås med ændringen af § 373 stk. 3, at § 175 g, stk. 3, bliver omfattet af strafbestemmelsen, hvorved manglende efterlevelse af et påbud for overtrædelse af kravene i § 175 g, stk. 3, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

For en nærmere gennemgang henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 1, nr. 52.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 66 stk. 1, litra e, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås desuden i stk. 3, 1. pkt., at tilføje en henvisning til § 264 a og § 269 a, stk. 1, samt ændre henvisningen fra § 264, stk. 3, til § 264, stk. 5.

Med den foreslåede ændring vil en manglende efterlevelse af et påbud for overtrædelse af § 264 a og § 269 a, stk. 1, kunne straffes med bøde. I forhold til ændringen af henvisningen til § 264, er der tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 65.

Den foreslåede ændring indebærer en hjemmel til at straffe manglende efterlevelse af påbud udstedt i medfør af

den foreslåede § 264 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 72, med bøde. Efter den foreslåede § 264 a skal Finanstilsynet påbyde pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmægler-selskabet I at begrænse sine maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer i en virksomhed, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet konstaterer, at der er hindringer for afvikling af virksomheden, som følge af at andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmægler-selskaber I besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden. Gerningsindholdet er, at Finanstilsynets påbud efter § 264 a ikke er overholdt, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som påbuddet er rettet mod. Har Finanstilsynet f.eks. udstedt et påbud i medfør af den foreslåede § 264 a til et pengeinstitut, hvorefter pengeinstituttet skal begrænse sine maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer i en virksomhed, og pengeinstituttet ikke opfylder påbuddet indenfor den angivne frist for opfyldelse af påbuddet, kan pengeinstituttet straffes med en bøde.

Den foreslåede ændring indebærer også en hjemmel til at straffe manglende efterlevelse af påbud udstedt i medfør af den foreslåede § 269 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, med bøde. Efter den foreslåede § 269 a, stk. 1, kan Finanstilsynet begrænse en virksomheds udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. Gerningsindholdet er, at Finanstilsynets påbud efter § 269 a, stk. 1, ikke efterleves, og ansvarssubjektet er den virksomhed, som påbuddet er rettet mod. Har Finanstilsynet f.eks. udstedt et påbud i medfør af den foreslåede § 269 a, stk. 1, hvorefter en virksomhed skal begrænse sin udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, og virksomheden ikke opfylder påbuddet indenfor den angivne frist for opfyldelse af påbuddet, kan virksomheden straffes med en bøde.

Til nr. 115 (Bilag 9 og 10 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at som bilag 9 og 10 til lov om finansiel virksomhed indsættes bilag 1 og bilag 2.

Bilag 9 indeholder de formler, som anvendes til at beregne de beløb, der henvises til i det foreslåede § 267 a, stk. 1, nr. 5, § 267 b, stk. 1, og § 267 c, stk. 2 og 4.

Bilag 10 indeholder de formler, som anvendes til at beregne de beløb, der henvises til i det foreslåede § 269 a, stk. 1, 2. pkt.

Med den foreslåede ændring vil bilag 1 og 2 blive indsat som bilag 9 og 10 til lov om finansiel virksomhed.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten til lovens titel i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Fodnoten til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019 (herefter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder), indeholder en udtømmende opregning af de direktiver, som lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder gennemfører.

Med dette lovforslag gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (BRRD II). Fodnoten til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheders titel skal opdateres som følge heraf.

Det foreslås at ændre ordlyden i *fodnoten* til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheders titel til også at omfatte en henvisning til BRRD II.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af fodnoten til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at loven gennemfører dele af BRRD II.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Lovens § 1 fastsætter, hvilke virksomheder og enheder der er omfattet af lovens anvendelsesområde. Det følger af § 1, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at loven finder anvendelse på finansielle holdingvirksomheder her i landet, jf. § 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 2, nr. 4-7, foreslås det at indsætte nye definitioner af henholdsvis en afviklingsenhed, en afviklingskoncern og nedskrivningsegneede forpligtelser. Der henvises til de enkelte bemærkninger for de enkelte numre for nærmere beskrivelse.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 1, stk. 2, ved at ændre henvisningen til § 2, nr. 11, til § 2, nr. 13.

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, er således en konsekvensændring som følge af ændringerne af § 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 4-7.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Lovens § 1 fastsætter, hvilke virksomheder og enheder der

er omfattet af lovens anvendelsesområde. Det følger af § 1, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at loven finder anvendelse på finansieringsinstitutter her i landet, jf. § 2, nr. 13.

Med lovforslagets § 2, nr. 3-5, foreslås det at indsætte nye definitioner af henholdsvis en afviklingsenhed, en afviklingskoncern og nedskrivningsegneede forpligtelser. Der henvises til de enkelte bemærkninger for de enkelte numre for nærmere beskrivelse.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 1, stk. 3, ved at ændre henvisningen til § 2, nr. 13, til § 2, nr. 15.

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 3, er således en konsekvensændring som følge af ændringerne af § 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 4-7.

Til nr. 4 (§ 2, nr. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Bestemmelsen i § 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

Med BRRD II-direktivet indføres begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern. Begreberne er ikke anvendt hidtil og er heller ikke defineret i lovgivningen.

BRRD-direktivet giver mulighed for både en selskabsspecifik afviklingsstrategi («multiple points of entry») og en koncernspecifik afviklingsstrategi («single point of entry»). En koncernspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der kun anvendes afviklingstiltag for én virksomhed i en koncern, typisk modervirksomheden, mens en selskabsspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der anvendes afviklingstiltag for flere virksomheder i samme koncern, typisk driftsdattervirksomhederne. Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at det klart defineres, hvilke virksomheder i en koncern der ifølge afviklingsplanen er afviklingsenheder. Det har også betydning for fastsættelse af krav til nedskrivningsegneede forpligtelser, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Det foreslås at indsætte en definition af en afviklingsenhed i § 2, nr. 2, således at en afviklingsenhed i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder skal forstås som en virksomhed eller enhed, der er omfattet af definitionen i § 5, stk. 1, nr. 77, i lov om finansiel virksomhed.

Definitionen af en afviklingsenhed foreslås indført i § 5, stk.

1, nr. 77, i lov om finansiel virksomhed med § 1, nr. 11, i dette lovforslag, hvortil der henvises.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, nr. 1, litra e, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 83 a i BRRD-direktivet.

Til nr. 5 (§ 2, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Der findes ikke i gældende ret en definition af afviklingskoncerner. BRRD II-direktivet indfører begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern.

BRRD-direktivet giver mulighed for både en selskabsspecifik afviklingsstrategi («multiple points of entry») og en koncernspecifik afviklingsstrategi («single point of entry»). En koncernspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der kun anvendes afviklingstiltag for én virksomhed i en koncern, typisk modervirksomheden, mens en selskabsspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der anvendes afviklingstiltag for flere virksomheder i samme koncern, typisk driftsdattervirksomhederne. Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at det klart defineres, hvilke virksomheder i en koncern der ifølge afviklingsplanen er afviklingsenheder. Det har også betydning for fastsættelse af krav til nedskrivningsegne forpligtelser, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

§ 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

Det foreslås at indsætte en definition af en afviklingskoncern i § 2, nr. 4, således at en afviklingskoncern i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder skal forstås som en afviklingskoncern som defineret i § 5, stk. 1, nr. 78, i lov om finansiel virksomhed.

Definitionen af en afviklingskoncern foreslås indført i § 5, stk. 1, nr. 78, i lov om finansiel virksomhed med § 1, nr. 11, i dette lovforslag, hvortil der henvises.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, nr. 1, litra e, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 83 b i BRRD-direktivet.

Til nr. 6 (§ 2, nr. 13, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

§ 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

Med lovforslagets § 1, nr. 9, foreslås det at indsætte tre nye numre med definitioner af henholdsvis SIFI-buffer, SIFI-buffersats og gearingsgradbuffer. Der henvises til de enkelte bemærkninger for de enkelte numre for nærmere beskrivelse. Ved denne ændring ændres nummerrækken i § 5 i lov om finansiel virksomhed.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 2, nr. 11, som bliver nr. 13, ved at ændre henvisningen fra nr. 51 til nr. 54.

Den foreslåede ændring af § 2, nr. 11, som bliver nr. 13, er således en konsekvensændring som følge af ændringerne af lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 7 (§ 2, nr. 20, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Nedskrivningsegne forpligtelser er i dag defineret i § 267, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Med BRRD II-direktivet indføres der bl.a. mulighed for, at nedskrivningsegne forpligtelser bliver omfattet af afviklingsmyndighedernes mulighed for at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, og definitionen af begrebet nedskrivningsegne forpligtelser ændres som følge heraf.

§ 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

Det foreslås at indsætte en definition af nedskrivningsegne forpligtelser i § 2, nr. 20, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvorefter nedskrivningsegne forpligtelser defineres som forpligtelser, der er omfattet af bail-in, og som opfylder betingelserne i § 267 a, stk. 1, eller § 267 e i lov om finansiel virksomhed.

Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, omfatter instrumenter, som kan nedskrives eller konverteres til egenkapital ved brug af bail-in i § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, skal for at kunne udgøre nedskrivningsegne forpligtelser opfylde betingelserne i § 267 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, hvis der er tale om en afviklingsenhed, og opfylde betingelserne i § 267 e, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, hvis der er tale om en virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed. Det betyder

bl.a., at forpligtelsen skal have en restløbetid på mindst ét år og være udstedt og fuldt indbetalt med midler, der direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.

Den foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, henviser til artikel 72 a, stk. 1, litra b, i CRR-forordningen. Supplerende kapitalinstrumenter skal for at kunne udgøre nedskrivningsegne forpligtelser opfylde betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i CRR-forordningen. Det betyder, at de supplerende kapitalinstrumenter skal have en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerende kapitalposter i henhold til artikel 64 i CRR-forordningen. Der er her tale om supplerende kapitalinstrumenter, der ikke fuldt ud kan tælles med under kapitalgrundlaget fem år før udløb, men som kan tælles fuldt ud med under nedskrivningsegne passiver op til et år før udløb.

Supplerende kapitalinstrumenter er defineret i § 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at supplerende kapitalinstrumenter skal forstås i overensstemmelse med artikel 63 i CRR-forordningen og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed. Opfylder et kapitalinstrument betingelserne i artikel 63, litra a-p, i CRR-forordningen, er der dermed tale om et supplerende kapitalinstrument.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, litra d, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 2, stk. 1, nr. 71 a i BRRD-direktivet.

Til nr. 8 (§ 4, stk. 2 og 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 4, stk. 2, at Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en finansiel holdingvirksomhed, når betingelserne for afvikling er opfyldt for både holdingvirksomheden og mindst én dattervirksomhed.

Betingelserne for afvikling følger af § 4, stk. 1. Den første betingelse er, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har vurderet, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende i overensstemmelse med § 224 a i lov om finansiel virksomhed. Herudover skal Finanstilsynet have meddelt Finansiell Stabilitet, at der ikke er udsigt til, at andre tiltag, herunder tiltag iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, inden for en passende tidshorizont vil kunne forhindre, at virksomheden må afvikles. Endelig skal iværksættelse af en eller flere afviklingsforanstaltninger vurderes at være i offentlighedens interesse.

Det foreslås at ophæve § 4, stk. 2, og i stedet indsætte to nye stykker.

Det foreslås i § 4, stk. 2, 1. pkt., at stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for en finansiel holdingvirksomhed. Efter den foreslåede bestemmelser kan Finansiell Stabilitet iværksætte afviklingsforanstaltninger overfor finansielle holdingvirksomheder, hvis afviklingsbetingelserne herfor er opfyldt, jf. § 4, stk. 1. Det følger af stk. 1, at Finansiell Stabilitet iværksætter afviklingsforanstaltninger over for en virksomhed, hvis Finansiell Stabilitet vurderer, at følgende betingelser for afvikling er opfyldt. En finansiel holdingvirksomhed er ikke omfattet af begrebet virksomheder, jf. § 2, nr. 21, hvorfor der i overensstemmelse med BRRD-direktivet foreslås indsat en selvstændig bestemmelse til, at Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger, hvis betingelserne efter stk. 1 er opfyldt.

Det foreslås i § 4, stk. 2, 2. pkt., at Finansiell Stabilitet, uanset om betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en finansiel holdingvirksomhed, hvis tre betingelser, som er oplyst i nr. 1-3, er opfyldt. Alle tre betingelser skal være opfyldt, for at den foreslåede bestemmelse kan finde anvendelse.

I henhold til det foreslåede *stk. 2, nr. 1*, skal den finansielle holdingvirksomhed være en afviklingsenhed. Det betyder, at det af afviklingsplanen skal fremgå, at den finansielle holdingvirksomhed er udpeget som afviklingsenhed.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 2*, skal en eller flere af den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder, som er pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I og ikke afviklingsenheder, opfylde betingelserne for afvikling. Det betyder, at betingelserne for afvikling, jf. lovens § 4, skal være opfyldt.

Endelig følger det af det foreslåede *stk. 2, nr. 3*, at Finanstilsynet skal vurdere, at et sammenbrud i en finansiel holdingvirksomheds dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I og ikke en afviklingsenhed, vil medføre risiko for sammenbrud i afviklingskoncernen. Det vil sige, at aktiver og passiver i den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomhed skal være af et sådant omfang, at Finanstilsynet vurderer, at dattervirksomhedens sammenbrud vil udgøre en trussel mod en virksomhed i koncernen eller koncernen som helhed.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af gældende ret, dog med den forskel at der ikke længere skal gælde et krav om, at mindst én af den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder også skal opfylde betingelserne for afvikling.

Med afviklingsforanstaltninger forstås en række beføjelser, som Finansiell Stabilitet kan anvende ved håndteringen af en nødlidende eller forventeligt nødlidende virksomhed. Det gælder bl.a. virksomhedssalg (§ 19), oprettelse af broinstitut

(§ 21) og bail-in (§ 24), som kan finde anvendelse, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Den foreslåede ændring medfører, at der fremadrettet kan iværksættes afviklingsforanstaltninger over for en finansiel holdingvirksomhed, hvis alene holdingvirksomheden opfylder afviklingsbetingelserne i § 4, stk. 1.

Den foreslåede ændring skal endvidere ses i lyset af indførelsen af begreberne afviklingskoncern og afviklingsenhed i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvorved det skal være muligt at iværksætte afviklingsforanstaltninger på enhedsniveau og ikke nødvendigvis på koncernniveau, hvorfor der ikke længere vil gælde krav om, at betingelserne for afvikling skal være opfyldt for både holdingvirksomheden og mindst én dattervirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at reguleringen tilpasses indførelsen af begreberne afviklingskoncern og afviklingsenhed.

Det foreslås i *stk. 3*, at ejes dattervirksomhederne af en blandet holdingvirksomhed direkte eller indirekte af en mellemliggende finansiel holdingvirksomhed, træffes afviklingsforanstaltninger alene med henblik på koncernafvikling over for den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed. Bestemmelsen indebærer, at der ikke vil blive truffet afviklingsforanstaltninger med henblik på koncernafvikling over for den blandede holdingvirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at Finansiell Stabilitet ikke træffer afviklingsforanstaltninger over for en blandet holdingvirksomhed, hvis der er en mellemliggende finansiel holdingvirksomhed, som indirekte ejer en blandet holdingvirksomheds datterselskaber.

Som eksempel kan nævnes den situation, hvor en blandet holdingvirksomhed ejer en mellemliggende finansiel holdingvirksomhed, som igen ejer et eller flere kreditinstitutter, og den finansielle holdingvirksomhed er udpeget som afviklingsenhed, og kreditinstitutterne ikke er særskilte afviklingsenheder. I sådan en situation vil afviklingsforanstaltninger skulle træffes over for den finansielle holdingvirksomhed, der her udgør den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, nr. 11, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 33, stk. 2-4, i BRRD-direktivet.

Til nr. 9 (§ 4, stk. 5 og 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

For at Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en virksomhed, skal betingelserne herfor være opfyldt, jf. § 4, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Afviklingsforanstaltninger kan iværksættes over for virksomheder som defineret i henhold til § 2, nr. 21, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er Finansiell Stabilitet, der foretager vurderingen af, om betingelserne i § 4, stk. 1, er opfyldt.

Det foreslås af indsætte to nye stykker i § 4.

Det foreslås i *stk. 5*, at vurderer Finansiell Stabilitet, at betingelsen i stk. 1, nr. 3, ikke er opfyldt, iværksætter Finansiell Stabilitet ikke afviklingsforanstaltninger, dog med undtagelse af stk. 2 og § 18 a.

Det er situationen, hvor Finanstilsynet har vurderet, at et pengeinstitut er nødlidende, og at der ikke er udsigt til, at andre tiltag, herunder tiltag iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, inden for en passende tidshorizont vil kunne forhindre, at virksomheden må afvikles. Samtidig vurderer Finansiell Stabilitet, at det ikke er i offentlighedens interesse at iværksætte en restrukturering eller afvikling i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

En foranstaltning anses for at være i offentlighedens interesse, når den er nødvendig til opfyldelse af afviklingsmålene, som fremgår af § 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og de pågældende mål ikke kan opnås mindst lige så godt ved konkursbehandling.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at i tilfælde af at alle betingelserne for at iværksætte afviklingsforanstaltninger ikke er opfyldt, skal en afvikling af virksomheden ske på anden vis. Hvis Finanstilsynet inddrager virksomhedens tilladelse, skal afvikling ske ved konkurs, likvidation, sammenlægning med en anden virksomhed eller på anden måde efter Finanstilsynets tilladelse, jf. § 227 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for et centralt organ samt pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som er fast knyttet til et sådant organ, og som indgår i samme afviklingskoncern, når den pågældende afviklingskoncern opfylder betingelserne for afvikling.

Med centralt organ forstås et organ, der har flere penge- og realkreditinstitutter (kreditinstitutter) tilknyttet, hvor det centrale organs ledelse er beliggende i samme medlemsstat og bemyndiget til at give instrukser til de tilknyttede kreditinstitutters ledelse. Det centrale organ og de tilsluttede insti-

tutter hæfter solidarisk for hinandens forpligtelser, eller de tilsluttede institutters forpligtelser garanteres fuldt ud af det centrale organ. Det centrale organs og samtlige tilsluttede institutters solvens og likviditet kontrolleres på grundlag af institutternes konsoliderede regnskaber.

Med afviklingsforanstaltninger forstås en række beføjelser, som Finansiell Stabilitet kan anvende ved håndteringen af en nødlidende eller forventelig nødlidende virksomhed. Det gælder bl.a. virksomhedssalg (§ 19), oprettelse af broinstitut (§ 21) og bail-in (§ 24), som kan finde anvendelse, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Med den foreslåede bestemmelse sikres det, at Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for et centralt organ og tilknyttede penge- og realkreditinstitutter, når betingelserne for koncernafvikling som helhed er opfyldte, selvom der heriblandt måtte være penge- eller realkreditinstitutter, der ikke isoleret set opfylder betingelserne for afvikling, herunder ved at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, nr. 10, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 32 a og artikel 32 b i BRRD-direktivet.

Til nr. 10 (§ 4 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Finansiell Stabilitet kan i dag suspendere enhver forfalden betalings- og leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt i en virksomhed eller enhed under afvikling, dog med enkelte undtagelser. Det følger af § 32 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finansiell Stabilitet har derimod ikke mulighed for at suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt i en virksomhed eller enhed på et tidspunkt, før virksomheden eller enheden opfylder afviklingsbetingelserne og dermed er taget under restrukturering eller afvikling.

Det foreslås at indsætte § 4 a før overskriften før § 5.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finansiell Stabilitet efter høring af Finanstilsynet kan suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, som en virksomhed eller enhed har indgået, hvis tre betingelser, som er oplyst i nr. 1-3, er opfyldt. Alle tre betingelser skal være opfyldt, for at den foreslåede suspensionsbeføjelse kan finde anvendelse.

I henhold til det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, skal betingelserne i § 4, stk. 1, nr. 1 og 2, være opfyldt. Det betyder, at Finanstilsynet skal have meddelt Finansiell Stabilitet, at virksomheden eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødli-

dende, jf. § 224 a i lov om finansiell virksomhed, ligesom Finanstilsynet også skal have vurderet og meddelt Finansiell Stabilitet, at der ikke er udsigt til, at andre tiltag, herunder tiltag iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, vil kunne forhindre, at virksomheden eller enheden inden for en passende tidshorisont må afvikles. Det betyder, at Finanstilsynet har vurderet, at der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at virksomheden i nær fremtid vil misligholde kravene til fortsat at opretholde sin tilladelse til at kunne drive virksomhed. Tidshorisonten skal vurderes konkret i forhold til situationen og risikoen for den finansielle stabilitet, indskydere, kunder m.v.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, skal suspension vurderes nødvendigt for at undgå yderligere forværring af den økonomiske situation i virksomheden eller enheden. En yderligere forværring kan bl.a. være en forværret likviditetssituation, misligholdt lån, forværrede kapitalforhold m.v. Det er Finansiell Stabilitet, der foretager vurderingen af, om suspension er nødvendig for at undgå yderligere forværring, efter høring af Finanstilsynet.

Endelig følger det af det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, at suspension skal vurderes nødvendig enten for at konstatere, hvorvidt det er i offentlighedens interesse at foretage afviklingsforanstaltninger, jf. § 4, stk. 1, nr. 3, eller for at sikre en effektiv anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer. Betingelsen for om suspension er nødvendig vil være opfyldt, hvis Finansiell Stabilitet vurderer, at der er behov for et kort tidsrum til at kunne afklare, hvilke afviklingsforanstaltninger der videre skal træffes.

Afvikling anses for at være i offentlighedens interesse, hvis den er nødvendig for at opfylde et eller flere af de afviklingsmål, der fremgår af § 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Afviklingsmålene efter § 5 er lige vigtige, og Finansiell Stabilitet skal foretage en konkret afvejning af dem i lyset af omstændighederne i hver enkelt sag. Afviklingsmålene må ikke kunne varetages i samme omfang ved konkursbehandling. Det vil sige, at hvis Finansiell Stabilitet f.eks. vurderer, at offentlighedens interesse kan varetages lige så godt ved håndtering af en nødlidende eller forventeligt nødlidende virksomhed eller enhed ved konkursbehandling, er kravet ikke opfyldt.

Suspension efter det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, kan ligeledes ske, hvis en suspension kan være med til at sikre, at Finansiell Stabilitet får mulighed for at iværksætte en eller flere afviklingsforanstaltninger effektivt og hensigtsmæssigt. En suspension kan modsat ikke finde anvendelse, hvis omstændighederne tilsiger, at suspension ikke vil bidrage til Finansiell Stabilitets tilrettelæggelse af afviklingsforanstaltninger.

Det foreslåede *stk. 1* giver Finansiell Stabilitet mulighed for at suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i

henhold til en kontrakt på et tidligere tidspunkt, end hvad der følger af de gældende regler i § 32. Suspension efter det foreslåede stk. 1 udelukker ikke, at der kan ske suspension af betalings- og leveringsforpligtelse på samme tid.

Hvis betingelserne for suspension er opfyldt, vil Finansiell Stabilitet efter bestemmelsen kunne suspendere enhver betaling og levering af ydelser, herunder alle ordinære ydelser i henhold til låneaftaler, obligationsudstedelse, berettigede indskud og finansielle kontrakter fra virksomheden eller enheden, inden denne er under afvikling. Adgangen til at suspendere gælder endvidere ydelser, der forfalder under suspensionsperioden. En modpart kan således ikke i suspensionsperioden påberåbe sig manglende opfyldelse på grund af udskydelsen som en misligholdelse, jf. det foreslåede stk. 6.

Suspension efter stk. 1 kan være rettet mod konkrete forpligtelser eller grupper af forpligtelser, men kan også gælde for alle instituttets betalings- eller leveringsforpligtelser.

Et eksempel på suspension kunne være, hvis et institut på tidspunktet, hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, f.eks. står overfor at skulle indfri udstedelser af seniorgæld. I den situation vil en suspension af en sådan tilbagebetaling i henhold til en kontrakt kunne medvirke til at undgå yderligere forværring af den økonomiske situation i virksomheden, herunder sikre likviditet i instituttet. Samtidig vil en sådan suspension være relevant i forhold til at kunne afklare, hvilke afviklingsforanstaltninger der videre skal træffes, herunder evt. anvendelse af bail-in.

Det foreslås i *stk. 2*, at der ikke kan foretages suspension i medfør af stk. 1 i relation til kontrakter indgået med en nærmere angivet kontraktpart.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer. Der henvises til definitionerne i § 3, nr. 30 og 31 i kapitalmarkedsloven, hvor henholdsvis værdipapirafviklingssystem og betalingssystem er defineret.

Efter *stk. 2, nr. 2*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med centrale modparter (CCP'er), og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Med centrale modparter forstås som defineret i lov om kapitalmarkeder, jf. lovens § 3, nr. 11.

Efter *stk. 2, nr. 3*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med centralbanker.

Kontrakter med disse kontraktparter er undtaget fra de foreslåede suspensionsbeføjelser af hensyn til sikring af den finansielle infrastruktur, herunder afvikling af værdipapirhandler.

Det foreslås i *stk. 3*, at suspensionen løber fra offentliggørelsen af meddelelse om suspension, jf. § 50, til udløbet af den første hverdag herefter.

Tidsfristen løber fra offentliggørelsen og frem til afslutningen på den første efterfølgende hverdag, det vil sige ved midnat. Den tidsmæssige udstrækning af suspensionen vil ikke ændre sig, som følge af at der iværksættes afviklingsforanstaltninger over for den pågældende virksomhed eller enhed, fordi virksomheden eller enheden tages under afvikling. Det vil sige, at i tidsrummet fra suspension er iværksat og frem til afslutningen på den første efterfølgende hverdag, vil suspensionen fortsat finde anvendelse, selvom der iværksættes afviklingsforanstaltninger over for den pågældende virksomhed eller enhed i den mellemliggende periode.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at Finansiell Stabilitet til hver en tid kan afkorte en allerede iværksat suspension, når der vurderes ikke at være behov for suspensionen i dens fulde udstrækning.

Det foreslås i *stk. 4*, at hvis en suspenderet betalings- eller leveringsforpligtelse forfalder i suspensionsperioden, skal betalingen eller leveringen ske umiddelbart efter udløbet af suspensionsperioden. Den foreslåede bestemmelse skal medvirke til at sikre, at der ved suspension i medfør af stk. 1 ikke sker betaling eller levering i en tidsperiode, hvor Finansiell Stabilitet, har vurderet at der er behov for en suspension.

Den foreslåede bestemmelse svarer til, hvad der følger af § 32, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis betalings- eller leveringsforpligtelserne i henhold til en kontrakt suspenderes i medfør af stk. 1, suspenderes kontraktpartens betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til kontrakten i samme periode.

Det foreslåede stk. 5 fastslår, at for forpligtelser, der indgår i retsforhold, hvor der skal ske udveksling af ydelser, vil udsættelse af fordringen på virksomheden eller enheden medføre en tilsvarende udsættelse for kontraktpartens tilsvarende forpligtelser.

Kontraktparter, der har fordringer, som ifølge kontrakten

modregnes eller nettes, vil skulle afvente suspensionsperiodens udløb, før der skal ske modregning, netting eller betaling. Disse modparter risikerer således ikke selv at komme i misligholdelse ved, at den modregnede betaling udskydes.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at har Finansiell Stabilitet foretaget suspension, kan Finansiell Stabilitet udøve beføjelserne efter §§ 33 og 34 i relation til samme kontrakt, selvom den pågældende virksomhed eller enhed ikke er under afvikling på tidspunktet for suspensionen.

Finansiell Stabilitet kan efter § 33 suspendere sikrede kreditorers ret til at søge sig fyldestgjort i sikkerheder stillet af en virksomhed eller enhed under afvikling, og efter § 34 suspendere kontraktlige ophørsrettigheder.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at i det tilfælde at Finansiell Stabilitet udøver beføjelsen til at suspendere en betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, jf. stk. 1, vil en kreditor i virksomheden eller enheden, der er nødlidende eller forventeligt nødlidende, men endnu ikke under afvikling, ikke kunne gøre sikkerhedsrettigheder gældende i virksomhedens eller enhedens aktiver eller gøre brug af kontraktlige ophørsrettigheder i den tidsperiode, hvor suspensionen finder sted, jf. §§ 33 og 34.

Finansiell Stabilitet skal ved udøvelse af rettigheden i medfør af bestemmelsen tage størst muligt hensyn til effektiviteten og omsætningen på de finansielle markeder, så indgrebene i de pågældende kontrakter udøves på en sådan måde, at følgevirkningerne for det øvrige marked begrænses mest muligt.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at Finansiell Stabilitets suspension af betalings- og leveringsforpligtelser virker efter hensigten ved at sikre, at kreditorer ikke som følge heraf kan gøre sikkerheds- og opsigelsesrettigheder gældende.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at en suspension efter 1. pkt. har samme tidsmæssige udstrækning som suspensionen efter stk. 1, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at en suspension i medfør af §§ 33 eller 34 følger den samme tidsmæssige udstrækning som en suspension af betalings- eller leveringsforpligtelse efter stk. 1, jf. stk. 3. Det vil sige, at hvis Finansiell Stabilitet udøver beføjelsen til at udøve suspension af f.eks. kontraktlige ophørsrettigheder efter § 34, vil suspensionsperioden for denne suspension tidsmæssigt følge suspensionen af en betalings- eller leveringsforpligtelse.

Det foreslås i *stk. 7*, at har Finansiell Stabilitet foretaget suspension i medfør af stk. 1, stk. 6, eller §§ 33 eller 34,

kan Finansiell Stabilitet ikke på et senere tidspunkt, når den pågældende virksomhed eller enhed er taget under afvikling, udøve den tilsvarende beføjelse efter §§ 32-34 i relation til samme kontrakt.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at hvis Finansiell Stabilitet f.eks. har gjort brug af beføjelsen til at suspendere en betalings- eller leveringsforpligtelse efter stk. 1, vil Finansiell Stabilitet ikke – hvis den pågældende virksomhed eller enhed senere tages under afvikling – kunne gøre brug af beføjelsen til at suspendere en betalings- og leveringsforpligtelse i henhold til samme kontrakt efter § 32.

Med bestemmelsen udelukkes det ikke, ved brug af beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelse efter stk. 1, at Finansiell Stabilitet på et senere tidspunkt kan gøre brug af anden suspensionsbeføjelse, f.eks. til at suspendere sikre kreditorers ret til at søge sig fyldestgjort i sikkerheder stillet af en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. § 33.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i stk. 3 og de gældende bestemmelser om suspension, jf. §§ 32-34, hvorefter de har til formål at sikre en effektiv afvikling og samtidig i en begrænset periode at begrænse modparternes ret til at afslutte, fremskynde eller på anden måde opsige finansielle kontrakter.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, nr. 12, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 33 a i BRRD-direktivet. Betalings- eller leveringsforpligtelser vil også kunne suspenderes i relation til berettigede indskud, modsat hvad der følger af gældende ret. Det følger af BRRD II-direktivet, at medlemsstaterne kan fastsætte, at hvis beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, sikrer afviklingsmyndighederne, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud. Denne mulighed for at fastsætte krav herom er ikke udnyttet ved implementeringen af BRRD II-direktivet. Baggrunden herfor er det forhold, at en suspension efter stk. 1 har virkning i en meget begrænset tidsperiode.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 6, stk. 1, 1. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 6, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at inden Finansiell Stabilitet iværksætter afviklingsforanstaltninger eller udøver beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, jf. § 17, skal Finansiell Stabilitet sikre, at der

foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af virksomhedens eller enhedens aktiver og passiver.

Med lovforslagets § 2, nr. 15, tilføjes et nyt § 17, stk. 1, 2. pkt., hvorefter Finansiell Stabilitet også skal nedskrive eller konvertere visse former for nedskrivningsegne forpligtelser, når den virksomhed eller enhed, som er under restrukturering eller afvikling, er en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17.

Endvidere foreslås det at indsætte en ny § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, der bemyndiger Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegne forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 6, stk. 1, 1. pkt., ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17. Endvidere foreslås det at udvide henvisningen i § 6, stk. 1, 1. pkt., til de bestemmelser, som kan danne grundlag for en nedskrivning eller konvertering, til også at omfatte § 18 a.

De foreslåede ændringer er således konsekvensændringer som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, og tilføjelsen af en ny § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 22. Med ændringen implementeres artikel 1, nr. 13, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer til artikel 36 i BRRD-direktivet.

Til nr. 12 (§ 7, stk. 4, nr. 1, § 12, stk. 5, § 21, stk. 2, 2. pkt., og § 23, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 7, stk. 4, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at er virksomhedens eller enhedens nettoværdi ved den endelige værdiansættelse, jf. stk. 3, højere end nettoværdien ved den midlertidige værdiansættelse, jf. stk. 1, kan Finansiell Stabilitet øge værdien af de fordringer fra kreditorer eller ejere af relevante kapitalinstrumenter, der er blevet nedskrevet i medfør af § 17 eller ved bail-in i medfør af § 24.

§ 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vedrører nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheder eller enheder, som

er under afvikling. Med lovforslagets § 2, nr. 15, udvides § 17 til i visse tilfælde også at omfatte en række nedskrivningsegne forpligtelser. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der kan nedskrives eller konverteres i medfør af § 17.

Endvidere foreslås det at indsætte en ny § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, der bemyndiger Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegne forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 7, stk. 4, nr. 1, ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17. Endvidere foreslås det at udvide henvisningen i § 7, stk. 4, nr. 1, til de bestemmelser, som kan danne grundlag for en nedskrivning eller konvertering, til også at omfatte § 18 a.

De foreslåede ændringer af § 7, stk. 4, nr. 1, er således konsekvensændringer som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, og tilføjelsen af en ny § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 22.

Det følger af § 12, stk. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at når Finansiell Stabilitet beslutter at anvende et afviklingsværktøj eller andre afviklingsforanstaltninger, og dette vil medføre, at kreditorer lider tab, eller at deres fordringer konverteres, udøver Finansiell Stabilitet beføjelsen i § 44 i forhold til indehaverne af ejerskabsinstrumenter og nedskriver eller konverterer relevante kapitalinstrumenter i henhold til § 17 umiddelbart inden eller samtidig med anvendelsen af afviklingsforanstaltningen.

I disse tilfælde, hvor afviklingsforanstaltninger vil medføre, at kreditorer lider tab eller får deres fordringer konverteret, skal Finansiell Stabilitet sikre, at den egentlige kernekapital og kapitalinstrumenter tager tabene først.

Med lovforslagets § 2, nr. 15, udvides § 17 til i visse tilfælde også at omfatte en række nedskrivningsegne forpligtelser. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17.

Endvidere foreslås det at indsætte en ny § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder,

jf. lovforslagets § 2, nr. 22, der bemyndiger Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegneede forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling

Som følge heraf foreslås det at ændre § 12, stk. 5, ved at indsætte nedskrivningsegneede forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegneede forpligtelser i henhold til § 17. Endvidere foreslås det at udvide henvisningen i § 12, stk. 5, til de bestemmelser, som kan danne grundlag for en nedskrivning eller konvertering, til også at omfatte § 18 a.

De foreslåede ændringer af § 12, stk. 5, er således konsekvensændringer som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, og tilføjelsen af en ny § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 22.

Det følger af § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet kan overdrage alle eller dele af ejerskabsinstrumenter udstedt af en virksomhed eller enhed under afvikling eller aktiver, rettigheder eller forpligtelser i en virksomhed eller enhed under afvikling til et oprettet broinstitut.

Det følger endvidere af § 21, stk. 2, 2. pkt., at broinstituttet kapitaliseres ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden under afvikling, jf. § 17, ved anvendelse af bail-in, jf. § 24, eller via indskud fra Afviklingsformuen, jf. § 59.

§ 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vedrører nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheder eller enheder, som er under afvikling. Med lovforslagets § 2, nr. 15, udvides § 17 til i visse tilfælde også at omfatte en række nedskrivningsegneede forpligtelser. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17.

Endvidere foreslås det at indsætte en ny § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, der bemyndiger Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegneede forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed til en afviklingsenhed under afvikling.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 21, stk. 2, 2. pkt.,

ved at indsætte nedskrivningsegneede forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Med den foreslåede ændring vil bestemmelsen fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegneede forpligtelser i henhold til § 17. Endvidere foreslås det at udvide henvisningen i § 21, stk. 2, 2. pkt., til de bestemmelser, som kan danne grundlag for en nedskrivning eller konvertering, til også at omfatte § 18 a.

De foreslåede ændringer af § 21, stk. 2, 2. pkt., er således konsekvensændringer som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, og tilføjelsen af en ny § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 22.

Det følger af § 23, stk. 3, at porteføljeadministrationselskabet kapitaliseres ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden under afvikling, jf. § 17, ved anvendelse af bail-in, jf. § 24, eller via indskud fra Afviklingsformuen, jf. § 59.

§ 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vedrører nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheder eller enheder, som er under afvikling.

Med lovforslagets § 2, nr. 15, udvides § 17 til i visse tilfælde også at omfatte en række nedskrivningsegneede forpligtelser. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17.

Endvidere foreslås det at indsætte en ny § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, der bemyndiger Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegneede forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed til en afviklingsenhed under afvikling.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 23, stk. 3, ved at indsætte nedskrivningsegneede forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Med den foreslåede ændring vil bestemmelsen fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegneede forpligtelser i henhold til § 17. Endvidere foreslås det at udvide henvisningen i § 23, stk. 3, til de bestemmelser, som kan danne grundlag for en nedskrivning eller konvertering, til også at omfatte § 18 a.

De foreslåede ændringer af § 23, stk. 3, er således konsekvensændringer som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, og tilføjelsen af en ny § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 22.

Til nr. 13 (§ 13, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

I henhold til § 272 i lov om finansiell virksomhed og § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder kan Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet under nogle nærmere omstændigheder nedskrive eller konvertere hybrid kernekapital eller supplerende kapital, der begge er kapitalgrundlagsposter. Øvrige passiver skal nedskrives ved bail-in, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Ved en konkurs modtager kapitalgrundlagsposter betaling i den rækkefølge, de pågældende instrumenter er placeret i henhold til vilkårene herfor. Andre instrumenter, der ikke opfylder kravene i CRR-forordningen til at være kapitalgrundlagsposter, kan i de aftaleretlige vilkår for instrumentet være sideordnet med andre kapitalgrundlagsinstrumenter i konkursordenen.

Som udgangspunkt skal kreditorer i samme klasse i konkursordenen behandles ens. Det indebærer, at hvor det i visse tilfælde kunne være en fordel alene at foretage en nedskrivning eller konvertering, f.eks. i medfør af § 272 i lov om finansiell virksomhed, vil det, hvis der er andre kapitalinstrumenter, der er sideordnet med kapitalgrundlagsinstrumenter i konkursordenen, være nødvendigt at tage instituttet under afvikling i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder for derved at oppebære udgangspunktet.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4* i § 13.

Det foreslås i § 13, *stk. 4, 1. pkt.*, at ved konkurs betales fordringer vedrørende kapitalgrundlag i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 118, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiell virksomhed, efter andre fordringer.

Det foreslås i § 13, *stk. 4, 2. pkt.*, at et kapitalinstrument, som kun delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, betales i sin helhed som kapitalgrundlag i medfør af 1. pkt. Denne del af bestemmelsen medfører, at også kapitalinstrumenter, der delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, betales efter andre fordringer ved en konkurs.

Med den foreslåede § 13, stk. 4, vil fordringer vedrørende kapitalgrundlag i et nødlidende eller forventeligt nødlidende institut, blive stillet sidst i konkursordenen og dermed tage tab først. Andre passiver, der ikke er kapitalgrundlagsposter, er således stillet bedre i konkursordenen. Dette er

uanset, om vilkårene for instrumentet har sidestillet instrumentet med kapitalgrundlagsposter.

Med den foreslåede bestemmelse sikres det, at fordringer vedrørende kapitalgrundlag i et institut behandles i overensstemmelse med § 12, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, således at princippet om, at ingen kreditorer er dårligere stillet end ved konkurs, overholdes.

Forslaget skal sikre, at det er muligt at gennemføre en nedskrivning eller konvertering i medfør af § 272 i lov om finansiell virksomhed, uanset instituttet måtte have passiver, der ikke opfylder betingelserne i CRR-forordningen for at være kapitalgrundlagsposter. Derved vil det være muligt at undgå at skulle erklære et sådant institut nødlidende og tage det under afvikling i Finansiell Stabilitet, hvis det er tilstrækkeligt med nedskrivning og konvertering i medfør af § 272 i lov om finansiell virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse skal sammen med den foreslåede § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, være med til at sikre, at det ikke er nødvendigt at skulle erklære et institut nødlidende eller forventeligt nødlidende og tage den under egentlig afvikling, hvis det er tilfældet, at nedskrivning af kapitalgrundlag kan undgå en sådan situation.

Med ændringen implementeres artikel 1, nr. 20, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 48, stk. 7, i BRRD-direktivet.

Til nr. 14 (Overskriften før § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Overskriften før § 17 er ”Nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter”.

Det foreslås at ændre *overskriften* til ”Nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegnede forpligtelser”.

Den foreslåede ændring af overskriften før § 17 skyldes, at § 17 med BRRD II-direktivet udvides til i visse tilfælde også at omfatte nedskrivning og konvertering af en række nedskrivningsrelevante passiver. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11, og bemærkningerne til nedskrivningsegne forpligtelser.

Til nr. 15 (§ 17, stk. 1, 2. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 17, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet

skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i en virksomhed eller enhed til egentlige kernekapitalinstrumenter, når betingelserne for afvikling er opfyldt.

Relevante kapitalinstrumenter er hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter. Det er en forudsætning for at foretage nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter, at de egentlige kernekapitalinstrumenter, herunder aktiekapitalen, allerede er fuldt ud anvendt til at absorbere tab.

Er en virksomhed eller enhed under afvikling, fordi afviklingsbetingelserne i § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er opfyldt, skal Finansiell Stabilitet således foretage nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter, enten inden eller samtidig med at Finansiell Stabilitet træffer andre afviklingsforanstaltninger.

Det foreslås at indsætte et nyt 2. pkt., hvoraf det følger, at hvis virksomheden eller enheden er en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed, skal Finansiell Stabilitet endvidere nedskrive eller konvertere virksomhedens eller enhedens nedskrivningsegneede forpligtelser omfattet af § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiell virksomhed om en restløbetid på mindst ét år.

Den foreslåede ændring indebærer, at Finansiell Stabilitet endvidere skal foretage nedskrivning eller konvertering i forhold til en række nedskrivningsegneede forpligtelser, når den virksomhed eller enhed, som er under afvikling eller restrukturering, er en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed.

BRRD II-direktivet indfører de nye begreber afviklingsenhed og afviklingskoncern. En afviklingsenhed er den virksomhed eller enhed, som der ifølge afviklingsplanen og den foretrukne afviklingsstrategi forventes at skulle iværksættes afviklingshandlinger over for. En afviklingskoncern er som udgangspunkt en afviklingsenhed og dennes dattervirksomheder eller -enheder. Med BRRD II-direktivet indføres der krav om, at afviklingsplanen for en afviklingskoncern skal angive, hvilke virksomheder og enheder der er omfattet af afviklingskoncernen, ligesom afviklingsplanen skal angive den eller de virksomheder eller enheder i afviklingskoncernen, der er en afviklingsenhed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11.

Den foreslåede tilføjelse vedrører således de tilfælde, hvor Finansiell Stabilitet fraviger den foretrukne afviklingsstrategi, som er fastlagt for afviklingskoncernen i koncernafviklingsplanen, og iværksætter afviklingshandlinger over for en dattervirksomhed eller -enhed i afviklingskoncernen, i

forbindelse med at betingelserne for afvikling er opfyldt i relation til denne virksomhed eller enhed.

Som det fremgår ovenfor, indebærer den foretrukne afviklingsstrategi, at der i tilfælde af afvikling eller restrukturering iværksættes afviklingsforanstaltninger over for afviklingskoncernens afviklingsenheder. Den foretrukne afviklingsstrategi følger af koncernafviklingsplanen. Finansiell Stabilitet kan fravige den fastlagte afviklingsstrategi i tilfælde, hvor Finansiell Stabilitet konkret vurderer, at fravigelsen vil medføre en afvikling, der i højere grad opfylder afviklingsmålene. Disse følger af § 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

De nedskrivningsegneede forpligtelser, som den foreslåede tilføjelse vedrører, er nedskrivningsegneede forpligtelser omfattet af § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, undtaget betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiell virksomhed om en restløbetid på mindst ét år.

§ 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, angiver de forpligtelser, som en virksomhed, der indgår i en afviklingskoncern, men som ikke selv er afviklingsenhed, kan anvende til opfyldelse af sit minimumskrav til nedskrivningsegneede passiver. Der henvises til § 1, nr. 80, og bemærkningerne dertil. Det forhold, at den foreslåede tilføjelse henviser til § 267 e og de forpligtelser, der er omfattet af bestemmelsen, indebærer, at det alene er virksomheder eller enheder, som er omfattet af § 267 e i lov om finansiell virksomhed, som Finansiell Stabilitet kan anvende sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser overfor i medfør af det foreslåede 2. pkt. Det vil sige virksomheder og enheder, som er en dattervirksomhed eller -enhed af en afviklingsenhed, og som er underlagt et krav om nedskrivningsegneede passiver, jf. § 266 i lov om finansiell virksomhed.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiell virksomhed, at forpligtelser, der anvendes til opfyldelse af minimumskravet til nedskrivningsegneede passiver, bl.a. skal have en restløbetid på mindst ét år. Betingelsen om restløbetid følger af artikel 72 a, jf. artikel 72 c i CRR-forordningen. Efter § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed skal forpligtelser anvendt til opfyldelse af minimumskravet til nedskrivningsegneede passiver opfylde artikel 72 a i CRR-forordningen.

Det er således ikke et krav, at den del af § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, som indebærer krav om restløbetid, er opfyldt, for at den pågældende forpligtelse bliver omfattet af det foreslåede § 17, stk. 1, 2. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er dog et krav, at de øvrige betingelser i § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed er opfyldt. Det indebærer bl.a., at der skal være tale om forpligtelser, som er udstedt til afviklingsenheden,

enten direkte af dattervirksomheden eller -enheden eller indirekte via andre virksomheder inden for samme afviklingskoncern, eller forpligtelser, som er udstedt til en eksisterende kapitalejer, som ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden. I det sidstnævnte tilfælde vil forpligtelserne kun være omfattet af det foreslåede § 17, stk. 1, 2. pkt., i det omfang en nedskrivning eller konvertering af forpligtelserne ikke vil påvirke afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden. Det følger af det foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra a, pkt. ii, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

Når en virksomhed er under afvikling, er det alene relevant, om forpligtelsen består på tidspunktet for nedskrivning eller konvertering, og dermed er der ikke krav om en bestemt restløbetid.

Efter de gældende regler vil de forpligtelser, der er omfattet af den foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel ikke blive nedskrevet eller konverteret efter § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Forpligtelserne vil i stedet være omfattet af reglerne om bail-in i §§ 24 og 25 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in indebærer nedskrivning af forpligtelser eller konvertering af forpligtelser til egenkapital, jf. §§ 24-28.

Bail-in kan anvendes i forbindelse med afvikling og skal ske i overensstemmelse med konkursordenen i konkurslovens kapitel 10.

Ved at de ovennævnte forpligtelser tilføjes anvendelsesområdet for § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder frem for fortsat at være omfattet af anvendelsesområdet for bail-in i § 25 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, vil disse forpligtelser i tilfælde af afvikling blive nedskrevet og konverteret som noget af det første i afviklingen, dvs. enten inden eller samtidig med at Finansiell Stabilitet træffer andre afviklingsforanstaltninger.

Hvis virksomheden eller enheden under afvikling eller restrukturering er en afviklingsenhed, og virksomheden eller enheden besidder nedskrivningsegne forpligtelser omfattet af den foreslåede tilføjelse, vil der ikke kunne ske nedskrivning eller konvertering af de nævnte nedskrivningsegne forpligtelser i medfør af det foreslåede 2. pkt. Disse forpligtelser vil alene kunne nedskrives eller konverteres i forbindelse med Finansiell Stabilitets anvendelse af bail-in, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 23, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 59 i BRRD-direktivet. Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 16-18 (§ 17, stk. 2-4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Efter § 17, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder skal Finansiell Stabilitet, når betingelserne for afvikling er opfyldt, foretage nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i den pågældende virksomhed eller enhed. Det er en forudsætning for at foretage nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter, at de egentlige kernekapitalinstrumenter, herunder aktiekapitalen, allerede er fuldt ud anvendt til at absorbere tab.

§ 17, stk. 2-4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder bestemmelser, der supplerer § 17, stk. 1. Det fremgår af § 17, stk. 2, at beføjelsen efter stk. 1 kan udøves uafhængigt eller kombineret med øvrige afviklingsforanstaltninger. Det fremgår af § 17, stk. 3, at nedskrivning eller konvertering skal foretages på grundlag af en værdiansættelse af virksomhedens eller enhedens aktiver og passiver. Det fremgår af § 17, stk. 4, at rækkefølgen for nedskrivning eller konvertering efter stk. 1 skal være i overensstemmelse med rækkefølgen ved en konkursbehandling af virksomheden eller enheden.

Alle tre bestemmelser i § 17, stk. 2-4, henviser til beføjelsen til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter.

Med lovforslagets § 2, nr. 15, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til opremsningen i § 17, stk. 1, af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17, stk. 1.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 17, stk. 2-4, så alle tre bestemmelser henviser til beføjelserne i § 17, stk. 1, på en ensartet måde, der også omfatter nedskrivningsegne forpligtelser.

De foreslåede ændringer af § 17, stk. 2-4, er således for det første en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 15.

De samlede ændringer har for det andet også en indholdsmæssig betydning, idet ændringerne samtidig indebærer, at § 17, stk. 2-4, også finder anvendelse i relation til nedskrivning eller konvertering af de nedskrivningsegne forpligtelser, som omfattes af § 17, stk. 1.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 23, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 59 i BRRD-direktivet.

Til nr. 19 (§ 17, stk. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 17, stk. 1, at Finansiell Stabilitet skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i en virksomhed eller enhed til egentlige kernekapitalinstrumenter, når betingelserne for afvikling er opfyldt, jf. § 4. Det er en forudsætning for at foretage nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter, at de egentlige kernekapitalinstrumenter, herunder aktiekapitalen, allerede er fuldt ud anvendt til at absorbere tab.

Med den foreslåede § 17, stk. 1, 2. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, skal Finansiell Stabilitet endvidere nedskrive eller konvertere en række nedskrivningsegne forpligtelser, når den virksomhed eller enhed, som er under restrukturering eller afvikling, er en dattervirksomhed til en afviklingsenhed.

Med det foreslåede § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, kan Finansiell Stabilitet endvidere foretage nedskrivning eller konvertering efter § 17 i forhold til en dattervirksomhed til en afviklingsenhed, når afviklingsenheden er under restrukturering eller afvikling, og den pågældende dattervirksomhed ellers ikke ville være levedygtig.

Det foreslås i § 17, stk. 5, at ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, jf. stk. 1, i en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed skal Finansiell Stabilitet i de tilfælde, hvor de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser er ejet af afviklingsenheden indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, udøve beføjelsen til at nedskrive eller konvertere på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden.

Finansiell Stabilitet kan nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed, når denne selv er under restrukturering eller afvikling, jf. § 17, jf. § 2, nr. 15, i dette lovforslag, eller når afviklingsenheden er under restrukturering eller afvikling, jf. § 18 a, jf. § 2, nr. 22, i dette lovforslag.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at tab som følge af nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser reelt videregives til afviklingsenheden og dermed afviklingsenhedens kreditorer. Det kan sikres ved, at datterselskabet i første omgang bærer tabet via nedskrivning, og at afviklingsenheden efterfølgende tilfører ny kapital til den enhed, hvor nedskrivningen er foretaget. Det kan endvidere sikres ved, at

nedskrivningen eller konverteringen foretages både i dattervirksomheden eller -enheden og i den koncernvirksomhed, som direkte ejer de pågældende relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser.

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 23, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 59 i BRRD-direktivet. Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 20 og 21 (§ 18, stk. 1, og § 18, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

§ 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder omhandler den nedskrivning eller konvertering, som Finansiell Stabilitet kan foretage i medfør af § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det følger af § 18, stk. 1, at ved nedskrivning af hovedstolen af et relevant kapitalinstrument efter § 17 er nedbringelsen permanent, og der betales ingen godtgørelse til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter fra virksomheden eller enheden under afvikling, ud over hvad de pågældende ejere eventuelt måtte være berettiget til efter en endelig værdiansættelse.

Det følger af § 18, stk. 2, at Finansiell Stabilitet kan kræve, at en virksomhed eller enhed udsteder egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter, når en række betingelser er opfyldt.

Med lovforslagets § 2, nr. 15, foreslås et nyt § 17, stk. 1, 2. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som udvider bestemmelsen til også at omfatte visse nedskrivningsegne forpligtelser. Med ændringen vil Finansiell Stabilitet i visse tilfælde også kunne foretage nedskrivning eller konvertering af disse forpligtelser. Som følge heraf skal § 18 tilsvarende ændres til også at omfatte de forpligtelser, som med lovforslagets § 2, nr. 15, omfattes af det nye § 17, stk. 1, 2. pkt.

Endvidere foreslås det at indsætte en ny § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, der bemyndiger Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegne forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed til en afviklingsenhed under afvikling. Som følge heraf skal § 18 tilsvarende ændres til også at omfatte nedskrivning og konvertering efter den nye § 18 a.

Det foreslås på den baggrund at ændre § 18, stk. 1, og § 18, stk. 2, 1. pkt., § 18, stk. 2, 2. pkt., og § 18, stk. 2, nr. 4, så der efter henholdsvis ”kapitalinstrument” eller ”kapitalinstrumenter” indsættes henholdsvis ”eller nedskrivningseget forpligtelse” og ”eller nedskrivningsegne- de forpligtelser”. Endvidere foreslås det at udvide henvisningen i § 18, stk. 1, til også at omfatte § 18 a.

Ændringen indebærer, at bestemmelserne i § 18 om nedskrivning og konvertering efter § 17 fremover også vil omfatte nedskrivning og konvertering af de nedskrivningsegne- de forpligtelser, der med lovforslagets § 2, nr. 15, omfattes af § 17.

De foreslåede ændringer er en følge af, at § 17 udvides til i visse tilfælde også at omfatte nedskrivningsegne- de forpligtelser, og at der indføres en ny bestemmelse om nedskrivning og konvertering i § 18 a. Ændringen af § 18 har dog også en indholdsmæssig betydning, idet bestemmelsens regler om nedskrivning og konvertering også vil finde anvendelse i relation til nedskrivning og konvertering af de omfattede nedskrivningsegne- de forpligtelser og i relation til nedskrivning og konvertering efter § 18 a.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 24, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 60 i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 22 (§ 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

BRRD II-direktivet indfører de nye begreber afviklingsen- hed og afviklingskoncern. En afviklingsenhed er den virksomhed eller enhed, som der ifølge afviklingsplanen og den foretrukne afviklingsstrategi forventes at skulle iværksættes afviklingshandlinger over for. En afviklingskoncern er som udgangspunkt en afviklingsenhed og dennes dattervirksomheder. Med BRRD II-direktivet indføres der også krav om, at afviklingsplanen for en afviklingskoncern skal angive, hvilke virksomheder og enheder der er omfattet af afviklingskoncernen, ligesom afviklingsplanen skal angive den eller de virksomheder eller enheder i afviklingskoncernen, der er en afviklingsenhed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11.

Efter § 272 i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet i nogle nærmere angivne situationer og uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter. Det samme gør sig gældende for koncerner, hvilket følger af § 273 i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 17, stk. 1, i lov om restrukturering og afvik-

ling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i en virksomhed eller enhed til egentlige kernekapitalinstrumenter, når betingelserne for afvikling er opfyldt.

Med det foreslåede § 17, stk. 1, 2. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, skal Finansiell Stabilitet endvidere nedskrive eller konvertere en række nedskrivningsegne- de forpligtelser, når den virksomhed eller enhed, som er under afvikling eller restrukturering, er en dattervirksomhed til en afviklingsenhed.

Finansiell Stabilitet kan således anvende §§ 17 og 18 over for virksomheder eller enheder, der opfylder afviklingsbe- tingelserne i § 4. Med BRRD II-direktivets ændringer af reglerne om nedskrivningsegne- de passiver og indførelsen af begreberne afviklingskoncern og afviklingsenhed vil der være afviklingsstrategier i afviklingsplanerne, hvorefter afviklingsforanstaltningerne skal anvendes på afviklingsenhe- den, mens nogle tab i en dattervirksomhed efter omstændighederne skal absorberes ved de interne krav til nedskrivningsegne- de passiver, uanset om dattervirksomheden opfylder afviklingsbetingelserne i § 4.

For at sikre, at Finansiell Stabilitet har beføjelserne til at gennemføre afviklingsplanen for en afviklingskoncern og dermed håndtere andre enheder i afviklingskoncernen mest hensigtsmæssigt, foreslås det at udvide Finansiell Stabilitets mulighed for at anvende §§ 17 og 18.

Det foreslås, at § 18 a indsættes i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvorefter §§ 17 og 18 finder anvendelse over for virksomheder eller enheder, der ikke opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4, når fire betingelser, som er oplistet i nr. 1-4, er opfyldt.

Det foreslås i § 18 a, nr. 1, at virksomheden eller enhe- den indgår i en afviklingskoncern. Det betyder, at der skal være tale om en virksomhed, f.eks. en dattervirksomhed i koncern, hvor det i afviklingsplanen er forudsat, at der skal anvendes en koncernspecifik afviklingsstrategi, og den pågældende virksomhed eller enhed indgår heri.

Det foreslås i § 18 a, nr. 2, at virksomheden eller enheden ikke selv er en afviklingsenhed, men er en dattervirksomhed til en afviklingsenhed. Den pågældende virksomhed er således ikke udpeget til at være afviklingsenhed i koncernafviklingsplanen for afviklingskoncernen, som er udarbejdet i henhold til § 260 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 18 a, nr. 3, at afviklingsenheden opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4, eller opfylder tilsvarende betingelser for afvikling i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået

aftale med på det finansielle område. Det første led indebærer, at afviklingsenheden i henhold til afviklingsplanen skal være nødlidende eller forventeligt nødlidende, at der ikke umiddelbart vil være andre løsninger på afviklingsenhedens situation, og at afvikling er vurderet til at være i offentlighedens interesse. Det andet led betyder, at en afviklingsenhed i henhold til en afviklingsplan også kan være en enhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvorefter det vil være afviklingsbetingelserne i det pågældende lands lovgivning, der skal være opfyldt, førend bestemmelsen i nærværende lov kan finde anvendelse. Bestemmelsen vil skulle finde anvendelse i den situation, hvor en afviklingsenhed ikke har hjemsted i Danmark, men har en dattervirksomhed i Danmark.

Endelig foreslås det i § 18 a, nr. 4, at virksomheden eller enheden ikke vil være levedygtig, jf. § 272, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, medmindre beføjelsen anvendes. Bestemmelsen skal sikre, at der kan foretages de nødvendige indgreb over for en dattervirksomhed, der isoleret set er levedygtig, men som følge af forholdene i afviklingsenheden ikke vil have udsigt til at kunne opretholde den økonomiske situation. Det vil således skulle vurderes, at dattervirksomheden eller enheden ikke længere vil være levedygtig, og dermed vil være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis ikke beføjelsen anvendes. Bestemmelsen skal samtidig sikre, at hvis den eneste afviklingsforanstaltning, der er nødvendig at gennemføre i virksomheden eller enheden for at kunne gennemføre afviklingsstrategien, er nedskrivning eller konvertering i medfør af §§ 17 og 18, så er det ikke nødvendigt at skulle erklære dattervirksomheden eller enheden nødlidende og tage den under egentlig afvikling.

Med den foreslåede bestemmelse vil Finansiell Stabilitet kunne nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser omfattet af den foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, undtaget betingelsen i den foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst ét år, i en virksomhed eller enhed, når denne virksomhed eller enhed indgår i en afviklingskoncern, men ikke selv er en afviklingshed.

Nedskrivning eller konvertering efter den foreslåede § 18 a vil skulle foretages på grundlag af en værdiansættelse af virksomhedens aktiver og passiver i overensstemmelse med kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. § 17, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med lovforslagets § 2, nr. 19, foreslås der indført en ny § 17, stk. 5, som indebærer, at Finansiell Stabilitet skal sikre, at tabet ved en nedskrivning eller konvertering i en dattervirksomhed videregives til afviklingsenheden i de tilfælde, hvor de relevante kapitalinstrumenter eller de nedskrivningsegne-

de forpligtelser ejes af afviklingsenheden indirekte gennem andre virksomheder i afviklingskoncernen. Finansiell Stabilitet vil også skulle sikre dette i de tilfælde, hvor Finansiell Stabilitet nedskriver eller konverterer i medfør af den foreslåede § 18 a, jf. § 17, og de pågældende relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningsegne forpligtelser er ejet af afviklingsenheden på indirekte vis gennem andre virksomheder i afviklingskoncernen.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 23, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 59 i BRRD-direktivet. Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 23 (§ 22, stk. 2, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 22, stk. 2, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at et broinstitut ophører med at være broinstitut, når broinstituttet ikke længere opfylder kravene i § 2, nr. 6.

Med lovforslagets § 2, nr. 4-7, foreslås det at indsætte nye definitioner af henholdsvis en afviklingsenhed, en afviklingskoncern og nedskrivningsegne forpligtelser. Der henvises til de enkelte bemærkninger for de enkelte numre for nærmere beskrivelse.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 22, stk. 2, nr. 1, ved at ændre henvisningen til § 2, nr. 6, til § 2, nr. 8.

Den foreslåede ændring af § 22, stk. 2, nr. 1, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 4-7.

Til nr. 24 (§ 25, stk. 3, nr. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 25, stk. 1, 1. pkt., at bail-in kan anvendes på alle den pågældende virksomheds eller enheds ikkeefterstillede forpligtelser samt efterstillede gældsforpligtelser, der ikke er nedskrevet eller konverteret i medfør af §§ 17 og 18, og skal ske i overensstemmelse med konkursordenen, jf. denne lovs § 13 og konkurslovens kapitel 10, jf. dog stk. 3 og 4. Af § 25, stk. 3, følger det, at bail-in ikke kan gennemføres i forhold til en række forpligtelser, herunder forpligtelser med en resterende løbetid på mindre end 7 dage over for registrerede systemer, jf. kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder, eller operatører af sådanne systemer eller deres deltagere, som er en følge af deltagelse i et sådant system. Bestemmelsen sikrer bl.a., at den daglige clearing og afvikling af betalinger (sumclearing) kan opretholdes, og at kendte forpligtelser med en resterende løbetid på under

7 dage ikke skal udskilles fra betalingssystemer m.v., når virksomheden eller enheden afvikles ved brug af bail-in.

Det foreslås i § 25, stk. 3, nr. 6, at indsætte ”eller centrale modparter (CCP’er) eller tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre”.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen medfører, at der ikke kan gennemføres bail-in på forpligtelser med en restløbetid på mindre end 7 dage over for CCP’er. Det omfatter både CCP’er med hjemsted inden for EU og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 15, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 44 i BRRD-direktivet.

Til nr. 25 (§ 25, stk. 3, nr. 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 25, stk. 1, 1. pkt., at bail-in kan anvendes på alle den pågældende virksomheds eller enheds ikkeefterstillede forpligtelser samt efterstillede gældsforpligtelser, der ikke er nedskrevet eller konverteret i medfør af §§ 17 og 18, og skal ske i overensstemmelse med konkursordenen, jf. denne lovs § 13 og konkurslovens kapitel 10, jf. dog stk. 3 og 4.

Det følger endvidere af § 25, stk. 3, at der ikke kan gennemføres bail-in i forhold til en række forpligtelser, herunder bl.a. dækkede indskud og sikrede forpligtelser.

Det foreslås at indsætte et nr. 8 i § 25, stk. 3, hvorefter der ikke kan ske bail-in af forpligtelser over for virksomheder eller enheder, som indgår i samme afviklingskoncern uden selv at være afviklingsenheder, medmindre disse er efterstillet simple fordringer i medfør af § 97 i konkursloven.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at hvis afviklingsplanen har identificeret en afviklingskoncern, så vil der ikke – i tilfælde af at koncernen tages under afvikling, og der gennemføres bail-in i afviklingsenheden – kunne gennemføres bail-in på forpligtelser over for andre virksomheder eller enheder i afviklingskoncernen, der ikke selv er afviklingsenheder.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at der kan gennemfø-

res en hensigtsmæssig afvikling eller restrukturering af en afviklingskoncern, hvor koncernen kan holdes samlet, når dette i afviklingsplanen er vurderet mest hensigtsmæssigt for at kunne opfylde afviklingsmålene. Hvis der gennemføres bail-in på forpligtelser inden for en afviklingskoncern, hvor formålet med afviklingsstrategien er at bevare koncernen samlet, kan konsekvensen være, at andre enheder i koncernen bliver nødlidende, hvorved den foretrukne strategi i afviklingsplanen ikke kan gennemføres.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 23, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 59 i BRRD-direktivet.

Til nr. 26 (§ 26, stk. 1, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

§ 26 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder omhandler anvendelse af Afviklingsformuen i de tilfælde, hvor Finansiell Stabilitet har udelukket forpligtelser fra bail-in.

Det følger af § 26, stk. 1, nr. 1, at når Finansiell Stabilitet har udelukket en forpligtelse eller kategori af forpligtelser fra bail-in i medfør af § 25, stk. 4, kan der ydes bidrag fra Afviklingsformuen ved at dække eventuelle tab, der ikke er absorberet af nedskrivningseggede passiver, og genoprette nettoværdien af virksomheden eller enheden under afvikling til nul.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, således at der fremadrettet kan ydes bidrag fra Afviklingsformuen til at dække eventuelle tab, der ikke er dækket ved nedskrivning eller konvertering som følge af udelukkelsen fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, og genoprette nettoværdien af virksomheden eller enheden under afvikling til nul.

§ 26, stk. 1, nr. 1, implementerer artikel 44, stk. 4, i BRRD.

Artikel 44, stk. 4, i BRRD er ændret med artikel 1, nr. 15, litra c, i BRRD II, hvorved henvisningen i artikel 44, stk. 4, til nedskrivningsrelevante passiver ændres til passiver, der er omfattet af bail-in. Med BRRD II ændres også definitionen af begrebet nedskrivningsrelevante passiver, således at de passiver, som betegnes som sådan i BRRD, betegnes passiver, der er omfattet af bail-in i BRRD II. Den ændrede definition indebærer således ikke en indholdsmæssig ændring.

Den foreslåede ændring af § 26, stk. 1, nr. 1, indebærer både en mere direktivnær implementering af artikel 44, stk. 4, og en implementering af artikel 1, nr. 15, litra c, i BRRD II.

Nedskrivningseggede passiver udgør kapitalgrundlag og

nedskrivningsegne forpligtelser, jf. § 267 i lov om finansiel virksomhed og dette lovforslags § 1, nr. 80. Artikel 44, stk. 4, i BRRD omfatter passiver omfattet af bail-in, hvilket er et bredere anvendelsesområde end nedskrivningsegne passiver omfattet af bail-in. Med den foreslåede ændring tilpasses anvendelsesområdet for § 26, stk. 1, nr. 1, til det, som følger af artikel 44, stk. 4. Samtidig tager ændringen højde for de nye definitioner i BRRD II, hvorved artikel 1, nr. 15, litra c, i BRRD II implementeres.

Med ændringen af § 26, stk. 1, nr. 1, fremgår det klart af bestemmelsen, at de tab, som Afviklingsformuen kan anvendes til at dække i medfør af bestemmelsen, er tab som følge af, at Finansiell Stabilitet har udelukket visse forpligtelser fra bail-in, og dermed, at de pågældende forpligtelser som følge heraf ikke er nedskrevet eller konverteret i forbindelse med Finansiell Stabilitets anvendelse af bail-in, jf. § 25.

Finansiell Stabilitet kan anvende bail-in til tabsabsorbering og til at rekapitalisere en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in kan anvendes på den pågældende virksomheds eller enheds ikkeefterstillede forpligtelser samt efterstillede gældsforpligtelser, der ikke er nedskrevet eller konverteret i medfør af §§ 17 og 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in indebærer nedskrivning af forpligtelserne eller konvertering af forpligtelserne til egenkapital.

Det følger af § 25, stk. 4, at Finansiell Stabilitet i særlige tilfælde kan vælge helt eller delvist at undlade at foretage bail-in af visse af de ikke-efterstillede forpligtelser eller en kategori heraf. I disse tilfælde kan Afviklingsformuen yde bidrag, jf. § 26, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 27 (§ 26, stk. 2, nr. 1 og 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

§ 26 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder omhandler anvendelse af Afviklingsformuen i de tilfælde, hvor Finansiell Stabilitet har udelukket forpligtelser fra bail-in.

I disse tilfælde forudsætter anvendelse af Afviklingsformuen, at mindst 8 pct. af de samlede passiver nedskrives eller konverteres på overtagelsestidspunktet, jf. § 26, stk. 2, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Endvidere må bidraget fra Afviklingsformuen ikke overstige 5 pct. af de samlede passiver, jf. § 26, stk. 2, nr. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås at ændre ”passiver” til ”forpligtelser og kapital-

grundlag”. Herefter vil bestemmelsens anvendelse forudsætte, at mindst 8 pct. af virksomhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag er nedskrevet eller konverteret på overtagelsestidspunktet, samt at bidraget fra Afviklingsformuen ikke overstiger 5 pct. af virksomhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag.

§ 26 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder implementerer artikel 44, stk. 5, i BRRD. Ifølge den danske sprogversion af direktivet skal de ovenfor nævnte procentsatser udgøre en andel af virksomhedens passiver. Den foreslåede ændring af § 26, stk. 1, nr. 1 og 2, foreslås på baggrund af den engelske sprogversion af direktivet. Ifølge den engelske sprogversion skal de nævnte procentsatser udgøre en andel af virksomhedens ”total liabilities, including own funds”. Betegnelsen ”samlede forpligtelser og kapitalgrundlag” vurderes at være en mere korrekt oversættelse heraf.

Med samlede forpligtelser forstås summen af forpligtelser opgjort i overensstemmelse med §§ 19-24 i bekendtgørelse om finansielle rapporter for kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber m.fl. samt poster efter § 25 i samme bekendtgørelse, som ikke er omfattet af kapitalgrundlaget.

Kapitalgrundlag forstås i overensstemmelse med § 126 a, stk. 9, § 126 b, stk. 1, artikel 4, stk. 1, nr. 118, i CRR og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5, og § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede ændring af ordlyden af § 26, stk. 2, nr. 1 og 2, har således til formål at sikre en mere direktivnær implementering af artikel 44, stk. 5, i BRRD. Ændringen indebærer en mindre indholdsmæssig forskel svarende til forskellen mellem den opgjorte egenkapital og kapitalgrundlaget. Nedskrivning eller konvertering af 8 pct. af virksomhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag vil således potentielt udgøre en mindre nedskrivning eller konvertering end en nedskrivning eller konvertering af 8 pct. af virksomhedens passiver. På samme måde vil et bidrag fra Afviklingsformuen på 5 pct. af en virksomheds samlede passiver som udgangspunkt være større end et bidrag på 5 pct. af virksomhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag.

Til nr. 28 (§ 31, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Af § 31, stk. 1, følger det, at en afviklingsforanstaltning truffet i medfør af denne lov ikke i sig selv udgør en fyldestgørelsesgrund som defineret i § 5, nr. 6, i lov om kapitalmarkeder eller en insolvensbehandling som defineret i § 5, nr. 7, i lov om kapitalmarkeder, såfremt virksomheden eller enheden fortsat opfylder kontraktens væsentlige forpligtelser, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt krav om sikkerhedsstillelse. Bestemmelsen har til formål at sikre, at

Finansiell Stabilitets iværksættelse af en afviklingsforanstaltning ikke bringer virksomhedens eller enhedens drift til ophør, som følge af at alle eller en stor del af virksomhedens eller enhedens kontrakter rammes af indsigelser.

Af § 31, stk. 4, følger det, at en suspension eller begrænsning i medfør af §§ 32-34 ikke udgør misligholdelse af en forpligtelse, jf. stk. 1-3.

Det foreslås at ændre § 31, stk. 4, ved at indsætte en henvisning til § 4 a i lovbestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvisne til §§ 4 a og 32-34.

Med bestemmelsen sikres det, at modparten ikke kan betragte en suspension efter den foreslåede § 4 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 10, som misligholdelse. Suspension efter den foreslåede § 4 a vil ske på et tidligere tidspunkt end i dag, nemlig allerede fra det tidspunkt, hvor virksomheden vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og hvor der ikke er udsigt til private løsninger, der kan løse den økonomiske situation.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 29, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 68 i BRRD-direktivet.

Til nr. 29 (§ 32, stk. 1, 1. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 32, stk. 1, 1. pkt., at Finansiell Stabilitet kan suspendere enhver forfalden betalings- og leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, som en virksomhed eller enhed under afvikling har indgået, jf. dog stk. 4.

Det foreslås, at "forfalden" udgår af § 32, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås dels at ændre bestemmelsen, så der ikke er krav om, at en betalings- eller leveringsforpligtelse skal være forfalden, før Finansiell Stabilitet kan gøre brug af beføjelsen, dels at tydeliggøre, at suspension også kommer til at omfatte berettiget indskud, modsat hvad der følger af gældende ret, jf. den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 30.

Med ændringen implementeres dele af artikel 69 i BRRD-direktivet.

Til nr. 30 (§ 32, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 32, stk. 1, at Finansiell Stabilitet kan suspendere enhver forfalden betalings- og leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, som en virksomhed eller enhed under afvikling har indgået, jf. dog stk. 4. Suspensionen

løber fra offentliggørelsen af meddelelse om suspension, jf. § 50, til udløbet af den første hverdag herefter.

Af § 32, stk. 4, følger det, at suspension af betalings- eller leveringsforpligtelser i medfør af stk. 1 ikke finder anvendelse på berettigede indskud, betalings- og leveringsforpligtelser over for betalingssystemer og clearingcentraler, der i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer med senere ændringer er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, operatører af sådanne systemer, centrale modparter og centralbanker og krav omfattet af § 11 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Det foreslås at nyaffatte *stk. 4*, så der ikke kan foretages suspension i medfør af stk. 1 i relation til kontrakter indgået med en nærmere angivet kontraktpart.

Efter *stk. 4, nr. 1*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

Efter *stk. 4, nr. 2*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med centrale modparter (CCP'er), og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Med centrale modparter forstås som defineret i lov om kapitalmarkeder.

Efter *stk. 4, nr. 3*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med centralbanker.

Af hensyn til vigtigheden af, at den finansielle infrastruktur ikke forstyrres, er det hensigtsmæssigt ikke at lade suspensionsbeføjelsen efter stk. 1 gælde for de nævnte typer. Derved sikres, at suspension over for en virksomhed eller enhed, der er omfattet af stk. 1, ikke griber forstyrrende ind i den finansielle infrastruktur generelt, herunder afviklingen af værdipapirhandel.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 30, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 69 i BRRD-direktivet. I modsætning til den gældende § 32, stk. 4, hvor suspension af betalings- eller leveringsforpligtelser ikke kan finde anvendelse på berettiget indskud, vil dette være muligt med den foreslåede bestemmelse. Det følger af BRRD II-direktivet, at medlemsstaterne kan fast-

sætte, at hvis beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, sikrer afviklingsmyndighederne, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud. Denne mulighed for at fastsætte krav herom er ikke udnyttet ved implementeringen af BRRD II-direktivet i dette lovforslag. Årsagen hertil er, at en suspension efter stk. 1 vil være tiltænkt at have virkning i en meget begrænset periode.

Til nr. 31 (§ 33, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af den gældende § 33, stk. 2, at muligheden for suspension i medfør af stk. 1 ikke gælder for sikkerheder stillet over for betalingssystemer og clearingcentraler, der i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer med senere ændringer er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, operatører af sådanne systemer, centrale modparter og centralbanker.

Det foreslås at nyaffatte § 33, stk. 2, sådan at muligheden for suspension i medfør af stk. 1 ikke gælder for sikkerheder stillet over for en nærmere angivet kontraktpart.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan der ikke foretages suspension i relation til sikkerheder stillet over for systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

Efter *stk. 2, nr. 2*, kan der ikke foretages suspension i relation til sikkerheder stillet over for centrale modparter (CCP'er), og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Med centrale modparter forstås som defineret i lov om kapitalmarkeder.

Efter *stk. 2, nr. 3*, kan der ikke foretages suspension i relation til sikkerheder stillet over for centralbanker.

Af hensyn til vigtigheden af, at den finansielle infrastruktur ikke forstyrres, er det hensigtsmæssigt ikke at lade suspensionsbeføjelsen efter stk. 1 gælde for de nævnte typer. Derved sikres, at suspension over for en virksomhed eller enhed, der er omfattet af stk. 1, ikke griber forstyrrende ind i den almindelige afvikling af værdipapirhandler.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 31, i

BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 70 i BRRD-direktivet.

Til nr. 32 (§ 34, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 34, stk. 1, 1. pkt., at Finansiell Stabilitet kan suspendere kontraktlige ophørsrettigheder, jf. dog § 35, over for kontraktparter, der har kontrakt med en virksomhed eller enhed under afvikling, og virksomhedens eller enhedens datterselskaber, jf. dog stk. 2.

Det følger af § 34, stk. 3, at muligheden for suspension i medfør af stk. 1 og 2 gælder ikke over for betalingssystemer og clearingcentraler, der i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer med senere ændringer er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, operatører af sådanne systemer, centrale modparter og centralbanker.

Det foreslås at nyaffatte § 34, stk. 3, sådan at muligheden for suspension i medfør af stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse over for en nærmere angivet kontraktpart.

Efter *stk. 3, nr. 1*, kan der ikke foretages suspension af kontraktlige ophørsrettigheder over for systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

Efter *stk. 2, nr. 2*, kan der ikke foretages suspension af kontraktlige ophørsrettigheder over for centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Med centrale modparter forstås som defineret i lov om kapitalmarkeder.

Efter *stk. 2, nr. 3*, kan der ikke foretages suspension af kontraktlige ophørsrettigheder over for centralbanker.

Af hensyn til vigtigheden af, at den finansielle infrastruktur ikke forstyrres, er det hensigtsmæssigt ikke at lade suspensionsbeføjelsen efter stk. 1 gælde for de nævnte typer. Derved sikres, at suspension over for en virksomhed eller enhed, der er omfattet af stk. 1, ikke griber forstyrrende ind i den finansielle infrastruktur generelt, herunder afviklingen af værdipapirhandler.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 32, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 71 i BRRD-direktivet.

Til nr. 33 (§ 42, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 42, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet kan anvende de nødvendige beføjelser for at iværksætte og gennemføre afviklingsforanstaltninger over for virksomheder og enheder, der opfylder betingelserne for afvikling. Bestemmelsen indeholder en opremsning af afviklingsbeføjelser, som navnlig vil kunne anvendes, og angiver, at anvendelsen kan ske enten enkeltvis eller kombineret. Bestemmelsen er i høj grad en opsummering af de beføjelser, der er nødvendige for at kunne gennemføre de afviklingsforanstaltninger, der følger af loven.

§ 42, stk. 1, nr. 4, vedrører nedskrivning af hovedstolen eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til de nedskrivningsegne passiver i en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. §§ 17, 18 og 24-28.

Finansiell Stabilitet kan nedskrive relevante kapitalinstrumenter efter §§ 17 og 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finansiell Stabilitet kan nedskrive forpligtelser som led i anvendelsen af bail-in, jf. §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Der foreslås to ændringer til § 42, stk. 1, nr. 4.

Det foreslås for det første, at henvisningen til, at de nævnte passiver skal være nedskrivningsegne, udgår.

Nedskrivningsegne passiver udgør kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser, jf. § 267 i lov om finansiell virksomhed og dette lovforslags § 1, nr. 80.

§ 42, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder implementerer artikel 63, stk. 1, litra e, i BRRD. Artikel 63, stk. 1, litra e, i BRRD vedrører nedskrivning i relation til nedskrivningsrelevante passiver. Artikel 63, stk. 1, litra e, er ændret med artikel 1, nr. 27, i BRRD II, som indebærer, at henvisningen i bestemmelsen til nedskrivningsrelevante passiver ændres til passiver, der er omfattet af bail-in. Med BRRD II ændres også definitionen af begrebet nedskrivningsrelevante passiver, således at de passiver, som betegnes som sådan i BRRD, betegnes passiver, der er omfattet af bail-in i BRRD II. Den ændrede definition indebærer således ikke en indholdsmæssig ændring.

Passiver omfattet af bail-in er et bredere anvendelsesområde end nedskrivningsegne passiver omfattet af bail-in. Med den foreslåede ændring tilpasses § 42, stk. 1, nr. 4, så bestemmelsen afspejler det anvendelsesområde, som følger af artikel 63, stk. 1, litra e, og de beføjelser om nedskrivning, som bestemmelsen henviser til. Samtidig tager ændringen højde for de nye definitioner i BRRD II, hvorved artikel 1, nr. 27, i BRRD II implementeres.

Den foreslåede ændring af § 42, stk. 1, nr. 4, indebærer således både en mere direktivnær implementering af artikel 63, stk. 1, litra e, og en implementering af artikel 1, nr. 27, i BRRD II.

§ 42, stk. 1, nr. 4, vil i den ændrede form fortsat omfatte en henvisning til beføjelsen til at nedskrive relevante kapitalinstrumenter i medfør af §§ 17 og 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som implementerer artikel 59 i BRRD.

Det foreslås endvidere at tilføje en henvisning til, at Finansiell Stabilitet i medfør af dette lovforslags § 2, nr. 22 vil kunne nedskrive relevante kapitalinstrumenter og visse nedskrivningsegne forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling. Der henvises til den foreslåede § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dette lovforslags § 2, nr. 22

Ændringen er således en konsekvens af tilføjelsen af en ny beføjelse i § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Med ændringen tilføjes den nye beføjelse til opsummeringen af relevante beføjelser i § 42.

Ændringen indebærer endvidere, at det klart fremgår, at heller ikke i relation til beføjelsen i medfør af den foreslåede § 18 a er Finansiell Stabilitet underlagt nogen krav om godkendelse eller samtykke eller proceduremæssige krav om forudgående underretning, jf. § 42, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 34 (§ 42, stk. 1, nr. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 42, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet kan anvende de nødvendige beføjelser for at iværksætte og gennemføre afviklingsforanstaltninger over for virksomheder og enheder, der opfylder betingelserne for afvikling. Bestemmelsen indeholder en opremsning af afviklingsbeføjelser, som navnlig vil kunne anvendes, og angiver, at anvendelsen kan ske enten enkeltvis eller kombineret. Bestemmelsen er i høj grad en opsummering af de beføjelser, der er

nødvendige for at kunne gennemføre de afviklingsforanstaltninger, der følger af loven.

§ 42, stk. 1, nr. 5, vedrører konvertering af nedskrivningsegne passiver i en virksomhed eller enhed under afvikling til ejerskabsinstrumenter i virksomheden eller enheden, en modervirksomhed eller et broinstitut, hvortil aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne overdrages, jf. §§ 17, 18 og 24-28.

Nedskrivningsegne passiver udgør kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Finansiel Stabilitet kan konvertere relevante kapitalinstrumenter efter §§ 17 og 18. Finansiel Stabilitet kan konvertere forpligtelser som led i anvendelsen af bail-in, jf. §§ 24-28.

Det foreslås at nyaffatte § 42, stk. 1, nr. 5, således at bestemmelsen fremadrettet vil vedrøre konvertering af passiver i en virksomhed eller enhed under afvikling eller en dattervirksomhed til en virksomhed eller enhed under afvikling til ejerskabsinstrumenter i virksomheden, enheden, dattervirksomheden eller -enheden, en modervirksomhed eller et broinstitut, hvortil aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne overdrages, jf. §§ 17, 18, 18 a og 24-28.

Nyaffattelsen indebærer tilføjelse af en henvisning til, at Finansiel Stabilitet i medfør af dette lovforslags § 2, nr. 22, også vil kunne nedskrive relevante kapitalinstrumenter og visse nedskrivningsegne forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling. Der henvises til den foreslåede § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dette lovforslags § 2, nr. 22.

Nyaffattelsen er således en konsekvens af tilføjelsen af en ny beføjelse i § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Beføjelserne nævnt i § 42, stk. 1, nr. 5, skal ses i lyset af anvendelsesområdet for de enkelte foranstaltninger, således at f.eks. beføjelser, der anvendes til gennemførelse af bail-in, ikke kan anvendes på realkreditinstitutter.

Tilføjelsen af henvisningen til den foreslåede § 18 a indebærer, at det klart fremgår, at heller ikke i relation til beføjelsen i medfør af den foreslåede § 18 a er Finansiel Stabilitet underlagt nogen krav om godkendelse eller samtykke eller proceduremæssige krav om forudgående underretning, jf. § 42, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, ligesom Finansiel Stabilitet kan udøve beføjelsen uanset de begrænsninger eller samtykkekrav,

der ellers måtte finde anvendelse i relation til overførslen, jf. § 42, stk. 3.

Nyaffattelsen indebærer yderligere én ændring, som har til formål at implementere artikel 1, nr. 27, i BRRD II og sikre en mere direktivnær implementering af artikel 63, stk. 1, litra f, i BRRD.

§ 42, stk. 1, nr. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder implementerer artikel 63, stk. 1, litra f, i BRRD. Artikel 63, stk. 1, litra f, i BRRD vedrører nedskrivning i relation til nedskrivningsrelevante passiver. Artikel 63, stk. 1, litra f, er ændret med artikel 1, nr. 27, i BRRD II, som indebærer, at henvisningen i bestemmelsen til nedskrivningsrelevante passiver ændres til passiver, der er omfattet af bail-in. Med BRRD II ændres også definitionen af begrebet nedskrivningsrelevante passiver, således at de passiver, som betegnes som sådan i BRRD, betegnes passiver, der er omfattet af bail-in i BRRD II. Den ændrede definition indebærer således ikke en indholdsmæssig ændring.

Passiver omfattet af bail-in er et bredere anvendelsesområde end nedskrivningsegne passiver omfattet af bail-in. Med nyaffattelsen tilpasses § 42, stk. 1, nr. 5, så bestemmelsen afspejler det anvendelsesområde, som følger af artikel 63, stk. 1, litra f, i BRRD, og de beføjelser om konvertering, som bestemmelsen henviser til. Samtidig tager ændringen højde for de nye definitioner i BRRD II, hvorved artikel 1, nr. 27, i BRRD II implementeres.

Med nyaffattelsen af § 42, stk. 1, nr. 5, sikres både en mere direktivnær implementering af artikel 63, stk. 1, litra f, og en implementering af artikel 1, nr. 27, i BRRD II.

Endvidere vil § 42, stk. 1, nr. 5, i den nyaffattede form fortsat omfatte en henvisning til beføjelsen til at konvertere relevante kapitalinstrumenter i medfør af §§ 17 og 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som implementerer artikel 59 i BRRD.

Til nr. 35 (§ 42, stk. 1, nr. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 42, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiel Stabilitet kan anvende de nødvendige beføjelser for at iværksætte og gennemføre afviklingsforanstaltninger over for virksomheder og enheder, der opfylder betingelserne for afvikling. Bestemmelsen indeholder en opremsning af afviklingsbeføjelser, som navnlig vil kunne anvendes, og angiver, at anvendelsen kan ske enten enkeltvis eller kombineret. Bestemmelsen er i høj grad en opsummering af de beføjelser, der er nødvendige for at kunne gennemføre de afviklingsforanstaltninger, der følger af loven.

§ 42, stk. 1, nr. 6, vedrører annullation af gældsinstrumenter, der er udstedt af en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. §§ 17, 18 og 24-28, dog ikke forpligtelser undtaget fra bail-in.

Finansiel Stabilitet kan nedskrive relevante kapitalinstrumenter efter §§ 17 og 18. Finansiel Stabilitet kan nedskrive forpligtelser som led i anvendelsen af bail-in, jf. §§ 24-28.

Annullation af gældsinstrumenter kan anvendes ved en nedskrivning efter disse bestemmelser i de tilfælde, hvor gældsinstrumentet nedskrives fuldt ud.

Det foreslås at tilføje en henvisning til, at Finansiel Stabilitet i medfør af dette lovforslags § 2, nr. 21, også vil kunne nedskrive relevante kapitalinstrumenter og visse nedskrivningsegne forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling. Der henvises til den foreslåede § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dette lovforslags § 2, nr. 22.

Ændringen er således en konsekvens af tilføjelsen af en ny beføjelse i § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med ændringen vil det fremgå af opsummeringen, at Finansiel Stabilitet også kan anvende beføjelsen til ved en fuldstændig nedskrivning at annullere gældsinstrumenter i relation til en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling.

Ændringen indebærer, at det klart fremgår, at heller ikke i relation til beføjelsen i medfør af den foreslåede § 18 a er Finansiel Stabilitet underlagt nogen krav om godkendelse eller samtykke eller proceduremæssige krav om forudgående underretning, jf. § 42, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, ligesom Finansiel Stabilitet kan udøve beføjelsen uanset de begrænsninger eller samtykkekrav, der ellers måtte finde anvendelse i relation til overførslen, jf. § 42, stk. 3.

Til nr. 36 (§ 44, stk. 1, og § 44, stk. 1, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 44, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at når Finansiel Stabilitet nedskriver eller konverterer relevante kapitalinstrumenter, jf. §§ 17 og 18, eller anvender bail-in, jf. §§ 24-28, skal Finansiel Stabilitet iværksætte foranstaltninger i forhold til ejerne af ejerskabsinstrumenterne.

§ 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vedrører nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheder eller enheder, som er under afvikling.

Med lovforslagets § 2, nr. 15, udvides § 17 til i visse tilfælde også at omfatte en række nedskrivningsegne forpligtelser.

Endvidere foreslås det at indsætte en ny § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, der bemyndiger Finansiel Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegne forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling

Som følge heraf foreslås det at ændre § 44, stk. 1, og § 44, stk. 1, nr. 1, ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17. Endvidere foreslås det at udvide henvisningen i § 44, stk. 1, og § 44, stk. 1, nr. 1, til de bestemmelser, som kan danne grundlag for en nedskrivning eller konvertering, til også at omfatte § 18 a.

De foreslåede ændringer af § 44, stk. 1, og § 44, stk. 1, nr. 1, er således konsekvensændringer som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, og tilføjelsen af en ny § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 22.

Til nr. 37 (§ 44, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 44, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at resulterer konverteringen af relevante kapitalinstrumenter eller anvendelsen af bail-in i erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret kapitalandel i en virksomhed eller enhed, og har Finanstilsynet ikke afsluttet den i § 61 i lov om finansiel virksomhed krævede vurdering på datoen for anvendelsen af bail-in eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter, finder bestemmelserne i § 20, stk. 2 og 3, anvendelse på den eventuelle erhvervelse eller forøgelse af den kvalificerede kapitalandel.

§ 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vedrører nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheder eller enheder, som er under afvikling.

Med lovforslagets § 2, nr. 15, udvides § 17 til i visse tilfælde også at omfatte en række nedskrivningsegne forpligtelser. Endvidere foreslås det at indsætte en ny § 18

a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, der bemyndiger Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegne forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling

Som følge heraf foreslås det at ændre § 44, stk. 4, ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser.

Den foreslåede ændring af § 44, stk. 4, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, og tilføjelsen af en ny § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 22.

Til nr. 38 (§ 45, stk. 1, og § 46, stk. 1, 1. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 45, stk. 1, at når Finansiell Stabilitet konverterer relevante kapitalinstrumenter, jf. § 17, eller anvender bail-in efter § 24, kan der anvendes forskellige konverteringssatser til forskellige kategorier af kapitalinstrumenter og forpligtelser, jf. stk. 2 og 3.

§ 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vedrører nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheder eller enheder, som er under afvikling.

Med lovforslagets § 2, nr. 15, udvides § 17 til i visse tilfælde også at omfatte en række nedskrivningsegne forpligtelser.

Endvidere foreslås det at indsætte en ny § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, der bemyndiger Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegne forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 45, stk. 1 ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17. Endvidere foreslås det at udvide henvisningen i § 45, stk. 1, til de bestemmelser, som kan danne grundlag for en nedskrivning eller konvertering, til også at omfatte § 18 a.

De foreslåede ændringer af § 45, stk. 1, er således konsekvensændringer som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, og tilføjelsen af en ny § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 22.

Det følger endvidere af § 46, stk. 1, 1. pkt., at når Finansiell Stabilitet nedskriver eller konverterer relevante kapitalinstrumenter, jf. § 17, eller anvender bail-in, jf. § 24, træder nedskrivningen eller konverteringen i kraft og er bindende med øjeblikkelig virkning for virksomheden eller enheden under afvikling samt de berørte ejere af ejerskabsinstrumenter og kreditorer.

§ 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vedrører nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheder eller enheder, som er under afvikling.

Med lovforslagets § 2, nr. 15, udvides § 17 til i visse tilfælde også at omfatte en række nedskrivningsegne forpligtelser.

Endvidere foreslås det at indsætte en ny § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 22, der bemyndiger Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og de ovennævnte nedskrivningsegne forpligtelser i en virksomhed eller enhed, som ikke selv er under afvikling, men som er dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed under afvikling.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 46, stk. 1, 1. pkt., ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17. Endvidere foreslås det at udvide henvisningen i § 46, stk. 1, 1. pkt., til de bestemmelser, som kan danne grundlag for en nedskrivning eller konvertering, til også at omfatte § 18 a.

De foreslåede ændringer af § 46, stk. 1, er således konsekvensændringer som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 15, og tilføjelsen af en ny § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 22.

Til nr. 39 (§ 50, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Den følger af § 50, stk. 1, at Finansiell Stabilitet skal sikre, at der foretages fornøden offentliggørelse, når der iværksættes afviklingsforanstaltninger.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at der sker behørig offentliggørelse, når Finansiell Stabilitet iværksætter afviklingsforanstaltninger. Offentliggørelsen skal således sikre,

at de berørte ejere, kreditorer, kunder m.v. får adgang til information om de gennemførte foranstaltninger og konsekvensen heraf.

Den gældende bestemmelse omfatter afviklingsforanstaltninger, som Finansiell Stabilitet iværksætter efter § 4, og regulerer dermed ikke på samme måde, at der ligeledes skal ske behørig offentliggørelse, når der foretages suspension i medfør af § 32 eller den foreslåede § 4 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 10.

Der foreslås at ændre § 50, stk. 1, ved at indsætte suspension i bestemmelsens ordlyd, således, at der ligeledes skal ske offentliggørelse, i tilfælde af at Finansiell Stabilitet udøver beføjelsen til at suspendere en betalings- eller leveringsforpligtelse.

Det følger af den gældende § 50, stk. 2, hvilke oplysninger offentliggørelsen skal indeholde. Det gælder bl.a., at en offentliggørelse om suspension skal indeholde oplysninger om suspensions- eller begrænsningsvilkår og -periode, som omhandlet i kapitel 5.

Til nr. 40 (§ 51, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

§ 51, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder fastsætter, at hvis nærmere angivne betingelser er opfyldt, kan staten i ekstraordinære tilfælde deltage i afviklingen af en virksomhed eller enhed ved anvendelse af offentlige stabiliseringsinstrumenter med henblik på at opfylde afviklingsmålene, herunder hvis der er ydet bidrag til tabsabsorbering og rekapitalisering på mindst 8 pct. af de samlede passiver ved nedskrivning af ejerskabsinstrumenter, nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter og bail-in eller på anden vis.

Med lovforslaget foreslås to ændringer til § 51, stk. 1, nr. 4.

Det foreslås for det første at ændre ”passiver” til ”forpligtelser og kapitalgrundlag”. Herefter vil det være en betingelse i medfør af nr. 4, at der er ydet bidrag til tabsabsorbering og rekapitalisering på mindst 8 pct. af virksomhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag i forbindelse med nedskrivning, konvertering, bail-in eller på anden vis.

§ 51, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder implementerer artikel 56, stk. 1, jf. artikel 37, stk. 10, i BRRD. Ifølge den danske sprogversion af direktivet skal den ovenfor nævnte procentsats udgøre en andel af virksomhedens passiver. Den foreslåede ændring af § 51, stk. 1, nr. 4, foreslås på baggrund af den engelske sprogversion af direktivet. Ifølge den engelske sprogversion skal den nævnte procentsats udgøre en andel af

virksomhedens ”total liabilities, including own funds”. Betegnelsen ”samlede forpligtelser og kapitalgrundlag” vurderes at være en mere korrekt oversættelse heraf.

Med samlede forpligtelser forstås summen af forpligtelser opgjort i overensstemmelse med §§ 19-24 i bekendtgørelse om finansielle rapporter for kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber m.fl. samt poster efter § 25 i samme bekendtgørelse, som ikke er omfattet af kapitalgrundlaget.

Kapitalgrundlag forstås i overensstemmelse med § 126 a, stk. 9, § 126 b, stk. 1, artikel 4, stk. 1, nr. 118, i CRR og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5, og § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiell virksomhed.

Den foreslåede ændring af ordlyden af § 51, stk. 1, nr. 4, har således til formål at sikre en mere direktivnær implementering af artikel 56, stk. 1, i BRRD. Ændringen indebærer en mindre indholdsmæssig forskel svarende til forskellen mellem den opgjorte egenkapital og kapitalgrundlaget. 8 pct. af virksomhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag vil således potentielt udgøre et mindre beløb end 8 pct. af virksomhedens passiver.

Det foreslås endvidere at indsætte en henvisning til nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsen. Med lovforslagets § 2, nr. 15, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til opremsningen i § 17 af instrumenter, der kan nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling.

Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser.

Som følge heraf foreslås det at tilpasse bestemmelsen, så den henviser til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser.

Den foreslåede ændring af § 51, stk. 1, nr. 4, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 15.

Til nr. 41 (§ 61, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 61, stk. 3, at lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven ikke finder anvendelse på for Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber.

Ifølge arkivlovens § 1, gælder arkivloven for al virksomhed, der udøves af den offentlige forvaltning og domstolene. Lo-

ven har dermed samme virkeområde som lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven.

Det foreslås at ændre § 61, stk. 3, ved at indsætte arkivloven i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til, at lov om offentlighed i forvaltningen, arkivloven og forvaltningsloven ikke finder anvendelse for Finansiell Stabilitet og dens datterselskaber.

Med den foreslåede bestemmelse fastslås det, at arkivloven på linje med den øvrige offentligtretlige regulering nævnt i bestemmelsen ikke finder anvendelse for Finansiell Stabilitet og virksomhedens datterselskaber.

Da Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber (herefter Finansiell Stabilitet) på grund af sine kommercielle aktiviteter er undtaget fra den almindelige offentlige regulering, jf. § 61, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, der undtager Finansiell Stabilitet fra lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven, foreslås det for at undgå tvivl om arkivlovens anvendelsesområde, at det i bestemmelsen fastslås, at arkivloven ikke gælder for Finansiell Stabilitet.

Finansiell Stabilitet er undtaget fra den nævnte offentligtretlige regulering på grund af aktiviteternes operationelle og kommercielle karakter. Det har stor betydning for Finansiell Stabilitets virke, at den overtagne finansielle virksomheds kunder, samarbejdspartnere og eventuelle købere af nødlidende virksomheder eller aktiviteter heri kan indgå i et samarbejde og dele materiale, uden der kan kræves adgang til materialet eller i beslutninger, som Finansiell Stabilitet har truffet i forhold til disse finansielle virksomheder. I forbindelse med afvikling af en overtaget virksomhed fungerer Finansiell Stabilitet overvejende som en finansiell virksomhed og har derfor behov for dyb indsigt i kunders økonomiske og forretningsmæssige forhold. Finansiell Stabilitet er derfor særligt følsom over for ethvert brud på den forretningsmæssige diskretion og udlevering af følsomme oplysninger af betydning for virksomheders forhold.

En del af Finansiell Stabilitets samarbejdspartnere er pengeinstitutter, der som Finansiell Stabilitet er underlagt særlige regler om hemmeligholdelse af oplysninger. Det er derfor afgørende, at Finansiell Stabilitet kan garantere sine samarbejdspartnere samme fortrolighed, idet der ellers vil kunne opstå situationer, hvor pengeinstitutterne vurderer, at risikoen for offentliggørelse af oplysninger vejer tungere end ønsket om at overtage aktiviteter fra Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet kan således med undtagelsen fra reglerne i lov om offentlighed i forvaltningen og arkivloven forsikre danske og udenlandske købere om, at de ikke risikerer offentlig indsigt i et køb af aktiviteter i en overtaget finansiell virksomhed eller samarbejdsforholdet i øvrigt. Det vil være til gavn for gennemførelse af salget af kundeengagementer

og dermed fremme Finansiell Stabilitets mulighed for at afvikle en overtaget virksomhed bedst muligt.

Den foreslåede bestemmelse medfører endvidere, at kulturministeren, jf. arkivlovens § 1, stk. 4, ikke kan bestemme, at arkivloven finder anvendelse for Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber.

Til nr. 42 (§ 61, stk. 7 og 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14 pålægger en dataansvarlig myndighed en oplysningspligt i forbindelse med indsamling af oplysninger. Oplysningspligten indebærer, at der skal gives underretning til den registrerede om bl.a. identiteten på den dataansvarlige eller dennes repræsentant, formålene med behandlingen, kategorierne af personoplysningerne, hvilken kilde personoplysningerne hidrører fra, og retten til at anmode om indsigt.

Databeskyttelsesforordningens artikel 15 giver den registrerede ret til indsigt, når der behandles oplysninger om vedkommende.

Den registreredes indsigtsret omfatter en ret til en kopi af de personoplysninger, der behandles, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3. Herudover har den registrerede krav på en række oplysninger, herunder bl.a. oplysning om kategorierne af personoplysningerne, hvorfra de stammer, og med hvilket formål de behandles, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1.

I medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 1 foreslås det at indsætte et nyt § 61, stk. 7, 1. pkt., hvorefter oplysningspligten og indsigtsretten i artikel 13-15 ikke finder anvendelse på oplysninger, som Finansiell Stabilitet behandler som led i sine aktiviteter.

Databeskyttelsesforordningens artikel 23 giver mulighed for, at medlemsstaterne kan begrænse forordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigtsret, når en sådan begrænsning respekterer det væsentligste indhold af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, og er en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning af hensyn til bl.a. en medlemsstats generelle samfundsinteresser (artikel 23, stk. 1, litra e), kontrol-, tilsyns- eller reguleringsfunktioner (artikel 23, stk. 1, litra h), hensynet til fortrolige forretningsforhold (artikel 23, stk. 1, litra i), samt håndhævelse af civilretlige krav (artikel 23, stk. 1, litra j).

Det er vigtigt af hensyn til udførelsen af Finansiell Stabilitets opgaver, at hverken oplysningspligten eller indsigtsretten i medfør af databeskyttelsesforordningen fører til en udhuling af, at Finansiell Stabilitet netop er undtaget fra indsigt

i medfør af lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven, jf. de principielle overvejelser, der netop ligger bag denne undtagelse, og som anført i lovforslaget almindelige bemærkninger, jf. punkt 2.10.2, herunder en sikring af, at indsigtsretten og oplysningspligten ikke fører til en videregivelse af intern viden. Samtidig giver databeskyttelsesforordningens artikel 13-15 ikke tilstrækkelig mulighed for at begrænse adgangen til indsigt i sager, der behandles af Finansiell Stabilitet. Det skal bemærkes, at databeskyttelseslovens § 22 bl.a. indeholder hjemmel til, at oplysningspligten og indsigtsretten kan vige for hensynet til afgørende private og offentlige interesser. Bestemmelsen vil dog ikke være anvendelig i forhold til opretholdelse af fortrolighed om en forestående overtagelse og forhindre videregivelse af intern viden. I forbindelse med behandling af en indsigtsanmodning vil alene det forhold, at der træffes afgørelse over for den registrerede i medfør af databeskyttelseslovens § 22 vise, at kundens oplysninger behandles i Finansiell Stabilitet. Dette vil indikere, at en eventuel forestående overtagelse af kontrollen med virksomheden og hensynet med undtagelsen vil være forspildt. For så vidt angår opfyldelse af oplysningspligten, gør de samme forhold sig gældende, såfremt en registreret retter henvendelse til Finansiell Stabilitet med anmodning om, at oplysningspligten opfyldes.

Databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 5, litra b, indeholder desuden hjemmel til at undtage fra oplysningspligten, i det omfang forpligtelsen sandsynligvis vil gøre det umuligt eller i alvorlig grad vil hindre opfyldelsen af formålene med den pågældende behandling. Hvis undtagelsesbestemmelsen i artikel 14, stk. 5, litra b, anvendes, skal den dataansvarlige, når behovet for fortrolighed er ophørt, opfylde sin oplysningspligt over for den registrerede.

Det bemærkes hertil, at Finansiell Stabilitet vil modtage oplysningerne, før den mulige krisehåndtering af en finansiell virksomhed eventuelt resulterer i, at Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med den pågældende virksomhed, og krisehåndteringen således kommer til offentlighedens kendskab. Finansiell Stabilitet vil således også modtage sådanne oplysninger, hvor behovet for krisehåndtering - eventuelt foreløbigt - afværger og udsættes, hvilket over en periode kan finde sted gentagne gange for den samme finansielle virksomhed. Det vil derfor i en række sager være yderst vanskeligt om ikke umuligt for Finansiell Stabilitet at vurdere, hvornår en eventuel krise er endeligt afværget, og behovet for fortrolighed er ophørt. Det vil på den baggrund ligeledes være yderst vanskeligt om ikke umuligt for Finansiell Stabilitet løbende at vurdere, om kravene til at anvende artikel 14, stk. 5 litra b er opfyldt. Dette gør sig gældende uanset bestemmelsen givetvis vil kunne rumme behovet for en undtagelse fra oplysningsforpligtelsen i en række sager. Det vurderes dog, at bestemmelsen ikke vil være tilstrækkelig i forhold til opretholdelse af fortrolighed om en forestående overtagelse i alle tilfælde, og at undtagelsen derfor ikke er tilstrækkelig.

Forslaget indebærer, at registrerede fysiske personer ikke skal have tilsendt en underretning i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14, hvis der måtte blive registreret personoplysninger om dem i Finansiell Stabilitet med den undtagelse, som følger af det foreslåede § 61, stk. 7, 2. pkt., om medarbejderforhold.

Forslaget indebærer endvidere, at registrerede fysiske personer med den ovenfor nævnte undtagelse ikke har indsigtsret i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 15 i sager, der behandles af Finansiell Stabilitet. Forslaget indebærer - i sammenhæng med lovens 61, stk. 3 - at der hverken er adgang til indsigt efter forvaltningsloven, offentlighedsloven eller databeskyttelsesforordningen i sager behandlet af Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i § 61, stk. 7, 2. pkt., at § 61, stk. 7, 1. pkt., ikke gælder for rettigheder og pligter i forholdet mellem Finansiell Stabilitet og medarbejdere i Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber. Forslaget indebærer, at ansatte i Finansiell Stabilitet uanset den foreslåede undtagelse fortsat vil være omfattet af Finansiell Stabilitets oplysningsforpligtelse i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14, ligesom ansatte fortsat vil være omfattet af retten til indsigt efter databeskyttelsesforordningens artikel 15 i personoplysninger, som Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber behandler om den pågældende ansatte.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 2, at lovgivningsmæssige foranstaltninger, som begrænser bl.a. retten til indsigt eller oplysningspligten, som minimum, dog alene hvor det er relevant, skal indeholde specifikke bestemmelser om en række hensyn i bestemmelsens litra a-h.

I medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 2, foreslås det, at der indsættes et nyt § 61, stk. 8, hvorefter det foreslåede § 61, stk. 7, finder anvendelse, hvor Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber er dataansvarlige, og formålet med behandlingen af personoplysninger er restrukturering eller afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med hensyn til databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 2, litra a og c, bemærkes det, at formålet med Finansiell Stabilitets og dets datterselskabers behandling af personoplysninger er gennem restrukturering og kontrolleret afvikling af en nødlidende finansiell virksomhed at minimere negative virkninger på samfundsøkonomien og det finansielle system.

Det foreslåede stk. 7, 1. pkt., omfatter personoplysninger, som behandles både i forbindelse med forberedelse af en krisehåndtering og i forbindelse med selve krisehåndteringen af en finansiell virksomhed, herunder en efterfølgende afvikling af kundeengagementer samt en eventuel udbeta-

lingssituation fra Garantiformuen. Det foreslåede stk. 7, 1. pkt., omfatter ikke rettigheder og pligter i forholdet mellem Finansiell Stabilitet og medarbejdere i Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber, jf. det foreslåede stk. 7, 2. pkt.

Med hensyn til artikel 23, stk. 2, litra b, bemærkes det, at behandlingen omfatter personoplysninger, der er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, særlige kategorier af personoplysninger, der er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 9, herunder i form af helbredsoplysninger samt oplysninger om strafbare forhold og personnumre.

Med hensyn til artikel 23, stk. 2, litra d, f og g, er Finansiell Stabilitet forpligtet til at iagttage principperne for behandling af personoplysninger i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 5.

Hertil kommer, at alle oplysninger omfattet af Finansiell Stabilitets aktiviteter i medfør af § 61, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er undtaget fra reglerne om aktindsigt i medfør af lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven) og forvaltningsloven, ligesom reglerne om tavshedspligt i § 61, stk. 5, jf. kapitel 9 i lov om finansiell virksomhed, finder anvendelse.

Med hensyn til artikel 23, stk. 2, litra f, bemærkes det, at personoplysningerne opbevares i henhold til Finansiell Stabilitets politik for sletning af personoplysninger.

For så vidt angår hensynet i artikel 23, stk. 2, litra h, vil de registrerede i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 12, stk. 4, ikke kunne underrettes om begrænsningen i den registreredes ret til indsigt, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 15 eller om begrænsningen af oplysningspligten, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14, da dette vil kunne forspilde formålet med begrænsningen. Det vil for eksempel ikke være muligt i forbindelse med forberedelse af krisehåndtering af en nødlidende virksomhed at underrette de berørte kunder om begrænsningen af oplysningspligten og indsigt retten samt baggrunden herfor, uden det hermed indikeres, at den finansielle virksomhed kan være eller er nødlidende og uden dermed at skade selve formålet med begrænsningen.

Til nr. 43 (§ 63, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af lov om finansiell stabilitet, at Finansiell Stabilitet skal afvikle sine aktiviteter overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af loven. Finansiell Stabilitet kan ikke overtage nye aktiviteter i medfør af loven.

Det foreslås at indsætte *stk. 2* i § 63.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finansiell Stabilitet afvikler aktiviteter overtaget i medfør af lov om finansiell stabilitet. De aktiviteter, som Finansiell Stabilitet har overtaget i forbindelse med tidligere opgaver, som endnu ikke er afviklet, skal således fortsat afvikles. Lovforslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede ophævelse af lov om finansiell stabilitet, jf. lovforslagets § 3.

Efter det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, sker afvikling af aktiviteter overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov om finansiell stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 479 af 3. maj 2018, på statens regning og risiko. Det betyder samtidig også, at et eventuelt overskud tilfalder staten.

Den ophævede § 9 i lov om finansiell stabilitet indeholdt en bestemmelse om Det Private Beredskabs betaling for Bankpakken, der blev indført med lov nr. 1003 af 10. oktober 2008. Heraf fremgik, at Det Private Beredskab skulle stille en kaution til dækning af tab i Finansiell Stabilitet A/S for Bankpakken på DKK 10 mia. Hvis tabskautionen på DKK 10 mia. blev udnyttet fuldt ud, skulle yderligere tab dækkes af en modtagen garanti-provision fra Det Private Beredskab på DKK 15 mia. Oversteg tabet den stillede kaution på DKK 10 mia. og den modtagne garanti-provision på DKK 15 mia., skulle Det Private Beredskab via en forhøjet garanti-provision dække yderligere tab på op til DKK 10 mia.

Finansiell Stabilitet A/S og Det Private Beredskab har udarbejdet endeligt regnskab for omkostninger forbundet med Finansiell Stabilitet A/S' overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008. Tabet på Bankpakken blev opgjort til DKK 12 mia. Derved skulle Det Private Beredskab afregne de første DKK 10 mia. i tabskaution, mens de allerede indbetalte garanti-provisioner dækkede den resterende del. Tabskautionen på over 25 mia. kr. blev annulleret.

Den foreslåede bestemmelse viderefører §§ 1 og 12 i lov om finansiell stabilitet.

Til nr. 44 (§ 63 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 63, at den selvstændige offentlige virksomhed Finansiell Stabilitet viderefører den hidtil drevne virksomhed med tilhørende aktiver og passiver i Finansiell Stabilitet A/S og viderefører samtlige rettigheder og forpligtelser i forbindelse hermed.

Det foreslås at indsætte en ny § 63 a. Bestemmelsen viderefører §§ 16 q og 16 r i lov om finansiell stabilitet og skal medvirke til at sikre den fortsatte og resterende afvikling af aktiviteterne overtaget i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 (Bankpakke III) og lov nr. 273 af 27. marts

2012 (Konsolideringspakken – model 2). Finansiell Stabilitet har ikke overtaget nødlidende pengeinstitutter efter modellen i Konsolideringspakken – model 1.

Det foreslås i *stk. 1*, at som led i Finansiell Stabilitets afvikling af aktiviteter overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiell stabilitet, lov om finansiell virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligningen af indkomstskat til staten og lov nr. 273 af 27. marts 2012 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiell virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiell stabilitet og ligningsloven kan Finansiell Stabilitet til dets datterselskaber yde tilstrækkelig kapital og tildele likviditet til datterselskabet med henblik på at finansiere selskabets drift til endt afvikling.

Med gengivelsen af de tidligere likviditets- og kapitalbestemmelser i det foreslåede *stk. 1* kan Finansiell Stabilitet fortsat tilføre tilstrækkelig kapital og likviditet til datterselskaber, der har overtaget aktiver og passiver fra et nødlidende pengeinstitut under Exitpakken eller Konsolideringspakken model 2, med henblik på at sikre, at datterselskabets drift til afviklingen er bragt til ende.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finansiell Stabilitet tildele datterselskabet en likviditetsramme, hvis der er behov herfor, samt sikre, at datterselskabet er tilstrækkeligt kapitaliseret i lyset af sine aktiviteter. Der er tale om en videreførelse af § 16 q i lov om finansiell stabilitet.

Finansiell Stabilitet kan finansiere sig gennem statsligt genudlån eller på det private marked. Finansiell Stabilitets lån til datterselskabet i form af f.eks. efterstillet kapital og en likviditetsramme skal forrentes på markedsvilkår. Det betyder, at renten skal fastlægges i forhold til den risiko, som markedet vurderer, der er på pengeinstituttet. Dette gælder, uanset om der måtte være gjort brug af muligheden for statsligt genudlån.

Tilførsel af likviditet og kapital til datterselskabet til Finansiell Stabilitet skal endvidere følge de retningslinjer, som Europa-Kommissionen har udstedt, og som detaljeret forholder sig til, hvilke vilkår en omstrukturering skal opfylde for at være i overensstemmelse med EUF-Traktatens artikel 107, *stk. 3*, litra b. Finansiell Stabilitet må som følge heraf som udgangspunkt ikke overkapitalisere datterselskaber.

Finansiell Stabilitet kan i en eventuel administrationsaftale med sine datterselskaber indgå nærmere aftaler vedrørende datterselskabernes betaling af moderselskabets ydelser i forbindelse med Finansiell Stabilitets administration af datterselskaberne.

Det foreslås i *stk. 2*, at fordringer eller andre krav mod et nødlidende pengeinstitut, der er overtaget af Finansiell Stabilitet i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiell stabilitet, lov om finansiell virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligningen af indkomstskat til staten og lov nr. 273 af 27. marts 2012 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiell virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiell stabilitet og ligningsloven, der ikke er anmeldt inden for en proklamafrist på 3 måneder fra Finansiell Stabilitets bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system, er ikke anmeldt rettidigt, hvormed retten til eventuel dækning fra Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber bortfalder.

Ved overtagelserne omfattet af Bankpakke III og Konsolideringspakken gennemførte Finansiell Stabilitet et præklusivt proklama. Herved prækluderedes alle krav, der enten ikke tidligere havde været rejst mod det nødlidende pengeinstitut, eller som var blevet afvist af det nødlidende pengeinstitut, og som ikke var anmeldt inden 3 måneder efter bekendtgørelsen. Derved skulle der ikke tages højde for, at der efter 3 måneder fra proklamaet kunne komme yderlige krav mod pengeinstituttet. Uden bestemmelsen ville det være vanskeligt at foretage et estimat over de eventualforpligtelser, som skulle overtages forholdsmæssigt af datterselskabet til Finansiell Stabilitet.

Proklamafristen er udløbet for alle de overtagne institutter. For ikke at skabe tvivl om retsstillingen i eventuelle verserende eller fremtidige tvister herom, er det imidlertid vurderet hensigtsmæssigt at videreføre § 16 r i lov om finansiell stabilitet del. Denne indsættes således med det foreslåede *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 3*, at krav, der behandles under et grupp søgsmål efter reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, prækluderes ikke, selv om tilmeldingen til grupp søgsmålet sker efter udløbet af fristen i *stk. 2*, forudsat at grupperepræsentanten på gruppens vegne har overholdt fristen.

Af det foreslåede *stk. 3* fremgår det, at ensartede krav, som fremsættes på vegne af flere personer, kan behandles under et grupp søgsmål efter reglerne i retsplejeloven. Med den foreslåede bestemmelse kan grupperepræsentanten på gruppens vegne anmelde gruppens krav under et, selvom gruppen er ukendt på tidspunktet for anmeldelsen. Hermed bliver retsstillingen ens for alle, som tilmelder sig grupp søgsmålet. Det er en betingelse for anmeldelsen, at sagen er anlagt ved domstolene, og at retten har udpeget en grupperepræsentant efter retsplejelovens § 254 e.

Forslaget til § 63 a erstatter §§ 16 q og 16 r i lov om finansiell stabilitet, der foreslås ophævet som følge af ophævelsen af hele loven, jf. lovforslagets § 3.

Til § 3

Den gældende lov om finansiel stabilitet regulerer de aktiviteter, som Finansiell Stabilitet har overtaget i medfør af tidligere bankpakker. Ved gennemførelsen af BRRD-direktivet i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder blev lov om finansiel stabilitet i vidt omfang ophævet, da alle fremadrettede aktiviteter samt de formelle regler om Finansiell Stabilitet som virksomhed blev indsat i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. De tilbageværende bestemmelser i lov om finansiel stabilitet sikrer, at Finansiell Stabilitet kan fortsætte afviklingen af de eksisterende aktiviteter, samtidig med at der ikke overtages nye aktiviteter i medfør af denne lov.

Det foreslås, at lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 479 af 3. maj 2018, ophæves.

Afviklingen af aktiviteterne er nu yderligere fremskreden, hvorfor det foreslås at ophæve lov om finansiel stabilitet. De resterende aktiviteter, der er overtaget i medfør af lov om finansiel stabilitet, skal fortsat håndteres og afvikles som hidtil, men det er vurderet, at dette kan sikres ved indsættelse af relevante bestemmelser herom i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 43 og 44. Herved samles reglerne om Finansiell Stabilitets afvikling af overtagne institutter i én lov.

Til § 4

Til nr. 1 (fodnoten til lovens titel i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende fodnote til lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 931 af 6. september 2019 (herefter lov om kapitalmarkeder), indeholder en udtømmende opregning af de direktiver og forordninger, som lov om kapitalmarkeder gennemfører.

Med dette lovforslag gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (BRRD II). Fodnoten til lov om kapitalmarkeder skal opdateres som følge heraf.

Det foreslås at ændre ordlyden i *fodnoten* til lov om kapitalmarkeder fra dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1 til dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af fodnoten til lov om kapitalmarkeder, at loven gennemfører dele af BRRD II.

Til nr. 2 (§ 3, nr. 26, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 3, nr. 26, i lov om kapitalmarkeder, at der ved en deltager forstås et institut, en central modpart (CCP), et afregningsfirma, et clearingsinstitut eller en systemoperatør.

Det foreslås i *nr. 26* at indsætte et clearingmedlem af en central modpart (CCP), der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR), i definitionen af en deltager.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 2, litra f, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finalitydirektivet), som bliver ændret med artikel 2, stk. 1, litra b, i BRRD II. Ændringen foreslås i sammenhæng med gennemførelsen af BRRD II, men er uden sammenhæng med reglerne heri. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det følger af artikel 17, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR), at en CCP skal være et system i henhold til finalitydirektivet. Det vil sige, at den netting, der finder sted i CCP's system, er beskyttet mod en deltagers insolvens, ligesom sikkerhed stillet i forbindelse med deltagelsen i systemet også skal respekteres af en insolvent deltagers konkursbo.

Med ændringen præciseres det, at et medlem af en CPP også kan være deltager i et værdipapirafviklingssystem. Betegnelsen clearingmedlem er først indført efter finalitydirektivets vedtagelse i 1998, og med ændringen sikres derfor en ensartet sprogbrug i forhold til definitionerne i EMIR.

Begrebet deltager bruges i en række af definitionerne i § 3 i lov om kapitalmarkeder og i afsnit X.

Til § 5

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 28. december 2020, jf. dog stk. 2 og 3. Lovgivning, som har direkte konsekvenser for erhvervslivet, skal som hovedregel træde i kraft enten den 1. januar eller 1. juli. Ikrafttrædelsesdatoerne kan fraviges, hvis der er tale om regulering, hvor det følger af Danmarks EU-retlige eller andre internationale forpligtel-

ser, at de nationale regler skal træde i kraft på et bestemt tidspunkt, eller hvor det er sandsynliggjort, at det vil være en ulempe for danske virksomheder, hvis de omfattes af nye EU-regler før den implementeringsfrist, der er fastlagt af EU. Da lovforslaget hovedsageligt implementerer BRRD II og CRD V, fraviges de fælles ikrafttrædelsesdatoer. De ændringer, som ikke følger af en EU-retlig forpligtelse er udskilt, og træder først i kraft 1. januar 2021.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 14, 15, 107, 108 og 110, træder i kraft den 1. januar 2021. De nævnte ændringer træder i kraft den 1. januar 2021, da de ikke relaterer sig til gennemførelsen af hverken BRRD II eller CRD V.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets § 1, nr. 97, 106, 109 og 111, træder i kraft den 10. marts 2021. De nævnte ændringer er en konsekvens af disclosureforordningen. Disclosureforordningen skal finde anvendelse fra den 10. marts 2021.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 64 d, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 19, har virkning fra den 1. januar 2021, da ændringen ikke følger af CRD V, hvorfor virkningstidspunktet bør følge de fælles ikrafttrædelsesdatoer for erhvervsrettet regulering.

Det foreslås i *stk. 5*, at § 125 b, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved lovens § 1, nr. 34, har virkning fra den 1. januar 2022. Den foreslåede § 125 b, stk. 2, er en implementering af artikel 141 c i CRD V. Formålet med bestemmelsen er, at reglerne først skal finde anvendelse på G-SIFI fra den 1. januar 2022. Det følger af artikel 2, stk. 1, i CRD V, hvor reglerne for G-SIFI først skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022.

Det foreslås i *stk. 6*, at kravet i § 269 d i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80, har virkning fra den 1. januar 2024. Har Finanstilsynet fastsat en frist i medfør af stk. 11, 3. pkt., efter den 1. januar 2024, gælder kravet i § 269 d fra den fastsatte frist.

Det foreslåede stk. 6 gennemfører dele af artikel 1, 3. afsnit, i BRRD II. Der er tale om direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at kravet om, at virksomheder, der er underlagt kravet om nedskrivningsegne passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre en række oplysninger omfattet af det foreslåede § 269 d i lov om finansiel virksomhed, jf. § 1, nr. 80, i lovforslaget, gælder fra den 1. januar 2024. I tilfælde, hvor Finanstilsynet har fastsat en senere frist for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver end den 1. januar 2024 i medfør af lovens § 5, stk. 11, 3. pkt., gælder kravet om offentliggørelse fra den frist for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet har fastsat.

Det foreslås i *stk. 7*, at en person, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden, jf. stk. 1, varetager en stilling som direktionsmedlem eller et hverv som bestyrelsesmedlem i en blandet holdingvirksomhed, skal ikke meddele Finanstilsynet oplysninger om dennes egnethed og hæderlighed i medfør af § 64, stk. 2, jf. stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 17.

Den foreslåede overgangsbestemmelse medfører, at personer, der på tidspunktet for lovforslagets ikrafttræden varetager en stilling som direktionsmedlem eller et hverv som bestyrelsesmedlem i en blandet holdingvirksomhed, ikke skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes af Finanstilsynet. Finanstilsynet er imidlertid også for disse personer bemyndiget til at gribe ind, hvis Finanstilsynet vurderer, at vedkommende ikke længere efterlever kravene om egnethed og hæderlighed, ligesom virksomheden fra lovens ikrafttræden er forpligtet til at påse overholdelsen af § 64, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 8*, at udvidelsen af udskydelsesperioden i § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 24, finder alene anvendelse for variabel løn tildelt efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.

Denne overgangsbestemmelse medfører, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden, dvs. den 28. december 2020, er tildelt eller under udskydelse, skal efterleve de gældende udskydelsesregler. Det vil sige, at en større andel af en variabel løn til en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal udbetales over en periode på 3 år, mens udbetalingen af en større andel af en variabel løn til et medlem af direktionen eller bestyrelsen skal udbetales over en periode på 4 år efter de gældende regler.

En variabel løn, der tildeles efter lovens ikrafttræden, skal udbetales over en periode på 4-5 år, afhængig af om den er tildelt en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil eller et medlem af ledelsen.

Det foreslås i *stk. 9*, at uanset § 175 g i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, skal finansielle holdingvirksomheder, der allerede var etableret den 27. juni 2019, ansøge om godkendelse senest den 28. juni 2021. Hvis en finansiell holdingvirksomhed ikke ansøger om godkendelse senest den 28. juni 2021, træffes passende foranstaltninger i henhold til § 175 g, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52.

Denne overgangsbestemmelse betyder, at finansielle holdingvirksomheder oprettet senest den 27. juni 2019 skal ansøge om godkendelse senest den 28. juni 2021. Finanstilsynet kan gøre brug af passende tilsynsforanstaltninger, hvis finansielle holdingvirksomheder overskrider denne ansøgningsfrist.

I overgangsperioden frem til den 28. juni 2021 har Finanstilsynet desuden alle de nødvendige tilsynsbeføjelser i § 175 g, stk. 4, i forhold til finansielle holdingvirksomheder, der er underlagt godkendelse i henhold til § 175 g. Disse tilsynsbeføjelser vil være naturlige at anvende på en finansiell holdingvirksomhed, som ansøger om godkendelse uden at leve op til at kunne godkendes i overgangsperioden.

Det foreslåede stk. 9 gennemfører artikel 159 a, stk. 1, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 10*, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der var omfattet af § 175 f i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, den 27. juni 2019, skal senest den 30. december 2023 udpege mellemliggende moderselskaber i henhold til samme bestemmelse. Tilsvarende gælder pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der etablerer sig i Danmark, hvor koncernen den 27. juni 2019 var omfattet af kriterierne i § 175 f, stk. 1, nr. 1-3, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52.

Det betyder, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der pr. 27. juni 2019 havde aktiver med en samlet værdi af 40 mia. euro eller mere, opgjort konsolideret for alle institutter, der indgår i en tredjelandskoncern, og som er beliggende i EU, skal udpege et fælles mellemliggende moderselskab i EU. Udpegningen skal foretages senest den 30. december 2023. Dette gælder også selskaber, der efterfølgende etablerer sig i Danmark, hvis koncernen den 27. juni 2019 havde aktiver til en værdi af 40 mia. euro eller mere i EU.

Der gælder tilsvarende frist, den 30. december 2023, for udpegning af fælles mellemliggende moderselskab i EU, såfremt undtagelsen i henhold til § 175 f, stk. 2, om at Finanstilsynet i visse tilfælde kan tillade to mellemliggende moderselskaber. Overgangsbestemmelsen medfører således, at institutter omfattet af § 175 f har indtil den 30. december 2023 til at finde ud af, hvorvidt koncernen er omfattet af disse regler og få udpeget ét fælles mellemliggende moderselskab.

Det foreslås i *stk. 11*, Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist for virksomhederne til at opfylde kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80. Virksomhederne skal opfylde kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80, den 1. januar 2024. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet, og hvis det er behørigt begrundet og hensigtsmæssigt, fastsætte en frist efter den 1. januar 2024. Finanstilsynet fastsætter, med henblik på opfyldelsen af kravene, delmål, som virksomhederne skal opfylde den

1. januar 2022. Finanstilsynet fastsætter delmål for hver 12-måneders periode i overgangsperioden for virksomheden.

Det følger af *stk. 11, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist for virksomhedernes opfyldelse af kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed.

Den fastsatte frist på 1. januar 2024 i *stk. 11, 2. pkt.*, skal give afviklingsenheden en passende overgangsperiode til på ny at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Overgangsperioden sikrer en gradvis opbygning af afviklingsenhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Kravet skal være opfyldt ved udløbet af fristen. Ved fastsættelse af overgangsperioden skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal derudover tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan både ændre delmål og/eller frist for krav, som er meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Efter den foreslåede § 266 i lov om finansiell virksomhed skal pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I til enhver tid opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som fastsættes af Finanstilsynet. Finansielle holdingselskaber, blandede holdingselskaber og finansieringsinstitutter skal til enhver tid opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet har fastsat et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder.

Efter den foreslåede § 267 b i lov om finansiell virksomhed kan Finanstilsynet beslutte, at afviklingsenheder skal opfylde en del af kravet om nedskrivningsegne passiver med efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller med passiver omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 4, dvs. stille krav om subordination.

Efter den foreslåede § 267 c i lov om finansiell virksomhed skal Finanstilsynet fastsætte krav om subordination for afviklingsenheder, der er G-SIFI'er, afviklingsenheder, der ikke er G-SIFI'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIFI'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som Finanstilsynet har vurderet med rimelig

sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende.

Det følger af *stk. 11, 3. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte en frist efter den 1. januar 2024, hvis det er behørigt begrundet og hensigtsmæssigt. Ved fastsættelse heraf skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal herudover tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal også tage hensyn til udviklingen af virksomhedens finansielle situation. Finanstilsynet skal yderligere tage hensyn til udsigten til, at virksomheden vil være i stand til at sikre opfyldelse inden for en rimelig tidskramme af kravet om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, om virksomheden er i stand til at erstatte passiver, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsrelevans og udløb fastsat i §§ 267 a-c eller 267 e i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslåede *stk. 11, 1. og 3. pkt.*, gennemfører dele af artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 1, 1. afsnit, og 3. afsnit, 1. og 2. led, i BRRD. Der er tale om direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 11, 4. pkt.*, at Finanstilsynet fastsætter, med henblik på opfyldelsen af kravene, delmål, som virksomhederne skal opfylde den 1. januar 2022.

Det foreslåede *stk. 11, 4. pkt.*, gennemfører dele af artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 1, 2. afsnit 1. pkt., i BRRD. Der er tale om direktivnær implementering.

Ved fastsættelsen af delmål for opfyldelse af kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. *stk. 2-4*, i lov om finansiell virksomhed sikres en gradvis stigende opbygning af afviklingsenhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Finanstilsynet kan i medfør af den foreslåede bestemmelse efterfølgende ændre delmål for krav som meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 11, 5. pkt.*, at Finanstilsynet fastsætter delmål for hver 12-månedersperiode i overgangsperioden for virksomheden.

Det foreslåede *stk. 11, 5. pkt.*, gennemfører dele af artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 1, 1. pkt., 1. led, i BRRD. Der er tale om direktivnær implementering.

Delmålene sikrer en gradvis stigende opbygning af afviklingsenhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet.

Det foreslås i *stk. 12*, at det samlede krav for gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver på mindst 8 pct., jf. § 268, *stk. 2-4*, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80, skal være opfyldt den 1. januar 2022.

Det foreslås i *stk. 13*, at afgørelser om krav om nedskrivningsegne passiver, som er truffet inden denne lovs ikrafttræden, jf. *stk. 1*, i medfør af § 266 i lov om finansiell virksomhed, også gælder efter denne lovs ikrafttræden, indtil Finanstilsynet fastsætter et nyt krav om nedskrivningsegne passiver i medfør af § 266 i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80.

Det følger af den gældende § 266 i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter krav til størrelsen af et pengeinstituts og et fondsmæglerselskabs I's nedskrivningsegne passiver. I medfør af den gældende § 266, *stk. 1, 2. pkt.*, fastsættes kravet om nedskrivningsegne passiver individuelt for de enkelte dattervirksomheder i en concern. Det følger af § 266, *stk. 3*, at modervirksomheder omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, der er underlagt konsolideret tilsyn, tilsvarende skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau.

Det følger endvidere af den gældende § 266, *stk. 2*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet konkret kan beslutte, at finansieringsinstitutter og finansielle holdingvirksomheder skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Med den foreslåede overgangsbestemmelse foreslås det, at afgørelser om krav om nedskrivningsegne passiver, som er truffet inden denne lovs ikrafttræden i medfør af § 266 i lov om finansiell virksomhed, også gælder efter denne lovs ikrafttræden, indtil Finanstilsynet fastsætter et nyt krav om nedskrivningsegne passiver i medfør af § 266 i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 80.

Med lovforslagets § 1, nr. 80, indsættes nye regler om nedskrivningsegne passiver i lov om finansiell virksomhed, hvorfor de hidtil gældende regler i § 266 ikke længere vil gælde ved ikrafttræden af lovforslagets § 1, nr. 80. De nye regler træder i kraft den 28. december 2020, jf. lovforslagets § 5, *stk. 1*.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at afgørelser om krav om nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet

har truffet i medfør af den gældende § 266, fortsat gælder efter de nye regler i § 266 er trådt i kraft. Afgørelserne vil gælde, indtil Finanstilsynet træffer en ny afgørelse om krav om nedskrivningsegne passiver i medfør af den foreslåede § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

De afgørelser, som Finanstilsynet træffer i medfør af den gældende § 266 i lov om finansiel virksomhed, og som skal gælde efter ikrafttræden af § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 80, bør ikke være mere byrdefulde for de omfattede virksomheder fra det tidspunkt det foreslåede § 266 træder i kraft, end afgørelser truffet efter de foreslåede regler. Det gælder fra det tidspunkt det foreslåede § 266 træder i kraft. Finanstilsynet skal således i sine afgørelser tage højde for eventuelle lettelser i forbindelse med kravet om nedskrivningsegne passiver, som følger af lovforslaget.

Finanstilsynet bør træffe en afgørelse om krav til nedskrivningsegne passiver efter de foreslåede regler senest inden udgangen af 2021.

Det foreslås i *stk. 14*, at regler fastsat i medfør af § 70, stk. 7, § 125 a, stk. 8, § 125 b, stk. 8, § 125 h, stk. 1, 2. og 3. pkt., § 259, stk. 6, § 264, stk. 6, og § 265, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 70, stk. 6, § 125 a, stk. 9, § 125 b, stk. 10, § 125 h, stk. 1, 3. og 4. pkt., § 259, stk. 10, § 264, stk. 8, og § 265, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed som ændret ved denne lovs § 1, nr. 21, 22, 32, 34, 47, 53, 65, 73, 77 og 78.

Med forslaget til *stk. 14* sikres det, at bekendtgørelser udstedt i medfør af de opregnede bestemmelser forbliver i kraft, selvom bemyndigelsesbestemmelserne i § 70, stk. 7, §

125 a, stk. 8, § 125 b, stk. 8, § 125 h, stk. 1, 2. og 3. pkt., § 259, stk. 6, § 264, stk. 6, og § 265, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed rykker sig. Det betyder, at bl.a. bekendtgørelse nr. 962 af 25. juni 2018 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab og bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. fortsat vil være gældende.

Til § 6

Lovforslagets § 6 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger. Dele af loven kan endvidere sættes i kraft på forskellige tidspunkter. Med den foreslåede anordningshjemmel får Færøerne mulighed for at tage stilling til ikrafttræden af loven under hensyntagen til de færøske forhold. De færøske forhold kan dog ikke ændre på lovens ophævelse af lov om finansiel stabilitet.

Det foreslås i *stk. 3*, at loven ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger. Dele af loven kan endvidere sættes i kraft på forskellige tidspunkter. Med den foreslåede anordningshjemmel får Grønland mulighed for at tage stilling til ikrafttræden af loven under hensyntagen til de grønlandske forhold. De grønlandske forhold kan dog ikke ændre på lovens ophævelse af lov om finansiel stabilitet.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1
	I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om finansiel virksomhed</i>	
<p><i>Fodnoten.</i> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1986, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (Solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direk-</p>	<p>1. I <i>fodnoten</i> til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253«.</p>

tiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 (Solvens II-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 584/2010/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1092/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1093/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1094/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr.

<p>1095/2010/EU af 24. november 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014/EU af 15. maj 2014 (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.</p>	
<p>§ 1. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> For finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder finder §§ 6, 6 a og 6 b, § 43, stk. 1, kapitel 7, § 64, stk. 3, §§ 70 og 71, § 75, § 79 a, §§ 117, 175 a og 179-181, kapitel 13, §§ 344, 345, 346 og 347-348 a, § 350, stk. 4, §§ 355 og 357, § 361, stk. 1, nr. 3 og 9, og stk. 2, § 368, stk. 2 og 3, stk. 4, nr. 1, og stk. 5, og §§ 369, 370, 372, 373, 373 a og 374 anvendelse. For finansielle holdingvirksomheder finder § 46, stk. 2 og 3, § 64 c, stk. 5, jf. stk. 1 og 4, § 71 b, §§ 77 a-77 d, §§ 170-175, §§ 176-178, § 266, stk. 2, § 274, stk. 3, og §§ 310, 312, 313 og 313 b desuden anvendelse. For forsikringsholdingvirksomheder finder §§ 175 b og 175 c desuden anvendelse. For finansielle holdingvirksomheder finder §§ 71 b, 177 a og 182 b-182 f, § 245 a, stk. 3, §§ 245 b, 260 og 271, § 274, stk. 4, og § 344 d desuden anvendelse. For blandede holdingvirksomheder finder § 264, stk. 3, nr. 11, §§ 344 og 345, § 347, stk. 1, og §§ 355, 372 og 373 desuden anvendelse.</p>	<p>2. I § 1, stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 64, stk. 3« til: »§ 64, stk. 4, § 64 e, stk. 1«, og efter »§ 350, stk. 4,« indsættes: »§ 351, stk. 1, 2 og 6-9,«.</p> <p>3. I § 1, stk. 2, 2. pkt., ændres »§§ 176-178, § 266, stk. 2, § 274, stk. 3,« til: »§§ 176-178, 182 b-182 f, § 245 a, stk. 3, §§ 245 b og 260, § 266, stk. 1, §§ 271 og 274-276«, og »og §§ 310, 312, 313 og 313 b« ændres til: »§§ 310, 312, 313, 313 b og 344 d«.</p> <p>4. I § 1, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »§§«: »64 d,«.</p> <p>5. § 1, stk. 2, 4. pkt., ophæves, og i § 1, stk. 2, 5. pkt., der bliver 4. pkt., indsættes efter »finder«: »§ 64, stk. 4,«, »§ 264, stk. 3, nr. 11« ændres til: »§ 260, § 264, stk. 5, nr. 13, § 266, stk. 1, §§ 271 og 274-276«, og efter »§ 347, stk. 1,« indsættes: »§ 351, stk. 1, 2 og 6-9,«.</p>

<i>Stk. 3-17. ---</i>		
§ 5. I denne lov forstås ved:		
1-5) ---		
6)	<i>Finansieringsinstitut:</i> En virksomhed, der ikke er et kreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12 og 15, angivne aktiviteter.	6. I § 5, stk. 1, nr. 6, ændres »kreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I« til: »kreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller en ren industriel holdingvirksomhed«.
7-9) ---		
10)	<i>Finansiel holdingvirksomhed:</i>	
	a) En modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiel virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog 2. pkt. og stk. 7. En modervirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14.	
	b) En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er fi-	7. § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

	<p>ansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, og hvor mindst én dattervirksomhed er en finansiel virksomhed. En modervirksomhed som nævnt i 1. pkt. er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14.</p>	<p>»En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Dattervirksomheder er hovedsagelig finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst én er en finansiel virksomhed, og mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.«</p>
11-35) ---		
36)	<p><i>Kombineret kapitalbufferkrav:</i> Den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer, jf. nr. 37, forhøjet med en virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer, jf. nr. 38, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 41, og en systemisk buffer, jf. nr. 43, jf. dog § 125 e, stk. 2 og 3.</p>	<p>8. I § 5, stk. 1, nr. 36, ændres »en G-SIFI-buffer, jf. nr. 41, og en systemisk buffer, jf. nr. 43, jf. dog § 125 e, stk. 2 og 3« til: »en SIFI-buffer, jf. nr. 41, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 44, og en systemisk buffer, jf. nr. 46, jf. dog § 125 e, stk. 2«.</p>
37-40) ---		
		<p>9. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 40 som nye numre:</p> <p>»41) SIFI-buffer: Det kapitalgrundlag, som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. § 308, skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 5, på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag.</p> <p>42) SIFI-buffersats: Den sats, som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) skal anvende til opgørelse af sin SIFI-buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 g.</p> <p>43) Gearingsgradbuffer: Det kapitalgrundlag, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) skal opretholde i henhold til artikel</p>

	92, stk. 1 a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) 575/2013.« Nr. 41-71 bliver herefter nr. 44-74.
41-51) ---	
52) <i>Gældsbuffer</i> : Det krav, som et realkreditinstitut til enhver tid skal opfylde i henhold til § 125 i.	10. I § 5, stk. 1, nr. 52, der bliver nr. 55, ændres »125 i« til: »268«.
53-71) ---	
	11. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 75-79: »75) Nedskrivningsegne forpligtelser: Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, og som er omfattet af § 267 a, stk. 1, eller § 267 e. 76) Efterstillede nedskrivningsegne instrumenter: Instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1 og 2, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. 77) Afviklingsenhed: a) En virksomhed, der er omfattet af afviklings tiltag i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 259. b) En virksomhed, der er omfattet af afviklings tiltag i en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260. 78) Afviklingskoncern: a) En afviklingsenhed og dens dattervirksomheder. En dattervirksomhed er ikke omfattet af en afviklingskoncern, hvis

		<p>i) dattervirksomheden selv er en afviklingsenhed,</p> <p>ii) dattervirksomheden er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed, eller</p> <p>iii) dattervirksomheden er etableret i et tredjeland, medmindre dattervirksomheden indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen.</p> <p>b) Kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og det centrale organ, når mindst et kreditinstitut eller det centrale organ er en afviklingsenhed. Kreditinstitutternes og det centrale organs dattervirksomheder er også omfattet af afviklingskoncernen.</p> <p>79) Kønsneutral lønpolitik: En lønpolitik baseret på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi uanset den ansattes køn.«</p>
		<i>Stk. 2-5. ---</i>
		<i>Stk. 6. I denne lov forstås:</i>
		1-9) ---
10)	Egentlig kernekapital i overensstemmelse med artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.	12. I § 5, stk. 6, nr. 10, ændres »artikel 25« til: »artikel 50«.
		11-18) ---
		<i>Stk. 7 og 8. ---</i>
		§ 14. Finanstilsynet giver tilladelse, når
		1-6) ---

7)	ansøgerens forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige.	13. I § 14, stk. 1, nr. 7, indsættes efter »forsvarlige,«: »herunder at kravene i § 71 er opfyldt,«.
8-10) ---		
Stk. 2-7. ---		
§ 43. ---		
Stk. 2 og 3. ---		
Stk. 4. Erhvervsministeren fastsætter regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, filialer af udenlandske pengeinstitutter og investeringselskaber samt tilknyttede agenter omfattet af § 9 a, der yder rådgivning om finansielle instrumenter. Ministeren fastsætter endvidere regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som præsenterer, tilbyder, rådgiver om eller administrerer boligkreditaftaler.		14. I § 43, stk. 4, 1. pkt., ændres »og realkreditinstitutter« til: », realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber«.
Stk. 5-8. ---		
§ 44. Det er ikke tilladt i erhvervmæssigt øjemed her i landet at medvirke til, at direkte forsikringer for her i landet bosiddende personer, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end		15. § 44 ophæves.
1)	danske forsikringsselskaber og	
2)	udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, samt udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.	
§ 64. ---		
Stk. 2. ---		
		16. I § 64 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

	<p>»Stk. 3. Den finansielle virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af stk. 1.«</p> <p>Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.</p>
Stk. 3. Stk. 1, nr. 1-4 og 6, og stk. 2 finder tilsvarende anvendelse på medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed.	<p>17. I § 64, stk. 3, der bliver stk. 4, indsættes efter »og stk. 2«: »og 3«, og efter »en finansiell holdingvirksomhed« indsættes: », en blandet holdingvirksomhed«.</p>
Stk. 4. ---	
§ 64 c. ---	
Stk. 2-6. ---	
	<p>18. I § 64 c indsættes som stk. 7:</p> <p>»Stk. 7. Et pengeinstitut, et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), som ikke er et pengeinstitut, er forpligtet til at påse, at nøglepersoner overholder § 64, stk. 1.«</p>
§ 64 d. ---	
Stk. 2-4. ---	
	<p>19. I § 64 d indsættes som stk. 5 og 6:</p> <p>»Stk. 5. Et gruppe 1-forsikringselskab er forpligtet til at påse, at nøglepersoner overholder § 64, stk. 1.</p> <p>Stk. 6. Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.«</p>
	<p>20. Efter § 64 d indsættes:</p> <p>»§ 64 e. Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal sikre, at dens medlemmer har til-</p>

		<p>strækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Bestyrelsens sammensætning skal afspejle en tilstrækkelig bred erfaring.</p> <p><i>Stk. 2.</i> I gruppe 1- og 2- pengeinstitutter og større realkreditinstitutter skal mindst ét medlem af bestyrelsen have ledelseserfaring fra en anden relevant finansiel virksomhed.</p> <p><i>Stk. 3.</i> I realkreditinstitutter skal mindst ét medlem af bestyrelsen have erfaring eller dybere indsigt i obligationsmarkedet.«</p>	
		§ 70. ---	
		<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
		<p><i>Stk. 4.</i> Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici.</p>	<p>21. § 70, stk. 4, ophæves.</p> <p>Stk. 5-7 bliver herefter stk. 4-6.</p>
		<i>Stk. 5 og 6. ---</i>	
		<p><i>Stk. 7.</i> Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed i medfør af stk. 1-5.</p>	<p>22. I § 70, stk. 7, der bliver stk. 6, ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-4«.</p>
		<p>§ 77 a. Ved pengeinstitutters, realkreditinstitutters, fondsmæglerselskabers, investeringsforvaltningsselskabers og finansielle holdingvirksomheders aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal virksomheden sikre sig, at følgende er opfyldt:</p>	
		1-3) ---	
4)	Mindst 50 pct. af en variabel løndel til bestyrelsen, direktionen og andre		23. § 77 a, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., affattes således:

ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal på tidspunktet for beregningen af den variable løn bestå af en balance af aktier, tilsvarende ejerandele afhængigt af virksomhedens juridiske struktur, aktiebaserede instrumenter eller, hvis der er tale om en virksomhed, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked, af tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til udførelse af ordrer og skønmæssig porteføljepleje, jf. bilag 4, afsnit A, nr. 2 og 4, skal, hvor det er muligt og hensigtsmæssigt, anvende instrumenter som reguleret i artikel 52 og 63 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber eller andre instrumenter, der kan konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter eller nedskrives, og som i passende grad afspejler virksomhedens kreditværdighed som en virksomhed, hvis aktivitet formodes at fortsætte. Instrumenterne kan udstedes i virksomheden eller dennes modervirksomhed, der ejer virksomheden fuldt ud. Med forbehold for investeringsforvaltningsselskabets retlige struktur og dets fondsregler og vedtægter skal en væsentlig del og mindst 50 pct. af en variabel løndel til et medlem af bestyrelsen og direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på investeringsforvaltningsselskabets risikoprofil eller på risikoprofilen af de forvaltede danske UCITS, bestå af andele, kapitalandele eller instrumenter knyttet til kapita-

»Mindst 50 pct. af en variabel løndel til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal på tidspunktet for beregningen af den variable løn bestå af en balance af aktier, eller afhængigt af virksomhedens juridiske struktur tilsvarende ejerandele, aktiebaserede instrumenter eller tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed.«

	<p>andele i investeringsforvaltningsselskabet eller de forvaltede danske UCITS. Minimumskravet på 50 pct. i 4. pkt. finder ikke anvendelse, hvis forvaltningen af danske UCITS udgør mindre end 50 pct. af den samlede portefølje, som forvaltes af investeringsforvaltningsselskabet.</p>	
5)	<p>Virksomhedens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løn- del, ved større beløb mindst 60 pct., sker over en periode på mindst 3 år med påbegyndelse 1 år efter be- regningstidspunktet, dog for besty- relsen og direktionen mindst 4 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slut- ningen af perioden.</p>	<p>24. I § 77 a, stk. 1, nr. 5, ændres »mindst 3 år« til: »mindst 4 år«, og »mindst 4 år« ændres til: »mindst 5 år«.</p>
6 og 7) ---		
Stk. 2-5. ---		
Stk. 6. Pengeinstituttet, realkreditinstitut- tet, fondsmæglerselskabet, investeringsforvalt- ningsselskabet eller den finansielle holdingvirk- somhed skal sikre sig, at såfremt bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens ri- sikoprofil, tildeles en pensionsydelse, som helt eller delvis kan sidestilles med variable løndele, jf. § 5, stk. 1, nr. 45, skal virksomheden, hvis modtageren forlader virksomheden inden pensi- onstidspunktet, beholde denne del af pensionsy- delsen i 5 år i form af instrumenter som nævnt i stk. 1, nr. 4. Stk. 4 og 5 finder tilsvarende anvendelse på de i 1. pkt. nævnte tilfælde. Hvis modtageren er medlem af bestyrelsen eller an- sat i virksomheden ved pensionsalderen, skal virksomheden udbetale den variable del af pen- sionsydelsen til modtageren i form af de i stk. 1, nr. 4, nævnte instrumenter uden mulighed for afhændelse eller udnyttelse i en periode på 5 år. Stk. 5 finder tilsvarende anvendelse på de i 3. pkt. nævnte tilfælde.	<p>25. I § 77 a, stk. 6, 1. pkt., ændres »nr. 45« til: »nr. 48«.</p>	

<i>Stk. 7. ---</i>	
<p>§ 77 b. For pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder, der modtager statsstøtte eller har fået tilsagn om statsstøtte, herunder statsligt kapitalindskud, jf. lov om statsligt kapitalindskud, eller individuel statsgaranti, jf. kapitel 4 a i lov om finansiell stabilitet, eller datterselskaber af Finansiell Stabilitet udgør den procentsats, der er nævnt i § 77 a, stk. 1, nr. 1, 20 pct., idet der dog alene må tildeles og udbetales variabel løn til bestyrelsen og direktionen, hvis dette er berettiget.</p>	<p>26. I § 77 b, stk. 1, udgår »jf. lov om statsligt kapitalindskud, eller individuel statsgaranti, jf. kapitel 4 a i lov om finansiell stabilitet,«.</p>
<p>§ 77 d. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab, et investeringsforvaltningsselskab og en finansiell holdingvirksomhed skal have en skriftlig lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.</p>	<p>27. I § 77 d, stk. 1, indsættes som 2. pkt.: »Virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral.«</p>
<i>Stk. 2-4. ---</i>	
<p>§ 77 g. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal sikre, at virksomhedens lønpolitik, jf. § 77 d, stk. 1, de specifikke aflønningskrav i § 77 a, stk. 1, nr. 2-7, og stk. 3-6, og § 77 b, stk. 3, efterleves af pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber inden for samme koncern.</p>	<p>28. § 77 g, stk. 1, ophæves. Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 1 og 2.</p>
<i>Stk. 2. ---</i>	
<p><i>Stk. 3.</i> Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal sikre, at de ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil, udpeges i henhold til Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 604/2014 af 4. marts 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets</p>	<p>29. § 77 g, stk. 3, der bliver stk. 2, affattes således: »Stk. 2. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal sikre, at de ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse</p>

<p>direktiv 2013/36/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for kvalitative og passende kvantitative kriterier til identifikation af de medarbejderkategorier, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på institutters risikoprofil, i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber inden for samme koncern.</p>	<p>på koncernens risikoprofil, udpeges i henhold til Kommissionens delegerede forordning om kriterier til definition af ledelsesmæssigt ansvar og kontrolfunktioner, væsentlig forretningsenhed og væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, samt andre medarbejderkategorier, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på virksomhedens datterselskaber inden for samme koncern.«</p>
<p>§ 78. ---</p>	
<p>Stk. 2 og 3. ---</p>	
<p>Stk. 4. Reglerne i stk. 1-3 gælder også eksponeringer mod personer, der er knyttet til direktører ved ægteskab, samliv i mindst 2 år eller slægtskab i ret op- eller nedstigende linje eller som søskende, og med virksomheder, for hvilke sådanne personer er direktører</p>	<p>30. I § 78, stk. 4, indsættes efter »for hvilke sådanne personer er direktører«: », har en kvalificeret andel på 10 pct. eller mere af kapitalen eller stemmerettighederne, eller i hvilken disse personer kan udøve betydelig indflydelse, eller er medlemmer af bestyrelsen«.</p>
<p>Stk. 5. ---</p>	
	<p>31. Efter § 124 indsættes:</p> <p>»§ 124 a. Finanstilsynet fastsætter årligt et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag for de individuelle kreditinstitutter og meddeler dette til kreditinstitutterne. Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag baseres på en tilsynsmæssig stresstest og opgøres i procent af den samlede risikoeksponering.</p> <p>Stk. 2. Den del af vejledningen om yderligere kapitalgrundlag, som er fastsat for at tage højde for andre risici end risikoen for overdreven gearing, skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde</p> <p>kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om</p>

tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,

den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124,

stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing, og

det kombinerede kapitalbufferkrav i medfør af § 125 a.

Stk. 3. Den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, som er fastsat for at tage højde for risikoen for overdreven gearing, skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde

kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,

den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing, og

gearingsgradbufferkravet i artikel 92, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 4. Finanstilsynet skal ved gentagne eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag vurdere, hvorvidt der bør sættes et højere solvenskrav for instituttet, jf. § 124, stk. 3.«

§ 125 a. ---	
Stk. 2-4. ---	
	<p>32. I § 125 a indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 5. SIFI-buffere i et systemisk vigtigt finansiel institut (SIFI), jf. § 308, skal på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag mindst udgøre det systemisk vigtige finansielle instituts (SIFI) samlede risikoeksponeringer beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber multipliceret med SIFI-buffere.»</p> <p>Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.</p>
Stk. 5 og 6. ---	
<p>Stk. 7. Det kombinerede kapitalbufferkrav skal opfyldes med egentlig kernekapital i tillæg til egentlig kernekapital, der skal opretholdes for at opfylde kapitalgrundlagskravet i artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og i tillæg til egentlig kernekapital, som opretholdes for at opfylde det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, eller § 125, stk. 2.</p>	<p>33. § 125 a, stk. 7, der bliver stk. 8, affattes således:</p> <p>»Stk. 8. Det kombinerede kapitalbufferkrav skal opfyldes med egentlig kernekapital i tillæg til:</p> <p>1) Egentlig kernekapital, der skal opretholdes for at opfylde kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.</p> <p>2) Egentlig kernekapital, som opretholdes for at opfylde den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, eller § 125, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.</p>

	<p>3) Egentlig kernekapital, som opretholdes for at opfylde den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, der er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.</p> <p>4) Egentlig kernekapital, som opretholdes til at opfylde de risikobaserede elementer af krav om nedskrivningseggede passiver som fastsat i § 266.«</p>
Stk. 8. ---	
	<p>34. I § 125 b indsættes før stk. 1 som nye stykker:</p> <p>»Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, opfylder ikke det kombinerede kapitalbufferkrav fastsat i medfør af § 125 a, stk. 1, hvis ikke instituttet eller selskabet samtidig har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, og det individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), der er udpeget i henhold til § 310, opfylder ikke gearingsgradbufferkravet, jf. artikel 92, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013, hvis det globalt systemisk vigtige finansielle institut (G-SIFI) ikke samtidig har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU)</p>

		nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber samt de dele af det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, og det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing.«
		Stk. 1-8 bliver herefter stk. 3-10.
§ 125 b. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, stk. 1, må ikke foretage udlodning, der vedrører egentlig kernekapital, jf. stk. 5, i et omfang, der reducerer den egentlige kernekapital til et niveau, hvor det kombinerede kapitalbufferkrav ikke længere er opfyldt, jf. dog stk. 7.		35. I § 125 b, stk. 1, der bliver stk. 3, indsættes efter »§ 125 a, stk. 1,«: »og gearingsgradbufferkravet, hvor gearingsgradbufferkravet finder anvendelse,«, »stk. 5« ændres til: »stk. 7«, efter »det kombinerede kapitalbufferkrav« indsættes: »eller gearingsgradbufferkravet«, og »stk. 7« ændres til: »stk. 9«.
Stk. 2. En virksomhed som nævnt i stk. 1, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, skal opgøre det maksimale udlodningsbeløb og straks underrette Finanstilsynet herom		36. I § 125 b, stk. 2, der bliver stk. 4, indsættes efter »det kombinerede kapitalbufferkrav«: »eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet«, og efter »skal opgøre det« indsættes: »relevante«.
Stk. 3. En virksomhed som nævnt i stk. 1, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, må ikke foretage følgende handlinger, før virksomheden har opgjort det maksimale udlodningsbeløb og underrettet Finanstilsynet i medfør af § 125 d:		37. I § 125 b, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter »det kombinerede kapitalbufferkrav«: »eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet«.
1)	Foretage udlodning, der vedrører egentlig kernekapital, jf. stk. 5.	38. I § 125 b, stk. 3, nr. 1, der bliver stk. 5, nr. 1, ændres »stk. 5« til: »stk. 7«.
2 og 3) ---		
Stk. 4. En virksomhed som nævnt i stk. 1 må ikke udlodde mere end det maksimale udlodningsbeløb ved handlinger omfattet af stk. 3, nr. 1-3, jf. dog stk. 7.		39. I § 125 b, stk. 4, der bliver stk. 6, indsættes efter »som nævnt i stk. 1«: »og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2«, »stk. 3« ændres til: »stk. 5«, og »stk. 7« ændres til: »stk. 9«.

<i>Stk. 5. ---</i>	
<i>Stk. 6.</i> En virksomhed som nævnt i stk. 1 skal træffe nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at størrelsen af de overskud, der kan udloddes, og det maksimale udlodningsbeløb opgøres nøjagtigt. Virksomheden skal på anmodning kunne dokumentere denne nøjagtighed over for Finanstilsynet.	40. I § 125 b, stk. 6, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., indsættes efter »som nævnt i stk. 1«: »og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2«.
<i>Stk. 7. ---</i>	
<i>Stk. 8.</i> Finanstilsynet fastsætter regler om opgørelse og indberetning af det maksimale udlodningsbeløb.	41. I § 125 b, stk. 8, der bliver stk. 10, ændres »det« til: »de«.
§ 125 c. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, stk. 1, skal udarbejde og indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet, senest 5 arbejdsdage efter at virksomheden burde have konstateret, at den ikke opfylder kravet, jf. dog stk. 2.	42. I § 125 c, stk. 1, indsættes efter »der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, stk. 1,«: »eller gearingsgradbufferkravet, jf. artikel 92, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013,«.
<i>Stk. 2-5. ---</i>	
§ 125 e. ---	
<i>Stk. 2.</i> I koncerner, hvori der indgår et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. § 310, og hvor der på konsolideret grundlag gælder både en G-SIFI-buffer og en systemisk buffer, finder alene den højeste af de to buffere anvendelse, jf. dog stk. 3.	43. § 125 e, stk. 2, affattes således: »Stk. 2. I koncerner, hvori der indgår et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. § 310, og et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. § 308, og hvor der på konsolideret grundlag gælder både en G-SIFI-buffer og en SIFI-buffer, finder den højeste af henholdsvis G-SIFI-bufferen og SIFI-bufferen anvendelse.«
<i>Stk. 3.</i> Finder en systemisk buffer alene anvendelse på danske eksponeringer for at imødegå makroprudentielle risici i Danmark, finder både den systemiske buffer og G-SIFI-bufferen anvendelse.	44. § 125 e, stk. 3, ophæves.

§ 125 g. ---	
Stk. 2. ---	
	<p>45. I § 125 g indsættes som <i>stk. 3</i> og <i>4</i>:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> SIFI-buffersatsen afhænger af, hvilken kategori det systemisk vigtige finansielle institut (SIFI) placeres i, jf. § 308, stk. 7. <i>Stk. 4.</i> Erhvervsministeren fastsætter en SIFI-buffersats for de enkelte kategorier af systemiskhed, jf. § 308, stk. 7, for et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI).«</p>
<p>§ 125 h. Erhvervsministeren kan fastsætte en systemisk buffersats til brug for opgørelsen af en systemisk buffer under hensyntagen til at forebygge og begrænse langsigtede ikkecykliske systemiske eller makroprudentielle risici, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. Erhvervsministeren fastsætter endvidere, hvilke eksponeringer buffersatsen skal finde anvendelse på, hvilke pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der skal være omfattet af buffersatsen, og fra hvilken dato virksomhederne skal anvende buffersatsen til opgørelse af deres systemiske buffer, jf. § 125 a, stk. 6. Erhvervsministeren kan fastsætte forskellige satser til forskellige grupper af de omfattede virksomheder. Erhvervsministeren offentliggør en meddelelse om fastsættelse af en systemisk buffersats på Erhvervsministeriets hjemmeside.</p>	<p>46. I § 125 h, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, udgår »ikkecykliske«.</p> <p>47. I § 125 h, <i>stk. 1</i>, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:</p> <p>»En systemisk buffersats må ikke anvendes til at afhjælpe risici omfattet af den kontracykliske buffersats, jf. § 125 f, SIFI-buffersatsen, eller G-SIFI-buffersatsen, jf. § 125 g.«</p>
Stk. 2. ---	
Stk. 3. Har erhvervsministeren i medfør af stk. 1 fastsat en systemisk buffersats, der finder anvendelse på alle eksponeringer, og desuden i medfør af stk. 2 besluttet at anvende et andet	<p>48. § 125 h, <i>stk. 3</i>, affattes således:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Vurderer erhvervsministeren, at en systemisk buffersats, der er anerkendt af erhvervs-</p>

<p>lands buffersats for eksponeringer i det pågældende land, træffer ministeren beslutning om, hvilken af de nævnte buffersatser der skal finde anvendelse for virksomhederne til opgørelse af deres systemiske buffer, jf. § 125 a, stk. 6, i forbindelse med eksponeringer i det pågældende land.</p>	<p>ministeren i medfør af stk. 2, forebygger og begrænser en risiko, der kan sidestilles med en risiko, som er omfattet af en systemisk buffersats fastsat i medfør af stk. 1, finder den højeste buffersats af disse anvendelse for virksomhederne i forbindelse med eksponeringer i det pågældende land til brug for opgørelsen af deres systemiske buffer, jf. § 125 a, stk. 7. Hvis de pågældende buffersatser vurderes at adressere forskellige risici, kan erhvervsministeren træffe beslutning om, hvorvidt buffersatserne er kumulative ved opgørelsen af deres systemiske buffer, jf. § 125 a, stk. 7.«</p>
<p><i>Stk. 4. ---</i></p>	
	<p>49. I § 125 h indsættes som <i>stk. 5</i>:</p> <p>»<i>Stk. 5.</i> Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke undergrupper af eksponeringer den systemiske buffer kan finde anvendelse på, og opgørelsen af den systemiske buffer.«</p>
<p>§ 125 i. Et realkreditinstitut skal til enhver tid have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån. Kapital- og gældsinstrumenter til opfyldelse af gældsbufferkravet skal være udstedt af realkreditinstituttet i øvrigt.</p>	<p>50. § 125 i ophæves.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> For et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt realkreditinstitut, jf. §§ 308 og 310, skal gældsbufferen fastsættes til et niveau, dog minimum 2 pct., jf. stk. 1, der sikrer, at instituttets krav til kapitalgrundlag og gældsbuffer tilsammen udgør mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver, jf. dog stk. 4.</p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Indgår et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtig, jf. §§ 308 og 310, og hvor der for koncernen skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, jf. § 266, stk. 3, skal gældsbufferen fastsættes til et niveau,</p>	

dog minimum 2 pct., jf. stk. 1, der sikrer, at det samlede krav til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver.		
<i>Stk. 4.</i> For et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt realkreditinstitut, jf. §§ 308 og 310, der indgår i en international koncern, udgør gældsbufferkravet 2 pct. af instituttets samlede uvægtede udlån, hvis den internationale koncerns samlede krav er tilstrækkelige til at sikre, at koncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver. Hvis den internationale koncerns samlede krav ikke er tilstrækkelige til at sikre, at koncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver, fastsættes gældsbufferkravet for realkreditinstituttet til minimum 2 pct., dog således, at det samlede krav til realkreditinstituttets gældsbuffer og kapitalgrundlag udgør mindst 8 pct. af realkreditinstituttets samlede passiver.		
<i>Stk. 5.</i> For et realkreditinstitut, der som moder virksomhed ejer en dattervirksomhed, der også er et realkreditinstitut, kan gældsbufferkravet opfyldes på realkreditkoncernniveau.		
<i>Stk. 6.</i> Gældsbufferkravet kan opfyldes med følgende kapital- og gældsinstrumenter:		
1) Egentlig kernekapital.		
2) Hybrid kernekapital.		
3) Supplerende kapital.		
4) Usikret seniorgæld.		
<i>Stk. 7.</i> Kapital- og gældsinstrumenterne som nævnt i stk. 6 må ikke samtidig anvendes til at opfylde		

1)	kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,	
2)	det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2,	
3)	det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3,	
4)	det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, eller	
5)	kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266.	
<i>Stk. 8.</i> For gældsbufferkrav, der opfyldes med kapital- og gældsinstrumenter omfattet af stk. 6, nr. 2-4, gælder følgende:		
1)	Kapital- og gældsinstrumenterne skal have en oprindelig løbetid på mindst 2 år.	
2)	Der skal være en hensigtsmæssig spredning i kapital- og gældsinstrumenternes forfaldstid.	
<i>Stk. 9.</i> Finanstilsynet kan bestemme følgende:		
1)	Gældsbufferkravet for et realkreditinstitut skal opfyldes helt eller delvis med kapital- og gældsinstrumenter med kontraktuel mulighed for nedskrivning og konvertering.	
2)	Gældsbufferkravet opgjort efter stk. 3 kan for den del, der er over 2 pct., opfyldes med udstedelser, jf. stk. 6-8, fra modervirksomheden, hvis denne er et pengeinstitut.	

<p>§ 152. Finanstilsynet kan fastsætte et specifikt likviditetskrav for et pengeinstitut eller en gruppe af pengeinstitutter med lignende risikoprofiler, der tager højde for specielle likviditetsrisici i pengeinstituttet eller grupper af pengeinstitutter og for systemiske likviditetsrisici.</p>	<p>51. I § 152, stk. 1, og §§ 153 og 156 udgår »og for systemiske likviditetsrisici«.</p>
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p>§ 153. Finanstilsynet kan fastsætte et specifikt likviditetskrav for et realkreditinstitut eller en gruppe af realkreditinstitutter med lignende risikoprofiler, der tager højde for specielle likviditetsrisici i realkreditinstituttet eller grupper af realkreditinstitutter og for systemiske likviditetsrisici.</p>	<p>51. I § 152, stk. 1, og §§ 153 og 156 udgår »og for systemiske likviditetsrisici«.</p>
<p>§ 156. Finanstilsynet kan fastsætte et specifikt likviditetskrav for et fondsmæglerselskab I eller en gruppe af fondsmæglerselskaber I med lignende risikoprofiler, der tager højde for specielle likviditetsrisici i fondsmæglerselskabet I eller grupper af fondsmæglerselskaber I og for systemiske likviditetsrisici.</p>	<p>51. I § 152, stk. 1, og §§ 153 og 156 udgår »og for systemiske likviditetsrisici«.</p>
	<p>52. Efter § 175 e indsættes før overskriften før § 176:</p> <p><i>»Særlige regler for koncerner med moderselskab i et land uden for Den Europæiske Union</i></p> <p>§ 175 f. Et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I skal udpege et fælles mellemliggende moderselskab inden for Den Europæiske Union, hvis</p> <p>virksomheden er en del af en koncern, hvis moderselskab er beliggende uden for Den Europæiske Union og uden for et land, Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,</p> <p>koncernen har to eller flere pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller investeringselskaber beliggende inden for Den Europæiske Union eller</p>

i et land, Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og

koncernen har aktiver af en samlet værdi på 40 mia. euro eller mere i Den Europæiske Union eller i et land, Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at virksomheden udpeger to mellemliggende moderselskaber inden for Den Europæiske Union, hvis

moderselskabet for koncernen omtalt i stk. 1, nr. 1, er pålagt adskillelse af aktiviteter i det tredjeland, hvor selskabet er beliggende, eller

hvis den kompetente afviklingsmyndighed for det mellemliggende moderselskab har vurderet, at afviklingen vil være mere effektiv med to mellemliggende moderselskaber i Den Europæiske Union.

Stk. 3. Et mellemliggende moderselskab skal have tilladelse som pengeinstitut eller realkreditinstitut eller være et godkendt finansielt holdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Et investeringsselskab kan udpeges som mellemliggende moderselskab, hvis

ingen af de omfattede virksomheder har tilladelse som pengeinstitut eller realkreditinstitut, eller

det mellemliggende moderselskab er udpeget efter stk. 2, nr. 1.

§ 175 g. En modervirksomhed, som er en finansiell holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i Danmark, skal godkendes af Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den

konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet, jf. stk. 8, jf. dog stk. 4. En modervirksomhed, som er en finansiel holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i Unionen, skal godkendes af Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed og den kompetente myndighed i den medlemsstat, holdingvirksomheden er beliggende i, jf. stk. 8. Andre finansielle holdingvirksomheder skal godkendes, når de er omfattet af denne lov eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber på delkonsolideret niveau.

Stk. 2. Godkendelse tildeles en finansiel holdingvirksomhed, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) De interne ordninger og fordelingen af opgaver inden for koncernen er passende med henblik på at opfylde kravene i denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og på konsolideret eller delkonsolideret niveau, og de navnlig er tilstrækkelige til, at
 - a) koordinere den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder, herunder om nødvendigt gennem en passende fordeling af opgaver blandt kreditinstitutter, der er dattervirksomheder,
 - b) forhindre eller håndtere konflikter internt i koncernen og
 - c) håndhæve koncernens politikker, der er fastsat af den finansielle holdingvirksomhed, i hele koncernen.
- 2) Organisationsstrukturen i den koncern, hvori den finansielle holdingvirksomhed indgår, hindrer ikke et effektivt tilsyn med kreditinstitutter,

der er dattervirksomheder, eller moderinstitutter for så vidt angår de individuelle, konsoliderede og eventuelt delkonsoliderede forpligtelser, de er underlagt. I denne vurdering tages der navnlig hensyn til

a) positionen af den finansielle holdingvirksomhed i en koncern med flere niveauer,

b) ejerstrukturen og

c) den rolle, den finansielle holdingvirksomhed har i koncernen.

3) Kriterierne i § 14, stk. 2, og §§ 61 a og 64 er opfyldt.

Stk. 3. Er betingelserne i stk. 2 ikke opfyldt, underlægges den finansielle holdingvirksomhed passende tilsynsforanstaltninger, som kan omfatte:

1) Suspension af udøvelsen af de stemmerettigheder, der er knyttet til den finansielle holdingvirksomheds aktier i kreditinstitutter, der er dattervirksomheder.

2) Påbud mod den finansielle holdingvirksomhed eller medlemmerne af ledelsesorganet og ledelsesmedlemmerne.

3) Afgivelse af instrukser eller udstedelse af retningslinjer rettet mod den finansielle holdingvirksomhed om at overføre kapitalinteresserne i kreditinstitutter, der er dattervirksomheder, til sine aktionærer.

4) Udpegning på foreløbigt grundlag af en anden finansiel holdingvirksomhed eller andet institut inden for samme koncern som ansvarlig for at sikre overholdelse af kravene i denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om

tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber på konsolideret niveau.

5) Begrænsning af eller forbud mod udlodninger eller rentebetalinger til aktionærer.

6) Krav om, at finansielle holdingvirksomheder afhænder eller begrænser kapitalandele i kreditinstitutter eller andre enheder i den finansielle sektor.

7) Krav om, at finansielle holdingvirksomheder forelægger en plan for straks at overholde betingelserne i stk. 2 på ny.

Stk. 4. Godkendelse af den finansielle holdingvirksomhed efter stk. 1 er ikke påkrævet, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Den finansielle holdingvirksomheds hovedaktivitet består i at erhverve kapitalandele i dattervirksomheder.

2) Den finansielle holdingvirksomhed er ikke udpeget som afviklingsenhed i overensstemmelse med afviklingsstrategien fastsat af den relevante afviklingsmyndighed.

3) Et kreditinstitut, der er dattervirksomhed, er udpeget som ansvarlig for at sikre koncernens overholdelse af tilsynskrav på konsolideret niveau og har alle de fornødne midler og den retlige beføjelse til at indfri disse forpligtelser på en effektiv måde.

4) Den finansielle holdingvirksomhed tager ikke del i ledelsesmæssige, operationelle eller finansielle beslutninger, der påvirker koncernen eller dens dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter.

5) Der er ikke nogen hindringer for et effektivt tilsyn med koncernen på konsolideret niveau.

Stk. 5. Er betingelserne i stk. 4 ikke længere opfyldt, skal den finansielle holdingvirksomhed søge om godkendelse.

Stk. 6. Som led i ansøgning om godkendelse efter stk. 1 skal finansielle holdingvirksomheder oplyse Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis den ikke er den samme myndighed, om følgende:

1) Organisationsstrukturen for den koncern, hvori den finansielle holdingvirksomhed indgår, med klar angivelse af dens dattervirksomheder og eventuelle modervirksomheder samt placeringen og den type aktivitet, de enkelte enheder udøver i koncernen.

2) Oplysninger om nomineringen af mindst to personer, der varetager den faktiske ledelse af den finansielle holdingvirksomhed, og overholdelse af kravene i § 64 til kvalifikationer for et medlem af bestyrelsen eller direktionen.

3) Oplysninger om overholdelse af kriterierne i § 14, stk. 2, og § 61 a vedrørende aktionærer og selskabsdeltagere, hvis den finansielle holdingvirksomhed har et realkreditinstitut eller pengeinstitut som dattervirksomhed.

4) Den interne organisation og fordelingen af opgaver inden for koncernen.

5) Alle andre oplysninger, som Finanstilsynet eller den konsoliderende tilsynsmyndighed finder nødvendige for at udføre vurderinger i overensstemmelse med stk. 2 og 4.

Stk. 7. Finanstilsynet overvåger løbende som den konsoliderende tilsynsmyndighed overhol-

delsen af betingelserne omhandlet i stk. 2 eller 4. Finanstilsynet deler relevante oplysninger forbundet hermed med den kompetente myndighed i den medlemsstat, den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i.

Stk. 8. Er Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed forskellig fra den kompetente myndighed i den medlemsstat den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, tages en fælles beslutning om godkendelse eller fritagelse for godkendelse, jf. stk. 2 og 4, samt tilsynsforanstaltningerne i stk. 3 og 5. Til brug herfor udarbejder Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed en vurdering af relevante forhold omhandlet i stk. 2, 3, 4 og 7, og sender denne vurdering til den kompetente myndighed.

Stk. 9. Finanstilsynet og andre tilsynsmyndigheder skal inden for to måneder efter, at Finanstilsynet har foretaget og sendt sin vurdering nævnt i stk. 8, nå frem til en fælles beslutning, jf. dog stk. 13. Opnås en fælles beslutning, meddeler Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed beslutningen til ansøgeren.

Stk. 10. Foreligger der ikke inden for to måneder en fælles beslutning, henviser Finanstilsynet sagen til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, som træffer beslutning inden for en måned efter modtagelse af henvisningen. Finanstilsynet meddeler som den konsoliderende tilsynsmyndighed denne beslutning til ansøgeren.

Stk. 11. Efter udløbet af perioden på to måneder, jf. stk. 9, eller efter, at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere henvises til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 12. Kan en finansiell holdingvirksomhed ikke godkendes, underretter Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed ansøgeren om begrundelsen herfor. Begrundelsen skal meddeles til ansøgeren senest fire måneder efter

	<p>tilsynsmyndighedens modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at tage stilling til ansøgningen om godkendelse.</p> <p><i>Stk. 13.</i> Der skal dog i alle tilfælde træffes beslutning om at meddele eller afvise godkendelse inden for en frist på seks måneder efter ansøgningens modtagelse.«</p>
§ 259. ---	
<i>Stk. 2.</i> ---	
	<p>53. I § 259 indsættes efter stk. 2 som nye stykker:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en forenklet afviklingsplan. Den forenklete afviklingsplan vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet skal vedligeholde afviklingsplanen, jf. stk. 1 og 3, mindst en gang om året. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet kan beslutte at fravige kravet om vedligeholdelse af afviklingsplanen mindst en gang om året.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet skal uanset stk. 4 vedligeholde afviklingsplanen, når der er sket ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold, som nødvendiggør en ændring af virksomhedens afviklingsplan. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en koncernafviklingsplan, jf. § 260, for et kreditinstitut, der er tilknyttet et centralt organ, og som helt eller delvist er undtaget</p>

	<p>fra de tilsynsmæssige krav i overensstemmelse med artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber. Koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.«</p> <p>Stk. 3-6 bliver herefter stk. 7-10.</p>
<i>Stk. 3 og 4. ---</i>	
<i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet fremsender efter vedtagelsen i henhold til stk. 1 den endelige afviklingsplan til Finansiell Stabilitet. For institutter omfattet af stk. 3 fremsendes afviklingsplanen endvidere til Danmarks Nationalbank.	54. I § 259, <i>stk. 5, 2. pkt.</i> , der bliver <i>stk. 9, 2. pkt.</i> , ændres » <i>stk. 3</i> « til: » <i>stk. 7</i> «.
<i>Stk. 6. ---</i>	
	55. Efter § 259 indsættes:
	»§ 259 a. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, for hvilket der er udarbejdet en afviklingsplan i henhold til § 259, stk. 1, skal straks oplyse Finanstilsynet om væsentlige ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold.«
§ 260. ---	
<i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan uanset <i>stk. 1</i> beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, skal udarbejdes og vedligeholdes en afviklingsplan i henhold til § 259.	56. § 260, <i>stk. 2</i> , ophæves.
	Stk. 3 bliver herefter <i>stk. 2</i> .
<i>Stk. 3.</i> En koncernafviklingsplan skal indeholde konkrete tiltag til afvikling af koncernen som helhed og afvikling af de virksomheder og filialer, som indgår i koncernen.	57. I § 260, <i>stk. 3</i> , der bliver <i>stk. 2</i> , indsættes som <i>2. og 3. pkt.</i> :
	»Koncernafviklingsplanen skal angive afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i den pågældende koncern. En mellemliggende finan-

<p>digheder om beslutningen. Såfremt en af de i stk. 5, nr. 3-5, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.</p>	<p>en fælles beslutning, jf. stk. 6. Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om beslutningen. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen.«</p>
<p><i>Stk. 8. ---</i></p>	
	<p>62. Efter § 260 indsættes:</p> <p>»§ 260 a. Finanstilsynet udarbejder, vedtager og vedligeholder en afviklingsplan, jf. § 259, stk. 1, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er uenige i forslaget til koncernafviklingsplan fra koncernafviklingsmyndigheden, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen, senest 4 måneder efter at koncernafviklingsmyndigheden har fremsendt oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, jf. dog 2. pkt. 1. pkt. finder anvendelse, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet underretter de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet om, at Finanstilsynet har vedtaget en afviklingsplan i henhold til stk. 1.</p>

	<p><i>Stk. 3.</i> Har en afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning efter stk. 1, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om afviklingsplanen.«</p>
	<p>63. Efter § 261 indsættes før overskriften før § 262:</p> <p>»§ 261 a. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal udarbejde et register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.«</p>
<p>§ 264. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Virksomheden skal, senest 4 måneder efter at denne har modtaget en underretning i henhold til stk. 1, forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag med henblik på at afhjælpe eller fjerne de væsentlige afviklingshindringer, som følger af underretningen. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om de pågældende tiltag effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende afviklingshindringer.</p>	<p>64. I § 264, <i>stk. 2</i>, indsættes i <i>1. pkt.</i> efter »stk. 1,«: »jf. dog <i>stk. 3</i>,« og <i>2. pkt.</i> ophæves.</p>
	<p>65. I § 264 indsættes efter <i>stk. 2</i> som nye stykker:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Virksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag, senest 2 uger efter at virksomheden har modtaget en underretning i henhold til <i>stk. 1</i> med henblik på at afhjælpe eller fjerne den væsentlige afviklingshindring i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes, at</p>

	<p>virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af § 269 a, stk. 1,</p> <p>virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, eller</p> <p>virksomheden, hvis den er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) eller en del af et G-SIFI, ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. artikel 92 a, jf. artikel 494 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om virksomhedens forslag til mulige tiltag i henhold til stk. 2 og 3 effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, vil forslaget være bindende for virksomheden.«</p> <p>Stk. 3-6 bliver herefter stk. 5-8.</p>
<p><i>Stk. 3.</i> Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at de af en virksomhed foreslåede tiltag i henhold til stk. 2 ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, kan Finanstilsynet</p>	<p>66. I § 264, <i>stk. 3</i>, der bliver <i>stk. 5</i>, indsættes efter »stk. 2«: »eller 3«.</p>
<p>1-8) ---</p>	
	<p>67. I § 264, <i>stk. 3</i>, der bliver <i>stk. 5</i>, indsættes efter nr. 8 som nyt nummer:</p> <p>»9) påbyde virksomheden at forelægge en plan for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav,«</p> <p>Nr. 9 og 10 bliver herefter nr. 10 og 11.</p>

9)	påbyde et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I at udstede nedskrivningsegne passiver for at opfylde kravene i § 266,	68. I § 264, stk. 3, nr. 9 og 10, der bliver stk. 5, nr. 10 og 11, ændres »et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I« til: »virksomheden«.
10)	påbyde et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I at træffe andre tiltag for at leve op til kravet om nedskrivningsegne passiver i henhold til § 266 eller	68. I § 264, stk. 3, nr. 9 og 10, der bliver stk. 5, nr. 10 og 11, ændres »et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I« til: »virksomheden«. 69. I § 264, stk. 3, nr. 10, der bliver stk. 5, nr. 11, ændres »§ 266 eller« til: »§ 266,«.
		70. I § 264, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter nr. 10, der bliver nr. 11, som nyt nummer: »12) påbyde virksomheden at ændre løbetidsprofilen for a) kapitalgrundlagsinstrumenter og b) nedskrivningsegne forpligtelser, eller« Nr. 11 bliver herefter nr. 13.
11) ---		
	<i>Stk. 4.</i> Virksomheden skal inden 1 måned efter meddelelsen af påbud i henhold til stk. 3 forelægge Finanstilsynet en plan for efterlevelsen heraf.	71. I § 264, stk. 4, der bliver stk. 6, ændres »stk. 3« til: »stk. 5«.
	<i>Stk. 5.</i> Kravet til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet om at udarbejde afviklingsplaner suspenderes som følge af den i stk. 1 omhandlede underretning, indtil tiltagene, jf. stk. 2, eller påbuddene, jf. stk. 3, er gennemført.	72. I § 264, stk. 5, der bliver stk. 7, indsættes efter »stk. 2«: »og 3«, og »stk. 3« ændres til: »stk. 5«.
	<i>Stk. 6.</i> Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 3 opregnede påbud og anvendelsen af disse.	73. I § 264, stk. 6, der bliver stk. 8, ændres »stk. 3« til: »stk. 5«.
		74. Efter § 264 indsættes:

		<p>»§ 264 a. Konstaterer Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet, at der er hindringer for afvikling af en virksomhed, som følge af at andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I besidder nedskrivningseggede forpligtelser i virksomheden, skal Finanstilsynet påbyde pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I at begrænse sine maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer i virksomheden.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er en del af samme afviklingskoncern som virksomheden.«</p>
§ 265. ---		
<i>Stk. 2.</i> ---		
<i>Stk. 3.</i> Rapporten i henhold til stk. 1 skal		
1)	analysere væsentlige hindringer for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelse af afviklingsbeføjelserne over for koncernen, jf. kapitel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder,	75. I § 265, <i>stk. 3, nr. 1</i> , indsættes efter »koncernen«: »og for dennes afviklingskoncerner«.
2 og 3)	---	
<i>Stk. 4.</i> ---		
<i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet gennemgår inden 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af en meddelelse i henhold til stk. 4, 2. pkt., modervirksomhedens bemærkninger og forslag med Finansiell Stabilitet og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. stk. 4 og § 264, stk. 3. Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger eller forslag til ændringer fra modervirksomheden, gennemgår Finanstilsynet med Finansiell Stabilitet og de i stk. 1, nr. 3		76. § 265, <i>stk. 5 og 6</i> , affattes således: » <i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet gennemgår sammen med Finansiell Stabilitet modervirksomhedens bemærkninger og forslag givet i henhold til stk. 4, 1. pkt., med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud efter § 264, stk. 5. Den fælles beslutning skal foreligge, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger fra modervirksomheden. Har Fi-

<p>og 4, nævnte myndigheder den af Finanstilsynet udarbejdede rapport for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 3. Dette skal ske senest 4 måneder efter udløbet af fristen i stk. 4.</p>	<p>nanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirksomheden, skal den fælles beslutning foreligge senest 1 måned efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristerne efter stk. 5. Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristerne indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.«</p>
<p><i>Stk. 6.</i> Har Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet og de myndigheder, som er omfattet af stk. 1, nr. 3 og 4, ikke inden for de i stk. 5 nævnte frister truffet en fælles beslutning om påbud, jf. stk. 5, træffer Finanstilsynet beslutning om anvendelse af et eller flere påbud. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed, Finansiell Stabilitet og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder om denne beslutning. Såfremt en af de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger, og herefter træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.</p>	
<p><i>Stk. 7.</i> Finanstilsynet kan uanset stk. 5 beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed skal på-</p>	<p>77. § 265, stk. 7, ophæves.</p>

bydes tiltag i overensstemmelse med § 264, stk. 2 og 3.	Stk. 8 og 9 bliver herefter stk. 7 og 8
<i>Stk. 8.</i> ---	
<i>Stk. 9.</i> Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i § 264, stk. 3, opregnede påbuds anvendelse for koncerner.	78. I § 265, <i>stk. 9</i> , der bliver <i>stk. 8</i> , ændres » <i>stk. 3</i> « til: » <i>stk. 5</i> «.
	<p>79. Efter § 265 indsættes før overskriften før § 266:</p> <p>»§ 265 a. Konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at der foreligger en væsentlig afviklingshindring for en koncern, jf. § 265, som følge af at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, underretter Finanstilsynet modervirksomheden om sin vurdering efter høring af afviklingsenhedens afviklingsmyndighed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Modervirksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag senest 2 uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til <i>stk. 1</i> med henblik på at sikre, at koncernenheden overholder kravet om nedskrivningsegnede passiver, jf. § 266, og efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a. Finanstilsynet meddeler modervirksomhedens forslag til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og de myndigheder, der er nævnt i § 265, <i>stk. 1</i>, nr. 3 og 4.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om modervirksomhedens forslag efter <i>stk. 2</i> effektivt afhjælper eller fjerner den pågældende afviklingshindring.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet gennemgår sammen med Finansiell Stabilitet modervirksomhedens forslag i henhold til <i>stk. 2</i> med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, <i>stk.</i></p>

5. Dette skal ske, senest 2 uger efter at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens forslag og tidsplan.

Stk. 5. Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen, jf. stk. 4. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning. Har en af dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed inden udløbet af fristen i stk. 4, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger, og herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

§ 265 b. Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en afviklingsenhed i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen nævnt i § 265, stk. 5, eller fristen nævnt i § 265 a, stk. 4, hvis hindringen for afviklingen skyldes en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3. Finanstilsynet underretter afviklingsenheden og koncernafviklingsmyndigheden om beslutningen.

Stk. 2. Har en afviklingsmyndighed indbragt en sag omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske

	<p>Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.</p> <p>§ 265 c. Finanstilsynet træffer beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes, jf. § 264, stk. 5, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen nævnt i § 265, stk. 5, eller fristen nævnt i § 265 a, stk. 4, hvis hindringen for afviklingen skyldes en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3. Finanstilsynet underretter dattervirksomheden, afviklingsenheden, afviklingsmyndigheden for den pågældende afviklingsenhed og koncernafviklingsmyndigheden.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Har en afviklingsmyndighed indbragt en sag omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes.«</p>
<p><i>Nedskrivningsegne passiver</i></p> <p>§ 266. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet krav til størrelsen af et pen-</p>	<p>80. Overskriften før § 266 og §§ 266-270 ophæves, og i stedet indsættes:</p> <p>»Krav om nedskrivningsegne passiver</p>

geinstituts og et fondsmæglerselskab I's nedskrivningsegne passiver. Kravet fastsættes individuelt for de enkelte dattervirksomheder i en koncern. Kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes som en procentdel af virksomhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag.

§ 266. Pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber

I skal til enhver tid opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet. Finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder. Det samme gælder for finansieringsinstitutter, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet undlade at fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for en dattervirksomhed i følgende tilfælde:

Dattervirksomheden indgår i en afviklingskoncern, hvor både afviklingsenheden og dattervirksomheden er etableret i Danmark, og følgende betingelser er opfyldt:

Afviklingsenheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau på afviklingskoncernniveau.

Der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til dattervirksomheden i det tilfælde, hvor der over for dattervirksomheden er blevet truffet en beslutning om udøvelse af beføjelser til nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Afviklingsenheden godtgør over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på forsvar-

lig vis, og afgiver erklæring om, at afviklingsenheden med tilladelse fra Finanstilsynet har stillet garanti for dattervirksomhedens forpligtelser, eller at risiciene i dattervirksomheden er uden betydning.

Afviklingsenhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter dattervirksomheden.

Afviklingsenheden besidder over 50 pct. af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelen i dattervirksomheden, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelse.

Dattervirksomheden indgår i en afviklingskoncern, hvor både modervirksomheden og dattervirksomheden er etableret i Danmark, og følgende betingelser er opfyldt:

Modervirksomheden opfylder kravet om nedskrivningsegnete passiver på konsolideret grundlag i Danmark.

Der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for modervirksomhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til dattervirksomheden i det tilfælde, hvor der over for dattervirksomheden er blevet truffet en beslutning om udøvelse af beføjelserne til nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Modervirksomheden godtgør over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at modervirksomheden med tilladelse fra Finanstilsynet har stillet garanti for dattervirksomhedens forpligtelser, eller at risiciene i dattervirksomheden er uden betydning.

Modervirksomhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter dattervirksomheden.

Modervirksomheden besidder over 50 pct. af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelen i dattervirksomheden, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af dattervirksomhedens ledelse.

Stk. 3. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiel Stabilitet undlade at fastsætte et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for et broinstitut og for en virksomhed under afvikling.

Stk. 4. Finanstilsynet skal ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. stk. 1 og 2, angive, om kravet skal opfyldes på konsolideret grundlag, jf. § 267, eller på individuelt niveau, jf. § 267 d.

Stk. 5. Finanstilsynet skal fastsætte minimumskravet til nedskrivningsegne passiver, jf. stk. 1, som en procentdel af

den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber
og

det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

§ 266 a. Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på baggrund af følgende forhold:

Afviklingskoncernen skal kunne afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne på afviklingsenheden på en måde, som opfylder afviklingsmålene.

Afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes, og kapitalprocenten og gearingsgraden i de relevante virksomheder kan genoprettes til et niveau, hvor afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares.

Afviklingsenheden skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at absorbere tab og genoprette afviklingsenhedens kapitalprocent og gearingsgrad til et niveau, hvor afviklingsenheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares, når afviklingsplanen forudsætter muligheden for, at visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel.

Virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.

I hvilket omfang det forhold, at virksomheden bliver nødlidende, vil få en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre virksomheder.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for en afviklingsenhed på baggrund af, om det følger af afviklingsplanen, at afviklingsenhedens dattervirksomheder, som er etableret i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden.

§ 266 b. Krav om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser, jf. §§ 267 a-267 c og § 267 e.

Krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder

§ 267. En afviklingsenhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Konsolideringen omfatter alene virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver. Nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde et fastsat krav om nedskrivningsegne passiver, som skal opfyldes på konsolideret niveau, må ikke samtidig anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § 268, stk. 1-4, eller de krav, der følger af § 268 d.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny for afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler efter høring af Finansiell Stabilitet delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

§ 267 a. En afviklingsenhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, følgende forpligtelser i nr. 1-5, eller begge dele i kombination, jf. dog stk. 2 og §§ 267 b og 267 c:

Supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Hovedstolen af forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, og som opfylder følgende betingelser:

Betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og stk. 2, litra a-k, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Hovedstolen af gældsinstrumentet kendes på udstedelsestidspunktet, er fast eller stigende og påvirkes ikke af en indbygget derivategenskab, og de samlede forpligtelser, der hidrører fra gældsinstrumentet, kan værdiansættes dagligt med udgangspunkt i et aktivt og likvidt marked for køb og salg for et ækvivalent instrument uden kreditrisiko i overensstemmelse med artikel 104 og 105 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Gældsinstrumentet er ikke omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen af gældsinstrumentet er ikke omfattet af § 27, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, og som opfylder følgende betingelser:

Betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og stk. 2, litra a-k, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Gældsinstrumentet indeholder en kontraktbestemmelse, der fastsætter, at værdien af fordringen er fast eller stigende i tilfælde af udstederens afvikling eller konkurs, og at værdien ikke overstiger det oprindeligt indbetalte passivbeløb.

Gældsinstrumentet er ikke omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen af gældsinstrumentet er ikke omfattet af § 27, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Forpligtelser udstedt af en dattervirksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, til en kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, når følgende betingelser er opfyldt:

Forpligtelserne er udstedt i overensstemmelse med § 267 e, stk. 1, nr. 4.

Afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden vil ikke blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne, jf. §§ 272 eller 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne, jf. §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Forpligtelserne overstiger ikke beløbet beregnet ud fra formelen i bilag 9, nr. 1.

Stk. 2. En afviklingsenhed, der er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), og en virksomhed, der er en væsentlig dattervirksomhed af et G-SIFI i et tredjeland, skal opfylde

krav om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, supplerende kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, der er omfattet af stk. 1, nr. 2-4, og som opfylder kravene i artikel 92 a eller 92 b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Krav om subordination for afviklingsenheder

§ 267 b. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet beslutte, at afviklingsenheder skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, stk. 1, svarende til maksimalt det højeste af enten 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller af beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 3, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller med forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, når følgende betingelser er opfyldt, jf. dog § 267 c:

De ikke-efterstillede forpligtelser omhandlet i § 267 a, stk. 1, nr. 2-4, er i konkursordenen sidestillet med forpligtelser, der er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller forpligtelser, som Finansiell Stabilitet kan beslutte helt eller delvist at undtage fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Der er risiko for, at kreditorer med fordringer knyttet til disse forpligtelser lider større tab som følge af en bail-in på ikke-efterstillede forpligtelser planlagt i afviklingsplanen, end de ville ved en konkursbehandling af afviklingsenheden.

Størrelsen af kapitalgrundlaget og de andre efterstillede forpligtelser overstiger ikke det beløb, der er nødvendigt for at sikre, at kreditorer omhandlet i nr. 2 ikke lider tab, der er større end

det tab, de ville have lidt ved en konkursbehandling af afviklingsenheden.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde kravet i stk. 1 på ny for de afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler efter høring af Finansiell Stabilitet delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

§ 267 c. Finanstilsynet skal efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte, at en afviklingsenhed skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningseggede passiver, jf. § 266, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningseggede instrumenter eller forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5. Andelen skal svare til 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag for følgende afviklingsenheder, jf. dog stk. 2-4:

Afviklingsenheder, der er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIF'er).

Afviklingsenheder, der ikke er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIF'er), men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR.

Andre afviklingsenheder, der ikke er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIF'er), og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte andelen nævnt i stk. 1 til et beløb, der er lavere end 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, men højere end beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 2.

Stk. 3. For afviklingsenheder omfattet af stk. 1, nr. 2, kan andelen nævnt i stk. 1 maksimalt svare til 27 pct. af afviklingsenhedens samlede risikoeksponering i tilfælde, hvor Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har vurderet,

at

afviklingsplanen for den pågældende afviklingsenhed ikke indebærer anvendelse af Afviklingsformuen, jf. kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som en mulighed i forbindelse med afvikling af den pågældende afviklingsenhed, eller

kravet om nedskrivningsegne passiver giver mulighed for at opfylde § 26, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 4. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte, at andelen nævnt i stk. 1 skal udgøre et beløb, der på grund af afviklingsenhedens forpligtelse til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav og krav om nedskrivningsegne passiver, svarer til maksimalt det højeste af enten 8 pct. af afviklingskoncernens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 3, når en af følgende betingelser er opfyldt:

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har konstateret, at der er væsentlige hindringer for afvikling, jf. §§ 262 og 263, og

der er ikke truffet afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med påbud meddelt af Finanstilsynet efter § 264, stk. 5, inden for fristen herfor, eller

de konstaterede væsentlige hindringer ikke kan afhjælpes ved anvendelse af påbud nævnt i § 264, stk. 5, og fastsættelse af andelen nævnt i stk. 1 efter nærværende bestemmelse opvejer den væsentlige hindrings negative indvirkning på afviklingsmulighederne.

Det følger af afviklingsplanen for afviklingsenheden, at den foretrukne afviklingsstrategi for afviklingsenheden i begrænset omfang er gennemførlig og troværdig under hensyntagen til afviklingsenhedens størrelse, karakteren, omfanget og kompleksiteten af afviklingsenhedens aktiviteter, de risici, der er forbundet med afviklingsenhedens aktiviteter, indbyrdes forbundethed samt afviklingsenhedens retlige status og aktionærstruktur.

Det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, afspejler, at afviklingsenheden er blandt de 20 pct. mest risikobetonede virksomheder, som Finanstilsynet fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver for.

Stk. 5. Krav fastsat efter stk. 1-4 skal opfyldes 3 år efter den dato, hvor afviklingsenheden eller den koncern, som afviklingsenheden er en del af, er blevet udpeget som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), eller afviklingsenheden er omfattet af stk. 1, nr. 2 eller 3. Finanstilsynet meddeler efter høring af Finansiell Stabilitet delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet fastsat efter stk. 1, jf. stk. 2-4, for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en passende frist til at opfylde kravene i stk. 1-4 på ny for de afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder,

og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler efter høring af Finansiell Stabilitet delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet fastsat efter stk. 1-4 for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Krav om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder (internt krav om nedskrivningsegne passiver)

§ 267 d. En virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på individuelt niveau, jf. dog § 266, stk. 2.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, men som har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, og som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler delmål for virksomhedens opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-måneders periode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

§ 267 e. En virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med følgende kapital og forpligtelser eller begge dele i kombination:

Egentlig kernekapital.

Andet kapitalgrundlag, der er udstedt til enheder, som

indgår i samme afviklingskoncern, eller

ikke indgår i samme afviklingskoncern, hvis afviklingsenhedens kontrol med virksomheden ikke vil blive påvirket af udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Forpligtelser, der opfylder følgende betingelser:

Forpligtelsen er udstedt til

afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra virksomheden omfattet af stk. 1, eller

en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden omfattet af stk. 1, i det omfang afviklingsenhedens kontrol med virksomheden omfattet af stk. 1 ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Forpligtelsen opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, og stk. 2, litra a, d-j og n, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Forpligtelsen er ved konkursbehandling efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelserne i litra a og ikke kvalificerer til opfyldelse af kapitalgrundlagskrav i nr. 1 eller 2.

Forpligtelsen er omfattet af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og hvor anvendelse af beføjelserne ikke vil påvirke afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden.

Forpligtelsen er ikke direkte eller indirekte finansieret af virksomheden.

Bestemmelser, som regulerer forpligtelsen, ikke eksplicit eller implicit angiver, at forpligtelsen vil blive opkrævet, indfriet, tilbagebetalt eller genkøbt før udløb, undtagen i tilfælde af virksomhedens konkurs.

Indehaveren af forpligtelsen har ikke ret til at fremskynde de planlagte betalinger af renter og afdrag for forpligtelsen, undtagen i tilfælde af insolvens eller likvidation af virksomheden.

Forfaldne rente- og udbyttebetalinger kan ikke blive ændret for forpligtelsen på baggrund af kreditsituationen for virksomheden eller dens modervirksomhed.

Procedure for fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, når der er oprettet et afviklingskollegium

§ 267 f. Når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder beliggende i Danmark, jf. § 266, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af

Finanstilsynet,

koncernafviklingsmyndigheden, når denne er en anden end Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, og

de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomheder beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Den fælles beslutning skal angive de krav, der finder anvendelse på

konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, og

individuel grundlag for hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed.

Stk. 3. Det kan i den fælles beslutning fastsættes, at en del af kravet om nedskrivningsegneede passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfyldes med instrumenter, der er udstedt til virksomheder, som ikke tilhører afviklingskoncernen, når

det vurderes at være i overensstemmelse med afviklingsstrategien, og

afviklingsenheden ikke på tidspunktet for den fælles beslutning opfylder kravet om nedskrivningsegneede passiver på individuelt niveau, jf. § 267 d, stk. 1.

Stk. 4. Er flere virksomheder i et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) afviklingsenheder, skal det i den fælles beslutning angives, om kravet om nedskrivningsegneede passiver for afviklingsenhederne er justeret som følge af artikel 72 e i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæs-

sige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber.

Stk. 5. Foreligger der ikke en fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden, senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har forelagt forslag til krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsmyndighederne omfattet af stk. 1, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne passiver.

Stk. 6. Har en af myndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2 og 3, inden udløbet af fristen på 4 måneder nævnt i stk. 5 indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskylder Finanstilsynet sin afgørelse, jf. stk. 5, og afventer, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed træffer afgørelse i sagen. Herefter fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse.

Stk. 7. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, senest 1 måned efter at sagen blev indbragt, jf. stk. 6, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden.

Stk. 8. Finanstilsynet skal fremsende afgørelsen, der fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden, til:

Afviklingsenheden.

Virksomheder, der indgår i afviklingskoncernen, og som ikke er afviklingsenheder.

Koncernens modervirksomhed i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når

den pågældende modervirksomhed ikke selv er en afviklingsenhed i samme afviklingskoncern.

§ 267 g. Når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder beliggende i Danmark, der ikke er afviklingsenheder, og hvor afviklingsenheden er beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af:

Finanstilsynet.

Afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden.

Koncernafviklingsmyndigheden, når dette er en anden end afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden.

De afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomheder beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Den fælles beslutning skal angive de krav, der finder anvendelse på

konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, og

individuel grundlag for hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed.

Stk. 3. Det kan i den fælles beslutning fastsættes, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfyldes med instrumenter,

der er udstedt til virksomheder, som ikke tilhører afviklingskoncernen, når

det vurderes at være i overensstemmelse med afviklingsstrategien, og

afviklingsenheden ikke på tidspunktet for den fælles beslutning opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på individuelt niveau, jf. § 267 d, stk. 1.

Stk. 4. Foreligger der ikke en fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder i en afviklingskoncern på individuelt grundlag, senest 4 måneder efter at afviklingsmyndighederne omfattet af stk. 1 har forelagt forslag til krav om nedskrivningsegne passiver, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne passiver.

Stk. 5. Har en af myndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2-4, inden udløbet af fristen på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin afgørelse og afventer, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed træffer afgørelse i sagen. Herefter fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse.

Stk. 6. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, inden for 1 måned efter at sagen er indbragt, jf. stk. 5, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for virksomheden beliggende i Danmark, som ikke er en afviklingsenhed.

Stk. 7. Finanstilsynet skal fremsende afgørelsen, der fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver, til de virksomheder beliggende i Dan-

mark i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed.

§ 267 h. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver. Erhvervsministeren kan også fastsætte regler, der fraviger §§ 267 c-267 e.

Gældsbufferkrav

§ 268. Et realkreditinstitut skal til enhver tid have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån. Kapital og forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet skal være udstedt af realkreditinstitutet i øvrigt.

Stk. 2. For et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, gælder endvidere, at gældsbufferen fastsættes til et niveau, der sikrer, at instituttets krav til kapitalgrundlag og gældsbuffer tilsammen udgør mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver, jf. dog stk. 4. Gældsbufferen fastsættes dog efter 1. pkt. til minimum 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån.

Stk. 3. Indgår et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, og hvor der for koncernen skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, gælder endvidere, at gældsbufferen fastsættes til et niveau, der sikrer, at det samlede krav til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag for koncernens realkreditinstitutter og nedskrivningsegne passiver udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver. Gældsbufferen fastsættes dog efter 1. pkt. til minimum 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån.

Stk. 4. For et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, og som indgår i en afviklingskoncern med en afviklingsenhed etableret i et land indenfor Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, udgør gældsbufferkravet 2 pct. af instituttets samlede uvægtede udlån, hvis afviklingskoncernens samlede krav er tilstrækkelige til at sikre, at afviklingskoncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af afviklingskoncernens samlede passiver. Er afviklingskoncernens samlede krav ikke tilstrækkelige til at sikre, at afviklingskoncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af afviklingskoncernens samlede passiver, fastsættes gældsbufferkravet for realkreditinstituttet til minimum 2 pct. Det samlede krav til realkreditinstituttets gældsbuffer og kapitalgrundlag skal dog udgøre mindst 8 pct. af realkreditinstituttets samlede passiver.

Stk. 5. For et realkreditinstitut, der som moder virksomhed ejer en dattervirksomhed, der også er et realkreditinstitut, og hvor begge virksomheder indgår i samme afviklingskoncern, kan gældsbufferkravet opfyldes på realkreditkoncernniveau.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde gældsbufferkravet på ny for realkreditinstitutter, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og realkreditinstitutter, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor.

§ 268 a. Et realkreditinstitut, der er en afviklingsenhed, skal opfylde gældsbufferkravet med følgende kapital eller forpligtelser, eller begge dele i kombination, jf. dog § 268 d:

Egentlig kernekapital.

Hybrid kernekapital.

Supplerende kapitalinstrumenter.

Forpligtelser, som opfylder betingelserne i artikel 72 b, stk. 2, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 2. Kapital og forpligtelser, jf. stk. 1, nr. 1-4, skal kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in. Der må ikke være andre forpligtelser, som er efterstillet eller sidestillet forpligtelser, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet.

§ 268 b. Et realkreditinstitut, der er dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde gældsbufferkravet med følgende kapital eller forpligtelser, eller begge dele i kombination, jf. dog § 268 d:

Egentlig kernekapital.

Hybrid kernekapital.

Supplerende kapitalinstrumenter.

Forpligtelser, som opfylder betingelserne i artikel 72 b, stk. 2, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og følgende betingelser:

Forpligtelsen skal være udstedt til

afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afvik-

lingskoncern, der købte forpligtelserne fra virksomheden omfattet af stk. 1, eller

en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden omfattet af stk. 1, i det omfang afviklingsenhedens kontrol med virksomheden omfattet af stk. 1 ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Forpligtelsen er ved konkursbehandling efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelserne i litra a og ikke kvalificerer til opfyldelse af kapitalgrundlagskrav i nr. 1 eller 2.

Forpligtelsen er omfattet af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og hvor anvendelse af beføjelserne ikke vil påvirke afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden.

§ 268 c. For den del af gældsbufferkravet, der opfyldes med kapital og forpligtelser omfattet af § 268 a, stk. 1, nr. 2-4, eller § 268 b, nr. 2-4, gælder følgende:

Den pågældende kapital eller forpligtelse skal have en oprindelig løbetid på mindst 2 år.

Der skal være en hensigtsmæssig spredning i kapital og forpligtelsernes forfaldstid.

Stk. 2. Finanstilsynet kan bestemme, at et gældsbufferkrav, der er opgjort efter § 268, stk. 3, for den del, der er over 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån, kan opfyldes med udstedelser fra afviklingsenheden, hvis denne er et pengeinstitut.

§ 268 d. Kapital og forpligtelser, som anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, må ikke samtidig anvendes til følgende:

Opfylde kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Opfylde det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2.

Opfylde det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3.

Opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a.

Opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266.

Finansiere opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver til virksomheder i samme koncern.

Tilsyn med overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og gældsbufferkravet

§ 269. Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhedernes overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, og gældsbufferkravet, jf. § 268.

Stk. 2. Opfylder en virksomhed ikke kravet om nedskrivningsegne passiver, skal Finanstilsynet reagere på mindst en af følgende måder:

Anvendelse af beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med §§ 264 og 265.

Anvendelse af beføjelser nævnt i § 269 a.

Iværksættelse af foranstaltninger i medfør af § 243 a.

Iværksættelse af foranstaltninger i medfør af § 344, stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet kan også foretage en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a.

§ 269 a. Finanstilsynet kan begrænse en virksomheds udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. Det maksimale udlodningsbeløb beregnes i overensstemmelse med bilag 10, nr. 1, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Stk. 1 finder anvendelse i forhold til følgende udlodninger:

Udlodning, der vedrører egentlig kernekapital.

Tildeling af variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse eller betaling af variabel løn, hvis forpligtelsen til at betale blev indført på et tidspunkt, hvor virksomheden ikke opfyldte det kombinerede kapitalbufferkrav.

Betalinger, der vedrører hybride kernekapitalinstrumenter.

Stk. 3. I vurderingen af, om Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, skal Finanstilsynet tage hensyn til følgende:

Årsagen til den manglende opfyldelse og dennes varighed og omfang og dens konsekvenser for afviklingsmulighederne.

Udviklingen i virksomhedens økonomiske situation og sandsynligheden for, at virksomheden inden for en overskuelig fremtid opfylder betingelserne for afvikling.

Udsigten til, at virksomheden vil være i stand til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningseggede passiver, inden for en rimelig tidsramme.

Om virksomhedens manglende evne til at erstatte forpligtelser, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningseggede og udløb i artikel 72 b og 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber eller i §§ 267 a og 267 e, er særegen for den pågældende virksomhed eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse.

Om begrænsningen af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb udgør det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe virksomhedens situation i forhold til den potentielle indvirkning på både finansieringsbetingelserne og afviklingsmulighederne for den pågældende virksomhed.

Stk. 4. Finanstilsynet skal månedligt vurdere, om virksomhedens udlodning skal begrænses, så længe virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af stk. 1.

Stk. 5. Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af stk. 1, 9 måneder efter at virksomheden har underrettet Finanstilsynet i medfør af § 269 c, jf. dog stk. 6.

Stk. 6. Stk. 5 finder ikke anvendelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at mindst to af følgende betingelser er opfyldt:

Virksomhedens manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav skyldes en alvorlig forstyrrelse af de finansielle markeders funktion, hvilket fører til omfattende spændinger i flere segmenter af de finansielle markeder.

Forstyrrelsen nævnt i nr. 1 resulterer i øget prisvolatilitet for virksomhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser eller øgede omkostninger for virksomheden og fører til en hel eller delvis lukning af markederne, hvilket forhindrer virksomheden i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser på disse markeder.

Lukningen af markederne nævnt i nr. 2 gælder for flere andre virksomheder ud over den berørte virksomhed.

Forstyrrelsen nævnt i nr. 1 forhindrer den berørte virksomhed i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, der er tilstrækkelige til at afhjælpe den manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.

Finanstilsynets udøvelse af beføjelsen nævnt i stk. 1 vil føre til negative virkninger for en del af banksektoren, hvorved den finansielle stabilitet potentielt undermineres.

Stk. 7. Finanstilsynet foretager månedligt en vurdering af, om mindst to af betingelserne i stk. 6 er opfyldt.

Indberetning til Finanstilsynet

§ 269 b. En virksomhed, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, skal indberette følgende oplysninger til Finanstilsynet:

Størrelsen af kapitalgrundlag eller kapitalgrundlag, der opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 1 og 2, mindst en gang hvert halve år.

Størrelsen af nedskrivningsegne forpligtelser mindst en gang hvert halve år.

Størrelsen af forpligtelser, der er omfattet af bail-in, mindst en gang om året.

Sammensætningen af poster omfattet af nr. 1-3 og deres løbetidsprofil mindst en gang om året.

Den hierarkiske inddeling af poster omfattet af nr. 1-3 ved almindelig konkursbehandling mindst en gang om året.

Oplysninger om, hvorvidt poster omfattet af nr. 1 og 2 er underlagt lovgivning i et tredjeland, og i så fald hvilket tredjeland, og om de indeholder kontraktvilkårene i § 274, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, litra p og q, og artikel 63, litra n og o, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber mindst en gang om året.

Stk. 2. Virksomheder, som på datoen for indberetningen af disse oplysninger har nedskrivningsegne passiver på mindst 150 pct. af kravet om nedskrivningsegne passiver, er undtaget fra at indberette størrelsen af forpligtelser, der er omfattet af bail-in, jf. stk. 1, nr. 3.

Stk. 3. Finanstilsynet kan anmode om, at virksomhederne indberetter oplysningerne i stk. 1, nr. 1-6, hyppigere end angivet.

Stk. 4. En virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, er ikke omfattet af stk. 1.

§ 269 c. En virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkrav, skal straks give meddelelse til Finanstilsynet, hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver efter § 266 eller det kombinerede kapitalbufferkrav efter § 125 a, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, eller gældsbufferkravet efter § 268.

Offentliggørelse

§ 269 d. Virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, skal mindst en gang om året offentliggøre følgende oplysninger:

Størrelsen af virksomhedens nedskrivningsegne passiver.

Sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling af virksomheden.

Kravet om nedskrivningsegne passiver angivet som anført i § 266, stk. 5.

Stk. 2. Er der udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller har Finansiell Stabilitet anvendt afviklingsværktøjer over for virksomheden, finder kravene om offentliggørelse i stk. 1 anvendelse fra datoen for tidsfristen for at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny.

	<p><i>Stk. 3.</i> En virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, er ikke omfattet af stk. 1.</p> <p>§ 269 e. Et realkreditinstitut, der er underlagt et gældsbufferkrav, skal mindst en gang om året offentliggøre følgende oplysninger:</p> <p>Størrelsen af instituttets kapital og forpligtelser, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet.</p> <p>Sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling af instituttet.</p> <p>Gældsbufferkravet.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Er der udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller har Finansiell Stabilitet anvendt afviklingsværktøjer over for realkreditinstituttet, finder kravene om offentliggørelse i stk. 1 anvendelse fra datoen for tidsfristen for at opfylde gældsbufferkravet på ny, jf. § 268, stk. 6.«</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet konkret beslutte, at finansieringsinstitutter og finansielle holdingvirksomheder skal opfylde kravet i stk. 1.</p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Modervirksomheder omfattet af stk. 1 og 2, der er underlagt konsolideret tilsyn, skal tilsvarende opfylde kravet i stk. 1 på konsolideret niveau. Ved fastsættelsen af kravet i stk. 1 på konsolideret niveau er koncernens realkreditinstitut ikke omfattet af konsolideringen. Nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde kravet i stk. 1 på konsolideret niveau, må ikke samtidig anvendes til at opfylde eller</p>	

finansielle passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § 125 i, stk. 1-4, eller de krav, der følger af § 125 i, stk. 7, nr. 1-5.		
<i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet kan for en modervirksomhed omfattet af stk. 3 dispensere fra kravet efter stk. 1, såfremt		
1)	koncernen opfylder kravet til nedskrivningseggede passiver på konsolideret niveau og	
2)	Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på modervirksomheden, jf. artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.	
<i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet kan dispensere fra kravet efter stk. 1, og kravet, jf. stk. 2, for en dattervirksomhed, såfremt		
1)	dattervirksomheden indgår i en koncern under konsolideret tilsyn, hvor dens modervirksomhed er et pengeinstitut eller et fondsmægler-selskab I, og	
2)	Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på dattervirksomheden, jf. artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.	
<i>Stk. 6.</i> Finanstilsynet kan, når det er relevant, dispensere fra kravet i stk. 1 for broinstitutter som omhandlet i § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.		

<p>§ 267. Nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.</p>		
<p><i>Stk. 2.</i> Ved nedskrivningsegne forpligtelser forstås de forpligtelser og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificeres som egentlige eller hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som der kan gennemføres bail-in på, jf. § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke er undtaget bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som opfylder følgende betingelser:</p>		
1)	Forpligtelsen har en restløbetid på mindst 1 år.	
2)	Forpligtelsen hidrører ikke fra et derivat.	
3)	Gældsinstrumentet er udstedt og fuldt indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.	
4)	Forpligtelsen er ikke en forpligtelse over for pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I selv, og pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I har ikke stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen.	
5)	Forpligtelsen hidrører ikke fra indskud, som er foranstillet de simple kreditorer i konkursordenen, jf. § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven.	
<p><i>Stk. 3.</i> I en koncern, hvor der indgår et realkreditinstitut, og hvor der er fastsat et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningsegne</p>		

passiver på konsolideret niveau, jf. § 266, stk. 3, kan Finanstilsynet tillade, at passiver udstedt fra et realkreditinstitut i koncernen anvendes til at opfylde kravet til de nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, hvis følgende betingelser er opfyldt:		
1)	De pågældende instrumenter skal i afviklingssituationen kontraktuelt kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in.	
2)	De pågældende instrumenter må ikke samtidig anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet i § 125 i, stk. 7.	
3)	Det må ikke udgøre en afviklingshindring, at det konsoliderede krav til nedskrivningsegne passiver opfyldes af passiver udstedt fra realkreditinstitutet.	
<i>Stk. 4.</i> Er et passiv underlagt lovgivningen i et tredjeland, kan Finanstilsynet beslutte, at virksomheden skal godtgøre, at en afgørelse fra Finanstilsynet eller en beslutning fra Finansiell Stabilitet om at nedskrive eller konvertere passivet vil være gyldig i henhold til tredjelandets lovgivning. Kan dette ikke godtgøres, medregnes passivet ikke i de nedskrivningsegne passiver.		
§ 268. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet kravet til nedskrivningsegne passiver for et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I eller for virksomheder og koncerner, som omfattes af § 266, stk. 2 eller 3, på konsolideret niveau på baggrund af en konkret vurdering af følgende kriterier:		
1)	Virksomheden kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne.	
2)	Virksomheden har, såfremt bail-in anvendes, tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at	

	tabene kan absorberes og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares.	
3)	Virksomheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til, såfremt undtagelse af visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in, at sikre, at tabene kan absorberes og en virksomheds egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse.	
4)	Virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.	
5)	I hvilket omfang indskyder- og investorgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.	
6)	I hvilket omfang det forhold, at virksomheden er nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre finansielle virksomheder.	
	<i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet meddeler virksomheden kravet til størrelsen af de nedskrivningsegne passiver fastsat på baggrund af kriterierne i stk. 1. Finanstilsynet kan kræve, at de nedskrivningsegne passiver helt eller delvis skal bestå af forpligtelser, som kan konverteres.	
	<i>Stk. 3.</i> Opfylder virksomheden ikke på tidspunktet for meddelelse i henhold til stk. 2 kravet til nedskrivningsegne passiver, fastsætter Finanstilsynet under hensyntagen til sagens karakter og de konkrete omstændigheder en frist	

<p>til opfyldelse heraf. Modtager Finanstilsynet efterfølgende meddelelse om, at virksomheden ikke længere opfylder kravet, kan Finanstilsynet ligeledes fastsætte frist for opfyldelse heraf i medfør af 1. pkt.</p>	
<p><i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet skal ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver for modervirksomheder på konsolideret niveau fastsætte kravet i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af de kompetente myndigheder for den enkelte dattervirksomhed. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Er der ikke inden for 4 måneder truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet til nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt en af de kompetente myndigheder for den enkelte dattervirksomhed har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.</p>	
<p><i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet skal ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheder på individuel basis træffe beslutning efter en fælles beslutning med den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Er der ikke inden for 4 måneder truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet til nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheden på individuelt niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt den konsoliderende afviklingsmyndighed har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Den konsoliderende afviklingsmyndighed kan ikke indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, hvis Finanstilsynets fastsatte niveau for nedskrivningsegne passiver ligger inden for 1 procentpoint af kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat på konsolideret niveau.</p>	

<p>§ 269. Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, stk. 1.</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Konstaterer virksomheden, at kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. §§ 266 og 268, ikke er opfyldt, skal virksomheden straks underrette Finanstilsynet herom.</p>	
<p>§ 270. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver, herunder yderligere kriterier, på grundlag af hvilke kravet til nedskrivningsegne passiver skal fastsættes, og de bagvedliggende kriterier, med hvilken hyppighed kravet fastsættes og om arbejdsdelingen mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.</p>	
<p>§ 271. Finanstilsynet opretter afviklingskollegier for at gennemføre de i §§ 260, 261, 263, 265, 266 og 268 nævnte opgaver for en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, som mindst har én dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I.</p>	<p>81. I § 271, <i>stk. 1</i>, ændres »266 og 268« til: »265 a, 266 og 267 f«.</p>
	<p>82. I § 271 indsættes efter <i>stk. 1</i> som nye stykker:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Et afviklingskollegium består af:</p> <p>Den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed.</p> <p>Afviklingsmyndighederne i hvert medlemsland, hvor en dattervirksomhed, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret.</p> <p>Afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor en modervirksomhed til et eller flere af</p>

koncernens virksomheder, som er en finansiel virksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, er etableret.

Afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder i de medlemslande, hvor afviklingsmyndigheden er medlem af afviklingskollegiet. Er den kompetente myndighed i et medlemsland ikke medlemslandets centralbank, kan den kompetente myndighed beslutte at lade sig ledsage af en repræsentant for medlemslandets centralbank.

De ansvarlige ministerier, hvis de afviklingsmyndigheder, der er medlemmer af afviklingskollegiet, ikke er de ansvarlige ministerier.

Den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen i et medlemsland, hvis det pågældende medlemslands afviklingsmyndighed er medlem af afviklingskollegiet.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan beslutte, at et tredjelandets afviklingsmyndighed må deltage som observatør i afviklingskollegier oprettet i henhold til stk. 1, hvis tredjelandets afviklingsmyndighed anmoder herom, og hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Der er inden for koncernen en virksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har en dattervirksomhed eller en filial etableret eller beliggende i det pågældende tredjeland, der ville blive betragtet som væsentlig, hvis den var etableret eller beliggende i Den Europæiske Union eller i et

	<p>land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.</p> <p>2) Tredjelandets afviklingsmyndighed er underlagt tavshedspligt, der svarer til den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt.«</p> <p>Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 4 og 5.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan deltage i afviklingskollegier efter stk. 1, som er oprettet af en koncernafviklingsmyndighed, som er beliggende i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.</p>	<p>83. I § 271, stk. 2, der bliver stk. 4, udgår »efter stk. 1«.</p>
<p><i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis en modervirksomhed beliggende uden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial etableret eller beliggende i et land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis dattervirksomheden eller den væsentlige filial er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed. Mindst én dattervirksomhed eller væsentlig filial, jf. 1. pkt., skal være etableret eller beliggende i Danmark.</p>	<p>84. § 271, stk. 3, der bliver stk. 5, affattes således:</p> <p>»<i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet opretter og deltager i europæiske afviklingskollegier, hvis en virksomhed, der er etableret uden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,</p> <p>1) har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial, der er et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, finansiell holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, som er etableret eller beliggende i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og mindst én dattervirksomhed eller væsentlig filial er etableret eller beliggende i Danmark, eller</p> <p>2) har mere end én modervirksomhed, der er et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, finansiell holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, som er etableret i mere end ét land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og mindst én modervirksomhed er etableret i Danmark.«</p>

		<p>85. I § 271 indsættes som <i>stk. 6</i>:</p> <p>»<i>Stk. 6.</i> Europæiske afviklingskollegier, der er oprettet i henhold til stk. 5, udfører de opgaver, der er nævnt i stk. 1, og fungerer i øvrigt som afviklingskollegier oprettet i henhold til stk. 1.«</p>
Kapitel 17 a. <i>Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter</i>		<p>86. I <i>overskriften</i> til kapitel 17 a indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne- de forpligtelser«.</p>
§ 272. Finanstilsynet skal uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes.		<p>87. § 272, <i>stk. 1</i>, affattes således:</p> <p>»Finanstilsynet skal uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og supplerende kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 63, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes. Det samme gælder for nedskrivningsegne- de forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, om en restløbetid på mindst et år.«</p>
<i>Stk. 2.</i> ---		
<i>Stk. 3.</i> Relevante kapitalinstrumenter nævnt i stk. 1 omfatter hybride kernekapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og inve-		<p>88. § 272, <i>stk. 3</i>, affattes således:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningsegne- de forpligtelser efter stk. 1 i en datter-</p>

steringsselskaber, og supplerende kapitalinstrumenter eller efterstillede lån, som opfylder kravene i artikel 63, stk. 1, i forordningen.	virksomhed til en afviklingsenhed skal beføjelsen til at nedskrive eller konvertere udøves på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden, hvis de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser er ejet af afviklingsenheden indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern.«
Stk. 4. ---	
Stk. 5. Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter skal foretages i overensstemmelse med § 17, stk. 4, og § 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. For så vidt angår betingelsen i § 18, stk. 2, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, er det Finanstilsynet, som skal godkende udstedelsen. §§ 44-46 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse for Finanstilsynets nedskrivning eller konvertering i henhold til stk. 1.	89. I § 272, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.
Stk. 6. Selskabslovens § 74, stk. 2 og 3, §§ 76, 104-107, 154-157, 162-164, 167-169, 185 og 186 finder ikke anvendelse i relation til Finanstilsynets nedskrivning eller konvertering i henhold til denne bestemmelse. Finanstilsynet kan i forbindelse med konvertering af relevante kernekapitalinstrumenter på virksomhedens vegne foranledige udstedelse af det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter.	90. I § 272, stk. 6, 2. pkt., indsættes efter »relevante kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«, og efter »ejerne af de relevante kapitalinstrumenter« indsættes: »og nedskrivningsegne forpligtelser«. 91. I § 272, stk. 6, indsættes som 3. pkt.: »Med henblik på udstedelsen af egentlige kernekapitalinstrumenter i overensstemmelse med 2. pkt., kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at anmode om den nødvendige tilladelse til at udstede det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter.«
Stk. 7. ---	
§ 273. Bestemmelsen i § 272 om nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter finder tilsvarende anvendelse for koncerner, når	92. I § 273, stk. 1, udgår »om nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter«.

1 og 2) ---		
Stk. 2 og 3. ---		
<p>§ 274. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal sikre, at kontrakter, som virksomheden indgår efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen, som aftalen omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 og 273 samt §§ 17 og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Ligeledes skal kontrakterne indeholde bestemmelser, hvorefter modparten anerkender at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets udøvelse af disse beføjelser.</p>		<p>93. § 274 ophæves og i stedet indsættes:</p> <p><i>»Kontraktmæssig anerkendelse af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser</i></p> <p>§ 274. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at kontrakter, som virksomheden har indgået efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder bestemmelser, hvorefter modparten anerkender, at</p> <p>forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17, 18 a og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og</p> <p>modparten er bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets udøvelse af beføjelser nævnt i nr. 1.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse om, at kontraktbestemmelser efter stk. 1 er bindende for mod-</p>

parten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis forpligtelsen er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller hvis forpligtelsen er et berettiget indskud, jf. § 2, nr. 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 4. Finanstilsynet kan efter anmodning fra virksomheden beslutte, at stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis det vurderes, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering med hjemmel i lovgivningen i et tredjeland eller med hjemmel i en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland.

Stk. 5. Finanstilsynet kan efter anmodning fra virksomheden beslutte, at hvis virksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver efter § 266 svarer til virksomhedens tabsabsorberingsbeløb, er virksomheden ikke omfattet af kravet i stk. 1, forudsat at forpligtelserne ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Stk. 6. Undlader en virksomhed at indføre en kontraktbestemmelse i henhold til stk. 1, kan forpligtelsen ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver. Det forhindrer ikke Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17, 18 a og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§ 275. En virksomhed skal underrette Finanstilsynet, hvis det ikke er muligt at opfylde § 274, stk. 1, i forhold til en kontrakt vedrørende en

forpligtelse omfattet af § 97 i konkursloven. Underretningen skal angive kategorien af forpligtelsen og begrundelsen for, at det ikke er muligt at indføre kontraktbestemmelsen.

Stk. 2. Virksomheden skal indsende alle oplysninger til Finanstilsynet, som Finanstilsynet inden for rimelig tid efter modtagelsen af underretningen efter stk. 1 anmoder om.

Stk. 3. Pligten til at indføre en kontraktbestemmelse, jf. § 274, stk. 1, bortfalder automatisk fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet modtager en underretning i henhold til stk. 1.

Stk. 4. Vurderer Finanstilsynet, at det er muligt at opfylde § 274, stk. 1, i forhold til den pågældende kontrakt, kan Finanstilsynet uanset stk.

3 påbyde virksomheden at indføre en sådan kontraktbestemmelse. Finanstilsynet skal give påbuddet inden for rimelig tid efter, at Finanstilsynet har modtaget en meddelelse efter stk. 1.

Stk. 5. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at ændre sin praksis vedrørende virksomhedens vurdering af, om det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse om anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 6. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at kontrakter, som ikke indeholder en bestemmelse i henhold til § 274, stk. 1, medfører en væsentlig hindring for afvikling, skal Finanstilsynet i nødvendigt omfang anvende beføjelserne i § 264 til at fjerne den pågældende hindring.

Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kategorier af forpligtelser omfattet af § 97 i konkursloven, hvor det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274, stk. 1.

Kontraktmæssig anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling

§ 276. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at virksomhedens kontrakter, jf. stk. 2, som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter parterne anerkender,

at kontrakten kan gøres til genstand for Finansiell Stabilitets beføjelse til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og

at parterne i relation til kontrakten er bundet af § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder anvendelse på kontrakter, der

skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse efter den 28. december 2020 og

indeholder bestemmelser om betalings- eller leveringsforpligtelser, opsigelsesrettigheder eller retten til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende.

Stk. 3. Undlader en virksomhed at indføre en bestemmelse i henhold til stk. 1, forhindrer det ikke Finansiell Stabilitet i at anvende beføjelser-

	ne i §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil fortsat finde anvendelse.«
<i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse om, at kontraktbestemmelser efter stk. 1 er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.	
<i>Stk. 3.</i> Stk. 1, 2 og 6 finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingselskaber.	
<i>Stk. 4.</i> Stk. 1, 2 og 6 finder tilsvarende anvendelse for finansielle moderholdingselskaber i Danmark, finansielle moderholdingselskaber i Den Europæiske Union, blandede moderholdingselskaber i Danmark og blandede finansielle moderselskaber i Den Europæiske Union.	
<i>Stk. 5.</i> Stk. 1, 2 og 6 finder tilsvarende anvendelse for finansieringsinstitutter, der er etableret i Den Europæiske Union, hvis finansieringsinstituttet er et datterselskab af et kreditinstitut, et investeringsselskab eller et selskab nævnt i stk. 2 og 6, som indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag	
<i>Stk. 6.</i> Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis forpligtelsen er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det samme gælder, hvis der er tale om berettigede indskud, jf. § 2, nr. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder	
<i>Stk. 7.</i> Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet vurderer, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering med hjemmel i lovgivningen i et tredjeland eller med hjemmel i en bindende af-	

tale, der er indgået med det pågældende tredjeland.	
<i>Stk. 8.</i> Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet af de i stk. 1 nævnte kontraktbestemmelser og om de forpligtelser, som undtagelsen i stk. 7 finder anvendelse på.	
§ 309. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der udpeges som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) i henhold til § 308, skal opfylde SIFI-bufferkravene, jf. § 125 h, jf. § 125 a, stk. 6, senest ved udgangen af det efterfølgende år.	94. I § 309, stk. 1, 3 og 5 ændres »§ 125 h« til: »§ 125 g, stk. 3 og 4«, og »stk. 6« ændres til: »stk. 5«.
<i>Stk. 2.</i> Er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) på konsolideret eller delkonsolideret grundlag, jf. § 308, gælder SIFI-bufferkravet, jf. § 125 e, jf. § 125 a, stk. 6, jf. § 125 h, med samme procentvise krav på konsolideret niveau for koncernen og på individuelt niveau for hvert enkelt pengeinstitut og realkreditinstitut, der indgår i koncernen.	95. I § 309, stk. 2, ændres »stk. 6« til: »stk. 5«, og »§ 125 h« ændres til: »§ 125 g, stk. 3 og 4«.
<i>Stk. 3.</i> Et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. § 308, skal opfylde det SIFI-bufferkrav, der følger af ændringer i dets systemiskhed, jf. § 125 h, jf. § 125 a, stk. 6, ved udgangen af det år, hvor der sker ændringer i dets systemiskhed.	94. I § 309, stk. 1, 3 og 5 ændres »§ 125 h« til: »§ 125 j«, og »stk. 6« ændres til: »stk. 5«.
<i>Stk. 4.</i> ---	
<i>Stk. 5.</i> Erhvervsministeren kan beslutte, at et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) udpeget i henhold til § 308, stk. 1 eller 3, skal opfylde SIFI-bufferkravene, jf. § 125 h, jf. § 125 a, stk. 6, før den i stk. 1 angivne frist.	94. I § 309, stk. 1, 3 og 5 ændres »§ 125 h« til: »§ 125 j«, og »stk. 6« ændres til: »stk. 5«.

<p>§ 343 ø. Juridiske personer, der udøver virksomhed som ISPV, jf. § 5, stk. 1, nr. 47, skal have tilladelse som ISPV.</p>	<p>96. I § 343 ø, stk. 1, ændres »nr. 47« til: »nr. 50«.</p>
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p>§ 344. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, Kommissionens delegerede forordning 2017/565/EU af 25. april 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår de organisatoriske krav til og vilkårene for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv, Rådets forordning 2017/1509/EU af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Ko-</p>	<p>97. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.</p>

<p>rea, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, og denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 75 b og § 77, stk. 1 og 2. Dog påser Erhvervsstyrelsen overholdelsen af § 15, stk. 1, 2 og 4, og §§ 83, 87, 91 og 112. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 og i regler udstedt i medfør af § 196 er overholdt for finansielle virksomheder, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet er endvidere ansvarligt for tilsynet efter § 32, stk. 3, nr. 1, jf. § 32, stk. 6, i revisorloven, for så vidt angår virksomheder underlagt tilsyn af Finanstilsynet.</p>	
<p><i>Stk. 2-12. ---</i></p>	
<p>§ 350 a.</p>	
<p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 4.</i> Erhvervsministerens foranstaltninger iværksat i henhold til stk. 1 og 3 kan finde anvendelse for en periode på op til 2 år, eller indtil den makroprudentielle eller systemiske risiko ophører med at eksistere, afhængigt af hvad der måtte indtræffe først, forudsat at betingelserne og underretningskravene i artikel 458, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber er opfyldt. Erhvervsmini-</p>	<p>98. I § 350 a, stk. 4, 2. pkt., ændres »1 år« til: »2 år«.</p>

<p>steren kan forlænge anvendelsen for nationale foranstaltninger iværksat i henhold til stk. 2 med op til 1 år ad gangen, jf. artikel 458, stk. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.</p>	
<p>§ 351. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør i den finansielle virksomhed inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 64, stk. 1, nr. 2-6, eller § 64 a ikke kan bestride stillingen. Finanstilsynet kan desuden påbyde et pengeinstitut at afsætte en direktør, hvis denne ikke opfylder sin forpligtelse i medfør af § 70 a, stk. 4, på betryggende måde.</p>	<p>99. I § 351, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 4, udgår »nr. 2-6,«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 64, stk. 1, nr. 2-6, eller § 64 a, eller for et medlem af bestyrelsen i et pengeinstitut, realkreditinstitut eller forsikringsselskab også § 64 b, stk. 1, ikke kan bestride hvervet.</p>	<p>99. I § 351, stk. 1, 1. pkt. og stk. 2 og 4, udgår »nr. 2-6,«.</p>
<p><i>Stk. 3.</i> ---</p>	
<p><i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 c, stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, eller påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter § 64, stk. 1, nr. 2-6, jf. § 64 c, stk. 4, eller § 64, stk. 1, nr. 2-6, jf. § 64 d, stk. 3, ikke kan bestride stillingen.</p>	<p>99. I § 351, stk. 1, 1. pkt. og stk. 2 og 4, udgår »nr. 2-6,«.</p>
<p><i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller en ansat, der er nøgleperson i medfør af § 64 c, stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, eller i medfør af § 64 d, stk. 1, når der er rejst tiltale mod den pågældende</p>	<p>100. I § 351, stk. 5, 1. pkt., ændres »eller den finansielle lovgivning,« til: », den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning«.</p>

<p>i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 64, stk. 1, nr. 3, at nøglepersonen i et pengeinstitut, i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller i et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) ikke opfylder kravene i § 64, stk. 1, nr. 3, jf. § 64 c, stk. 4, eller at nøglepersonen i et gruppe 1-forsikringsselskab ikke opfylder kravene i § 64, stk. 1, nr. 3, jf. § 64 d, stk. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiell virksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>		
<p><i>Stk. 6-9. ---</i></p>		
<p>§ 352 a. I tilfælde, hvor en finansiell virksomhed er erklæret konkurs, størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis et af nedennævnte forhold er indtruffet i forbindelse med eller i en kortere periode forud for virksomhedens konkurs m.v.:</p>		
<p>1)</p>	<p>Finansiell Stabilitet har medvirket ved overdragelsen af virksomheden, jf. §§ 7 eller 8 i lov om finansiell stabilitet, eller staten har lidt tab på en individuel statsgaranti i medfør af § 16 a i lov om finansiell stabilitet.</p>	<p>101. § 352 a, stk. 1, nr. 1, affattes således:</p> <p>»1) Staten har lidt direkte tab som følge af økonomisk bistand ved afvikling af virksomheden.«</p>
<p>2 og 3) ---</p>		
<p><i>Stk. 2-4. ---</i></p>		
<p>§ 354. ---</p>		
<p><i>Stk. 2-5. ---</i></p>		

Stk. 6. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:		
1-11) ---		
12)	De af Foreningen af Statsautoriserede Revisorer udpegede revisorer efter § 144, stk. 5, 2. pkt., og efter § 16 g, stk. 9, i lov om finansiel stabilitet.	102. I § 354, stk. 6, nr. 12, udgår », og efter § 16 g, stk. 9, i lov om finansiel stabilitet«.
13-45)---		
		103. I § 354, stk. 6, indsættes som nr. 46-48: »46) Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver. 47) Den Internationale Betalingsbank (BIS) med henblik på kvantitative konsekvensanalyser efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Den Internationale Betalingsbank (BIS) har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver. 48) Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) med henblik på dets tilsynsfunktion efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.«
Stk. 7-16. ---		
§ 354 e. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i de sager, der er nævnt i stk. 2, påtaler, påbud eller tvangsbøder meddelt i henhold til § 344, stk. 1, og navnet på virksomheden eller personen. 1. pkt. gælder tilsvarende for påtaler,		104. I § 354 e, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »i henhold til«: »§ 269, stk. 1, eller«.

<p>påbud og tvangsbøder truffet af Finanstilsynets bestyrelse i de i stk. 2 nævnte sager.</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ske i sager om overtrædelse af § 7, stk. 1, § 61, stk. 1, § 61 b, § 61 c, § 64, stk. 1, § 64 a, § 71, stk. 1, § 71 a, stk. 1, § 77 d, stk. 1, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 313, stk. 1, og artikel 28 og 51, jf. artikel 52, 63 og 92, stk. 1, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 394, stk. 1, artikel 395, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1-3, artikel 435 og artikel 451, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ligeledes ske i sager om overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.</p>	<p>105. I § 354 e, stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 71 a, stk. 1,« til: »§ 71 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 71 b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt.,« og efter »jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6,« indsættes: »§ 182 b, stk. 1-3, §§ 182 c og 182 d, § 182 e, stk. 1-3, §§ 182 f, 259 a og 261, § 264, stk. 2, 3 og 5, § 264 a, § 265, stk. 2, 4 og 7, § 265 a, stk. 2, § 266, § 267, stk. 1, §§ 267 b og 267 c, § 267 d, stk. 1, § 268, §§ 269 a-269 e, § 272, stk. 7, § 274, stk. 1 og 2, § 275, stk. 1, 2, 4 og 5, § 276, stk. 1,«.</p>
<p>§ 355. Som part i forhold til Finanstilsynet anses den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden, den blandede holdingvirksomhed, den udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov, forskrifter fastsat i medfør af denne lov, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber og forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF</p>	<p>106. I § 355, stk. 1, ændres »og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)« til: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf«.</p>

af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) jf. dog stk. 2 og 3.	
<i>Stk. 2.</i> I nedennævnte tilfælde anses en anden end virksomheden tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:	
1-9) ---	
	<p>107. I § 355, <i>stk. 2</i>, indsættes efter nr. 9 som nyt nummer:</p> <p>»10) Et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, eller virksomheder, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a.«</p> <p>Nr. 10-15 bliver herefter nr. 11-16.</p>
10-15) ---	
§ 361. ---	
<i>Stk. 2.</i> ---	
<i>Stk. 3.</i> Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:	<p>108. § 361, <i>stk. 3</i>, affattes således:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:</p> <p>Betalingsinstitutter betaler følgende:</p> <p>25.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.</p>

		<p>80.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.</p> <p>500.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.</p> <p>E-pengeinstitutter betaler følgende:</p> <p>25.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.</p> <p>80.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.</p> <p>500.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.</p> <p>Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester betaler 11.100 kr.</p> <p>Virksomheder med tilladelse til at udbyde kon-toplysnings-tjenester betaler 25.000 kr.«</p>
1)	Betalingsinstitutter betaler 91.400 kr.	
2)	E-pengeinstitutter betaler 134.000 kr.	

3)	Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester betaler 9.200 kr.	
4)	Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge betaler 13.000 kr.	
5)	Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester betaler 25.000 kr.	
<i>Stk. 4-11. ---</i>		
<p>§ 372. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, eller regler udstedt i medfør af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>		<p>109. I § 372, stk. 1, ændres »samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)« til: »», forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf«.</p>
<i>Stk. 2. ---</i>		
		<p>110. I § 372 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p>

	<p>»Stk. 3. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til § 224 a, der ønskes påklaget, skal indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 24 timer efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Klageretten tilkommer den bestyrelse og direktion, der modtog afgørelsen. 2. pkt. gælder uanset, om Finansiell Stabilitet har overtaget kontrollen med virksomheden.«</p> <p>Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.</p>
Stk. 3 og 4. ---	
<p>§ 372 a. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EU af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning nr. 1060/2009/EF, nr. 1094/2010/EU og nr. 1095/2010/EU for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering.</p>	<p>111. I § 372 a, stk. 1, indsættes efter »(Solvens II),«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser,«.</p>

Stk. 2. ---	
<p>§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1 og 2-5, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1, 2, 5 og 6, § 11, stk. 1, 9 og 10, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 3. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, § 33 a, stk. 1, § 36, § 38, stk. 1, 2 og 7 og stk. 8, 1. pkt., § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40, 44 og 45, § 46, stk. 1 og 2, § 46 a, § 46 b, stk. 1 og 2, § 49, stk. 1 og 2, § 50, stk. 2, § 52, § 53, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 64 a, § 64 c, stk. 4, jf. § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 64 d, stk. 3, jf. § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 65, stk. 1, § 66, § 67, stk. 1, § 74, stk. 1 og 3, § 75, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2-4, §§ 76, 78 og § 101, § 102, stk. 2, 3, 5 og 6, §§ 103-106, § 106 a, stk. 1-4, § 106 b, § 106 c, § 106 d, stk. 1-5, § 107 a og § 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1, 2 og 5, § 125, stk. 1 og 2, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 125 i, stk. 1, § 126, stk. 1 og 4, § 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9, § 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 f, 1. pkt., § 126 g, stk. 1, § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1, § 153, stk. 1, §§ 154, 156 og 170-175 a, § 182, stk. 1 og 2, §§ 194, 195, 200, 200 a og 201, § 202, stk. 1 og 3, § 203, stk. 1, § 204, stk. 1, § 226, stk. 1 og 2, § 227, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 313 b, § 334, § 343 v, stk. 1, § 343 ø, stk. 1, § 347, stk. 2, og § 417 c, stk. 1, 2 og 4, samt artikel 11, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 73, stk. 1, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 394, stk. 1, artikel 395 og 398 og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og artikel 6, 7, 9 og 18-26, artikel 27, stk. 1 og 4, og artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om</p>	<p>112. I § 373, stk. 1, udgår »§ 125 i, stk. 1,« og »og 170-175 a« ændres til: », 170-175 a og 175 g, stk. 1, 5 og 6«.</p>

<p>en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 23, stk. 5, 7 og 8 § 38 a, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 64 c, stk. 1, 3 og 5, jf. stk. 1 og 3, § 64 d, stk. 1, 2 og 4, § 70, stk. 1-5, § 70 a, stk. 1-3, § 71, stk. 1 og 2, § 71 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 71 b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt., § 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt., § 72 b, stk. 2 og 3, § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 75, stk. 1, 2. pkt., § 75 a, stk. 1, § 75 b, stk. 1, § 75 c, stk. 1, § 77, stk. 1-6 og 10, § 77 a, stk. 1-6, §§ 77 b og 77 c, § 77 d, stk. 1-4, § 77 e, stk. 1, § 77 f, stk. 1 og 2, § 77 g, stk. 1 og 3, § 79 a, stk. 1, nr. 1, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 80 a, § 80 b, stk. 1-3 og 5, og § 80 c, stk. 1 og 2, § 81 b, stk. 3, 5 og 6, § 85 b, stk. 3, 5 og 6, § 108, stk. 1-5, § 121, stk. 1, § 122, § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 5, § 126 d, stk. 4 og 6, § 126 e, stk. 4, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 b, stk. 4-7, § 152 c, stk. 1, § 152 d, stk. 1, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2-5 og stk. 7, 1. pkt., § 152 j, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2 eller 5, § 152 m, stk. 1, § 167, stk. 1, 2 og 4, § 175 b, stk. 1, 2, 4 og 9, § 182 d, § 182 e, stk. 2 og stk. 7, 1. pkt., og § 182 f, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189 og 190, § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 6, § 206, § 245 a, stk. 1 og 3, § 245 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 247 a, stk. 9 og 10, § 264, stk. 2, § 283, stk. 1 og 2, §§ 312 og 312 b, § 336 a, stk. 3, 5 og 6, § 347 b, stk. 3 og 6, § 347 c, stk. 2, § 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt., § 417 a, stk. 4, § 417 b, stk. 5, § 417 c, stk. 3, samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer samt artikel 28, artikel 41, stk. 1, litra b, artikel 49, stk. 1, litra c,</p>	<p>113. I § 373, <i>stk. 2, 1. pkt.</i>, indsættes efter »§ 57, stk. 1,«: »§ 64, stk. 3,«, »§ 64 c, stk. 1, 3 og 5, jf. stk. 1 og 3, § 64 d, stk. 1, 2 og 4, § 70, stk. 1-5« ændres til: »§ 64 c, stk. 1, 3, 5 og 7, jf. stk. 1 og 3, § 64 d, stk. 1, 2 og 4-6, § 64 e, § 70, stk. 1-4«, »§ 77 g, stk. 1 og 3« ændres til: »§ 77 g, stk. 2«, efter »§ 247 a, stk. 9 og 10,« indsættes: »§ 259 a,«, og efter »§ 264, stk. 2« indsættes: »og 3, § 266, stk. 1, § 268, stk. 1-4, § 269 c«.</p>

artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 63, artikel 73, stk. 6, artikel 76, stk. 2, artikel 77, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 129, stk. 3 og 7, artikel 221, stk. 1 og 2, artikel 256, stk. 7, 1. afsnit, artikel 259, stk. 1, litra b og e, artikel 262, stk. 2, 2. afsnit, artikel 263, stk. 2, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 2, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1, jf. artikel 435 og 436, artikel 437, stk. 1, artikel 438 og 439, artikel 440, stk. 1, artikel 441, stk. 1, artikel 442 og 444-450, artikel 451, stk. 1, artikel 431, stk. 3, artikel 433, 1.-3. afsnit, artikel 434, 1. afsnit, 2. og 3. pkt., og afsnit 2, 2. pkt., artikel 471, stk. 1, artikel 492, stk. 2-4, artikel 499, stk. 1, og artikel 501, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.

Stk. 3. Med bøde straffes en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 126 c, stk. 4, § 126 f, § 152 k, stk. 4, § 243 a, stk. 2, § 245 a, stk. 2, § 261, § 264, stk. 3, § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 347 c, stk. 1, § 348, stk. 2, 1. pkt., eller § 350, stk. 1, og overtrædelser af § 112, stk. 1, i selskabsloven. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 351, stk. 2 og 3, og stk. 5, 3. pkt. Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 15. maj

114. I § 373, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 152 k, stk. 4,«: »§ 175 g, stk. 3,« og »§ 264, stk. 3,« ændres til: »§ 264, stk. 5, § 264 a, § 269 a, stk. 1,«.

2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller artikel 40-42 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter.	
<i>Stk. 4-13. ---</i>	
	115. Som <i>bilag 9</i> og <i>10</i> indsættes bilag 1 og 2 til denne lov.
	§ 2
<i>Lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder</i>	
	I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019, foretages følgende ændringer:
<i>Fodnoten.</i> Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende nr. L 173, side 190.	1. I <i>fodnoten</i> til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende nr. L 173, side 190«: », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296«.
§ 1. ---	
<i>Stk. 2.</i> Loven finder anvendelse på finansielle holdingvirksomheder her i landet, jf. § 2, nr. 11.	2. I § 1, <i>stk. 2</i> , ændres »nr. 11« til: »nr. 13«.
<i>Stk. 3.</i> Loven finder anvendelse på finansieringsinstitutter her i landet, jf. § 2, nr. 13.	3. I § 1, <i>stk. 3</i> , ændres »nr. 13« til: »nr. 15«.
<i>Stk. 4.</i> ---	
§ 2. I denne lov forstås ved:	

1) ---		
		<p>4. I § 2 indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:</p> <p>»2) Afviklingsenhed: En virksomhed eller enhed i overensstemmelse med § 5, stk. 1, nr. 77, i lov om finansiel virksomhed.«</p> <p>Nr. 2 bliver herefter nr. 3.</p>
2) ---		
		<p>5. I § 2 indsættes efter nr. 2, der bliver nr. 3, som nyt nummer:</p> <p>»4) Afviklingskoncern: En afviklingskoncern som defineret i § 5, stk. 1, nr. 78, i lov om finansiel virksomhed.«</p> <p>Nr. 3-17 bliver herefter nr. 5-19.</p>
3-10) ---		
11)	<p>Finansiel holdingvirksomhed: En modervirksomhed, der opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed, hvor mindst én dattervirksomhed er omfattet af § 1, stk. 1, eller er et udenlandsk kreditinstitut eller investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller en blandet holdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 51, i lov om finansiel virksomhed.</p>	<p>6. I § 2, nr. 11, der bliver nr. 13, ændres »nr. 51« til: »nr. 54«.</p>
12-17) ---		
		<p>7. I § 2 indsættes efter nr. 17, der bliver nr. 19, som nyt nummer:</p>

		<p>»20) Nedskrivningsegne forpligtelser: Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, og som er omfattet af § 267 a, stk. 1, eller § 267 e i lov om finansiel virksomhed.«</p> <p>Nr. 18-21 bliver herefter nr. 21-24.</p>
18-21) ---		
§ 4. ---		
<p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for en finansiel holdingvirksomhed, hvis betingelserne for afvikling er opfyldt for både holdingvirksomheden og mindst én dattervirksomhed. Uanset 1. pkt. kan Finansiell Stabilitet iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en finansiel holdingvirksomhed, selv om den ikke opfylder betingelserne for afvikling, hvis en eller flere dattervirksomheder opfylder betingelserne for afvikling og dattervirksomhedens aktiver og passiver er af et sådant omfang, at Finanstilsynet vurderer, at dattervirksomhedens sammenbrud udgør en trussel mod en virksomhed i koncernen eller koncernen som helhed.</p>		<p>8. § 4, <i>stk. 2</i>, ophæves, og i stedet indsættes:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for en finansiel holdingvirksomhed. Finansiell Stabilitet kan, uanset om betingelserne i <i>stk. 1</i> ikke er opfyldt, iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en finansiel holdingvirksomhed, hvis følgende betingelser er opfyldt:</p> <p>Den finansielle holdingvirksomhed er en afviklingsenhed.</p> <p>En eller flere af den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder, som er pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I og ikke afviklingsenheder, opfylder betingelserne for afvikling.</p> <p>Finanstilsynet vurderer, at et sammenbrud i en finansiel holdingvirksomheds dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I og ikke en afviklingsenhed, vil medføre risiko for sammenbrud i afviklingskoncernen.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Ejes dattervirksomhederne af en blandet holdingvirksomhed direkte eller indirekte af en mellemliggende finansiel holdingvirksomhed, træffes afviklingsforanstaltninger alene med henblik på koncernafvikling over for den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed.«</p>

	Stk. 3 bliver herefter stk. 4.
<i>Stk. 3. ---</i>	
	<p>9. I § 4 indsættes som <i>stk. 5</i> og <i>6</i>:</p> <p>»<i>Stk. 5.</i> Vurderer Finansiell Stabilitet, at betingelsen i stk. 1, nr. 3, ikke er opfyldt, iværksætter Finansiell Stabilitet ikke afviklingsforanstaltninger, jf. dog stk. 2 og § 18 a.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for et centralt organ samt pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som er fast tilknyttet til et sådant organ, og som indgår i samme afviklingskoncern, når den pågældende afviklingskoncern opfylder betingelserne for afvikling.«</p>
	<p>10. Efter § 4 indsættes før overskriften før § 5:</p> <p>»§ 4 a. Finansiell Stabilitet kan efter høring af Finanstilsynet suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, som en virksomhed eller enhed har indgået, hvis følgende betingelser er opfyldt:</p> <p>Betingelserne i § 4, stk. 1, nr. 1 og 2, er opfyldt.</p> <p>Suspension vurderes nødvendig for at undgå yderligere forværring af den økonomiske situation i virksomheden eller enheden.</p> <p>Suspension vurderes nødvendig enten for at konstatere, hvorvidt det er i offentlighedens interesse at foretage afviklingsforanstaltninger, jf. § 4, stk. 1, nr. 3, eller for at sikre en effektiv anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Der kan ikke foretages suspension i medfør af stk. 1 i relation til kontrakter indgået med</p>

systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,

centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller

centralbanker.

Stk. 3. Suspensionen løber fra offentliggørelsen af meddelelse om suspension, jf. § 50, til udløbet af den første hverdag herefter.

Stk. 4. Hvis en suspenderet betalings- eller leveringsforpligtelse forfalder i suspensionsperioden, skal betalingen eller leveringen ske umiddelbart efter udløbet af suspensionsperioden.

Stk. 5. Hvis betalings- eller leveringsforpligtelserne i henhold til en kontrakt suspenderes i medfør af stk. 1, suspenderes kontraktpartens betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til kontrakten i samme periode.

Stk. 6. Har Finansiell Stabilitet foretaget suspension, kan Finansiell Stabilitet udøve suspensionsbeføjelserne efter §§ 33 og 34 i relation til samme kontrakt, selvom den pågældende virksomhed eller enhed ikke er under afvikling på tidspunktet for suspensionen. Suspension efter 1. pkt. har samme tidsmæssige udstrækning som suspensionen efter stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 7. Har Finansiell Stabilitet foretaget suspension i medfør af stk. 1, stk. 6, eller §§ 33 eller 34, kan Finansiell Stabilitet ikke på et senere

		tidspunkt, når den pågældende virksomhed eller enhed er taget under afvikling, udøve den tilsvarende beføjelse efter §§ 32-34 i relation til samme kontrakt.«
§ 6. Inden Finansiell Stabilitet iværksætter afviklingsforanstaltninger eller udøver beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, jf. § 17, skal Finansiell Stabilitet sikre, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af virksomhedens eller enhedens aktiver og passiver. Værdiansættelsen skal være uafhængig, jf. § 10.		11. I § 6, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »eller nedskrivningsegne- de forpligtelser«, og »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«.
Stk. 2-6. ---		
§ 7. ---		
Stk. 2 og 3. ---		
Stk. 4. Er virksomhedens eller enhedens netto- værdi ved den endelige værdiansættelse, jf. stk. 3, højere end nettoværdien ved den midlertidige værdiansættelse, jf. stk. 1, kan Finansiell Stabilitet		
1) øge værdien af de fordringer fra kreditorer eller ejere af relevante kapitalinstrumenter, der er blevet nedskrevet i medfør af § 17 eller ved bail-in i medfør af § 24, eller		12. I § 7, stk. 4, nr. 1, § 12, stk. 5, § 21, stk. 2, 2. pkt., og § 23, stk. 3, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne- de forpligtelser«, og »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«.
2) ---		
§ 12. ---		
Stk. 2-4. ---		
Stk. 5. Når Finansiell Stabilitet beslutter at anvende et afviklingsværktøj eller andre afviklingsforanstaltninger og dette vil medføre, at kreditorer lider tab, eller at deres fordringer konverteres, udøver Finansiell Stabilitet beføjelsen i § 44 i forhold til indehaverne af ejerskabsinstrumenter og nedskriver eller konverterer re-		12. I § 7, stk. 4, nr. 1, § 12, stk. 5, § 21, stk. 2, 2. pkt., og § 23, stk. 3, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne- de forpligtelser«, og »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«.

levante kapitalinstrumenter i henhold til § 17 umiddelbart inden eller samtidig med anvendelsen af afviklingsforanstaltningen.	
§ 13. ---	
Stk. 2 og 3. ---	
	13. I § 13 indsættes som <i>stk. 4</i> :
	» <i>Stk. 4.</i> Ved konkurs betales fordringer vedrørende kapitalgrundlag i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 118, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed, efter andre fordringer. Et kapitalinstrument, som kun delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, betales i sin helhed som kapitalgrundlag i medfør af 1. pkt.«
<i>Overskriften.</i> Nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter	14. <i>Overskriften</i> før § 17 affattes således: » <i>Nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser</i> «.
§ 17. Finansiel Stabilitet skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i en virksomhed eller enhed til egentlige kernekapitalinstrumenter, når betingelserne for afvikling er opfyldt, jf. § 4.	15. I § 17, <i>stk. 1</i> , indsættes som <i>2. pkt.</i> : »Er virksomheden eller enheden en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed, skal Finansiel Stabilitet endvidere nedskrive eller konvertere virksomhedens eller enhedens nedskrivningsegne forpligtelser omfattet af § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst ét år.«
<i>Stk. 2.</i> Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter efter stk. 1 kan udøves uafhængigt eller kombineret med øvrige afviklingsforanstaltninger.	16. I § 17, <i>stk. 2</i> , udgår »relevante kapitalinstrumenter«.

<p><i>Stk. 3.</i> Nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter skal foretages på grundlag af en værdiansættelse af virksomhedens eller enhedens aktiver og passiver i overensstemmelse med kapitel 3.</p>	<p>17. I § 17, <i>stk. 3</i>, ændres »af relevante kapitalinstrumenter« til: »efter <i>stk. 1</i>«.</p>
<p><i>Stk. 4.</i> Rækkefølgen for nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter efter <i>stk. 1</i> skal være i overensstemmelse med rækkefølgen ved en konkursbehandling af virksomheden eller enheden.</p>	<p>18. I § 17, <i>stk. 4</i>, udgår »af kapitalinstrumenter«.</p>
	<p>19. I § 17 indsættes som <i>stk. 5</i>:</p> <p>»<i>Stk. 5.</i> Ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser efter <i>stk. 1</i> i en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed i tilfælde, hvor de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser er ejet af afviklingsenheden indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, skal beføjelsen til at nedskrive eller konvertere udøves på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden.«</p>
<p>§ 18. Ved nedskrivning af hovedstolen af et relevant kapitalinstrument efter § 17 er nedbringen permanent, og der betales ingen godtgørelse til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter fra virksomheden eller enheden under afvikling, ud over hvad de pågældende ejere eventuelt måtte være berettiget til efter en endelig værdiansættelse i medfør af § 7, <i>stk. 3</i>.</p>	<p>20. I § 18, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »kapitalinstrument«: »eller nedskrivningsegnet forpligtelse«, »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«, og efter »kapitalinstrumenter« indsættes: »eller nedskrivningsegne forpligtelser«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Finansiell Stabilitet kan kræve, at en virksomhed eller enhed udsteder egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter. De relevante kapitalinstrumenter kan kun konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter, når følgende betingelser er opfyldt:</p>	<p>21. I § 18, <i>stk. 2, 1. pkt.</i>, og <i>stk. 2, 2. pkt.</i>, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »eller nedskrivningsegne forpligtelser«, og i <i>stk. 2, nr. 4</i>, indsættes efter »kapitalinstrument«: »eller nedskrivningsegnet forpligtelse«.</p>
<p>1-4) ---</p>	
	<p>22. Efter § 18 indsættes før overskriften for § 19:</p>

	<p>»§ 18 a. §§ 17 og 18 finder anvendelse over for virksomheder eller enheder, der ikke opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4, når følgende betingelser er opfyldt:</p> <p>Virksomheden eller enheden indgår i en afviklingskoncern.</p> <p>Virksomheden eller enheden er ikke selv en afviklingsenhed, men er en dattervirksomhed eller -enhed til en afviklingsenhed.</p> <p>Afviklingsenheden opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4, eller opfylder tilsvarende betingelser for afvikling i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.</p> <p>Virksomheden eller enheden vil ikke være levedygtig, jf. § 272, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, medmindre beføjelsen anvendes.«</p>
§ 21. ---	
Stk. 2. Et broinstitut oprettes med henblik på at modtage og forvalte det overdragne i medfør af stk. 1. Broinstitutet kapitaliseres ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden under afvikling, jf. § 17, ved anvendelse af bail-in, jf. § 24, eller via indskud fra Afviklingsformuen, jf. § 59. Broinstitutet skal have den eller de fornødne tilladelser fra Finanstilsynet til at kunne drive de erhvervede forretningsaktiviteter efter lov om finansiel virksomhed.	<p>12. I § 7, stk. 4, nr. 1, § 12, stk. 5, § 21, stk. 2, 2. pkt., og § 23, stk. 3, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne- forpligtelser«, og »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«.</p>
Stk. 3-7. ---	
§ 22. ---	
Stk. 2. Et broinstitut ophører med at være broinstitut, når	

1)	broinstituttet ikke længere opfylder kravene i § 2, nr. 6,	23. I § 22, stk. 2, nr. 1, ændres »nr. 6,« til: »nr. 8,«.
2-6) ---		
Stk. 3-6. ---		
§ 23. ---		
Stk. 2. ---		
Stk. 3. Porteføljeadministrationsselskabet kapitaliseres ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden under afvikling, jf. § 17, ved anvendelse af bail-in, jf. § 24, eller via indskud fra Afviklingsformuen, jf. § 59.		12. I § 7, stk. 4, nr. 1, § 12, stk. 5, § 21, stk. 2, 2. pkt., og § 23, stk. 3, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne- de forpligtelser«, og »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«.
Stk. 4-8. ---		
§ 25. ---		
Stk. 2. ---		
Stk. 3. Der kan ikke gennemføres bail-in i forhold til følgende forpligtelser:		
1-5) ---		
6)	Forpligtelser med en resterende løbetid på mindre end 7 dage over for registrerede systemer, jf. kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder, eller operatører af sådanne systemer eller deres deltagere, som er en følge af deltagelse i et sådant system.	24. I § 25, stk. 3, nr. 6, indsættes efter »sådan system«: »eller centrale modparter (CCP'er) eller tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre«.
7) ---		
		25. I § 25, stk. 3, indsættes som nr. 8: »8) Forpligtelser over for virksomheder eller enheder, som indgår i samme afviklingskoncern

		uden selv at være afviklingsenheder, medmindre disse er efterstillet simple fordringer i medfør af § 97 i konkursloven.«
<i>Stk. 4 og 5. ---</i>		
§ 26. Når Finansiell Stabilitet helt eller delvis har udelukket en forpligtelse eller en kategori af forpligtelser i medfør af § 25, stk. 4, kan der ydes bidrag via Afviklingsformuen ved		
1)	at dække eventuelle tab, der ikke er absorberet af nedskrivningsegne passiver, og genoprette nettoværdien af virksomheden eller enheden under afvikling til nul eller	26. I § 26, <i>stk. 1, nr. 1</i> , ændres »absorberet af nedskrivningsegne passiver« til: »dækket ved nedskrivning eller konvertering som følge af udelukkelsen fra bail-in, jf. § 25, stk. 4«.
2) ---		
<i>Stk. 2. Bidrag fra Afviklingsformuen, jf. stk. 1, forudsætter, at</i>		
1)	mindst 8 pct. af de samlede passiver målt på tidspunktet for afviklingsforanstaltningen i overensstemmelse med den gennemførte værdiansættelse, jf. kapitel 3, er nedskrevet eller konverteret og	27. I § 26, <i>stk. 2, nr. 1 og 2</i> , ændres »passiver« til: »forpligtelser og kapitalgrundlag«.
2)	bidraget fra Afviklingsformuen ikke overstiger 5 pct. af de samlede passiver målt på tidspunktet for afviklingsforanstaltningen i overensstemmelse med den gennemførte værdiansættelse, jf. kapitel 3.	
<i>Stk. 3 og 4. ---</i>		
§ 31. ---		
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
<i>Stk. 4. En suspension eller begrænsning i medfør af §§ 32-34 udgør ikke misligholdelse af en forpligtelse, jf. stk. 1-3.</i>		28. I § 31, <i>stk. 4</i> , indsættes efter: »§§«: »4 a og«.

<i>Stk. 5. ---</i>		
§ 32. Finansiell Stabilitet kan suspendere enhver forfalden betalings- og leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, som en virksomhed eller enhed under afvikling har indgået, jf. dog stk. 4. Suspensionen løber fra offentliggørelsen af meddelelse om suspension, jf. § 50, til udløbet af den første hverdag herefter.		29. I § 32, <i>stk. 1, 1. pkt.</i> , udgår »forfalden«.
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
<i>Stk. 4.</i> Suspension af betalings- eller leveringsforpligtelser i medfør af stk. 1 finder ikke anvendelse på		30. § 32, <i>stk. 4</i> , affattes således: » <i>Stk. 4.</i> Der kan ikke foretages suspension i medfør af stk. 1 i relation til kontrakter indgået med systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer, centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller centralbanker.
1)	berettigede indskud,	
2)	betalings- og leveringsforpligtelser over for betalingssystemer og clearingcentraler, der i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer med	

	senere ændringer er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, operatører af sådanne systemer, centrale modparter og centralbanker og	
3)	krav omfattet af § 11 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.	
	§ 33. ---	
	<p><i>Stk. 2.</i> Muligheden for suspension i medfør af stk. 1 gælder ikke for sikkerheder stillet over for betalingssystemer og clearingcentraler, der i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer med senere ændringer er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, operatører af sådanne systemer, centrale modparter og centralbanker.</p>	<p>31. § 33, <i>stk. 2</i>, affattes således:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Suspension i medfør af stk. 1 finder ikke anvendelse på sikkerheder stillet over for systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,</p> <p>centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller</p> <p>centralbanker.«</p>
	<i>Stk. 3. ---</i>	
	§ 34. ---	
	<i>Stk. 2. ---</i>	
	<p><i>Stk. 3.</i> Muligheden for suspension i medfør af stk. 1 og 2 gælder ikke over for betalingssystemer og clearingcentraler, der i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdi-</p>	<p>32. § 34, <i>stk. 3</i>, affattes således:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Suspension i medfør af stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse over for</p>

<p>papirafviklingssystemer med senere ændringer er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, operatører af sådanne systemer, centrale modparter og centralbanker.</p>	<p>systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,</p> <p>centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller</p> <p>centralbanker.«</p>
<p>§ 42. Finansiell Stabilitet kan anvende de nødvendige beføjelser for at iværksætte og gennemføre afviklingsforanstaltninger over for virksomheder og enheder, der opfylder betingelserne for afvikling. Finansiell Stabilitet anvender navnlig følgende afviklingsbeføjelser, som kan anvendes enkeltvis eller kombineret:</p>	
<p>1-3) ---</p>	
<p>4)</p> <p>At nedskrive hovedstolen eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til de nedskrivningsegne passiver i en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. §§ 17, 18 og 24-28.</p>	<p>33. I § 42, stk. 1, nr. 4, udgår »de nedskrivningsegne«, og efter »24-28« indsættes: », eller en dattervirksomhed eller -enhed til en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. § 18 a«.</p>
<p>5)</p> <p>At konvertere nedskrivningsegne passiver i en virksomhed eller enhed under afvikling til ejerskabsinstrumenter i virksomheden eller enheden, en modervirksomhed eller et broinstitut, hvortil aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne overdrages, jf. §§ 17, 18 og 24-28.</p>	<p>34. § 42, stk. 1, nr. 5, affattes således:</p> <p>»5) At konvertere passiver i en virksomhed eller enhed under afvikling eller en dattervirksomhed eller -enhed til en virksomhed eller enhed under afvikling til ejerskabsinstrumenter i virksomheden, enheden, dattervirksomheden eller -enheden, en modervirksomhed eller et broinstitut, hvortil aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne overdrages, jf. §§ 17, 18, 18 a og 24-28.«</p>

6)	At annullere gældsinstrumenter, der er udstedt af en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. §§ 17, 18, 24-28 og 44, dog ikke forpligtelser undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3.	35. I § 42, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »24-28 og 44,«: »eller en dattervirksomhed eller -enhed til en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. § 18 a,«.
7-10) ---		
Stk. 2-4. ---		
§ 44. Når Finansiell Stabilitet nedskriver eller konverterer relevante kapitalinstrumenter, jf. §§ 17 og 18, eller anvender bail-in, jf. §§ 24-28, skal en eller begge af følgende foranstaltninger iværksættes i forhold til ejerne af ejerskabsinstrumenter:		36. I § 44, stk. 1, og i § 44, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«, og »§§ 17 og 18« ændres til: »§§ 17, 18 eller 18 a«.
1)	Eksisterende ejerskabsinstrumenter annulleres eller overføres til kreditorerne, der er omfattet af konverteringen af relevante kapitalinstrumenter, jf. §§ 17 og 18, eller bail-in, jf. §§ 24-28.	
2) ---		
Stk. 2 og 3. ---		
Stk. 4. Resulterer konverteringen af relevante kapitalinstrumenter eller anvendelsen af bail-in i erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret kapitalandel i en virksomhed eller enhed, og har Finanstilsynet ikke afsluttet den i § 61 i lov om finansiel virksomhed krævede vurdering på datoen for anvendelsen af bail-in eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter, finder bestemmelserne i § 20, stk. 2 og 3, anvendelse på den eventuelle erhvervelse eller forøgelse af den kvalificerede kapitalandel.		37. To steder i § 44, stk. 4, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.
Stk. 5. ---		
§ 45. Når Finansiell Stabilitet konverterer relevante kapitalinstrumenter, jf. § 17, eller anvender bail-in efter § 24, kan der anvendes forskellige konverteringssatser til forskellige kategori-		38. I § 45, stk. 1, og i § 46, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »relevante kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«, og »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«.

er af kapitalinstrumenter og forpligtelser, jf. stk. 2 og 3.		
<i>Stk. 2-4. ---</i>		
§ 46. Når Finansiell Stabilitet nedskriver eller konverterer relevante kapitalinstrumenter, jf. § 17, eller anvender bail-in, jf. § 24, træder nedskrivningen eller konverteringen i kraft og er bindende med øjeblikkelig virkning for virksomheden eller enheden under afvikling samt de berørte ejere af ejerskabsinstrumenter og kreditorer. Nedskrivningen eller konverteringen er permanent.		38. I § 45, stk. 1, og i § 46, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »relevante kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«, og »§ 17« ændres til: »§§ 17 eller 18 a«.
<i>Stk. 2. ---</i>		
§ 50. Finansiell Stabilitet skal sikre, at der foretages fornøden offentliggørelse, når der iværksættes afviklingsforanstaltninger.		39. I § 50, stk. 1, indsættes efter »afviklingsforanstaltninger«: »eller suspension«.
<i>Stk. 2. ---</i>		
§ 51. Staten kan i ekstraordinære tilfælde deltage i afviklingen af en virksomhed eller enhed ved anvendelse af offentlige stabiliseringsinstrumenter, jf. stk. 2, med henblik på at opfylde afviklingsmålene, jf. § 5. Følgende betingelser skal være opfyldt:		
1-3) ---		
4)	Der er ydet bidrag til tabsabsorbering og rekapitalisering på mindst 8 pct. af de samlede passiver ved nedskrivning af ejerskabsinstrumenter, nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter og bail-in eller på anden vis.	40. I § 51, stk. 1, nr. 4, ændres »passiver« til: »forpligtelser og kapitalgrundlag«, og efter »kapitalinstrumenter« indsættes: », nedskrivningsegne forpligtelser«.
5) ---		
<i>Stk. 2-5. ---</i>		
§ 61. ---		

<i>Stk. 2. ---</i>	
<i>Stk. 3. Lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven finder ikke anvendelse for Finansiell Stabilitet og dens datterselskaber.</i>	41. I § 61, <i>stk. 3</i> , indsættes efter »Lov om offentlighed i forvaltningen«: », arkivloven«.
<i>Stk. 4-6. ---</i>	
	<p>42. I § 61 indsættes efter <i>stk. 6</i> som nye stykker:</p> <p>»<i>Stk. 7.</i> I forbindelse med Finansiell Stabilitets varetagelse af sine opgaver, jf. <i>stk. 1</i>, finder reglerne om oplysningspligt og indsigtsret i artikel 13-15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF ikke anvendelse på Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber. Dette gælder dog ikke for rettigheder og pligter i forholdet mellem Finansiell Stabilitet og medarbejdere i Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber.</p> <p><i>Stk. 8.</i> <i>Stk. 7</i> finder anvendelse, hvor Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber er dataansvarlige, og formålet med behandlingen af personoplysninger er restrukturering eller afvikling af visse finansielle virksomheder.«</p> <p><i>Stk. 7</i> bliver herefter <i>stk. 9</i>.</p>
<i>Stk. 7. ---</i>	
§ 63. ---	
	<p>43. I § 63 indsættes som <i>stk. 2</i>:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Finansiell Stabilitet afvikler aktiviteter overtaget i medfør af lov om finansiell stabilitet. Afvikling af aktiviteter overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov om finansiell stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr.</p>

	479 af 3. maj 2018, sker på statens regning og risiko.«
	<p>44. Efter § 63 indsættes før overskriften før § 64:</p> <p>»§ 63 a. Finansiell Stabilitet kan som led i overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiell stabilitet, lov om finansiell virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligning af indkomstskat til staten og lov nr. 273 af 27. marts 2012 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiell virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiell stabilitet og ligningsloven, til dets datterselskaber der har overtaget aktiver og passiver fra et nødlidende pengeinstitut, yde tilstrækkelig kapital og tildele likviditet med henblik på at finansiere datterselskabets drift til endt afvikling.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Fordringer eller andre krav mod et nødlidende pengeinstitut, der er overtaget af Finansiell Stabilitet i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiell stabilitet, lov om finansiell virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligning af indkomstskat til staten eller lov nr. 273 af 27. marts 2012 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiell virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiell stabilitet og ligningsloven, der ikke er anmeldt inden for en proklamafrist på 3 måneder fra Finansiell Stabilitets bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system, er ikke anmeldt rettidigt, hvormed retten til eventuel dækning fra Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber bortfalder.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Krav, der behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, prækluderes ikke, selvom tilmeldingen til gruppesøgsmålet sker efter udløbet af fristen i stk.</p>

	2, forudsat at grupperepræsentanten på gruppens vegne har overholdt fristen.«
	§ 3
	Lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 479 af 3. maj 2018, ophæves.
	§ 4
	I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 377 af 2. april 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 5 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 5 i lov nr. 642 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om kapitalmarkeder</i>	

◇

Fodnoten. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 166, side 45, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001, EF-Tidende 2001, nr. L 184, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 14. juni 2002, EF-Tidende 2002, nr. L 168, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 142, side 12, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 390, side 38, dele af Kommissionens direktiv 2007/14/EF af 8. marts 2007 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF, EU-Tidende, nr. L 69, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 146, side 37, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 294, side 13, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014, EU-Tidende 2014,

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EU/2017/828 af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296«.

<p>nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 86, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 201, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014 af 15. maj 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 909/2014 af 23. juli 2014, EU-Tidende, nr. L 257, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/2365/EU af 25. november 2015, nr. L 337, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/1011/EU af 8. juni 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 171, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1129/EU af 14. juni 2017, EU-Tidende 2017, nr. 168, side 12. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.</p>	
<p>§ 3. I denne lov forstås ved:</p>	
1-25) ---	
26)	<p>Deltager: Et institut, en central modpart (CCP), et afregningsfirma, et clearingsinstitut eller en systemoperatør.</p> <p>2. I § 3, nr. 26, ændres »eller en systemoperatør« til: », en systemoperatør eller et clearingmedlem af en central modpart (CCP), der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre«.</p>

27-35) ---		

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/878**af 20. maj 2019****om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁴⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁵⁾ blev vedtaget som reaktion på finanskrisen, som udfoldede sig i 2007-2008. Disse lovgivningsforanstaltninger har ydet et væsentligt bidrag til styrkelsen af det finansielle system i Unionen og gjort institutter mere modstandsdygtige over for eventuelle rystelser i fremtiden. Selv om disse foranstaltninger var ekstremt vidtrækkende, omhandlede de ikke alle identificerede svagheder, som påvirker institutter. Hertil kommer, at nogle af de oprindeligt foreslåede foranstaltninger var underlagt krav om gennemgang eller ikke var tilstrækkeligt detaljerede til at kunne gennemføres smidigt.

(2) Formålet med dette direktiv er at afhjælpe de problemer, der er opstået i forbindelse med bestemmelserne i direktiv 2013/36/EU, som har vist sig ikke at være tilstrækkeligt klare, og som derfor har været genstand for divergerende fortolkninger, eller som har vist sig at være unødigt byrdefulde for visse institutter. Det indeholder også tilpasninger af direktiv 2013/36/EU, som er nødvendige efter enten vedtagelsen af andre relevante EU-retsakter, f.eks. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁶⁾, eller de foreslåede parallelle ændringer af forordning (EU) nr. 575/2013. Endelig sikrer ændringsforslagene bedre tilpasning mellem den nuværende lovgivningsramme og internationale tiltag med det formål at fremme overensstemmelse og sammenlignelighed mellem jurisdiktioner.

(3) Finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber kan være moderselskaber for bankkoncerner, og tilsynskrav skal finde anvendelse på grundlag af sådanne holdingselskabers konsoliderede situation. Eftersom det institut, der kontrolleres af sådanne holdingselskaber, ikke altid er i stand til at sikre overholdelse af kravene på konsolideret niveau i hele koncernen, er det nødvendigt, at visse finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber omfattes direkte af anvendelsesområdet for tilsynsbeføjelserne i henhold til direktiv 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 575/2013 for at sikre

overholdelse på konsolideret niveau. Der bør følgelig fastsættes en specifik godkendelsesprocedure og direkte tilsynsbeføjelser over for visse finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber for at sikre, at de pågældende holdingselskaber kan gøres direkte ansvarlige for at sikre overholdelsen af konsoliderede tilsynskrav, uden at de underkastes yderligere tilsynskrav på individuelt niveau.

(4) Godkendelsen af og tilsynet med visse finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber bør ikke forhindre koncerner i at træffe beslutninger om de specifikke interne ordninger og opgavefordelingen i koncernen, som de finder det hensigtsmæssigt, med henblik på at sikre overholdelse af konsoliderede krav og bør ikke forhindre direkte tilsynsforanstaltninger over for de institutter i koncernen, der er engageret i at sikre overholdelse af tilsynskravene på konsolideret niveau.

(5) I særlige tilfælde kan et finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, der er oprettet med det formål at besidde kapitalinteresser i selskaber, fritages for godkendelse. Selv om det anerkendes, at et fritaget finansielt holdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab kan træffe beslutninger inden for de normale rammer af sine aktiviteter, bør det ikke træffe ledelsesmæssige, operationelle eller finansielle beslutninger, der berører koncernen eller de datterselskaber i koncernen, der er institutter eller finansieringsinstitutter. Ved vurderingen af, om dette krav overholdes, bør de kompetente myndigheder tage hensyn til de relevante selskabsretlige krav, som det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab er underlagt.

(6) Den konsoliderende tilsynsmyndighed pålægges hovedansvaret for tilsyn på konsolideret niveau. Den konsoliderende tilsynsmyndighed skal derfor inddrages på passende vis i forbindelse med godkendelse af og tilsyn med finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber. Hvis den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret, bør godkendelse gives gennem en fælles beslutning truffet af disse to myndigheder. Den Europæiske Centralbank bør, når den udfører sin opgave med at føre tilsyn på konsolideret niveau med kreditinstitutters moderselskaber i henhold til Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013⁷⁾, også varetage sine opgaver med at godkende og føre tilsyn med finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber.

(7) Kommissionen konstaterede i sin rapport af 28. juli 2016 om vurdering af aflønningsreglerne i henhold til direktiv 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 575/2013 (»Kommissionens rapport af 28. juli 2016«), at nogle af principperne i direktiv 2013/36/EU, nemlig kravene vedrørende lønudskydelse og udbetaling i form af finansielle instrumenter, er uforholdsmæssigt belastende og ikke står i forhold til deres tilsynsmæssige fordele, når de finder anvendelse på små institutter. Kommissionen konstaterede ligeledes, at omkostningerne i forbindelse med anvendelsen af disse krav overstiger de tilsynsmæssige fordele for så vidt angår medarbejdere med lave niveauer af variabel aflønning, eftersom sådanne niveauer af variabel aflønning ikke eller kun i begrænset omfang tilskynder medarbejdere til uforholdsmæssig risikotagning. Selv om alle institutter generelt bør have pligt til at anvende alle principperne på alle deres medarbejdere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på instituttets risikoprofil, er det derfor nødvendigt, at små institutter og medarbejdere med lave niveauer af variabel aflønning fritages for principperne vedrørende lønudskydelse og udbetaling i form af finansielle instrumenter fastsat i direktiv 2013/36/EU.

(8) Det er nødvendigt med klare, konsekvente og harmoniserede kriterier til identifikation af disse små institutter samt lave niveauer af variabel aflønning for at sikre konvergens i tilsynet og for at fremme lige vilkår for institutter og passende beskyttelse af indskydere, investorer og forbrugere i hele

Unionen. Samtidig bør medlemsstaterne gives en vis fleksibilitet med hensyn til at benytte en strengere metode, hvis de finder dette nødvendigt.

(9) Princippet om lige løn til mænd og kvinder for samme arbejde eller arbejde af samme værdi er nedfældet i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Dette princip skal anvendes på en konsekvent måde af institutterne. Derfor bør de føre en kønsneutral aflønningspolitik.

(10) Formålet med aflønningskravene er at fremme en forsvarlig og effektiv risikostyring i institutterne ved at tilpasse de langsigtede interesser for såvel institutterne som de medarbejdere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på institutternes risikoprofil (væsentlige risikotagere). Samtidig kan datterselskaber, der ikke er institutter og derfor ikke er omfattet af direktiv 2013/36/EU på individuelt niveau, være underlagt andre aflønningskrav i medfør af de relevante sektorspecifikke retsakter, som bør have forrang. Derfor bør aflønningskravene i dette direktiv generelt ikke finde anvendelse på sådanne datterselskaber på konsolideret niveau. Dog bør aflønningskravene i dette direktiv for at forebygge eventuel arbitrage finde anvendelse på konsolideret niveau på medarbejdere ansat i datterselskaber, som udfører specifikke tjenester, såsom kapitalforvaltning, porteføljeforvaltning eller udførelse af ordrer, hvor disse medarbejdere har fået mandat, uanset hvilken form dette mandat måtte antage, til at udføre arbejde, der indebærer, at de betragtes som »væsentlige risikotagere« inden for bankkoncernen. Disse mandater bør omfatte delegations- eller udliciteringsordninger indgået mellem det datterselskab, der har ansat medarbejderne, og et andet institut i samme koncern. Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at anvende aflønningskravene i dette direktiv på konsolideret niveau på en bredere gruppe af datterselskaber og deres medarbejdere.

(11) I henhold til direktiv 2013/36/EU skal en væsentlig del, og i alle tilfælde mindst 50 % af enhver form for variabel løn, bestå af en afbalanceret kombination af aktier eller tilsvarende ejerskabsinteresser afhængigt af det pågældende instituts juridiske struktur eller instrumenter baseret på aktier eller, for ikkenoterede institutter, tilsvarende ikkelikvide instrumenter, og om muligt andre hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som opfylder visse betingelser. Dette princip begrænser anvendelsen af instrumenter baseret på aktier til ikkenoterede institutter og kræver, at noterede institutter anvender aktier. Kommissionen konstaterede i sin rapport af 28. juli 2016, at anvendelsen af aktier kan pålægge noterede institutter betydelige administrative byrder og omkostninger. Samtidig kan tilsvarende tilsynsmæssige fordele opnås ved at tillade noterede institutter at anvende instrumenter baseret på aktier, forudsat at de følger aktieværdien tæt. Muligheden for at anvende instrumenter baseret på aktier bør derfor udvides til noterede institutter.

(12) Der bør ved tilsynskontrollen og vurderingen tages hensyn til institutternes størrelse, struktur og interne organisation og deres aktiviteter art, omfang og kompleksitet. Har forskellige institutter lignende risikoprofiler, f.eks. fordi de har lignende forretningsmodeller eller geografisk placering af deres eksponeringer, eller fordi de er tilsluttet samme institutsikringsordning, bør de kompetente myndigheder kunne tilpasse metoden i forbindelse med kontrol- og vurderingsprocessen for at tage højde for de fælles karakteristika og risici for institutter med samme risikoprofil. En sådan tilpasning bør dog hverken forhindre de kompetente myndigheder i at tage behørigt hensyn til de specifikke risici, der påvirker hvert institut, eller ændre den institutspecifikke karakter af de pålagte foranstaltninger.

(13) Kravet om yderligere kapitalgrundlag, der pålægges af de kompetente myndigheder, er et vigtigt element i et instituts overordnede kapitalgrundlag og er relevant for markedsaktører, eftersom størrelsen af kravet om yderligere kapitalgrundlag påvirker triggerpunktet for restriktioner på udlodninger, bonus-

udbetalinger og betalinger i forbindelse med hybride kernekapitalinstrumenter. Der bør gives en klar definition af betingelserne for, hvornår der skal pålægges krav yderligere kapitalgrundlag, for at sikre, at reglerne anvendes ensartet på tværs af medlemsstaterne, og for at sikre, at det indre marked fungerer korrekt.

(14) Det krav om yderligere kapitalgrundlag, der skal pålægges af de kompetente myndigheder, bør fastsættes i forhold til et instituts specifikke situation og bør begrundes behørigt. Der kan kun pålægges krav om yderligere kapitalgrundlag for at imødegå risici eller risikoelementer, som udtrykkeligt er udelukket fra eller udtrykkeligt ikke er omfattet af de kapitalgrundlagskrav, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013, i det omfang dette anses for nødvendigt på baggrund af et instituts specifikke situation. Disse krav bør i den relevante rangering af kapitalgrundlagskravene placeres over de relevante minimumskrav til kapitalgrundlag og under det kombinerede bufferkrav eller gearingsgradbufferkravet, alt efter hvad der er relevant. Den institutspecifikke karakter af de yderligere kapitalgrundlagskrav bør forhindre, at de anvendes som et redskab til at imødegå makroprudentielle eller systemiske risici. Dette bør dog ikke afholde de kompetente myndigheder fra at imødegå, herunder ved hjælp af yderligere kapitalgrundlagskrav, de risici, som individuelle institutter påtager sig som følge af deres aktiviteter, herunder de risici, der afspejler indvirkningen af visse elementer af den økonomiske eller markeds-mæssige udvikling på et individuelt instituts risikoprofil.

(15) Gearingsgradkravet er parallelt med de risikobaserede kapitalgrundlagskrav. Eventuelle krav om yderligere kapitalgrundlag, der pålægges af kompetente myndigheder for at imødegå risikoen for overdreven gearing, bør derfor lægges til minimumskravet til gearingsgrad og ikke til minimumskravet til risikobaseret kapitalgrundlag. Endvidere bør institutterne også kunne anvende egentlig kernekapital, som de bruger til at opfylde krav vedrørende gearing, til at opfylde kravene til risikobaseret kapitalgrundlag, herunder det kombinerede bufferkrav.

(16) De kompetente myndigheder bør have mulighed for i form af vejledning at meddele et institut en eventuel regulering af den kapital, som dette institut forventes at råde over ud over de relevante minimumskrav til kapitalgrundlag, alt efter hvad der er relevant, henholdsvis det kombinerede bufferkrav eller gearingsgradbufferkravet med henblik på at kunne håndtere fremadrettede stressscenarier. Eftersom sådan vejledning udgør et kapitalmål, bør det anses for at være placeret over de relevante minimumskrav til kapitalgrundlag, de relevante yderligere kapitalgrundlagskrav og, alt efter hvad der er relevant, henholdsvis det kombinerede bufferkrav eller gearingsgradbufferkravet. Manglende opfyldelse af et sådant mål bør ikke udløse restriktionerne på udlodning som fastsat i direktiv 2013/36/EU. Eftersom vejledningen om yderligere kapitalgrundlag afspejler de tilsynsmæssige forventninger, bør der i direktiv 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 575/2013 hverken fastsættes obligatoriske oplysningskrav vedrørende vejledningen eller forbud mod, at de kompetente myndigheder anmoder om at få oplyst vejledningen. Hvis et institut gentagne gange undlader at opfylde kapitalmålet, bør den kompetente myndighed kunne træffe tilsynsforanstaltninger og om nødvendigt stille krav om yderligere kapitalgrundlag.

(17) Bestemmelserne i direktiv 2013/36/EU om renterisiko som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter er kædet sammen med de relevante bestemmelser i forordning (EU) nr. 575/2013, som kræver en længere gennemførelsesperiode for institutter. For at tilpasse anvendelsen af bestemmelserne om renterisiko som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter bør de bestemmelser, som er nødvendige for at overholde de relevante bestemmelser i dette direktiv, finde anvendelse fra den samme dato som de relevante bestemmelser i forordning (EU) nr. 575/2013.

(18) For at harmonisere beregningen af renterisiko som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter, når institutternes interne systemer til måling af denne risiko ikke er tilfredsstillende, bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA)), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁸⁾, med henblik på at fastlægge en standardmetode til vurdering af denne risiko. Kommissionen bør vedtage disse reguleringsmæssige tekniske standarder ved hjælp af delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

(19) For at forbedre de kompetente myndigheders udpegning af de institutter, som kan pådrage sig uforholdsmæssige tab i forbindelse med deres ikkehandelsmæssige aktiviteter som følge af potentielle renteændringer, bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EBA. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder bør fastsætte: de seks støds scenarier i forbindelse med tilsyn, som alle institutter skal anvende, når de beregner ændringer i den økonomiske værdi af deres kapitalgrundlag, de fælles antagelser, som institutter skal indføre i deres interne systemer til brug for beregning af den økonomiske værdi af deres kapitalgrundlag, og med henblik på at fastlægge det potentielle behov for specifikke kriterier for udpegning af de institutter, for hvilke tilsynsforanstaltninger kan være nødvendige efter et fald i nettorenteindtægten som følge af renteændringer, og hvad der udgør en stor nedgang. Kommissionen bør vedtage disse reguleringsmæssige tekniske standarder ved hjælp af delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

(20) Bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme er afgørende for at bevare det finansielle systems stabilitet og integritet. Afsløringen af, at et institut er indblandet i hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, kan påvirke dets levedygtighed og det finansielle systems stabilitet. Sammen med de myndigheder og organer, der er ansvarlige for at sikre overholdelse af reglerne for bekæmpelse af hvidvask af penge i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849⁹⁾, spiller de kompetente myndigheder med ansvar for tilladelser og tilsyn en vigtig rolle med hensyn til at påpege og gribe ind over for svagheder. De kompetente myndigheder bør derfor konsekvent medregne bekymringer vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i deres relevante tilsynsaktiviteter, herunder tilsyns kontrol- og vurderingsprocesser, vurderinger af tilstrækkeligheden af institutternes ledelsesordninger, -processer og -mekanismer og vurderinger af egnetheden af medlemmerne af ledelsesorganer, i overensstemmelse hermed underrette de relevante myndigheder og organer med ansvar for at sikre overholdelse af reglerne om bekæmpelse af hvidvask af penge om eventuelle resultater og i relevant omfang træffe tilsynsforanstaltninger i overensstemmelse med deres beføjelser i medfør af direktiv 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 575/2013. Der bør afgives oplysninger på grundlag af de resultater, der er konstateret i de tilladelses-, godkendelses- eller kontrolprocesser, som de kompetente myndigheder er ansvarlige for, samt på grundlag af oplysninger fra myndigheder og organer med ansvar for at sikre overholdelse af direktiv (EU) 2015/849.

(21) En af de vigtigste erfaringer fra finanskrisen i Unionen var nødvendigheden af at have en hensigtsmæssig institutionel og politisk ramme til at forebygge og imødegå ubalancer i Unionen. I lyset af den seneste institutionelle udvikling i Unionen er en omfattende revision af den makroprudentielle politiske ramme påkrævet.

(22) Direktiv 2013/36/EU bør ikke forhindre medlemsstaterne i at gennemføre foranstaltninger i national ret, der har til formål at styrke det finansielle systems modstandsdygtighed som f.eks., men ikke

udelukkende, grænser for forholdet mellem lånstørrelse og værdi, grænser for forholdet mellem gæld og indkomst, grænser for forholdet mellem gældsbetjening og indkomst og andre instrumenter, der vedrører udlånsstandarder.

(23) For at sikre, at kontracykliske kapitalbuffer korrekt afspejler den risiko, som overdreven udlånsvækst indebærer for banksektoren, bør institutter beregne deres institutspecifikke buffer som et vægtet gennemsnit af de kontracykliske kapitalbuffersatser, der gælder i de lande, hvor de har deres krediteksponeringer. Hver medlemsstat bør derfor udpege en myndighed, der er ansvarlig for fastsættelsen af den kontracykliske buffersats for eksponeringer, der befinder sig i denne medlemsstat. I denne buffersats bør der tages hensyn til udlånsvæksten og ændringer i forholdet mellem det samlede udlån og bruttonationalproduktet (BNP) i den pågældende medlemsstat og alle andre variabler, som påvirker risiciene for det finansielle systems stabilitet.

(24) Ud over en kapitalbevaringsbuffer og en kontracyklisk kapitalbuffer bør medlemsstaterne kunne kræve, at visse institutter har en systemisk buffer for at forebygge og begrænse makroprudentielle eller systemiske risici, der ikke er omfattet af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, dvs. en risiko for forstyrrelse af det finansielle system, der kan få alvorlige negative konsekvenser for det finansielle system og realøkonomien i en bestemt medlemsstat. Satsen for den systemiske buffer bør finde anvendelse på alle eksponeringer eller på en undergruppe af eksponeringer og på alle institutter eller på en eller flere undergrupper af disse institutter, når institutterne udviser lignende risikoprofiler i deres forretningsaktiviteter.

(25) Det er vigtigt at strømline koordineringsmekanismen mellem myndighederne, sikre en klar afgrænsning af ansvarsområderne, forenkle aktiveringen af makroprudentielle politiske redskaber og udvide den makroprudentielle værktøjskasse for at sikre, at myndighederne er i stand til at håndtere systemiske risici rettidigt og effektivt. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010¹⁰⁾ forventes at spille en afgørende rolle i koordineringen af makroprudentielle foranstaltninger og fremsendelsen af oplysninger om de planlagte makroprudentielle foranstaltninger i medlemsstaterne, navnlig ved at offentliggøre de vedtagne makroprudentielle foranstaltninger på sit websted og udveksle oplysninger mellem myndighederne efter meddelelse af de planlagte makroprudentielle foranstaltninger. For at sikre passende politiske løsninger blandt medlemsstaterne forventes ESRB at overvåge, at medlemsstaternes makroprudentielle politikker er tilstrækkelige og konsekvente, herunder ved at overvåge, om redskaberne anvendes på en konsekvent måde uden overlappninger.

(26) De relevante kompetente eller udpegede myndigheder bør sigte mod at undgå enhver overlappende eller inkonsekvent anvendelse af de makroprudentielle foranstaltninger, der er fastsat i direktiv 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 575/2013. De relevante kompetente eller udpegede myndigheder bør navnlig tage behørigt hensyn til, om de foranstaltninger, der træffes i henhold til artikel 133 i direktiv 2013/36/EU, overlapper eller er i strid med andre eksisterende eller kommende foranstaltninger i henhold til artikel 124, 164 eller 458 i forordning (EU) nr. 575/2013.

(27) De kompetente eller udpegede myndigheder bør kunne fastsætte anvendelsesniveauet eller anvendelsesniveauerne for bufferen for andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er) på grundlag af arten og fordelingen af risiciene forbundet med concernens struktur. I visse tilfælde kan det være hensigtsmæssigt for den kompetente eller udpegede myndighed at pålægge en O-SII-buffer udelukkende på et niveau, der ligger under det højeste konsolideringsniveau.

(28) I overensstemmelse med den metode til vurdering af globale systemisk vigtige banker, der er offentliggjort af Baselkomitéen for Banktilsyn (BCBS), er et instituts fordringer og passiver på tværs af jurisdiktioner indikatorer for dets globale systemiske betydning og den indvirkning, som dets sammenbrud kan have på det globale finansielle system. Disse indikatorer afspejler de særlige problemer, f.eks. vedrørende de større vanskeligheder med at koordinere afviklingen af institutter med betydelig grænseoverskridende virksomhed. De fremskridt, der er gjort med hensyn til den fælles tilgang til afvikling som følge af styrkelsen af det fælles regelsæt og oprettelsen af den fælles afviklingsmekanisme (SRM), har i vid udstrækning udviklet evnen til at sørge for en velordnet afvikling af grænseoverskridende koncerner inden for bankunionen. Uanset kompetente eller udpegede myndigheders kapacitet til at udøve deres tilsynsvurdering bør der derfor beregnes et alternativt tal, som afspejler disse fremskridt, og de kompetente eller udpegede myndigheder bør tage hensyn til dette tal, når de vurderer kreditinstitutters systemiske betydning uden at påvirke de data, der leveres til Baselkomitéen med henblik på fastlæggelsen af internationale nævnere. EBA bør udarbejde ajourførte udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den yderligere metode til identifikation af globale systemisk vigtige institutter (G-SII'er), så det bliver muligt at anerkende de særlige karakteristika ved den integrerede europæiske afviklingsramme inden for rammerne af den fælles afviklingsmekanisme. Denne ajourførte metode bør alene anvendes til kalibrering af G-SII-bufferen. Kommissionen bør vedtage disse ajourførte reguleringsmæssige tekniske standarder ved hjælp af delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

(29) Målene for dette direktiv, nemlig at styrke og forbedre allerede eksisterende EU-retsakter for at sikre ensartede tilsynskrav, som finder anvendelse på institutter i hele Unionen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(30) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(31) Direktiv 2013/36/EU bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændring af direktiv 2013/36/EU

I direktiv 2013/36/EU foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 2, stk. 5 og 6, affattes således:
 - »5. Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende:
 - 1) adgang til at udøve virksomhed som investeringsselskab, i det omfang dette er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU*¹

- 2) centralbanker
- 3) postgirokontorer
- 4) i Danmark: »Eksport Kredit Fonden«, »Eksport Kredit Fonden A/S«, »Danmarks Skibskredit A/S« og »KommuneKredit«
- 5) i Tyskland: »Kreditanstalt für Wiederaufbau«, »Landwirtschaftliche Rentenbank«, »Bremer Aufbau-Bank GmbH«, »Hamburgische Investitions- und Förderbank«, »Investitionsbank Berlin«, »Investitionsbank des Landes Brandenburg«, »Investitionsbank Schleswig-Holstein«, »Investitions- und Förderbank Niedersachsen — NBank«, »Investitions- und Strukturbank Rheinland-Pfalz«, »Landeskreditbank Baden-Württemberg — Förderbank«, »LfA Förderbank Bayern«, »NRW. BANK«, »Saarländische Investitionskreditbank AG«, »Sächsische Aufbaubank — Förderbank«, »Thüringer Aufbau-bank«, foretagender, der i medfør af »Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz« er anerkendt som organer inden for den nationale boligpolitik, og hvis hovedvirksomhed ikke er bankvirksomhed, samt foretagender, der i medfør af nævnte lov er anerkendt som almennyttige boligselskaber
- 6) i Estland: »hoiu-laenuühistud« som andelsforetagender, der er anerkendt i medfør af »hoiu-laenuühistu seadus«
- 7) i Irland: »Strategic Banking Corporation of Ireland«, »credit unions« og »friendly societies«
- 8) i Grækenland: »Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων« (Tamio Parakatathikon kai Danion)
- 9) i Spanien: »Instituto de Crédito Oficial«
- 10) i Frankrig: »Caisse des dépôts et consignations«
- 11) i Kroatien: »kreditne unije« og »Hrvatska banka za obnovu i razvitak«
- 12) i Italien: »Cassa Depositi e Prestiti«
- 13) i Letland: »krājaizdevu sabiedrības«, foretagender, der i medfør af »krājaizdevu sabiedrību likums« er anerkendt som andelsforetagender, der udelukkende yder finansielle tjenesteydelser til deres medlemmer
- 14) i Litauen: »kredito unijos« bortset fra »centrinės kredito unijos«
- 15) i Ungarn: »MFB Magyar Fejlesztési Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság« og »Magyar Export-Import Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság«
- 16) i Malta: »The Malta Development Bank«
- 17) i Nederlandene: »Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV«, »NV Nordelijke Ontwikkelingsmaatschappij«, »NV Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering«, »Ontwikkelingsmaatschappij Oost-Nederland NV« og »kredietunies«
- 18) i Østrig: foretagender, der er anerkendt som almennyttige boligselskaber, og »Österreichische Kontrollbank AG«
- 19) i Polen: »Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo — Kredytowe« og »Bank Gospodarstwa Krajowego«
- 20) i Portugal: »Caixas Económicas«, der har eksisteret siden den 1. januar 1986, med undtagelse af dem, som er oprettet i aktieselskabsform, og af »Caixa Económica Montepío Geral«
- 21) i Slovenien: »SID-Slovenska izvozna in razvojna banka, d.d. Ljubljana«
- 22) i Finland: »Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB«, og »Finnvera Oyj/Finnvera Abp«
- 23) i Sverige: »Svenska Skeppshypotekskassan«
- 24) i Det Forenede Kongerige: »National Savings and Investments (NS&I)«, »CDC Group plc«, »Agricultural Mortgage Corporation Ltd«, »Scottish Agricultural Securities Corpo-

ration Ltd«, »Crown Agents for overseas governments and administrations«, »credit unions« og »municipal banks«.

6. De enheder, som omhandles i nærværende artikels stk. 5, nr. 1) og stk. 5, nr. 3)-24), betragtes som finansieringsinstitutter i forbindelse med artikel 34 og afsnit VII, kapitel 3.

(*1)Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).«

2) Artikel 3 ændres således:

a) I stk. 1 tilføjes følgende numre:

- »60) »afviklingsmyndighed«: en afviklingsmyndighed som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 18), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU *2
- 61) »globalt systemisk vigtigt institut« eller »G-SII«: et G-SII som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 133), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 62) »globalt systemisk vigtigt tredjelandsinstitut« eller »tredjelands-G-SII«: et tredjelands-G-SII som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 134), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 63) »koncern«: en koncern som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 138), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 64) »tredjelandskoncern«: en koncern, hvor moderselskabet er etableret i et tredjeland
- 65) »kønsneutral aflønningspolitik«: en aflønningspolitik, der er baseret på lige løn til mænd og kvinder for samme arbejde eller arbejde af samme værdi.

(*2)Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«

b) Følgende stykke tilføjes:

»3. For at sikre, at krav eller tilsynsbeføjelser, der er fastsat i dette direktiv eller i forordning (EU) nr. 575/2013, finder anvendelse på konsolideret eller delkonsolideret niveau i overensstemmelse med dette direktiv og nævnte forordning, omfatter udtrykkene »institut«, »moderinstitut i en medlemsstat«, »moderinstitut i Unionen« og »moderselskab« også:

- a) finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber, der er godkendt i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 21a
- b) udpegede institutter, der kontrolleres af et finansielt moderholdingselskab i Unionen, et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, hvis det pågældende moderholdingselskab ikke er underlagt godkendelse i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 21a, stk. 4, og

- c) finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber eller institutter udpeget i henhold til nærværende direktivs artikel 21a, stk. 6, litra d).«
- 3) Artikel 4, stk. 8, affattes således:
- »8. Medlemsstaterne sikrer, at når andre myndigheder end de kompetente myndigheder har beføjelse til at forestå afvikling, skal disse andre myndigheder arbejde tæt sammen med og konsultere de kompetente myndigheder om udarbejdelsen af afviklingsplanerne og i alle andre tilfælde, hvor sådant samarbejde og sådan konsultation er påkrævet i henhold til dette direktiv, direktiv 2014/59/EU eller forordning (EU) nr. 575/2013.«
- 4) Artikel 8 ændres således:
- a) Stk. 2, litra a) og b), affattes således:
- »a) de oplysninger, der skal forelægges for de kompetente myndigheder ved ansøgningen om tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut, herunder driftsplan, organisationsstruktur og ledelsesordninger, jf. artikel 10
- b) de krav, som finder anvendelse på aktionærer og selskabsdeltagere med kvalificerede kapitalandele, eller, såfremt der ikke er nogen kvalificerede andele, på de 20 største aktionærer eller selskabsdeltagere, jf. artikel 14, og«.
- b) Følgende stykke tilføjes:
- »5. EBA udsteder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 retningslinjer til de kompetente myndigheder med henblik på præcisering af en fælles vurderingsmetode for meddelelse af tilladelser i henhold til dette direktiv.«
- 5) I artikel 9 tilføjes følgende stykker:
- »3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og EBA de nationale love, der udtrykkeligt tillader andre virksomheder end kreditinstitutter erhvervsmæssigt at tage imod indskud og andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden.
4. I henhold til denne artikel må medlemsstaterne ikke fritage kreditinstitutter fra anvendelsen af dette direktiv og forordning (EU) nr. 575/2013.«
- 6) Artikel 10 affattes således:

»Artikel 10

Driftsplan, organisationsstruktur og ledelsesordninger

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at der til en ansøgning om tilladelse skal knyttes en driftsplan med angivelse af arten af de påtænkte forretninger og kreditinstitutts organisationsstruktur, herunder angivelse af moderselskaber, finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber inden for koncernen. Medlemsstaterne stiller også krav om, at der til ansøgninger om tilladelse skal knyttes en beskrivelse af de ordninger, processer og mekanismer, der er omhandlet i artikel 74, stk. 1.
2. De kompetente myndigheder afviser at meddele tilladelse til at påbegynde udøvelse af virksomhed som kreditinstitut, medmindre de finder det godtgjort, at de ordninger, processer og mekanismer, der er omhandlet i artikel 74, stk. 1, giver dette institut mulighed for at foretage en forsvarlig og effektiv risikostyring.«

- 7) Artikel 14, stk. 2, affattes således:
 »2. De kompetente myndigheder afviser at meddele tilladelse til at påbegynde udøvelse af virksomhed som kreditinstitut, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en forsvarlig og forsigtig forvaltning af et kreditinstitut ikke er overbevist om de pågældende aktionærs eller selskabsdeltageres egnethed i overensstemmelse med kriterierne i artikel 23, stk. 1. Artikel 23, stk. 2 og 3, og artikel 24 finder anvendelse.«
- 8) Artikel 18, litra d), affattes således:
 »d) ikke længere opfylder tilsynskravene i tredje, fjerde eller sjette del, bortset fra kravene i artikel 92a og 92b i forordning (EU) nr. 575/2013 eller artikel 104, stk. 1, litra a), eller artikel 105 i dette direktiv eller ikke længere frembyder garanti for at kunne opfylde sine forpligtelser over for sine kreditorer og især ikke længere frembyder sikkerhed for de midler, som dets indskydere har betroet det«.
- 9) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 21a

Godkendelse af finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber

- 1) Finansielle moderholdingselskaber i en medlemsstat, blandede finansielle moderholdingselskaber i en medlemsstat, finansielle moderholdingselskaber i Unionen og blandede finansielle moderholdingselskaber i Unionen søger om godkendelse i overensstemmelse med denne artikel. Andre finansielle holdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber søger om godkendelse i overensstemmelse med denne artikel, hvis de er forpligtede til at efterkomme dette direktiv eller forordning (EU) nr. 575/2013 på delkonsolideret niveau.
- 2) Med henblik på stk. 1 skal finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber som omhandlet heri, give den konsoliderende tilsynsmyndighed og, hvis forskelligt herfra, den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de er etableret, følgende oplysninger:
 - a) organisationsstrukturen for den koncern, hvori det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab indgår, med klar angivelse af dens datterselskaber og eventuelle moderselskaber, samt placeringen og den type aktivitet, de enkelte enheder udøver i koncernen
 - b) oplysninger om nomineringen af mindst to personer, der varetager den faktiske ledelse af det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab, og overholdelse af kravene i artikel 121 om direktørers kvalifikationer
 - c) oplysninger om overholdelse af kriterierne fastsat i artikel 14 vedrørende aktionærer og selskabsdeltagere, hvis det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab har et kreditinstitut som datterselskab
 - d) den interne organisation og fordelingen af opgaver inden for koncernen
 - e) alle andre oplysninger, der kan være nødvendige for at udføre de vurderinger, der er omhandlet i denne artikels stk. 3 og 4.

Hvis godkendelsen af et finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab foretages samtidig med vurderingen, jf. artikel 22, foretager den kompetente myndighed med henblik på denne artikel efter omstændighederne koordinationen med den konsoliderende tilsynsmyndighed og, hvis forskelligt herfra, den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret. I dette tilfælde suspenderes vurderingsperioden, jf. artikel 22, stk. 3, andet afsnit, i en periode på mere end 20 arbejdsdage, indtil proceduren i nærværende artikel er afsluttet.

3. Godkendelse tildeles kun et finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab i henhold til denne artikel, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) de interne ordninger og fordelingen af opgaver inden for
 - i) koordinere alle det finansielle holdingselskabs eller det blandede finansielle holdingselskabs datterselskaber, herunder om nødvendigt gennem en passende fordeling af opgaver blandt institutter, der er datterselskaber
 - ii) forhindre eller håndtere konflikter internt i koncernen og
 - iii) håndhæve koncernens politikker, der er fastsat af det finansielle moderholdingselskab eller det blandede finansielle moderholdingselskab i hele koncernen
 - b) organisationsstrukturen i den koncern, hvori det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab indgår, hindrer ikke eller forhindrer ikke på anden måde effektivt tilsyn med institutter, der er datterselskaber, eller moderinstitutter for så vidt angår de individuelle, konsoliderede og eventuelt delkonsoliderede forpligtelser, de er underlagt. I vurderingen af dette kriterium tages der navnlig hensyn til:
 - i) positionen af det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab i en koncern med flere niveauer
 - ii) ejerstrukturen og
 - iii) den rolle, det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab har i koncernen
 - c) kriterierne i artikel 14 og kravene i artikel 121 er opfyldt.
- 4) Godkendelse af det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab i henhold til denne artikel er ikke påkrævet, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) det finansielle holdingselskabs hovedaktivitet består i at erhverve kapitalandele i datterselskaber, eller i tilfælde af et blandet finansielt holdingselskab, dets hovedaktivitet for så vidt angår institutter eller finansieringsinstitutter består i at erhverve kapitalandele i datterselskaber
 - b) det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab er ikke udpeget som afviklingsenhed i en af koncernens afviklingskoncerner i overensstemmelse med afviklingsstrategien fastsat af den relevante afviklingsmyndighed i henhold til direktiv 2014/59/EU
 - c) et kreditinstitut, der er datterselskab, er udpeget som ansvarligt med henblik på at sikre koncernens overholdelse af tilsynskrav på konsolideret niveau og har alle de fornødne midler og den retlige beføjelse til at indfri disse forpligtelser på en effektiv måde
 - d) det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab tager ikke del i ledelsesmæssige, operationelle eller finansielle beslutninger, der påvir-

- ker koncernen eller dens datterselskaber, der er institutter eller finansieringsinstitutter
- e) der er ikke nogen hindringer for et effektivt tilsyn med koncernen på konsolideret niveau.

Finansielle holdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber, der er fritaget for godkendelse i henhold til dette stykke, er ikke udelukket fra konsolideringens afgrænsning som fastsat i dette direktiv og i forordning (EU) nr. 575/2013.

5. Den konsoliderende tilsynsmyndighed overvåger løbende overholdelsen af betingelserne omhandlet i stk. 3 eller eventuelt stk. 4. Finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber meddeler den konsoliderende tilsynsmyndighed de oplysninger, der er nødvendige for, at den løbende kan overvåge koncernens organisationsstruktur og overholdelse af betingelserne omhandlet i stk. 3 eller eventuelt stk. 4. Den konsoliderende tilsynsmyndighed deler disse oplysninger med den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret.
6. Hvis den konsoliderende tilsynsmyndighed har konstateret, at betingelserne i stk. 3 ikke er opfyldt eller ikke længere opfyldes, underlægges det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab passende tilsynsforanstaltninger for at sikre eller genoprette, alt efter hvad der er relevant, kontinuitet og integritet af det konsoliderede tilsyn og overholdelse af kravene i dette direktiv og forordning (EU) nr. 575/2013 på konsolideret niveau. I tilfælde af et blandet finansielt holdingselskab tages der for så vidt angår tilsynsforanstaltningerne navnlig hensyn til virkningerne for det finansielle konglomerat.

Tilsynsforanstaltningerne som omhandlet i første afsnit kan omfatte:

- a) suspension af udøvelsen af de stemmerettigheder, der er knyttet til det finansielle holdingselskabs eller det blandede finansielle holdingselskabs aktier i institutter, der er datterselskaber
- b) udstedelse af påbud eller sanktioner mod det finansielle holdingselskab, det blandede finansielle holdingselskab eller medlemmerne af ledelsesorganet og lederne, jf. dog artikel 65-72
- c) afgivelse af instrukser eller udstikning af retningslinjer rettet til det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab om at overføre kapitalinteresserne i institutter, der er datterselskaber, til sine aktionærer
- d) udpegning på foreløbigt grundlag af et andet finansielt holdingselskab, blandet finansielt holdingselskab eller institut inden for samme koncern som ansvarligt for at sikre overholdelse af kravene i dette direktiv og forordning (EU) nr. 575/2013 på konsolideret niveau
- e) begrænsning af eller forbud mod udlodninger eller rentebetaling til aktionærer
- f) krav om, at finansielle holdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber afhænder eller begrænser kapitalandele i institutter eller andre enheder i den finansielle sektor
- g) krav om, at finansielle holdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber forelægger en plan for straks at overholde på ny.

7. Hvis den konsoliderende myndighed har fastslået, at betingelserne i stk. 4 ikke længere er opfyldt, søger det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab om godkendelse i henhold til denne artikel.
8. Hvis den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret, samarbejder de to myndigheder i fuldt samråd med henblik på at træffe beslutninger om godkendelse og fritagelse for godkendelse, jf. henholdsvis stk. 3 og stk. 4, samt om tilsynsforanstaltningerne i stk. 6 og 7. Den konsoliderende tilsynsmyndighed udarbejder en vurdering af de forhold, som, alt efter hvad der er relevant, er omhandlet i stk. 3, 4, 6 og 7, og sender denne vurdering til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret. De to myndigheder gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles beslutning inden for to måneder efter modtagelsen af ovennævnte vurdering.

Den fælles beslutning skal være behørigt dokumenteret og begrundet. Den konsoliderende tilsynsmyndighed meddeler det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab den fælles beslutning.

I tilfælde af uenighed afstår den konsoliderende tilsynsmyndighed eller den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor det finansielle holdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret, fra at træffe beslutning og henviser sagen til EBA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer beslutning inden for en måned efter modtagelse af henvisningen. De berørte kompetente myndigheder træffer en fælles beslutning i overensstemmelse med EBA's beslutning. Efter udløbet af perioden på to måneder, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere henvises til EBA.

9. Med henblik på beslutningerne eller de fælles beslutninger i denne artikels stk. 3, 4, 6 og 7, alt efter hvad der er relevant, kræves der samtykke fra koordinatoren i tilfælde af blandede finansielle holdingselskaber, hvis den konsoliderende tilsynsmyndighed eller den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor det blandede finansielle holdingselskab er etableret, er forskellig fra den koordinator, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 2002/87/EF. Hvis der kræves samtykke fra koordinatoren, henvises uenigheder til den relevante europæiske tilsynsmyndighed, dvs. EBA, den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010^{*3}, der træffer beslutning inden for en måned efter modtagelse af henvisningen. En beslutning, der træffes i overensstemmelse med nærværende stykke, berører ikke forpligtelserne i henhold til direktiv 2002/87/EF eller 2009/138/EF.
10. Hvis godkendelse af et finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab i henhold til denne artikel afvises, underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed ansøgeren om beslutningen og begrundelsen herfor senest fire måneder efter ansøgningens modtagelse eller, hvis denne er ufuldstændig, senest fire måneder efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe beslutning.

Der træffes under alle omstændigheder beslutning om at meddele eller afvise godkendelse inden for en frist på seks måneder efter ansøgningens modtagelse. Afvisningen kan om nødvendigt ledsages af enhver af de i stk. 6 omhandlede foranstaltninger.

Artikel 21b

Mellemliggende moderselskab i Unionen

1. To eller flere institutter i Unionen, som indgår i den samme tredjelandskoncern, skal have et fælles mellemliggende moderselskab, som er etableret i Unionen.
2. De kompetente myndigheder kan tillade, at de institutter, der er omhandlet i stk. 1, har to mellemliggende moderselskaber i Unionen, hvis de konstaterer, at etableringen af et fælles mellemliggende moderselskab i Unionen ville:
 - a) være uforenelig med et obligatorisk krav om adskillelse af aktiviteter i henhold til reglerne i eller pålagt af tilsynsmyndighederne i det tredjeland, hvor det øverste moderselskab i tredjelandskoncernen har sit hovedkontor, eller
 - b) gøre afvikling mindre effektiv end i de tilfælde, hvor der er to mellemliggende moderselskaber i Unionen, ifølge en vurdering foretaget af den kompetente afviklingsmyndighed for det mellemliggende moderselskab i Unionen.
3. Et mellemliggende moderselskab i Unionen er et kreditinstitut, som er meddelt tilladelse i henhold til artikel 8, eller et finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, som er godkendt i henhold til artikel 21a.

Uanset dette stykkes første afsnit kan det mellemliggende moderselskab i Unionen eller det andet mellemliggende moderselskab i Unionen, hvis ingen af de institutter, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, er et kreditinstitut, eller hvis det andet mellemliggende moderselskab i Unionen skal være oprettet i forbindelse med investeringsaktiviteter for at opfylde et obligatorisk krav som omhandlet i denne artikels stk. 2, være et investeringselskab, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, og som er omfattet af direktiv 2014/59/EU.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse, såfremt den samlede værdi af tredjelandskoncernens aktiver i Unionen er mindre end 40 mia. EUR.
5. I denne artikel omfatter den samlede værdi af tredjelandskoncernens aktiver i Unionen summen af følgende:
 - a) den samlede værdi af de aktiver, der tilhører hvert af tredjelandskoncernens institutter i Unionen ifølge dens konsoliderede balance eller det beløb, der følger af de enkelte balancer, hvis et instituts balance ikke er konsolideret, og
 - b) den samlede værdi af de aktiver, der tilhører hver af tredjelandskoncernens filialer, som er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til dette direktiv, direktiv 2014/65/EU eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014^{*4}.

6. De kompetente myndigheder underretter EBA om følgende oplysninger om hver af de tredjelandskoncerner, der driver virksomhed i deres jurisdiktion:
 - a) navnene på de institutter, som tilhører tredjelandskoncerner, og som er underlagt tilsyn, og den samlede værdi af deres aktiver
 - b) navnene på de filialer, som i henhold til dette direktiv, direktiv 2014/65/EU eller forordning (EU) nr. 600/2014 er meddelt tilladelse i den pågældende medlemsstat, og den samlede værdi af deres aktiver samt de typer af aktiviteter, de har tilladelse til at udføre
 - c) navnet på ethvert mellemliggende moderselskab i Unionen, som er oprettet i den pågældende medlemsstat, og dets type, jf. stk. 3, samt navnet på den tredjelandskoncern, som det er en del af.
7. EBA offentliggør på sit websted en liste over alle de tredjelandskoncerner, der driver virksomhed i Unionen, og deres mellemliggende moderselskab eller moderselskaber i Unionen, alt efter hvad der er relevant.

De kompetente myndigheder sikrer, at hvert institut under deres jurisdiktion, der er del af en tredjelandskoncern, opfylder en af følgende betingelser:

- a) det har et mellemliggende moderselskab i Unionen
 - b) det er et mellemliggende moderselskab i Unionen
 - c) det er tredjelandskoncernens eneste institut i Unionen, eller
 - d) det er del af en tredjelandskoncern, hvis aktivers samlede værdi i Unionen på mindre end 40 mia. EUR.
8. Uanset stk. 1 skal tredjelandskoncerner, der driver virksomhed gennem mere end et institut i Unionen, og hvis aktivers samlede værdi andrager eller overstiger 40 mia. EUR, den 27. juni 2019 have et mellemliggende moderselskab i Unionen eller, hvis stk. 2 finder anvendelse, to mellemliggende moderselskaber i Unionen senest den 30. december 2023.
 9. Senest den 30. december 2026 reviderer Kommissionen efter høring af EBA de krav, der pålægges institutterne i medfør af denne artikel, og forelægger en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet. Denne rapport vurderer som minimum:
 - a) om kravene i denne artikel er anvendelige, nødvendige og forholdsmæssige, eller om andre foranstaltninger ville være mere hensigtsmæssige
 - b) om de krav, der stilles til institutterne i medfør af denne artikel, bør revideres for at afspejle bedste internationale praksis.
 10. Senest den 28. juni 2021 forelægger EBA Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en rapport om behandlingen af tredjelandsfilialer i henhold til medlemsstaternes nationale ret. Denne rapport vurderer som minimum:
 - a) hvorvidt og i hvilket omfang tilsynspraksis i henhold til national ret for tredjelandsfilialer er forskellig fra medlemsstat til medlemsstat
 - b) hvorvidt forskellig behandling af tredjelandsfilialer i henhold til national ret kan føre til regelarbitrage
 - c) hvorvidt yderligere harmonisering af nationale ordninger for tredjelandsfilialer er nødvendig og hensigtsmæssig, navnlig for så vidt angår betydelige tredjelandsfilialer.

Kommissionen forelægger i givet fald Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsforslag på grundlag af henstillingerne fra EBA.

*³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48)."

*⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om mærker for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).«"

10) Artikel 23, stk. 1, litra b), affattes således:

»b) omdømme, viden, kompetence og erfaring, jf. artikel 91, stk. 1, hos de medlemmer af ledelsesorganet, som kommer til at lede kreditinstituttets virksomhed som følge af den påtænkte erhvervelse«.

11) Artikel 47 ændres således:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. En medlemsstat kræver, at filialer af kreditinstitutter med hovedkontor i et tredjeland mindst en gang om året indberetter følgende oplysninger til de kompetente myndigheder:

- a) de samlede aktiver svarende til aktiviteterne i den filial, som er meddelt tilladelse i den pågældende medlemsstat
- b) oplysninger om de likvide midler, som står til rådighed for filialen, navnlig rådighed over likvide midler i medlemsstaternes valutaer
- c) det kapitalgrundlag, som står til rådighed for filialen
- d) de indskudsbeskyttelsesordninger, der står til rådighed for filialens indskydere
- e) risikostyringsordningerne
- f) ledelsesordningerne, herunder personer med nøglefunktioner i forhold til filialens aktiviteter
- g) de genopretningsplaner, filialen er omfattet af, og
- h) alle andre oplysninger, som den kompetente myndighed finder nødvendige med henblik på en alsidig overvågning af filialens aktiviteter.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. De kompetente myndigheder underretter EBA om følgende:

- a) enhver tilladelse til oprettelse af filialer, som meddeles kreditinstitutter med hovedkontor i et tredjeland, og alle efterfølgende ændringer af sådanne tilladelser
- b) de regelmæssigt rapporterede samlede aktiver og passiver for filialer af kreditinstitutter med hovedkontor i et tredjeland, som er meddelt tilladelse
- c) navnet på den tredjelandskoncern, som en filial, der er meddelt tilladelse, tilhører. EBA offentliggør på sit websted en liste over alle tredjelandsfilialer, som er meddelt tilladelse til at drive virksomhed i Unionen, med angivelse af medlemsstaten, i hvilken de er meddelt tilladelse til at drive virksomhed.«

c) Følgende stykke indsættes:

»2a. De kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kreditinstitutter, som har deres hovedkontor i et tredjeland, og de kompetente myndigheder for institutter, som er del af den samme tredjelandskoncern, samarbejder tæt om at sikre, at alle den tredjelandskoncerns aktiviteter i Unionen er underlagt et omfattende tilsyn for at forhindre omgåelse af krav, som finder anvendelse på tredjelandskoncerner i medfør af dette direktiv og forordning (EU) nr. 575/2013, og negativ indvirkning på den finansielle stabilitet i Unionen.

EBA letter samarbejdet mellem de kompetente myndigheder, jf. dette stykkes første afsnit, herunder når de kontrollerer, om den i artikel 21b, stk. 4, nævnte tærskel er overholdt.«

12) Artikel 56 ændres således:

a) Litra g) affattes således:

»g) de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med de forpligtede enheder, der er anført i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (*5), artikel 2, stk. 1, nr. 1) og 2), vedrørende overholdelse af dette direktiv, og finansielle efterretningsenheder

b) Følgende litra tilføjes:

»h) de kompetente myndigheder eller organer, der er ansvarlige for anvendelsen af regler om strukturel adskillelse inden for en bankkoncern.«

*5 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).«

13) I artikel 57, stk. 1, affattes indledningen således:

»1. Uanset artikel 53, 54 og 55 sikrer medlemsstaterne, at udveksling af oplysninger kan finde sted mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder, der er ansvarlige for at føre tilsyn med:«.

14) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 58a

Videregivelse af oplysninger til internationale organer

1. Uanset artikel 53, stk. 1, og artikel 54 kan de kompetente myndigheder med forbehold af betingelserne i nærværende artikels stk. 2, 3 og 4 videregive eller dele visse oplysninger med:

- a) Den Internationale Valutafond og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor
- b) Den Internationale Betalingsbank med henblik på kvantitative konsekvensanalyser

- c) Rådet for Finansiell Stabilitet med henblik på dets tilsynsfunktion.
2. De kompetente myndigheder må kun dele fortrolige oplysninger på udtrykkelig anmodning af det relevante organ, når mindst følgende betingelser er opfyldt:
- anmodningen er behørigt begrundet henset til de specifikke opgaver, der udføres af det anmodende organ i overensstemmelse med dets lovbestemte mandat
 - anmodningen er tilstrækkelig præcis med hensyn til de anmodede oplysningers art, omfang og form samt den måde, hvorpå de videregives eller fremsendes
 - de anmodede oplysninger er strengt nødvendige for udførelsen af det anmodende organs specifikke opgaver og går ikke videre end de lovbestemte opgaver, som er pålagt det anmodende organ
 - oplysningerne fremsendes eller videregives udelukkende til de personer, som er involveret direkte i udførelsen af den specifikke opgave
 - de personer, som har adgang til oplysningerne, er bundet af krav om tavshedspligt, der mindst svarer til dem, der er omhandlet i artikel 53, stk. 1.
3. Hvis anmodningen fremsættes af en af de enheder, som er omhandlet i stk. 1, må de kompetente myndigheder kun fremsende samlede eller anonymiserede oplysninger og kun dele andre oplysninger i den kompetente myndigheds lokaler.
- 4) I det omfang videregivelsen af oplysninger indebærer behandling af personoplysninger, skal det anmodende organs behandling af personoplysninger overholde kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ^{*6}

^{*6} Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).«

- 15) I artikel 63, stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne fastsætter, at de kompetente myndigheder kan kræve udskiftning af en person som omhandlet i første afsnit, hvis denne person handler i strid med sine forpligtelser i henhold til første afsnit.«

- 16) Artikel 64 ændres således:
- Stk. 1 affattes således:

»1. De kompetente myndigheder tillægges alle de tilsynsbeføjelser til at gribe ind i institutternes, de finansielle holdingselskabers og de blandede finansielle holdingselskabers virksomhed, der er nødvendige, for at de kan udøve deres opgaver, herunder navnlig retten til at inddrage en tilladelse i henhold til artikel 18, de beføjelser, der er omhandlet i artikel 18, 102, 104 og 105, og de beføjelser til at træffe foranstaltninger, som er omhandlet i artikel 21a, stk. 6.«

- Følgende stykke tilføjes:

»3. Beslutninger, der træffes af de kompetente myndigheder i forbindelse med udøvelse af deres tilsynsbeføjelser og beføjelser til at pålægge sanktioner, skal ledsages af en begrundelse.«

17) I artikel 66, stk. 1, tilføjes følgende litra:

»e) manglende ansøgning om godkendelse i strid med artikel 21a eller enhver anden misligholdelse af de krav, som er fastsat i nævnte artikel.«

18) I artikel 67, stk. 1, tilføjes følgende litra:

»q) et moderinstitut, et finansielt moderholdingselskab eller et blandet finansielt moderholdingselskab ikke træffer de tiltag, der måtte være nødvendige for at sikre overholdelse af de tilsynsmæssige krav, som er fastsat i tredje, fjerde, sjette eller syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013 eller pålagt efter artikel 104, stk. 1, litra a), eller artikel 105 i dette direktiv på konsolideret eller delkonsolideret niveau.«

19) Artikel 74 affattes således:

»Artikel 74

Intern ledelse og genopretnings- og afviklingsplaner

1. Institutter skal have robuste ledelsesordninger, hvilket omfatter en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemsigtig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, styre, overvåge og indberette de risici, som institutterne er eller kan blive eksponeret for, fyldestgørende interne kontrolmekanismer, herunder en sund administrativ og regnskabsmæssig praksis, og en aflønningspolitik og -praksis, som er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring.

Den i første afsnit omhandlede aflønningspolitik og -praksis skal være kønsneutral.

2. De i denne artikels stk. 1 omhandlede ordninger, procedurer og mekanismer omfatter hele virksomheden og står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af risikoen i forretningsmodellen og instituttets aktiviteter. Der tages hensyn til de tekniske kriterier i artikel 76-95.

3. EBA udsteder, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, retningslinjer for de ordninger, procedurer og mekanismer, der er omhandlet nærværende artikels i stk. 1, under hensyntagen til nærværende artikels stk. 2.

EBA udsteder, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, retningslinjer for kønsneutrale aflønningspolitikker for institutter.

Senest to år efter datoen for offentliggørelse af de i andet afsnit omhandlede retningslinjer udsender EBA på grundlag af de oplysninger, der indsamles af de kompetente myndigheder, en rapport om institutters anvendelse af kønsneutrale aflønningspolitikker.«

20) Artikel 75, stk. 1, affattes således:

»1. De kompetente myndigheder indsamler de oplysninger, der videregives i overensstemmelse med kriterierne for offentliggørelse fastsat i artikel 450, stk. 1, litra g), h), i) og k), i forordning (EU) nr. 575/2013, samt de oplysninger, som institutter giver om den kønsbestemte lønforskel, og anvender disse oplysninger til at benchmarke aflønningstendenser og -praksisser. De kompetente myndigheder indgiver disse oplysninger til EBA.«

21) Artikel 84 affattes således:

»Artikel 84

Renterisiko som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter

1. De kompetente myndigheder sikrer, at institutter indfører interne systemer og anvender standardmetoden eller den forenkledede standardmetode til at identificere, vurdere, styre og afbøde de risici, der opstår som følge af potentielle ændringer af rentesatserne, der påvirker både den økonomiske værdi af et instituts kapitalgrundlag og nettorenteindtægterne fra et instituts ikkehandelsmæssige aktiviteter.
2. De kompetente myndigheder sikrer, at institutter indfører systemer til at vurdere og overvåge de risici, der opstår som følge af potentielle ændringer af kreditspænd, som påvirker både den økonomiske værdi af et instituts kapitalgrundlag og nettorenteindtægterne fra et instituts ikkehandelsmæssige aktiviteter.
3. En kompetent myndighed kan kræve, at et institut anvender den i stk. 1 omhandlede standardmetode, såfremt de interne systemer, som det pågældende institut har indført med henblik på at vurdere de i nævnte stykke omhandlede risici, ikke er tilfredsstillende.
4. En kompetent myndighed kan kræve, at et lille og ikkekomplekst institut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 145), i forordning (EU) nr. 575/2013 anvender standardmetoden, hvis den finder, at den forenkledede standardmetode ikke er tilstrækkelig til at tage højde for den renterisiko, der opstår som følge af dette instituts ikkehandelsmæssige aktiviteter.
5. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for i forbindelse med denne artikel at fastsætte en standardmetode, som institutter kan anvende til at vurdere de i denne artikels stk. 1 omhandlede risici, herunder en forenklet standardmetode for små og ikkekomplekse institutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 145), i forordning (EU) nr. 575/2013, som er mindst lige så konservativ som standardmetoden.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. EBA udsteder retningslinjer for at fastsætte kriterierne for:
- a) vurderingen ved hjælp af et instituts interne system af de risici, der er omhandlet i stk. 1
 - b) institutternes identifikation, styring og afbødning af de risici, der er omhandlet i stk. 1
 - c) institutternes vurdering og overvågning af de risici, der er omhandlet i stk. 2
 - d) afgørelse af, hvilke af de interne systemer, som institutter gennemfører i forbindelse med stk. 1, der ikke er tilfredsstillende, jf. stk. 3.
- EBA udsteder disse retningslinjer senest den 28. juni 2020.«

- 22) Artikel 85, stk. 1, affattes således:

»1. De kompetente myndigheder sikrer, at institutter gennemfører politikker og processer til vurdering og håndtering af eksponeringerne for operationel risiko, herunder modelrisici og risici som følge af outsourcing, og til dækning af sjældne og meget alvorlige hændelser. Institutterne præciserer, hvad der forstås ved operationel risiko med henblik på disse politikker og procedurer.«

- 23) I artikel 88, stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om lån til medlemmer af ledelsesorganet og deres nærtstående parter dokumenteres behørigt og stilles til rådighed for de kompetente myndigheder efter anmodning.

I denne artikel forstås ved »nærtstående part«:

- a) en ægtefælle eller registreret partner i henhold til national ret samt børn og forældre til et medlem af ledelsesorganet
- b) en kommerciel enhed, i hvilken et medlem af ledelsesorganet eller vedkommendes nærtstående familiemedlem som omhandlet i litra a) har en kvalificeret andel på 10 % eller mere af kapitalen eller stemmerettighederne, eller i hvilken disse personer kan udøve betydelig indflydelse, eller i hvilken disse personer har stillinger i den daglige ledelse eller er medlemmer af ledelsesorganet.«

- 24) I artikel 89 tilføjes følgende stykke:

»6. Kommissionen undersøger senest den 1. januar 2021 efter høring af EBA, EIOPA og ESMA, hvorvidt de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a)-f), stadig er tilstrækkelige under hensyntagen til tidligere konsekvensanalyser, internationale aftaler og den lovgivningsmæssige udvikling i Unionen, og hvorvidt yderligere relevante oplysningskrav kan tilføjes i stk. 1.

Kommissionen aflægger på grundlag af høringen af EBA, EIOPA og ESMA senest den 30. juni 2021 rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om den i dette stykke omhandlede vurdering og forelægger om nødvendigt Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsforslag.«

25) Artikel 91 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Institutter, finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber, har hovedansvaret for at sikre, at medlemmerne af ledelsesorganet til enhver tid har et tilstrækkeligt godt omdømme og besidder tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at varetage deres opgaver. Medlemmerne af ledelsesorganet skal navnlig opfylde de krav, der er fastsat i stk. 2-8.

Hvis medlemmerne af ledelsesorganet ikke opfylder kravene i dette stykke, har de kompetente myndigheder beføjelse til at afsætte sådanne medlemmer fra ledelsesorganet. De kompetente myndigheder kontrollerer navnlig, hvorvidt kravene i dette stykke stadig er opfyldt, hvis de har rimelig grund til at have mistanke om, at hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme forekommer eller er forekommet eller er blevet forsøgt, eller der er øget risiko herfor i forbindelse med det pågældende institut.«

b) Stk. 7 og 8 affattes således:

»7. Ledelsesorganet skal besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå instituttets aktiviteter, herunder de største risici. Den generelle sammensætning af ledelsesorganet skal afspejle en tilstrækkelig bred vifte af erfaring.

8. Hvert medlem af ledelsesorganet udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse, dersom det er nødvendigt, og for effektivt at kunne føre tilsyn med og overvåge ledelsens beslutningstagning. At være medlem af tilknyttede virksomheder eller tilknyttede enheder udgør ikke i sig selv en hindring for at udvise uafhængighed.«

c) I stk. 12 tilføjes følgende litra:

»f) konsekvent anvendelse af den beføjelse, der er omhandlet i stk. 1, andet afsnit.«

26) Artikel 92 ændres således:

a) Stk. 1 udgår.

b) Stk. 2 ændres således:

i) Indledningen affattes således:

»Medlemsstaterne sikrer, at institutter, når de udformer og anvender politikker for den samlede løn, der omfatter løn og skønsmæssige pensioner for de kategorier af medarbejdere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på institutternes risikoprofil,

efterlever følgende krav på en måde, som svarer til deres størrelse og interne organisation og til deres aktiviteter art, omfang og kompleksitet:«.

ii) Følgende litra indsættes:

»aa) Aflønningspolitikken er en kønsneutral aflønningspolitik.«

c) Følgende stykke tilføjes:

»3. Med henblik på stk. 2 omfatter kategorier af medarbejdere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på institutternes risikoprofil, mindst:

- a) alle medlemmer af ledelsesorganet og den daglige ledelse
- b) medarbejdere med ledelsesansvar i forhold til instituttets kontrolfunktioner eller væsentlige afdelinger
- c) medarbejdere, som har ret til en betydelig aflønning i det foregående regnskabsår, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:
 - i) medarbejderens aflønning er lig med eller højere end 500 000 EUR og lig med eller højere end den gennemsnitlige aflønning af medlemmerne af instituttets ledelsesorgan og daglige ledelse, jf. litra a)
 - ii) medarbejderen udfører arbejde i en væsentlig afdeling, og arbejdet er af en art, der har væsentlig indflydelse på den relevante afdelings risikoprofil.«

27) Artikel 94 ændres således:

a) Stk. 1 ændres således:

i) Litra l), nr. i), affattes således:

»i) aktier eller, afhængigt af det pågældende instituts juridiske struktur, tilsvarende ejerskabsinteresser eller instrumenter baseret på aktier eller, afhængigt af det pågældende instituts juridiske struktur, tilsvarende ikkelikvide instrumenter«.

ii) Litra m) affattes således:

»m) En væsentlig del og i alle tilfælde mindst 40 % af den variable aflønningskomponent udskydes i mindst fire til fem år og skal behørigt tilpasses virksomhedens art, risiciene forbundet hermed og den pågældende medarbejders arbejdsopgaver. For medlemmer af ledelsesorganet og den daglige ledelse i institutter, der er væsentlige i kraft af deres størrelse, interne organisation og deres aktiviteter art, omfang og kompleksitet, bør udskydningsperioden være mindst fem år.

Aflønning, der udbetales i henhold til en udskydelsesordning, skal ikke godtgøres hurtigere end på pro rata-basis. Såfremt den variable aflønningskomponent udgør et meget stort beløb, skal mindst 60 % af beløbet udskydes. Længden af udskydningsperioden fastsættes i henhold til den forretningsmæssige cyklus, virksomhedens art, risiciene forbundet hermed og den pågældende medarbejders arbejdsopgaver.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere, hvilke kategorier af instrumenter der opfylder betingelserne i stk. 1, litra l), nr. ii).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. marts 2014.

Med henblik på at identificere medarbejdere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på instituttets risikoprofil, jf. artikel 92, stk. 3, udarbejder EBA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastsætter kriterier til at definere følgende:

- a) ledelsesmæssigt ansvar og kontrolfunktioner
- b) væsentlig afdeling og væsentlig indflydelse på den relevante afdelings risikoprofil og
- c) andre kategorier af medarbejdere, som ikke udtrykkeligt er anført i artikel 92, stk. 3, hvis arbejde har indflydelse på instituttets risikoprofil, der forholdsmæssigt er lige så væsentlig som de medarbejderkategoriers indflydelse, der er omhandlet heri.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. december 2019.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i dette stykke omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

- c) Følgende stykker tilføjes:

»3. Uanset stk. 1 finder kravene i stk. 1, litra l) og m) og stk. 1, litra o), andet afsnit, ikke anvendelse på:

- a) et institut, som ikke er et stort institut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 146), i forordning (EU) nr. 575/2013, og hvis aktivers værdi i gennemsnit og på individuelt niveau i overensstemmelse med dette direktiv og forordning (EU) nr. 575/2013 er lig med eller lavere end 5 mia. EUR i perioden på fire år umiddelbart forud for det indeværende regnskabsår
- b) en medarbejder, hvis årlige variable aflønning ikke overstiger 50 000 EUR og ikke udgør mere end en tredjedel af medarbejderens samlede årsløn.

4. Uanset stk. 3, litra a), kan en medlemsstat sænke eller forhøje den tærskel, der er nævnt heri, forudsat at:

- a) det institut, som medlemsstaterne anvender denne bestemmelse på, ikke er et stort institut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 146), i forordning (EU) nr. 575/2013, og hvis tærsklen forhøjes:
 - i) instituttet opfylder kriterierne i artikel 4, stk. 1, nr. 145), litra c), d) og e), i forordning (EU) nr. 575/2013, og
 - ii) tærsklen ikke overstiger 15 mia. EUR.
- b) det er hensigtsmæssigt at ændre tærsklen i overensstemmelse med dette stykke under hensyntagen til arten og omfanget og kompleksiteten af instituttets akti-

viteter, dets interne organisation eller, hvis relevant, karakteristikaene for den koncern, som det tilhører.

5. Uanset stk. 3, litra b), kan en medlemsstat beslutte, at medarbejdere, som har ret til en årlig variabel aflønning under den tærskel og andel, der er omhandlet i nævnte litra, ikke er omfattet af undtagelsen heri som følge af særlige nationale markedsforhold med hensyn til aflønningspraksis eller som følge af karakteren af de pågældende medarbejders ansvar og jobprofil.
6. Senest den 28. juni 2023 gennemgår og aflægger Kommissionen i nært samarbejde med EBA rapport om anvendelsen af stk. 3-5 og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet denne rapport, om nødvendigt ledsaget af et lovgivningsforslag.
7. EBA udsteder, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, retningslinjer, som letter gennemførelsen af stk. 3, 4 og 5 og sikrer, at de anvendes konsekvent.«

28) Artikel 97 ændres således:

- a) I stk. 1 udgår litra b).
- b) I stk. 4 indsættes følgende afsnit:

»Når de kompetente myndigheder foretager den kontrol og vurdering, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, anvender de proportionalitetsprincippet i overensstemmelse med de kriterier, som er oplyst i medfør af artikel 143, stk. 1, litra c).«

- c) Følgende stykke indsættes:

»4a. De kompetente myndigheder kan skræddersy metoder til anvendelsen af den kontrol og vurdering, som er omhandlet i denne artikels stk. 1, for at tage hensyn til institutter med en lignende risikoprofil, såsom lignende forretningsmodeller eller geografisk placering af eksponeringer. Sådanne skræddersyede metoder kan omfatte risikoorienterede benchmarks og kvantitative indikatorer, skal åbne mulighed for behørig hensyntagen til de specifikke risici, som hvert enkelt institut kan være eksponeret for, og må ikke berøre den institutspecifikke art af de i overensstemmelse med artikel 104 pålagte foranstaltninger.

Hvis de kompetente myndigheder anvender skræddersyede metoder i medfør af dette stykke, underretter de EBA. EBA overvåger tilsynspraksis og udsteder, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, retningslinjer med henblik på at præcisere, hvordan lignende risikoprofiler skal vurderes med henblik på dette stykke, og sikre ensartet og forholdsmæssig anvendelse af metoder i hele Unionen, der er skræddersyet til lignende institutter.«

- d) Følgende stykke tilføjes:

»6. Når en kontrol af et institut, navnlig vurderingen af ledelsesordningerne, forretningsmodellen eller aktiviteterne, giver de kompetente myndigheder rimelige grunde til at have mistanke om, at der i forbindelse med dette institut forekommer eller er

forekommet eller er blevet forsøgt hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, eller der er øget risiko herfor, underretter den kompetente myndighed omgående EBA og den myndighed eller det organ, som fører tilsyn med instituttet i overensstemmelse med direktiv (EU) 2015/849, og som har kompetence til at sikre overholdelse af nævnte direktiv. I tilfælde af potentiel øget risiko for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme samarbejder den kompetente myndighed og den myndighed eller det organ, som fører tilsyn med instituttet i overensstemmelse med direktiv (EU) 2015/849, og som har kompetence til at sikre overholdelse af nævnte direktiv, og underretter omgående EBA om deres fælles vurdering. Den kompetente myndighed træffer om nødvendigt foranstaltninger i overensstemmelse med dette direktiv.«

29) Artikel 98 ændres således:

a) I stk. 1 udgår litra j).

b) Stk. 5 affattes således:

»5. Den kontrol og vurdering, der foretages af de kompetente myndigheder, omfatter institutternes eksponering for renterisici som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter.

Tilsynsbeføjelserne udøves i mindst følgende tilfælde:

- a) når der er tale om et institut, hvor den økonomiske værdi af dets kapitalgrundlag som omhandlet i artikel 84, stk. 1, falder med mere end 15 % af dets kernekapital som følge af en pludselig og uventet ændring i rentesatserne som anført i et af de seks støds scenarier i forbindelse med tilsyn, som finder anvendelse på renter
- b) når et institut oplever en stor nedgang i sine nettorenteindtægter som omhandlet i artikel 84, stk. 1, som følge af en pludselig og uventet ændring i rentesatserne som anført i et af de to støds scenarier i forbindelse med tilsyn, som finder anvendelse på renter.

Uanset andet afsnit har de kompetente myndigheder ikke pligt til at udøve tilsynsbeføjelser, hvis de på grundlag af den kontrol og vurdering, der er omhandlet i dette stykke, finder, at instituttets håndtering af renterisiko som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter er hensigtsmæssig, og at instituttet ikke i overdreven grad er eksponeret for renterisiko som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter.

Med henblik på dette stykke forstås ved »tilsynsbeføjelser« beføjelserne i artikel 104, stk. 1, eller beføjelsen til at angive andre modellerings- og parameterantagelser end dem, som EBA har identificeret i medfør af nærværende artikels stk. 5a, litra b), og som skal afspejles af institutterne i deres beregning af den økonomiske værdi af deres kapitalgrundlag i henhold til artikel 84, stk. 1.«

c) Følgende stykke indsættes:

»5a. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende med henblik på stk. 5:

- a) de seks støds scenarier i forbindelse med tilsyn, jf. stk. 5, andet afsnit, litra a), og de to støds scenarier i forbindelse med tilsyn, jf. stk. 5, andet afsnit, litra b), som finder anvendelse på renter for hver valuta
- b) på baggrund af internationalt vedtagne tilsynsmæssige standarder de fælles modellerings- og parameterantagelser, bortset fra adfærdsmæssige antagelser, som institutterne skal afspejle i deres beregninger af den økonomiske værdi af deres kapitalgrundlag, jf. stk. 5, andet afsnit, litra a), begrænset til:
 - i) behandlingen af instituttets eget kapitalgrundlag
 - ii) medtagelse, sammensætning og diskontering af rentefølsomme pengestrømme, som stammer fra instituttets aktiver, passiver og ikkebalanceførte poster, herunder behandling af handelsmargener og andre spændkomponenter
 - iii) anvendelse af dynamiske eller statiske balancemodeller og den deraf følgende behandling af amortiserede og forfaldne positioner
- c) på baggrund af internationalt vedtagne standarder de fælles modellerings- og parameterantagelser, bortset fra adfærdsmæssige antagelser, som institutterne skal afspejle i deres beregning af nettorenteindtægter, jf. stk. 5, andet afsnit, litra b), og som er begrænset til:
 - i) medtagelse og sammensætning af rentefølsomme pengestrømme, som stammer fra instituttets aktiver, passiver og ikkebalanceførte poster, herunder behandling af handelsmargener og andre spændkomponenter
 - ii) anvendelse af dynamiske eller statiske balancemodeller og den deraf følgende behandling af amortiserede og forfaldne positioner
 - iii) den periode, i hvilken fremtidige nettorenteindtægter måles
- d) hvad der udgør en stor nedgang som omhandlet i stk. 5, andet afsnit, litra b).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

- d) Følgende stykke tilføjes:

»8. EBA vurderer muligheden for medtagelse af miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige risici i den kontrol og vurdering, der foretages af de kompetente myndigheder.

Med henblik på første afsnit skal EBA's vurdering mindst omfatte følgende:

- a) udarbejdelse af en ensartet definition af miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige risici, herunder fysiske risici og overgangsrisici. Sidstnævnte omfatter risici vedrørende nedskrivning af aktiver på grund af reguleringsmæssige ændringer
- b) udarbejdelse af passende kvalitative og kvantitative kriterier for vurdering af indvirkningen af miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige risici på institutters finansielle stabilitet på kort, mellemlang og lang sigt. Sådanne kriterier omfatter stresstestprocesser og scenarieanalyser for at vurdere indvirkningen af miljømæs-

- sige, sociale og ledelsesmæssige risici i scenarier med forskellige alvorlighedsgrader
- c) ordninger, processer, mekanismer og strategier, som institutter skal indføre for at identificere, vurdere og styre miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige risici
 - d) analysemetoder og -redskaber til at vurdere indvirkningen af miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige risici på institutters udlånsaktiviteter og aktiviteter vedrørende finansiel formidling.

EBA forelægger senest den 28. juni 2021 en rapport om sine resultater for Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet.

På grundlag af resultaterne i rapporten kan EBA, hvis det er relevant, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, vedtage retningslinjer for ensartet medtagelse af miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige risici i den tilsynskontrol- og vurderingsproces, som de kompetente myndigheder gennemfører.«

30) I artikel 99, stk. 2, udgår litra b).

31) Artikel 103 udgår.

32) Artikel 104 ændres således:

a) Stk. 1 og 2 affattes således:

»1. Med henblik på dette direktivs artikel 97, artikel 98, stk. 4 og 5, artikel 101, stk. 4, og artikel 102 samt anvendelsen af forordning (EU) nr. 575/2013 har de kompetente myndigheder mindst beføjelse til:

- a) at stille krav om, at institutterne har et yderligere kapitalgrundlag ud over de krav, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013, på de betingelser, der er fastsat i dette direktivs artikel 104a
- b) at stille krav om, at de ordninger, processer, mekanismer og strategier, der iværksættes i overensstemmelse med artikel 73 og 74, styrkes
- c) at stille krav om, at institutterne fremlægger en plan for fornyet opfyldelse af tilsynskravene i dette direktiv og forordning (EU) nr. 575/2013, og fastsætte en frist for dens gennemførelse, herunder forbedringer af den pågældende plan med hensyn til anvendelsesområde og frist
- d) at stille krav om, at institutterne anvender en bestemt nedskrivningspolitik eller behandling af aktiver for så vidt angår kapitalgrundlagskravene
- e) at begrænse institutternes forretningsområde, transaktioner eller netværk eller stille krav om at opgive aktiviteter, der indebærer for stor risiko for et instituts soliditet
- f) at stille krav om, at risikoen i forbindelse med institutternes virksomhed, produkter og systemer, herunder outsourcete aktiviteter, reduceres
- g) at stille krav om, at institutterne begrænser variabel aflønning som en procentdel af nettoindkomsten, når dette er uforeneligt med opretholdelsen af et sundt kapitalgrundlag
- h) at stille krav om, at institutterne anvender nettooverskuddet til at styrke kapitalgrundlaget

- i) at stille krav om, at et institut begrænser eller forbyder udlodninger eller rentebetalinger til aktionærer, selskabsdeltagere eller indehavere af hybride kernekapitalinstrumenter, hvis dette forbud ikke betragtes som misligholdelse fra instituttets side
- j) at stille krav om yderligere eller hyppigere rapportering, herunder rapportering om kapitalgrundlag, likviditet og gearing
- k) at indføre særlige likviditetskrav, herunder begrænsning af manglende løbetidsmatch mellem aktiver og passiver
- l) at stille yderligere oplysningskrav.

2. Med henblik på stk. 1, litra j), kan de kompetente myndigheder kun stille krav om yderligere eller hyppigere rapportering til institutter, såfremt de pågældende krav er hensigtsmæssige og står i rimeligt forhold til det formål, som oplysningerne er nødvendige til, og de ønskede oplysninger ikke er overlappende.

Med henblik på artikel 97-102 anses yderligere oplysninger, der kan kræves af institutter, for overlappende, såfremt de samme eller væsentligt de samme oplysninger på anden måde allerede er rapporteret til den kompetente myndighed eller kan udarbejdes af den kompetente myndighed.

Den kompetente myndighed må ikke kræve, at et institut rapporterer yderligere oplysninger, såfremt den tidligere har modtaget oplysningerne i et andet format eller en anden detaljeringsgrad, og det andet format eller den anden detaljeringsgrad ikke forhindrer den kompetente myndighed i at udarbejde oplysninger af samme kvalitet og pålidelighed som dem, der kan udarbejdes på grundlag af de yderligere oplysninger, som ellers ville blive rapporteret.«

- b) Stk. 3 udgår.

33) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 104a

Krav om yderligere kapitalgrundlag

1. De kompetente myndigheder stiller krav om yderligere kapitalgrundlag, jf. artikel 104, stk. 1, litra a), såfremt de på grundlag af kontrollerne ifølge artikel 97 og 101 konstaterer en af følgende situationer for et enkelt institut:

- a) instituttet er eksponeret for risici eller risikoelementer, som ikke er omfattet eller ikke er tilstrækkeligt omfattet, jf. nærværende artikels stk. 2, af kapitalgrundlagskravene i tredje, fjerde og syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013, og i kapitel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 ^{*7}
- b) instituttet opfylder ikke kravene i artikel 73 og 74 i dette direktiv eller i artikel 393 i forordning (EU) nr. 575/2013, og det er usandsynligt, at andre tilsynsforanstaltninger vil være tilstrækkelige til at sikre, at disse krav kan opfyldes inden for et passende tidsrum

- c) reguleringerne, jf. artikel 98, stk. 4, anses for utilstrækkelige til at gøre det muligt for instituttet at sælge eller afdække sine positioner inden for kort tid uden at lide væsentlige tab under normale markedsvilkår
- d) den vurdering, der er udført i henhold til artikel 101, stk. 4, har afdækket, at den manglende opfyldelse af kravene til anvendelse af den tilladte metode sandsynligvis medfører utilstrækkelige kapitalgrundlagskrav
- e) instituttet undlader gentagne gange at etablere eller opretholde et tilstrækkeligt niveau af yderligere kapitalgrundlag til at dække den vejledning, som er blevet meddelt i henhold til artikel 104b, stk. 3
- f) andre institutspecifikke situationer, som af den kompetente myndighed anses for at give anledning til væsentlige tilsynsmæssige betænkeligheder.

De kompetente myndigheder stiller kun krav om yderligere kapitalgrundlag, jf. artikel 104, stk. 1, litra a), for at dække de risici, som individuelle institutter påtager sig som følge af deres aktiviteter, herunder de risici, der afspejler en bestemt økonomisk udviklings og markedsudviklings indvirkning på et individuelt instituts risikoprofil.

2. Med henblik på denne artikels stk. 1, litra a), anses risici eller risikoelementer kun for ikke at være omfattet eller for ikke at være tilstrækkeligt omfattet af kapitalgrundlagskravene i tredje, fjerde og syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013, og i kapitel 2 i forordning (EU) 2017/2402, såfremt den størrelse, type og fordeling af kapital, der anses for passende af den kompetente myndighed under hensyntagen til tilsynskontrollen af den vurdering, som instituttet har gennemført i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 73, stk. 1, er højere end kapitalgrundlagskravene, jf. tredje, fjerde og syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013 og i kapitel 2 i forordning (EU) 2017/2402.

Med henblik på første afsnit vurderer de kompetente myndigheder under hensyntagen til det enkelte instituts risikoprofil de risici, som instituttet er eksponeret for, herunder:

- a) institutspecifikke risici eller elementer af sådanne risici, som udtrykkeligt er udelukket fra eller ikke udtrykkeligt er nævnt i kapitalgrundlagskravene i tredje, fjerde og syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013 og i kapitel 2 i forordning (EU) 2017/2402
- b) institutspecifikke risici eller elementer af sådanne risici, som sandsynligvis undervurderes trods opfyldelse af de gældende krav i tredje, fjerde og syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013 og i kapitel 2 i forordning (EU) 2017/2402.

I det omfang risici eller risikoelementer er omfattet af overgangsbestemmelser eller overgangsordninger i dette direktiv eller forordning (EU) nr. 575/2013, anses de ikke for risici eller elementer af sådanne risici, som sandsynligvis undervurderes trods opfyldelse af de gældende krav i tredje, fjerde og syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013 og i kapitel 2 i forordning (EU) 2017/2402.

Med henblik på første afsnit omfatter den kapital, der anses for passende, alle risici eller risikoelementer, der er udpeget som væsentlige ifølge den vurdering, der er fastsat i nærværende stykkes andet afsnit, og som ikke er omfattet af eller ikke er tilstrækkeligt omfattet af kapitalgrundlagskravene i tredje, fjerde og syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013 og i kapitel 2 i forordning (EU) 2017/2402.

Renterisici, der følger af positioner i forbindelse med ikkehandelsmæssige aktiviteter, kan som minimum anses for væsentlige i de tilfælde, der er nævnt i artikel 98, stk. 5, medmindre de kompetente myndigheder ved foretagelsen af kontrollen og vurderingen når til den konklusion, at instituttets håndtering af renterisiko som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter er hensigtsmæssig, og at instituttet ikke i overdreven grad er eksponeret for renterisiko som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter.

3. Når et yderligere kapitalgrundlag kræves for at tage højde for andre risici end risikoen for overdreven gearing, som ikke er tilstrækkeligt dækket af artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, fastsætter de kompetente myndigheder det krævede niveau af yderligere kapitalgrundlag, jf. nærværende artikels stk. 1, litra a), som forskellen mellem den kapital, der anses for passende i henhold til stk. 2 i nærværende artikel, og de relevante kapitalgrundlagskrav i tredje og fjerde del af forordning (EU) nr. 575/2013 og i kapitel 2 i forordning (EU) 2017/2402.

Når et yderligere kapitalgrundlag kræves for at tage højde for risikoen for overdreven gearing, som ikke er tilstrækkeligt dækket af artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, fastsætter de kompetente myndigheder det krævede niveau af yderligere kapitalgrundlag, jf. denne artikels stk. 1, litra a), som forskellen mellem den kapital, der anses for passende i henhold til stk. 2 i nærværende artikel, og de relevante kapitalgrundlagskrav i tredje og syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013.

4. Instituttet skal opfylde kravet om yderligere kapitalgrundlag, som den kompetente myndighed har pålagt i henhold til artikel 104, stk. 1, litra a), med kapitalgrundlag, som opfylder følgende betingelser:

- a) mindst tre fjerdedele af kravet om yderligere kapitalgrundlag opfyldes med kernekapital
- b) mindst tre fjerdedele af den i litra a) omhandlede kernekapital består af egentlig kernekapital.

Uanset første afsnit kan den kompetente myndighed pålægge instituttet at opfylde kravet om yderligere kapitalgrundlag med en højere andel af kernekapital eller egentlig kernekapital efter behov og under hensyntagen til de specifikke forhold, der gør sig gældende for instituttet.

Kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde kravet om yderligere kapitalgrundlag, jf. nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), som de kompetente myndigheder har pålagt for at tage højde for andre risici end risikoen for overdreven gearing, må ikke anvendes til at opfylde følgende:

- a) kapitalgrundlagskravene i artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013
- b) det kombinerede bufferkrav
- c) den vejledning om yderligere kapitalgrundlag, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 104b, stk. 3, når denne vejledning omhandler andre risici end risikoen for overdreven gearing.

Kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde kravet om yderligere kapitalgrundlag, jf. nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), som de kompetente myndigheder har pålagt for at tage højde for risikoen for overdreven gearing, der ikke er tilstrækkeligt dækket af artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, må ikke anvendes til at opfylde følgende:

- a) kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013
- b) gearingsgradbufferkravet, jf. artikel 92, stk. 1a, i forordning (EU) nr. 575/2013
- c) den vejledning om yderligere kapitalgrundlag, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 104b, stk. 3, når denne vejledning omhandler andre risici end risikoen for overdreven gearing.

5. Den kompetente myndighed skal skriftligt over for hvert institut begrunde beslutningen om at stille krav om yderligere kapitalgrundlag, jf. artikel 104, stk. 1, litra a), ved mindst at give en klar redegørelse for den udførlige vurdering af de elementer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1-4. Denne begrundelse skal i det tilfælde, der er anført i nærværende artikels stk. 1, litra e), omfatte en specifik begrundelse for, at indførelse af vejledning om yderligere kapitalgrundlag ikke længere anses for tilstrækkelig.

Artikel 104b

Vejledning om yderligere kapitalgrundlag

1. I henhold til de strategier og processer, der er omhandlet i artikel 73, fastsætter institutter deres interne kapital på et passende kapitalgrundlagniveau, som er tilstrækkeligt til at omfatte alle de risici, som et institut er eksponeret mod, og til at sikre, at instituttets kapitalgrundlag kan absorbere potentielle tab, som følger af stressscenarier, herunder dem, der identificeres i forbindelse med stresstesten som led i tilsynsprocessen, jf. artikel 100.

2. De kompetente myndigheder fører regelmæssigt tilsyn med det niveau for intern kapital, der fastsættes af hvert institut i henhold til denne artikels stk. 1, som led i de tilsyn og vurderinger, der gennemføres i henhold til artikel 97 og 101, herunder resultaterne af stresstesten omhandlet i artikel 100.

I henhold til dette tilsyn fastsætter de kompetente myndigheder for hvert institut det overordnede kapitalgrundlag, som de anser for passende.

3. De kompetente myndigheder meddeler institutterne deres vejledning om yderligere kapitalgrundlag.

Vejledningen om yderligere kapitalgrundlag er det kapitalgrundlag, der overstiger størrelsen af det relevante kapitalgrundlag, der kræves i medfør af tredje, fjerde og syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013, kapitel 2 i forordning (EU) 2017/2402, artikel 104, stk. 1, litra a), og artikel 128, stk. 6, i dette direktiv eller i medfør af artikel 92, stk. 1a, i forordning (EU) nr. 575/2013, alt efter hvad der er relevant, og som er nødvendigt for at nå op på det samlede

kapitalgrundlag, som de kompetente myndigheder anser for passende, jf. nærværende artikels stk. 2.

4. De kompetente myndigheders vejledning om yderligere kapitalgrundlag, jf. denne artikels stk. 3, skal være institutspecifik. Vejledningen kan kun omfatte risici, som er nævnt i kravet om yderligere kapitalgrundlag i henhold til artikel 104, stk. 1, litra a), i det omfang den omfatter aspekter af disse risici, som ikke allerede er omfattet af dette krav.

5. Kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde den vejledning om yderligere kapitalgrundlag, som er meddelt i overensstemmelse med stk. 3 for at tage højde for andre risici end risikoen for overdreven gearing, må ikke anvendes til at opfylde følgende:

- a) kapitalgrundlagskravene i artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013
- b) det krav i artikel 104a, som de kompetente myndigheder har pålagt for at tage højde for andre risici end risikoen for overdreven gearing, og det kombinerede bufferkrav.

Kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde den vejledning om yderligere kapitalgrundlag, som er meddelt i overensstemmelse med stk. 3 for at tage højde for risikoen for overdreven gearing, må ikke anvendes til at opfylde kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, det krav i nærværende direktivs artikel 104a, som de kompetente myndigheder har pålagt for at tage højde for risikoen for overdreven gearing, eller gearingsgradbufferkravet i artikel 92, stk. 1a, i forordning (EU) nr. 575/2013.

6. Manglende overholdelse af vejledningen, jf. denne artikels stk. 3, udløser ikke restriktionerne i nærværende direktivs artikel 141 eller 141b, hvis et institut opfylder de relevante kapitalgrundlagskrav i tredje, fjerde og syvende del af forordning (EU) nr. 575/2013 og i kapitel 2 i forordning (EU) 2017/2402, det relevante krav om yderligere kapitalgrundlag, jf. nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), og, alt efter hvad der er relevant, det kombinerede bufferkrav eller gearingsgradbufferkravet i artikel 92, stk. 1a, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Artikel 104c

Samarbejde med afviklingsmyndigheder

De kompetente myndigheder underretter de relevante afviklingsmyndigheder om krav om yderligere kapitalgrundlag, der pålægges institutter i henhold til artikel 104, stk. 1, litra a), og om en eventuel vejledning om yderligere kapitalgrundlag, som er meddelt institutterne i henhold til artikel 104b, stk. 3.

^{*7} Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF

og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 347 af 28.12.2017, s. 35).«

34) Artikel 105, litra d), udgår.

35) Artikel 108, stk. 3, udgår.

36) Artikel 109 ændres således:

a) Stk. 2 og 3 affattes således:

»2. De kompetente myndigheder stiller krav om, at moderselskaber og datterselskaber, der er omfattet af dette direktiv, opfylder de i afdeling II i dette kapitel fastsatte forpligtelser på konsolideret eller delkonsolideret niveau for at sikre, at deres ordninger, processer og mekanismer som krævet i afdeling II i dette kapitel er konsekvente og velintegrerede, og at alle relevante data og oplysninger med henblik på tilsyn kan fremlægges. De kompetente myndigheder sikrer navnlig, at moderselskaber og datterselskaber, der er omfattet af dette direktiv, gennemfører disse ordninger, processer og mekanismer i de af deres datterselskaber, der ikke er omfattet af dette direktiv, herunder datterselskaber etableret i offshorefinanscentre. Disse ordninger, processer og mekanismer skal også være konsekvente og velintegrerede, og disse datterselskaber skal også kunne fremlægge relevante data og oplysninger med henblik på tilsyn. Datterselskaber, som ikke selv er omfattet af dette direktiv, skal opfylde de sektorspecifikke krav til dem på individuelt niveau.

3. De forpligtelser, der følger af afdeling II i dette kapitel vedrørende datterselskaber, som ikke selv er omfattet af dette direktiv, finder ikke anvendelse, hvis moderinstitutionen i Unionen over for de kompetente myndigheder kan godtgøre, at anvendelsen af afdeling II strider mod lovgivningen i det tredjeland, hvor datterselskabet er etableret.«

b) Følgende stykker tilføjes:

»4. Aflønningskravene i artikel 92, 94 og 95 finder ikke anvendelse på et konsolideret niveau i følgende tilfælde:

- a) datterselskaber, der er etableret i Unionen, hvis de er omfattet af særlige aflønningskrav i overensstemmelse med andre EU-retsakter
- b) datterselskaber, der er etableret i et tredjeland, såfremt de ville være omfattet af særlige aflønningskrav i overensstemmelse med andre EU-retsakter, hvis de var etableret i Unionen.

5. For at undgå omgåelse af reglerne i artikel 92, 94 og 95 sørger medlemsstaterne uanset nærværende artikels stk. 4 for, at kravene i artikel 92, 94 og 95 finder anvendelse på medarbejdere i datterselskaber, som ikke er omfattet af dette direktiv på individuelt niveau, hvis:

- a) datterselskabet er enten et porteføljeadministrationsselskab eller et selskab, der leverer de investeringsservices og -aktiviteter, der er nævnt i afsnit A, nr. 2), 3), 4), 6) og 7), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, og
- b) de pågældende medarbejdere har fået mandat til at udføre arbejde, der har direkte væsentlig indflydelse på institutternes risikoprofil eller virksomhed inden for koncernen.

6. Uanset denne artikels stk. 4 og 5 kan medlemsstaterne anvende artikel 92, 94 og 95 på konsolideret niveau på en bredere gruppe af datterselskaber og deres medarbejdere.«

37) Artikel 111 affattes således:

»Artikel 111

Fastlæggelse af den konsoliderende tilsynsmyndighed

1. Hvis et moderselskab er et moderkreditinstitut i en medlemsstat eller et moderkreditinstitut i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med dette moderselskab i medlemsstaten eller med moderkreditinstituttet i Unionen på individuelt niveau.

Hvis et moderselskab er et moderinvesteringsselskab i en medlemsstat eller et moderinvesteringsselskab i Unionen, og hvis ingen af dets datterselskaber er et kreditinstitut, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med dette moderinvesteringsselskab i medlemsstaten eller med moderinvesteringsselskabet i Unionen på individuelt niveau.

Hvis et moderselskab er et moderinvesteringsselskab i en medlemsstat eller et moderinvesteringsselskab i Unionen, og hvis mindst ét af dets datterselskaber er et kreditinstitut, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed for kreditinstituttet eller, hvis der er flere kreditinstitutter, af den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum.

2. Hvis et instituts moderselskab er et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med instituttet på individuelt niveau.

3. Hvis to eller flere institutter, som har tilladelse i Unionen, har samme finansielle moderholdingselskab i en medlemsstat, samme blandede finansielle moderholdingselskab i en medlemsstat, samme finansielle moderholdingselskab i Unionen eller samme blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af:

- a) den kompetente myndighed for kreditinstituttet, hvis der kun er ét kreditinstitut inden for samme koncern
- b) den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum, hvis der er flere kreditinstitutter inden for samme koncern, eller
- c) den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum, hvis koncernen ikke omfatter nogen kreditinstitutter.

4. Hvis konsolidering er påkrævet i henhold til artikel 18, stk. 3 eller 6, i forordning (EU) nr. 575/2013, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum eller, hvis koncernen ikke omfatter nogen

kreditinstitutter, af den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum.

5. Uanset stk. 1, tredje afsnit, stk. 3, litra b), og stk. 4, er den konsoliderende tilsynsmyndighed, såfremt en kompetent myndighed fører tilsyn på individuelt niveau med mere end ét kreditinstitut inden for samme koncern, den kompetente myndighed, som fører tilsyn på individuelt niveau med et eller flere kreditinstitutter inden for koncernen, hvis den samlede balancesum for disse kreditinstitutter, som er underlagt tilsyn, er højere end den samlede balancesum for de kreditinstitutter, som enhver anden kompetent myndighed fører tilsyn med på individuelt niveau.

Uanset stk. 3, litra c), er den konsoliderende tilsynsmyndighed, såfremt en kompetent myndighed fører tilsyn på individuelt niveau med mere end ét investeringsselskab inden for samme koncern, den kompetente myndighed, som fører tilsyn på individuelt niveau med et eller flere investeringsselskaber inden for koncernen med den højeste balancesum i alt.

6. I særlige tilfælde kan de kompetente myndigheder efter fælles aftale undlade at anvende kriterierne i stk. 1, 3 og 4 og udpege en anden kompetent myndighed til at udøve tilsyn på konsolideret niveau, hvis det vil være uhensigtsmæssigt at anvende kriterierne anført heri under hensyntagen til de berørte institutter og den relative betydning af deres aktiviteter i de relevante medlemsstater eller behovet for at sikre kontinuitet i den samme kompetente myndigheds tilsyn på konsolideret niveau. I så fald har moderinstituttet i Unionen, det finansielle moderholdingselskab i Unionen, det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller instituttet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, ret til at blive hørt, inden de kompetente myndigheder træffer en beslutning.

7. De kompetente myndigheder underretter straks Kommissionen og EBA om enhver aftale, der falder ind under stk. 6.«

38) Artikel 113 affattes således:

»Artikel 113

Fælles beslutninger om institutspecifikke tilsynskrav

1. Den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder med ansvar for tilsyn med datterselskaber af et moderinstitut i Unionen eller af et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen skal gøre alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles beslutning:

- a) om anvendelse af artikel 73 og 97 til at bestemme, om størrelsen af koncernens konsoliderede kapitalgrundlag svarer til dens finansielle situation og risikoprofil og det krævede kapitalgrundlags størrelse med henblik på anvendelse af artikel 104, stk. 1, litra a), på hver enhed i koncernen på konsolideret niveau
- b) om foranstaltninger til at afhjælpe eventuelle væsentlige spørgsmål og undersøgelsesresultater vedrørende likviditetstilsyn, herunder tilstrækkeligheden af den strukturering og

- behandling af risici, som kræves i henhold til artikel 86, og behovet for institutspecifikke likviditetskrav i overensstemmelse med artikel 105
- c) om en eventuel vejledning om yderligere kapitalgrundlag som omhandlet i artikel 104b, stk. 3.

2. De i stk. 1 nævnte fælles beslutninger træffes:

- a) med henblik på denne artikels stk. 1, litra a), inden for fire måneder efter den konsoliderende tilsynsmyndigheds fremlæggelse af en rapport om risikovurderingen for koncernen i overensstemmelse med artikel 104a for de andre relevante kompetente myndigheder
- b) med henblik på denne artikels stk. 1, litra b), inden for fire måneder efter den konsoliderende tilsynsmyndigheds fremlæggelse af en rapport med en vurdering af koncernens likviditetsrisikoprofil i overensstemmelse med artikel 86 og 105
- c) med henblik på denne artikels stk. 1, litra c), inden for fire måneder efter den konsoliderende tilsynsmyndigheds fremlæggelse af en rapport om risikovurderingen for koncernen i overensstemmelse med artikel 104b.

Der skal også i de i nærværende artikels stk. 1 nævnte fælles beslutninger tages behørigt hensyn til de risikovurderinger af datterselskaber, der foretages af de relevante kompetente myndigheder i henhold til artikel 73, 97, 104a og 104b.

De i stk. 1, litra a) og b), nævnte fælles beslutninger skal fremgå af dokumenter, der indeholder de fulde begrundelser, som af den konsoliderende tilsynsmyndighed skal sendes til moderinstituttet i Unionen. I tilfælde af uenighed hører den konsoliderende tilsynsmyndighed EBA efter anmodning fra en af de andre relevante kompetente myndigheder. Den konsoliderende tilsynsmyndighed kan høre EBA på eget initiativ.

3. Foreligger der ikke en sådan fælles beslutning fra de kompetente myndigheder inden for de frister, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, træffer den konsoliderende tilsynsmyndighed beslutning om anvendelse af dette direktivs artikel 73, 86 og 97, artikel 104, stk. 1, litra a), artikel 104b og artikel 105 på konsolideret niveau efter behørig hensyntagen til de risikovurderinger af datterselskaber, der er foretaget af de relevante kompetente myndigheder. Har en af de pågældende kompetente myndigheder ved udløbet af de i nærværende artikels stk. 2 nævnte frister henvist sagen til EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den konsoliderende tilsynsmyndighed sin beslutning og afventer den afgørelse, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin beslutning i overensstemmelse med EBA's afgørelse. De perioder, der er nævnt i nærværende artikels stk. 2, anses for at være forligsperioder i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer beslutning inden for en måned efter modtagelsen af henvisningen til EBA. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere henvises til EBA.

Beslutningen om anvendelse af dette direktivs artikel 73, 86 og 97, og artikel 104, stk. 1, litra a), artikel 104b og artikel 105 træffes af de respektive kompetente myndigheder, der har ansvaret for tilsyn med datterselskaber af et moderkreditinstitut i Unionen eller et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, på individuelt eller delkonsolideret niveau efter behørig hensyntagen til de synspunkter og

forbehold, som den konsoliderende tilsynsmyndighed har givet udtryk for. Hvis en af de pågældende kompetente myndigheder ved udløbet af en af de i nærværende artikels stk. 2 nævnte frister har henvist sagen til EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder de konsoliderende tilsynsmyndigheder deres beslutning og afventer den afgørelse, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer deres beslutning i overensstemmelse med EBA's afgørelse. De perioder, der er nævnt i nærværende artikels stk. 2, anses for at være forligsperioder i overensstemmelse med nævnte forordning. EBA træffer beslutning inden for en måned efter modtagelsen af henvisningen til EBA. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere henvises til EBA.

Beslutningerne skal fremgå af et dokument, der indeholder de fulde begrundelser, og skal tage hensyn til den risikovurdering og de synspunkter og forbehold, som andre kompetente myndigheder har givet udtryk for i de i stk. 2 nævnte perioder. Den konsoliderende tilsynsmyndighed sender dokumentet til alle de berørte kompetente myndigheder og til moderinstituttet i Unionen.

Når EBA er blevet hørt, tager alle kompetente myndigheder hensyn til dens råd og redegør for enhver væsentlig afvigelse derfra.

4. De i stk. 1 omhandlede fælles beslutninger og de beslutninger, der træffes af de kompetente myndigheder, hvis der ikke foreligger en fælles beslutning, jf. stk. 3, anses for at være endelige og anvendes af de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater.

De i denne artikels stk. 1 omhandlede fælles beslutninger og enhver beslutning, der træffes, når der ikke foreligger en fælles beslutning i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, ajourføres én gang om året eller under ekstraordinære omstændigheder, hvis en kompetent myndighed med ansvar for tilsyn med datterselskaber af et moderinstitut i Unionen eller et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen indgiver en skriftlig og fuldt begrundet anmodning til den konsoliderende tilsynsmyndighed om ajourføring af beslutningen om anvendelse af artikel 104, stk. 1, litra a), og artikel 104b og 105. Under disse ekstraordinære omstændigheder kan ajourføringen tages op på bilateralt grundlag mellem den konsoliderende tilsynsmyndighed og den kompetente myndighed, der fremsætter anmodningen.

5. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af den i denne artikel nævnte fælles beslutningsproces med hensyn til anvendelsen af artikel 73, 86, 97, artikel 104, stk. 1, litra a), og artikel 104b og 105, med henblik på at lette de fælles beslutninger.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. juli 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

39) I artikel 115 tilføjes følgende stykke:

»3. Hvis den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor et finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, som er godkendt i henhold til artikel 21a, er etableret, indgås koordinerings- og samarbejdsordningerne, jf. nærværende artikels stk. 1, også med den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor moderselskabet er etableret.«

40) Artikel 116 ændres således:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. Med henblik på at lette opgaverne nævnt i dette direktivs artikel 112, stk. 1, artikel 114, stk. 1, og artikel 115, stk. 1, etablerer den konsoliderende tilsynsmyndighed også tilsynskollegier, når alle grænseoverskridende datterselskaber af et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen har hovedkontor i tredjelande, forudsat at tredjelændenes tilsynsmyndigheder er omfattet af fortrolighedskrav, der svarer til kravene i kapitel 1, afdeling II, i dette direktiv, og, hvor det er relevant, i artikel 76 og 81 i direktiv 2014/65/EU.«

b) I stk. 6 tilføjes følgende afsnit:

»Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor et finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, som er godkendt i henhold til artikel 21a, er etableret, kan deltage i det relevante tilsynskollegium.«

41) I artikel 117 tilføjes følgende stykker:

»5. Kompetente myndigheder, finansielle efterretningsenheder og myndigheder, der har det offentlige ansvar for tilsyn med de forpligtede enheder, der er anført i direktiv (EU) 2015/849, artikel 2, stk. 1, nr. 1) og 2), vedrørende overholdelse af dette direktiv, samarbejder tæt med hinanden inden for deres respektive kompetenceområder og giver hinanden oplysninger, der er relevante for deres respektive opgaver i henhold til dette direktiv, forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv (EU) 2015/849 forudsat, at dette samarbejde og denne udveksling af oplysninger ikke påvirker en igangværende undersøgelse, efterforskning eller retsforfølgning i overensstemmelse med den strafferetlige eller administrative lovgivning i den medlemsstat, hvor den kompetente myndighed, finansielle efterretningsenhet eller myndighed, der har det offentlige ansvar for tilsyn med de forpligtede enheder, der er anført i direktiv (EU) 2015/849, artikel 2, stk. 1, nr. 1) og 2), er beliggende.

EBA kan på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 1093/2010 bistå de kompetente myndigheder i tilfælde af uenighed vedrørende koordinering af tilsynsvirksomheden som omhandlet i denne artikel.

6. Senest den 1. januar 2020 offentliggør EBA, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, retningslinjer, der præciserer, hvordan samarbejdet og udvekslingen

af oplysninger, jf. nærværende artikels stk. 5, skal foregå, navnlig vedrørende grænseoverskridende koncerner og i forbindelse med konstatering af alvorlige overtrædelser af reglerne til bekæmpelse af hvidvask af penge.«

42) Artikel 119, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne vedtager alle nødvendige foranstaltninger for at medtage finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber i det konsoliderede tilsyn, jf. dog artikel 21a.«

43) Artikel 120, stk. 2, affattes således:

»2. Hvis et blandet finansielt holdingselskab er underlagt ens bestemmelser i dette direktiv og i direktiv 2009/138/EF, især med hensyn til risikobaserede tilsyn, har den konsoliderende tilsynsmyndighed efter aftale med den koncerntilsynsførende i forsikringssektoren, mulighed for kun at anvende de bestemmelser i direktivet, der vedrører den vigtigste finansielle sektor, jf. definitionen i artikel 3, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF, på det blandede finansielle holdingselskab.«

44) I artikel 125, stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»Hvis den konsoliderende tilsynsmyndighed for en koncern med et blandet finansielt moderholdingselskab i medfør af dette direktivs artikel 111 er forskellig fra den koordinator, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 2002/87/EF, samarbejder den konsoliderende tilsynsmyndighed og koordinatoren med henblik på anvendelsen af nærværende direktiv og forordning (EU) nr. 575/2013 på konsolideret niveau. For at lette og etablere et effektivt samarbejde skal den konsoliderende tilsynsmyndighed og koordinatoren råde over skriftlige koordinerings- og samarbejdsordninger.«

45) I artikel 128 indsættes følgende stykker efter stk. 1:

»Institutterne må ikke anvende egentlig kernekapital, der opretholdes for at opfylde det kombinerede bufferkrav i nærværende artikels stk. 1, nr. 6), til at opfylde nogen af kravene i artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013, de krav om yderligere kapitalgrundlag, der pålægges i dette direktivs artikel 104a til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing, og den vejledning, som er blevet meddelt i overensstemmelse med dette direktivs artikel 104b, stk. 3, til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.

Institutterne må ikke anvende egentlig kernekapital, der opretholdes for at opfylde et af elementerne i deres kombinerede bufferkrav, til at opfylde de øvrige relevante elementer af deres kombinerede bufferkrav.

Institutterne må ikke anvende egentlig kernekapital, der opretholdes for at opfylde det kombinerede bufferkrav i denne artikels stk. 1, nr. 6), til at opfylde de risikobaserede elementer af kravene i artikel 92a og 92b i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 45c og 45d i direktiv 2014/59/EU.«

46) Artikel 129 og 130 affattes således:

»Artikel 129

Krav om at opretholde en kapitalbevaringsbuffer

1. Ud over den egentlige kernekapital, der opretholdes for at opfylde kapitalgrundlagskravene i artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013, pålægger medlemsstaterne institutterne at opretholde en kapitalbevaringsbuffer af egentlig kernekapital, der er lig med 2,5 % af deres samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i nævnte forordning på individuelt eller konsolideret niveau, jf. første del, afsnit II, i nævnte forordning.

2. Uanset stk. 1 kan en medlemsstat undtage små og mellemstore investeringsselskaber fra at opfylde kravene i stk. 1, hvis en sådan undtagelse ikke udgør en trussel mod medlemsstatens finansielle systems stabilitet.

Beslutninger om at anvende den i første afsnit omhandlede undtagelse skal være fuldt begrundet, skal omfatte en forklaring på, hvorfor undtagelsen ikke udgør en trussel mod medlemsstatens finansielle systems stabilitet, og skal indeholde en nøjagtig definition af de små og mellemstore investeringsselskaber, der skal undtages.

Medlemsstater, der beslutter at anvende den i første afsnit omhandlede undtagelse, underretter ESRB herom. ESRB videresender straks sådanne underretninger til Kommissionen, EBA og de kompetente og udpegede myndigheder i de berørte medlemsstater.

3. Med henblik på stk. 2 udpeger medlemsstaterne en myndighed, der skal være ansvarlig for anvendelsen af denne artikel. Denne myndighed er den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed.

4. Med henblik på stk. 2 kategoriseres investeringsselskaber som små eller mellemstore i overensstemmelse med Kommissionens henstilling 2003/361/EF *8.

5. Hvis et institut ikke fuldt ud opfylder kravet i stk. 1, gøres det til genstand for de restriktioner på udlodninger, der er omhandlet i artikel 141, stk. 2 og 3.

Artikel 130

Krav om at opretholde en institutspecifik kontracyklisk kapitalbuffer

1. Medlemsstaterne pålægger institutterne at opretholde en institutspecifik kontracyklisk kapitalbuffer svarende til deres samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 multipliceret med det vægtede gennemsnit af de kontracykliske buffersatser beregnet i overensstemmelse med nærværende

direktivs artikel 140 på individuelt og konsolideret niveau, jf. første del, afsnit II, i nævnte forordning. Denne buffer består af den egentlige kernekapital.

2. Uanset stk. 1 kan en medlemsstat undtage små og mellemstore investeringsselskaber fra at opfylde kravene i stk. 1, hvis en sådan undtagelse ikke udgør en trussel mod medlemsstatens finansielle systems stabilitet.

Beslutninger om at anvende den i første afsnit omhandlede undtagelse skal være fuldt begrundet, skal omfatte en forklaring på, hvorfor undtagelsen ikke udgør en trussel mod medlemsstatens finansielle systems stabilitet, og skal indeholde en nøjagtig definition af de små og mellemstore investeringsselskaber, der skal undtages.

Medlemsstater, der beslutter at anvende den i første afsnit omhandlede undtagelse, underretter ESRB herom. ESRB videresender straks sådanne underretninger til Kommissionen, EBA og de kompetente og udpegede myndigheder i de berørte medlemsstater.

3. Med henblik på stk. 2 udpeger medlemsstaterne en myndighed, der skal være ansvarlig for anvendelsen af denne artikel. Denne myndighed er den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed.

4. Med henblik på stk. 2 kategoriseres investeringsselskaber som små og mellemstore i overensstemmelse med henstilling 2003/361/EF.

5. Hvis et institut ikke fuldt ud opfylder kravet i stk. 1, gøres det til genstand for de restriktioner på udlodninger, der er omhandlet i artikel 141, stk. 2 og 3.

*⁸ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).«"

47) Artikel 131 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne udpeger en myndighed, der skal være ansvarlig for på konsolideret niveau at identificere G-SII'er og på individuelt, delkonsolideret eller konsolideret niveau, alt efter hvad der er relevant, at identificere andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er), som er meddelt tilladelse i deres jurisdiktion. Denne myndighed er den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed. Medlemsstaterne kan udpege mere end én myndighed.

G-SII'er er:

a) en koncern under ledelse af et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen eller

- b) et institut, der ikke er et datterselskab af et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen.

O-SII'er kan enten være et institut eller en koncern under ledelse af et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen, et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, et moderinstitut i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat.«

- b) Følgende stykke indsættes:

»2a. En supplerende metode til identifikation af G-SII'er bygger på følgende kriterier:

- a) de kriterier, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, litra a)-d)
 b) koncernens grænseoverskridende virksomhed, bortset fra koncernens virksomhed på tværs af deltagende medlemsstater, jf. artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 ^{*9}.

Hver kategori gives samme vægtning og består af kvantificerbare indikatorer. For de kategorier, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, litra a), skal indikatorerne være de samme som de tilsvarende indikatorer, der er fastsat i henhold til stk. 2.

Den supplerende identifikationsmetode skal for hver af de i stk. 1 omhandlede enheder, der vurderes, give et supplerende samlet tal, på grundlag af hvilket kompetente eller udpegede myndigheder kan træffe en af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 10, litra c).

^{*9} Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).«

- c) Stk. 3, andet afsnit, affattes således:

»EBA udsteder efter høring af ESRB senest den 1. januar 2015, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, retningslinjer for kriterierne til fastlæggelse af betingelserne for anvendelse af dette stykke i forbindelse med vurderingen af O-SII'er. I disse retningslinjer tages der hensyn til internationale regler for nationale, systemisk vigtige institutter og til særlige EU-forhold og særlige nationale forhold.

Efter at have hørt ESRB aflægger EBA senest den 31. december 2020 rapport til Kommissionen om den hensigtsmæssige metode til udformning og kalibrering af O-SII-buffersatserne.«

- d) Stk. 5 affattes således:

»5. Den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed kan på konsolideret, delkonsolideret eller individuelt niveau, alt efter hvad der er relevant, kræve, at hvert O-SII opretholder en O-SII-buffer på op til 3 % af det samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 under hensyntagen til kriterierne for identifikation af O-SII'et. Denne buffer består af egentlig kernekapital.«

e) Følgende stykke indsættes:

»5a. Med forbehold af Kommissionens tilladelse som omhandlet i dette stykkes tredje afsnit kan den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed på konsolideret, delkonsolideret eller individuelt niveau, alt efter hvad der er relevant, kræve, at hvert O-SII opretholder en O-SII-buffer på mere end 3 % af det samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013. Denne buffer består af egentlig kernekapital.

ESRB forelægger inden for seks uger efter modtagelsen af den i nærværende artikels stk. 7 omhandlede underretning en udtalelse for Kommissionen om, hvorvidt O-SII-bufferen anses for at være passende. EBA kan også afgive udtalelse til Kommissionen om bufferen i henhold til artikel 34, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Kommissionen vedtager senest tre måneder efter, at ESRB har fremsendt den i stk. 7 omhandlede underretning til Kommissionen, og under hensyntagen til vurderingen fra ESRB og i givet fald EBA, og hvis den er overbevist om, at O-SII-bufferen ikke får uforholdsmæssige negative virkninger for hele eller dele af det finansielle system i andre medlemsstater eller i Unionen som helhed ved at udgøre eller skabe en hindring for det indre markeds korrekte funktion, en retsakt, som bemyndiger den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed til at vedtage den foreslåede foranstaltning.«

f) I stk. 7 affattes indledningen således:

»7. Inden fastsættelsen eller genfastsættelsen af O-SII-bufferen underretter den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed ESRB en måned inden offentliggørelsen af den i stk. 5 omhandlede beslutning og ESRB tre måneder inden offentliggørelsen af den kompetente myndigheds eller den udpegede myndigheds i stk. 5a omhandlede beslutning. ESRB videresender straks sådanne underretninger til Kommissionen, EBA og de kompetente og udpegede myndigheder i de berørte medlemsstater. Sådanne underretninger gør nærmere rede for:«

g) Stk. 8 affattes således:

»8. Såfremt et O-SII er et datterselskab af enten et G-SII eller et O-SII, der enten er et institut eller en koncern under ledelse af et moderinstitut i Unionen og er underlagt en O-SII-buffer på konsolideret niveau, må den buffer, der gælder på individuelt eller delkonsolideret niveau for O-SII'et, ikke overstige det laveste af følgende, jf. dog artikel 133 og nærværende artikels stk. 5:

a) summen af den højeste af den G-SII- eller O-SII-buffersats, der finder anvendelse på koncernen på konsolideret niveau, og 1 % af det samlede risikoeksponerings-

beløb beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og

- b) 3 % af det samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 eller den sats, som Kommissionen har godkendt til anvendelse på koncernen på konsolideret niveau i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 5a.«

- h) Stk. 9 og 10 affattes således:

»9. Der skal være mindst fem underkategorier af G-SII'er. Undergrænsen og grænserne mellem underkategorierne bestemmes af de tal, som identifikationsmetoden som omhandlet i stk. 2 giver. Skæringsstallene mellem to underkategorier defineres klart og følger princippet om en konstant lineær stigning i den systemiske signifikans mellem hver underkategori, hvilket resulterer i en lineær stigning i kravet til den egentlige kernekapital, undtagen for underkategori fem og eventuelle tilføjede højere underkategorier. Med henblik på dette stykke er systemisk signifikans den forventede indvirkning af G-SII'ets vanskeligheder på det globale finansmarked. For den laveste underkategori fastsættes der en G-SII-buffer på 1 % af det samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i henhold til artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, og den buffer, der er fastsat for hver underkategori, stiger i trin på mindst 0,5 % af det samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i henhold til nævnte forordnings artikel 92, stk. 3.

10. Med forbehold af stk. 1 og 9 og ved anvendelse af de underkategorier og skæringsstal, som er omhandlet i stk. 9, kan den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed som led i en forsvarlig tilsynsvurdering:

- a) flytte et G-SII fra en lavere underkategori til en højere underkategori
- b) anbringe en enhed som omhandlet i stk. 1, der har et samlet tal som omhandlet i stk. 2, som er lavere end skæringsstallet for den laveste underkategori, i denne underkategori eller i en højere underkategori, og derved udpege den som et G-SII
- c) under hensyntagen til den fælles afviklingsmekanisme på grundlag af det supplerende samlede tal som omhandlet i stk. 2a flytte et G-SII fra en højere underkategori til en lavere underkategori.«

- i) Stk. 11 udgår.

- j) Stk. 12 affattes således:

»12. Den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed underretter ESRB om navnene på G-SII'erne og O-SII'erne og den underkategori, som hvert af G-SII'erne er anbragt i. Underretningen skal indeholde en fyldestgørende begrundelse for, hvorfor der er blevet eller ikke er blevet udøvet tilsynsvurdering i overensstemmelse med stk. 10, litra a), b) og c). ESRB videresender straks sådanne underretninger til Kommissionen og EBA og offentliggør deres navne. De kompetente myndigheder eller de udpegede myndigheder offentliggør, hvilken underkategori hvert G-SII er anbragt i.

Den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed reviderer hvert år identifikationen af G-SII'er og O-SII'er og anbringelsen af G-SII'erne i de forskellige underkategorier og indberetter resultatet til det pågældende systemisk vigtige institut og til ESRB, som straks videresender resultaterne til Kommissionen og EBA. Den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed offentliggør den ajourførte liste over identificerede systemisk vigtige institutter og den underkategori, som hvert identificeret G-SII er anbragt i.«

k) Stk. 13 udgår.

l) Stk. 14 og 15 affattes således:

»14. Såfremt en koncern på konsolideret niveau er underlagt en G-SII-buffer og en O-SII-buffer, finder den højeste buffer anvendelse.

15. Såfremt et institut er underlagt en systemisk buffer, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 133, er denne buffer kumulativ med den O-SII-buffer eller G-SII-buffer, der finder anvendelse i overensstemmelse med nærværende artikel.

Såfremt summen af den systemiske buffersats som beregnet med henblik på artikel 133, stk. 10, 11 eller 12, og den O-SII-buffersats eller G-SII-buffersats, der finder anvendelse på samme institut, er mere end 5 %, finder proceduren i nærværende artikels stk. 5a anvendelse.«

m) Stk. 16 og 17 udgår.

n) Stk. 18 affattes således:

»18. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på i forbindelse med denne artikel at præcisere de metoder, som den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed skal anvende til at identificere et institut eller en koncern under ledelse af et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen som et G-SII og til at præcisere metoden til definition af underkategorierne og anbringelsen af G-SII'er i underkategorier på grundlag af deres systemiske signifikans under hensyntagen til eventuelle internationalt aftalte standarder.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i dette stykke omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

48) Artikel 132 udgår.

49) Artikel 133 og 134 affattes således:

»Artikel 133

Krav om at opretholde en systemisk buffer

1. Den enkelte medlemsstat kan indføre en systemisk buffer af egentlig kernekapital for den finansielle sektor eller en eller flere undergrupper af denne sektor for alle eksponeringer eller en undergruppe af eksponeringer, jf. denne artikels stk. 5, for at forebygge og begrænse makroprudentielle eller systemiske risici, der ikke er omfattet af forordning (EU) nr. 575/2013 og nærværende direktivs artikel 130 og 131, dvs. en risiko for forstyrrelse af det finansielle system, der kan få alvorlige negative konsekvenser for det finansielle system og realøkonomien i en bestemt medlemsstat.

2. Institutterne beregner den systemiske buffer som følger:

$$B_{SR} = r_T \cdot E_T + \sum_i r_i \cdot E_i$$

hvor:

B_{SR} = den systemiske buffer

r_T = den buffersats, der finder anvendelse på et instituts samlede risikoeksponeringsbeløb

E_T = et instituts samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013

i = indekset for undergruppen af eksponeringer som omhandlet i stk. 5

r_i = den buffersats, der finder anvendelse på risikoeksponeringsbeløbet for undergruppen af eksponeringer i , og

E_i = et instituts samlede risikoeksponeringsbeløb for undergruppen af eksponeringer i beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013.

3. Med henblik på stk. 1 udpeger medlemsstaterne en myndighed, der skal være ansvarlig for fastsættelsen af den systemiske buffer og identificeringen af, hvilke eksponeringer og undergrupper af institutter den finder anvendelse på. Denne myndighed er enten den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed.

4. Med henblik på nærværende artikels stk. 1 kan den relevante kompetente eller udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, pålægge institutterne at opretholde en systemisk buffer af egentlig kernekapital beregnet i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 på, alt efter hvad der er relevant, individuelt, konsolideret eller delkonsolideret niveau, jf. første del, afsnit II, i forordning (EU) nr. 575/2013.

5. En systemisk buffer kan finde anvendelse på:

- a) alle eksponeringer, der befinder sig i den medlemsstat, der fastsætter denne buffer
- b) følgende sektoreksponeringer, der befinder sig i den medlemsstat, der fastsætter denne buffer:
 - i) alle detaileksponeringer over for fysiske personer, for hvilke der er stillet sikkerhed i beboelsesejendom
 - ii) alle eksponeringer over for juridiske personer, for hvilke der er stillet sikkerhed ved pant i erhvervsjendom
 - iii) alle eksponeringer over for juridiske personer, bortset fra dem, der er angivet i nr. ii)
 - iv) alle eksponeringer over for fysiske personer, bortset fra dem, der er angivet i nr. i)

- c) alle eksponeringer, der befinder sig i andre medlemsstater, med forbehold af stk. 12 og 15
- d) de sektoreksponeringer, der er identificeret i litra b), og som befinder sig i andre medlemsstater alene med det formål at kunne få anerkendt en buffersats, der er fastsat af en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 134
- e) eksponeringer, der befinder sig i tredjelande
- f) undergrupper af enhver af de eksponeringskategorier, der er fastlagt i litra b).

6. EBA offentliggør efter høring af ESRB senest den 30. juni 2020, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, retningslinjer om de relevante undergrupper af eksponeringer, som den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed kan anvende en systemisk buffer på i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 5, litra f).

7. En systemisk buffer finder anvendelse på alle eksponeringer eller en undergruppe af eksponeringer, jf. denne artikels stk. 5, i alle institutter eller en eller flere undergrupper af disse institutter, i forhold til hvilke myndighederne i den pågældende medlemsstat er kompetente i henhold til dette direktiv, og fastsættes i tilpasningstrin på 0,5 procentpoint eller multipla heraf. Der kan indføres forskellige krav til forskellige undergrupper af institutter eller eksponeringer. Den systemiske buffer må ikke afhjælpe risici, som er omfattet af artikel 130 og 131.

8. Når den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed stiller krav om at opretholde en systemisk buffer, overholder den følgende:

- a) Den systemiske buffer får ikke uforholdsmæssige negative virkninger for hele eller dele af det finansielle system i andre medlemsstater eller i Unionen som helhed ved at udgøre eller skabe en hindring for det indre markeds korrekte funktion
- b) Den systemiske buffer skal tages op til revision af den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed mindst hvert andet år
- c) Den systemiske buffer må ikke anvendes til at afhjælpe risici, som er omfattet af artikel 130 og 131.

9. Den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, underretter ESRB inden offentliggørelsen af den i stk. 13 omhandlede beslutning. ESRB videregiver straks sådanne underretninger til Kommissionen, EBA og de kompetente og udpegede myndigheder i de berørte medlemsstater.

Hvis det institut, som en eller flere systemiske buffersatser finder anvendelse på, er et datterselskab, hvis moderselskab er etableret i en anden medlemsstat, underretter den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed også myndighederne i denne medlemsstat.

Såfremt en systemisk buffersats anvendes på eksponeringer, der befinder sig i tredjelande, underretter den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, også ESRB. ESRB videregiver straks en sådan underretning til tilsynsmyndighederne i de pågældende tredjelande.

En sådan underretning gør nærmere rede for:

- a) de makroprudentielle eller systemiske risici i medlemsstaten
- b) grundene til, at størrelsen af de makroprudentielle eller systemiske risici udgør en trussel mod det finansielle systems stabilitet på nationalt plan og begrundet den systemiske buffersats
- c) begrundelsen for, at den systemiske buffer anses for sandsynligvis at være effektiv til at begrænse risikoen og stå i rimeligt forhold hertil
- d) en vurdering af den systemiske buffers sandsynlige positive eller negative indvirkning på det indre marked på grundlag af de oplysninger, som medlemsstaten har til rådighed
- e) den eller de systemiske buffersatser, som den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, agter at pålægge, og hvilke eksponeringer disse satser finder anvendelse på, samt hvilke institutter der er omfattet af disse satser
- f) såfremt den systemiske buffersats finder anvendelse på alle eksponeringer, en begrundelse for, at myndigheden finder, at den systemiske buffer ikke er overlappende i forhold til den i artikel 131 omhandlede O-SII-buffers funktion.

Hvis beslutningen om at fastsætte den systemiske buffersats resulterer i en mindskelse eller ikke indebærer nogen ændring i forhold til den tidligere fastsatte buffersats, følger den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, kun dette stykke.

10. Hvis fastsættelsen eller genfastsættelsen af en systemisk buffersats eller systemiske buffersatser for nogen grupper eller undergrupper af de eksponeringer, der er omhandlet i stk. 5, og som er omfattet af en eller flere systemiske buffere, ikke fører til en kombineret systemisk buffersats på over 3 % for nogen af disse eksponeringer, underretter den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, ESRB i henhold til stk. 9 en måned inden offentliggørelsen af den beslutning, der er omhandlet i stk. 13.

Med henblik på dette stykke medregnes anerkendelsen af en systemisk buffersats, der er fastsat af en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 134, ikke i tærsklen på 3 %.

11. Hvis fastsættelsen eller genfastsættelsen af en systemisk buffersats eller systemiske buffersatser for nogen grupper eller undergrupper af de eksponeringer, der er omhandlet i stk. 5, og som er omfattet af en eller flere systemiske buffere, fører til en kombineret systemisk buffersats på et niveau over 3 % og op til 5 % for nogen af disse eksponeringer, anmoder den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed i den medlemsstat, der fastsætter denne buffer, i den underretning, der fremsendes i henhold til stk. 9, om en udtalelse fra Kommissionen. Kommissionen afgiver udtalelse inden for en måned efter modtagelsen af underretningen.

Hvis Kommissionens udtalelse er negativ, følger den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, i den medlemsstat, der fastsætter denne systemiske buffer, udtalelsen eller redegør for grundene til, at den ikke gør det.

Hvis et institut, som en eller flere systemiske buffersatser finder anvendelse på, er et datterselskab, hvis moderselskab er etableret i en anden medlemsstat, anmoder den kompetente

myndighed eller den udpegede myndighed i den underretning, der fremsendes i henhold til stk. 9, om en henstilling fra Kommissionen og ESRB.

Kommissionen og ESRB afgiver hver især deres henstilling inden for seks uger efter modtagelsen af underretningen.

Hvis myndighederne for datterselskabet og for moderselskabet er uenige om den systemiske buffersats eller de systemiske buffersatser, der finder anvendelse på dette institut, og i tilfælde af en negativ henstilling fra både Kommissionen og ESRB, kan den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, henvise sagen til EBA og anmode om EBA's bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Beslutningen om at fastsætte en systemisk buffersats eller systemiske buffersatser for disse eksponeringer stilles i bero, indtil EBA har truffet en beslutning.

12. Hvis fastsættelsen eller genfastsættelsen af en systemisk buffersats eller systemiske buffersatser for nogen grupper eller undergrupper af de eksponeringer, der er omhandlet i stk. 5, og som er omfattet af en eller flere systemiske buffere, fører til en kombineret systemisk buffersats på over 5 % for nogen af disse eksponeringer, indhenter den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, tilladelse fra Kommissionen, før den indfører en systemisk buffer.

ESRB forelægger inden for seks uger efter modtagelsen af den i denne artikels stk. 9 omhandlede underretning en udtalelse for Kommissionen om, hvorvidt den systemiske buffer anses for at være passende. EBA kan også afgive udtalelse til Kommissionen om den systemiske buffer i henhold til artikel 34, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Senest tre måneder efter modtagelsen af underretningen som omhandlet i stk. 9 vedtager Kommissionen under hensyntagen til vurderingen fra ESRB og i givet fald EBA, og hvis den er overbevist om, at den systemiske buffersats eller de systemiske buffersatser ikke fører til uforholdsmæssige negative virkninger for hele eller dele af det finansielle system i andre medlemsstater eller i Unionen som helhed ved at udgøre eller skabe en hindring for det indre markeds korrekte funktion, en retsakt, der bemyndiger den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, til at vedtage den foreslåede foranstaltning.

13. Hver kompetent myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, bekendtgør fastsættelsen eller genfastsættelsen af en eller flere systemiske buffersatser ved offentliggørelse på et relevant websted. Denne offentliggørelse skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- a) den systemiske buffersats eller de systemiske buffersatser
- b) de institutter, den systemiske buffer finder anvendelse på
- c) de eksponeringer, den systemiske buffersats eller de systemiske buffersatser finder anvendelse på

- d) en begrundelse for fastsættelse eller genfastsættelse af den systemiske buffersats eller de systemiske buffersatser
- e) fra hvilken dato institutterne anvender fastsættelsen eller genfastsættelsen af den systemiske buffer, og
- f) navnene på de lande, hvor eksponeringer, der findes i disse lande, anerkendes i den systemiske buffer.

Hvis den offentliggørelse af oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, litra d), kan udgøre en trussel mod det finansielle systems stabilitet, medtages disse oplysninger ikke i offentliggørelsen.

14. Hvis et institut ikke fuldt ud opfylder kravet i nærværende artikels stk. 1, gøres det til genstand for restriktioner på udlodninger, jf. artikel 141, stk. 2 og 3.

Hvor anvendelsen af restriktionerne for udlodninger fører til en utilfredsstillende forbedring af instituttets egentlige kernekapital i lyset af den relevante systemiske risiko, kan de kompetente myndigheder træffe yderligere foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 64.

15. Hvis den kompetente myndighed eller den udpegede myndighed, alt efter hvad der er relevant, beslutter at fastsætte den systemiske buffer på baggrund af eksponeringer, der befinder sig i andre medlemsstater, skal bufferen være ens for alle eksponeringer, der befinder sig i Unionen, medmindre bufferen fastsættes med henblik på at anerkende den systemiske buffersats, der er fastsat af en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 134.

Artikel 134

Anerkendelse af en systemisk buffersats

1. Andre medlemsstater kan anerkende en systemisk buffersats, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 133, og kan anvende denne sats på indenlandsk godkendte institutter med henblik på eksponeringer, der befinder sig i den medlemsstat, som fastsætter denne sats.

2. Hvis medlemsstaterne anerkender en systemisk buffersats for indenlandsk godkendte institutter i henhold til stk. 1, underretter de ESRB. ESRB videresender straks sådanne underretninger til Kommissionen, EBA og den medlemsstat, der fastsætter den pågældende sats.

3. Når en medlemsstat afgør, om den skal anerkende en systemisk buffersats i henhold til stk. 1, tager den hensyn til de oplysninger, der fremlægges af den medlemsstat, som fastsætter denne sats i overensstemmelse med artikel 133, stk. 9 og 13.

4. Hvis medlemsstaterne anerkender en systemisk buffersats for indenlandsk godkendte institutter, kan denne systemiske buffer kumuleres med den systemiske buffer, der finder

anvendelse i henhold til artikel 133, forudsat at bufferne afhjælper forskellige risici. Hvis bufferne afhjælper samme risici, finder kun den højeste buffer anvendelse.

5. En medlemsstat, der fastsætter en systemisk buffersats i henhold til dette direktivs artikel 133, kan anmode ESRB om at rette en henstilling, jf. artikel 16 i forordning (EU) nr. 1092/2010, til en eller flere medlemsstater, som kan anerkende den systemiske buffersats.«

50) Artikel 136 ændres således:

a) I stk. 3 affattes indledningen således:

»3. Hver udpeget myndighed vurderer kvartalsvis intensiteten af den cykliske systemiske risiko og hensigtsmæssigheden af den kontracykliske buffersats for sin medlemsstat og fastsætter eller justerer om nødvendigt den kontracykliske buffersats. I forbindelse hermed tager hver udpeget myndighed hensyn til:«

b) Stk. 7 affattes således:

»7. Hver udpeget myndighed offentliggør kvartalsvis mindst følgende oplysninger på sit websted:

- a) den gældende kontracykliske buffersats
- b) det relevante långivning/BNP-forhold og dets afvigelse fra den langsigtede tendens
- c) den buffervejledning, der er beregnet i henhold til stk. 2
- d) en begrundelse for den pågældende buffersats
- e) såfremt buffersatsen er forhøjet, den dato, fra hvilken institutter anvender denne forhøjede buffersats til beregning af deres institutspecifikke kontracykliske kapitalbuffer
- f) såfremt den i litra e) omhandlede dato ligger mindre end 12 måneder efter datoen for den offentliggørelse, der er omhandlet i dette stykke, en henvisning til de ekstraordinære omstændigheder, der berettiger den kortere frist for anvendelse
- g) såfremt buffersatsen er reduceret, den vejledende periode, hvor buffersatsen ikke forventes at stige, sammen med en begrundelse for denne periode.

De udpegede myndigheder tager alle rimelige skridt til at koordinere tidspunktet for denne offentliggørelse.

De udpegede myndigheder underretter ESRB om hver ændring af den kontracykliske buffersats og om de krævede oplysninger, jf. første afsnit, litra a)-g). ESRB offentliggør alle sådanne underretninger om buffersatser og oplysninger i forbindelse hermed på sit websted.«

51) Artikel 141, stk. 1-6, affattes således:

»1. Institutter, som opfylder det kombinerede bufferkrav, må ikke foretage udlodninger i forbindelse med egentlig kernekapital i et sådant omfang, at det reducerer den egentlige kernekapital til et niveau, hvor det kombinerede bufferkrav ikke længere er opfyldt.

2. Institutter, der ikke opfylder det kombinerede bufferkrav, skal beregne det maksimale udlodningsbeløb (MUB) i overensstemmelse med stk. 4 og skal underrette den kompetente myndighed herom.

Såfremt første afsnit finder anvendelse, må instituttet ikke foretage følgende handlinger, før det har beregnet MUB:

- a) foretage udlodning i forbindelse med egentlig kernekapital
- b) indføre en forpligtelse til at betale variabel aflønning eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse eller betale variabel aflønning, såfremt forpligtelsen til at betale blev indført på et tidspunkt, hvor instituttet ikke opfyldte de kombinerede bufferkrav, eller
- c) foretage betalinger i forbindelse med hybride kernekapitalinstrumenter.

3. Såfremt et institut ikke opfylder eller overskrider det kombinerede bufferkrav, må det ikke udlodde mere end MUB som beregnet i overensstemmelse med stk. 4 ved de handlinger, der er omhandlet i stk. 2, andet afsnit, litra a), b) og c).

4. Institutter skal beregne MUB ved at multiplicere det beløb, der beregnes i overensstemmelse med stk. 5, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med stk. 6. MUB reduceres med ethvert beløb, som følger af de handlinger, der er omhandlet i stk. 2, andet afsnit, litra a), b) eller c).

5. Det beløb, der skal multipliceres i overensstemmelse med stk. 4, består af:

- a) ethvert foreløbigt overskud, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, fraregnet enhver udlodning af overskud eller enhver betaling, som følger af de handlinger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, andet afsnit, litra a), b) eller c),

plus

- b) ethvert overskud ved årets udgang, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, fraregnet enhver udlodning af overskud eller enhver betaling, som følger af de handlinger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, andet afsnit, litra a), b) eller c)

minus

- c) beløb, som skulle betales i skat, hvis de poster, der er omhandlet i litra a) og b), blev overført.

6. Faktoren bestemmes som følger:

- a) såfremt den egentlige kernekapital, som instituttet opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kapitalgrundlagskravene fastsat i artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og kravet om yderligere kapitalgrundlag til afhjælpning af andre risici end risikoen for overdreven gearing fastsat i nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), udtrykt som en procentdel af det samlede risikoeksponeringsbeløb

- beregnet i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 92, stk. 3, befinder sig i det kombinerede bufferkravs første (dvs. nedre) kvartil, er faktoren 0
- b) såfremt den egentlige kernekapital, som instituttet opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kapitalgrundlagskravene fastsat i artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og kravet om yderligere kapitalgrundlag til afhjælpning af andre risici end risikoen for overdreven gearing fastsat i nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), udtrykt som en procentdel af det samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 92, stk. 3, befinder sig i det kombinerede bufferkravs anden kvartil, er faktoren 0,2
- c) såfremt den egentlige kernekapital, som instituttet opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kapitalgrundlagskravene fastsat i artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og kravet om yderligere kapitalgrundlag til afhjælpning af andre risici end risikoen for overdreven gearing fastsat i nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), udtrykt som en procentdel af det samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 92, stk. 3, befinder sig i det kombinerede bufferkravs tredje kvartil, er faktoren 0,4
- d) såfremt den egentlige kernekapital, som instituttet opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kapitalgrundlagskravene fastsat i artikel 92, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og kravet om yderligere kapitalgrundlag til afhjælpning af andre risici end risikoen for overdreven gearing fastsat i nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), udtrykt som en procentdel af det samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 92, stk. 3, befinder sig i det kombinerede bufferkravs fjerde (dvs. øvre) kvartil, er faktoren 0,6.

Den nedre og øvre grænse for det kombinerede bufferkravs kvartiler beregnes som følger:

$$\text{Nedre grænse for kvartilet} = \frac{\text{Kombineret bufferkrav}}{4} \cdot (Q_n - 1)$$

$$\text{Øvre grænse for kvartilet} = \frac{\text{Kombineret bufferkrav}}{4} \cdot Q_n$$

hvor:

Q_n = den berørte kvartils ordenstal »

52) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 141a

Manglende opfyldelse af det kombinerede bufferkrav

Et institut anses for ikke at opfylde det kombinerede bufferkrav med henblik på artikel 141, når det ikke har kapitalgrundlag af den størrelse og den kvalitet, der kræves for samtidig at opfylde det kombinerede bufferkrav og hvert af følgende krav i:

- a) artikel 92, stk. 1, litra a), i forordning (EU) nr. 575/2013 og kravet om yderligere kapitalgrundlag til afhjælpning af andre risici end risikoen for overdreven gearing i henhold til nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a)
- b) artikel 92, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 og kravet om yderligere kapitalgrundlag til afhjælpning af andre risici end risikoen for overdreven gearing i henhold til nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a)

- c) artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og kravet om yderligere kapitalgrundlag til afhjælpning af andre risici end risikoen for overdreven gearing i henhold til nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a).

Artikel 141b

Udlodningsrestriktion i tilfælde af manglende opfyldelse af gearingsgradbufferkravet

1. Et institut, der opfylder gearingsgradbufferkravet i henhold til artikel 92, stk. 1a, i forordning (EU) nr. 575/2013, må ikke foretage udlodninger i forbindelse med kernekapital i et sådant omfang, at det vil nedbringe dets kernekapital til et niveau, hvor gearingsgradbufferkravet ikke længere er opfyldt.
2. Et institut, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet, skal beregne det maksimale gearingsgradrelaterede udlodningsbeløb (G-MUB) i overensstemmelse med stk. 4 og underrette den kompetente myndighed herom.

Hvis første afsnit finder anvendelse, må instituttet ikke foretage nogen af følgende handlinger, før det har beregnet G-MUB:
 - a) foretage udlodning i forbindelse med egentlig kernekapital
 - b) indføre en forpligtelse til at betale variabel aflønning eller skønsmæssigt fastsatte pensionsudbetalinger eller betale variabel aflønning, såfremt forpligtelsen til at betale blev indført på et tidspunkt, hvor instituttet ikke opfyldte de kombinerede bufferkrav, eller
 - c) foretage betalinger i forbindelse med hybride kernekapitalinstrumenter.
3. Hvis et institut ikke opfylder eller overskrider sit gearingsgradbufferkrav, må det ikke udlodde mere end G-MUB beregnet i overensstemmelse med stk. 4 gennem en af de handlinger, der er omhandlet i stk. 2, andet afsnit, litra a), b) og c).
4. Institutter beregner G-MUB ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med stk. 5, med den faktor, der fastlægges i overensstemmelse med stk. 6. G-MUB nedsættes med ethvert beløb som følge af en af de handlinger, der er omhandlet i stk. 2, andet afsnit, litra a), b) eller c).
5. Det beløb, der skal multipliceres i overensstemmelse med stk. 4, består af:
 - a) ethvert foreløbigt overskud, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, fraregnet enhver udlodning af overskud eller enhver betaling vedrørende de handlinger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, andet afsnit, litra a), b) eller c)

plus

- b) ethvert overskud ved årets udgang, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, fraregnet enhver udlodning af

overskud eller enhver betaling vedrørende de handlinger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, andet afsnit, litra a), b) eller c)

minus

- c) beløb, som skulle betales i skat, hvis de poster, der er omhandlet i litra a) og b), blev overført.

6. Den faktor, der er omhandlet i stk. 4, fastlægges som følger:

- a) såfremt den kernekapital, som det pågældende institut opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013 og i nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), i forbindelse med risikoen for overdreven gearing, som ikke er tilstrækkelig dækket af artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål beregnet i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 429, stk. 4, befinder sig i første (dvs. nedre) kvartil af gearingsgradbufferkravet, er faktoren 0
- b) såfremt den kernekapital, som det pågældende institut opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013 og i nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), i forbindelse med risikoen for overdreven gearing, som ikke er tilstrækkelig dækket af artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål beregnet i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 429, stk. 4, befinder sig i anden kvartil af gearingsgradbufferkravet, er faktoren 0,2
- c) såfremt den kernekapital, som det pågældende institut opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013 og i nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), i forbindelse med risikoen for overdreven gearing, som ikke er tilstrækkelig dækket af artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål beregnet i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 429, stk. 4, befinder sig i tredje kvartil af gearingsgradbufferkravet, er faktoren 0,4
- d) såfremt den kernekapital, som det pågældende institut opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013 og i nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), i forbindelse med risikoen for overdreven gearing, som ikke er tilstrækkelig dækket af artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål beregnet i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 429, stk. 4, befinder sig i fjerde (dvs. øvre) kvartil af gearingsgradbufferkravet, er faktoren 0,6.

Den nedre og øvre grænse for hver kvartil i gearingsgradbufferkravet beregnes som følger:

$$\text{Nedre grænse for kvartilet} = \frac{\text{Gearingsgradbufferkravet}}{4} \cdot (Q_n - 1)$$

$$\text{Øvre grænse for kvartilet} = \frac{\text{Gearingsgradbufferkravet}}{4} \cdot Q_n$$

hvor:

Q_n = den berørte kvartils ordenstal.

7. De restriktioner, der er omhandlet i denne artikel, finder kun anvendelse på betalinger, der medfører en reduktion af kernekapitalen eller en reduktion af overskuddet, og hvor suspension af betaling eller manglende betaling ikke er ensbetydende med misligholdelse

eller en betingelse for at iværksætte insolvensbehandling i henhold til den ordning, der gælder for instituttet.

8. Hvis et institut ikke opfylder gearingsgradbufferkravet og har til hensigt at udlodde overskud, der kan udloddes, eller foretage en handling som omhandlet i nærværende artikels stk. 2, andet afsnit, litra a), b) og c), skal det underrette den kompetente myndighed og give de oplysninger, der er anført i artikel 141, stk. 8, med undtagelse af nævnte artikels litra a), nr. iii), og G-MUB beregnet i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 4.

9. Institutterne træffer foranstaltninger med henblik på at sikre, at størrelsen af overskud, der kan udloddes, og G-MUB beregnes nøjagtigt, og skal på anmodning kunne dokumentere denne nøjagtighed over for den kompetente myndighed.

10. Med henblik på denne artikels stk. 1 og 2 skal udlodning i forbindelse med kernekapital omfatte de poster, der er anført i artikel 141, stk. 10.

Artikel 141c

Manglende opfyldelse af gearingsgradbufferkravet

Et institut anses for ikke at opfylde gearingsgradbufferkravet med henblik på nærværende direktivs artikel 141b, hvis det ikke har kernekapital af en størrelse, der er nødvendig til samtidig at opfylde kravet i artikel 92, stk. 1a, i forordning (EU) nr. 575/2013 og kravet i artikel 92, stk. 1, litra d), i nævnte forordning og i nærværende direktivs artikel 104, stk. 1, litra a), i forbindelse med risikoen for overdreven gearing, som ikke er tilstrækkelig dækket af artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013.«

53) I artikel 142, stk. 1, affattes første afsnit således:

»1. Såfremt et institut ikke opfylder sit kombinerede bufferkrav eller, hvor dette er relevant, sit gearingsgradbufferkrav, udarbejder det en kapitalbevaringsplan og forelægger den for den kompetente myndighed senest fem arbejdsdage efter at have konstateret, at det ikke opfylder nævnte krav, medmindre den kompetente myndighed tillader en længere frist på op til ti dage.«

54) Artikel 143, stk. 1, litra c), affattes således:

»c) de generelle kriterier og metoder, som de benytter i forbindelse med den kontrol og vurdering, der er omhandlet i artikel 97, herunder kriterierne for anvendelse af proportionalitetsprincippet som omhandlet i artikel 97, stk. 4.«

55) Artikel 146 affattes således:

»Artikel 146

Gennemførelsesretsakter

En ændring af størrelsen af startkapitalen, jf. artikel 12 og afsnit IV, under hensyn til udviklingen på det økonomiske og monetære område vedtages som ved en gennemførelsesretsakt i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren i artikel 147, stk. 2.«

56) Følgende kapitel indsættes efter artikel 159:

»KAPITEL 1a

Overgangsbestemmelser vedrørende finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber

Artikel 159a

Overgangsbestemmelser vedrørende godkendelse af finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber

Finansielle moderholdingselskaber og blandede finansielle moderholdingselskaber, der allerede findes den 27. juni 2019, skal ansøge om godkendelse i henhold til artikel 21a senest den 28. juni 2021. Hvis et finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab ikke ansøger om godkendelse senest den 28. juni 2021, træffes passende foranstaltninger i henhold til artikel 21a, stk. 6.

I overgangsperioden som omhandlet i nærværende artikels stk. 1 har de kompetente myndigheder alle de nødvendige tilsynsbeføjelser, som de tillægges i medfør af dette direktiv med hensyn til finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber, der er underlagt godkendelse i henhold til artikel 21a med henblik på konsolideret tilsyn.«

57) I artikel 161 tilføjes følgende stykke:

»10. Senest den 31. december 2023 gennemgår og aflægger Kommissionen rapport om gennemførelsen og anvendelsen af de tilsynsbeføjelser, der er omhandlet i artikel 104, stk. 1, litra j) og l), og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport.«

Artikel 2

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 28. december 2020 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 29. december 2020. De love og bestemmelser, der er nødvendige for at overholde ændringerne i dette direktivs artikel 1, nr. 21), og artikel 1, nr. 29), litra a), b) og c), for så vidt angår artikel 84 og artikel 98, stk. 5 og 5a, i direktiv 2013/36/EU finder dog anvendelse fra den 28. juni 2021, og de love og bestemmelser, der er nødvendige for at overholde ændringerne i artikel 1, nr. 52) og 53), for så vidt angår artikel 141b og 141c og artikel 142, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU finder anvendelse fra den 1. januar 2022.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 4

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. maj 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

G. CIAMBA

Formand

På Rådets vegne

A. TAJANI

Formand

- 1) EUT C 34 af 31.1.2018, s. 5.
- 2) EUT C 209 af 30.6.2017, s. 36.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.5.2019.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 6) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).
- 7) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).
- 11) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/879**af 20. maj 2019****om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådet for Finansiell Stabilitet offentliggjorde den 9. november 2015 Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet (»TLAC-standarden«), som G-20 godkendte i november 2015. Formålet med TLAC-standarden er at sikre, at globale systemisk vigtige banker, kaldet globale systemisk vigtige institutter (»G-SII'er«) i EU-regelsættet, har den nødvendige tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet til at hjælpe med at sikre, at disse institutter kan fortsætte med at udføre kritiske funktioner ved og umiddelbart efter en afvikling uden at bringe skatteyderens midler, dvs. offentlige midler, eller den finansielle stabilitet i fare. I sin meddelelse af 24. november 2015, »Hen imod fuldførelsen af bankunionen«, forpligtede Kommissionen sig til at fremsætte et lovgivningsforslag inden udgangen af 2016, således at TLAC-standarden kunne gennemføres i EU-retten inden den internationalt fastsatte frist i 2019.

(2) Ved gennemførelsen af TLAC-standarden i EU-retten skal der tages hensyn til det eksisterende institutspecifikke minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (»MREL-kravet«), der finder anvendelse på alle kreditinstitutter og investeringsselskaber (institutter), der er etableret i Unionen, samt på enhver anden enhed, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁴⁾ (enheder). Da TLAC-standarden og MREL-kravet har samme mål om at sikre, at institutter og enheder etableret i Unionen har en tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, bør de to krav være komplementære elementer i et fælles regelsæt.

I praksis bør det harmoniserede minimumsniveau for TLAC-standarden for G-SII'er (»TLAC-minimumskravet«) indføres i EU-lovgivningen gennem ændringer af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁵⁾, mens det institutspecifikke tillæg for G-SII'er og det institutspecifikke krav til ikke-G-SII'er, der benævnes MREL-kravet, bør indføres gennem målrettede ændringer af direktiv 2014/59/EU og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014⁶⁾. Bestemmelserne i direktiv 2014/59/EU, som ændret ved nærværende direktiv, om institutters og enheders tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet bør anvendes på en måde, der er i overensstemmelse med bestemmelserne i

forordning (EU) nr. 575/2013 og (EU) nr. 806/2014 og i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁷⁾.

(3) Det forhold, at der ikke er nogen harmoniserede EU-regler om gennemførelsen af TLAC-standarden i Unionen, skaber yderligere omkostninger og retsusikkerhed og gør det vanskeligere at anvende bail-in-værktøjet for grænseoverskridende institutter og enheder. Manglen på harmoniserede EU-regler fører ligeledes til konkurrencefordrejninger på det indre marked, da institutternes og enhedernes omkostninger ved at opfylde de eksisterende krav og TLAC-standarden kan være meget forskellige i Unionen. Det er derfor nødvendigt at fjerne disse hindringer for det indre markeds funktion og at undgå konkurrencefordrejninger som følge af manglende harmoniserede EU-regler om gennemførelsen af TLAC-standarden. Det relevante retsgrundlag for dette direktiv er derfor artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

(4) I overensstemmelse med TLAC-standarden bør både SPE-afviklingsstrategien (single point of entry) og MPE-afviklingsstrategien (multiple point of entry) fortsat anerkendes i direktiv 2014/59/EU. Ifølge SPE-afviklingsstrategien afvikles blot én koncernenhed (normalt moderselskabet), hvorimod andre koncernenheder (normalt driftsdatterselskaber) ikke afvikles, idet deres tab og rekapitaliseringsbehov overføres til den enhed, der skal afvikles. Ifølge MPE-afviklingsstrategien kan mere end én koncernenhed afvikles. Det er vigtigt, at enheder, der skal afvikles (»afviklingsenheder«), dvs. de enheder der kan iværksættes afviklingshandlinger over for, tillige med deres datterselskaber (»afviklingskoncerner«), identificeres klart for at kunne anvende den ønskede afviklingsstrategi effektivt. Denne identificering er ligeledes relevant for fastsættelsen af omfanget af anvendelsen af de regler om tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, som institutter og enheder bør anvende. Det er derfor nødvendigt at indføre begreberne »afviklingsenhed« og »afviklingskoncern« og at ændre direktiv 2014/59/EU for så vidt angår koncernafviklingsplanlægning for udtrykkeligt at pålægge afviklingsmyndighederne at identificere afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i en koncern og på passende vis overveje konsekvenserne af en planlagt handling i koncernen for at sikre en effektiv koncernafvikling.

(5) Medlemsstaterne bør sikre, at institutter og enheder har en tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet til at sikre en smidig og hurtig tabsabsorbering og rekapitalisering med minimal indvirkning på skatteyderne og den finansielle stabilitet. Dette bør opnås ved, at institutter opfylder et institutspecifikt MREL-krav som fastlagt i direktiv 2014/59/EU.

(6) Med henblik på at tilpasse de nævnere, der anvendes til at måle institutters og enheders tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, til de nævnere, der er fastlagt i TLAC-standarden, bør MREL-kravet udtrykkes som en procentdel af det relevante instituts eller den relevante enheds samlede risikoeksponering og samlede eksponeringsmål, og institutter og enheder bør på samme tid opfylde de niveauer, der følger af de to målinger.

(7) For at lette den langsigtede planlægning af udstedelsen af instrumenter og at skaffe sikkerhed for så vidt angår de nødvendige buffere har markederne behov for hurtig klarhed om de kriterier, der kræves for, at instrumenterne kan anerkendes som TLAC- eller MREL-nedskrivningsrelevante passiver.

(8) For at sikre lige konkurrencevilkår for institutter og enheder, der er etableret i Unionen, herunder på globalt plan, bør kriterierne for passiver, der er omfattet af bail-in, med henblik på MREL-kravet tilpasses nøje til de fastsatte kriterier i forordning (EU) nr. 575/2013 for TLAC-minimumskravet, men være i overensstemmelse med de supplerende justeringer og krav, der er indført i nærværende direktiv. Navnlig

bør visse gældsinstrumenter med en indbygget derivatkomponent såsom visse strukturerede obligationer på visse betingelser kunne opfylde MREL-kravet, hvis de har en fast eller stigende hovedstol, som skal tilbagebetales ved udløb, og som er kendt på forhånd, mens kun et yderligere afkast er knyttet til denne derivatkomponent og afhænger af udviklingen i et referenceaktiv. I lyset af disse betingelser forventes disse gældsinstrumenter at være meget tabsabsorberende og nemt at kunne omfattes af bail-in ved afvikling. Hvis institutterne eller enhederne har et kapitalgrundlag, der overstiger kapitalgrundlagskravene, bør dette forhold ikke i sig selv påvirke afgørelser vedrørende fastsættelsen af MREL-kravet. Desuden bør institutterne og enhederne have mulighed for at opfylde enhver del af deres MREL-krav med kapitalgrundlag.

(9) De passiver, som anvendes til at opfylde MREL-kravet, omfatter i princippet alle passiver knyttet til almindelige usikrede kreditorer (ikkeefterstillede passiver), medmindre de ikke opfylder specifikke kriterier fastlagt i dette direktiv. For at forbedre afviklingsmulighederne for institutter og enheder gennem en effektiv anvendelse af bail-in-værktøjet bør afviklingsmyndighederne være i stand til at kræve, at MREL-kravet opfyldes med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver, navnlig når der er klare tegn på, at kreditorer omfattet af bail-in sandsynligvis vil lide tab ved afvikling, der er større end de tab, de ville lide ved almindelig insolvensbehandling. Afviklingsmyndighederne bør vurdere behovet for at kræve, at institutter og enheder opfylder MREL-kravet med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver, når omfanget af passiver, der er udelukket fra anvendelse af bail-in-værktøjet, når en bestemt tærskel inden for en kategori af passiver, som omfatter MREL-nedskrivningsrelevante passiver. Institutter og enheder bør opfylde MREL-kravet med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver i det omfang, der er nødvendigt for at undgå, at deres kreditorer lider tab, der er større end de tab, som disse kreditorer ville have lidt ved almindelig insolvensbehandling.

(10) Ethvert krav om efterstilling af gældsinstrumenter stillet af afviklingsmyndighederne vedrørende MREL-kravet bør ikke berøre den mulighed for delvist at opfylde TLAC-minimumskravet med ikkeefterstillede gældsinstrumenter i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013, som TLAC-standarden tillader. For afviklingsenheder i G-SII'er, afviklingsenheder i afviklingskoncerner med aktiver på over 100 mia. EUR (»top-tier banks«), og for afviklingsenheder i visse mindre afviklingskoncerner, som anses for med rimelig sandsynlighed at udgøre en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende, under hensyntagen til forekomsten af indskud og mangel på gældsinstrumenter i finansieringsmodellen, begrænset adgang til kapitalmarkederne for nedskrivningsrelevante passiver og afhængighed af egentlig kernekapital til at opfylde MREL-kravet, bør afviklingsmyndighederne kunne kræve, at en del af MREL-kravet svarende til niveauet for tabsabsorbering og rekapitalisering, jf. artikel 37, stk. 10, og artikel 44, stk. 5, i direktiv 2014/59/EU, som ændret ved nærværende direktiv, opfyldes med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver, herunder kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede bufferkrav, der er fastsat i direktiv 2013/36/EU.

(11) Afviklingsmyndighederne bør efter anmodning fra en afviklingsenhed kunne reducere den del af MREL-kravet, der skal opfyldes med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver, indtil en grænse svarende til den del af reduktionen, der er mulig i henhold til artikel 72b, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 i forbindelse med det TLAC-minimumskrav, der er fastsat i nævnte forordning. Afviklingsmyndighederne bør i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet kunne kræve, at MREL-kravet opfyldes med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver, for så vidt det samlede krav om efterstilling i form af kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passivposter på grund af institutters og enheders forpligtelse til at opfylde TLAC-minimumskravet, MREL-kravet og, hvis det er relevant, det kombinerede bufferkrav i henhold til direktiv 2013/36/EU, ikke overstiger niveauet for tabsabsorbering og rekapitalise-

ring, jf. artikel 37, stk. 10, og artikel 44, stk. 5, i direktiv 2014/59/EU, som ændret ved nærværende direktiv, eller den i nærværende direktiv fastsatte formel, der er baseret på de tilsynsmæssige krav i søjle 1 og 2, og det kombinerede bufferkrav, alt efter hvad der er højest.

(12) For specifikke »top-tier banks« bør afviklingsmyndighederne på betingelser, som afviklingsmyndigheden skal vurdere, begrænse niveauet for minimumskravet om efterstillelse til en vis tærskel, idet der også tages hensyn til den eventuelle risiko for en uforholdsmæssig påvirkning af disse institutters forretningsmodel. Denne begrænsning bør ikke berøre muligheden for at pålægge et krav om efterstillelse, der ligger over denne grænse, gennem krav om efterstillelse i henhold til søjle 2, dog også med forbehold af de betingelser, der gælder for søjle 2, på grundlag af alternative kriterier, nemlig hindringer for afvikling, eller afviklingsstrategiens gennemførlighed og troværdighed eller instituttets risikoprofil.

(13) MREL-kravet bør give institutter og enheder mulighed for at absorbere tab, der forventes ved afvikling eller på det tidspunkt, hvor instituttet eller enheden ikke er levedygtig(t), alt efter hvad der er relevant, og for at blive rekapitaliseret efter gennemførelsen af handlingerne fastlagt i afviklingsplanen eller efter afviklingen af afviklingskoncernen. Afviklingsmyndighederne bør på grundlag af den afviklingsstrategi, som de har valgt, behørigt begrunde det pålagte MREL-niveau og bør uden ugrundet ophold revidere dette niveau for at afspejle eventuelle ændringer i niveauet for det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU. Det pålagte MREL-niveau bør være summen af de tab, der forventes ved afvikling, som svarer til instituttets eller enhedens kapitalgrundlagskrav og det rekapitaliseringsbeløb, som giver instituttet eller enheden mulighed for at opfylde det kapitalgrundlagskrav, som er nødvendigt for at kunne få tilladelse til at fortsætte sine aktiviteter inden for rammerne af den valgte afviklingsstrategi efter afviklingen eller efter udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne. Afviklingsmyndigheden bør ned- eller opjustere rekapitaliseringsbeløbene for at tage hensyn til eventuelle ændringer som følge af de handlinger, der er fastsat i afviklingsplanen.

(14) Afviklingsmyndigheden bør kunne øge rekapitaliseringsbeløbet for at sikre tilstrækkelig markedstillid til instituttet eller enheden efter gennemførelsen af de handlinger, der er fastlagt i afviklingsplanen. Det krævede niveau for markedstillidsbufferen bør give instituttet eller enheden mulighed for fortsat at opfylde betingelserne for tilladelse i en passende periode, herunder ved at give instituttet eller enheden mulighed for at dække omkostningerne forbundet med omstruktureringen af sine aktiviteter efter afvikling, og at opretholde en tilstrækkelig markedstillid. Markedstillidsbufferen bør fastsættes ud fra en del af det kombinerede bufferkrav i henhold til direktiv 2013/36/EU. Afviklingsmyndighederne bør nedjustere niveauet for markedstillidsbufferen, hvis et lavere niveau er tilstrækkeligt til at sikre en tilstrækkelig markedstillid, eller bør opjustere dette niveau, såfremt et højere niveau er nødvendigt for at sikre, at enheden efter handlingerne fastlagt i afviklingsplanen fortsat opfylder betingelserne for tilladelse i en passende periode, og at der opretholdes en tilstrækkelig markedstillid.

(15) I overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1075⁸⁾ bør afviklingsmyndighederne undersøge investorgrundlaget for et enkelt institut eller en enkelt enheds MREL-instrumenter. Hvis en betydelig del af et institut eller en enheds MREL-instrumenter ejes af detailinvestorer, som muligvis ikke har modtaget tilstrækkelige oplysninger om relevante risici, kan dette i sig selv udgøre en hindring for afvikling. Hvis en stor andel af et institut eller en enheds MREL-instrumenter ejes af andre institutter eller enheder, kan de systemiske implikationer af en nedskrivning eller konvertering derudover også udgøre en hindring for afvikling. Hvis en afviklingsmyndighed konstaterer en sådan hindring for afvikling som følge af størrelsen og karakteren af et bestemt investorgrundlag, bør den kunne henstille til et institut eller en enhed, at instituttet eller enheden afhjælper denne hindring.

(16) For at sikre, at detailinvestorer ikke har for store investeringer i visse gældsinstrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på MREL-kravet, bør medlemsstaterne sikre, at sådanne instrumenters mindste pålydende værdi er relativt høj, eller at investeringen i sådanne instrumenter ikke udgør en for stor andel af investorens portefølje. Dette krav bør kun gælde for gældsinstrumenter udstedt efter datoen for gennemførelsen af dette direktiv. Dette krav er ikke tilstrækkeligt dækket i direktiv 2014/65/EU og bør derfor kunne håndhæves i henhold til direktiv 2014/59/EU og bør ikke berøre de regler om investorbeskyttelse, der er fastsat i direktiv 2014/65/EU. Hvis afviklingsmyndighederne under udførelsen af deres opgaver finder dokumentation vedrørende potentielle overtrædelser af direktiv 2014/65/EU, bør de kunne udveksle fortrolige oplysninger med myndighederne med ansvar for tilsyn med markedsadfærd med henblik på håndhævelse af nævnte direktiv. Derudover bør det også være muligt for medlemsstaterne yderligere at begrænse markedsføring og salg af visse andre instrumenter til visse investorer.

(17) For at forbedre G-SII'ers afviklingsmuligheder bør afviklingsmyndighederne være i stand til at pålægge dem et institutspecifikt MREL-krav ud over TLAC-minimumskravet fastlagt i forordning (EU) nr. 575/2013. Dette institutspecifikke MREL-krav bør pålægges, hvis TLAC-minimumskravet ikke er tilstrækkeligt til at absorbere tab og til at rekapitalisere et G-SII med den valgte afviklingsstrategi.

(18) Ved fastsættelsen af MREL-niveauet bør afviklingsmyndighederne tage hensyn til graden af et instituts eller en enheds systemiske betydning og de potentielle negative virkninger for den finansielle stabilitet, hvis det bliver nødlidende. Afviklingsmyndighederne bør tage hensyn til behovet for lige konkurrencevilkår mellem G-SII'er og andre sammenlignelige institutter eller enheder med systemisk betydning i Unionen. MREL-kravet til institutter eller enheder, der ikke er G-SII'er, men hvis systemiske betydning i Unionen er sammenlignelig med G-SII'ers systemiske betydning, bør således ikke afvige uforholdsmæssigt fra niveauet for og sammensætningen af det generelt fastsatte MREL-krav for G-SII'er.

(19) I overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 bør institutter eller enheder, der er identificeret som afviklingsenheder, kun omfattes af MREL-kravet på konsolideret afviklingskoncernniveau. Afviklingsenheder bør for at opfylde MREL-kravet således være forpligtet til at udstede nedskrivningsrelevante instrumenter og elementer til eksterne tredjepartskreditorer, som ville være omfattet af bail-in, hvis afviklingsenheden kommer under afvikling.

(20) Institutter eller enheder, der ikke er afviklingsenheder, bør opfylde MREL-kravet på individuelt niveau. Disse institutters eller enheders tabsabsorberings- og rekapitaliseringsbehov bør generelt dækkes af deres respektive afviklingsenheder gennem disse afviklingsenheders direkte eller indirekte erhvervelse af kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter udstedt af disse institutter eller enheder og gennem nedskrivning eller konvertering af disse instrumenter til ejerskabsinstrumenter, når institutterne eller enhederne ikke længere er levedygtige. Det MREL-krav, der finder anvendelse på institutter eller enheder, som ikke er afviklingsenheder, bør således anvendes sammen og i overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på afviklingsenheder. Det bør give afviklingsmyndighederne mulighed for at afvikle en afviklingskoncern uden at afvikle visse af koncernens datterselskaber og dermed undgå potentielle forstyrrelser af markedet. Anvendelsen af MREL-kravet på institutter eller enheder, som ikke er afviklingsenheder, bør være i overensstemmelse med den valgte afviklingsstrategi og bør navnlig ikke ændre ejerskabsforholdet mellem institutterne eller enhederne og deres afviklingskoncern efter rekapitaliseringen af disse institutter eller enheder.

(21) Hvis både afviklingsenheden eller moderselskabet og disses datterselskaber er etableret i samme medlemsstat og er en del af samme afviklingskoncern, bør afviklingsmyndigheden kunne dispensere fra anvendelsen af MREL-kravet, der gælder for de datterselskaber, som ikke er afviklingsenheder, eller tillade dem at opfylde MREL-kravet med garantier med sikkerhedsstillelse mellem moderselskabet og dets datterselskaber, som kan udløses, når tilsvarende tidsfrister som dem, der gælder for nedskrivningen eller konverteringen af nedskrivningsrelevante passiver, er opfyldt. Den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien bør være meget likvid og have mindst mulig markeds- og kreditrisiko.

(22) I henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 kan de kompetente myndigheder dispensere fra anvendelsen af visse solvens- og likviditetskrav på kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ (samarbejdsnetværk), når en række specifikke betingelser er opfyldt. For at tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for sådanne samarbejdsnetværk, bør afviklingsmyndighederne også kunne dispensere fra anvendelsen af MREL-kravet, der gælder for sådanne kreditinstitutter og det centrale organ, på betingelser, der svarer til dem, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013, når kreditinstitutterne og det centrale organ er etableret i samme medlemsstat. Afviklingsmyndighederne bør også kunne behandle kreditinstitutterne og det centrale organ som en helhed, når de vurderer betingelserne for afvikling afhængigt af solidaritetsmekanismens egenskaber. Afviklingsmyndighederne bør kunne sikre efterlevelse af det eksterne MREL-krav for afviklingskoncernen som helhed på forskellige måder afhængigt af egenskaberne ved den enkelte koncerns solidaritetsmekanisme ved at medregne nedskrivningsrelevante passiver for enheder, som afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med afviklingsplanen har pålagt at udstede instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på MREL-kravet, uden for afviklingskoncernen.

(23) For at sikre, at MREL-niveauerne er passende med henblik på afvikling, bør afviklingsenhedens afviklingsmyndighed, koncernafviklingsmyndigheden (det øverste moderselskabs afviklingsmyndighed) og afviklingsmyndighederne for andre enheder i afviklingskoncernen, have ansvaret for at fastlægge MREL-niveauet. Tvister mellem myndighederne bør henhøre under Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁹⁾ med forbehold af de vilkår og begrænsninger, der er fastsat i dette direktiv.

(24) De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne bør på passende vis håndtere og afhjælpe enhver manglende opfyldelse af TLAC-minimumskravet og MREL-kravet. Da manglende opfyldelse af disse krav kan udgøre en hindring for et instituts eller en koncerns afvikling, bør de eksisterende procedurer til at fjerne hindringer for afvikling afkortes med henblik på en hurtig håndtering af eventuel manglende opfyldelse af kravene. Afviklingsmyndighederne bør ligeledes kunne pålægge institutter eller enheder at ændre nedskrivningsrelevante instrumenters og posters løbetidsprofiler og udarbejde og gennemføre planer for at genoprette niveauet i henhold til disse krav. Afviklingsmyndighederne bør ligeledes kunne forbyde visse udlodninger, hvis de mener, at et institut eller en enhed ikke opfylder det kombinerede bufferkrav i henhold til direktiv 2013/36/EU, når de betragtes i tillæg til MREL-kravet.

(25) For at sikre en gennemsigtig anvendelse af MREL-kravet bør institutter og enheder rapportere til deres kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder og regelmæssigt offentliggøre oplysninger om deres MREL-krav, beholdninger af nedskrivningsrelevante passiver, der er omfattet af bail-in, og sammensætningen af disse passiver, herunder deres løbetidsprofil og prioritet ved almindelig insolvensbehandling. Med hensyn til institutter eller enheder, der er underlagt TLAC-minimumskravet, bør hyppigheden af tilsynsindberetning og offentliggørelse af det institutspecifikke MREL-krav, jf. dette direktiv, være i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning (EU) nr. 575/2013 vedrørende TLAC-minimums-

kravet. Selv om der bør tillades hel eller delvis fritagelse fra kravene om indberetning og fremlæggelse af oplysninger for bestemte institutter eller enheder i visse tilfælde, der er fastsat i nærværende direktiv, bør sådanne fritagelser ikke begrænse afviklingsmyndighedernes beføjelser til at anmode om oplysninger med henblik på at udføre deres opgaver i henhold til direktiv 2014/59/EU, som ændret ved nærværende direktiv.

(26) Kravet om at indføre kontraktmæssig anerkendelse af konsekvenserne af bail-in-værktøjet i aftaler eller instrumenter, i henhold til hvilke der skabes passiver, som er underlagt lovgivningen i tredjelande, bør lette og forbedre processen for bail-in af disse passiver i tilfælde af afvikling. Kontraktmæssige ordninger, der er behørigt udarbejdet og bredt anvendt, kan fungere i praksis i tilfælde af grænseoverskridende afvikling, indtil der udvikles en lovbestemt tilgang i henhold til EU-retten, eller der udvikles incitamentter til at vælge en medlemsstats retsregler for kontrakter, eller der vedtages lovgivningsrammer for anerkendelse, der sikrer en effektiv grænseoverskridende afvikling i alle tredjelandsjurisdiktioner. Selv om der findes lovgivningsrammer for anerkendelse, bør kontraktmæssige anerkendelsesordninger bidrage til at øge kendskabet blandt kreditorer i henhold til kontraktmæssige ordninger, der ikke er omfattet af en medlemsstats retsregler, til mulige afviklingshandlinger vedrørende institutter eller enheder, der er omfattet af EU-retten. Der kan imidlertid være tilfælde, hvor det ikke er praktisk muligt for institutter eller enheder at indføre disse kontraktvilkår i aftaler eller instrumenter, i henhold til hvilke der skabes visse passiver, navnlig passiver, som ikke er udelukket fra bail-in-værktøjet i henhold til direktiv 2014/59/EU, dækkede indskud eller kapitalgrundlagsinstrumenter.

For eksempel kan det under visse omstændigheder anses som værende umuligt i praksis at indføre bestemmelser om kontraktmæssig anerkendelse i aftaler vedrørende passiver, hvis det i henhold til lovgivningen i det pågældende tredjeland er forbudt for et institut eller en enhed at indføre sådanne bestemmelser om kontraktmæssig anerkendelse i aftaler eller instrumenter, i henhold til hvilke der skabes passiver, som er underlagt lovgivningen i det pågældende tredjeland, hvis et institut eller en enhed ikke har beføjelse til individuelt at ændre kontraktvilkårene, idet de er pålagt af internationale protokoller eller baseret på internationalt aftalte standardvilkår, eller hvis det passiv, der ville være omfattet af kravet om kontraktmæssig anerkendelse, er betinget af kontraktbrud eller hidrører fra garantier, regarantier eller andre instrumenter, der anvendes i forbindelse med handelsfinansiering. Hvis modparten imidlertid ikke vil acceptere at være bundet af en kontraktmæssig bestemmelse om anerkendelse af bail-in, bør dette ikke i sig selv betragtes som værende en årsag til praktisk umulighed. EBA bør udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som skal vedtages af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, med henblik på nærmere at præcisere tilfælde af praktisk umulighed.

Ved anvendelsen af disse reguleringsmæssige tekniske standarder og under hensyntagen til de særlige forhold på det pågældende marked bør afviklingsmyndigheden, når den anser det for nødvendigt, angive kategorier af passiver, hvor der kan foreligge praktisk umulighed. Inden for disse rammer bør det være op til det enkelte institut eller den enkelte enhed at bedømme, hvorvidt det i praksis er umuligt at indføre en bestemmelse om anerkendelse af bail-in i en kontrakt eller en type af kontrakter. Institutter og enheder bør orientere afviklingsmyndighederne regelmæssigt for at holde dem underrettet om fremskridt med hensyn til gennemførelse af vilkår om kontraktmæssig anerkendelse. I denne forbindelse bør institutter og enheder angive de kontrakter eller typer af kontrakter, hvor det i praksis er umuligt at indføre en bestemmelse om anerkendelse af bail-in og angive en begrundelse for denne vurdering. Afviklingsmyndighederne bør inden for en rimelig frist vurdere et instituts eller en enheds konstatering af, at det er praktisk umuligt at indføre bestemmelser om kontraktmæssig anerkendelse i aftaler vedrørende passiver, og gribe

ind med henblik på at tackle eventuelle fejlagtige vurderinger og hindringer for afvikling som følge af manglende indførelse af bestemmelser om kontraktmæssig anerkendelse. Institutter og enheder bør være rede til at begrunde deres konstatering, hvis de anmodes herom af afviklingsmyndigheden. For at sikre, at afviklingen af institutter og enheder ikke berøres, bør passiver, der ikke indeholder de relevante kontraktbestemmelser, ikke være nedskrivningsrelevante med henblik på MREL-kravet.

(27) Det er hensigtsmæssigt og nødvendigt at justere afviklingsmyndighedernes beføjelse til at suspendere visse kontraktlige forpligtelser for institutter og enheder i en begrænset periode. Det bør navnlig være muligt for en afviklingsmyndighed at udøve denne beføjelse, inden et institut eller en enhed kommer under afvikling, fra det tidspunkt, hvor det konstateres, at instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis en foranstaltning iværksat af den private sektor, som efter afviklingsmyndighedens opfattelse inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at instituttet eller enheden bliver nødlidende, ikke umiddelbart er tilgængelig, og det anses for nødvendigt at udøve denne beføjelse for at undgå en yderligere forværring af instituttets eller enhedens finansielle situation. I den forbindelse bør afviklingsmyndighederne kunne udøve denne beføjelse, hvis de ikke er tilfredse med en foreslået foranstaltning iværksat af den private sektor, som er umiddelbart tilgængelig. Beføjelsen til at suspendere visse kontraktlige forpligtelser ville også gøre det muligt for afviklingsmyndighederne at fastslå, om en afviklingshandling er i offentlighedens interesse, at vælge de mest passende afviklingsværktøjer, eller at sikre effektiv anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer. Suspensionens varighed bør begrænses til højst to arbejdsdage. Op til dette maksimum kan suspensionen fortsat finde anvendelse, efter at afgørelsen om afvikling er truffet.

(28) For at beføjelsen til at suspendere visse kontraktlige forpligtelser anvendes på en forholdsmæssig måde, bør afviklingsmyndighederne have mulighed for at tage hensyn til hver enkelt sags omstændigheder og at fastsætte omfanget af suspensionen i overensstemmelse hermed. De bør desuden på baggrund af en individuel vurdering være i stand til at tillade visse betalinger — navnlig, men ikke udelukkende, det berørte instituts eller den berørte enheds administrative udgifter. Det bør også være muligt at anvende beføjelsen til at suspendere på berettigede indskud. Afviklingsmyndighederne bør dog nøje vurdere hensigtsmæssigheden af at anvende denne beføjelse på visse berettigede indskud, navnlig dækkede indskud tilhørende fysiske personer samt mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder, samt vurdere risikoen for, at anvendelsen af en suspension med hensyn til sådanne indskud alvorligt ville forstyrre de finansielle markeders funktion. Hvis beføjelsen til at suspendere visse kontraktlige forpligtelser udøves med hensyn til dækkede indskud, bør disse indskud ikke anses for ikke at være tilgængelige med henblik på Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU¹⁰). For at sikre, at indskydere i løbet af suspensionsperioden ikke kommer i finansielle vanskeligheder, bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at de tillades at hæve et vist beløb dagligt.

(29) I suspensionsperioden bør afviklingsmyndighederne også overveje, bl.a. på grundlag af afviklingsplanen for instituttet eller enheden, muligheden for, at instituttet eller enheden i sidste ende ikke kommer under afvikling, men i stedet likvideres i henhold til national ret. I sådanne tilfælde bør afviklingsmyndighederne fastlægge de ordninger, de anser for passende med henblik på at opnå en hensigtsmæssig koordinering med de relevante nationale myndigheder og sikre, at suspensionen ikke forringer effektiviteten af likvidationsprocessen.

(30) Beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser bør ikke gælde for forpligtelser over for systemer eller operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i henhold til direktiv 98/26/EF, over for centralbanker, over for godkendte centrale modparter (CCP'er) eller over for tred-

jelands-CCP'er, der er anerkendt af Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA). Direktiv 98/26/EF reducerer den risiko, der er forbundet med deltagelse i betalingsystemer og værdipapirafviklingssystemer, navnlig ved at reducere forstyrrelserne i tilfælde af insolvens hos en deltager i et sådant system. For at sikre, at sådanne sikkerhedsforanstaltninger fungerer hensigtsmæssigt i krisesituationer, og samtidig give operatører af betalings- og værdipapirsystemer og andre markedsdeltagere en passende sikkerhed bør direktiv 2014/59/EU ændres, således at en kriseforebyggelsesforanstaltning, en suspension af forpligtelser i henhold til artikel 33a eller en krisestyringsforanstaltning ikke i sig selv vurderes at udgøre en insolvensbehandling i henhold til direktiv 98/26/EF, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten fortsat opfyldes. Intet i direktiv 2014/59/EU bør imidlertid være til hinder for driften af et system, der er betegnet som et sådant i henhold til direktiv 98/26/EF, eller retten til sikkerhed i henhold til nævnte direktiv.

(31) Med henblik på effektiv afvikling af institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i direktiv 2014/59/EU er et vigtigt element at sikre, at disses modparter i finansielle kontrakter ikke kan opsig deres positioner udelukkende som følge af, at disse institutter eller enheder kommer under afvikling. Afviklingsmyndighederne bør endvidere have beføjelse til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser i henhold til en kontrakt med et institut under afvikling og bør have beføjelse til i en begrænset periode at begrænse modparternes ret til at afslutte, fremskynde eller på anden måde opsig finansielle kontrakter. Disse krav finder ikke direkte anvendelse på kontrakter i henhold til tredjelands lovgivning. Hvis der ikke foreligger en grænseoverskridende lovgivningsramme for anerkendelse, bør medlemsstaterne kræve, at de institutter og enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), i direktiv 2014/59/EU, indfører et kontraktvilkår i de relevante finansielle kontrakter, hvori de anerkender, at kontrakten kan være omfattet af afviklingsmyndigheders beføjelser til at suspendere visse betalings- og leveringsforpligtelser, at begrænse håndhævelsen af sikkerhedsrettigheder eller midlertidigt at suspendere opsigelsesrettigheder, og at de er bundet af kravene i artikel 68 på samme måde, som hvis den finansielle kontrakt var omfattet af lovgivningen i den pågældende medlemsstat. En sådan forpligtelse bør fastsættes, i det omfang aftalen er omfattet af anvendelsesområdet for disse bestemmelser. Derfor opstår forpligtelsen til at indføre kontraktbestemmelsen ikke med hensyn til artikel 33a, 69, 70 og 71 i direktiv 2014/59/EU som ændret ved nærværende direktiv i f.eks. kontrakter med centrale modparter eller operatører af systemer, der er betegnet som sådanne, med henblik på direktiv 98/26/EF, eftersom afviklingsmyndighederne med hensyn til disse kontrakter, selv når disse er omfattet af retsreglerne i den relevante medlemsstat, ikke har beføjelserne i de nævnte artikler.

(32) Udelukkelsen af visse af institutternes og enhedernes passiver fra anvendelse af bail-in-værktøjet eller fra beføjelsen til at suspendere visse betalings- og leveringsforpligtelser, begrænse muligheden for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende eller midlertidigt at suspendere opsigelsesrettigheder som fastsat i direktiv 2014/59/EU bør også gælde for passiver i relation til CCP'er, der er etableret i Unionen, og tredjelands-CCP'er, der er anerkendt af ESMA.

(33) For at sikre en fælles forståelse af de udtryk, der anvendes i forskellige retsakter, er det hensigtsmæssigt at indarbejde de definitioner og begreber, der er indført i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012¹¹⁾ om en »central modpart« eller »CCP« og »deltager«, i direktiv 98/26/EF.

(34) Direktiv 98/26/EF reducerer den risiko, der er forbundet med institutters og andre enheders deltagelse i betalingsystemer og værdipapirafviklingssystemer, navnlig ved at reducere forstyrrelserne i tilfælde af insolvens hos en deltager i et sådant system. I betragtning 7 i nævnte direktiv præciseres det, at medlemsstaterne har mulighed for at anvende dette direktivs bestemmelser på indenlandske institutter,

der deltager direkte i systemer, der reguleres af lovgivningen i et tredjeland, og på sikkerhed, der stilles i forbindelse med deltagelse i sådanne systemer. I betragtning af den globale størrelse af og de globale aktiviteter i nogle systemer, der reguleres af lovgivningen i et tredjeland, og øget deltagelse fra enheder, der er etableret i Unionen, i sådanne systemer, bør Kommissionen undersøge, hvordan medlemsstaterne anvender den mulighed, der er omhandlet i betragtning 7 i nævnte direktiv, og vurdere behovet for eventuelle yderligere ændringer af nævnte direktiv med hensyn til sådanne systemer.

(35) For at sikre en effektiv anvendelse af beføjelserne til at nedbringe, nedskrive eller konvertere kapitalgrundlagsposter uden at overtræde sikkerhedsforanstaltningerne for kreditorerne i henhold til dette direktiv, bør medlemsstaterne sikre, at fordringer vedrørende kapitalgrundlagsposter ved almindelig insolvensbehandling er efterstillet alle andre efterstillede fordringer. Instrumenter, der kun delvist er anerkendt som kapitalgrundlaget, bør stadig behandles som fordringer vedrørende kapitalgrundlaget med deres samlede beløb. Delvis indregning kan ske som følge af f.eks. anvendelsen af overgangsbestemmelser, ifølge hvilke et instrument delvist ikke længere er anerkendt, eller som følge af anvendelsen af amortiseringskalenderen, der er fastsat for supplerende kapitalinstrumenter i forordning (EU) nr. 575/2013.

(36) Målet for dette direktiv, nemlig at fastsætte ensartede regler om rammerne for genopretning og afvikling af institutter og enheder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(37) For at give medlemsstaterne en passende frist til at gennemføre og anvende dette direktiv i deres nationale ret bør de have 18 måneder til dette fra datoen for ikrafttræden. Dog bør bestemmelserne i dette direktiv om offentliggørelse anvendes fra den 1. januar 2024 med henblik på at sikre institutter og enheder i hele Unionen en passende frist til at nå op på det krævede MREL-niveau på en velordnet måde

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2014/59/EU

Direktiv 2014/59/EU ændres som følger:

- 1) Artikel 2, stk. 1, ændres som følger:
 - a) nr. 5) erstattes af følgende:

»5) »datterselskab«: et datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 16), i forordning (EU) nr. 575/2013, og, med henblik på anvendelsen af dette direktivs artikel 7, 12, 17 og 18, artikel 45-45m, artikel 59-62 samt artikel 91 og 92 på afviklingskoncerner omhandlet i nærværende stykkes nr. 83b), litra b), alt efter hvad der er relevant, kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, selve det centrale organ, og deres respektive datterselskaber, under hensyntagen til den måde, hvorpå sådanne afviklingskoncerner overholder dette direktivs artikel 45e, stk. 3.

5a) »væsentligt datterselskab«: et væsentligt datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 135), i forordning (EU) nr. 575/2013«

b) følgende nummer indsættes:

»68a) »egentlig kernekapital«: egentlig kernekapital som beregnet i overensstemmelse med artikel 50 i forordning (EU) nr. 575/2013«

c) i nr. 70) erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«

d) nr. 71) erstattes af følgende:

»71) »passiver, der er omfattet af bail-in«: passiver og kapitalinstrumenter, der ikke er egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter fra et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og som ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet i henhold til artikel 44, stk. 2

71a) »nedskrivningsrelevante passiver«: passiver, der er omfattet af bail-in, som opfylder betingelserne i artikel 45b eller artikel 45f, stk. 2, litra a), alt efter hvad der er relevant, og supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72a, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013

71b) »efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter«: instrumenter, der opfylder alle betingelser, der er omhandlet i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013 bortset fra nævnte forordnings artikel 72b, stk. 3-5«.

e) følgende numre indsættes:

»83a) »afviklingsenhed«:

a) en juridisk person, der er etableret i Unionen, og som i henhold til artikel 12 er identificeret af afviklingsmyndigheden som en enhed, der er omfattet af afviklingshandlingerne i afviklingsplanen, eller

b) et institut, der ikke tilhører en koncern, som er underlagt konsolideret tilsyn i henhold til artikel 111 og 112 i direktiv 2013/36/EU, og som er omfattet af afviklingshandlingerne i afviklingsplanen udarbejdet i henhold til nærværende direktivs artikel 10

83b) »afviklingskoncern«:

- a) en afviklingsenhed og dens datterselskaber, der ikke
 - i) selv er afviklingsenheder
 - ii) er datterselskaber af andre afviklingsenheder eller
 - iii) er enheder, der er etableret i et tredjeland, og som ikke indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen, og deres datterselskaber, eller

b) kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og selve det centrale organ, når mindst et af disse kreditinstitutter eller det centrale organ er en afviklingsenhed, og deres respektive datterselskaber

83c) »globalt systemisk vigtigt institut« eller »G-SII«: et G-SII som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 133), i forordning (EU) nr. 575/2013«.

f) følgende nummer tilføjes:

»109) »kombineret bufferkrav«: kombineret bufferkrav som defineret i artikel 128, nr. 6), i direktiv 2013/36/EU.«

2) Artikel 10 ændres således:

a) i stk. 6 tilføjes følgende afsnit:

»Gennemgangen, jf. dette stykkes første afsnit, foretages efter gennemførelse af afviklingshandlinger eller udøvelse af beføjelserne i artikel 59.

Når afviklingsmyndigheden fastsætter fristerne i denne artikels stk. 7, litra o) og p), under de omstændigheder, der er omhandlet i nærværende stykkes tredje afsnit, tager den hensyn til fristen for at opfylde kravet i artikel 104b i direktiv 2013/36/EU.«

b) stk. 7, litra o) og p), affattes således:

»o) kravene i artikel 45e og 45f og en frist for opnåelse af dette niveau i overensstemmelse med artikel 45m

p) såfremt en afviklingsmyndighed anvender artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, en tidsplan for afviklingsenhedens overholdelse i overensstemmelse med artikel 45m«.

3) Artikel 12 ændres som følger:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne sammen med datterselskabernes afviklingsmyndigheder og efter høring af væsentlige filialers afviklingsmyndigheder, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, udarbejder koncer-

navviklingsplaner. Koncernafviklingsplanen skal angive foranstaltninger, der skal træffes over for:

- a) modervirksomheden i Unionen
- b) de datterselskaber, der tilhører koncernen og er etableret i Unionen
- c) de i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), omhandlede enheder, og
- d) med forbehold af afsnit VI, de datterselskaber, der tilhører koncernen og er etablerede uden for Unionen.

I overensstemmelse med de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, skal afviklingsplanen for hver koncern angive afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne.«

b) stk. 3 ændres som følger:

i) litra a) og b) erstattes af følgende:

»a) fastlægge de afviklingshandlinger, der skal træffes over for afviklingsenheder i de i artikel 10, stk. 3, omhandlede scenarier, og konsekvenserne af disse afviklingshandlinger med hensyn til de øvrige koncernenheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), moderselskabet og datterselskabsinstitutterne

aa) hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, fastlægge de afviklingshandlinger, der skal træffes over for de enkelte afviklingskoncerners afviklingsenheder, og konsekvenserne af disse handlinger for begge følgende:

- i) andre koncernenheder, der tilhører den samme afviklingskoncern
- ii) andre afviklingskoncerner

b) undersøge, i hvilket omfang afviklingsværktøjerne kan anvendes og afviklingsbeføjelserne udøves på en koordineret måde i forbindelse med afviklingsenheder, der er etableret i Unionen, herunder ved foranstaltninger med henblik på at befordre tredjemands opkøb af hele koncernen, af særlige forretningsområder eller aktiviteter, der varetages af en række koncernenheder, eller af bestemte koncernenheder eller afviklingskoncerner, og at afdække potentielle hindringer for koordineret afvikling«.

ii) litra e) affattes således:

e) fastsætte eventuelle yderligere foranstaltninger, der ikke er omhandlet i dette direktiv, som de relevante afviklingsmyndigheder påtænker at træffe i forbindelse med enhederne i den enkelte afviklingskoncern«.

4) Artikel 13 ændres som følger:

a) i stk. 4 indsættes følgende afsnit efter første afsnit:

»Hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, medtages planlægningen af afviklingshandlingerne omhandlet i artikel 12, stk. 3, litra aa), i en fælles afgørelse, jf. nærværende stykkes første afsnit.«

b) stk. 6, første afsnit, affattes således:

»Foreligger der ikke en fælles afgørelse fra afviklingsmyndighederne inden for fire måneder, træffer hver afviklingsmyndighed med ansvar for et datterselskab, som er uenig i koncernafviklingsplanen, selv afgørelse og identificerer i givet fald afviklingsenheden og udarbejder og opretholder en afviklingsplan for afviklingskoncernen bestående af de

enheder, der hører under dens jurisdiktion. De enkelte afgørelser truffet af uenige afviklingsmyndigheder skal være fuldt begrundede, skal gøre rede for grundene til uenigheden for så vidt angår den foreslåede koncernafviklingsplan og skal tage hensyn til de øvrige afviklingsmyndigheders og kompetente myndigheders synspunkter og forbehold. Hver afviklingsmyndighed meddeler sin afgørelse til de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet.«

5) Artikel 16 ændres som følger:

a) stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at afviklingsmyndighederne enten likviderer koncernenheder ved almindelig insolvensbehandling eller afvikler koncernen ved at anvende afviklingsværktøjer på og udøve afviklingsbeføjelser for så vidt angår afviklingsenheder i denne koncern, idet de så vidt muligt forhindrer, at det får betydelige negative konsekvenser for de finansielle systemer i de medlemsstater, i hvilke der ligger koncernenheder eller -filialer, eller i andre medlemsstater eller Unionen, herunder generel finansiell ustabilitet eller hændelser, der berører hele systemet, og således at videreførelsen af koncernenhedernes kritiske funktioner sikres, hvis de nemt kan skilles ud i tide eller på anden vis.

Koncernafviklingsmyndighederne underretter rettidigt EBA, når en koncern anses for ikke at kunne afvikles.«

b) følgende stykke tilføjes:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, vurderer den enkelte afviklingskoncerns afviklingsmuligheder i henhold til denne artikel.

Den i nærværende stykkes første afsnit omhandlede vurdering foretages ud over vurderingen af hele koncernens afviklingsmuligheder og foretages efter den i artikel 13 fastsatte beslutningsprocedure.«

6) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 16a

Beføjelse til at forbyde visse udlodninger

1. Hvis en enhed er i en situation, hvor den opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til hvert af kravene i artikel 141a, stk. 1, litra a), b) og c), i direktiv 2013/36/EU, men ikke opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til de krav, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 45c og 45d, ved beregning i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 45, stk. 2, litra a), har den pågældende enheds afviklingsmyndighed i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 og 3 beføjelse til at forbyde, at en enhed udlodder mere end det maksimale udlodningsbeløb vedrørende

minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (M-MUB) beregnet i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 4 ved en af følgende handlinger:

- a) foretage udlodning i forbindelse med egentlig kernekapital
- b) indføre en forpligtelse til at betale variabel aflønning eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse eller betale variabel aflønning, såfremt forpligtelsen til at betale blev indført på et tidspunkt, hvor enheden ikke opfyldte det kombinerede bufferkrav, eller
- c) foretage betalinger i forbindelse med hybride kernekapitalinstrumenter.

Hvis en enhed befinder sig i den situation, der er omhandlet i første afsnit, underretter den straks afviklingsmyndigheden herom.

2. I den situation, der er omhandlet i stk. 1, vurderer enhedens afviklingsmyndighed uden unødvendig forsinkelse efter høring af den kompetente myndighed, om den skal udøve den beføjelse, der er omhandlet i stk. 1, under hensyntagen til alle følgende elementer:

- a) årsagen til den manglende opfyldelse og dennes varighed og omfang samt dens konsekvenser for afviklingsmulighederne
- b) udviklingen i enhedens finansielle situation og sandsynligheden for, at den inden for en overskuelig fremtid opfylder betingelsen i artikel 32, stk. 1, litra a)
- c) udsigten til, at enheden vil være i stand til at sikre opfyldelse af kravene anført i stk. 1 inden for en rimelig tidsramme
- d) hvis enheden ikke er i stand til at erstatte passiver, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsrelevans og udløb fastsat i artikel 72b og 72c i forordning (EU) nr. 575/2013 eller i nærværende direktivs artikel 45b eller artikel 45f, stk. 2, om denne manglende evne er idiosynkratisk eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse
- e) om udøvelse af beføjelsen omhandlet i stk. 1 udgør det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe enhedens situation, under hensyntagen til dens potentielle indvirkning på både finansieringsbetingelserne og afviklingsmulighederne for den pågældende enhed.

Afviklingsmyndigheden gentager sin vurdering af, hvorvidt den skal udøve beføjelsen i stk. 1, mindst en gang om måneden, så længe enheden fortsat er i den situation, der er omhandlet i stk. 1.

3. Hvis afviklingsmyndigheden konstaterer, at enheden stadig befinder sig i den situation, der er omhandlet i stk. 1, ni måneder efter en sådan situation er blevet meddelt af enheden, udøver afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed den beføjelse, der er omhandlet i stk. 1, undtagen hvis afviklingsmyndigheden efter en vurdering konstaterer, at mindst to af følgende betingelser er opfyldt:

- a) den manglende opfyldelse skyldes en alvorlig forstyrrelse af de finansielle markeders funktion, hvilket fører til omfattende spændinger i flere segmenter af de finansielle markeder
- b) den forstyrrelse, der er omhandlet i litra a), resulterer ikke alene i øget prisvolatilitet for enhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter eller øgede omkostninger for enheden, men fører også til en hel eller delvis lukning af markederne, hvilket forhindrer enheden i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter på disse markeder
- c) den lukning af markederne, der er omhandlet i litra b), gælder ikke blot for den berørte enhed, men også for flere andre enheder

- d) den forstyrrelse, der er omhandlet i litra a), forhindrer den berørte enhed i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, der er tilstrækkelige til at afhjælpe den manglende opfyldelse, eller
- e) en udøvelse af den beføjelse, der er omhandlet i stk. 1, fører til negative afsmittende virkninger for en del af banksektoren, hvorved den finansielle stabilitet potentielt undermineres.

Hvis den undtagelse, der er omhandlet i første afsnit, finder anvendelse, underretter afviklingsmyndigheden den kompetente myndighed om sin afgørelse og redegør skriftligt for sin vurdering.

Afviklingsmyndigheden gentager hver måned sin vurdering af, om undtagelsen omhandlet i første afsnit finder anvendelse.

4. M-MUB beregnes ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med stk. 5, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med stk. 6. M-MUB reduceres med ethvert beløb som følger af enhver af de handlinger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), b) eller c).

5. Den sum, der skal multipliceres i overensstemmelse med stk. 4, består af:

- a) eventuelle foreløbige overskud, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, efter udlodning af overskud eller betalinger som følger af de handlinger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra a), b) eller c),

plus

- b) eventuelle overskud ved årets udgang, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, efter udlodning af overskud eller betalinger som følger af de handlinger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra a), b) eller c),

minus

- c) beløb, som skulle betales i skat, hvis de poster, der er omhandlet i nærværende stykkes litra a) og b), blev tilbageholdt.

6. Den faktor, der er omhandlet i stk. 4, fastlægges som følger:

- a) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde nogen af kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs første (dvs. nedre) kvartil, er faktoren 0

- b) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde nogen af kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs anden kvartil, er faktoren 0,2
- c) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs tredje kvartil, er faktoren 0,4
- d) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs fjerde (dvs. øvre) kvartil, er faktoren 0,6.

Den nedre og øvre grænse for det kombinerede bufferkravs kvartiler beregnes som følger:

$$\text{nedre grænse for kvartil} = \frac{\text{kombineret bufferkrav}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{øvre grænse for kvartil} = \frac{\text{kombineret bufferkrav}}{4} \times Q_n$$

hvor »Qn« = den berørte kvartils ordenstal.«

7) Artikel 17 ændres som følger:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at når en afviklingsmyndighed ved en vurdering af afviklingsmulighederne for en enhed i henhold til artikel 15 og 16 efter høring af den kompetente myndighed konstaterer, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af den pågældende enhed, giver denne afviklingsmyndighed den berørte enhed, den kompetente myndighed og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, skriftlig underretning herom.«

b) Stk. 3 og 4 affattes således:

»3. Senest fire måneder efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 1 forelægger enheden afviklingsmyndigheden forslag til mulige foranstaltninger med henblik på at afhjælpe eller fjerne de væsentlige hindringer, der er påpeget i underretningen.

Enheden forelægger senest to uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 1 afviklingsmyndigheden forslag til mulige foranstaltninger og tidsplanen for deres gennemførelse med henblik på at sikre, at enheden overholder dette direktivs artikel 45e eller 45f og det kombinerede bufferkrav, hvis en væsentlig hindring for afvikling skyldes en af følgende situationer:

- a) enheden opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til hvert af kravene i artikel 141a, stk. 1, litra a), b) og c), i direktiv 2013/36/EU, men

opfylder ikke det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til de krav, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 45c og 45d, ved beregning i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 45, stk. 2, litra a), eller

- b) enheden opfylder ikke kravene i artikel 92a og 494 i forordning (EU) nr. 575/2013, eller kravene i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv.

Tidsplanen for gennemførelsen af de foreslåede foranstaltninger i henhold til andet afsnit skal tage hensyn til årsagerne til den væsentlige hindring.

Afviklingsmyndigheden vurderer efter høring af den kompetente myndighed, om foranstaltningerne foreslået i henhold til første og andet afsnit effektivt afhjælper eller fjerner den pågældende væsentlige hindring.

4. Konstaterer afviklingsmyndigheden, at de af en enhed foreslåede foranstaltninger i henhold til stk. 3 ikke effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende hindringer, kræver den enten direkte eller indirekte gennem den kompetente myndighed, at enheden træffer alternative foranstaltninger, der vil kunne opfylde dette mål, og giver skriftlig underretning om disse foranstaltninger til enheden, som inden for en måned skal forelægge en plan for efterlevelsen heraf.

Når afviklingsmyndigheden peger på alternative foranstaltninger, skal den påvise, hvorfor enhedens foreslåede foranstaltninger ikke ville kunne fjerne hindringerne for afviklingen, og hvordan de foreslåede alternative foranstaltninger er forholdsmæssigt afpasset til at fjerne dem. Afviklingsmyndigheden skal tage hensyn til den trussel, som de pågældende hindringer udgør for den finansielle stabilitet, og foranstaltningernes indvirkning på enhedens forretningsaktiviteter, dens stabilitet og evne til at bidrage til økonomien.«

- c) stk. 5 ændres som følger:
- i) i litra a), b), d), e), g) og h) erstattes ordene »et institut« med ordene »en enhed« og erstattes ordet »institut« med ordet »enheden«.
 - ii) følgende litra indsættes:
 - ha) pålægge et institut eller en enhed som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at forelægge en plan for fornyet opfyldelse af kravene i dette direktivs artikel 45e eller 45f, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, og; hvor det er relevant, med det kombinerede bufferkrav og med kravene i dette direktivs artikel 45e eller 45f udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål i artikel 429 og 429a i forordning (EU) nr. 575/2013«.
 - iii) litra i) j) og k) erstattes af følgende:
 - »i) kræve, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), udsteder nedskrivningsrelevante passiver for at opfylde kravene i artikel 45e eller 45f
 - j) kræve, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), tager andre skridt for at leve op til minimumskra-

vene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til artikel 45e eller 45f, herunder navnlig forsøger at genforhandle de nedskrivningsrelevante passiver, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, det har udstedt, med henblik på at sikre, at afviklingsmyndighedens eventuelle beslutning om at nedskrive eller konvertere de pågældende passiver eller instrumenter foretages i henhold til retten i den jurisdiktion, som de pågældende passiver eller instrumenter henhører under,

- ja) med henblik på at sikre fortsat overholdelse af artikel 45e eller 45f kræve, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ændrer løbetidsprofilen for:
- i) kapitalgrundlagsinstrumenter efter at have opnået samtykke fra den kompetente myndighed og
 - ii) nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 45b og artikel 45f, stk. 2, litra a)
- k) hvis en enhed er datterselskab af et blandet holdingselskab kræve, at det blandede holdingselskab opretter et særskilt finansielt holdingselskab til at kontrollere enheden, hvis det er nødvendigt for at lette afviklingen af enheden og undgå, at anvendelsen af de afviklingsværktøjer og udøvelsen af de beføjelser, der er omhandlet i afsnit IV, får negative konsekvenser for koncernens ikkefinansielle del.«

d) stk. 7 affattes således:

»7. Inden afviklingsmyndigheden peger på foranstaltninger i henhold til stk. 4 efter høring af den kompetente myndighed og, hvis det er relevant, den udpegede nationale makroprudentielle myndighed, tager den behørigt hensyn til de pågældende foranstaltningers potentielle konsekvenser for den pågældende enhed, for det indre marked for finansielle tjenesteydelser og for den finansielle stabilitet i andre medlemsstater og i Unionen som helhed.«

8) Artikel 18, stk. 1-7, affattes således:

»1. Koncernafviklingsmyndigheden tager sammen med datterselskabernes afviklingsmyndigheder efter høring af tilsynskollegiet og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial, hensyn til den i artikel 16 krævede vurdering i afviklingskollegiet og tager alle rimelige skridt til at nå frem til en fælles afgørelse om anvendelsen af foranstaltninger, som er fastsat i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4, vedrørende alle afviklingsenheder og deres datterselskaber, som er enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, og som tilhører koncernen.

2. Koncernafviklingsmyndigheden udarbejder og forelægger i samarbejde med den konsoliderende tilsynsmyndighed og EBA i henhold til artikel 25, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010 en rapport for modervirksomheden i Unionen, for datterselskabernes afviklingsmyndigheder, som sender den til datterselskaberne inden for deres kompetenceområde, og for

afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer. I rapporten, der udarbejdes efter høring af de kompetente myndigheder, analyseres det, hvilke væsentlige hindringer der er for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og for udøvelse af afviklingsbeføjelserne i forbindelse med koncernen og også i forbindelse med afviklingskoncerner, hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern. I rapporten skal konsekvenserne for koncernens forretningsmodel tages i betragtning, og der skal anbefales forholdsmæssige og målrettede foranstaltninger, som koncernafviklingsmyndigheden mener er nødvendige eller egnede til at fjerne de pågældende hindringer.

Hvis en hindring for koncernens afvikling skyldes en situation i en koncernenhed som omhandlet i artikel 17, stk. 3, andet afsnit, underretter koncernafviklingsmyndigheden modervirksomheden i Unionen om sin vurdering af denne hindring efter høring af afviklingsenhedens afviklingsmyndighed og datterselskabsinstitutternes afviklingsmyndigheder.

3. Senest fire måneder efter modtagelsen af rapporten kan modervirksomheden i Unionen indsende bemærkninger og forelægge koncernafviklingsmyndigheden forslag til alternative foranstaltninger til afhjælpning af de hindringer, der er påpeget i rapporten.

Hvis de hindringer, der er påpeget i rapporten, skyldes en situation i en koncernenhed som omhandlet i dette direktivs artikel 17, stk. 3, andet afsnit, forelægger modervirksomheden i Unionen senest to uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til nærværende artikels stk. 2, andet afsnit, koncernafviklingsmyndigheden forslag til mulige foranstaltninger og tidsplanen for deres gennemførelse med henblik på at sikre, at koncernenheden opfylder de krav, der er omhandlet i dette direktivs artikel 45e eller 45f, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i henhold til artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, og efter omstændighederne det kombinerede bufferkrav og kravene i dette direktivs artikel 45e og 45f udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål omhandlet i artikel 429 og 429a i forordning (EU) nr. 575/2013.

Tidsplanen for gennemførelsen af de foreslåede foranstaltninger i henhold til andet afsnit skal tage hensyn til årsagerne til den væsentlige hindring. Afviklingsmyndigheden vurderer efter høring af den kompetente myndighed, om de pågældende foranstaltninger effektivt afhjælper eller fjerner den væsentlige hindring.

4. Koncernafviklingsmyndigheden meddeler de foranstaltninger, der måtte være foreslået af modervirksomheden i Unionen, til den konsoliderende tilsynsmyndighed, EBA, datterselskabernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial. Koncernafviklingsmyndighederne og datterselskabernes afviklingsmyndigheder gør efter høring af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse i afviklingskollegiet om udpegelsen af væsentlige hindringer og, om nødvendigt, vurderingen af de foranstaltninger, der er foreslået af modervirksomheden i Unionen, og de foranstaltninger, som myndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne hindringerne, og som skal

tage hensyn til de potentielle konsekvenser af foranstaltningerne i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.

5. Den fælles afgørelse skal foreligge senest fire måneder efter forelæggelsen af eventuelle bemærkninger fra modervirksomheden i Unionen. Hvis modervirksomheden i Unionen ikke har forelagt nogen bemærkninger, skal den fælles afgørelse foreligge senest en måned fra udløbet af den i stk. 3, første afsnit, omhandlede frist på fire måneder.

Den fælles afgørelse om hindringen for afvikling som følge af en situation omhandlet i artikel 17, stk. 3, andet afsnit, skal foreligge senest to uger efter forelæggelsen af eventuelle bemærkninger fra modervirksomheden i Unionen i henhold til nærværende artikels stk. 3.

Den fælles afgørelse skal være begrundet og fremgå af et dokument, som koncernafviklingsmyndigheden sender til modervirksomheden i Unionen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, træffer koncernafviklingsmyndigheden selv afgørelse om passende foranstaltninger, der skal iværksættes i henhold til artikel 17, stk. 4, på koncernniveau.

Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til modervirksomheden i Unionen af koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder koncernafviklingsmyndigheden sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Den relevante periode, der er nævnt i stk. 5, anses for at være forligsperioden som omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer sin afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA, finder koncernafviklingsmyndighedens afgørelse anvendelse.

6a. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, træffer den relevante afviklingsmyndighed selv afgørelse om passende foranstaltninger, der skal iværksættes i henhold til artikel 17, stk. 4, på afviklingskoncernniveau.

Den afgørelse, der er omhandlet i første afsnit, skal være fuldt begrundet og tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som afviklingsmyndighederne for andre enheder i den samme afviklingskoncern og koncernafviklingsmyndigheden har. Afgørelsen fremsendes til afviklingsenheden af den relevante afviklingsmyndighed.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder afviklingsenhedens afviklingsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, anses for at være forligsperioden som omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer sin afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA, finder afgørelsen fra afviklingsenhedens afviklingsmyndighed anvendelse.

7. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse, træffer afviklingsmyndighederne for datterselskaber, der ikke er afviklingsenheder, selv afgørelse om, hvilke passende foranstaltninger de enkelte datterselskaber skal træffe i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4.

Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til de øvrige afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til det berørte datterselskab og til afviklingsenheden i samme afviklingskoncern, til den pågældende afviklingsenheds afviklingsmyndighed og, hvis denne myndighed adskiller sig fra førstnævnte, til koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder datterselskabets afviklingsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, anses for at være forligsperioden som omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA, finder afgørelsen fra datterselskabets afviklingsmyndighed anvendelse.«

9) Artikel 32, stk. 1, litra b), affattes således:

»b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen andre foranstaltninger iværksat af den private sektor, herunder foranstaltninger vedrørende en institutsikringsordning, eller af en tilsynsmyndighed, herunder foranstaltninger til tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2, over for instituttet inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende«.

10) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 32a

Betingelser for afvikling for så vidt angår et centralt organ og kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ

Medlemsstaterne påser, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger over for et centralt organ og alle kreditinstitutter, som er fast tilknyttet til et sådant organ, og som indgår i samme afviklingskoncern, når den pågældende afviklingskoncern som helhed opfylder betingelserne i artikel 32, stk. 1.

Artikel 32b

Insolvensbehandling for institutter og enheder, der ikke er omfattet af afviklingshandlinger

Medlemsstaterne sikrer, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for hvilke afviklingsmyndigheden mener, at betingelserne i artikel 32, stk. 1, litra a) og b), er opfyldt, men at en afviklingshandling ikke ville være nødvendig ud fra almene hensyn, jf. artikel 32, stk. 1, litra c), likvideres på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret.«

11) Artikel 33, stk. 2, 3 og 4, affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis den pågældende enhed opfylder betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1.

3. Ejers et blandet holdingselskabs datterselskabsinstitutter direkte eller indirekte af et mellemliggende finansielt holdingselskab, sikrer afviklingsplanen, at det mellemliggende finansielle holdingselskab identificeres som en afviklingsenhed, og medlemsstaterne sikrer, at der træffes afviklingshandlinger med henblik på koncernafvikling over for det mellemliggende finansielle holdingselskab. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ikke træffer afviklingshandlinger med henblik på koncernafvikling over for det blandede holdingselskab.

4. Med forbehold af nærværende artikels stk. 3 kan afviklingsmyndighederne, uanset om en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), ikke måtte opfylde betingelserne i artikel 32, stk. 1, træffe afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) enheden er en afviklingsenhed
- b) et eller flere af enhedens datterselskaber, som er institutter, men ikke afviklingsenheder, opfylder betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1

- c) de i litra b) omhandlede datterselskabers aktiver og passiver er af et sådant omfang, at disse datterselskabers sammenbrud udgør en trussel mod afviklingskoncernen som helhed, og afviklingshandlinger over for enheden er nødvendige enten for afvikling af sådanne datterselskaber, der er institutter, eller for afvikling af den relevante afviklingskoncern som helhed.«

12) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 33a

Beføjelse til at suspendere visse forpligtelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne efter høring af de kompetente myndigheder, der skal svare rettidigt, har beføjelse til at suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til enhver kontrakt som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er part i, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) det er blevet konstateret, at instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 32, stk. 1, litra a)
- b) der er ikke nogen umiddelbart tilgængelig foranstaltning iværksat af den private sektor, jf. artikel 32, stk. 1, litra b), som vil kunne forhindre, at instituttet eller enheden bliver nødlidende
- c) det anses for nødvendigt at udøve suspensionsbeføjelsen for at undgå yderligere forværring af den finansielle situation i instituttet eller enheden og
- d) udøvelsen af beføjelsen til at suspendere er enten:
 - i) nødvendig for at nå frem til den konstatering, der er omhandlet i artikel 32, stk. 1, litra c), eller
 - ii) nødvendig for at vælge de passende afviklingshandlinger eller for at sikre en effektiv anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer.

2. Beføjelsen omhandlet i denne artikels stk. 1 finder ikke anvendelse på betalings- eller leveringsforpligtelser over for følgende:

- a) systemer og operatører af systemer, der er betegnet som sådan i henhold til direktiv 98/26/EF
- b) CCP'er, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelands-CCP'er, der er anerkendt af ESMA i henhold til artikel 25 i nævnte forordning
- c) centralbanker.

Afviklingsmyndighederne fastsætter rækkevidden af den beføjelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, under hensyntagen til omstændighederne i hvert enkelt tilfælde. Afviklingsmyndighederne skal navnlig nøje vurdere hensigtsmæssigheden af at udvide suspensionen til berettigede indskud i henhold til definitionen i artikel 2, stk. 1, nr. 4), i direktiv 2014/49/EU, navnlig til dækkede indskud tilhørende fysiske personer samt mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at hvis beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, sikrer afviklingsmyndighederne, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud.

4. Suspensionsperioden i stk. 1 skal være så kort som mulig og må ikke overskride den minimumsperiode, som afviklingsmyndigheden finder nødvendig til de formål, der er omhandlet i stk. 1, litra c) og d), og den kan under ingen omstændigheder være længere end fra tidspunktet for offentliggørelsen af en meddelelse om suspension i henhold til stk. 8 frem til midnat i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden for instituttet eller enheden er beliggende, på den første hverdag efter dagen for offentliggørelsen.

Ved udløbet af den i første afsnit omhandlede suspensionsperiode ophører suspensionen med at have virkning.

5. Ved udøvelsen af den beføjelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, tager afviklingsmyndighederne hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion, og til de eksisterende nationale regler samt tilsynsmæssige og retslige beføjelser for at beskytte kreditorernes rettigheder og sikre lige behandling af kreditorerne under almindelig insolvensbehandling. Afviklingsmyndighederne tager navnlig hensyn til den potentielle anvendelse af national insolvensbehandling på instituttet eller enheden som følge af konstateringen i artikel 32, stk. 1, litra c), og iværksætter de ordninger, de anser for passende med henblik på at sikre tilstrækkelig samordning med de nationale administrative eller retslige myndigheder.

6. Når betalings- eller leveringsforpligtelserne i en kontrakt suspenderes i henhold til stk. 1, suspenderes eventuelle modparters betalings- eller leveringsforpligtelser i henhold til kontrakten i samme periode.

7. En betalings- eller leveringsforpligtelse, som ville være forfaldet i suspensionsperioden, forfalder umiddelbart efter udløbet af denne periode.

8. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne straks underretter det institut eller den enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og de myndigheder, der er omhandlet i artikel 83, stk. 2, litra a)-h), når de udøver beføjelsen i nærværende artikels stk. 1, efter, at det er konstateret, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 32, stk. 1, litra a), og inden afgørelsen om afvikling træffes.

Afviklingsmyndigheden offentliggør eller sikrer offentliggørelsen af den afgørelse eller det instrument, hvorved forpligtelser suspenderes i henhold til denne artikel, og suspensionsvilkårene og -perioden med de midler, der er omhandlet i artikel 83, stk. 4.

9. Denne artikel berører ikke bestemmelserne i medlemsstaternes nationale ret om beføjelser til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser for institutter og enheder, der er

omhandlet i denne artikels stk. 1, inden det konstateres, at disse institutter eller enheder er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 32, stk. 1, litra a), eller til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser for institutter eller enheder, som skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling, og som går ud over det anvendelsesområde og den varighed, der er fastsat i nærværende artikel. Disse beføjelser udøves i overensstemmelse med omfanget, varigheden og betingelserne fastsat i de relevante nationale retsregler. Betingelserne i nærværende artikel berører ikke de betingelser, der er knyttet til en sådan beføjelse til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser.

10. Medlemsstaterne sikrer, at en afviklingsmyndighed, når den i henhold til nærværende artikels stk. 1 udøver beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), også under suspensionen kan udøve beføjelsen til at:

- a) begrænse dette instituts eller denne enheds mulighed for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende i forbindelse med aktiverne i dette institut eller denne enhed i samme periode, i hvilket tilfælde artikel 70, stk. 2, 3 og 4, finder anvendelse, og
- b) suspendere opsigelsesrettighederne for enhver part i en kontrakt med dette institut eller denne enhed i samme periode, i hvilket tilfælde artikel 71, stk. 2-8, finder anvendelse.

11. I tilfælde af at en afviklingsmyndighed efter at have konstateret, at et institut eller en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 32, stk. 1, litra a), har udøvet beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser under de omstændigheder, der er fastsat i nærværende artikels stk. 1 eller 10, og hvis der efterfølgende træffes afviklingshandlinger over for dette institut eller denne enhed, udøver den ikke sine beføjelser i henhold til artikel 69, stk. 1, artikel 70, stk. 1, eller artikel 71, stk. 1, over for dette institut eller denne enhed.«

13) Artikel 36 ændres som følger:

- a) I stk. 1 erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59«.
- b) Stk. 4 ændres som følger:
 - i) Ordet »kapitalinstrumenter« erstattes med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59«
 - ii) i litra d), erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«
- c) I stk. 5, 12 og 13 erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59«.

14) Artikel 37 ændres som følger:

- a) I stk. 2 erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver«.
- b) I stk. 10, litra a), erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

15) Artikel 44 ændres som følger:

- a) stk. 2 ændres som følger:
 - i) litra f) affattes således:

»f) passiver med en resterende løbetid på mindre end syv dage, over for systemer eller operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i henhold til direktiv 98/26/EF, eller deres deltagere og som følge af deltagelse i et sådant system eller over for CCP'er, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelands- CCP'er, der er anerkendt af ESMA i henhold til artikel 25 i nævnte forordning«.

ii) følgende litra tilføjes:

»h) passiver over for institutter eller enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og som indgår i samme afviklingskoncern uden selv at være afviklingsenheder, uanset deres løbetid, undtagen når disse passiver er efterstillet almindelige usikrede passiver i henhold til den relevante nationale lovgivning vedrørende almindelig insolvensbehandling, der er gældende på datoen for gennemførelsen af dette direktiv; i de tilfælde, hvor denne undtagelse finder anvendelse, vurderer afviklingsmyndigheden for det pågældende datterselskab, som ikke er en afviklingsenhed, om mængden af poster, der overholder artikel 45f, stk. 2, er tilstrækkeligt til at støtte gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.«

iii) i femte afsnit erstattes ordene »passiver, der kan blive omfattet af et bail-in-værktøj« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

b) stk. 3, andet afsnit, erstattes af følgende:

»Afviklingsmyndighederne vurderer nøje, om passiver over for institutter eller enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og som indgår i samme afviklingskoncern uden selv at være afviklingsenheder, og som ikke er udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til stk. 2, litra h), bør udelukkes eller delvist udelukkes i henhold til nærværende stykkes første afsnit, litra a)-d), for at sikre effektiv gennemførelse af afviklingsstrategien.

Hvis en afviklingsmyndighed beslutter at udelukke eller delvist udelukke et passiv, der er omfattet af bail-in, eller en kategori af passiver, der er omfattet af bail-in i henhold til dette stykke, kan omfanget af den nedskrivning eller konvertering, der foretages for andre passiver, der er omfattet af bail-in, øges for at tage højde for sådanne udelukkelser, forudsat at omfanget af den nedskrivning og konvertering, der foretages for andre passiver, der er omfattet af bail-in, overholder principperne i artikel 34, stk. 1, litra g).«

c) stk. 4 affattes således:

»4. Beslutter en afviklingsmyndighed helt eller delvist at udelukke et passiv, der er omfattet af bail-in, eller en kategori af passiver, der er omfattet af bail-in i henhold til nærværende artikel, og de tab, der skulle have været dækket af disse passiver, ikke er blevet videregivet fuldt ud til andre kreditorer, kan afviklingsfinansieringsordningen yde et bidrag til instituttet under afvikling ved at gøre et eller begge af følgende:

a) dække eventuelle tab, der ikke er absorberet af passiver, der er omfattet af bail-in, og genoprette nettoværdien af instituttet under afvikling til nul i overensstemmelse med stk. 46, stk. 1, litra a)

- b) købe aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling for at rekapitalisere instituttet i overensstemmelse med artikel 46, stk. 1, litra b).«
 - d) I stk. 5, litra a), erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.
- 16) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 44a

Salg af efterstillede nedskrivningsrelevante passiver til detailkunder

1. Medlemsstaterne sikrer, at en sælger af nedskrivningsrelevante passiver, der opfylder alle betingelserne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013 med undtagelse af artikel 72a, stk. 1, litra b), og artikel 72b, stk. 3-5, i nævnte forordning, kun sælger sådanne passiver til en detailkunde, jf. definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 11, i direktiv 2014/65/EU, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) sælgeren har udført en egnethedstest i overensstemmelse med artikel 25, stk. 2, i direktiv 2014/65/EU
- b) sælgeren finder det på grundlag af den test, der er omhandlet i litra a), godtgjort, at sådanne nedskrivningsrelevante passiver er egnede for den pågældende detailkunde
- c) sælgeren dokumenterer egnetheden i overensstemmelse med artikel 25, stk. 6, i direktiv 2014/65/EU.

Uanset første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at betingelserne i litra a)-c) i det afsnit skal finde anvendelse på sælgere af andre instrumenter, der kan betragtes som kapitalgrundlag eller passiver, der er omfattet af bail-in.

2. Hvis betingelserne i stk. 1 er opfyldt, og den pågældende detailkundes portefølje af finansielle instrumenter på købstidspunktet ikke overstiger 500 000 EUR, sikrer sælgeren på grundlag af de oplysninger, som detailkunden har afgivet i overensstemmelse med stk. 3, at begge følgende betingelser er opfyldt på købstidspunktet:

- a) detailkunden investerer ikke et samlet beløb, der overstiger 10 % af den pågældende kundes portefølje af finansielle instrumenter, i passiver som omhandlet i stk. 1
- b) det oprindelige investeringsbeløb, der er investeret i et eller flere passivinstrumenter som omhandlet i stk. 1, er på mindst 10 000 EUR.

3. Detailkunden skal give sælgeren nøjagtige oplysninger om sin portefølje af finansielle instrumenter, herunder eventuelle investeringer i passiver som omhandlet i stk. 1.

4. Med henblik på stk. 2 og 3 skal detailkundens portefølje af finansielle instrumenter omfatte kontantbeholdninger og finansielle instrumenter, men ikke eventuelle finansielle instrumenter, der er blevet stillet som sikkerhed.

5. Med forbehold af artikel 25 i direktiv 2014/65/EU og uanset kravene i stk. 1-4 i denne artikel kan medlemsstaterne fastsætte en mindste pålydende værdi på mindst 50 000 EUR

for passiver omhandlet i stk. 1, idet der tages hensyn til medlemsstatens markedsvilkår og praksis samt eksisterende forbrugerbeskyttelsesforanstaltninger inden for medlemsstatens jurisdiktion.

6. Hvis værdien af de samlede aktiver i de enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, og som er etableret i en medlemsstat og er omfattet af kravet i artikel 45e, ikke overstiger 50 mia. EUR, må denne medlemsstat uanset kravene i nærværende artikels stk. 1-5 udelukkende anvende det krav, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, litra b).

7. Det kan ikke kræves af medlemsstaterne, at de anvender denne artikel på passiver omhandlet i stk. 1, der er udstedt før den 28. december 2020.«

17) Artikel 45 erstattes af følgende artikler:

»*Artikel 45*

Anvendelse og beregning af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Medlemsstaterne sikrer, at institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), til enhver tid opfylder kravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis det kræves i henhold til og i overensstemmelse med nærværende artikel og artikel 45-45i.

2. Det i stk. 1 i denne artikel omhandlede krav beregnes efter artikel 45c, stk. 3, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant, som kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, udtrykt som procentdele af:

- a) den samlede risikoeksponering for den relevante enhed som omhandlet i denne artikels stk. 1 beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og
- b) det samlede eksponeringsmål for den relevante enhed som omhandlet i denne artikels stk. 1 beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429a i forordning (EU) nr. 575/2013.

Artikel 45a

Undtagelse fra minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Uanset artikel 45 skal afviklingsmyndighederne undtage realkreditinstitutter, som finansieres med dækkede obligationer, og som i henhold til national ret ikke må modtage indskud, fra kravet fastlagt i artikel 45, stk. 1, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) disse institutter vil blive likvideret under national insolvensbehandling eller under andre typer af behandling, der er fastlagt for disse institutter, og som gennemføres i overensstemmelse med artikel 38, 40 eller 42, og

- b) behandlingen omhandlet i litra a) sikrer, at disse institutters kreditorer, herunder indehavere af dækkede obligationer, hvor det er relevant, bærer tabet på en måde, som er i overensstemmelse med afviklingsmålene.

2. Institutter, der er undtaget fra kravet fastsat i artikel 45, stk. 1, er ikke omfattet af konsolideringen som omhandlet i artikel 45e, stk. 1.

Artikel 45b

Nedskrivningsrelevante passiver for afviklingsenheder

1. Passiver indgår kun i afviklingsenhedernes kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis de opfylder betingelserne fastsat i følgende artikler i forordning (EU) nr. 575/2013:

- a) artikel 72a
- b) artikel 72b, med undtagelse af stk. 2, litra d), og
- c) artikel 72c.

Når der i dette direktiv henvises til kravene i artikel 92a eller 92b i forordning (EU) nr. 575/2013, består nedskrivningsrelevante passiver i forbindelse med disse artikler, uanset nærværende stykkes første afsnit, af nedskrivningsrelevante passiver som defineret i artikel 72k i nævnte forordning og fastlagt i overensstemmelse med anden del, afsnit I, kapitel 5a, i nævnte forordning.

2. Passiver hidrørende fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, såsom strukturerede obligationer, og som opfylder kravene i første afsnit i stk. 1, undtagen litra l) i artikel 72a, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, indgår i kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver, hvis blot en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) hovedstolen af det passiv, der hidrører fra gældsinstrumentet, kendes på udstedelsestidspunktet, er fast eller stigende og påvirkes ikke af en indbygget derivategenskab, og det samlede passivbeløb, der hidrører fra gældsinstrumentet, herunder det indbyggede derivat, kan værdiansættes dagligt med udgangspunkt i et aktivt og likvidt marked for køb og salg for et ækvivalent instrument uden kreditrisiko i overensstemmelse med artikel 104 og 105 i forordning (EU) nr. 575/2013, eller
- b) gældsinstrumentet indeholder en kontraktbestemmelse, der fastsætter, at værdien af fordringen er fast eller stigende i tilfælde af udstederens insolvens og af udstederens afvikling og ikke overstiger det oprindeligt indbetalte passivbeløb.

De gældsinstrumenter, som er omhandlet i første afsnit, herunder deres indbyggede derivater, er ikke omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen af sådanne instrumenter er ikke omfattet af artikel 49, stk. 3.

De i første afsnit omhandlede passiver indgår kun i kapitalgrundlaget og de nedskrivningsrelevante passiver for så vidt angår den del af passiverne, der svarer til hovedstolen som omhandlet i nævnte afsnits litra a), eller til det faste eller stigende beløb som omhandlet i nævnte afsnits litra b).

3. Hvis passiver udstedes af et datterselskab, der er etableret i Unionen, og som indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, til en eksisterende aktionærer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, skal disse passiver medregnes i denne afviklingsenheds kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) de udstedes i overensstemmelse med artikel 45f, stk. 2, litra a)
- b) udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i forbindelse med disse passiver i henhold til artikel 59 eller 62 berører ikke afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet
- c) disse passiver overstiger ikke et beløb, der beregnes ved at trække:
 - i) summen af de passiver, der er udstedt til og købt af afviklingsenheden, enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, og det kapitalgrundlag, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 45f, stk. 2, litra b), fra
 - ii) det krævede beløb i overensstemmelse med artikel 45f, stk. 1.

4. Med forbehold af minimumskravet i artikel 45c, stk. 5, eller artikel 45d, stk. 1, litra a), sikrer afviklingsmyndighederne, at en del af kravet omhandlet i artikel 45e svarende til 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlag, opfyldes af afviklingsenheder, der er G-SII'er, eller afviklingsenheder omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver som omhandlet i nærværende artikels stk. 3. Afviklingsmyndigheden kan tillade, at et niveau, der er lavere end 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget, men højere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af formlen $(1-(X1/X2)) \times 8\%$ af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget, opfyldes af afviklingsenheder, der er G-SII'er, eller afviklingsenheder omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, forudsat at alle betingelserne fastsat i artikel 72b, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt, og hvor, i lyset af den reduktion, der er mulig i henhold til artikel 72b, stk. 3, i nævnte forordning:

$X1 = 3,5\%$ af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og

$X2 =$ summen af 18 % af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og det kombinerede bufferkrav.

Hvis anvendelsen af dette stykkes første afsnit, for afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 45c, stk. 5, medfører et krav på over 27 % af den samlede risikoeksponering, begrænser afviklingsmyndigheden for den pågældende afviklingsenhed den del af kravet i artikel 45e, som skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, til et beløb svarende til 27 % af den samlede risikoeksponering, hvis afviklingsmyndigheden har vurderet:

- a) at adgang til afviklingsfinansieringsordningen ikke i afviklingsplanen betragtes som en mulighed for at afvikle den pågældende afviklingsenhed, og
- b) hvis litra a) ikke finder anvendelse, at kravet, der er omhandlet i artikel 45e, giver den pågældende afviklingsenhed mulighed for at opfylde kravene omhandlet i artikel 44, stk. 5 eller 8, alt efter hvad der er relevant.

Ved vurderingen omhandlet i andet afsnit tager afviklingsmyndigheden også hensyn til risikoen for en uforholdsmæssig påvirkning af den pågældende afviklingsenheds forretningsmodel.

For afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 45c, stk. 6, finder nærværende stykkes andet afsnit ikke anvendelse.

5. For afviklingsenheder, der hverken er G-SII'er eller afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, kan afviklingsmyndigheden beslutte, at en del af kravet omhandlet i artikel 45e på op til 8 % af enhedens samlede passiver, herunder kapitalgrundlag, og den formel, der er omhandlet i stk. 7, alt efter hvad der er højest, skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver omhandlet i nærværende artikels stk. 3, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- a) de ikkeefterstillede passiver, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1 og 2, har samme prioritet i den nationale prioritetsrækkefølge ved insolvens som visse passiver, der er udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3
- b) der er risiko for, at kreditorer med fordringer knyttet til disse passiver som følge af en planlagt anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på ikkeefterstillede passiver, som ikke er udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3, lider større tab end ved likvidation ved almindelig insolvensbehandling
- c) størrelsen af kapitalgrundlaget og de andre efterstillede passiver overstiger ikke det beløb, der er nødvendigt for at sikre, at de i litra b) omhandlede kreditorer ikke lider tab, der er større end de tab, som de ville have lidt ved likvidation under almindelig insolvensbehandling.

Når afviklingsmyndigheden inden for en kategori af passiver, der omfatter nedskrivningsrelevante passiver, fastslår, at summen af de passiver, der er udelukket eller med rimelig sandsynlighed kan forventes at blive udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3, beløber sig til mere end 10 % af den pågældende kategori, skal afviklingsmyndigheden vurdere den risiko, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, litra b).

6. Med henblik på stk. 4, 5 og 7 skal derivatpassiver medtages i de samlede passiver, forudsat at modparters nettingrettigheder anerkendes fuldt ud.

En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til opfylde det kombinerede bufferkrav, kan opfylde kravene i stk. 4, 5 og 7.

7. Uanset denne artikels stk. 4 kan afviklingsmyndigheden beslutte, at kravet omhandlet i dette direktivs artikel 45e skal opfyldes af afviklingsenheder, der er G-SII'er, eller afviklingsenheder, der er omfattet af dette direktivs artikel 45c, stk. 5 eller 6, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3, i det omfang, at summen af dette kapitalgrundlag og disse instrumenter og

passiver på grund af afviklingsenhedens forpligtelse til at opfylde det kombinerede bufferkrav og de krav, der er omhandlet i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og nærværende direktivs artikel 45c, stk. 5, og artikel 45e, ikke overstiger den højeste af følgende værdier:

- a) 8 % af enhedens samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget, eller
- b) det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af formlen $A \times 2 + B \times 2 + C$, hvor A, B og C er følgende beløb:

A = beløbet hidrørende fra kravet i artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013

B = beløbet hidrørende fra kravet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU

C = beløbet hidrørende fra det kombinerede bufferkrav.

8. Afviklingsmyndighederne kan udøve den beføjelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 7, over for afviklingsenheder, der er G-SII'er eller er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, og som opfylder en af betingelserne fastsat i nærværende stykkes andet afsnit, op til en grænse på 30 % af det samlede antal af alle de afviklingsenheder, der er G-SII'er eller er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, og for hvilke afviklingsmyndigheden fastsætter kravet i artikel 45e.

Afviklingsmyndighederne overvejer betingelserne på følgende måde:

- a) der er i den forudgående vurdering af afviklingsmulighederne konstateret væsentlige hindringer for afvikling, og
 - i) der er enten ikke truffet afhjælpende foranstaltninger efter anvendelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 17, stk. 5, i den tidsplan, som kræves af afviklingsmyndigheden, eller
 - ii) de konstaterede væsentlige hindringer kan ikke afhjælpes ved anvendelse af nogen af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 17, stk. 5, og udøvelsen af den beføjelse, der er omhandlet i stk. 7 i nærværende artikel, vil helt eller delvist kompensere for den væsentlige hindrings negative indvirkning på afviklingsmulighederne
- b) afviklingsmyndigheden finder, at afviklingsenhedens foretrukne afviklingsstrategi i begrænset omfang er gennemførlig og troværdig, under hensyntagen til enhedens størrelse, dens indbyrdes forbundethed, dens aktiviteters karakter, omfang, risiko og kompleksitet samt dens retlige status og dens aktionærstruktur, eller
- c) kravet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU afspejler, at afviklingsenheden, der er et G-SII eller er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, i nærværende direktiv er blandt de 20 % mest risikobetonede institutter, for hvilke afviklingsmyndigheden fastsætter kravet i nærværende direktivs artikel 45, stk. 1.

For så vidt angår de procentdele, der er omhandlet i første og andet afsnit, runder afviklingsmyndigheden det tal, der fremkommer ved beregningen, op til nærmeste hele tal.

Medlemsstaterne kan under hensyntagen til deres nationale banksektors særlige forhold, herunder især antallet af afviklingsenheder, der er G-SII'er eller er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, og for hvilke afviklingsmyndigheden fastsætter kravet i artikel 45e, fastsætte den procentdel, der er omhandlet i første afsnit, til et højere niveau end 30 %.

9. Efter høring af den kompetente myndighed træffer afviklingsmyndigheden de beslutninger, der er omhandlet i stk. 5 eller 7.

Når afviklingsmyndigheden træffer disse beslutninger, tager de også hensyn til:

- a) markededybden for afviklingsenhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, prisfastsættelsen af sådanne instrumenter, hvor disse findes, og den tid, der medgår til at gennemføre eventuelle transaktioner, som er nødvendige for overholdelse af beslutningen
- b) omfanget af nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, der opfylder alle betingelserne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, og som har en restløbetid på under et år fra datoen for beslutningen med henblik på at foretage kvantitative justeringer i kravene i stk. 5 og 7 i nærværende artikel
- c) adgangen til og omfanget af instrumenter, der opfylder alle betingelserne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra artikel 72b, stk. 2, litra d), i nævnte forordning
- d) hvorvidt omfanget af passiver, som er udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3, og som ved almindelig insolvensbehandling er sidestillet med eller er efterstillet de nedskrivningsrelevante passiver med højeste prioritet, er betydeligt sammenlignet med afviklingsenhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver. Overstiger omfanget af udelukkede passiver ikke 5 % af afviklingsenhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, betragtes det udelukkede omfang ikke som betydeligt. Over denne tærskel vurderes det af afviklingsmyndighederne, om omfanget af udelukkede passiver er betydeligt
- e) afviklingsenhedens forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil samt dens stabilitet og evne til at bidrage til økonomien og
- f) eventuelle omstrukturingsomkostningers indvirkning på rekapitaliseringen af afviklingsenheden.

Artikel 45c

Fastlæggelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav fastlægges af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed på grundlag af følgende kriterier:

- a) behovet for at sikre, at afviklingskoncernen kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne på afviklingsenheden, herunder, hvis hensigtsmæssigt, bail-in-værktøjet, på en måde, som opfylder afviklingsmålene
- b) behovet for, hvor det er hensigtsmæssigt, at sikre, at afviklingsenheden og dens datterselskaber, som er institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), men ikke afviklingsenheder, har tilstrækkeligt kapitalgrundlag og tilstrækkelige nedskrivningsrelevante passiver til, såfremt henholdsvis bail-in-værktøjet eller nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser anvendes på dem, at sikre, at tabene kan absorberes,

og at det er muligt at genoprette den samlede kapitalprocent og, hvis det er relevant, gearingsgraden i de relevante enheder til det niveau, som er nødvendigt for, at de fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, hvortil de er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU

- c) behovet for at sikre, at afviklingsenheden, såfremt afviklingsplanen forudser muligheden for, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver udelukkes fra bail-in i henhold til dette direktivs artikel 44, stk. 3, eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel, har tilstrækkeligt kapitalgrundlag og andre nedskrivningsrelevante passiver til at absorbere tabene, og at genoprette dens samlede kapitalprocent og, hvis det er relevant, dens gearingsgrad til det niveau, som er nødvendigt, for at den fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, hvortil den er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU
- d) enhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil
- e) i hvilket omfang det forhold, at enheden bliver nødlidende, vil få en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre institutter eller enheder på grund af enhedens indbyrdes forbundethed med disse andre institutter eller enheder eller med det øvrige finansielle system.

2. Hvis afviklingsplanen omfatter iværksættelse af afviklingshandlinger eller udøvelse af beføjelsen til at nedskrive og konvertere relevante kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver, jf. artikel 59, i overensstemmelse med det relevante scenario som omhandlet i artikel 10, stk. 3, skal det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav svare til et beløb, der er tilstrækkeligt til at sikre, at:

- a) de tab, som enheden forventes at lide, absorberes fuldt ud (»tabsabsorbering«)
- b) afviklingsenheden og dens datterselskaber, som er institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), men som ikke er afviklingsenheder, rekapitaliseres til det niveau, som er nødvendigt, for at de fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil de er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU, direktiv 2014/65/EU eller en tilsvarende lovgivningsmæssig retsakt i en passende periode på højst et år (»rekapitalisering«).

Hvis enheden ifølge afviklingsplanen skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling eller andre tilsvarende nationale procedurer, vurderer afviklingsmyndigheden, om det er begrundet at begrænse det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav for den pågældende enhed, så det ikke overstiger et beløb, der er tilstrækkeligt til at absorbere tab i henhold til første afsnit, litra a).

Afviklingsmyndigheden skal i sin vurdering navnlig evaluere den begrænsning, der er omhandlet i andet afsnit, for så vidt angår eventuel indvirkning på den finansielle stabilitet og eventuel indvirkning på risikoen for afsmitning på det finansielle system.

3. Det beløb, der er omhandlet i stk. 2, første afsnit, er for afviklingsenheder følgende:

- a) ved beregningen af det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a), summen af:

- i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til kravene for afviklingsenheden, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, på konsolideret afviklingskoncernniveau, og
 - ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver afviklingskoncernen hidrørende fra afviklingen mulighed for fornyet opfyldelse af sit samlede kapitalprocentkrav omhandlet i artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013, og sit krav omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, på konsolideret afviklingskoncernniveau efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi, og
- b) ved beregningen af det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a), summen af:
- i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til afviklingsenhedens gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, på konsolideret afviklingskoncernniveau, og
 - ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver afviklingskoncernen hidrørende fra afviklingen mulighed for fornyet opfyldelse af gearingsgradkravet omhandlet i artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013 på konsolideret afviklingskoncernniveau efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra a), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra a), divideret med den samlede risikoeksponering.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra b), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra b), divideret med det samlede eksponeringsmål.

Ved fastsættelsen af det individuelle krav i dette stykkes første afsnit, litra b), tager afviklingsmyndigheden højde for kravene i artikel 37, stk. 10, og artikel 44, stk. 5 og 8.

Ved fastsættelsen af de rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i de foregående afsnit:

- a) anvender afviklingsmyndigheden de senest indberettede værdier for den relevante samlede risikoeksponering eller samlede eksponeringsmål, justeret for eventuelle ændringer som følge af afviklingshandlinger der er fastlagt i afviklingsplanen, og
- b) ned- eller opjusterer afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed, det beløb, som svarer til det gældende krav i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, med henblik på at fastlægge det krav, der skal være gældende for afviklingsenheden efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.

Afviklingsmyndigheden skal være i stand til at øge kravet i første afsnit, litra a), nr. ii), med et passende beløb, der er nødvendigt for at sikre, at enheden efter afvikling er i stand til at opretholde tilstrækkelig markedstillid i en passende periode på højst et år.

Hvis det dette stykkes sjette afsnit finder anvendelse, skal beløbet omhandlet i nævnte afsnit svare til det kombinerede bufferkrav, der skal finde anvendelse efter anvendelsen af

afviklingsværktøjerne, minus det beløb, der er omhandlet i artikel 128, nr. 6), i direktiv 2013/36/EU.

Beløbet omhandlet i dette stykkes sjette afsnit nedjusteres, hvis afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed fastslår, at det vil være muligt og troværdigt, at et lavere beløb er tilstrækkeligt til at opretholde markedstilliden og sikre både instituttets eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dets adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 44, stk. 5 og 8, og artikel 101, stk. 2, efter gennemførelsen af afviklingsstrategien. Dette beløb opjusteres, hvis afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed fastslår, at et højere beløb er nødvendigt for at opretholde tilstrækkelig markedstillid og sikre både instituttets eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dets eller dens adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 44, stk. 5 og 8, og artikel 101, stk. 2, i en passende periode på højst et år.

4. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer den metode, som afviklingsmyndighederne skal anvende til at skønne det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, og det kombinerede bufferkrav for afviklingsenheder på konsolideret afviklingskoncernniveau, hvis afviklingskoncernen ikke er omfattet af disse krav i henhold til nævnte direktiv.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. december 2019.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. For afviklingsenheder, der ikke er omfattet af artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013, og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, skal det krav, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3, mindst være lig med:

- a) 13,5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a), og
- b) 5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra b).

Uanset artikel 45b skal afviklingsenheder, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, opfylde et niveau af det krav, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, som svarer til 13,5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a), og til 5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra b), med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter eller passiver som omhandlet i artikel 45b, stk. 3.

6. En afviklingsmyndighed kan efter høring af den kompetente myndighed beslutte at anvende kravene i denne artikels stk. 5 på en afviklingsenhed, der ikke er omfattet af artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som afviklingsmyndigheden har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis den bliver nødlidende.

Når afviklingsmyndigheden træffer den i dette stykkes første afsnit omhandlede beslutning, tager den hensyn til:

- a) forekomst af indskud og mangel på gældsinstrumenter i finansieringsmodellen
- b) i hvilket omfang adgangen til kapitalmarkederne for nedskrivningsrelevante passiver er begrænset
- c) i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet i artikel 45e.

Fraværet af en beslutning i henhold til dette stykkes første afsnit berører ikke beslutninger, der træffes i medfør artikel 45b, stk. 5.

7. Det beløb, der henvises til i stk. 2, første afsnit, er for enheder, som ikke selv er afviklingsenheder, følgende:

- a) ved beregningen af det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a), summen af:
 - i) de tab, der skal absorberes, og som svarer til enhedens krav, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 104a i direktiv 2013/36/EU og
 - ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for fornyet opfyldelse af sit samlede kapitalprocentkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013, og sit krav omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med dette direktivs artikel 59 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen og
- b) ved beregningen af det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra b), summen af:
 - i) de tab, der skal absorberes, og som svarer til enhedens gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, og
 - ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for fornyet opfyldelse af sit gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med dette direktivs artikel 59 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra a), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra a), divideret med den samlede risikoeksponering.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra b), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra b), divideret med det samlede eksponeringsmål.

Ved fastsættelsen af det individuelle krav i nærværende stykkes første afsnit, litra b), tager afviklingsmyndigheden højde for kravene i artikel 37, stk. 10, og artikel 44, stk. 5 og 8.

Ved fastsættelsen af de rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i de foregående afsnit:

- a) anvender afviklingsmyndigheden de senest indberettede værdier for den relevante samlede risikoeksponering eller samlede eksponeringsmål, justeret for eventuelle ændringer som følge af handlinger der er fastlagt i afviklingsplanen, og
- b) ned- eller opjusterer afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed det beløb, der svarer til det gældende krav i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, med henblik på at fastlægge det krav, der skal være gældende for den relevante enhed efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 59 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen.

Afviklingsmyndigheden skal være i stand til at øge kravet i dette stykkes første afsnit, litra a), nr. ii), med et passende beløb, der er nødvendigt for at sikre, at enheden efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59 fortsat er i stand til at opretholde tilstrækkelig markedstillid i en passende periode på højst et år.

Hvis dette stykkes sjette afsnit finder anvendelse, skal beløbet omhandlet i nævnte afsnit svare til det kombinerede bufferkrav, der skal finde anvendelse efter udøvelsen af beføjelsen, der er omhandlet i dette direktivs artikel 59, eller efter afviklingen af afviklingsenheden, minus beløbet omhandlet i artikel 128, nr. 6), litra a), i direktiv 2013/36/EU.

Beløbet omhandlet i dette stykkes sjette afsnit nedjusteres, hvis afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed fastslår, at det vil være muligt og troværdigt, at et lavere beløb er tilstrækkeligt til at sikre markedstilliden og sikre både instituttets eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d, omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dets eller dens adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 44, stk. 5 og 8, og artikel 101, stk. 2, efter udøvelsen af beføjelserne i artikel 59 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen. Dette beløb opjusteres, hvis afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed fastslår, at et højere beløb er nødvendigt for at opretholde tilstrækkelig markedstillid og sikre både instituttets eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d, omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dens eller dets adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 44, stk. 5 og 8, og artikel 101, stk. 2, i en passende periode på højst et år.

8. Hvis afviklingsmyndigheden forventer, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver med rimelig sandsynlighed helt eller delvist udelukkes fra bail-in, jf. artikel 44, stk. 3, eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel, opfyldes det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav med kapitalgrundlag eller andre nedskrivningsrelevante passiver, der er tilstrækkelige til at:

- a) dække de udelukkede passiver identificeret i overensstemmelse med artikel 44, stk. 3
- b) sikre, at de i stk. 2 omhandlede betingelser er opfyldt.

9. Enhver beslutning fra afviklingsmyndigheden om at pålægge et minimumkrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til denne artikel skal omfatte begrundelsen for beslutningen, herunder en fuld vurdering af de elementer, der er omhandlet i denne artikels stk. 2-8, og skal uden ugrundet ophold revideres af afviklingsmyndigheden for at afspejle eventuelle ændringer i omfanget af det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU.

10. I denne artikels stk. 3 og 7 tolkes kapitalkrav i overensstemmelse med den kompetente myndigheds anvendelse af overgangsbestemmelserne i tiende del, afsnit I, kapitel 1, 2 og 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 og i de bestemmelser i den nationale lovgivning, i henhold til hvilke der gøres brug af de valgmuligheder, der er tillagt de kompetente myndigheder ved nævnte forordning.

Artikel 45d

Fastlæggelse af minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for afviklingsenheder inden for G-SII'er og væsentlige EU-datterselskaber af tredjeland-G-SII'er

1. Kravet i artikel 45, stk. 1, for en afviklingsenhed, som er et G-SII eller indgår i et G-SII, består af følgende:

- a) de krav, der er omhandlet i artikel 92a og 494 i forordning (EU) nr. 575/2013, og
- b) ethvert krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat af afviklingsmyndigheden særligt i forhold til den pågældende enhed i medfør af nærværende artikels stk. 3.

2. Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav for et væsentligt EU-datterselskab af et tredjeland-G-SII, består af følgende:

- a) de krav, der er omhandlet i artikel 92b og 494 i forordning (EU) nr. 575/2013, og
- b) ethvert krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat af afviklingsmyndigheden særligt i forhold til dette væsentlige datterselskab i medfør af denne artikels stk. 3, der skal opfyldes med kapitalgrundlag og passiver, som opfylder betingelserne i artikel 45f og artikel 89, stk. 2.

3. Afviklingsmyndigheden stiller kun krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1, litra b), og stk. 2, litra b):

- a) hvis kravet i stk. 1, litra a), eller stk. 2, litra a), i denne artikel ikke er tilstrækkeligt til at opfylde de fastsatte betingelser i artikel 45c, og
- b) i et omfang, der sikrer, at betingelserne i artikel 45c er opfyldt.

4. Hvis flere G-SII-enheder, der tilhører samme G-SII, er afviklingsenheder, beregner de relevante afviklingsmyndigheder med henblik på artikel 45h, stk. 2, det beløb, der er omhandlet i stk. 3:

- a) for hver afviklingsenhed
- b) for moderenheden i Unionen, som om den var G-SII'ets eneste afviklingsenhed.

5. Enhver beslutning fra afviklingsmyndigheden om at stille krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i denne artikels stk. 1, litra b), eller denne artikels stk. 2, litra b), skal omfatte begrundelsen for beslutningen, herunder en fuld vurdering af de elementer, der er omhandlet i denne artikels stk. 3, og skal uden ugrundet ophold revideres af afviklingsmyndigheden for at afspejle eventuelle ændringer i omfanget af det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, og som finder anvendelse på afviklingskoncernen eller det væsentlige EU-datterselskab af et tredjelands-G-SII.

Artikel 45e

Anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på afviklingsenheder

1. Afviklingsenhederne skal opfylde kravene fastsat i artikel 45b-45d på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau.
2. Afviklingsmyndigheden fastlægger det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav til en afviklingsenhed på konsolideret afviklingskoncernniveau i henhold til artikel 45h, på grundlag af de krav, der er fastsat i artikel 45b-45d, og på grundlag af, om koncernens datterselskaber i tredjelande skal afvikles separat i overensstemmelse med afviklingsplanen.
3. For afviklingskoncerner identificeret i henhold til artikel 2, stk. 1, nr. 83b), litra b), beslutter den relevante afviklingsmyndighed, afhængigt af solidaritetsmekanismens egenskaber og af enhedens foretrukne afviklingsstrategi, hvilke enheder i afviklingskoncernen der skal overholde artikel 45c, stk. 3 og 5, og artikel 45d, stk. 1, for at sikre, at afviklingskoncernen som helhed overholder nærværende artikels stk. 1 og 2, og hvordan sådanne enheder skal gøre det i overensstemmelse med afviklingsplanen.

Artikel 45f

Anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på enheder, som ikke selv er afviklingsenheder

1. Institutter, som er datterselskaber af en afviklingsenhed eller en tredjelandsenhed, men som ikke selv er afviklingsenheder, skal opfylde kravene fastsat i artikel 45c på individuelt grundlag.

En afviklingsmyndighed kan efter høring af den kompetente myndighed beslutte at anvende kravet i nærværende artikel på en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som er et datterselskab af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed.

Uanset dette stykkes første afsnit skal modervirksomheder i Unionen, der ikke selv er afviklingsenheder, men som er datterselskaber af tredjelandsenheder, opfylde kravene i artikel 45c og 45d på konsolideret grundlag.

For afviklingskoncerner identificeret i henhold til artikel 2, stk. 1, nr. 83b), litra b), skal de kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, men som ikke selv er afviklingsenheder, et centralt organ, der ikke selv er en afviklingsenhed, og afviklingsenheder, som ikke er omfattet af et krav i henhold til artikel 45e, stk. 3, overholde artikel 45c, stk. 7, på individuelt grundlag.

Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav til en enhed som omhandlet i nærværende stykke fastlægges i henhold til artikel 45h og 89, hvor det er relevant, og på grundlag af de krav, der er fastsat i artikel 45c.

2. Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav til de enheder, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, skal opfyldes med en eller flere af følgende

- a) passiver:
 - i) der udstedes til og købes af afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra den enhed, der er omfattet af denne artikel, eller der udstedes til og købes af en eksisterende aktionær, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, så længe udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i overensstemmelse med artikel 59-62 ikke berører afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet
 - ii) der opfylder kriterierne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra artikel 72b, stk. 2, litra b), c), k), l) og m), og artikel 72b, stk. 3-5, i nævnte forordning
 - iii) der ved almindelig insolvensbehandling er efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelsen i nr. i) og ikke er omfattet af kapitalgrundlagskrav
 - iv) der er genstand for nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til artikel 59-62, på en måde som er i overensstemmelse med afviklingskoncernens afviklingsstrategi, navnlig ved ikke at berøre afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet
 - v) for hvilke erhvervelsen af ejerskab ikke direkte eller indirekte er finansieret af den af denne artikel omfattede enhed
 - vi) for hvilke de bestemmelser, som regulerer dem, ikke eksplicit eller implicit angiver, at passiverne ville blive opkrævet, indfriet, tilbagebetalt eller genkøbt før udløb, alt efter hvad der er relevant, af den af denne artikel omfattede enhed i andre tilfælde end i forbindelse med den pågældende enheds insolvens eller likvidation, og enheden ikke tilkendegiver dette på anden måde

- vii) for hvilke de bestemmelser, som regulerer dem, ikke giver indehaveren ret til at fremskynde de planlagte betalinger af renter og afdrag, undtagen i forbindelse med den af denne artikel omfattede enheds insolvens eller likvidation
- viii) for hvilke størrelsen af de forfaldne rente- eller udbyttebetalinger ikke vil blive ændret på baggrund af kreditsituationen for den af denne artikel omfattede enhed eller dens moderselskab

b) kapitalgrundlag som følger:

- i) egentlig kernekapital og
- ii) andet kapitalgrundlag, der:

- udstedes til og købes af enheder, der indgår i samme afviklingskoncern, eller

- udstedes til og købes af enheder, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, så længe udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til artikel 59-62 ikke berører afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet.

3. Afviklingsmyndigheden for et datterselskab, som ikke er en afviklingsenhed, kan dispensere fra anvendelsen af denne artikel på det pågældende datterselskab, såfremt:

- a) både datterselskabet og afviklingsenheden er etableret i samme medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern
- b) afviklingsenheden opfylder det krav, der er fastsat i artikel 45e
- c) der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet, som der er blevet truffet en beslutning om i overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, navnlig når der træffes afviklingshandlinger over for afviklingsenheden
- d) afviklingsenheden over for den kompetente myndighed godtgør, at datterselskabet forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at det med samtykke fra den kompetente myndighed har stillet garanti for de af datterselskabet indgåede forpligtelser, eller risiciene i datterselskabet er uden betydning
- e) afviklingsenhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter datterselskabet
- f) afviklingsenheden besidder over 50 % af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelene i datterselskabet, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelsesorgan.

4. Afviklingsmyndigheden for et datterselskab, som ikke er en afviklingsenhed, kan også dispensere fra anvendelsen af denne artikel på det pågældende datterselskab, såfremt:

- a) både datterselskabet og dets moderselskab er etableret i samme medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern
- b) moderselskabet opfylder på konsolideret grundlag det krav, der er omhandlet i artikel 45, stk. 1, i denne medlemsstat

- c) der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for moderselskabets hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet, som der er blevet truffet beslutning om i overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, navnlig når der anvendes afviklingshandlinger eller afviklingsbeholdninger, jf. artikel 59, stk. 1, over for moderselskabet
- d) moderselskabet over for de kompetente myndigheder godtgør, at datterselskabet forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at det med samtykke fra den kompetente myndighed har stillet garanti for de af datterselskabet indgåede forpligtelser, eller risiciene i datterselskabet er uden betydning
- e) moderselskabets procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter datterselskabet
- f) moderselskabet besidder over 50 % af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelen i datterselskabet, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelsesorgan.

5. Hvis de betingelser, der er fastsat i stk. 3, litra a) og b), er opfyldt, kan afviklingsmyndigheden for et datterselskab tillade, at kravet omhandlet i artikel 45, stk. 1, opfyldes helt eller delvist med en garanti stillet af afviklingsenheden, som opfylder følgende betingelser:

- a) garantien stilles for et beløb, der som minimum svarer til beløbet af det krav, garantien træder i stedet for
- b) garantien udløses, når datterselskabet ikke kan indfri sin gæld eller andre passiver, efterhånden som de forfalder, eller når der er blevet truffet en beslutning om datterselskabet i overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, alt efter hvad der indtræffer først
- c) der stilles sikkerhed for garantien gennem en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 2002/47/EF for mindst 50 % af garantiens beløb
- d) den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien opfylder kravene i artikel 197 i forordning (EU) nr. 575/2013, hvilket efter passende konservative haircutts er tilstrækkeligt til at dække det beløb, der stilles sikkerhed for som omhandlet i litra c)
- e) den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien er ubehæftet og anvendes navnlig ikke som underliggende sikkerhedsstillelse for andre garantier
- f) sikkerhedsstillelsen har en effektiv løbetid, som opfylder den samme løbetidsbetingelse som i artikel 72c, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013, og
- g) der er ingen juridiske, reguleringsmæssige eller operationelle barrierer for overførslen af sikkerhedsstillelsen fra afviklingsenheden til det pågældende datterselskab, herunder hvis der træffes en afviklingshandling over for afviklingsenheden.

Med henblik på første afsnit, litra g), forelægger afviklingsenheden efter anmodning fra afviklingsmyndigheden en uafhængig skriftlig og begrundet juridisk udtalelse eller godtgør på anden tilfredsstillende vis, at der ingen juridiske, reguleringsmæssige eller operationelle

barrierer er for overførslen af sikkerhedsstillelsen fra afviklingsenheden til det relevante datterselskab.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der yderligere præciserer metoderne til at undgå, at instrumenter, der anerkendes med henblik på denne artikel, og som indirekte er helt eller delvis tegnet af afviklingsenheden, hindrer en smidig gennemførelse af afviklingsstrategien. Disse metoder skal navnlig sikre en behørig overførsel af tab til afviklingsenheden og en behørig overførsel af kapital fra afviklingsenheden til enheder, som indgår i afviklingskoncernen, men ikke selv er afviklingsenheder, og fastsætte en mekanisme til at undgå dobbelt indregning af nedskrivningsrelevante instrumenter, der anerkendes med henblik på denne artikel. De skal omfatte en fradragsordning eller en tilsvarende robust tilgang, og de skal over for enheder, der ikke selv er afviklingsenheden, sikre et resultat, der svarer til, at de nedskrivningsrelevante passiver, som anerkendes med henblik på denne artikel, fuldt ud var tegnet direkte af afviklingsenheden.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. december 2019.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 45g

Dispensation for et centralt organ og kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ

Afviklingsmyndigheden kan dispensere delvist eller helt fra anvendelsen af artikel 45f på et centralt organ eller på et kreditinstitut, som er fast tilknyttet et centralt organ, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) kreditinstituttet og det centrale organ er underlagt samme kompetente myndighed med hensyn til tilsyn, er etableret i samme medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern
- b) det centrale organ og dets fast tilknyttede kreditinstitutter hæfter solidarisk for deres forpligtelser, eller de fast tilknyttede kreditinstitutters forpligtelser garanteres fuldt ud af det centrale organ
- c) minimumskravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, og til det centrale organs og samtlige fast tilknyttede kreditinstitutters solvens og likviditet, kontrolleres i deres helhed på grundlag af disse institutters konsoliderede regnskaber
- d) i tilfælde af en dispensation for et kreditinstitut, som er fast tilknyttet et centralt organ, er det centrale organs ledelse bemyndiget til at give instrukser til de fast tilknyttede institutters ledelse
- e) den relevante afviklingskoncern opfylder det krav, der er fastsat i artikel 45e, stk. 3, og

- f) der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for hurtig overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver mellem det centrale organ og de fast tilknyttede kreditinstitutter i tilfælde af afvikling.

Artikel 45h

Procedure for fastlæggelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsenhedens afviklingsmyndighed, koncernafviklingsmyndigheden, hvis den adskiller sig fra førstnævnte, og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns datterselskaber, der er omfattet af kravet omhandlet i artikel 45f på individuelt grundlag, gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse om:

- a) niveauet for det krav, der finder anvendelse på konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, og
- b) niveauet for det krav, der finder anvendelse på individuelt grundlag på hver enkelt enhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed.

Den fælles afgørelse skal sikre opfyldelse af artikel 45e og 45f, være fuldt begrundet og fremsendes til:

- a) afviklingsenheden af dens afviklingsmyndighed
- b) de enheder i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, af afviklingsmyndighederne for de pågældende enheder
- c) koncernens modervirksomhed i Unionen af afviklingsenhedens afviklingsmyndighed, når den pågældende modervirksomhed i Unionen ikke selv er en afviklingsenhed i samme afviklingskoncern.

Den fælles afgørelse, der træffes i overensstemmelse med denne artikel, kan, såfremt det er i overensstemmelse med afviklingsstrategien, og afviklingsenheden hverken direkte eller indirekte har købt tilstrækkelige instrumenter, der opfylder artikel 45f, stk. 2, fastsætte, at de krav, der er omhandlet i artikel 45c, stk. 7, delvist opfyldes af datterselskabet i overensstemmelse med artikel 45f, stk. 2, med instrumenter, der udstedes til og købes af enheder, der ikke tilhører afviklingskoncernen.

2. Hvis flere G-SII-enheder, der tilhører samme G-SII, er afviklingsenheder, skal de i stk. 1 omhandlede afviklingsmyndigheder drøfte og, hvis dette er hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med G-SII'ets afviklingsstrategi, nå til enighed om anvendelsen af artikel 72e i forordning (EU) nr. 575/2013 og om en eventuel justering med henblik på at minimere eller fjerne forskellen mellem summen af de i artikel 45d, stk. 4, litra a), og artikel 12 i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb for individuelle afviklingsenheder og summen af de i artikel 45d, stk. 4, litra b), og artikel 12 i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb.

Denne justering kan anvendes på følgende betingelser:

- a) justeringen kan anvendes i forbindelse med forskelle i beregningen af den samlede risikoeksponering mellem de relevante medlemsstater ved at justere kravet
- b) justeringen må ikke anvendes til at fjerne forskelle som følge af eksponeringer mellem afviklingskoncerner.

Summen af de i dette direktivs artikel 45d, stk. 4, litra a), og artikel 12 i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb for individuelle afviklingsenheder må ikke være lavere end summen af de i dette direktivs artikel 45d, stk. 4, litra b), og artikel 12 i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb.

3. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for fire måneder, træffes en afgørelse i henhold til stk. 4-6.

4. Hvis der ikke træffes en fælles afgørelse inden for fire måneder på grund af uenighed om et konsolideret afviklingskoncernkrav som omhandlet i artikel 45e, træffer afviklingsenhedens afviklingsmyndighed en afgørelse om dette krav under behørig hensyntagen til:

- a) den vurdering af enheder i afviklingskoncernen, der ikke er en afviklingsenhed, som de relevante afviklingsmyndigheder har foretaget
- b) koncernafviklingsmyndighedens opfattelse, hvis denne myndighed adskiller sig fra afviklingsenhedens afviklingsmyndighed.

Har en af de pågældende afviklingsmyndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder afviklingsenhedens afviklingsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse.

I sin afgørelse skal EBA tage hensyn til første afsnit, litra a) og b).

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen som omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer afgørelse inden for en måned.

Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for en måned efter indbringelsen af sagen, finder afgørelsen fra afviklingsenhedens afviklingsmyndighed anvendelse.

5. Hvis der ikke træffes en fælles afgørelse inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det i artikel 45f omhandlede krav, der finder anvendelse på enhver enhed i en afviklingskoncern på individuelt grundlag, træffer afviklingsmyndigheden for den pågældende enhed en afgørelse, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) der er taget behørigt hensyn til de synspunkter og forbehold, som afviklingsenhedens afviklingsmyndighed har givet udtryk for skriftligt, og
- b) hvis koncernafviklingsmyndigheden ikke er den samme som afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden, er der taget behørigt hensyn til de synspunkter og forbehold, som koncernafviklingsmyndigheden har givet udtryk for skriftligt.

Har afviklingsenhedens afviklingsmyndighed eller koncernafviklingsmyndigheden ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for datterselskaberne på individuelt grundlag, deres afgørelser og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer deres afgørelser i overensstemmelse med EBA's afgørelse. I sin afgørelse skal EBA tage hensyn til første afsnit, litra a) og b).

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen som omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer afgørelse inden for en måned.

Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Afviklingsenhedens afviklingsmyndighed eller koncernafviklingsmyndigheden kan ikke indbringe sagen for EBA med henblik på bindende mægling, såfremt det af datterselskabets afviklingsmyndighed fastsatte niveau:

- a) ligger inden for 2 % af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 med henblik på kravet i artikel 45e og
- b) overholder artikel 45c, stk. 7.

Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned efter indbringelsen af sagen, finder afgørelserne fra datterselskabernes afviklingsmyndigheder anvendelse.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

6. Hvis der ikke træffes en fælles afgørelse inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det konsoliderede afviklingskoncernkrav og niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens enheder på individuelt grundlag, gælder følgende:

- a) der træffes en afgørelse om niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens datterselskaber på individuelt grundlag, i henhold til stk. 5
- b) der træffes en afgørelse om det konsoliderede afviklingskoncernkrav i henhold til stk. 4.

7. Den fælles afgørelse som omhandlet i stk. 1 og eventuelle afgørelser truffet af afviklingsmyndighederne som omhandlet i stk. 4, 5 og 6, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, er bindende for de pågældende afviklingsmyndigheder.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

8. Afviklingsmyndighederne kræver og kontrollerer i samordning med de kompetente myndigheder, at enhederne opfylder kravet i artikel 45, stk. 1, og træffer en eventuel afgørelse i henhold til nærværende artikel parallelt med udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplanerne.

Artikel 45i

Indberetning med henblik på tilsyn og offentliggørelse af kravet

1. Enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, der er omfattet af kravet i artikel 45, stk. 1, indberetter følgende til deres kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder:

- a) størrelsen af kapitalgrundlag, der, hvor det er relevant, opfylder betingelserne i dette direktivs artikel 45f, stk. 2, litra b), og størrelsen af nedskrivningsrelevante passiver, som udtrykt i overensstemmelse med dette direktivs artikel 45, stk. 2, efter eventuel anvendelse af fradrag i henhold til artikel 72e-72j i forordning (EU) nr. 575/2013
- b) størrelsen af andre passiver, der er omfattet af bail-in
- c) for de poster, der er omhandlet i litra a) og b):
 - i) deres sammensætning, herunder deres løbetidsprofil
 - ii) deres prioritet ved almindelig insolvensbehandling og
 - iii) om de er underlagt lovgivningen i et tredjeland, og i så fald hvilket tredjeland, og om de indeholder kontraktvilkårene i artikel 55, stk. 1, i dette direktiv, artikel 52, stk. 1, litra p) og q), og artikel 63, litra n) og o), i forordning (EU) nr. 575/2013.

Forpligtelsen til at indberette størrelsen af andre passiver, der er omfattet af bail-in, jf. dette stykkes første afsnit, litra b), finder ikke anvendelse på enheder, som på datoen for indberetningen af disse oplysninger har et kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på mindst 150 % af det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav som beregnet i overensstemmelse med dette stykkes første afsnit, litra a).

2. De i stk. 1 omhandlede enheder indberetter:

- a) mindst halvårligt oplysningerne i stk. 1, litra a), og
- b) mindst en gang om året oplysningerne i stk. 1, litra b) og c).

De i stk. 1 omhandlede enheder indberetter dog de i stk. 1 omhandlede oplysninger hyppigere på anmodning af den kompetente myndighed eller afviklingsmyndigheden.

3. De enheder, der er omhandlet i stk. 1, offentliggør mindst en gang om året følgende oplysninger:

- a) størrelsen af kapitalgrundlag, der, hvor det er relevant, opfylder betingelserne i artikel 45f, stk. 2, litra b), og nedskrivningsrelevante passiver
- b) sammensætningen af de poster, der omhandles i litra a), herunder deres løbetidsprofil og prioritet ved almindelig insolvensbehandling
- c) det relevante krav omhandlet i artikel 45e eller 45f udtrykt i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2.

4. Denne artikels stk. 1 og 3 finder ikke anvendelse på enheder, som ifølge deres afviklingsplan skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling.

5. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge ensartede indberetningsmodeller, vejledning i og metode for anvendelsen af modellerne, indberetningshyppighed og -datoer, definitioner og IT-løsninger for den indberetning med henblik på tilsyn, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

Disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder skal fastsætte en standardiseret måde at indgive oplysninger på om prioritetsrækkefølgen af de i stk. 1, litra c), omhandlede poster, som skal finde anvendelse ved national insolvensbehandling i hver medlemsstat.

For institutter eller enheder som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), som er omfattet af artikel 92a og 92b i forordning (EU) nr. 575/2013, skal disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, hvor det er relevant, afstemmes med gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til artikel 430 i nævnte forordning.

EBA forelægger disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte ensartede formater og ensartet hyppighed for offentliggørelse samt tilhørende anvisninger for, hvordan de oplysninger, der kræves i henhold til stk. 3, offentliggøres.

Disse ensartede offentliggørelsesformater skal formidle tilstrækkeligt omfattende og sammenlignelige oplysninger til, at risikoprofilerne for de i artikel 1, stk. 1, omhandlede enheder og disses overholdelse af det relevante krav omhandlet i artikel 45e eller 45f kan vurderes. Offentliggørelsesformater skal, hvor det er hensigtsmæssigt, være i tabelformat.

For institutter eller enheder som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), som er omfattet af artikel 92a og 92b i forordning (EU) nr. 575/2013, skal disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, hvor det er relevant, afstemmes med gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til artikel 434a i nævnte forordning.

EBA forelægger disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Hvis der er gennemført afviklingshandlinger eller udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser omhandlet i artikel 59, finder kravene om offentliggørelse, jf. stk. 3, anvendelse fra den dato for tidsfristen for at opfylde kravene i artikel 45e eller 45f, der er omhandlet i artikel 45m.

Artikel 45j

Indberetning til EBA

1. Afviklingsmyndighederne underretter EBA om det minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der i overensstemmelse med artikel 45e eller 45f er fastsat for hver enhed under deres jurisdiktion.

2. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte ensartede indberetningsmodeller, vejledning i og metode for anvendelsen af disse modeller, indberetningshyppighed og -datoer, definitioner og IT-løsninger for identifikation og videregivelse af oplysninger fra afviklingsmyndighederne, efter samordning med de kompetente myndigheder, til EBA med henblik på stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 45k

Manglende opfyldelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. En enheds manglende opfyldelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 45e eller 45f afhjælpes af de relevante myndigheder gennem mindst en af følgende:

- a) beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med artikel 17 og 18
- b) beføjelser omhandlet i artikel 16a
- c) foranstaltninger i henhold til artikel 104 i direktiv 2013/36/EU
- d) foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til artikel 27
- e) administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger i henhold til artikel 110 og 111.

De relevante myndigheder kan også foretage en vurdering af, hvorvidt instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende i overensstemmelse med artikel 32, 32a eller 33, alt efter hvad der er relevant.

2. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder hører hinanden, når de udøver deres respektive beføjelser i henhold til stk. 1.

Artikel 45l

Rapporter

1. EBA forelægger i samarbejde med de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne årligt Kommissionen en rapport med vurderinger af mindst følgende:

- a) hvordan kravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 45e eller 45f, er blevet gennemført på nationalt plan, og navnlig om der har været forskelle mellem medlemsstaterne i de niveauer, der er fastsat for sammenlignelige enheder
- b) hvordan afviklingsmyndighederne har udøvet den i artikel 45b, stk. 4, 5 og 7, omhandlede beføjelse, og om denne beføjelse er blevet udøvet forskelligt i medlemsstaterne
- c) det samlede niveau og sammensætningen af institutters og enheders kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, størrelsen på instrumenter udstedt i perioden og yderligere beløb, der var nødvendige for at opfylde relevante krav.

2. Ud over den årlige rapport i stk. 1 skal EBA hvert tredje år forelægge Kommissionen en rapport, der vurderer følgende:

- a) effekten af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver og eventuelle forslag til harmoniserede niveauer for minimumskravet med hensyn til følgende:
 - i) de finansielle markeder i almindelighed og markederne for usikret gæld og derivater i særdeleshed

- ii) institutters forretningsmodeller og balancestruktur, navnlig institutters finansieringsprofil og finansieringsstrategi, samt koncerners retlige og operationelle struktur
 - iii) institutters rentabilitet, navnlig deres finansieringsomkostninger
 - iv) migration af eksponeringer til enheder, der ikke er omfattet af tilsyn
 - v) finansiel innovation
 - vi) udbredelse af kapitalgrundlagsinstrumenter og efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter samt arten af og mulighederne for afsætning af sådanne instrumenter
 - vii) institutters eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheders risikoadfærd
 - viii) omfanget af institutters eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheders aktivbehæftelser
 - ix) institutters eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheders tiltag med henblik på at overholde minimumskravene, og navnlig i hvilket omfang minimumskravene er blevet opfyldt ved reducere gearingsgrad på aktivsiden, udstedelse af langfristet gæld og kapitaltilførsel og
 - x) omfanget af kreditinstitutternes udlånsvirksomhed med særlig fokus på udlån til mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, lokale myndigheder, regionale forvaltninger og offentlige enheder samt handelsfinansiering, herunder udlån i henhold til officielle eksportkreditforsikringsordninger
- b) samspillet mellem minimumskravene og kravene til kapitalgrundlag, gearingsgrad og likviditetskravene fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2013/36/EU
- c) institutters eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheders kapacitet til på egen hånd at skaffe kapital eller finansiering på markederne med henblik på at opfylde eventuelle forslag om harmoniserede minimumskrav.

3. Den i stk. 1 omhandlede rapport skal forelægges for Kommissionen senest den 30. september i kalenderåret efter det sidste år, der er dækket af rapporten. Den første rapport forelægges for Kommissionen senest den 30. september i året efter dette direktivs anvendelsesdato.

Den i stk. 2 omhandlede rapport skal omfatte tre kalenderår og forelægges for Kommissionen senest den 31. december i kalenderåret efter det sidste år, der er dækket af rapporten. Den første rapport forelægges for Kommissionen senest den 31. december 2022.

Artikel 45m

Overgangsordninger og ordninger efter afvikling

1. Uanset artikel 45, stk. 1, fastsætter afviklingsmyndighederne passende overgangsperioder for institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), til at opfylde kravene i artikel 45e eller 45f eller kravene, der hidrører fra anvendelsen af artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant. Institutternes og enhedernes frist for at opfylde kravene i artikel 45e eller 45f eller kravene, der hidrører fra anvendelsen af artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, er den 1. januar 2024.

Afviklingsmyndigheden fastsætter mellemliggende målniveauer for kravene i artikel 45e eller 45f eller for krav, der hidrører fra anvendelsen af artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant, som institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal opfylde den 1. januar 2022. De mellemliggende målniveauer skal som hovedregel sikre en lineær opbygning af kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver hen imod opfyldelse af kravet.

Afviklingsmyndigheden kan, hvis det er behørigt begrundet og hensigtsmæssigt, fastsætte en overgangsperiode, der slutter efter den 1. januar 2024, på grundlag af kriterierne i stk. 7 og under hensyntagen til:

- a) udviklingen i enhedens finansielle situation
- b) udsigten til, at enheden vil være i stand til at sikre opfyldelse inden for en rimelig tidsramme af kravene i artikel 45e eller 45f eller et krav, der hidrører fra anvendelse af artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, og
- c) om enheden er i stand til at erstatte passiver, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsrelevans og udløb fastsat i artikel 72b og 72c i forordning (EU) nr. 575/2013 og nærværende direktivs artikel 45b eller artikel 45f, stk. 2, og hvis ikke, hvorvidt dette er af idiosynkratisk karakter eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse.

2. Afviklingsenhedernes frist for at opfylde minimumsniveauet for kravene omhandlet i artikel 45c, stk. 5 eller 6, er den 1. januar 2022.

3. Minimumsniveauerne for kravene i artikel 45c, stk. 5 og 6, finder ikke anvendelse i de to år, der følger efter den dato:

- a) hvor afviklingsmyndigheden har anvendt bail-in-værktøjet, eller
- b) hvor afviklingsenheden har indført en anden foranstaltning iværksat af den private sektor, jf. artikel 32, stk. 1, litra b), hvorved kapitalinstrumenter og andre passiver er blevet nedskrevet eller konverteret til egentlige kernekapitalinstrumenter, eller hvor nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i overensstemmelse med artikel 59 er blevet udøvet for så vidt angår denne afviklingsenhed, med henblik på at rekapitalisere afviklingsenheden uden anvendelse af afviklingsværktøjer.

4. Kravene i artikel 45b, stk. 4 og 7, samt artikel 45c, stk. 5 og 6, alt efter hvad der er relevant, finder ikke anvendelse i den periode på tre år, der følger efter den dato, hvor afviklingsenheden eller den koncern, som afviklingsenheden er en del af, er blevet identificeret som et G-SII, eller afviklingsenheden begynder at befinde sig i den situation, der er omhandlet i artikel 45c, stk. 5 eller 6.

5. Uanset artikel 45, stk. 1, fastsætter afviklingsmyndighederne en passende overgangsperiode til at opfylde kravene i artikel 45e eller 45f eller et krav, der hidrører fra anvendelsen af artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant, for institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), på hvilke der har været anvendt afviklingsværktøjer eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere som omhandlet i artikel 59.

6. Med henblik på stk. 1-5 meddeler afviklingsmyndighederne et planlagt minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for hver 12-månedersperiode i overgangsperioden til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), for at lette en gradvis opbygning af instituttets eller enhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Ved udløbet af overgangsperioden skal minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver svare til det beløb, der er fastsat i henhold til artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, artikel 45c, stk. 5 eller 6, artikel 45e eller 45f, alt efter hvad der er relevant.

7. Ved fastsættelsen af overgangsperioderne tager afviklingsmyndighederne hensyn til:

- a) forekomst af indskud og mangel på gældsinstrumenter i finansieringsmodellen
- b) adgang til kapitalmarkederne for nedskrivningsrelevante passiver
- c) i hvilket omfang afviklingsenheden afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet i artikel 45e.

8. Der er intet til hinder for, at afviklingsmyndighederne efterfølgende ændrer enten overgangsperioden eller eventuelt planlagte minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som meddelt i henhold til stk. 6, jf. dog stk. 1.«

18) I artikel 46 erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

19) I artikel 47, stk. 1, litra b), nr. ii), erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

20) Artikel 48 ændres som følger:

a) stk. 1, litra e), affattes således:

»e) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, relevante kapitalinstrumenter og passiver, der er omfattet af bail-in i henhold til litra a)-d) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne i det nødvendige omfang hovedstolen af, eller det udestående beløb, der skal erlægges med hensyn til de resterende passiver, der er omfattet af bail-in, herunder gældsinstrumenter som omhandlet i artikel 108, stk. 3, i overensstemmelse med prioritetsrækkefølgen ved almindelig insolvensbehandling, herunder prioritetsrækkefølgen for indskud omhandlet i artikel 108, jf. artikel 44, for, sammen med nedskrivningen i henhold til dette stykkes litra a)-d), at opnå det samlede beløb omhandlet i artikel 47, stk. 3, litra b) og c).«

b) i stk. 2 erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

c) følgende stykke tilføjes:

»7. Medlemsstaterne sikrer, at alle fordringer vedrørende kapitalgrundlagsposter for enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, første afsnit, litra a)-d), i henhold til natio-

nal lovgivning vedrørende almindelig insolvensbehandling har en lavere prioritet end fordringer, der ikke vedrører en kapitalgrundlagspost.

Med henblik på første afsnit behandles, i den udstrækning et instrument kun delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, hele instrumentet som en fordring vedrørende en kapitalgrundlagspost og har en lavere prioritet end fordringer, der ikke vedrører en kapitalgrundlagspost.«

21) Artikel 55 affattes således:

»Artikel 55

Kontraktmæssig anerkendelse af bail-in

1. Medlemsstaterne pålægger institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), at indføre en kontraktbestemmelse, hvormed kreditor eller en part i aftalen eller instrumentet, i henhold til hvilket passivet oprettes, anerkender, at dette passiv kan gøres til genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, og indvilliger i at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse/mortificering, der sker som følge af afviklingsmyndighedens udøvelse af disse beføjelser, forudsat at dette passiv opfylder alle følgende betingelser:

- a) passivet er ikke udelukket efter artikel 44, stk. 2
- b) passivet er ikke et indskud som omhandlet i artikel 108, litra a)
- c) passivet er omfattet af lovgivningen i et tredjeland
- d) passivet er udstedt eller indgået efter den dato, på hvilken medlemsstaterne anvender de med henblik på gennemførelse af denne afdeling vedtagne bestemmelser.

Afviklingsmyndighederne kan beslutte, at forpligtelsen i dette stykkes første afsnit ikke finder anvendelse på institutter eller enheder, for hvilke kravet i artikel 45, stk. 1, er lig med det i artikel 45c, stk. 2, litra a), definerede tabsabsorberingsbeløb, forudsat at passiver, der opfylder betingelserne i første afsnit, litra a)-d), og som ikke er omfattet af en kontraktbestemmelse som omhandlet i nævnte afsnit, ikke medregnes i kravet.

Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis en medlemsstats afviklingsmyndighed bestemmer, at et tredjelandets lovgivning eller en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland, gør det muligt for de i første afsnit omhandlede passiver eller instrumenter at blive nedskrevet eller konverteret af afviklingsmyndigheden i en medlemsstat.

2. Medlemsstaterne sikrer, at hvis et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), når til den konstatering, at det juridisk eller på anden måde i praksis er umuligt i kontraktbestemmelserne for et relevant passiv at indføre en bestemmelse som krævet i henhold til stk. 1, meddeler dette institut eller denne enhed sin konstatering med angivelse af kategorien for passivet og begrundelsen for konstateringen, til afviklingsmyndig-

heden. Instituttet eller enheden forsyner afviklingsmyndigheden med alle de oplysninger, som afviklingsmyndigheden anmoder om inden for en rimelig frist efter modtagelsen af meddelelsen, med henblik på afviklingsmyndighedens vurdering af indvirkningen af en sådan meddelelse på mulighederne for at afvikle det pågældende institut eller den pågældende enhed.

Medlemsstaterne sikrer i tilfælde af en meddelelse i henhold til nærværende stykkes første afsnit, at pligten til i kontraktbestemmelserne at indføre en bestemmelse som krævet i henhold til stk. 1 automatisk suspenderes fra det øjeblik, hvor afviklingsmyndigheden modtager meddelelsen.

Hvis afviklingsmyndigheden konkluderer, at det juridisk eller på anden måde i praksis er umuligt i kontraktbestemmelserne at indføre en bestemmelse som krævet i henhold til stk. 1, under hensyntagen til nødvendigheden af at sikre instituttets eller enhedens afviklingsmuligheder, stiller den krav om, at der inden for en rimelig frist efter meddelelsen i henhold til første afsnit, indføres en sådan kontraktbestemmelse. Afviklingsmyndigheden kan desuden kræve, at instituttet eller enheden ændrer sin praksis vedrørende anvendelsen af undtagelsen fra kontraktmæssig anerkendelse af bail-in.

Passiverne i dette stykkes første afsnit må ikke indeholde hybride kernekapitalinstrumenter, supplerende kapitalinstrumenter og gældsinstrumenter som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 48), nr. ii), hvis disse instrumenter er usikrede passiver. De passiver, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, foranstilles endvidere de passiver, der er omhandlet i artikel 108, stk. 2, litra a), b) og c), og artikel 108, stk. 3.

Hvis afviklingsmyndigheden i forbindelse med vurderingen af afviklingsmulighederne for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i overensstemmelse med artikel 15 og 16 eller på ethvert andet tidspunkt konstaterer, at der inden for en kategori af passiver, som omfatter nedskrivningsrelevante passiver, er en mængde passiver, der i overensstemmelse med dette stykkes første afsnit ikke indeholder den i stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse, og som sammen med de passiver, der er udelukket fra anvendelsen af bail-in-værktøjet i henhold til artikel 44, stk. 2, eller som sandsynligvis vil blive udelukket i henhold til artikel 44, stk. 3, beløber sig til mere end 10 % af den pågældende kategori, skal den straks vurdere virkningen af dette særlige forhold på det pågældende instituts eller den pågældende enheds afviklingsmuligheder, herunder indvirkningen på afviklingsmulighederne som følge af risikoen for at overtræde sikkerhedsforanstaltningerne for kreditor i artikel 73, når beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsrelevante passiver anvendes.

Hvis afviklingsmyndigheden på grundlag af vurderingen, jf. dette stykkes femte afsnit, konkluderer, at passiverne, som i henhold til dette stykkes første afsnit ikke indeholder den i stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse, skaber en væsentlig hindring for afvikling, anvender den i nødvendigt omfang de beføjelser, der er fastsat i artikel 17, til at fjerne den pågældende hindring for afvikling.

Passiver, for hvilke instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), undlader at indføre bestemmelsen som krævet i nærværende artikels stk. 1 i kontraktbestemmelserne, eller på hvilke det pågældende krav i henhold til nærværende stykke ikke finder anvendelse, medregnes ikke i minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan pålægge institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), at forelægge myndighederne en juridisk udtalelse om den retlige eksigibilitet og virkning af den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse.

4. Undlader et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i kontraktbestemmelserne vedrørende et relevant passiv at indføre en kontraktbestemmelse som krævet i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1, forhindrer dette ikke afviklingsmyndigheden i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i forhold til dette passiv.

5. EBA udarbejder under hensyntagen til de berørte institutters forskellige forretningsmodeller udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge listen over passiver, som undtagelsen i stk. 1 finder anvendelse på, og indholdet af den i stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge:

- a) de betingelser, under hvilke det juridisk eller på anden måde i praksis vil være umuligt for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at indføre den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse i visse kategorier af passiver
- b) betingelserne for, at afviklingsmyndigheden kan kræve indførelse af kontraktbestemmelsen i henhold til stk. 2, tredje afsnit
- c) en rimelig frist for afviklingsmyndigheden til at kræve indførelse af en kontraktbestemmelse i henhold til stk. 2, tredje afsnit.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Hvis afviklingsmyndigheden finder det nødvendigt, angiver den de kategorier af passiver med hensyn til hvilke, et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), kan nå til den konstatering, at det juridisk eller på anden måde i praksis er umuligt at indføre kontraktbestemmelsen som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, på grundlag af de betingelser, der yderligere er præciseret som følge af anvendelsen af stk. 6.

8. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte ensartede formater og skemaer for meddelelsen til afviklingsmyndighederne med henblik på stk. 2.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

22) Overskriften på afsnit IV, kapitel V, affattes således:

»Nedskrivning af kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver«

23) Artikel 59 ændres som følger:

a) overskriften affattes således:

»Krav om nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver«

b) stk. 1 affattes således:

»1. Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver kan udøves enten:

a) uafhængigt af afviklingshandlinger, eller

b) kombineret med en afviklingshandling, når betingelserne for afvikling i artikel 32, 32a eller 33 er opfyldt.

Hvis relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver er erhvervet af afviklingsenheden indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, skal beføjelsen til at nedskrive eller konvertere disse relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver udøves sammen med udøvelsen af samme beføjelse på moderselskabsniveau i den pågældende enhed på moderselskabsniveau i andre moder-

selskaber, der ikke er afviklingsenheder, således at tabene reelt videregives til afviklingsenheden, og den pågældende enhed rekapitaliseres af denne.

Efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver uafhængigt af afviklingshandlinger, foretages den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 74, og artikel 75 finder anvendelse.«

c) følgende stykker indsættes:

»1a. Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsrelevante passiver uafhængigt af afviklingshandlinger kan kun udøves i forbindelse med nedskrivningsrelevante passiver, der opfylder betingelserne i dette direktivs artikel 45f, stk. 2, litra a), med undtagelse af betingelsen vedrørende passivernes restløbetid som fastsat i artikel 72c, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Når den nævnte beføjelse udøves, sikrer medlemsstaterne, at nedskrivningen eller konverteringen udføres i overensstemmelse med princippet i artikel 34, stk. 1, litra g).

1b. Hvis der træffes en afviklingshandling over for en afviklingsenhed eller i særlige tilfælde som afvigelse fra afviklingsplanen over for en enhed, som ikke er en afviklingsenhed, skal det beløb, der nedbringes, nedskrives eller konverteres i overensstemmelse med artikel 60, stk. 1, på niveauet for en sådan enhed, medregnes i de tærskelværdier i artikel 37, stk. 10, og artikel 44, stk. 5, litra a), eller artikel 48, stk. 8, litra a), der finder anvendelse på den pågældende enhed.«

d) i stk. 2 erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a«.

e) i stk. 3 affattes indledningen og litra a) og b) således:

»3. Medlemsstaterne skal stille krav om, at afviklingsmyndighederne straks anvender deres nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse, jf. artikel 60, i forhold til relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a, som er udstedt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), når et eller flere af følgende forhold er gældende:

- a) hvis det er blevet konstateret, at de i artikel 32, 32a eller 33 omhandlede betingelser for afvikling er opfyldt, før der træffes nogen afviklingshandling, eller
- b) hvis den ansvarlige myndighed konstaterer, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke længere vil være levedygtigt eller levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes i forhold til de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a«.

f) i stk. 4 og 10, erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a«.

24) Artikel 60 ændres som følger:

- a) overskriften affattes således:

»Bestemmelser om nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver«

- b) i stk. 1 tilføjes følgende litra:
- d) hovedstolen af nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, nedskrives og/eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter, i det omfang det er nødvendigt for at nå de i artikel 31 fastsatte afviklingsmål eller inden for de relevante nedskrivningsrelevante passivers kapacitet, alt efter hvad der er lavest.«
- c) stk. 2 affattes således:
- »2. Når hovedstolen af et relevant kapitalinstrument eller et nedskrivningsrelevant passiv som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, nedskrives:
- a) skal nedbringelsen af hovedstolen være permanent, dog med forbehold af eventuel opskrivning i overensstemmelse med refusionsordningen i artikel 46, stk. 3
- b) er der ikke længere nogen forpligtelse over for ejeren af det relevante kapitalinstrument eller af det nedskrivningsrelevante passiv som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, under eller i forbindelse med det nedskrevne instruments beløb, undtagen for enhver forpligtelse, som allerede fandtes, og enhver forpligtelse til skadeserstatning, som kan opstå som følge af en påklage vedrørende lovligheden af udøvelsen af nedskrivningsbeføjelsen
- c) betales der ingen anden kompensation til en ejer af de relevante kapitalinstrumenter eller af passiverne som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, end den i henhold til nærværende artikels stk. 3.«
- d) stk. 3 ændres som følger:
- i) indledningen affattes således:
- »Med henblik på en konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b), c) og d), kan afviklingsmyndighederne kræve, at de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede institutter og enheder udsteder egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter og sådanne nedskrivningsrelevante passiver. De relevante kapitalinstrumenter og sådanne passiver kan kun konverteres, når følgende betingelser er opfyldt:«
- ii) i litra d) erstattes ordene »hvert relevant kapitalinstrument« med ordene »hvert relevant kapitalinstrument eller hvert nedskrivningsrelevant passiv som omhandlet i artikel 59, stk. 1a«.

- 25) I artikel 61, stk. 3, tilføjes følgende afsnit:

»Anses de relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i dette direktivs artikel 59, stk. 1a, for at opfylde kravet som omhandlet i dette direktivs artikel 45f, stk. 1, er den myndighed, som er ansvarlig for at foretage den i dette direktivs artikel 59, stk. 3, anførte konstatering, den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor instituttet eller

enheden som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er blevet meddelt tilladelse i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU.«

26) Artikel 62 ændres som følger:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at en ansvarlig myndighed, inden der foretages en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra b), c), d) eller e), i forhold til et datterselskab, der udsteder relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, for at opfylde kravet som omhandlet i artikel 45f på individuelt grundlag eller relevante kapitalinstrumenter, som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på individuelt eller på konsolideret grundlag, opfylder følgende betingelser:

- a) når den overvejer at foretage en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra b), c), d) eller e), efter at have hørt den relevante afviklingsenheds afviklingsmyndighed, underretter den inden for 24 timer efter høringen af denne afviklingsmyndighed:
 - i) den konsoliderende tilsynsmyndighed og, hvis denne myndighed adskiller sig fra førstnævnte, den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed befinder sig
 - ii) afviklingsmyndighederne for andre enheder inden for samme afviklingskoncern, der direkte eller indirekte har købt passiver som omhandlet i artikel 45f, stk. 2, fra en enhed, der er omfattet af artikel 45f, stk. 1
- b) når den overvejer at foretage en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra c), underretter den straks den kompetente myndighed, der er ansvarlig for hvert institut eller hver enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som har udstedt de relevante kapitalinstrumenter, for hvilke nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne vil blive anvendt, hvis denne konstatering foretages, og hvis denne myndighed adskiller sig fra førstnævnte, de ansvarlige myndigheder i de medlemsstater, hvor disse kompetente myndigheder og den konsoliderende tilsynsmyndighed befinder sig.«

b) stk. 4, indledningen, affattes således:

»Er der indgivet meddelelse i henhold til stk. 1, skal den ansvarlige myndighed efter høring af de myndigheder, som er blevet underrettet i henhold til det pågældende stykkes litra a), nr. i), eller litra b), foretage en vurdering af følgende:«.

27) I artikel 63, stk. 1, litra e), f) og j), erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

28) I artikel 66, stk. 4, erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

29) Artikel 68 ændres som følger:

a) stk. 3, indledningen, affattes således:

»Forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes, gør en kriseforebyggelsesforanstaltning, en suspension af forpligtelser i henhold til artikel 33a eller en krisestyringsforanstaltning, herunder enhver begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning, det ikke i sig selv muligt for nogen at:«

b) stk. 5 affattes således:

»5. En suspension eller begrænsning i henhold til artikel 33a, 69, eller 70 udgør ikke manglende opfyldelse af en kontraktlig forpligtelse med henblik på nærværende artikels stk. 1 og 3, og artikel 71, stk. 1.«

30) Artikel 69 ændres som følger:

a) stk. 4 affattes således:

»4. En suspension i henhold til stk. 1 finder ikke anvendelse på betalings- og leveringsforpligtelser over for følgende:

- a) systemer og operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i henhold til direktiv 98/26/EF
- b) CCP'er, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelands- CCP'er, der er anerkendt af ESMA i henhold til artikel 25 i nævnte forordning
- c) centralbanker.«

b) i stk. 5 tilføjes følgende afsnit:

»Afviklingsmyndighederne fastsætter rækkevidden af denne beføjelse under hensyntagen til omstændighederne i hvert enkelt tilfælde. Afviklingsmyndighederne skal navnlig nøje vurdere, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at udvide suspensionen til berettigede indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 4), i direktiv 2014/49/EU, navnlig til dækkede indskud fra fysiske personer samt mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at hvis beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, skal afviklingsmyndighederne sikre, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud.«

31) Artikel 70, stk. 2, affattes således:

»2. Afviklingsmyndighederne udøver ikke den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede beføjelse i forhold til nogen af følgende

- a) sikkerhedsrettigheder tilhørende systemer eller operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i forbindelse med direktiv 98/26/EF

- b) centrale modparter, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af ESMA i overensstemmelse med artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012 og
- c) centralbanker, for så vidt angår aktiver, som instituttet under afvikling har stillet som hel eller delvis sikkerhed.«

32) Artikel 71, stk. 3, affattes således:

»3. En suspension i henhold til stk. 1 eller 2 finder ikke anvendelse på:

- a) systemer eller operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i forbindelse med direktiv 98/26/EF
- b) centrale modparter, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af ESMA i overensstemmelse med artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012, eller
- c) centralbanker.«

33) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 71a

Kontraktmæssig anerkendelse af beføjelser til udsættelse under afvikling

1. Medlemsstaterne pålægger institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), i alle finansielle kontrakter, som de indgår, og som er underlagt lovgivningen i et tredjeland, at indføre bestemmelser, i henhold til hvilken parterne anerkender, at den finansielle kontrakt kan blive underlagt afviklingsmyndighedens udøvelse af beføjelsen til at suspendere eller begrænse rettighederne og forpligtelserne i artikel 33a, 69, 70 og 71 og anerkender, at de er bundet af kravene i artikel 68.

2. Medlemsstaterne kan også pålægge modervirksomheder i Unionen at sikre, at deres datterselskaber i tredjelande i de finansielle kontrakter omhandlet i stk. 1 indfører bestemmelser for at udelukke, at afviklingsmyndighedens udøvelse af beføjelsen til at suspendere eller begrænse rettighederne og forpligtelserne for modervirksomheden i Unionen, jf. stk. 1, udgør en gyldig grund til førtidig opsigelse, suspension, ændring, netting, udøvelse af modregningsrettigheder eller af muligheden for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende med hensyn til disse kontrakter.

Kravet i første afsnit kan finde anvendelse i forbindelse med datterselskaber i tredjelande, som er:

- a) kreditinstitutter
- b) investeringsselskaber (eller som ville være investeringsselskaber, hvis de havde et hovedkontor i den relevante medlemsstat) eller

c) finansieringsinstitutter.

3. Stk. 1 finder anvendelse på alle finansielle kontrakter, der

- a) skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse efter ikrafttrædelsen af de bestemmelser, der er vedtaget på nationalt plan med henblik på gennemførelse af denne artikel
- b) indeholder bestemmelser om udøvelse af en eller flere opsigelsesrettigheder eller rettigheder til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende, som artikel 33a, 68, 69, 70 eller 71 ville finde anvendelse på, hvis den finansielle kontrakt var omfattet af en medlemsstats lovgivning.

4. Undlader et institut eller en enhed at indføre kontraktbestemmelsen som krævet i henhold til denne artikels stk. 1, forhindrer dette ikke afviklingsmyndigheden i at anvende beføjelserne omhandlet i artikel 33a, 68, 69, 70 eller 71 i forbindelse med den pågældende finansielle kontrakt.

5. EBA udarbejder under hensyntagen til institutters og enheders forskellige forretningsmodeller udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge indholdet af den i stk. 1 krævede bestemmelse.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

34) Artikel 88 ændres som følger:

a) stk. 1, første afsnit, affattes således:

»Med forbehold af artikel 89 opretter koncernafviklingsmyndighederne afviklingskollegier for at gennemføre de i artikel 12, 13, 16, 18, 45-45h, 91 og 92 omhandlede opgaver og efter omstændighederne sikre samarbejde og koordinering med afviklingsmyndigheder i tredjelande.«

b) i stk. 1, andet afsnit, litra i), erstattes »artikel 45« med »artikel 45-45h«.

35) Artikel 89 affattes således:

»Artikel 89

Europæiske afviklingskollegier

1. Har et tredjelandsinstitut eller et tredjelandsmoderselskab datterselskaber, der er etableret i Unionen, eller modervirksomheder i Unionen, som er etableret i to eller flere medlemsstater, eller to eller flere EU-filialer, der anses for væsentlige af to eller flere medlemsstater, opretter afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor disse enheder er etableret, eller hvor disse væsentlige filialer er beliggende, et fælles europæisk afviklingskollegium.

2. Det i denne artikels stk. 1 omhandlede europæiske afviklingskollegium varetager de funktioner og udfører de opgaver, der er nævnt i artikel 88, for så vidt angår de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede enheder, og, for så vidt disse opgaver er relevante, for filialer.

De opgaver, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, omfatter fastlæggelsen af det i artikel 45-45h omhandlede krav.

Ved fastlæggelsen af det i artikel 45-45h omhandlede krav tager medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium hensyn til en eventuel global afviklingsstrategi vedtaget af myndigheder i tredjelande.

Hvis datterselskaber, der er etableret i Unionen, eller en modervirksomhed i Unionen og dens datterselskabsinstitutter i henhold til den globale afviklingsstrategi ikke er afviklingsenheder, og hvis medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium er enige i denne strategi, skal datterselskaber, der er etableret i Unionen, eller, på konsolideret grundlag, modervirksomheden i Unionen opfylde kravet i artikel 45f, stk. 1, gennem udstedelse af de i artikel 45f, stk. 2, litra a) og b), omhandlede instrumenter til deres øverste moderselskab etableret i et tredjeland, eller til datterselskaber af dette øverste moderselskab, der er etableret i det samme tredjeland, eller til andre enheder i overensstemmelse med betingelserne i artikel 45f, stk. 2, litra a), nr. i) og litra b), nr. ii).

3. Er alle tredjelandsinstituttets eller tredjelandsmoderselskabets EU-datterselskaber ejet af en enkelt modervirksomhed i Unionen, varetages det europæiske afviklingskollegiums formandskab af afviklingsmyndigheden i den medlemsstat, hvor modervirksomheden i Unionen er etableret.

Finder første afsnit ikke anvendelse, varetager afviklingsmyndigheden for den modervirksomhed i Unionen eller det EU-datterselskab, hvis samlede balanceførte aktiver har den højeste værdi, det europæiske afviklingskollegiums formandskab.

4. Medlemsstaterne kan ved fælles aftale mellem alle relevante parter fravige kravet om at oprette et europæisk afviklingskollegium, hvis en anden koncern eller et andet kollegium varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som dem, der er anført i nærværende artikel, og opfylder alle de i nærværende artikel og artikel 90 fastsatte betingelser og procedurer, herunder med hensyn til medlemskab af og deltagelse i europæiske afviklingskollegier. I så fald skal alle henvisninger til europæiske afviklingskollegier i dette direktiv også forstås som henvisninger til disse andre koncerner eller kollegier.

5. Det europæiske afviklingskollegium fungerer i øvrigt i overensstemmelse med artikel 88, jf. dog stk. 3 og 4.«

- 36) I bilagets afsnit B, punkt 6, og i bilagets afsnit C, punkt 17, erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« af ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

Artikel 2

Ændringer af direktiv 98/26/EF

Direktiv 98/26/EF ændres således:

- 1) Artikel 2 ændres som følger:

- a) litra c) affattes således:

»c) »central modpart« eller »CCP«: en central modpart som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) nr. 648/2012.«

- b) litra f) affattes således:

»f) »deltager«: et institut, en central modpart, et afregningsfirma, et clearinginstitut, en systemoperatør eller et clearingmedlem af en CCP, der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i forordning (EU) nr. 648/2012.«

- 2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 12a

Senest den 28. juni 2021 tager Kommissionen stilling til, hvordan medlemsstaterne anvender dette direktiv på deres indenlandske institutter, der deltager direkte i systemer, der reguleres af lovgivningen i et tredjeland, og på sikkerhed, der stilles i forbindelse med deltagelse i sådanne systemer. Kommissionen vurderer navnlig behovet for eventuelle yderligere ændringer af dette direktiv med hensyn til systemer, der reguleres af lovgivningen i et tredjeland. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport herom, der i relevant omfang ledsages af forslag til revision af dette direktiv.«

Artikel 3

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 28. december 2020. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Medlemsstaterne anvender disse love og bestemmelser fra datoen for deres ikrafttræden i national lovgivning, dog senest den 28. december 2020.

Medlemsstaterne anvender nærværende direktivs artikel 1, nr. 17), for så vidt angår artikel 45i, stk. 3, i direktiv 2014/59/EU fra den 1. januar 2024. Hvis afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 45m, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU, har fastsat en frist for overholdelse, der udløber efter den 1. januar 2024, er anvendelsesdatoen for nærværende direktivs artikel 1, nr. 17), for så vidt angår artikel 45i, stk. 3, i direktiv 2014/59/EU, den samme som fristen for overholdelse.

2. Når medlemsstaterne vedtager de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og EBA teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 5

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. maj 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

- 1) EUT C 34 af 31.1.2018, s. 17.
- 2) EUT C 209 af 30.6.2017, s. 36.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.5.2019.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- 8) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1075 af 23. marts 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiel støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiernes virkemåde i praksis (EUT L 184 af 8.7.2016, s. 1).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).